

Giới thiệu Hào Môn Nữ Phụ Không Muốn Có Tình Yêu

Thể loại: Nữ phụ, xuyên không, hệ thống, 1x1, cưới trước yêu sau, hài hước, ngôn tình, showbiz...

Nhân vật chính: Hứa Tân Di | Dịch Dương

Editor: ☆๑T๐๓๓๕ (C1- c31), Gái già thích ngôn tình (C32 - hết)

Tình trạng: 84 chương + 1 ngoại truyện

Văn Án 1

Ngủ có một giấc thôi, tỉnh dậy Hứa Tân Di được khuyến mãi một cái hệ thống.

Hơ hơ, chưa kịp tưởng tượng mình sẽ như những nữ chính trong truyện, có được bàn tay vàng, thì bị hệ thống chó má tạt nước lạnh.

Đúng vậy, hệ thống nói cô chỉ là nữ phụ, mà kết cục của cô cũng cực kì thê thảm.

Vì để tránh một kết cục này, Hứa Tân Di để hệ thống điều khiển, can trọng làm lấy sự tình mà nữ phụ nên làm.

Dịch Dương không thể nhận được nữa, rốt cục đề ly hôn.

Hứa Tân Di mang tâm tình vui thích, đem đơn ly hôn mà bản thân sớm đã chuẩn bị xong đưa cho lão công trước mặt, cực kỳ bi thương chờ hắn ký tên.

- - "Ký nhanh ký nhanh! Tôi rốt cục có thể rời khỏi cái nơi quỷ quái này!"

Đột nhiên có thể nghe được tiếng lòng của Hứa Tân Di, Dịch Dương liền đem bút quăng ra, "Không ký."

Từ khi Dịch Dương có thể nghe được lời nói trong lòng của Hứa Tân Di thì mới biết, người vợ hay bám theo sau một mực luôn miệng nói yêu chồng của mình lại là mặt ngoài nói yêu, trong lòng lại âm thầm chửi rủa.

"Lão công, anh thật tốt, em rất yêu anh a!"

- - "Tôi sẽ không phải sống với cái nam nhân tự đại này đến hết đời a? Tôi thật sự là một nữ nhân thảm nhất trên đời này!"

Dịch Dương khàn cả giọng: Anh có chỗ nào không được! Em mau nói! Anh đổi còn không được sao!

Văn Án 2.

Hứa Tân Di ngủ một giấc tỉnh dậy, đạt được một cái hệ thống, hệ thống nói cho cô biết cô là nữ phụ, kết cục vô cùng thê lương.

Vì để tránh một cái kết cục này, Hứa Tân Di liền để hệ thống điều khiển, can trọng làm sự tình mà nữ phụ nên làm.

Dịch Dương đối với điều này không thể nhận được nữa, rốt cục đề nghị ly hôn.

Ngay tại thời điểm hai người ký đơn ly hôn, Dịch Dương nghe được lời mà Hứa Tân Di trong lòng nói. Thì ra trước giờ cô một mực luôn miệng nói yêu tha thiết hắn, nội tâm lại đối với hắn phiền chán đến cực điểm.

Thế là Dịch Dương quyết định không ly hôn.

Từ đây, hai cái oan gia bắt đầu "Gà bay chó chạy" ân ái thường ngày. Ngày qua ngày ở chung một nhà, tình cảm hai người dần dần ấm lên.

Truyện này văn phong khôi hài lại hài hước. Motif mới lạ, tình tiết khiến người phình bụng cười to. Tính cách nhân vật chính tươi sáng đột xuất. Tình cảm nam nữ chính từ từ đi đến chỗ thích thú. Đáng để đọc thử.

(*) Hào môn: Ý chỉ nhà giàu có, phú quý,...

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nữ Phụ Không Muốn Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Editor: ☆ᄇᄇᄇᄇᄇᄇ☆

Biết được tin tức Dịch Dương trở về, Hứa Tân Di tận lực xin phép đoàn làm phim cho nghỉ, về nhà sớm để chuẩn bị.

Dịch Dương bình thường không hay ở nhà. Chuyện của công ty bận bịu, phần lớn thời gian không phải đi công tác bên ngoài thì chính là đi công tác ở nước ngoài. Mà Hứa Tân Di quay phim bận bịu, cũng lâu ngày không có về nhà.

Kết hôn hai năm, hai người gặp mặt đã ít lại càng thêm ít.

Nghe nói lần này Dịch Dương trở về, đoán chừng phải đợi một thời gian thật dài nữa mới đi.

Hứa Tân Di nắm lấy cơ hội, phân phó trợ lý mua không ít đồ ăn Dịch Dương thích, bắt đầu chuẩn bị bữa tối.

Nguyên liệu nấu ăn cao cấp, thường thường chỉ cần phương thức nấu nướng đơn giản nhất. Bận rộn mất hai giờ, Hứa Tân Di mở ra thức ăn ngoài phần mềm, nấu một bàn tiệc hải sản.

Đồng hồ điểm tám giờ, Hứa Tân Di ngồi trước bàn ăn, thất thần nhìn đồ ăn trên bàn nguội dần.

Ngoài cổng không có động tĩnh, điện thoại cũng không có bất kỳ tin tức gì.

Cô biết, Dịch Dương vừa về nước, chắc chắn sẽ phải xã giao nhiều, thời gian này hơn phân nửa là bị người nào hoặc chuyện gì đó ngăn trở, thoát thân không ra.

Loại sự tình này phát sinh quá nhiều lần, quá mức quen thuộc nên cô cũng không cảm thấy kinh ngạc.

Giống như trong hôn nhân, phụ nữ công việc bận rộn đứng trước lão công hùng mạnh trước mặt, vĩnh viễn ở vào thế yếu.

Nhân vật cô được đóng vai nhiều nhất chính là ở trước bàn ăn chờ đợi lão công về nhà. Trừ an tĩnh chờ đợi, không còn cách nào khác.

Hứa Tân Di mười phần kiên nhẫn đợi đến chín giờ mới gọi điện thoại cho Dịch Dương.

Điện thoại không ai bắt máy.

Nhìn đồng hồ ăn trước mặt sớm đã lạnh thấu, Hứa Tân Di kiên nhẫn đem đồ ăn đưa vào lò vi sóng hâm nóng lại.

Tiếp tục chờ.

Rót cục đến mười một giờ, hương công mới có động tĩnh, mà giờ khắc này trên đồ ăn trên bàn đã sớm lạnh thấu.

Dịch Dương sau một ngày chịu đựng mệt mỏi từ sáng đến chiều tối mà về. Áo khoác được cởi xuống, khoác lên trên cánh tay, áo sơ mi trắng rộng rãi khiến đôi vai gò lộ ra. Mi tâm hăm sâu, cường chế đè nén một cổ đông băng cùng hồ hững.

Trong không khí mê mang ngửi thấy một cỗ mùi rượu nhàn nhạt.

"Anh trở về rồi?"

Một tiếng âm thanh chần chờ xinh xắn từ hướng phòng bếp truyền tới.

Dịch Dương quay đầu nhìn phòng bếp màu da cam u ám, dưới ánh đèn chính là người vợ hần kết hôn hai năm đang nhìn hần với vẻ mặt kinh hi.

Chỉ một thoáng, Dịch Dương ngũ quan vốn đã lạnh lùng như là phủ thêm một tầng băng sương, nhàn nhàn nhìn Hứa Tân Di một chút, từ trong cổ họng phun ra một chữ: "Ừm."

"Ăn cơm chưa? Em là tự mình nấu cho anh..."

"Không cần, đến đây, có việc cần thương lượng với cô."

Dịch Dương ngồi ở trên ghế sa lon, bên trong quần Tây hai đầu chân dài thanh thân khoác lên trên mặt đất, khuỷu tay chống lên đùi, cúi đầu một mỏi xoa mi tâm. Lúc Hứa Tân Di đi đến bên cạnh, hần đem một phần văn kiện ném trên bàn trà trước mặt.

Mặc dù nói là thương lượng, nhưng giọng điệu lại không có nửa phần ý tứ muốn thương lượng.

"Nhìn xem, nếu như không có ý kiến gì thì liền ký tên đi."

Bốn chữ thỏa thuận ly hôn to lớn khắc sâu vào tầm mắt Hứa Tân Di.

"Đơn thỏa thuận ly hôn? Anh muốn cùng em ly hôn?" Hứa Tân Di âm thanh run rẩy, mi tâm vặn vẹo. Phảng phất như vừa nhận lấy kích thích vô cùng lớn lao, mơ hồ nhìn Dịch Dương, hốc mắt đỏ lên, "Dịch Dương, anh đừng nói giỡn với em, em chuẩn bị cho anh hải sản mà anh thích ăn nhất, còn nữa... Anh làm việc mệt không? Có muốn tắm rửa lại trước..."

"Tôi không phải nói đùa với cô, Hứa Tân Di, hai năm trước hai chúng ta kết hôn, cô hẳn phải biết trước điều này. Hai năm nay chúng ta không có tình cảm vợ chồng, cũng không có người ngoài biết về cuộc hôn nhân này. Bây giờ ly hôn, cô không có bất luận tổn thất danh dự cùng tài sản gì. Mặt khác, tài sản sẽ được chia đều. Nếu như cô xem không hiểu, ngày mai tôi sẽ để cho luật sư đơn độc tới cùng cô giải thích."

"Em không hiểu! Em cái gì cũng đều không hiểu! Chúng ta ăn cơm trước có được hay không? Cơm nước xong xuôi anh hãy nghỉ ngơi thật tốt, em còn có việc, liền không bồi anh nữa."

"Hứa Tân Di, tôi đang cùng cô nói chuyện đàng hoàng, cô không cần có tình gây sự!"

Hứa Tân Di im lặng một lát, tay nắm chặt thành quyền, vành mắt tràn đầy lệ nóng.

Cô vốn đã không hiểu lại tuyệt vọng, lòng chua xót cùng ủy khuất không chút nào che lấp, "Thế nhưng là vì cái gì? Rõ ràng hai năm nay đều tốt, tại sao phải cùng em ly hôn? Lý do là gì? Là em không tốt sao? Là em làm sai chỗ nào, dù sao anh cũng phải cho em một cái lý do."

"Lý do?" Dịch Dương nhìn cô thật lâu, đột nhiên phun ra một tiếng cười nhạt, khoe miệng hoàn mỹ châm chọc cùng giọng điệu mỉa mai đâm vào Hứa Tân Di chớp mũi mỗi nhử.

"Những năm nay cô sau lưng tôi làm những gì, liền không cần tôi lại phải lăm lòi đi? Tôi không muốn nói chuyện quá khó nghe, cũng không muốn đem cuộc hôn nhân giả tạo này hết thảy đều đâm thủng, hòa bình ly hôn chính là đã chữa cho tất cả mọi người chút mặt mũi."

"Thế nhưng là... Em không đồng ý ly hôn! Em không đồng ý! Em không ký!" Hứa Tân Di làm bộ đem đơn thỏa thuận ly hôn xé thành hai đoạn, "Chúng ta là vợ chồng, hai năm nay trôi qua đều tốt, tại sao phải ly hôn?"

Dịch Dương mất lạnh nhìn, cũng không ngăn cản hành động của cô, "Ngày mai tôi sẽ dẫn luật sư tới, cô nghỉ ngơi thật tốt, tôi đi trước."

Thậm chí ngay cả ngủ cũng không chịu ngủ ở đây.

Dịch Dương mặc áo khoác vào rồi đi.

Vừa ra đến trước cửa, Dịch Dương quay đầu nhìn một chút, Hứa Tân Di ngồi xổm đưa lưng về phía hắn ở bên bàn trà, nắm trong tay tờ đơn ly hôn, im ắng run rẩy.

Dịch Dương hai mắt hơi trầm xuống. Hắn biết Hứa Tân Di đối với mình mới tình thâm thiết, nhưng hắn đối Hứa Tân Di lại không có nửa điểm yêu thích. Nếu như không phải Hứa Tân Di gần đây làm việc quá mức, kém chút nào ra nhân mạng đến, hắn cũng sẽ không đưa ra yêu cầu ly hôn.

Cuộc hôn nhân này không có giá trị cũng không có ý nghĩa, nếu tiếp tục cuối cùng cũng chỉ là mua dây buộc mình, hại người hại mình mà thôi.

Dừng lại một chút, Dịch Dương liền nhắc chân rời đi.

Phòng khách lớn như vậy lại bao phủ một cổ vắng vẻ âm lạnh.

-
-
-

"Đừng có cười, kém chút liền lộ tẩy."

Hứa Tân Di cười đến nhánh hoa run rẩy, cả người cũng nhin không được mà run lên, oán giận nói: "Đáng ghét, chuyện lớn như vậy cũng không cho ta được vui vẻ."

Cô ngồi trên ghế sa lon, nhìn xem bản thỏa thuận ly hôn bị mình kích động điên quá mức xé làm đôi. Nơi nào còn có bộ dạng cực kỳ bi thương trước mặt Dịch Dương vừa rồi? Khoe miệng liền kéo đến tận mang tai.

"Biết là đơn thỏa thuận ly hôn sẽ đến, thế nhưng lại không nghĩ tới sẽ nhanh như vậy, Tiểu A, chỉ cần cùng Dịch Dương ký xong thư thỏa thuận ly hôn, hết thảy đến đây đều chấm dứt, đúng không?"

"Phải."

Hứa Tân Di cười hải lòng.

Hai năm trước Hứa Tân Di mắt vừa mở khép lại, xuyên qua đến thế giới này. Không chỉ có như thế, còn có một cái hệ thống Tiểu A. Tiểu A nói cho cô biết, cô là ác độc nữ phụ có kết cục vô cùng thê lương.

Hứa Tân Di mắt khép lại mở ra, kém chút lại ngất đi.

Tiểu A cho cô một lần cơ hội sống lại, đồng thời cũng cho cô hai lựa chọn.

"Thứ nhất, vì mạng sống, cô có thể từ giờ trở đi chịu nhục, cố gắng tẩy sạch hình tượng ác độc của mình trong lòng tất cả mọi người, làm cho tất cả mọi người tiếp nhận cô, để Dịch Dương thực tình yêu cô, thoát khỏi vận mệnh làm một cái ác độc nữ phụ."

Hứa Tân Di phảng phất nghe được tiếng ca của thánh mẫu Maria.

"Giới thiệu vắn tắt về Dịch Dương: Hấn năm nay hai mươi tám tuổi, giàu ba đời, giá trị bản thân chục tỷ, thân cao 1m88, kích thước 18.8 cm, anh tuấn soái khí. Đến nay vẫn còn độc thân, là một phần ngàn ti kim cương Vương lão ngũ."

"Thứ hai, vì đã mẹ không sợ rơi, cứ thuận theo kịch bản. Tiếp tục làm chuyện xấu, đi con đường ác độc nữ phụ, nhưng tất cả mọi người đều sẽ tha thứ cho cô, chồng của cô cũng sẽ chán ghét cô. Cô sẽ phải gánh vác hình tượng một nữ nhân xấu khi còn sống, thẳng cho đến khi Dịch Dương nguyện ý cùng người ly hôn."

Sinh mệnh thành đáng ngưỡng mộ, tình yêu giá cao hơn.

"Nghe xong không sai, ta chọn cách hai."

Tiểu A: "?"

"Thời gian còn dài không phải vội, ta liền muốn nhìn xem ly hôn chứng đáng đáp ra sao."

Không phải là chỉ đóng vai một ác độc nữ phụ thâm tình lại vì yêu làm đủ trò xấu thôi sao? Cô sẽ làm!

Hứa Tân Di tin tưởng, lấy trình độ khiến người người "Chán ghét" của mình, qua không được bao lâu, Dịch Dương tuyệt đối sẽ lựa chọn cùng mình ly hôn. Sự tình trăm phần trăm nắm chắc này, không chọn mới là kẻ ngu.

Quả nhiên, Hứa Tân Di mới đóng vai ác độc nữ phụ không đến hai năm, chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, Dịch Dương liền hướng cô đưa ra đề nghị ly hôn.

Hình tượng này của cô, núi cao nước xa cũng đỡ không nổi.

Mất thấy mộng tưởng trở thành sự thật, sao cô có thể không cao hứng?

Tâm trạng Hứa Tân Di thật tốt, đem trên bàn một đám hải sản ném vào trong thùng rác. Vào phòng tắm ngâm nước nóng, tạm thời uống một chút rượu đỏ coi như chúc mừng.

Tiểu A: "Cô thật không muốn lại cứu vãn một chút? Kỳ thật Dịch Dương người này đáng đáp đẹp trai, lại có tiền, các phương diện cũng không tệ."

"Nghe người nói, giống như trên thế giới này cũng chỉ có Dịch Dương là nam nhân vậy. Ta nhắc nhở người, ta ở giới giải trí lẩn lộn cũng không chỉ hai năm, nam nhân ưu tú nào còn chưa thấy qua? Tại sao phải vì một thân cây Dịch Dương này mà treo cổ, từ bỏ một mảng rừng rậm giới giải trí lớn kia? Huống chi..."

Hứa Tân Di nhìn nữ nhân xinh đẹp kiều mị trong gương, "Ta xinh đẹp lại còn trẻ như vậy, vì sao cần phải vây quanh một cái nam nhân mà tâm không thể dịch chuyển?"

"Hứa Tân Di" mặc dù ác độc, nhưng cũng chỉ là một nữ nhân thâm tình. Cô đối Dịch Dương vừa thấy đã yêu, bởi vì gia tộc là thông gia cùng với Dịch Dương. Dịch Dương đối với cô hồ hững lạnh lẽo, cô cũng vui vẻ chịu đựng. Tại ngu Nhạc, bởi vì bối cảnh cho cô nên ngang ngược can rở, không ai dám trêu chọc, đặc tội không ít người.

Dịch Dương muốn cùng nàng ly hôn, "Hứa Tân Di" đánh chết không chịu, nhiều lần dùng phương thức tự sát để áp chế, cuối cùng đem mình làm cho điên điên khùng khùng vẫn là ly hôn. Kết cục của "Hứa Tân Di"... Một lời khó nói hết, cũng không nhắc lại.

Về phần Dịch Dương, coi như hấn chỉ là nam phụ si tình đi thôi, dù sao cũng sẽ không có kết cục tốt.

Cô đây, hiện tại liền muốn cùng Dịch Dương thuận thuận lợi lợi giả bộ cưới. Ra về bị tình yêu gây thương tích, từ đây không tin tưởng tình yêu nữa, không tìm không phôi, chỉ nói tiền không nói yêu. Có được tài sản kếch xù liền đi du lịch tham quan thế giới, bình bình đạm đạm vượt qua quãng đời còn lại về sau.

Cuộc sống hoàn mỹ.

Dịch Dương làm việc quả quyết dứt khoát, ngày thứ hai về nước liền chuẩn bị công việc ly hôn thỏa đáng, mang theo hai tên luật sư trở lại chung cư.

Căn nhà trọ này là Dịch thị khai thác một chỗ bất động sản. Căn phòng này là Dịch lão tiên sinh làm lễ vật kết hôn đưa cho vợ chồng bọn họ. Trung tâm thành phố, thuận tiện đặt chân nghỉ ngơi, lầu cao tầng, quang cảnh phòng chiếm diện tích bốn trăm hai mươi bình. Quan sát cả tòa thành thị nhìn không sót một cái gì, tầm mắt cực rộng.

Hứa Tân Di rất thích căn nhà trọ này, không biết lúc phân chia tài sản căn phòng này có thể hay không phân cho cô.

"Để phu nhân, mới vừa rồi lời nhắn nhủ phương diện phân chia tài sản cô còn có chỗ gì không rõ sao?"

Hứa Tân Di hốc mắt đỏ bừng, khuôn mặt tiêu tụy, huyết sắc âm đạm. Từ lúc vào cửa đến tận bây giờ, cô liền không có liếc mắt nhìn qua hai tên luật sư.

Dịch Dương vắt chéo hai chân, miễn cưỡng dựa vào phía sau một chút, liếc nhìn đơn thỏa thuận ly hôn đằng kia, mặt mày sạch sẽ hẹp dài ở giữa lộ ra một cổ nguy hiểm.

"Không có ý kiến gì liền ký tên đi."

Hứa Tân Di đáy lòng thầm mắng một câu chửi tục, trên mặt lại như cũ vùng vẫy giãy chết, "Không, em không ký. Dịch Dương, coi như em đồng ý, mẹ cùng gia gia cũng sẽ không đáp ứng. Anh có hỏi qua ý kiến của bọn họ không? Nếu như bọn họ biết..."

"Tôi sẽ cùng bọn họ bàn giao, chuyện này cô không cần phải đề ý đến."

Diễn kịch được thuận lợi.

Hứa Tân Di run rẩy nhìn qua Dịch Dương, nói: "Lão công, em biết em làm sai rất nhiều chuyện. Em đồng ý với anh, về sau em sẽ thay đổi, cái gì cũng đều đổi. Chúng ta không ly hôn, được không?"

"Đã đến lúc này, cô cho rằng vẫn còn cái gì để cứu vãn vào chỗ trống?"

Thấy Dịch Dương thờ ơ, Hứa Tân Di lòng như tro nguội, giống như là bất đắc dĩ tiếp nhận sự thật này, bắt lực chống lại.

Cô một vòng nước mắt hung ác nói: "Tôi đồng ý ly hôn, ngoại trừ số tài sản vừa rồi phân chia ở bên ngoài, tôi còn muốn căn phòng này."

"Được."

"Anh không thể để lộ ra tin tức chúng ta đã kết hôn cho bất luận kẻ nào."

"Được."

Tâm như sắt, nam nhân lòng độc ác!

Hứa Tân Di không chần chờ nữa, tay run run cầm lấy giấy bút. Một giọt nước mắt từ trong hốc mắt trượt xuống, rơi ở chỗ ký tên, kéo theo một mảng lớn nước mắt nước đọng.

Hai tên luật sư liếc nhau, đều thấy được đáy mắt đối phương thờ dãi.

Ký tên xong, cô lưu luyến không rời mắt nhìn đơn thỏa thuận ly hôn, ánh mắt cầu khẩn nhìn về phía Dịch Dương. Thấy Dịch Dương ngay cả nhìn đều không muốn liếc nhìn nàng một cái, lúc này mới bị phần đem đơn thỏa thuận ly hôn đẩy về phía trước, sống chết cần môi dưới, nước mắt rơi như mưa, không chịu nói thêm một câu.

Hệ thống thật khen ngợi.

Luật sư nhìn chữ ký Hứa Tân Di một lần, xác nhận không sai sau mới đưa cho Dịch Dương.

"Dịch tiên sinh, mời ký tên ở đây."

Dịch Dương cầm bút, đặt bút trên giấy, chỉ chờ ngòi bút hoạt động, một chữ ký tiêu sái lưu loát liền sẽ được khắc ở chỗ ký tên.

Vận mệnh của Hứa Tân Di, từ đây sẽ cùng lúc trước chặt đứt.

—— "Ký nhanh ký nhanh! Tôi rất cực có thể rời khỏi cái nơi quỷ quái này!"

Tay Dịch Dương đang chuẩn bị ở đơn ly hôn bên trên ký tên dừng lại, kỳ quái nhìn về phía Hứa Tân Di.

Hứa Tân Di đau khổ nhìn xem hắn.

Hắn vừa rồi... Giống như nghe được âm thanh gì?

Âm thanh của Hứa Tân Di?

Dịch Dương con mắt nghi hoặc truy đến cùng lại nhìn tới.

"Lão công, anh... Không ký sao?" Tâm Hứa Tân Di lộ bộ một tiếng, bỗng nhiên run lên một cái, nín hơi mà đối đãi.

—— "A Di Đà Phật ông trời phù hộ Jesus Chân Chủ ở trên!"

Nhìn xem khuôn mặt Hứa Tân Di hoa lệ đài vũ cực kỳ bi thương, Dịch Dương nghi hoặc càng sâu.

Nghe nhầm?

Hắn mỗi một vuốt vuốt mi tâm, có lẽ là gần đây quá mệt mỏi. Dịch Dương tự an ủi mình, tiếp tục ký tên.

—— "... Làm mình sợ muốn chết, nếu như hắn lật lọng không ký, mình chẳng phải là phí công sao."

Dịch Dương tay dừng lại.

—— "Ký xong đơn ly hôn, bây giờ không muốn liên mở party chúc mừng. Hai ngày trước tìm tới cửa bộ kịch kia, tìm thời gian nói chuyện một chút, nam nhân kia hình như là Hàn Kiêu, nghe nói vẫn còn là xử nam..."

Dịch Dương nắm chặt bút.

—— "Mango TV (1) hình như vừa mới tuyển người mới, tiểu thị tươi kia có hơn một trăm cái bằng đại học tốt nghiệp, không biết có thiếu khách mời hay không..."

(1) Mango TV (hay còn được gọi là đài Xoài) là tên mà Đài Hồ Nam thường được gọi, vì logo của đài giống hình quả xoài. Đài Hồ Nam ám chỉ kênh truyền hình Hồ Nam trên TV. Còn Mango TV là trang xem internet của Hồ Nam, đại loại cũng là một website của đài Hồ Nam. Đài Hồ Nam với Mango TV giống kiểu VTV và VTVgo ấy.v (Nguồn: Internet)

Hứa Tân Di mơ lấy tương lai tốt đẹp, đắm chìm trong thế giới của mình, không chút nào chú ý tới sắc mặt Dịch Dương càng ngày càng khó coi.

—— "Lúc trước mình liền đoán được, hai năm, nhiều lắm là hai năm hắn liền muốn ly hôn cùng mình, quả thật dễ cho mình đoán đúng."

Dịch Dương trên giấy viết chữ "Dịch".

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nữ Phụ Không Muốn Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Editor: ☆๑T๐๓k๑☆

Chữ "Dịch" mặt trời mọc đầu, cũng đồng dạng đại biểu tâm tình Dịch Dương vào giờ khắc này.

Đương nhiên, hắn sẽ không thừa nhận.

Dịch Dương không có tin vào mấy chuyện ma ám, càng muốn tin tưởng đây chỉ là do bản thân mấy ngày liên tiếp đã quá mệt nhọc nên mới tạo thành di chứng nghe nhầm.

Nếu như không phải một mối sinh ra ảo giác, làm sao lại phát sinh sự tình ly kỳ như vậy?

"Dịch tiên sinh, ngài không sao chứ? Là có cái gì không đúng sao?" Luật sư cũng phát hiện Dịch Dương không thích hợp, nghĩ làm Dịch Dương đối với nội dung bản thỏa thuận ly hôn có chỗ bất mãn.

"Lão công, anh thế nào? Có phải là quá mệt mỏi rồi? Không phải chúng ta hôm nào..." Hứa Tân Di cũng liền thuận miệng nói, Dịch Dương nếu quả thật nghe cô, cũng sẽ không muốn ly hôn.

Cô có tính toán của mình.

Có câu nói nói thế nào?

Chỉ cần người có tiền, muốn lấy chồng không khó.

Những năm nay Hứa Tân Di số tiền tích kiệm cùng số tài sản vừa lấy được kia, có mấy cái số không cô cũng không thể đếm hết được. Lại thêm thanh danh địa vị của cô bây giờ tại Ngụ Nhạc Quyển, còn sợ không có tiểu thị tươi kè trước ngã xuống, kè sau tiến lên thẳng tiến không lùi?

Về phần cái tên Dịch Dương đã được định sẵn là sẽ được những nữ nhân khác mê mết đến thần hồn điên đảo này, muốn yêu ai mặc hắn.

Càng nghĩ, một chữ, Ồ!

Bây giờ vạn sự đã sẵn sàng, chỉ còn chờ cơ hội, liền chờ Dịch Dương ký tên.

Ly hôn xong, biển rộng mặc cá bơi, bầu trời mặc chim bay, còn không phải cô muốn thế nào liền được thế này?

Vừa nghĩ tới cuộc sống tốt đẹp trong tương lai, Hứa Tân Di không nhịn được giương lên khóe miệng.

- - "Ký tên cũng như chữ viết, coi như hắn hôm nay một cước bước vào quan tài cũng phải ký tên cho mình."

Nghe kĩ một chút, đây là tiếng người?

Dịch Dương khó chịu giật giật cả vật, cố gắng để bình tĩnh, tỉnh táo lại.

"Tôi không sao."

- - "Oa a~ Tên hỗn đản này kéo cả vật thôi mà cũng thật đẹp trai."

- - "Tiếc quá tên yêu quái này về sau cũng sẽ yêu những nữ nhân khác, cùng những nữ nhân khác anh em em, sẽ còn vì những nữ nhân khác đánh mình, mắng mình, nhục nhã mình, chắc chắn... Đẹp trai có làm được cái gì? Đối với cái loại cặn bã nam nhân này, vẫn là nhắm mắt làm ngơ, ly hôn sớm một chút."

Đột nhiên bị vượt quá giới hạn, cặn bã nam nhân Dịch Dương hô hấp trì trệ, trầm mặc thật lâu, tay cầm bút trắng bệch.

Cho đến bây giờ, mỗi một sự kiện cùng nhận biết phát sinh đều xung kích lý trí của hắn.

Bất luận chuyện này là có thể nghe được tiếng lòng của Hứa Tân Di hay không, vẫn là liên quan đến người này.

Hắn đem bút quăng ra, "Không ký."

"Không ký rồi?" Hai tên luật sư hai mặt nhìn nhau.

Dịch Dương vạn phần tỉnh táo nói: "Để hôm khác."

Hứa Tân Di: "..."

- - "Giết người là phạm pháp giết người là phạm pháp. Hứa Tân Di mày bình tĩnh một chút, không thể xúc động, ngàn vạn lần không thể xúc động! Nghĩ lại mày vẫn còn tiểu thị tươi, nghĩ lại mày còn rất nhiều chồng tại nhà trẻ, bọn hắn không thể không có mày, đừng nóng giận!"

Hứa Tân Di bị hai chữ "Không ký" của Dịch Dương làm chấn động tâm lý. Lúc nghe được ba chữ "Để hôm khác" mới lấy lại được tinh thần, ngay lập tức ổn định trái tim đang muốn giết người của mình.

Đưa một cái ánh mắt nhìn qua như vui đến phát khóc kì thực như cha mẹ sắp chết, vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ nghẹn ngào đến không nói lên lời, hoàn toàn là một bộ dạng hai mắt đăm đăm lệ không biết nên biểu lộ cái gì cho phải.

Hai tên luật sư đối với việc nhà của Dịch Dương không đánh giá bất luận cái gì, thậm chí tại thời điểm Dịch Dương nói "Không ký", liền đã thu thập văn kiện chuẩn bị rời đi.

Dù sao bọn hắn chỉ là đến để giải quyết vấn đề phân phối tài sản của vợ chồng lúc ly hôn, không phải mấy bác gái thích hóng chuyện của người khác.

Đợi cho luật sư rời đi, Dịch Dương tay ôm lấy đầu dựa vào phía sau một chút, ngửa tựa ở trên ghế sa lon.

Có lẽ là trong đầu mình có cục máu, hoặc là xảy ra vấn đề gì, bệnh chẳng hạn.

Hai con người hắn thất thần nhìn qua hướng hư không, nhưng bên tai vẫn là truyền đến âm thanh của Hứa Tân Di.

- - "Hắn lại đang nghĩ cái quái gì? Một hồi nói ly hôn một hồi lại không muốn ly, đầu óc chứa nước sao?"

Mặc dù không rõ Dịch Dương vì cái gì nhất thời lộn xộn, nhưng đối với Hứa Tân Di mà nói, đây là "Tha thiết ước mơ" của cô, cô coi như trước thế cục

này mới miễn cưỡng phát biểu: "Lão công, anh không sao chứ?"

Dịch Dương đột nhiên mở to mắt nhìn qua cô, mang theo nghi hoặc cùng tìm tòi nghiên cứu.

Hứa Tân Di nhớ lại vai diễn nhân vật nữ nhân si tình mà mình diễn tốt nhất, vừa khóc lại vừa cười nức nở nói: "Lão công, anh có thể hỏi tâm chuyện ý không cùng em ly hôn em thật là cao hứng!"

- - "Mới là lạ!"

- - "Tên yêu quái này không phải là đang đùa mình đi?"

- - "Mình nhớ được trước đó cố ý đùa nghịch hàng hiệu, tuyên truyền chuyện xấu, làm khó dễ người tin tức mình đều để người truyền cho hấn, không có khả năng không nhìn thấy a."

Cách rất gần, âm thanh càng phát ra rõ ràng.

"Cố ý", "Mình đều để người truyền cho hấn"?

Có ý tứ gì?

Dịch Dương nhắm hai mắt lại, cẩn thận nghiêm túc tường tận xem xét, phảng phất như chưa hề quen biết cô.

Hứa Tân Di ở ngu Nhạc Quyền thanh danh không tốt, có danh xưng là "Hắc Quả Phụ", ý nghĩa rất xấu, ý vào mình có bối cảnh, ở ngu Nhạc Quyền hoành hành bá đạo ngang ngược can rờ muốn làm gì thì làm.

Cô là ác độc nữ phụ nha, làm việc phách lối vốn là tính cách của cô, đối xử mọi người hiền lành chẳng phải là để người xếp đặt?

Nhưng cũng bởi vì cái vấn đề thái độ này mà ở ngu Nhạc Quyền mới bắt đầu đắc tội không ít người. Cho tới bây giờ, nhất cử nhất động của cô đều có người nhìn chăm chăm. Mặc kệ làm cái gì, luôn có người ngay lập tức ác ý khuếch đại cùng vạ vạ sự thật, sau đó lại một trận khiển trách.

Cũng may Hứa Tân Di có mấy phần kỹ năng diễn xuất, mặc dù tạm thời còn không thể đạt tới đỉnh Oscar, nhưng cũng so với mấy vòng minh tinh tại ngu Nhạc Quyền mạnh lên không ít. Cũng có giá trị nhan sắc cùng sự nghiệp.

Cô luôn có thể tiếp tục bôi đen thanh danh của mình, nhưng kỹ thật diễn xuất điểm ấy không thể nghi ngờ.

Giống đoạn thời gian trước, « Bối Bối thăng chức ký » được Trung Nguyên định là nhân vật nữ chính bị sản xuất Phương nhét vào tổ về sau, kỹ năng diễn xuất khó coi, bị đạo diễn bắt bẻ hồi lâu, đổi Hứa Tân Di lên diễn thay. Rõ ràng là đạo diễn tùy tiện, truyền đến truyền đi, thành Hứa Tân Di cô cười lớn thành công.

Hứa Tân Di hoàn toàn không để trong lòng, thậm chí còn có chút đắc chí, bót cho cô thời gian gây sóng gió.

Cô xem như nhìn thấu, ngu Nhạc Quyền chính là cái nơi lẩn yếu sợ mạnh. Sau lưng nghiêng răng nghiêng lợi âm thầm ra tay với mình, ở trước mặt còn cười gọi mình được một tiếng chị.

Nguyên bản Hứa Tân Di đều dự định tốt, sau khi ly hôn có thể tốt nhất đứng vững gót chân ở ngu Nhạc Quyền. Nếu như không thể, cô liền vì yêu ở ẩn, lưu lại một đoạn truyền kỳ vì tình mà khốn khổ, để tiền bối chiêm ngưỡng.

Lại không ngờ tới cháu trai Dịch Dương này nhất thời lật lọng.

- - "Cuộc sống tương lai tốt đẹp của mình, đều bị tên khốn Dịch Dương này làm hỏng."

- - "Không cùng tôi ly hôn, một ngày nào đó anh sẽ hối hận!"

Hứa Tân Di trong lòng cất giấu một con dã thú giương nanh múa vuốt, mặt ngoài lại là một khuôn mặt mỹ nhân xinh đẹp động lòng người. Rất giống như quả táo độc của hoàng hậu, mặt ngoài vô hại, mở ra tất cả đều là độc.

Vừa rồi xúc động.

Vẫn là ly hôn được.

Bất luận là Hứa Tân Di bên ngoài ý thế hiếp người ngang ngược can rờ, vẫn là nữ nhân này hiện tại trong lòng cùng ngoài miệng không đồng nhất, đều không phải hấn có thể nuốt trôi được.

"Hứa Tân Di, tôi hối hận, chúng ta vẫn là ly hôn đi."

"A?"

- - "... Tên yêu quái này thật là đang đùa mình! Mình muốn gõ bạo đầu chó của hấn!!!"

Dịch Dương chỉ cảm thấy đầu "ông" một tiếng, đau kịch liệt.

Lúc đang chuẩn bị lấy điện thoại di động ra để gọi luật sư quay đầu, mẹ chồng gọi điện đến, kêu hai vợ chồng bọn hắn về nhà thăm lão trạch một chuyến.

- - -

Dịch Dương là tiêu chuẩn giàu ba đời, bây giờ hắn có hết thảy, đều là do hai đời người ông cùng cha xây dựng lên. Điều nói giàu không quá ba đời, nhưng Dịch gia đến đời Dịch Dương, không chỉ không có sụp đổ, ngược lại nâng cao một bước, triệt để củng cố Dịch gia ở các ngành nghề lĩnh vực khác nhau, người ngoài không thể rung chuyển.

- - "Lần này khẳng định là bởi vì sự tình ly hôn. Lúc trước kết hôn là bởi vì Dịch lão tiên sinh cùng ông năm đó quyết định hôn ước. Dịch Dương mẹ hắn căn bản cũng không thích mình, lần này trở về, nói không chừng còn có thể khuyên Dịch Dương ly hôn... Nếu quả thật có thể ly hôn, bà ấy chính là mẹ ruột của mình!"

- - "Ai, đều do tên yêu quái này. Nếu như có thể ký tên, mình cũng không cản trở về nhà cùng mẹ hắn đấu tay đôi, bà cô kia cấp độ quá cao, đánh không lại."

- - "Điều nói quan hệ mẹ chồng nàng dâu chênh lệch rất lớn, một phần nguyên nhân là bởi vì không sinh được con trai. Minh hai năm nay quá thâm rồi, tất cả bất hạnh đều là do cậu nam nhân này tạo thành!"

- - "Hôm nay cũng không biết người phụ nữ kia có thể hay không đuổi mình đi một cước. Minh được sớm trở về nghỉ kỹ, dùng bữa ăn cơm ngàn vạn lần không thể ăn thua ăn thiệt! Cho nên nói, nữ nhân nếu muốn kết hôn, bên trên phải đấu với mẹ chồng, dưới lại phải đấu tình địch, liên vì cậu nam nhân mà đấu đến đâu đi đều nhanh đấu thành mất gà chọi."

- - "Cho Dịch Dương một đoạn thời gian, nếu lại không cùng mình ly hôn, mình liền cho hắn biết thảo nguyên bao la đến mức nào!"

(*) Ý là chị muốn cầm súng cho anh:)

- - "Phi! Cậu nam nhân lật hòng!"

Xe chậm rãi lái vào biệt thự Dịch gia.

Dịch Dương lúc xuống xe sắc mặt xanh trắng, ần ần trông thấy nắm đấm nắm chặt có chút phát run, toàn thân trên dưới viết rõ ba chữ "Chờ lại gần".

Lão quản gia đến đón, vừa vào liền đụng phải một cái mặt mũi xám tro.

"Thiếu phu nhân, thiếu gia đây là thế nào?"

Hứa Tân Di cũng không nghĩ ra, từ sau khi lên xe, Dịch Dương vẫn là như vậy, mặt đen giống đáy nồi, rất giống ai thiếu tiền hắn.

"Quản gia Trần yên tâm, không có việc gì."

"Vậy là tốt rồi, đi vào đi, phu nhân đợi hai người đã lâu."

Hứa Tân Di mới vừa vào cửa, liền nghe được phòng khách truyền đến một trận tiếng nói chuyện, giọng nữ ôn nhu uyển chuyển, ngữ khí chậm rãi thông dong, âm sắc êm tai, chỉ từ thanh âm liền có thể làm cho người ta vô hạn ảo tưởng một nữ nhân ôn nhu có trí thức hiểu lễ nghĩa.

"Mẹ, người tìm chúng ta trở về là có chuyện gì?"

Dịch Dương cùng Hứa Tân Di một trước một sau đi vào cửa, tiếng nói trong phòng khách nhảy mất liền ngừng.

Dịch phu nhân qua tuổi năm mươi, bảo dưỡng tương đương tốt, vai cũng thẳng tắp nhìn không ra vẻ già nua. Ngũ quan cũng không cay nghiệt, ngược lại liếc mắt nhìn qua còn cho rằng người là một loại Từ mẫu an lòng, rất là hiền lành. Cùng bên người kia chính là vào thời nữ nhân thanh xuân mỹ mạo so ra, tuy ít phần của tuổi trẻ, nhưng nhiều hơn phần ung dung cùng khí chất.

Dịch phu nhân thân mật lôi kéo tay nữ nhân bên cạnh, cười nói: "Nghiên Nghiên hôm qua vừa về nước, mang theo lễ vật đến xem mẹ cùng cha

Mẹ vừa vặn cũng có chuyện tìm con, cho nên liền gọi các con trở về một chuyến."

Chuyên gia thiết kế thời trang trứ danh, người mẫu có tên tuổi, Tân Nghiên.

"Dịch Dương đã lâu không gặp." Tân Nghiên tự nhiên hào phóng đứng dậy, giống như cô ta thật chỉ là tùy tiện đến thăm mà thôi, "Tân Di, thời gian dài như vậy không gặp, càng ngày càng đẹp."

Hứa Tân Di khách sáo cười nói: "Cô cũng thế."

"Tôi mang cho cô phần lễ vật, không biết cô có thích hay không, hi vọng cô có thể nhận lấy."

- - "Không biết tôi có thích hay không cũng đừng có đưa."

Tần Nghiên nói xong, đưa ra một cái túi quà tặng xem ra rất đắt đỏ đặt trên bàn trà, từ đó lấy ra một cái hộp trang sức đến, đưa cho Hứa Tân Di.

"Mở ra nhìn xem."

- - "Cái hộp này nhìn như là hộp quà bình thường, nhưng cái hộp này là được thiết kế dễ đổ. Nếu như mình cứ như vậy nhận lấy mở ra, ghê dài bất ổn, như vậy đồ vật bên trong khẳng định sẽ rơi trên mặt đất ném hỏng. Mình ngã mở ra, đồ vật bên trong xoay tròn đập về sau, vẫn là sẽ xấu."

- - "Vừa vào cửa liền ra oai phủ đầu với mình, làm sao bây giờ?"

- - "Nếu rốt bẻ nữ nhân này khẳng định sẽ lại phải giả bộ điếm đàng yêu đồ hồng mắt ghen ngào, nói cái gì 'Tần Di không thích đồ vật con tặng cũng không cần làm ra cái bộ dạng này, tôi là thật tâm muốn tặng cho cô', sau đó giống như bị uy khuất muốn đi. Mẹ hấn khẳng định không cho, tiếp lấy liền phải mượn đề tài để quở trách mình. Dịch Dương cái cầu nam nhân này đối với mình sẽ không hề lên tiếng, thái độ còn không được tốt. Chỉ có thể mặc cho mẹ hấn quở trách. Cầu nam nhân nói không chừng cũng sẽ cho rằng là mình cố ý, ngay sau đó mình liền nên nói xin lỗi, bạch liên hoa ngồi ở một bên xem trò cười..."

- - "Trời ạ thật là buồn nôn, mình không thể chịu ủy khuất như vậy!"

- - "Bạch liên hoa thích Dịch Dương không thổ lộ sớm một chút, bây giờ ở đây làm một cái tiểu Tam tâm cơ đùa nghịch... Mình thấy cả hai người bọn hấn quả thực trời sinh một đôi! Sớm một chút kết hôn sinh con, đừng đi ra ngoài reo rắc tai họa vào đầu người khác!"

- - "Mình quá thâm rồi, cái này cầu nam nhân vì cái gì không cùng mình ly hôn, muốn để mình tiếp nhận thống khổ như vậy!"

- - "Không được, mình phải nghĩ biện pháp, không thể bị động như vậy. Không phải liền đợi chút nữa đến thời điểm không có nắm chắc, đánh đòn phủ đầu!"

Ở bên người cô Dịch Dương nghe được tất cả, sắc mặt quả thực không thể dùng hai chữ khó coi để hình dung.

Hắn cùng Tần Nghiên tuy nói không phải cùng nhau lớn lên, nhưng trung học cao trung đều là học cùng nhau. Trừ tình cảm bạn bè thì không còn gì khác, hần hiểu rất rõ con người Tần Nghiên. Là một cô gái đơn thuần hiền lành, làm sao tặng quà thôi đều có thể phát ra nhiều ý nghĩ ác ý như vậy?

Lúc Hứa Tân Di tiếp nhận hộp trang sức, Dịch Dương đưa tay nhận lấy, hai mắt hần hơi trầm xuống nhìn xem Hứa Tân Di, đem hộp trang sức mở ra.

Hắn cũng phải để Hứa Tân Di nhìn xem, Tần Nghiên đến cùng phải hay không như cô nghĩ...

Ba --

Một vòng tay con xanh biếc sáng long lanh từ hộp trang sức bên trong trượt ra, nháy mắt ngã xuống đất, chia năm xẻ bảy.

Dịch phu nhân kinh ngạc.

Tần Nghiên sững sốt.

Hứa Tân Di sớm tại thời điểm Dịch Dương đem hộp trang sức tiếp nhận đi liền mừng rỡ như điên, hiện tại hung hăng nhéo một cái cánh tay, lả chã như khóc, "Dịch Dương anh làm gì nha! Coi như anh không thích Tần Nghiên đưa cho em đồ vật cũng không cần làm thế này, Tần Nghiên là thật tâm nghĩ muốn tặng cho em!"

Dịch Dương: "....."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nữ Phụ Không Muốn Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Editor: ☆๔Toηkℓε☆

Mảnh vỡ bị rơi nát trên mặt đất phẳng phát như là hung hăng cho Dịch Dương một bàn tay.

Dịch Dương từ khi về nước đến nay, sắc mặt đẹp liền không có thấy qua.

Ánh mắt nhìn về phía Tàn Nghiên biến ảo khó lường, Dịch Dương không khỏi bắt đầu suy tư những lời nói trước đó trong lòng Hứa Tân Di.

Hắn thực sự không có cách nào tin tưởng, người mình quen biết hơn mười năm quả thực là một loại đối trá mà Hứa Tân Di trong lòng ác ý phỏng đoán.

Trước mắt hết thấy nhưng hắn lại không thể không thể tin tưởng.

Nếu hộp trang sức đắt như thế, làm sao vào trong tay hắn vừa nhẹ nhàng mở, liền vỡ?

—— "May mắn tránh thoát một kiếp, nếu như không phải nhờ cái tên Dịch Dương này, mình còn không biết làm sao thoát thân."

—— "Cậu nam nhân ở thời khắc mấu chốt thì ra còn rất hữu dụng."

"Lão công, đây là tấm lòng thành của Tàn tiểu thư, anh xem một chút..." Hứa Tân Di vô cùng tiếc hận từ dưới đất nhặt lên một khối mảnh vòng ngọc tay bị vỡ, đau lòng nhức óc chỉ trích hắn: "Chỉ nhìn một khối nhỏ cái này liền biết vòng ngọc chất lượng tốt bao nhiêu, anh sao có thể không cẩn thận như vậy đâu?"

"Dịch Dương, chuyện gì xảy ra, làm sao ngay cả cái vòng ngọc đều không có cầm chắc?" Dịch phu nhân bận bịu hoà giải, đối Tàn Nghiên cười nói: "Nghiên Nghiên, thực sự không có ý tứ, Dịch Dương gần nhất làm việc bận rộn, trong nước ngoài nước khắp thế giới chạy đi chạy lại. Hôm qua mới về nước, lịch giờ còn không có kịp thích ứng, hắn không phải vô tâm, con chó để ở trong lòng, để ta đưa một cái vòng ngọc tốt hơn cho con."

Tàn Nghiên đương nhiên sẽ không bởi vì một cái vòng ngọc mà cùng Dịch phu nhân phát sinh cãi vã, rất là khéo hiểu lòng người, "Bác gái, con biết Dịch Dương không phải cố ý, con cũng là hai ngày nay mới về nước, thường xuyên không có trở về, tính thần tông không tốt lắm, về phần vòng ngọc... Cái này vòng ngọc vốn chính là đưa cho Tân Di, bác gái lại cho một cái tốt hơn đưa con tính là ý tứ gì đâu?"

Dịch phu nhân rất hài lòng về cô, tay vỗ vỗ lưng cô, cười nói: "Con có thể nghĩ như vậy bác gái an tâm."

Nữ nhi duy nhất của Tàn gia, nhà thiết kế quốc tế nổi tiếng, người mẫu nổi danh, Tàn Nghiên bối cảnh thâm hậu, tặng cái vòng ngọc chất lượng này là thật tốt. Ở thời điểm trước khi Hứa Tân Di cùng Dịch Dương trở về còn đặc địa cho Dịch phu nhân nhìn qua.

Dịch phu nhân có được qua vô số đồ trang sức, làm sao không biết cái này vòng ngọc giá trị, lúc này liền nói quá tốn kém.

Khi cô nói "Bác gái, con cùng Dịch Dương từ nhỏ cùng nhau lớn lên, Dịch Dương kết hôn thời điểm con không ở trong nước, lần này thật vất vả về nước. Cái vòng ngọc này liền xem như con tặng lễ vật kết hôn cho Dịch Dương cùng Tân Di, bác cũng đừng từ chối", Dịch phu nhân lúc này mới gạt đầu.

Tàn Nghiên biết, Dịch phu nhân thích mình. Trước khi Dịch Dương cùng Hứa Tân Di kết hôn, bà một mực đem mình làm con dâu phụ mà đối đãi.

Nhưng được Dịch phu nhân yêu thích, cũng bù không được một tờ hôn ước của Dịch lão tiền sinh.

Bất quá trước khi về nước cô liền nghe ngóng, Hứa Tân Di làm việc quái đản, tính cách ngang ngược càn rỡ, Dịch phu nhân rất không thích. Liền ngay cả Dịch Dương cùng cô cũng chỉ là mặt ngoài vợ chồng tình cảm mà thôi, không có chân tình.

Cái vòng ngọc này lúc đầu chỉ là thăm dò mà thôi, cứ như vậy thành một đồng bã vụn không đáng tiền, Tàn Nghiên tuyệt không cảm thấy tiếc hận.

Cô chỉ là cảm thấy tiếc hận vì cái vòng ngọc này không phải là ở trong tay Hứa Tân Di đánh vỡ.

"Tàn tiểu thư, mặc dù nói lần này tất cả đều là Dịch Dương sai, nhưng là cô sau khi trở về phải hỏi một chút người bán cho cô vòng ngọc là có chuyện gì xảy ra, đồ trang sức vòng ngọc dễ dàng như vậy vỡ, hộp trang sức làm sao qua loa như vậy?"

Ở mấy chữ "Tất cả đều là Dịch Dương sai" bên trên, Hứa Tân Di cố tình nhấn mạnh cường điệu.

—— "Mình a thật sự là may mắn. Lần này nếu như là mình đánh nát, Dịch Dương mẹ hắn không chừng sẽ không tha. Ngược lại đến phiên con trai liền đủ kiểu giữ gìn, nói xin lỗi đều không cần."

Bầu không khí nhất thời liền lạnh xuống.

Sinh ra trong hào môn kiến thức tự nhiên rộng rãi, Dịch phu nhân ở Dịch gia nhiều năm như vậy, người nào chuyện gì đều gặp, trong lòng tự nhiên biết cách giải quyết.

Lúc này liền đem bàn tay khoác lên Tàn Nghiên mu bàn tay thu hồi, ý cười phai nhạt rất nhiều.

Dịch Dương mặt đen lên, "Thật xin lỗi, tôi không phải cố ý."

Tàn Nghiên biểu tình ngưng trọng, nhưng lập tức kịp phản ứng điềm nhiên như không có việc gì cười nói: "Không có việc gì, Tân Di nếu thích, hôm nào tôi lại đưa một chiếc vòng tay tới."

"Vậy làm sao được! Cái vòng tay này là Dịch Dương đánh nát, đương nhiên phải là Dịch Dương đền tôi, sao có thể để cô tốn kém? Mẹ, mẹ nói xem có

đúng không a?"

Dịch phu nhân không nói được gì, gật đầu.

Hứa Tân Di quần lấy Dịch Dương không buông tha, "Lão công, anh làm rơi vỡ vòng ngọc Tân tiểu thư tặng cho em, anh phải đền em một cái... Giống nhau như đúc vòng ngọc!"

—— "Ít nhất phải bảy chữ số!"

Dịch Dương nặng nề nhìn qua nàng, đáy mắt là không che giấu chút nào cảnh cáo, từ trong cổ họng gạt ra mấy chữ, "Được, đền em!"

"Lão công anh thật tốt!" Hứa Tân Di giả ngốc giống như hoàn toàn không biết gì cả, vui vẻ ra mặt, "Quán gia Trần, ngài nhanh gọi người đến đem rác rưởi nơi này quét quét qua, ném ra, đợi chút nữa làm bị thương người sẽ không tốt."

"..." Lời này giống chỉ cây dâu mà nắng cây hòe, lại tìm không ra phạm sai lầm, tính toán chỉ li không khỏi cẩn thận quá mức, uất nghẹn hương trong bụng nuốt lại.

Tần Nghiên đứng dậy chào cáo từ, "Bác gái, lần này tới... Chỉ là đến xem bác cùng bác trai, thời gian cũng không sớm, con cũng nên đi."

Chỉ nói đi, không dám biểu hiện ra ủy khuất.

Dịch phu nhân để người đưa Tần Nghiên đi ra ngoài, sau đó nhìn thoáng qua Hứa Tân Di cùng Dịch Dương, "Dịch Dương con đi theo mẹ."

—— "Đến rồi đến rồi, rốt cuộc đã đến! Nói không chừng chính là bắt Dịch Dương ly hôn! Mẹ! Cố lên! Việc này thành công, mẹ chính là mẹ ruột của con!"

Dịch Dương xoay người dưới chân trì trệ, quay người nhìn về phía nụ cười càn rỡ không có giấu kỹ trên mặt Hứa Tân Di, "Em cũng đi."

Hứa Tân Di: "..."

Thấy Dịch Dương cùng Hứa Tân Di một trước một sau tiến đến thư phòng, Dịch phu nhân vừa định nói chuyện, Dịch Dương giải thích nói: "Bọn con là vợ chồng, không có cái gì là cô ấy không thể nghe."

Dịch phu nhân thở dài, "Vậy mẹ liền nói thẳng. Nói đi, các con có phải hay không dự định ly hôn?"

Hứa Tân Di nghe nói như thế lúc, nội tâm kích động nói không ra lời.

Nửa ngày sau mới mở miệng.

"Mẹ!" Cái tiếng "mẹ" này so với bình thường còn muốn tình chân ý thiết hơn, Hứa Tân Di nước mắt bỗng nhiên tuôn ra, "Chuyện này, mẹ vẫn là hỏi Dịch Dương đi."

"Dịch Dương, con nói, chuyện gì xảy ra?"

—— "Mau nói! Nói anh chán ghét tôi không thích tôi. Cho dù anh có phải chết, liền coi như đoạn tuyệt quan hệ mẹ con, không thể kế thừa tài sản của Dịch gia! Cũng phải ly hôn cùng tôi!"

Dịch Dương song quyền nắm chặt nỗi giận xanh, nữ nhân này một mực ở phạm vi hấn nhả nại mà khiêu khích, quả thực đáng ghét!

Thở dài thật sâu, hơn nửa ngày mới đứng vững tâm thần.

Hắn hỏi: "Việc này mẹ làm sao biết?"

"Mẹ làm sao biết? Công ty luật sư ngay lập tức liền đem tin tức này báo cho lão tiên sinh ở trên núi an dưỡng. Nếu như không phải mẹ phát hiện ra trước đề ép xuống, con có phải hay không dự định tiết lộ tất cả?" Dịch phu nhân nói xong, lại nhìn mắt Hứa Tân Di, "Chuyện lớn như vậy, làm sao không thương lượng nói trước với mẹ?"

"Mẹ, con... Con biết con làm không tốt, con cũng biết con không bằng Tân tiểu thư, không làm người khác ưa thích được như vậy. Dịch Dương không thích con là bình thường, thế nhưng là con về sau đều sẽ đôi, mẹ tin tưởng con, mẹ giúp con khuyên nhủ Dịch Dương. Con không muốn ly hôn..."

Hứa Tân Di tận lực kéo theo Tần Nghiên, chính là vì ở trong suy nghĩ của Dịch phu nhân luôn có ý nghĩ so sánh cô ta với Hứa Tân Di cô.

—— "Mẹ nhìn xem, mẹ có con dâu dự bị Tần Nghiên ưu tú như vậy, vì cái gì còn muốn tha thứ con đây? Nhanh để con trai mẹ cùng con ly hôn! Nhanh dùng tình cảm mẹ con mẹ uy hiếp hắn! Nếu như không chịu ký, liền đoạn tuyệt quan hệ mẹ con!"

Dịch Dương đau đầu, lại "ông" một tiếng kịch liệt đau.

Đoán chừng hai ngày nữa liền bị đau nửa đầu.

"Ly hôn liên quan đến phân chia bao nhiêu tài sản, chuyện lớn như vậy, con không nói một tiếng còn muốn giấu diếm chúng ta? Con cánh cứng cáp rồi không đem cái người làm mẹ này để ở trong mắt đúng hay không?"

—— "Nói hay lắm! Cậu nam nhân chính là không coi ai ra gì!"

"Mẹ, chuyện này con sẽ xử lý tốt."

Dịch phu nhân nổi giận nói: "Xử lý tốt? Con xử lý như thế nào tốt?"

Dịch Dương dựa vào lý lẽ biện luận, "Vấn đề tài sản đã được luật sư phân chia tốt, nếu như mẹ không yên lòng, hai ngày nữa con để luật sư riêng đến cùng mẹ bàn giao."

"Đến cùng mẹ bàn giao? Ông nội con đâu? Con có nghĩ qua làm sao cùng bọn họ bàn giao sao?"

Hứa Tân Di khóc đến không chút phí sức, "Mẹ, Dịch Dương, con không cần ly hôn, con không đồng ý, con tuyệt không đáp ứng cùng Dịch Dương ly hôn. Coi như mẹ đáp ứng, ông nội... Ông nội cũng sẽ không đáp ứng!"

—— "Nhanh nhanh nhanh, thừa dịp ông nội không ở đây, mau đem thủ tục làm!"

Dịch Dương nghiêng răng nghiêng lợi, "Ông nội bên kia con sẽ đích thân hướng người thỉnh tội, sự tình này, con không phải là không có cách!"

Hứa Tân Di thất vọng, lỗ mũi rỉ lệ, "Dịch Dương, anh thật chán ghét em như vậy sao? Em biết, em sợ ra kém Tân tiểu thư, thế nhưng là em đối với anh... Đối anh một tâm chân tình. Những năm này anh mặc dù không có chạm qua em, nhưng anh hẳn là có thể thấy được trái tim trong trắng của em với anh."

"Cái gì? Không có chạm qua..." Dịch phu nhân tức giận: "Dịch Dương! Chuyện gì xảy ra! Các con kết hôn đã được hai năm!"

—— "Minh hoài nghi hẳn là phương diện kia không được đồng thời đã có bằng chứng, nếu không vì cái gì có thể đối với một tiểu cô nương xinh đẹp như vậy làm như không thấy?"

"Mẹ, mẹ đừng trách Dịch Dương. Anh ấy không thích con, con cũng không trách anh ấy, chỉ trách..."

Dịch Dương: "Cô ngậm miệng!"

Dịch phu nhân: "Anh ngậm miệng!"

Hứa Tân Di: "..."

Hứa Tân Di ủy ủy khuất khuất đứng ở một bên, muốn nói nhưng nước mắt lại rơi xuống, im ắng nghẹn ngào.

—— "Cho anh gấp chết. Thì ra lẽ mẹ cũng có gia tộc Dịch Dương di truyền, chút chuyện nhỏ như vậy mà cũng làm nhao nhao lâu như thế?"

Trong thư phòng yên tĩnh một mảnh.

Ba người đều tỉnh táo lại cẩn thận suy nghĩ.

Dịch phu nhân che trán trầm tư.

Dịch Dương cũng trầm mặc không nói.

Nửa ngày, Dịch phu nhân mới hít một hơi thật sâu, khôi phục phong thái ung dung không vội trước đó, chậm rãi nói: "Mẹ không đồng ý các con ly hôn. Dịch Dương, con dám can đảm cùng Hứa Tân Di ly hôn, con về sau cũng đừng gọi mẹ một tiếng mẹ, nghe rõ không?"

Dịch Dương không có nói chuyện.

Hứa Tân Di giống như vừa bị một chậu nước lạnh hắt xuống đầu.

Cái kịch bản này thế nào lại không đúng, tại sao lại là "Dám can đảm ly hôn cũng đừng gọi mẹ một tiếng mẹ"? Dịch phu nhân làm sao không theo lẽ thường mà nói?

"Trại dưỡng lão nói, ông đã dần được khôi phục lại, cuối tuần liền trở về. Nhưng bác sĩ cũng đã nói, ông lớn tuổi chịu không nổi kích thích, hôn sự của các con cũng là do ông một tay thực hiện. Các con hẳn phải đã biết ông đối với các con chờ đợi cao bao nhiêu... Các con hiểu ý của ta không?"

Hứa Tân Di như bị sét đánh.

Cô lại đem cái gốc rễ này quên đi mất.

—— "Thân thể ông không tốt, không thể chịu kích thích."

—— "Bất quá... Trước tiên có thể ly hôn, sau đó giấu diếm ông thôi. Một đoạn thời gian làm vợ chồng giả, dù sao hai năm nay sinh hoạt vợ chồng cũng là giả không có gì khác biệt!"

—— "Mình muốn ly hôn, Dịch Dương hẳn là cũng muốn a?"

Cô ý vị thâm trường nhìn về phía Dịch Dương.

Dịch phu nhân vào thẳng mục đích chính nói: "Dịch Dương, con bây giờ đã trưởng thành, làm việc cũng có suy nghĩ, chuyện này mẹ tin tưởng con hẳn là phải biết làm sao."

Hứa Tân Di một mặt chờ đợi nhìn hần.

Dịch Dương ghé mắt nhìn qua cô. Cô cứ như vậy muốn cùng hần ly hôn?

A.

"Con biết nên làm như thế nào, mẹ, người yên tâm đi."

Xoạt xoạt ——

Đây là âm thanh mộng tưởng vỡ vụn.

Hứa Tân Di mặt đầy âm u.

—— ——

Hứa Tân Di cùng Dịch Dương một trước một sau ra khỏi thư phòng. Đến góc rẽ, Dịch Dương bắt lấy cánh tay Hứa Tân Di, kéo cô tiến vào một gian khép hờ trong phòng khách.

Dịch Dương ở trên cao nhìn xuống, không khí quanh thân trầm xuống. Cho người ta cảm giác kính sợ khó nói nên lời, tim đập nhanh, một cảm giác vô danh áp bách ép tới cô không thở nổi.

"Thứ nhất, ông thân thể không được tốt, việc ly hôn tạm thời trì hoãn."

Hứa Tân Di đề xuống khổ sở trong lòng, trong mắt lóe tinh quang, rung rung gật đầu.

—— "Vậy anh nhất định phải nhớ kỹ việc ly hôn a."

"Thứ hai, ông sắp trở về, cho nên chúng ta phải ở đây một thời gian ngắn. Trong lúc này, cô không được cùng ông nói loạn bất cứ điều gì, càng không được phép kể chuyện kết hôn hai năm không có cùng chung phòng!"

—— "Vốn là không có cùng chung phòng..."

Hứa Tân Di quá sợ hãi.

—— "Tên yêu quái này sẽ không phải là sẽ để cho mình cùng hần ở trong một gian phòng cùng giường chung gối a?"

—— "Hần có thể hay không nghĩ sẽ làm chút gì đó với mình?"

Hứa Tân Di lắp bắp nói: "Lão công, điều này không tốt lắm. Nơi này cách thành phố xa, công việc của anh lại bận bịu, ở nơi này không tiện. Không bằng, em ở lại đây thay anh báo hiếu ông, anh..."

"Hứa Tân Di, đừng cho là tôi không biết trong lòng cô đang suy nghĩ gì! Cô yên tâm, tôi đối với cô không có hứng thú, tôi tuyệt đối sẽ không đụng cô dù chỉ là một chút."

Hứa Tân Di nháy mắt mấy cái.

—— "Thật sao? Anh còn có thể nghe được trong lòng tôi suy nghĩ gì? Vậy anh nghe được tôi đang gọi anh sao? Đồ hỗn đản! Cậu nam nhân! Chậm trễ việc ly hôn của tôi! Tôi chính là đóa hoa tươi cắm trên bãi phân trâu nhà anh! Khốn nạn! Anh đã nghe chưa cái đồ hỗn đản!"

Dịch Dương: "... Hứa Tân Di!!!"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nữ Phụ Không Muốn Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Editor: ☆๔T๐๓kℓε☆

Dịch Dương và Hứa Tân Di vừa bước ra cửa thư phòng, Trần quản gia liền cười đi vào.

Từ lúc Dịch Dương mới sinh ra ông vẫn ở Dịch gia làm việc, nhiều năm như vậy, đến khi hai tóc mai bạc cũng không có rời đi khỏi Dịch gia, có thể nói là nhìn Dịch Dương lớn lên.

Dịch phu nhân đang ngồi ở trên ghế sa lon xoa mi tâm, mới vừa rồi cùng hai vợ chồng này nói chuyện mấy câu, trong đầu từng trận trướng đau.

Oan nghiệt!

"Trần quản gia, ông cho người thu xếp gian phòng cho Dịch Dương cùng Tân Di. Trước khi cha trở về, hai vợ chồng bọn họ ở nhà một thời gian ngắn."

Trần quản gia một mặt từ ái cười nói: "Thật tốt, lão tiên sinh mà biết nhất định cao hứng. Tôi hiện tại liền đi thu xếp."

"Chờ một chút!" Dịch phu nhân gọi Trần quản gia đang muốn ra cửa lại, nghĩ nghĩ, "Trước khi chờ cha trở về, ông đem toàn bộ tất cả tạp chí giải trí trong nhà đều ném đi cho tôi, một quyển cũng không được phép xuất hiện trước mặt cha. Tất cả tin tức trên TV có quan hệ với Tân Di đều không để cho cha biết."

Hứa Tân Di bên ngoài nổi tiếng, ai trong Dịch gia cũng đều biết, trừ Dịch lão tiên sinh hai năm nay ở trên núi an dưỡng.

"Cha thân thể vừa mới chuyển biến tốt, bác sĩ nói không thể chịu quá nhiều kích thích. Làm phiền ông bình thường quan tâm kỹ càng chút, ngàn vạn không thể để cho mấy cái tai tiếng ngoài kia truyền đến lỗ tai của cha."

Lời nói còn chưa dứt, ngoài cửa liền truyền đến âm thanh Dịch Dương mắt không chể giậm dữ mắng mò: "Hứa Tân Di!!!"

Hai người vì vậy sùng sốt một lát.

Trần quản gia lấy lại tinh thần trước, cười nói: "Chắc là là thiếu gia cùng Thiếu phu nhân đang chơi trò gì đó."

Dịch phu nhân thở dài, cắn răng oán hận nói: "Thật sự là hai cái oan gia! Đi, ông đi đi."

Trần quản gia cười rồi đi.

Buổi đêm Dịch Dương cùng Hứa Tân Di liền ở lại Dịch gia.

Thời điểm hai người vừa kết hôn chính là ở Dịch gia sống. Về sau Dịch lão tiên sinh phát bệnh, đi an dưỡng tu dưỡng trên núi, hai người lúc này mới lấy lý do công việc không thuận tiện, dọn đến chung cư ở trung tâm thành thị.

Tuy nói là vợ chồng sống cùng nhau, nhưng Dịch Dương công việc bận rộn, Hứa Tân Di cũng ở bên ngoài quay phim lâu dài. Một hai tháng cũng không có ở nhà, hai vợ chồng chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, chỉ còn trên danh nghĩa.

Bị cưỡng chế ở lại Dịch gia, nếu như Dịch Dương là 180 cái tâm không nguyên ý, vậy thì Hứa Tân Di chính là 360 cái tâm kháng cự. Nhưng cô lại không thể biểu hiện ra ngoài một chút xíu kháng cự. Ngược lại, cô còn phải biểu hiện mừng rỡ như điên, cõi lòng đầy chờ mong.

Việc rất khó chịu.

Cũng may Hứa Tân Di không phải là người thích để tâm vào chuyện vụn vặt, đã chờ đợi mất hai năm rồi, chờ một chút nữa cũng không sao.

Chỉ là cô cảm thấy có chút kỳ quái, Dịch Dương ngay cả phân chia tài sản đều đã chuẩn bị xong. Đơn thỏa thuận ly hôn cũng chuẩn bị thỏa đáng, làm sao đến lúc ký tên lại đổi ý đây?

"Nhỏ A, người nói tên yêu quái kia làm sao lại đột nhiên đổi ý rồi? Theo lý mà nói không nên a."

"Cái này ta cũng không biết. Bất quá ta đề nghị kí chữ, lớn rồi đừng nói lời thô tục, điều này không tốt."

"Người đừng có hiểu lầm, bình thường ta cũng không nói thô tục." Hứa Tân Di nhìn gương tháo trang sức, nhìn khuôn mặt thiên kiều bá mị bên trong tâm tình tốt hơn rất nhiều, "Ngoại trừ Dịch Dương, hẳn là ngoại lệ mà ta phải đặc biệt đối đãi."

Tháo trang sức sau khi tắm, Hứa Tân Di ở trước gương quay một vòng.

Dáng người cùng khuôn mặt tốt như vậy, thật sự là tiện nghi cho Dịch Dương con mắt.

Đi ra phòng tắm, liền nhìn thấy Dịch Dương ngồi ở trên ghế sa lon chuyên chú đọc sách. Hắn một thân quần áo ở nhà, tóc còn hơi ướt át rơi xuống trán, từ góc độ này của Hứa Tân Di, người trước mặt cùng Dịch Dương mặc tây trang ban ngày thiếu đi một chút vênh vao cùng hung hăng không ai bì nổi, lại thêm một chút soái khí.

Hứa Tân Di nháy mắt đã nghĩ thông suốt.

Không ly hôn liền không ly hôn, hai ngày này sẽ để hắn biết làm vậy có hậu quả gì?

Khổ não cái gì?

Khiến một cái nam nhân chán ghét mình, vậy nhưng thật sự lại là chuyện quá đơn giản.

Cô hiện ngang đi qua, một mặt kính hi từ bên trên rút mất tạp chí trên tay Dịch Dương, cũng đặt mông ngồi trên đùi hắn, lặng lẽ giặt ống tay áo, nửa vai bại lộ.

Hứa Tân Di sử dụng tất cả các kỹ năng diễn mình biết, bóp lấy cuống họng nũng nịu nói: "Lão công, anh đang nhìn cái gì vậy?"

Khi bị một nam nhân chán ghét, người làm cái gì cũng đều sai.

Càng đừng nói đến hành vi rõ ràng to gan như vậy.

Một tiểu cô nương xinh đẹp như Hứa Tân Di có lẽ nếu là trước mặt nam nhân khác với bộ dạng này, nam nhân kia chỉ sợ là ngăn cản không nổi. Nhưng Dịch Dương không phải nam nhân bình thường, người đàn ông này ý chí sắt đá, chán ghét Hứa Tân Di đã lâu.

Mặc dù Hứa Tân Di đến nay cũng không biết nguyên nhân gì khiến Dịch Dương chán ghét cô như vậy.

Nhưng cái này không quan trọng.

"Đi ra." Dịch Dương nửa điểm không chạm vào cô, biểu lộ cũng không có chút nào phi lễ. Giọng điệu băng lãnh phảng phất như mình đang ở băng thiên tuyết địa.

Hắn mặt không biểu tình nhưng Hứa Tân Di có thể cảm nhận được phía dưới của hắn đang cường ép đè nén lửa giận cùng phẫn nộ.

Địch không động ta không động.

Hứa Tân Di nhất định phải ý lại trên đùi hắn, lật ra quyển tạp chí kia, là một quyển tạp chí nước ngoài, toàn nội dung tiếng Anh cô cũng không hiểu. Lại liếc thấy ảnh chụp một vị nữ học giả đeo kính mắt được in ở phía trên tờ tạp chí.

"Lão công, anh đang nhìn cô ấy? Vậy anh nói xem, là cô ấy hay em xinh đẹp hơn?"

Học giả lại dùng hai chữ xinh đẹp để khái quát, Hứa Tân Di thực sự là nông cạn.

Đối với Dịch Dương, loại người nhìn tạp chí nước ngoài này mà nói, trong lòng đối Hứa Tân Di chán ghét cùng xem thường chỉ sợ sẽ càng sâu thêm một tầng.

Dịch Dương nửa điểm cũng không muốn để ý đến cô, đưa tay liền đem người từ trên thân xốc xuống dưới, không chút nào thương hương tiếc ngọc.

Hứa Tân Di lao đảo, cả người không có hình tượng chút nào lật té vào trên ghế sa lon, trợn mắt nhìn Dịch Dương.

Nhưng nghĩ tới việc phải cùng Dịch Dương ly hôn, cô cũng liền không so đo cùng cái tên tàn tật nhân sĩ này.

"Lão công, anh đừng như vậy, vừa rồi mẹ tìm em nói chuyện. Mẹ nói, thân thể ông không tốt, muốn để chúng ta sớm một chút cho ông ôm cháu trai." Hứa Tân Di thái độ mập mờ không rõ, nháy mắt hướng hắn vút mị nhãn, lời trong lời ngoài ý tứ rõ ràng.

—— "Nhanh, nhanh đẩy tôi ra, chỉ vào người của tôi cái mũi hung hăng nằng, nói "Hứa Tân Di, đừng tưởng rằng lấy ông làm cái cớ tôi liền sẽ đụng vào cô, đời này tôi coi như đoạn tử tuyệt tôn cũng sẽ không đụng vào cô một chút"! Sau đó đẩy cửa nghênh ngang rời đi, cùng mẹ người cãi nhau một trận, lấy quan hệ mẹ con áp chế, nhất định phải cùng tôi ly hôn!"

Ngay tại lúc Hứa Tân Di nhảy cẫng chờ đợi, Dịch Dương sắc mặt tái xanh.

Hắn không biết vì sao Hứa Tân Di lại nghĩ như vậy. Nhưng là nghe về trước lời nói trong lòng của Hứa Tân Di, hắn quả thật rất muốn làm như thế, nhưng khi hắn nghe được Hứa Tân Di về sau, liền bình tĩnh lại. Xoa đầu tựa hồ đau muốn nứt cái trán, cách cô xa một mét, thấp giọng nói: "Cô liền đứng đằng kia, đừng tới đây, có chuyện gì liền đứng đằng kia nói."

—— "Tên yêu quái này tại sao lại không theo lễ thường mà hành động?"

Trong lòng mặc dù nghĩ như vậy, ngoài miệng lại hỏi han ân cần, "Lão công, anh không sao chứ? Có phải là đau đầu? Em xoa cho anh nga?"

"Không cần!" Dịch Dương thở sâu, nhìn Hứa Tân Di một mặt lo âu và kích động, hai mắt nhắm lại.

Mặc dù không rõ Hứa Tân Di vì cái gì khác thường như vậy, Dịch Dương tạm thời cũng không có tâm tình đi tìm hiểu quá nhiều.

Ông cũng nhanh trở về, thân thể ông không tốt, không thể chịu kích thích quá lớn. Lấy thái độ yêu thích của ông đối với Hứa Tân Di, tuyệt đối sẽ không cho phép hắn cùng Hứa Tân Di ly hôn.

Trong nhà ngoại trừ hắn ra, không có bất kì người nào đồng ý hai người bọn họ ly hôn. Vậy cái cuộc hôn nhân này, tạm thời liền giữ lại.

Hắn ngược lại muốn xem xem, Hứa Tân Di này đang muốn làm thứ quỷ gì!

Đồng hồ chậm rãi chỉ đến chín giờ rưỡi.

Dịch gia ở khu biệt thự nổi danh cảnh đẹp, hồ núi vờn quanh, cách xa thành phố, xung quanh phong cảnh mười phần yên tĩnh.

Trong cả căn phòng cũng chỉ nghe thấy âm thanh Dịch Dương lật sách.

Vì muốn chọc giận hắn, sau khi sắc dụ bị thất bại Hứa Tân Di liền ôm chần mền, quyết định không ngừng cố gắng tiếp tục hành động.

"Lão công, thời gian không còn sớm, chúng ta nên đi ngủ."

Cô chui vào bên trong chăn, tóc dài vấy đến trước ngực, xóc lên bên gối một bên chần mền, tận lực để lộ ra bên ngoài một đoạn đùi da thịt nhẵn nhụi trắng nõn, gợi cảm chọc người.

Hai ngày nay nhìn như là đã ở ranh giới nhẵn nạy cuối cùng của Dịch Dương nhảy nhót, nhưng Dịch Dương là ai? Tuổi còn trẻ liền theo chân ông ra thương trường như chiến trường quần nhau, thấy qua biết bao nhiêu lão hồ ly ngàn năm? Bây giờ cô hành động như vậy, căn bản không đáng chú ý.

Dịch Dương đã có thể chịu được như thế, cô ngược lại muốn xem xem, Dịch Dương có thể chịu tới khi nào.

Thời điểm không thể nhịn được nữa, chính là ngày chúng ta ly hôn!

Đưa ánh mắt rời khỏi tạp chí, Dịch Dương nhìn thấy trên giường một màn "Hương diễm", ánh mắt tối lại, mặt mày hơi trầm xuống, hơi lạnh trong lòng bàn tay đột nhiên không hiểu sai ám lên, giống như là đang nắm chặt một đám lửa, dần dần thiêu đốt từ trong lòng bàn tay đến cánh tay, tiếp theo lan tràn toàn thân.

Nhưng cũng chỉ là vền vền một cái chớp mắt, hắn bức bách mình di chuyển tầm mắt.

"Mặc quần áo lại cho tốt."

Hứa Tân Di cười, "Đi ngủ mặc quần áo gì a." Cô vỗ vỗ vị trí bên cạnh người, liếc mắt đưa tình.

Cô cơ hồ đều có thể đoán được trong lòng Dịch Dương đang suy nghĩ cái gì.

—— "Tên yêu quái này khẳng định trong lòng là đang nghĩ, 'Dịch Dương tôi hôm nay coi như ngủ trên mặt đất, ngủ ghế sofa, ngủ bệ cửa sổ, cũng sẽ không cùng Hứa Tân Di ngủ chung một cái giường!', hoặc là 'Người đàn bà này không biết xấu hổ mà dám câu dẫn tôi? A, nữ nhân, tôi là sẽ không bị cô lừa!'"

Kết hôn hai năm, Hứa Tân Di cùng Dịch Dương vẫn luôn xa cách, lại thêm Dịch Dương một mực không thích cô. Đối với cô có thành kiến chán ghét, không muốn cùng cô ngủ cùng một cái giường.

Cô nhớ kỹ sau buổi tối đầu tiên sau khi kết hôn, ánh mắt Dịch Dương tỉnh táo nhìn cô, cũng nói cho cô biết, đời này hắn cũng sẽ không yêu cô, càng sẽ không đụng cô. Đêm đó, hắn ở thư phòng làm việc một đêm.

Sau khi chuyển ra khỏi biệt thự Dịch gia, Dịch Dương thả ngủ ở phòng khách cũng không muốn ngủ tại phòng ngủ chính. Thả ở khách sạn cũng không muốn về nhà. Coi cô là nạnh thú, tránh không kịp, giống như muốn vì thân thể xử nam của mình mà thủ tiết.

Bây giờ ở biệt thự, căn phòng bên trong chỉ có một cái giường.

Theo như tác phong lúc trước của Dịch Dương, hắn là sẽ đi phòng khác ngủ.

—— "Bình thường không phải vẫn luôn rất ghét bỏ tôi sao? Tranh thủ thời gian nổi giận đi phòng khách ngủ đi."

Dịch Dương không cao hứng, cô liền cao hứng. Mà Dịch Dương cao hứng, cô liền không cao hứng.

Nghe được âm thanh Hứa Tân Di, Dịch Dương chậm rãi tiến lên, đứng ở mép giường bên cạnh, ở trên cao nhìn xuống trầm mặc nhìn cô, dò xét hai giấy.

Bốn mắt nhìn nhau, suy tư năm giây Dịch Dương dứt khoát vén chăn lên, sau đó lên giường, đi ngủ.

Còn lấy đi của Hứa Tân Di hơn phân nửa chăn mền.

Hứa Tân Di nửa người trần trụi ở bên ngoài, gió lạnh thổi, rùng mình một cái.

Gian phòng bên trong yên tĩnh.

"!!!"

Hứa Tân Di trong lúc nhất thời cũng không ngờ tới trình độ chán ghét của Dịch Dương đối với mình thấp xuống, hai năm qua lần đầu tiên nguyện ý cùng mình ngủ một cái giường, sắc mặt thoáng một chút liên sụp đổ, phảng phất như vừa ăn phải con ruồi.

Như thế cũng chịu được?

"Lão công..."

Dịch Dương mở mắt, "Đi ngủ."

Nói xong nhắm mắt.

Hứa Tân Di sợ hãi nằm xuống.

Có chút lạnh.

Hứa Tân Di nắm chặt một góc chăn mền, từng chút từng chút đem chăn hướng trên người mình kéo.

Chăn mền còn lồi cuộn theo nhiệt độ cơ thể của Dịch Dương.

Cô kỳ thật cũng không phải là rất để ý cùng Dịch Dương cùng giường chung gối, chỉ là...

—— "Đều nói nam nhân 28 trẻ tuổi nóng tính, dục vọng mạnh. Tên yêu quái này nhiều năm như vậy chưa từng có nữ nhân, vạn nhất ban đêm đột nhiên không chịu được sau đó cưỡng hiếp mình thì phải làm sao bây giờ?"

—— "Hắn chắc không phải là cảm thú như vậy đi?"

—— "Nhưng nếu quả thật cảm thú như thế, mình vẫn là la hét hay là không la hét? Là chống cự vẫn là không chống cự đây?"

—— "Không được, thân thể trong sạch này của mình cũng không thể tùy ý nam nhân này cho chà đạp."

Hứa Tân Di nắm chặt chăn mền, lặng lẽ xê dịch ra bên ngoài, cách Dịch Dương xa chút.

"Cảnh cáo, "Tình cảm thâm chủng" người cần sắp sụp đổ, mời sửa chữa!"

"..." Hứa Tân Di lặng lẽ dừng xê dịch, chuyển về chỗ cũ.

Dịch không động mình không động, cứ như vậy đi.

Chỉ cần Dịch Dương không làm thứ gì, ngủ là ngủ.

Nếu như hắn thực có can đảm làm những gì...

Hứa Tân Di ánh mắt rơi vào trong đèn bàn ở đầu giường, đèn hắn là có thể dùng.

Ngay lúc cô chuẩn bị bảo trì khoảng cách như vậy mà ngủ, chăn mền bỗng nhiên bị xốc lên.

Hứa Tân Di đầu tiên là giật mình, sau đó ôm chăn mền ngồi dậy, hoảng sợ ánh mắt nhìn xem Dịch Dương.

—— "Đến rồi đến rồi, tên yêu quái này quả nhiên đối với mình có ý nghĩ xấu!"

—— "Thôi xong, vạn nhất mình mang thai làm sao bây giờ? Việc ly hôn này khẳng định không thể nữa, đến lúc đó mình sinh con ra, đáng người biến dạng. Cậu nam nhân này ở bên ngoài tiếp tục hái hoa ngắt cỏ, sau đó sẽ đánh mình mắng mình nhục nhã mình!"

—— "Không được không được, mình không thể chịu ủy khuất lớn như vậy!"

—— "Cầm thú! Mặt người dạ thú!"

Dịch Dương không nói một lời đứng dậy, đưa lưng về phía Hứa Tân Di, ở hướng Hứa Tân Di không thấy được, sắc mặt đen kịt.

Nghe một chút, Hứa Tân Di cái này nghĩ người như nào?

Ý nghĩ xấu?

Là điên rồi sao mới đối với cô ta có ý nghĩ xấu?

Hắn có bụng đói ăn quàng như vậy sao?

Dịch Dương hồi hận. Sớm biết trước như vậy, hắn nên cùng Hứa Tân Di ly hôn, không nên mang lòng hiếu kỳ mà lê ma lê mề!

Nửa ngày không có động tĩnh.

"Định làm gì?" Thăm dò hỏi xong ba chữ này, Hứa Tân Di lại cảm thấy còn có nghĩa khác, nuốt ngụm nước miếng đổi giọng hỏi: "Lão công, anh sao vậy?"

"Cô nói, cô không muốn cùng tôi ly hôn, đúng không?"

Hứa Tân Di che giấu lương tâm gật đầu, "Đúng."

Dịch Dương xoay người lại, cường ép đem lửa giận đè ép xuống, ánh mắt che giấu không rõ, nặng nề nhìn chăm chăm Hứa Tân Di.

Từ trên xuống dưới nhìn xuống, đè xuống một tầng lớn bóng đen, Dịch Dương đáy mắt biểu lộ không thể nghi ngờ nhìn cô, trong nội tâm lẳng lặng tính toán một hồi, nói: "Tốt, tôi có ba điều kiện."

Hứa Tân Di ần ần nghĩ được dự cảm không tốt, luôn cảm giác ánh mắt này của Dịch Dương không có ý tốt.

Lý trí nói cho cô biết cô không thể đáp ứng, cũng không thể để Dịch Dương tiếp tục nói. Nhưng cô lại không thể khiến cho người đóng băng.

Cô nhỏ giọng thử dò xét nói: "Ba điều kiện?"

"Thứ nhất, về sau cô không được cùng nam nhân khác ở trên giường làm loạn, hôn hít hay có quan hệ thân mật."

Hứa Tân Di vì vậy mà kinh ngạc, liên tục phản bác không ngừng, "Không được không được, lão công, em là diễn viên. Diễn viên quan trọng nhất chính là đức nghệ. Kịch bản kia đều là đạo diễn viết, đạo diễn kêu em diễn gì em liền phải diễn. Còn nữa, cái chuyện giường chiếu này, ở truyền hình điện ảnh kỳ thật không ảnh hưởng gì, tất cả mọi người..."

"Tôi không phải đang trung cầu ý kiến của cô, về sau kịch bản của cô đều đưa tôi xem qua một lần."

—— "Tôi nhin!"

Dịch Dương nhủ mảy, "Thứ hai, về sau không được phép cùng các diễn viên minh tinh khác quá gần gũi. Khoảng cách trung bình chính cô phải biết rõ. Xin cô hãy nhớ, cô đã 27 tuổi."

—— "... Giết người là phạm pháp giết người là phạm pháp. Hứa Tân Di mảy phải tỉnh táo, ở thời điểm này ngàn vạn không thể thất bại trong gang tấc. Quân tử báo thù mười năm không muộn, tuyệt đối không nên cùng một cái lão nam nhân 28 tuổi so đo! Đừng kích động đừng kích động!"

"Thứ ba," Dịch Dương hai mắt nặng nề nhìn chăm chăm cô, giống như báo săn nhìn chăm chăm con mồi của mình, nhìn chăm chú đến nhất cử nhất động của cô, "Không được nói những lời thô tục!"

Hứa Tân Di vô ý thức cãi lại, "Em khi nào nói những lời thô tục?"

—— "Tên yêu quái này có phải là cố ý trêu chọc mình?"

—— "Tên yêu quái biến thái cuồng ngạo, tôi cứ chửi anh thì làm gì được tôi! Làm gì!"

Dịch Dương nhắm mắt nhin nhin, nghiêng răng nghiêng lợi từng chữ từng chữ khó khăn từ miệng thốt ra, "... Nếu như cô đồng ý, vậy tôi có thể cân nhắc, tạm thời không cùng cô ly hôn."

Hứa Tân Di mặt mỉm cười, trong lòng lại hỏi Nhỏ A: "Ta có thể đánh cái đầu chó của cái tên điên này không?"

"Không thể, chồng của cô ở trước mặt, cô không thể làm mất "tình cảm" của hai người a."

Hứa Tân Di nhin lại nhin, nhin lại nhin. Cuối cùng ở trước mặt Dịch Dương, mỉm cười, cảm kích, giấu trong lòng một ý nghĩ muốn đánh cái đầu chó của hắn, vui mừng hớn hở, cắn răng nghiêng lợi tiếp nhận ba cái điều kiện này.

"Được, lão công, em đáp ứng anh, em cái gì cũng có thể đồng ý với anh. Chỉ cần anh không ly hôn với em, em cái gì cũng có thể làm!"

—— "Trong căn phòng này có đồ vật gì tiện tay để mình có thể đánh cái đầu chó của tên hỗn đản này không?"

Hứa Tân Di hai mắt du đãng nhìn xung quanh căn phòng. Nhìn chăm chú một cái hoa bình ở trên bàn, tự hỏi có thể hay không dùng bình hoa để đánh cái đầu chó của tên Dịch Dương này.

Dịch Dương theo ánh mắt của cô đặt ở trên cái bình hoa, sắc mặt dần dần trầm xuống.

"Còn nữa, như tôi đã nói, tôi không có hứng thú với cô. Thân thể của cô đối với tôi mà nói, cùng bác gái bán thức ăn ở ngoài chợ không có khác nhau, cho nên xin cô đừng tự mình đa tình."

Ánh mắt lại rơi vào trên đôi vai đã bị lộ một nửa của Hứa Tân Di, đầu vai trắng nõn mượt mà, xương quai xanh trắng tấp lờm xuống. Dưới cổ áo là một vòng độ cong hương diễm mỹ diệu.

Hứa Tân Di thương hại.

—— "Tên yêu quái này thật đáng thương, tuổi còn trẻ mà đã bị mù."

—— "Bác gái bán thức ăn ở chợ? Vậy anh có bản lĩnh thì ngủ cùng bác gái bán thức ăn ở chợ đi!"

Dịch Dương ánh mắt tối sầm lại, quay mặt đi, "Tôi ra phòng khách ngủ."

Mở cửa phòng, liền thấy một người hầu đứng ở cửa cười hỏi: "Thiếu gia, Thiếu phu nhân, phu nhân để cho tôi tới hỏi hai người, có muốn xuống dưới ăn bữa khuya hay không."

—— "Ăn khuya... Ha ha, cậu nam nhân yêu quái! Cho anh ăn phân(*)!"

(*) *Nguyên tác:*

Dịch Dương cất giọng giận dữ nói: "Không ăn!"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nữ Phụ Không Muốn Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Editor: ☆๔T๐๗k๔☆

Sáng sớm hôm sau, Hứa Tân Di còn đang ở trong chăn ngủ lại nghe được tiếng đập cửa bên ngoài.

Hứa Tân Di ngủ dậy muộn. Vì để theo kịp tiến độ quay phim nên làm việc không biết ngày đêm. Từ sau khi phim truyền hình « Bối Bối thăng chức ký » mở máy đến nay, cô liền ngủ không được ngon giấc. Bởi vì Dịch Dương về nước, cô mới được nghỉ hai ngày, lúc này mới có thể ngủ một giấc ngon lành.

Tối hôm qua cô tình nói với Trần quang gia, để ông buổi sáng không phải gọi cô ăn điểm tâm. Nhưng vừa mới sáng sớm, tiếng đập ngoài cửa thật giống như âm thanh gọi hồn, Hứa Tân Di lật qua lật lại phiền phức vô cùng.

Cô loáng thoáng cũng không nghe rõ người bên ngoài đang nói cái gì, mơ mơ màng màng giống như nghe được "Lão tiên sinh trở về".

Lão tiên sinh trở về rồi?

"Ông trở về rồi?!"

Kính ngạc mở mắt, Hứa Tân Di vén chăn mền lên, giống như bị điện giật bỗng nhiên ngồi dậy.

Không phải nói cuối tuần về sao? Làm sao hôm nay liền trở về rồi?

Hứa Tân Di vô ý thức ngẩng nhìn bốn phía, trên giường cũng chỉ có một mình cô, không thấy Dịch Dương.

Vỗ đầu một cái, cô suýt nữa quên mất, tối hôm qua Dịch Dương đi phòng khác ngủ.

Không quản được mọi việc, Tân Di xoay người, vừa đi về hướng cửa phòng bên cạnh vừa gỡ tóc, thờ dài rồi mới mở cửa phòng.

"Trần quản gia, sao vậy?"

Trần quản gia đứng ở ngoài cửa cười tủm tỉm nói: "Lão tiên sinh sáng sớm hôm nay liền trở lại. Bây giờ đang ở dưới lầu, phu nhân kêu tôi đến gọi cô cùng thiếu gia tranh thủ thời gian rời giường."

"Được, tôi và Dịch Dương ngay lập tức đi xuống."

Sau khi Trần quản gia quay người xuống lầu, Hứa Tân Di bận bịu đẩy sát vách ra một không gian có mấy cái cánh cửa tìm Dịch Dương. Hết cánh cửa này tới cánh cửa sát vách, vẫn là không gặp được người.

Vào phòng gọi điện thoại cho Dịch Dương, làm sao ngay cả gọi mấy lần cũng đều không nhắc máy.

Tên hỗn đản này đêm hôm khuya khoắt không ngủ lại đi đâu rồi?

Đảo mắt nhìn căn phòng ba mấy lầu, lầu ba chia đồ vật thành hai cái phương hướng. Ở giữa vây quanh một cái từ lầu một đến lầu ba, hai căn phòng trái phải không có thấy người, đoán chừng là ở hai căn phòng ngủ phía tây kia đi.

Hứa Tân Di đi chân đất, dọc theo vách tường hành lang đi đến căn phòng phía tây.

Cô không thể gây ra tiếng động, chỉ có thể lặng lẽ bước đi. Không thể để cho người dưới tầng nghe thấy, càng không thể để cho ông biết hai người bọn họ kết hôn hai năm, hiện tại vẫn còn chia phòng ngủ.

Trong phòng khách mơ hồ truyền đến một vài tiếng nói chuyện.

"Cha, con đỡ cha lên lầu nghỉ ngơi một lát." Đây là tiếng của Dịch phu nhân.

Sau đó dưới lầu liền truyền đến tiếng bước chân.

Đúng vào lúc này, cửa căn phòng phía tây gần cô nhất mở ra. Dịch Dương trên người mặc áo ngủ, tóc tai rối bời, một bộ dạng vừa tỉnh ngủ đứng trước cửa phòng.

Hai người hai mặt nhìn nhau.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, càng ngày càng rõ ràng, hình như định lên đến tầng ba.

Không xong, không thể để cho ông nhìn thấy hai người bọn họ ở cái dạng này.

Hứa Tân Di không kịp giải thích, lấy đà nhảy lên người Dịch Dương, tựa như sói đói chụp con mồi, thoăn thoắt cười lên trên người Dịch Dương. Hai tay gắt gao vịn cổ của hắn, đôi chân chăm chú quấn ở trên lưng, rất giống con lười đang ôm thân cây.

Mới sáng sớm Dịch Dương còn chưa tỉnh ngủ, đại não lại một trận mê man, nhưng vẫn còn một chút tỉnh táo.

Vừa mở cửa, hắn còn chưa kịp nói câu nào thì một cơn gió mạnh đánh tới, trước mắt một trận mơ hồ, ngay sau đó bị một người lao đến. Dịch Dương không kịp chuẩn bị, lao đảo lùi về sau mấy bước, phía sau lưng hung hăng nện trên tường.

Kém chút nữa bị một chiêu này của Hứa Tân Di đè chết.

Phanh --

Hai người cái trán đụng cái trán, cứng đối cứng.

"Tê -- "

Dịch Dương trước mắt biến thành một màu đen. Phía sau lưng đau nhức, trên người còn bị Hứa Tân Di nặng ít nhất 100 cân đè lên, tức giận đến toàn thân phát run, "Hứa Tân Di! Cô mau đi xuống cho tôi!"

Mới sáng sớm đã làm cái trò gì!

Hứa Tân Di che lấy cái trán, khăn giọng nửa ngày không thể nói ra lời.

Tiếng bước chân đầu bậc thang im bật mà dừng.

Dịch Dương trên người bị Hứa Tân Di đè lên cùng Dịch phu nhân đang đỡ Dịch lão tiên sinh đối mặt.

"Ông?"

Hứa Tân Di đang đề trên người Dịch Dương quay đầu về sau nhìn, giả bộ kinh ngạc, "Ông, ông trở về thật rồi?"

Dịch lão tiên sinh trở về là việc ngoài ý muốn, không ai có thể đoán trước được càng không thể chuẩn bị trước.

Ông từ thời niên thiếu đã chịu không ít khổ cực, đến khi đã già, thân thể ốm đau đều bại lộ ra.

Hai tháng sau khi Hứa Tân Di cùng Dịch Dương kết hôn, Dịch lão tiên sinh nguyên nhân bởi vì thân thể không thể ở bệnh viện trị liệu, về sau lại chuyển đến một khu nhà dưỡng lão để an dưỡng. Một chuyến đi này chính là đi hơn một năm.

Trước đó không lâu bác sĩ tuyên bố, nếu Dịch lão tiên sinh một mực ở trại dưỡng lão nghỉ ngơi khiến thân thể chuyển tốt, lúc đó có thể trở về nhà an dưỡng tiếp. Với tính cách của Dịch lão tiên sinh thì lập tức không chịu nổi, ngày thứ hai liền trở về nhà.

Đương nhiên, việc này cũng không có thông báo trước cho người nhà họ Dịch. Tính cách của ông trẻ con mãi không chịu lớn, muốn cho mọi người một kinh hi.

Lại không nghĩ đến vừa mới về liền gặp một màn này.

Dịch lão tiên sinh không cảm thấy có việc gì, ngược lại là Dịch phu nhân mi tâm nhíu một cái, nhìn hai người sáng sớm đáng vẻ lời thôi lếch thếch, mở miệng liền muốn giáo huấn, "Mới sáng sớm, hai người các con hiện tại đang làm gì đây? Giày cũng không đi, còn không mau đứng dậy!"

Hứa Tân Di rút hai cái chân đang kẹp ở trên lưng Dịch Dương ra, "Biết ông trở về nên quá nóng lòng, quên đi giày, Dịch Dương đau lòng cho con nên mới... Mẹ, mẹ cũng đừng trách anh ấy."

Dịch lão tiên sinh ngăn cản Dịch phu nhân tiếp tục nói, ánh mắt hiền lành hòa ái nhìn hai người, "Tốt tốt, người trẻ tuổi đều như vậy nha. Dịch Dương, mau ôm Tân Di trở về phòng đi, trời lạnh như thế, làm sao ngay cả giày cũng không đi."

"Lão công, chân em lạnh, che cho em."

Ánh mắt Dịch Dương khó có thể tin nhìn cô, mơ hồ có thể phun ra lửa, cũng cảnh cáo cô không nên quá phận.

"Được rồi được rồi, chúng ta đi trước." Dịch lão tiên sinh cười ha hả cùng Dịch phu nhân đi, đối với sự việc không rõ này của hai vợ chồng, thấp giọng nói: "Hai năm không gặp, tình cảm hai vợ chồng tốt như vậy?"

Dịch phu nhân quay đầu nhìn hai người một chút, cười cười, "Con đã nói cha cũng không tin. Bây giờ tận mắt nhìn thấy, cha có thể yên tâm a?"

Hứa Tân Di ý vào việc Dịch lão tiên sinh trở về, đem chân nhét vào trong tay Dịch Dương.

Đôi chân kỳ thật đáng đáp cực kỳ đẹp mắt, non mịn lại trắng nõn. Móng chân hồng nhuận sáng long lanh.

Dịch Dương lại chỉ cảm thấy giống như đang cầm một khối băng, mặt đen một hồi.

"Nhanh lên, ông về còn chưa chào hỏi được, nhanh ôm em trở về phòng!"

Dịch Dương một tay cầm chân, một tay ôm eo cô. Một bụng nhin lửa giận, ôm Hứa Tân Di trở về phòng.

"Lão công, em biết anh không thích em, nhưng bây giờ ông đã trở về. Anh coi như không thích em thì cũng nên nghĩ cho sức khỏe của ông, cũng phải phối hợp cùng em diễn một màn."

Dịch Dương mặt không biểu tình, "Đi xuống."

Hứa Tân Di buông tay ra, chậm rãi trượt xuống từ trên thân Dịch Dương.

"Tôi biết tôi nên làm thế nào. Nhưng Hứa Tân Di, tôi cảnh cáo cô, ở trước mặt ông cô an phận một chút cho tôi!"

Hứa Tân Di bĩu môi, "Vâng."

- - "Tôi lần sau còn dám làm nữa."

Dịch Dương phẫn uất đi vào trong toilet, rửa tay.

Sau khi hai người rửa mặt và mặc quần áo tử tế xong thì xuống lầu.

Dịch lão tiên sinh sau một thời gian ngắn ngủi nghỉ ngơi cũng trở lại bàn ăn, hưởng thụ bữa sáng đoàn viên lần đầu tiên trong hai năm qua.

Hứa Tân Di nhìn Dịch lão tiên sinh tóc bạc trắng, lòng có chút chua xót.

Lúc cô mới đến, mái tóc của Dịch lão tiên sinh vẫn còn màu đen, tinh thần sáng láng. Vậy mà vẫn chưa đến hai năm liền bị ốm đau bệnh tật tra tấn, tóc

mai trắng bạc.

"Ông, ông sớm trở về cũng không thông báo cho mọi người trước một tiếng, thân thể ông không sao chứ?"

"Ông càng già càng dẻo dai, có thể có chuyện gì?" Dịch lão tiên sinh cười ha ha, từ ái vỗ vỗ mu bàn tay Tân Di, "Dịch Dương đâu?"

"Anh ấy sẽ đến ngay."

Vừa mới dứt lời, Dịch Dương mặc đồ Tây áo mũ chỉnh tề từ trên lầu đi xuống. Dù cho vừa rồi phải trải qua một phen rối loạn, trên mặt cũng không biểu lộ tinh thần suy sụp mệt mỏi, thần thái vẫn ung dung không vội, trầm ổn đi đến trước mặt Dịch lão tiên sinh, "Ông."

Thành tích của Dịch Dương trong hai năm nay tất cả đều được thông báo lại trong viện dưỡng lão. Đối với tiến bộ và thành tựu này, Dịch lão tiên sinh tất nhiên hài lòng.

Nhìn cháu trai trước mặt xem ra đã có thể yên tâm giao phó lại sản nghiệp cho nó rồi, Dịch lão tiên sinh nhẹ gạt đầu, đáy mắt hiện lên tia hài lòng, "Không tệ!"

Lão tiên sinh đối với cháu trai luôn luôn nghiêm khắc dạy bảo. Dịch phu nhân biết, Dịch lão tiên sinh có thể nói ra hai chữ không tệ này, đối với Dịch Dương đã là vô cùng vừa ý.

"Ông cái gì cũng đều rất hài lòng. Chỉ là, ông đi trại dưỡng lão đã hơn một năm, hai vợ chồng các con tại sao vẫn còn chưa sinh cho ông một thằng chất trai?"

"Ông, công việc cháu bận rộn không có thời gian, mà Tân Di lại muốn quay phim, không thích hợp mang thai. Bọn cháu còn trẻ, không gấp."

"Không gấp? Chờ đến khi ông chết..."

"Ông, ông nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi!"

Dịch phu nhân bận bịu hoà giải, "Cha, sáng sớm cha còn chưa có ăn điểm tâm. Có chuyện gì chúng ta ăn trước rồi hẵng nói."

Dịch lão tiên sinh nhìn hai người một chút, thở dài, "Được."

Việc này xem như bỏ qua.

Bàn ăn bên trên bày mấy món mọi người thích, Hứa Tân Di ngồi ở bên cạnh người Dịch Dương, tựa như một người vợ vẫn còn tình yêu cuồng nhiệt ở bên trong, vui vẻ mỉm cười.

"Lão công, anh thích ăn cái gì, em gấp cho anh."

"Để anh tự mình gấp."

"Để em!" Hứa Tân Di vượt lên trước đoạt lấy bánh mì nướng từ trong tay hắn. Ở mặt bên trên bánh mì nướng phết một tầng mỡ bò thật dày, lại đổ bên trên một tầng mật ong. Thừa dịp mọi người không chú ý đắp lên trên một cái bánh mì nướng khác, đưa đến bên miệng Dịch Dương.

"Lão công, a~"

Thấy Dịch Dương không há mồm, Hứa Tân Di kỳ quái hỏi: "Lão công?"

Dịch Dương là người quái dị, có thể uống một cốc cà phê đen nguyên chất mà mặt không biểu tình, ngay cả một ngụm đường đều không ăn.

Không phải dị ứng không thể ăn, mà là không thích.

Dịch Dương không chuyển mắt nhìn qua cô, đáy mắt tựa hồ đang cảnh cáo cô đừng làm vậy. Nhưng Hứa Tân Di thật vất vả mới có được cơ hội này, nhất định không chịu bỏ qua, giả mù sa mưa hỏi: "Lão công, không hợp khẩu vị sao? Anh không thích?"

Dịch Dương mi tâm giống như có thể kẹp chết một con ruồi. Nửa ngày mới cúi đầu cắn một miếng ở bên trên bánh mì nướng, nhai hai lần, bỗng nhiên dừng lại. Ánh mắt nhìn Hứa Tân Di quả thực có thể bốc hỏa. Cảm giác đầu ăn đầy miệng muốn nuốt lại không thể nuốt, nôn lại không thể nôn. Hầu kết chuyển động lên xuống, khối bánh mì nướng kia liền bị hắn cưỡng ngạnh nuốt xuống.

Bị một tiếng cảnh cáo, Hứa Tân Di chú ý lại như không nghe.

Rõ ràng hai cái bánh mì nướng, cứ như vậy bị Hứa Tân Di từng ngụm ép ăn cho xong.

Dịch Dương ôm hận, mặt không đổi sắc để Trương tẩu đang ở trong nhà bùng đến hai chén cà phê. Một chén trong đó được đặt ở trước mặt Hứa Tân Di.

Dịch Dương chậm chạp bùng ly cà phê uống một ngụm, "Biết em thích uống cà phê, cho nên anh đã kêu Trương tẩu thuận tiện giúp em ngâm ly cà phê."

Cà phê đen không thêm đường không thêm sữa, khổ sở khiến người buồn nôn.

Hứa Tân Di chợt dạ cười cười, "Em không thích..."

Cà phê đưa đến bên miệng cô.

Hứa Tân Di sắc mặt tái nhợt.

- - "Trẻ con! Trẻ con! Trẻ con!"

- - "Còn có thể trẻ con như vậy sao? Có cần phải tính toán chi li như thế không! Bụng dạ thật nhỏ hẹp!"

- - "Tên yêu quái này, xem như anh lợi hại!"

Một thù trả một thù, Hứa Tân Di đưa tay nhận lấy chén cà phê Dịch Dương đưa tới. Dưới tầm mắt càng thêm từ ái của Dịch lão tiên sinh, từng ngụm đem cà phê uống hết.

Cà phê vào trong bụng. Vị cay đắng trên đầu lưỡi quả thực khó nói lên lời. Hứa Tân Di cảm giác được một chút tư vị mang thai, kém chút nữa phải cáo từ cái thế giới xinh đẹp này.

"Lão công, cảm ơn anh."

- - "Anh cứ đợi đó cho tôi!"

Dịch lão tiên sinh nhìn, ý cười dưới đáy mắt càng sâu.

Đứa nhỏ Dịch Dương này không giống mình cũng không giống cha nó, lại giống bà nội nó mặt lạnh tâm cũng lạnh. Nếu như nhiều người bên cạnh có thể sưởi ấm tâm của nó, mình cũng yên lòng.

"Thời điểm còn chưa có đi trại dưỡng lão, quan hệ hai vợ chồng lạnh nhạt như thế. Ông vừa từ trại dưỡng lão trở về, tình cảm liền tốt như vậy?"

Dịch phu nhân một bộ dạng khó nói lên lời, khó nhọc nói: "Tình cảm.. có thể bồi dưỡng."

Dịch lão tiên sinh giống như không nhìn ra manh mối gì, cười nói: "Cũng đúng."

"Báo xong thù", Dịch Dương mắt nhìn thời gian trên đồng hồ, "Ông, thời gian không còn sớm cháu phải đi làm trước. Ông ở nhà nghỉ ngơi thật tốt, khi nào trở về cháu cùng ông hào hào tâm sự."

"Đi thôi."

Dịch Dương đứng dậy đi ra ngoài.

"Lão công, cà vạt của anh bị lệch." Dịch Dương cúi đầu nhìn thoáng qua, lúc đang chuẩn bị tự mình chỉnh lý cà vạt, Hứa Tân Di liền đứng dậy, đưa lưng về phía Dịch lão tiên sinh chỉnh lý cà vạt cho Dịch Dương. "Không cần thận" trên tay dùng sức quá mạnh, khóa cổ một cái, Dịch Dương kém chút đem bữa sáng vừa rồi ăn xong phun ra.

Dịch Dương bỗng nhiên ho hai tiếng.

Hứa Tân Di vội vàng nói xin lỗi, "Xin lỗi, em không phải cố ý. Lão công anh không sao chứ?"

Dịch Dương bị nghẹt thở, từ miệng cứng ngắc phun ra mấy chữ, "Không có việc gì, anh đi trước."

"Chờ một chút." Hứa Tân Di ngửa đầu, chu môi.

Hứa Tân Di nhìn Dịch Dương miệng đầy dầu, mỗi chữ mỗi câu mài răng nói: "...Thực, hiện, nghĩa, vụ, a!"

"Lão công, hôn hôn."

Dịch Dương: "....."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nữ Phụ Không Muốn Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Editor: ☆ᳵᳵᳵᳵᳵᳵ☆

Đương nhiên, hôn là chuyện không thể nào.

Vừa nghĩ tới biểu hiện táo bón của Dịch Dương lúc ra khỏi biệt thự, Hứa Tân Di chỉ cảm thấy cả người sáng khoái, uất ức hai năm qua cố nén được thả ra hơn phân nửa.

Dịch lão tiên sinh tràn đầy hiền lành, "Đến đây, cùng ông nói chuyện một chút. Hai vợ chồng các con tại sao lại thành ra như vậy?"

"Như vậy?" Ý là chỉ Dịch Dương ăn cái bánh mì nướng mỡ bò mật ong kia? Hay là cô uống ly cà phê đen kia không thêm đường không thêm sữa?

Dịch phu giải vây cho Hứa Tân Di, "Cha, việc của bọn nhỏ cha cũng đừng để ý. Việc quan trọng nhất đó là chăm sóc tốt thân thể của cha."

Dịch lão tiên sinh mỉm cười, "Được, cha không để ý nữa. Tân Di a, cháu không đi làm việc sao?"

"Có, cháu đợi tí nữa đi cùng đoàn làm phim."

"Tại sao vừa rồi không để Dịch Dương thuận tiện đưa cháu đi?"

"Không cần đâu ông, cháu cùng anh ấy hướng đi khác nhau, không tiện đường." Để Dịch Dương đưa đi? Hứa Tân Di lo lắng trên xe Dịch Dương có thể sẽ diệt khẩu cô.

Hướng chi quan hệ hôn nhân hai người bọn họ bây giờ vẫn là ở trạng thái giữ bí mật.

Có một phần vận khả năng quan hệ của bọn họ sẽ bị bại lộ, cô đều phải bóp chết từ trong trứng nước.

"Cháu ăn xong rồi ông, ông cứ từ từ ăn trước, cháu đi đến đoàn làm phim. Khả năng hai ngày này sẽ có chút bận bịu, chờ cháu làm xong phim này cháu mới hào hứng bởi ông trò chuyện."

"Đi đi, công việc quan trọng."

Chờ Hứa Tân Di vừa rời đi, đôi đũa trên tay Dịch lão tiên sinh buông xuống, nụ cười trên mặt phai nhạt không ít.

Lão tiên sinh tuổi đã gần bảy mươi. Lúc tuổi còn trẻ gian nan dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, trải qua vô số sóng to gió lớn, trình độ khó khăn không phải ai cũng chịu được. Mấy cái trò trẻ con này ông đều đã chơi chán, chỗ nào mờ ám ông xem xét liền biết, tại sao lại không biết Dịch Dương cùng Tân Di hai người không hợp nhau.

"Hai người bọn họ vẫn như thế?"

Dịch phu nhân vừa nghe là biết Dịch lão tiên sinh đã biết hết thảy.

Dịch phu nhân không nói lời nào, Dịch lão tiên sinh nặng nề thở dài, "Đứa nhỏ Dịch Dương này coi là chuyện gì cũng đều có thể giấu được cha. Còn con cũng thế, đến mức chuẩn bị ký thỏa thuận ly hôn cũng không nói cho cha biết?"

"Cha, cha biết rồi?"

"Cha sao có thể không biết?" Dịch lão tiên sinh thở dài, "Cha thường xuyên nghĩ, hai năm trước cha để Dịch Dương cưới Tân Di có phải đã làm sai hay không, làm trễ nải thời gian của Tân Di cũng hại Dịch Dương."

Dịch phu nhân để đũa xuống, "Cha đừng nghĩ như vậy."

"Sao có thể không nghĩ như vậy?"

Sau đó trầm mặc thật lâu.

"Được rồi, cha không tham gia vào việc của hai người bọn họ. Con đường về sau để hai người bọn họ tự mình quyết định. Đứa bé Tân Di kia tính tình không tốt, thế nhưng cha nhìn không giống như là có ý đồ xấu. Nếu quả thật ly hôn, đứa nhỏ này không chừng cũng phải chịu nhiều khó khăn, con không thích nó có thể hiểu được," Nói đến đây, Dịch lão tiên sinh lại cười, "Các con a, thật xem nhẹ cha. Mặc dù cha đã già, nửa thân thể xuống mề rồi, nhưng điểm kích thích ấy còn có thể tiếp nhận."

Dịch phu nhân cũng cười, "Bác sĩ bảo để cha tĩnh dưỡng thật tốt, cho nên việc này không dám để cho cha biết."

"Được rồi, hiện tại không biết cũng đã biết. Yên tâm, cha không sao, đi lên nghỉ ngơi trước, con cũng mau lên đi."

Nói xong, để cho Trần quân gia nâng đỡ, Dịch lão tiên sinh chậm rãi lên lầu nghỉ ngơi.

Dịch phu nhân nhìn bóng lưng tập tễnh của Dịch lão tiên sinh, chậm rãi ngồi xuống.

Hứa Tân Di tham gia diễn « Bối Bối thăng chức ký » là một câu chuyện tình yêu ở nơi làm việc. Địa điểm quay chụp khoảng từ biệt thự đến đây cũng mất một giờ đi xe.

Không để người ở đoàn làm phim tới đón, chính cô tự lái xe.

"Kí chủ, cô gần đây không đủ ác độc."

"Ta còn chưa đủ ác độc sao?" Ngắm lại hình như đúng là vậy, hai ngày này bởi vì việc của Dịch Dương, cô là rất yên tĩnh.

Trước khi tới đây, "Hứa Tân Di" ác độc, thái độ ngạo mạn, ngang ngược càn rỡ. Hành vi cụ thể chủ yếu biểu hiện là đoạt đồ, đoạt lời nói, một lời không hợp liền tát người, đồng đặc phong sát mấy nghệ nhân khác, cách xử sự quả thực chính là tối kỵ của ngu Nhạc Quyền.

Ở toàn bộ ngu Nhạc Quyền, "Hứa Tân Di" giao hảo với các minh tinh khác, cơ hồ không có.

Ở phương diện dư luận "Hứa Tân Di" càng là cái cường giả. Có thể để cho anti fan kết hợp lại thành một đám, xưa nay chưa từng có người như cô.

Gặp phải tình huống như thế này, Hứa Tân Di càng tiếp tục "Tác nghiệp" còn hơn nghĩ biện pháp.

—— "Liên quan gì đến người, liên quan ta cái rắm."

Cô chỉ yêu cầu một ngày có thể trôi qua dễ chịu, không quan tâm người khác nói cái gì.

Bây giờ cũng đã hai năm, hiện tại cô cái gì cũng đều rất hài lòng, trừ Dịch Dương.

Hứa Tân Di thoải mái nhàn nhã đến đoàn làm phim. Đoàn làm phim khí thế ngất trời đang quay, tiếng mắng chửi lớn giọng của Trịnh đạo diễn kia, cô đứng xa cũng có thể nghe thấy.

"Chị Tân Di, chị trở về rồi?"

"Ừm." Hứa Tân Di ngồi xuống ghế, nhìn người bên trong nhiều lần hô diễn lại, cười, "Lần thứ mấy rồi?"

Người bên cạnh cực kỳ nhỏ giọng, "Mười tám lần."

"Mười tám lần?" Hứa Tân Di không chút nào lưu tình chế giễu, "Cô ta thật đúng là một nhân tài."

Trịnh đạo diễn ở trong giới truyền hình điện ảnh cũng là có chút tiếng tăm. Đã làm đạo diễn cho mấy bộ phim, nhưng vẫn là không có bù đắp được ít ỏi cường thế. « Bối Bối thăng chức ký » mới bắt đầu quay, liền bị nhà đầu tư tuyển mấy cái diễn viên đến.

Tất cả diễn viên đều được giữ bí mật với truyền thông.

Quay được hơn một tuần, Trái Dung làm Trịnh đạo diễn gấp đến độ muốn nhảy lầu. Thực sự quay đi quay lại cũng không được, lúc này mới không thêm đêm xía, kết quả làm trái với nhà đầu tư, đổi một diễn viên nữ mới, Hứa Tân Di.

Hứa Tân Di tính cách khó ưa, nhưng kỹ năng diễn lại rất tốt. Quan trọng nhất chính là, Hứa Tân Di là người có điều kiện, có thể chịu thiệt nhà đầu tư.

Đây là nguyên nhân Trịnh đạo diễn cân nhắc Hứa Tân Di.

Diễn viên Trái Dung kia về sau phải diễn đi diễn lại hai mươi một lần, Trịnh đạo diễn cố mà làm cho qua.

Nhưng Hứa Tân Di nhìn sắc mặt Trịnh đạo diễn, đáng vẻ lại rất khó chịu.

Cũng đúng, xuất thân không cao, kỹ năng diễn không có kinh nghiệm. Đã thế lại còn không cố gắng, ngay cả lời thoại đều không nhớ được, đạo diễn thực sự tổn sức.

Lúc đầu Hứa Tân Di cùng Trái Dung cũng không có nửa điểm quan hệ, nước sông không phạm nước giếng, không thêm để ý cô ta. Nhưng người này từ lúc bắt đầu quay, tựa như là có thù với cô, tóm lại hai người đều không thích nhau.

"Tân Di đến?"

Hứa Tân Di cười nói: "Xin lỗi đạo diễn, đã làm trễ nãi thời gian hai ngày qua. Tuy nhiên ông yên tâm, hôm nay nhất định có thể theo kịp tiến độ."

Trịnh đạo diễn đối với diễn viên có kỹ năng diễn xuất giỏi từ trước đến nay vẫn rất thân thiện, giống như giáo viên đối với học sinh giỏi luôn thiên vị hơn.

"Kỹ năng của cô tôi đương nhiên tin tưởng, nhanh đi trang điểm đi."

Trước khi đi Hứa Tân Di còn nhìn Trái Dung kia một cái, mắt vẫn đỏ. Trong quá trình quay phim cũng không biết bị Trịnh đạo diễn mắng khóc mấy lần, trước mắt bao người, xấu hổ cực kì.

Bên trong phòng hóa trang.

"Chị Tân Di, chị gần đây có phải là lại thức đêm hay không, quảng thâm mắt đều thấy rõ."

Hứa Tân Di thờ dãi, "Đúng vậy a, gần đây giấc ngủ không tốt."

Trái Dung nhìn Hứa Tân Di một chút, giống như là rất thân thiết đưa cho cô một lọ che quảng thâm, "Chị Tân Di, đây là lọ che quảng thâm mẹ em đã dùng qua, dùng đặc biệt tốt, chắc chắn thích hợp với chị."

Hứa Tân Di giả bộ cười đáp lại, "Không cần, em cứ giữ lại dùng đi."

Trái Dung mỉm cười nói: "Em không cần dùng. Mới hai mươi ba tuổi, thợ trang điểm nói làn da em rất tốt, không cần trang điểm cũng có thể quay phim."

Ở không cũng đi gây sự.

"Làn da tệ còn có thể dùng phấn lót che lại, kỹ năng diễn không tốt làm sao che? Chị so với em vẫn là diễn tốt hơn a."

Hứa Tân Di nghịch điện thoại gửi cho Dịch Dương một cái tin nhắn ngắn: Lão công, anh đêm nay khi nào thì về nhà?

Trái Dung cứng nhắc, Hứa Tân Di bình thường còn nói chuyện qua loa hai câu với cô, không ngờ hôm nay nói chuyện lại thẳng thắn như vậy. Cũng không chữa cho một điểm mặt mũi. Ủy khuất mới vừa rồi bị Trịnh đạo diễn mắng lần nữa như thủy triều dâng lên, tức giận đến toàn thân phát run.

Người tâm cao khí ngạo như cô ta, chỗ nào nhịn được. Thời điểm định cãi lại, người đại diện của Trái Dung từ bên ngoài đi vào, ở bên tai cô ta nói nhỏ hai câu.

Chính là bởi vì hai câu này, lửa giận trong lòng Trái Dung như kỳ tích tiêu tan.

Cô ta tức giận nhìn Hứa Tân Di, đem lửa giận tạm thời đè xuống.

"Thế nào? Tân Di, chuẩn bị xong chưa? Chuẩn bị xong thì ra quay phim đi." Trịnh đạo diễn vào phòng hóa trang thúc giục.

Tân Di đứng dậy, "Được, tôi lập tức đến đây."

"Đạo diễn," Trái Dung cũng đứng dậy, đi theo bên người đạo diễn, thấp giọng nói: "Đạo diễn, tôi đêm nay có chút việc. Buổi chiều tôi cũng không có cảnh quay, muốn về sớm một chút, có thể chứ?"

Trịnh đạo diễn vẫn luôn chán ghét cái loại diễn viên không đi nghiên cứu kỹ năng diễn, suốt ngày luôn muốn xin nghỉ phép này.

Sầm mặt lại, "Được."

"Cảm ơn đạo diễn!"

Trong công việc Dịch Dương không có thói quen nhìn tin nhắn riêng, huống chi còn là từ Hứa Tân Di. Tám giờ tối, lúc hắn đang cầm ly rượu đỏ đứng trong tiệc rượu thì mới nhìn thấy tin nhắn này của Hứa Tân Di.

Đương nhiên, hắn không có đi về.

Tất cả đàn ông tham gia tiệc rượu ở đây đều có một bạn gái mang theo, chỉ hắn là không có, nhìn có chút không thích hợp.

Một nhân viên phục vụ tiến lên, "Xin hỏi anh là Dịch Dương Dịch tiên sinh sao? Tổng tiên sinh cho mời."

Nói là tham gia tiệc rượu, nhưng thực chất là đến để đàm phán hạng mục bên trên.

Đi theo nhân viên phục vụ vòng qua đại sảnh, đi vào một gian phòng bên trong.

"Dịch tiên sinh, tôi là Tống Thành Thuyền, hâm mộ anh đã lâu." Đối diện là nam nhân trẻ tuổi nhìn như đã qua ngoài ba mươi, so với Dịch Dương không bé hơn bao nhiêu.

Dịch Dương bất động thanh sắc nắm tay hắn, "Tống tiên sinh, anh khỏe."

Người trong nước thích ở trên bàn rượu nói chuyện làm ăn. Còn là thứ tốt, có thể gây tê liệt lý trí người khác, giảm xuống cảnh giác. Tổng Thành Thuyền cùng Dịch Dương cò kè mặc cả hạng mục công việc. Dịch Dương uống một chút rượu, nhưng cũng không có mất đi lý trí. Hạng mục lớn như thế, lợi ích này, từ trong tay hắn đều là một số lượng không tưởng tượng nổi.

Mắt nhìn thấy Dịch Dương khó đối phó, rượu đã mất đi tác dụng.

Tổng Thành Thuyền quăng một ánh mắt, người ở cửa lập tức hiểu ý, gọi mấy người phụ nữ tiến đến.

Tất nhiên, mấy cái nữ nhân này cũng không phải là nữ nhân bình thường. Ngu Nhạc Quyển là chỗ tốt, nữ nhân ở đây xinh đẹp không thể là dạng vừa.

Dịch Dương miễn cưỡng dựa vào phía sau một chút, uống một ngụm rượu có chút men say, nửa híp mắt nhìn nữ nhân ở cửa đang đi vào, không khỏi mỉm cười.

Dùng rượu không được thì dùng nữ nhân.

Có thể thấy được tiền là một cái thứ như nào.

Một nữ nhân vóc người yếu đuối, dáng vẻ ngọt ngào ngồi xuống bên cạnh người Dịch Dương. Nữ nhân này có ngũ quan vô cùng tinh xảo, con ngươi là rất sạch sẽ. Nếu như không phải là ở nơi này nhìn thấy cô ta, Dịch Dương có lẽ sẽ cho rằng là như vậy.

Nhưng không biết thế nào, ở dưới ánh đèn mờ lung, hắn đột nhiên lại nghĩ tới Hứa Tân Di.

Xinh đẹp vũ mị, lúc ngồi trên đùi hắn càng gọi cảm.

Tổng Thành Thuyền giới thiệu nói: "Tôi nhìn toàn bộ tiệc rượu thấy có mỗi Dịch tiên sinh là không có bạn nhảy. Vị này tên là Trái Dung, sẽ là bạn nhảy cùng anh."

"Dịch tiên sinh, anh khỏe, gọi em là Trái Dung."

Cái tên này có chút quen tai, nhưng Dịch Dương trong lúc nhất thời cũng không nhớ nổi ở đâu nghe nói qua. Không nói gì, tiếp tục cùng Tổng Thành Thuyền đàm phán việc vừa rồi chưa có nói xong.

Trái Dung ở Ngu Nhạc Quyển cũng được coi như là một minh tinh. Cô ta vận khí tốt, hát nhảy bằng cơ thể. Với vẻ bề ngoài cùng giọng hát, thu hoạch được một nhóm fan hâm mộ lớn. Gần đây lại dựa vào Tổng Thành Thuyền, lúc này mới có thể lấy được vai diễn vòng thứ nhất ở truyền hình điện ảnh.

Tổng Thành Thuyền giúp cô không ít. Mặc dù quan hệ của hai người là người tình ta nguyện, nhưng trong lòng Trái Dung biết, trong mắt Tổng Thành Thuyền sớm đã đối với mình mất đi hứng thú. Cho nên cô nhất định phải mượn cơ hội này, lại bắt lấy một "con cá" khác.

Trước khi cô nghe nói qua về Dịch Dương, biết Dịch Dương là cái người tuyệt không thể bỏ qua.

Bưng một chén rượu lên, ánh mắt câu dẫn nhìn qua hắn, "Dịch Tổng, em bồi anh uống một chén."

Nụ cười trên mặt, là cố ý giả vờ vũ mị, dờ dờ ương ương.

Dịch Dương lặng lẽ đảo mắt qua, một chữ không nói, nhưng ý tứ rất rõ ràng.

Trái Dung bị ánh mắt kia của hắn làm cho giật mình, lúc này không dám động tiếp, nhưng vừa nghĩ tới lời người đại diện trước đó có nói với cô, trong lòng lại tự tin trở lại.

Khuôn mặt cùng dáng người của cô, chính là ở Ngu Nhạc Quyển cũng không có mấy nữ nhân so sánh được. Nam nhân đều là động vật dùng nửa thân dưới suy nghĩ, có lẽ sẽ thận trọng trong lúc nhất thời, nhưng tuyệt đối sẽ không thận trọng trong khi động tình. Không có nam nhân nào có thể chống cự được dụ hoặc của nữ nhân.

Trái Dung lớn mật dịch gần sát Dịch Dương, áo ngực hạ thấp xuống, cổ tình đề lộ ra phong cảnh đẹp.

"Sớm đã nghe nói qua đại danh của Dịch Tổng. Hôm nay may mắn gặp nhau, thật đúng là vinh hạnh của Trái Dung."

Ở trong phòng tất cả nam nhân đều lộ ra nguyên hình. Nhưng đáng tiếc chính là, Dịch Dương không phải, hắn đối với nữ nhân không có dục vọng mãnh liệt như vậy. Thậm chí khi hắn ngửi được mùi nước hoa nồng nặc trên người của Trái Dung, trong lòng dâng lên một cỗ nồng đậm chán ghét.

Hắn nhìn về phía Tổng Thành Thuyền, "Tôi là tới để nói chuyện, không phải đến để chơi phụ nữ."

Trái Dung nháy mắt sắc mặt trắng bệch, tay run lên, chén rượu trong tay hơi nghiêng, thấm ướt áo sơ mi trước ngực của Dịch Dương.

"Thật xin lỗi thật xin lỗi, Dịch tiên sinh em không phải cố ý!"

Dịch Dương bắt lấy cánh tay của cô ta đang sờ trên người mình, vẻ chán ghét càng đậm.

Tổng Thành Thuyền biết rõ, điều này đã là chạm tới giới hạn của Dịch Dương. Nếu để Trái Dung tiếp tục, ngược lại sẽ chuyện xấu. Hấn trầm mặt, phát tay, Trái Dung đành phải rời đi.

Ước chừng sau một tiếng, cửa phòng mở.

Dịch Dương trên tay cầm lấy áo khoác, vừa đi ra ngoài nháy mắt liền bị trợ lý tiếp tới.

"Dịch tiên sinh."

Ở góc rẽ trái Trái Dung đang chờ, hành lang không thể so với trong phòng, một cỗ gió lạnh không biết từ đâu mà tới.

Tháng mười một trời lạnh, Trái Dung ăn mặc hờ hang. Nữ nhân đơn gầy đứng ở đó, hai tay ôm ngực run lấy bầy. Gió đêm thổi, tóc tùy ý lộn xộn, tựa hồ ngay cả mặt đều lạnh đến cứng đờ.

Dưới ánh đèn nhu hòa, trên mặt Trái Dung ngược lại không có vẻ vũ mị như ở trong phòng, càng lộ vẻ mấy phần đáng thương, khiến người triu mến.

"Em... Thật xin lỗi! Vừa rồi em không phải cố ý." Cô ta buong thông mắt, bờ môi phát run, trong mắt lộ ra ủy khuất cùng tuyệt vọng. Giống như con thỏ đang sợ hãi, run lấy bầy, làm cho người ta đau lòng.

"Em biết áo sơ mi của anh khẳng định rất đắt, em... Em sẽ bồi thường cho anh!"

Dịch Dương lạnh lẽ nhìn, hoàn toàn không nói gì.

Đây là hấn học được từ Hứa Tân Di kia.

Lòng người hiểm ác, nhất là nữ nhân.

Mà nữ nhân trước mặt này trình độ không đủ, so với Hứa Tân Di quả thực kém xa.

"Không cần."

Dịch Dương không vui, xoay người rời đi.

"Dịch tiên sinh," Cô ta ngăn cản trước mặt Dịch Dương. Đáy mắt tràn ngập tuyệt vọng cùng chờ mong, "Em... Em biết em đưa yêu cầu này rất quá đáng nhưng là, hiện tại chỉ có mình anh giúp được em. Anh có thể mang em rời đi không? Em không muốn ở lại chỗ này bị bọn hấn..."

Nói còn chưa dứt lời, lệ rơi đầy mặt.

————

Cùng một thời gian, Hứa Tân Di ở bên trong đoàn làm phim diễn xong cảnh cuối, đoàn làm phim kết thúc công việc, chuẩn bị trở về chung cư nghỉ ngơi.

Người đại diện của cô - An Nhã - lắc lắc nhỏ eo nhỏ giẫm lên giày cao gót, ngăn nắp xinh đẹp tới đón cô. Trên mặt còn đeo cả kính râm và mũ, so với cô giống một cái minh tinh hơn.

Vừa lên xe Hứa Tân Di lướt qua tin tức giải trí, buồn bực ngán ngẫm hỏi: "Tôi gần đây có tin tức gì không?"

An Nhã làm việc bên người Hứa Tân Di hai năm, làm người đại diện sớm chiều chung đụng, Hứa Tân Di đương nhiên phải tranh thủ tiếp xúc cô ấy. Cô cùng người đại diện này vừa gặp đã cảm mến, hấn không thể gặp nhau som hơn.

Duy nhất chính là, người đại diện này lớn lên rất xinh đẹp động lòng người.

"Đại tiểu thư, cô an phận quay phim một chút cho tôi, thì tin tức gì cũng không có."

Không tin tức gì?

Hứa Tân Di buồn.

Trước đó những cái tin tức kia cô đều nghĩ biện pháp để truyền đến tai Dịch Dương, nhưng Dịch Dương vẫn là không có đồng ý ly hôn.

Làm thế nào mới có thể để cho hấn ghét hơn cô hơn đây?

Hứa Tân Di nghiêm túc suy tư vấn đề này.

"Tân Di, đây không phải... Không phải Dịch Tổng sao?"

"Dịch Dương?" Vừa nhắc tới Dịch Dương, Hứa Tân Di toàn thân liền cứng ngắc.

"Chủ biên của một cái tạp chí giải trí kể cho tôi, nói là Trái Dung cho mấy nhà truyền thông đăng tải những hình này, bỏ ra giá tiền rất lớn, chuẩn bị kết hợp cùng mấy nhà truyền thông loan tin đồn."

Hứa Tân Di nghiêm túc nhìn kỹ mấy bức ảnh trên điện thoại An Nhã.

Một bức là trong một căn phòng u ám, Trái Dung ngồi ở bên người Dịch Dương, tia sáng u ám không rõ, không có thấy rõ ràng biểu cảm của Dịch Dương. Nhưng tư thế ngồi của hai người, rất là mập mờ.

Một bức là hình ảnh chụp Trái Dung đứng trong hành lang, nói chuyện với Dịch Dương. Cũng không biết có phải là do góc độ nhìn hay không, tấm hình này nhìn qua ánh mắt Dịch Dương nhìn Trái Dung phá lệ ôn nhu chăm chú.

Cuối cùng một bức thì là Dịch Dương sau khi đi, Trái Dung ở bên trên người khoác áo cho Dịch Dương.

Ba tấm ảnh chụp có thể nói rõ vấn đề, nhiều lắm.

Nam nhân ở trong cả ba bức hình rời rạc An Nhã lại thế nào nhìn không ra, nhưng ngay trước mặt Hứa Tân Di, cũng không thể nói quá lời.

"Tân Di, cô đừng nóng giận, tôi hỏi một chút rõ ràng. Có lẽ nam nhân trên tấm ảnh này không phải là Dịch Dương."

"Không, đây chính là Dịch Dương." Hứa Tân Di ngữ khí vô cùng khẳng định, "An Nhã, đưa tôi về biệt thự Dịch gia, nhanh!"

Tân Di cùng Dịch Dương mặc dù không có công bố quan hệ, nhưng mấy người thân cận Tân Di đều biết, cũng vì cô nói năng thận trọng, giữ kín chuyện này.

Bên trong cuộc hôn nhân, Tân Di ở cái địa vị gì An Nhã rất rõ ràng.

Tân Di ương ngạnh cả một đời, lại ở trước mặt Dịch Dương ném đi tất cả tôn nghiêm. Cô không coi trọng hôn nhân, nhưng Tân Di bị tình yêu làm cho choáng váng đầu óc lại nghe không vào.

"Về? Cô muốn làm gì?"

"An Nhã, cô yên tâm, tôi biết nên làm như thế nào."

Cô đương nhiên biết nên làm như thế nào, thậm chí ần ần có chút hưng phấn.

Dịch Dương không có thích "Hứa Tân Di", dẫn đến cô ở trước mặt Dịch Dương cực kỳ tự ti. Dần dà, có dục vọng khống chế cùng lòng ham muốn chiếm hữu cực mạnh. "Hứa Tân Di" không có cảm giác an toàn khi nhìn thấy Dịch Dương cùng nữ nhân tiếp xúc, nói câu nào đều muốn phát điên, hướng chỉ là mấy bức ảnh chụp này.

Vượt quá giới hạn, ngoại tình.

Rất cực cũng có lý do để nói chuyện.

Thật tuyệt.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nữ Phụ Không Muốn Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Editor: ☆๑T๐๗k๑☆

Sau khi xuyên, có một quy định.

Vì có thể sống tiếp, cho nên Hứa Tân Di không được nói ra yêu cầu ly hôn, muốn triệt để thoát ly giam cầm khỏi nhân vật, chỉ có thể từ chính miệng Dịch Dương nói ra.

Ngay lúc đó Hứa Tân Di cho rằng lấy trình độ của mình, Dịch Dương tuyệt đối sẽ không tha thứ cho cô quá lâu, làm sao biết được một lần nhin chính là hai năm.

Hiện tại cơ hội đến.

Cầu nam nhân không chịu nổi tịch mịch, rốt cục ngoại tình!

Trái Dung người này kỹ năng diễn xuất chẳng ra sao cả, không nghĩ tới lại thích làm việc tốt như vậy.

"Tân Di, cô nghe tôi nói, chúng ta tạm thời còn không biết mấy cái bức ảnh chụp này là thật hay giả. Chỉ cần nhìn Trái Dung thì cô hẳn phải đã biết, việc này không có khả năng giống bề ngoài nhìn qua đơn giản như vậy, đợi chút nữa Dịch Dương trở về, cô nhất định phải tâm bình khí hòa, không thể phát cáu biết không?"

"Nếu như chuyện này là thật, cô cũng đừng khổ sở, trên đời này còn có vô số nam nhân tốt chờ cô. Nghe tôi, đừng ở trên ngọn cây Dịch Dương này treo cô mà từ bỏ nguyên một cánh rừng."

"Tôi đã giúp cô lấy được vai nữ chính của bộ phim « Hoàng Đồ », đây là bộ phim lớn có nữ chính rất tốt, nhân vật nam chính thế nhưng là Hàn Kiều. Tương lai tốt đẹp đang chờ cô, tuyệt đối đừng xúc động, biết chưa?"

Hứa Tân Di nghe An Nhã, rất cảm thấy vui mừng.

Vẫn là An Nhã hiền lành.

Sau một giờ, xe chậm rãi lái vào biệt thự Dịch gia.

Hứa Tân Di mang tâm tình vui thích, trong ánh mắt lo lắng của An Nhã, tiến vào biệt thự.

Mười giờ rưỡi tối, mọi người trong Dịch gia đều đã ngủ. Toàn bộ biệt thự không có ồn ào náo động như ban ngày, ánh trăng bao phủ xuống dưới, bốn tầng lầu biệt thự càng lộ rõ khí thế rộng lớn.

Xung quanh yên tĩnh.

Dịch Dương còn chưa có trở về.

Không có làm kinh động Dịch lão tiên sinh cùng Dịch phu nhân, Hứa Tân Di lên lầu yên tĩnh chờ đợi.

Đợi chút nữa câu đầu tiên nên nói cái gì?

Vẫn là nên vào thẳng vào chủ đề. Muốn như vậy, hiệu quả cách âm của căn phòng rất khá, muốn hay không cùng Dịch Dương cãi nhau một trận?

Không thể ngay từ đầu liền cãi lộn, nhưng cô đối với hần tình cảm sâu đậm như vậy, ngay từ đầu liền cãi lộn có phải hơi...?

Hỏi trước.

Dịch Dương khẳng định phủ nhận.

Lại quăng ra chứng cứ.

Lúc này Dịch Dương khẳng định không lời nào dễ nói, ngăn ngừa trầm mặc về sau. Nếu như Dịch Dương thừa nhận, hẳn xác thực ngoại tình, liền để Dịch Dương cùng nữ nhân kia chia tay. Lúc này Dịch Dương khẳng định không nguyện ý, sau đó liền cãi nhau làm cho long trời lở đất rồi Dịch Dương vung tay rời đi. Mà cô nán lòng thoái chí, nói, chúng ta ly hôn đi.

Nếu như Dịch Dương không thừa nhận... Kia càng dễ làm hơn.

Dịch Dương không thừa nhận, cô liền hoài nghi, chất vấn, Dịch Dương khẳng định không có kiên nhẫn trả lời cô, giận dữ rời đi. Mà cô cũng bởi vậy nhận định Dịch Dương vượt quá giới hạn, nán lòng thoái chí, nói, chúng ta ly hôn đi!

Hoàn mỹ không một tí vết, không có kẻ hở!

Chờ Dịch Dương trở về, cô liền bắt đầu tuồng vui này!

Kỹ năng diễn xuất của Hứa Tân Di được mấy cái đạo diễn từng hợp tác qua trước mặt mọi người khen ngợi, nói cô một giây liền nhập vai, là hạt giống diễn xuất tốt.

Nhưng bây giờ Hứa Tân Di lại chậm chạp không nhập được vai, tâm chốc chốc trực nhảy lên.

Không có cách nào khác, cô quá hưng phấn.

Vừa nghĩ tới nghĩ tới sắp được ly hôn, thật hưng phấn muốn đứng lên chạy hai vòng.

Đứng ở trước gương, Hứa Tân Di nhìn gương mặt thần thái sáng láng của mình trong gương, thấy thế nào tại sao không giống như đang hoài nghi chồng

mình đang ngoại tình.

Cô cào tóc mình cho rối lên, dụi dụi con mắt, ở trên mặt đánh thêm chút phấn lót để làm vè mặt tái nhợt. Nghĩ nghĩ, vì để phòng vạn nhất, lấy thêm thuốc nhỏ mắt.

Mọi thứ đã sẵn sàng, chỉ còn chờ cơ hội.

Mười hai giờ khuya, Dịch Dương đẩy cửa phòng mở ra.

Bên trong căn phòng không có bật đèn, một cái cửa sổ vẫn chưa đóng xuống, gió từ ngoài thổi vào, thổi rèm cửa giờ cao lên. Ở dưới phía ánh trăng bao phủ, Dịch Dương nhìn thấy một nữ nhân ngồi ở trên ghế sa lon, cả người run rẩy ôm chân.

"Hứa Tân Di?" Hấn bật đèn lên.

Hứa Tân Di vui đầu ở giữa khuỷu tay cảm nhận được ánh sáng liền ngẩng đầu lên, "Anh về rồi?"

Dịch Dương vẫn cời áo khoác, nói lỏng cả vạt, nghe giọng điệu này của Hứa Tân Di không giống như thường ngày, không khỏi hỏi một câu: "Có việc gì?"

"Anh làm gì mà bây giờ mới trở về?"

Thanh âm ghen ngào, nuốt xuống ực khuất.

Dịch Dương đứng ở nguyên tại chỗ, hai mắt nhìn cô.

"Chuyện làm ăn, chậm một chút, có chuyện gì sao? Không có việc gì thì đi ngủ."

Dịch Dương vào phòng thay đồ lấy quần áo, chuẩn bị vào phòng tắm tắm rửa, Hứa Tân Di ngăn cản ở cửa phòng quần áo, hai hàng nước mắt từ hốc mắt rơi xuống.

"Bình thường anh 6 giờ liền tan tầm, bây giờ mười hai giờ anh mới trở về. Anh đã đi đâu? Cùng ai ở một chỗ, có thể nói cho em biết không?"

Không hiểu thấu.

Dịch Dương căn bản mặc kệ cô, lướt qua cô đi đến phòng tắm.

—— "Tê... Thuốc nhỏ mắt này là cái gì vậy, đau quá đau quá!"

Ở chỗ Dịch Dương không nhìn thấy, Hứa Tân Di nhe răng trợn mắt, nháy mắt giữa đầu điên cuồng dùng tay quạt.

Dịch Dương dẫm chân xuống.

Nữ nhân này lại đang làm cái gì?

"Chúng ta là vợ chồng, chồng của em muộn như vậy mới trở về. Trên cơ thể còn có mùi rượu, chẳng lẽ em không thể hỏi sao?"

Dịch Dương ngừng khí cường ngạnh, người ngoài hỏi hấn chuyện làm ăn, hấn rất không kiên nhẫn.

"Chuyện làm ăn không có liên quan gì tới cô, cô không cần phải hỏi."

"Không liên quan gì đến em?" Hứa Tân Di thâm đạm cười một tiếng, "Vậy thì tốt, em hỏi anh, tối nay anh không phải đi vì chuyện làm ăn?"

Dịch Dương quay người, nặng nề nhìn cô, "Cô theo dõi tôi, vẫn là điều tra tôi?"

"Theo dõi? Điều tra? Em là vợ của anh, em muốn biết hành tung của anh không được sao?"

—— "Cậu nam nhân chốt dạ! Mình đã biết, trên đời này không có nam nhân không ngoại tình, phil! Cạn bã nam!"

Dịch Dương ném cho cô bốn chữ, "Cố tình gây sự."

"Em cố tình gây sự?" Hứa Tân Di một thanh ngăn lại hấn, một mặt bị phần cắn môi, "Anh không chịu thừa nhận, có phải là bởi vì trong lòng anh có quý?"

"Cô đến cùng muốn nói cái gì?"

"Em muốn để anh giải thích một chút, người trong tấm ảnh này, có phải anh hay không?"

Hứa Tân Di đem mấy bức ảnh chụp kia vung ra trước mặt Dịch Dương, rì rào rơi xuống một chỗ.

—— "Vừa rồi hẳn là trực tiếp ném trên mặt hắn, cậu nam nhân vượt quá giới hạn như thế còn kiêu ngạo, đã để lại cho anh chút mặt mũi rồi?"

"Đây là ảnh anh cùng một người khác ở cùng một chỗ, hai người có quan hệ như thế nào? Vì sao lại ôm ở cùng một chỗ? Vì cái gì áo khoác của anh lại choàng ở trên vai của cô ta!" Hứa Tân Di nghẹn ngào, mờ to hai mắt nhìn hắn, không để cho mình nhìn quá chặt vật.

Thừa dịp Dịch Dương quay người cúi đầu nhìn ảnh chụp, vội vàng cúi đầu dùng sức vuốt vuốt con mắt đau nhức.

—— "A a a a mình chắc chắn đã cảm nhầm thuốc nhỏ mắt!"

—— "Dịch Dương tên xấu xa này hại mình!"

Lần này tốt rồi, không cần thuốc nhỏ mắt, vành mắt cũng lưu lại một chút nước mắt.

Dịch Dương nghiêm túc nhìn kỹ ảnh chụp một chút, đúng là hắn.

"Làm sao cô có mấy bức ảnh này?"

Hứa Tân Di không nhịn được lệ rơi đầy mặt, "Anh có phải là thừa nhận, người trong bức ảnh này chính là anh đúng hay không?" Cô một phát bắt được Dịch Dương, ôm thật chặt hắn, nghẹn ngào thút thít, "Dịch Dương, anh nói cho em, đây rốt cuộc có phải là thật hay không, em chỉ cần anh nói một câu!"

Hứa Tân Di ở bả vai của hắn cọ xát, lặng lẽ đem nước mắt bôi hết lên trên áo sơ mi của hắn.

—— "Nhanh nhanh nhanh! Nhanh đẩy tôi ra, chỉ vào mũi của tôi nói "Đúng! Tôi chính là ngoại tình! Tôi chính là không chịu nổi tịch mịch! Tôi chính là thích cô ấy! Cô ấy so với cô tốt hơn nghìn lần vạn lần!"."

—— "Sau đó anh vung tay rồi đi, đi tìm nữ nhân kia, trắng đêm chưa về!"

—— "Hôm sau trở về cùng tôi ly hôn!"

—— "Sau đó tôi cầm tài sản của anh phân chia cho, thương tâm gần chết rồi khỏi Dịch gia."

Nghe xong toàn bộ nội tâm của cô Dịch Dương im lặng trầm mặc một lát, hẳn là thật rất muốn biết trong não Hứa Tân Di chứa những gì?

Hắn trầm giọng nói: "Hứa Tân Di, cô không cần ở không đi gây sự, trên tấm ảnh người này quả thật chính là tôi..."

"Cái gì!" Hứa Tân Di bỗng nhiên ngẩng đầu, phanh —— bất ngờ không đề phòng, trực tiếp đụng phải cái cằm của Dịch Dương.

Tê ——

Dịch Dương bỗng nhiên lùi lại mấy bước, che lấy cái cằm bị đau nửa ngày không có lấy lại tinh thần.

"Thật là anh!" Hứa Tân Di rung rung lắc đầu, không thể tin nhìn hắn. Đầu ngón tay chỉ thẳng vào hắn, bi thương nói: "Dịch Dương, vì cái gì? Anh tại sao phải phản bội em? Em yêu anh như vậy! Em vì anh hy sinh nhiều như vậy, anh tại sao phải cùng những nữ nhân khác đâm sau lưng em!"

—— "Ầm ỉ lên ầm ỉ lên, thừa dịp bầu không khí này lập tức đi lên, nhanh nhanh nhanh!"

Dịch Dương tức giận nói: "Hứa Tân Di, cô câm miệng cho tôi!"

Hứa Tân Di hung hăng cắn quấy, "Dịch Dương, anh nói cho em biết, nữ nhân kia thật sự tốt như vậy sao? Anh cứ như vậy thích cô ta? Em có chỗ nào không bằng cô ta! Anh nói xem!"

"Tôi cùng cô ta chỉ là trùng hợp gặp mặt mà thôi, giữa chúng ta căn bản không có gì. Muộn rồi, cô không cần cố tình gây sự!"

"Không có gì? Không có gì mà cô ta ngồi trên đùi anh? Không có gì mà anh lại khoác cho cô ta áo của anh?"

"Ngồi trên đùi tôi?" Dịch Dương tức giận đem tấm hình hai người ngồi cùng nhau dí trên trán cô, "Cô nhìn kỹ rõ ràng, cô ta lúc nào ngồi trên đùi tôi rồi?"

Hứa Tân Di từ trên trán lấy ra ảnh chụp, âm thanh chất vấn im bật mà dừng.

... A, quá hưng phấn, là cô nhìn nhầm.

Đã tắt lửa, Hứa Tân Di dứt khoát tỉnh táo lại, chán nản ngồi ở trên ghế sa lon, "Coi như cô ta không có ngồi trên đùi anh, anh cũng đem quần áo cho cô ta mặc vào. Dịch Dương, anh không cần gạt em, em cũng là phụ nữ, anh có thích cô ta hay không, từ trong ánh mắt em có thể nhìn ra. Thờ ỉ em nói đến cô ta, trong mắt anh tất cả đều là yêu thương, trong giọng nói tất cả đều là bảo vệ. Đây đều là anh theo bản năng, anh không có để ý đến, thế nhưng là em chú ý! Anh không thể rời khỏi cô ta thật sao?"

Dịch Dương kém chút nữa liến cười.

Con mắt kia của cô ta nhìn thấy trong mắt mình tất cả đều là yêu thương, tất cả đều là bảo vệ?

Hứa Tân Di ánh mắt cô là phân biệt được cảm xúc sao? Cái này cũng có thể nhìn ra được?

"Dịch Dương, chúng ta không ly hôn, được không. Em biết anh thích cô ta, thế nhưng là chúng ta mới là vợ chồng. Nếu như anh cứ nhất định phải cùng em ly hôn, ông sẽ không đáp ứng." Hứa Tân Di một vòng nước mắt, "Anh còn nhớ rõ thời điểm chúng ta kết hôn, anh đem chiếc nhẫn đeo ở trên ngón tay của em nói lời gì sao? Anh nói anh sẽ vĩnh viễn chiều cổ em, anh có nhớ không?"

—— "Nhanh nhanh nhanh! Mau nói "Những cái kia đều đi qua, bây giờ tôi chỉ thích cô ấy! Đòi này tôi muốn ở cùng cô ấy, không phải cô ấy không cưới!" "

Dịch Dương trầm mặc nhìn nàng, không nói lời nào.

Hắn hôm nay ngược lại muốn xem xem, Hứa Tân Di này có thể diễn ra thành cái dạng gì.

Hứa Tân Di đợi một hồi, thấy Dịch Dương không mở miệng, kiên trì tiếp tục nói: "Thời điểm anh cùng với cô ấy ở cùng nhau, anh có nghĩ tới ông, nghĩ tới mẹ, nghĩ tới em không? Anh làm như vậy, xứng với em sao? Anh để cô ta làm tiểu tam, có vì cô ta mà nghĩ qua sao?"

Dịch Dương vẫn là không nói lời nào.

Cũng không biết có phải là Hứa Tân Di ảo giác hay không, ánh mắt kia của Dịch Dương, rất giống bộ dáng bình thường cô gặm hạt dưa nhìn kịch vui của người khác.

Nghĩ như vậy, ngược lại thế yếu, Hứa Tân Di cất cao âm lượng, "Nếu anh cùng cô ta chia tay, chuyện này em có thể sẽ bỏ qua, cũng sẽ không nói cho ông và mẹ, chúng ta coi như cái gì cũng chưa từng xảy ra."

Nói xong, cô dừng một chút, răng chổng đờ lấy không cho nước mắt rơi xuống, "Nếu như anh không đáp ứng, em liền giết cô ta. Coi như em thân bại danh liệt, em cũng phải để cô ta ở Ngu Nhạc Quyển không có nơi sống yên ổn! Em sẽ còn đưa cô ta ra ánh sáng, làm cho tất cả mọi người đều biết cô là cái tiểu tam không biết xấu hổ phá hư gia đình người ta!"

"Muốn cô ta hay là em, Dịch Dương, anh chọn một đi."

Cô rung rung cảm xúc nhìn Dịch Dương, năm giây sau bị phản cú đầu im ắng ghen ngào.

Hứa Tân Di khóc thật lâu cũng không nghe thấy động tĩnh của Dịch Dương, chần chờ lặng lẽ ngẩng đầu nhìn lên, liền nhìn thấy Dịch Dương ngồi ở đối diện nhìn cô.

Lời nói này rất sinh động, ngữ khí trầm bổng du dương, mùi phấn động dục cuốn hút. Trên mặt lộ rõ ủy khuất cùng lòng chua xót, đem hình tượng nữ nhân vì tình yêu mà vứt bỏ tôn nghiêm thể hiện vô cùng tinh tế.

"Nói xong chưa? Nói xong thì để cho tôi nói." Dịch Dương ngữ khí bình tĩnh, trật tự rõ ràng, không chút nào phát hoảng, "Thứ nhất, tối nay có tiệc rượu. Sở dĩ có tấm hình kia, là bởi vì đang nói đến một hạng mục. Thứ hai, nữ nhân ngồi ở bên cạnh tôi không biết, là đối phương hợp tác đến bồi rượu, tôi hôm nay lần đầu tiên gặp. Thứ ba, cái áo khoác ở trên người cô ta không phải của tôi, tôi cũng không biết là của ai. Tôi nói như vậy, giải thích đủ rõ ràng chưa?"

Dịch Dương lạnh lùng nhìn cô, "Nếu như cô không có vấn đề gì, hôm nay tới đây thôi. Tôi mệt rồi, đi tắm trước."

—— "Giải thích? Hắn lại giải thích cho mình?"

—— "Chẳng phải là nên không kiên nhẫn vung tay rồi đi, sau đó một chữ đều không muốn cùng tôi nói sao? Lúc nào thì kiên nhẫn như vậy?"

—— "Không có vượt quá giới hạn?"

—— "... Phi phi, bây giờ vượt quá giới hạn có quan trọng không? Hắn ta không ngoại tình có quan hệ gì với mày sao? Thật hay giả có quan trọng không? Quan trọng là cái gì? Là cãi nhau!"

—— "Cãi nhau là được rồi."

"Anh luôn miệng nói không biết nữ nhân kia, quần áo không phải của anh, việc trùng hợp như vậy, anh cảm thấy em có tin hay không?"

"..."

"Cũng phải, anh làm sao lại thừa nhận, trên đời này không có một cái nam nhân nào đã kết hôn sẽ thừa nhận mình ngoại tình."

"..."

"Anh đến bây giờ cũng không chịu nói thật với em? Nói thật khó như vậy sao?"

Dịch Dương tay che lấy cái trán, hít sâu vô số lần mới khiến cho tâm tình tạm thời bình phục lại.

"Cô muốn ly hôn thật sao? Được, tôi đáp ứng cô. Ngày mai tôi sẽ chuẩn bị kỹ càng đơn ly hôn."

Hạnh phúc đến quá đột nhiên, Hứa Tân Di kém chút không lấy lại được tinh thần.

"Cái gì?"

"Ly hôn, Hứa Tân Di, tôi như cô mong muốn. Chúng ta ly hôn. Tối ngày mai tan tầm, ở chung cư, vẫn là luật sư trước đó, lần này chúng ta ly hôn." Dịch Dương dùng hết khắc chế cả đời này của hần, ngữ khí bình ôn nói ra mấy chữ này, vung tay đến phòng tắm.

Lần này, hần tuyệt đối, nhất định, không có bất kỳ do dự!

Ly hôn!

Nhất định phải ly hôn!

—— "A a a a a a a a a a a ly hôn!!!"

—— ———

Gần đây, trợ lý của Dịch Dương luôn ở trạng thái run như cây sậy.

Sự tình phát sinh ở buổi sáng hôm đó, lúc ấy hần ở ngay bên ngoài biệt thự chờ Dịch Tổng, lại ngoài ý muốn nghênh đón Dịch Dương trong một tâm trạng không tốt.

Tinh tình của Dịch Dương trên dưới tập đoàn rõ như ban ngày. Bất luận là nam hay nữ, ở cương vị nào có một chỗ sơ suất, từ trước đến nay đều không nể mặt mũi răn dạy. Sáng sớm sắc mặt khó coi như vậy, tùy tiện mở miệng, khó tránh khỏi không đụng họng súng.

"Lịch trình."

Gọn gàng hai chữ, trợ lý nhanh nhẹn đưa ra văn kiện, "Chín giờ rưỡi sáng anh có một cuộc họp, bảng báo cáo tài vụ hơn nửa năm đã chuyển đến hòm thư của anh. Hai giờ chiều anh và Mr.Bean có cuộc hẹn, ông ta về nước trước một tuần hẹn xong. Ba giờ chiều, anh có một buổi vũ hội, bạn gái đi cùng..."

"Hủy buổi vũ hội, đêm nay tôi có việc."

"... Vâng, Dịch Tổng."

Dịch Dương mở ra hòm thư cầm lấy bản báo cáo. Quét mắt nhìn bảng báo cáo tài vụ hơn nửa năm.

Bên trong xe phát ra một cỗ ngưng trệ nặng nề áp suất thấp.

Hần xem văn kiện cực nhanh, đọc nhanh như gió lại có thể nhớ hết tất cả nội dung bên trong. Khi xe đến cửa công ty, mấy chục trang bảng báo cáo tài vụ đều xem hết không sót một chữ.

Trợ lý xuống xe mở cửa, nhân viên rộn ràng nhường ra một con đường.

Chín giờ sáng sẽ vừa dài dòng lại buồn tẻ, nhưng người trong phòng họp lại không thể không miễn cưỡng lên tinh thần ứng phó mà rõ ràng tâm tình không tốt. Chuẩn bị sẵn cách để trả lời câu hỏi bất lố thủng của Dịch Dương.

Nhìn một cái đến mười hai giờ, lúc này Dịch Dương mới lạnh lùng nhẹ nhàng thở ra hai chữ "Tan họp".

Trở về văn phòng, Dịch Dương qua loa ký mấy phần văn kiện. Trợ lý đưa tới mấy quyển tạp chí tài chính và kinh tế đặt ở trên bàn của hần, đang lúc chuẩn bị lấy tạp chí mang đi, Dịch Dương ánh mắt trì trệ.

"Chờ một chút."

Hần từ trong tay trợ lý lấy đi quyển tạp chí giải trí.

"Tại sao trên mặt bàn của tôi lại có một quyển tạp chí giải trí?"

Trợ lý giật mình, "Cái này... Cái này tôi cũng không rõ lắm, có thể là người bên ngoài đưa nhầm. Rất xin lỗi Dịch Tổng, về sau tôi sẽ chú ý."

Dịch Dương không có ở trong chuyện này nhiều lời, chỉ nói một câu: "Ra ngoài đi."

Trợ lý liền sợ hãi rời đi.

Nguyên nhân Dịch Dương giữ lại quyền tạp chí giải trí kia không liên quan đến cái khác, chỉ vì mấy chữ tiêu đề cực lớn ở trên bìa kia viết "Nữ minh tinh Hứa Tân Di ở đoàn làm phim gây khó dễ cho nghệ sĩ khác, đếm kỹ những ân oán tình cừu giữa hai người trong những năm gần đây!".

Hắn tiện tay mở ra.

Hắn rốt cuộc biết đêm hôm đó vì sao lại cảm thấy cái tên Trái Dung này quen tai.

Trên quyền tạp chí giải trí này có một tin tức liên quan tới Hứa Tân Di. Cũng nhắc đến cái tên Trái Dung này. Một đoạn thời gian trước đó, hắn gặp qua, cho nên đối với cái tên Trái Dung này có ấn tượng.

Cùng làm chung một đoàn làm phim, nữ chính và nữ phụ?

Hai người quen nhau?

Thông đồng?!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nữ Phụ Không Muốn Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Editor: ☆ᄇToᄃkℓε☆

"Ly hôn?" An Nhã khó có thể tin mà nhìn cô, giống như đang xác định cái nữ nhân đang say trước mặt ở trong cái quán bar này không phải là Hứa Tân Di, "Cho nên, Dịch Dương hẳn thật là ngoại tình?"

Hứa Tân Di ngửa đầu tu một bình RIO cocktail, cúi đầu uể oải, mức nờ nói: "Những này đều không quan trọng, quan trọng là, hắn nói muốn cùng tôi ly hôn."

Từ khi biết tin Hứa Tân Di và Dịch Dương mới bắt đầu kết hôn, An Nhã đã cảm thấy hai người này không lâu dài, sớm muộn sẽ ly hôn.

Hứa Tân Di ở trong cuộc hôn nhân này chịu ủy khuất, cô thấy rất rõ.

Một người bình thường ương ngạnh kiêu ngạo như vậy, hết lần này tới lần khác đối với việc tình cảm này thiếu suy nghĩ, ăn nói khép nép, một con đường đi đến ngu muội.

Nghe được tin tức ly hôn, cô là thật muốn lôi kéo Hứa Tân Di đến quán bar, mở Champagne chúc mừng.

"Cô cũng đừng vì chuyện này mà làm việc gì ngu ngốc. Đàn ông một lần phạm lỗi, trăm lần không cần. Vượt quá giới hạn tuyệt đối không thể tha thứ, biết không?"

"Thế nhưng là..."

An Nhã nghe vậy liền nổi giận, "Đừng nói cô vẫn yêu hắn! Dịch Dương cái tên cầu nam nhân này không đáng để cô yêu. Nghe tôi, chờ cô ly hôn, tôi đem một trăm cái tiểu thịt tươi trong Wechat giới thiệu cho cô, so với tám băng son Dịch Dương kia đẹp mắt hơn nhiều."

"Một trăm cái?" Hứa Tân Di ghen hống nhìn trần trời.

Cô biết An Nhã đào hoa, đôi bạn trai như quần áo, thật không nghĩ đến lại có hơn một trăm cái.

Hứa Tân Di ném sang cho cô ánh mắt hâm mộ.

"Tân Di, cô cũng biết, tôi nha, một người đại diện, dưới tay cũng chỉ có một minh tinh là cô. Bất luận là ích lợi hay là danh tiếng tôi đều không bằng một phần vạn của cô. Thế nhưng cô nhìn tôi, ngoác ngoác ngón tay cũng có thể có nhiều nam nhân chạy theo như vịt, huống chi là cô. Cô cứ yên tâm đi, chờ cô ly hôn, cô nhất định sẽ hối hận, hối hận vì cái gì không sớm một chút ly hôn."

"Thế gian nhiều hoa đẹp như vậy mà cô chỉ coi trọng mỗi tên Dịch Dương đó, tôi đều vì những nam nhân kia mà cảm thấy tiếc hận."

"Thế nào? Có muốn hay không thử một chút?"

Ai không muốn đâu. Hứa Tân Di nước mắt tuôn đầy mặt.

Nửa giờ sau hai người rời khỏi quán bar, An Nhã đem Hứa Tân Di đưa đến chung cư, cầm điện thoại lên, "Tôi đang bận. Nếu vì chuyện ly hôn thì gọi điện thoại cho tôi, không có ly hôn thì không nên quấy rầy thế giới hai người chúng ta, cảm ơn."

Nói xong, lái xe nghênh ngang rời đi.

Nhìn An Nhã tiêu sái rời đi, Hứa Tân Di phát ra tiếng thở dài đầy hậm mộ.

Đều là phụ nữ, cùng nhau so sánh, cô thật quá thảm rồi!

Bất quá may mắn, cuộc sống bi thảm này, đêm nay kết thúc.

Hứa Tân Di mang tâm tình vui thích lên tầng. Dịch Dương còn chưa đến, cô ngồi trong phòng khách an tĩnh chờ đợi.

—— "Một trăm cái tiểu thịt tươi, An Nhã sẽ không gạt mình à? Cô ấy quen biết một trăm cái tiểu thịt tươi?"

Đồng hồ tí tách, Hứa Tân Di đắm chìm trong niềm vui sướng sau khi ly hôn, hoàn toàn không có chú ý tới tiếng bước chân sau lưng.

—— "Kỳ thật hoàn toàn không cần thiết. Đoạn thời gian trước công ty vừa tuyển một nhóm nam nhân cũng không tệ, mỗi người chân dài một mét tám. Ở công ty mình thấy, đáng người kia, khuôn mặt kia... Thật sự là tuyệt vời. Sau khi ly hôn mình nhất định phải tìm cơ hội làm quen một chút."

Nghĩ đến điều này, Hứa Tân Di không khỏi lộ ra thần sắc vui vẻ.

Ai lại không thích nam nhân soái khí sạch sẽ, ánh nắng ôn nhu, bá đạo quan tâm?

Tùy tiện ngấm lại đều cảm thấy...

"Hứa Tân Di!"

Âm thanh điếc tai nhức óc ở bên tai cô vang lên, Hứa Tân Di giật mình, kém chút từ trên ghế salon nhảy dựng lên. Tập trung nhìn kỹ, là Dịch Dương không biết trở về từ lúc nào. Đứng ngay ở đằng sau ghế sofa, cũng không biết đến bao lâu.

—— "Tên yêu quái này làm tôi sợ muốn chết! Đi không tạo ra tiếng động là muốn hù chết người sao?"

Dịch Dương ngồi xuống ghế sofa đối diện cô, "Đến một lúc rồi, thấy cô đang ngăn người liên không có quấy rầy cô."

Cô nhìn thoáng qua hướng cửa, luật sư đâu?

"Chỉ có một mình anh?"

Dịch Dương nhíu mày, "Không phải còn có ai?"

Ngô, đúng rồi, ngày hôm đó luật sư đã đem tài sản phân chia rất rõ ràng. Lần này cũng chỉ thiếu việc Dịch Dương kí tên thôi, không cần thiết để cho luật sư đi một chuyến.

Dịch Dương ngồi được trong không khí một cổ mùi rượu, "Cô uống rượu?"

"Uống một chút." Hứa Tân Di cúi thấp đầu, tự mình chỉnh lí lại cảm xúc, hắng giọng một cái, "Được rồi, anh lấy ra đi, ký tên xong chúng ta liền đường ai nấy đi."

"Đường ai nấy đi?"

"Anh yên tâm, em sẽ giữ bí mật với ông. Ở trong mắt người ngoài chúng ta vẫn là vợ chồng, không có ly hôn. Chờ thân thể ông tốt lên một chút, chúng ta lại từ từ đem việc ly hôn nói cho ông biết, thế nào?"

Dịch Dương vẫn không hề chớp mắt nhìn qua cô, cũng không nói chuyện.

Kỳ thật đôi mắt này của Dịch Dương cực kỳ xinh đẹp, con ngươi đen nhánh trong suốt cặp mắt đào hoa. Cứ như vậy lúc nhìn người khác, ánh mắt giống như say lại không phải say, kiểu gì cũng sẽ sinh ra một loại ảo giác được hấn thâm tình nhìn chăm chú.

Nhưng chỉ có Hứa Tân Di biết, nam nhân này thực chất bên trong lạnh lùng cực kì. Một câu nói thôi, quả thực có thể khiến cho tâm tình người ta rơi xuống dưới Địa ngục.

Hứa Tân Di mắt tự nhiên quay đầu, không chạm ánh mắt Dịch Dương, "Trải qua thời gian một ngày một đêm, em đã nghĩ thông suốt rồi. Có câu nói nói rất đúng, một lần làm sai, trăm lần không cần, em có thể chịu đựng việc anh không yêu em, em cũng có thể chịu đựng anh đối với em lạnh lùng. Nhưng em không thể chịu đựng việc chồng em ở bên ngoài tìm tiểu tam. Anh yên tâm, việc anh vượt quá giới hạn em sẽ giữ bí mật, không có người thứ ba biết."

Cô biểu lộ lạnh lùng, ánh mắt đăm đăm, một dáng vẻ nản lòng thoái chí.

Dịch Dương nhìn một hồi, sau đó đem một túi văn kiện đưa tới trước mặt Hứa Tân Di.

"Đây là cái gì?"

Đơn thỏa thuận ly hôn?

Hứa Tân Di bị ánh mắt Dịch Dương điều khiển mở túi văn kiện, đem đồ vật bên trong lật ra.

"Cô yên tâm, không phải đơn thỏa thuận ly hôn. Con người của tôi không thích mập mờ, cũng không thích bị người ta nghĩ oan. Dựa vào mấy bức ảnh chụp liền nói tôi ngoại tình, thực sự không công bằng, cho nên tôi đi tìm chút chứng cứ, cô xem một chút đi."

Thời điểm nghe Dịch Dương nói đây không phải đơn thỏa thuận ly hôn, Hứa Tân Di cũng không muốn nhìn đồ vật bên trong cái túi văn kiện này.

Thời điểm nghe hắn nói đây là chứng cứ, càng không muốn nhìn.

"Chỗ này tất cả có mười bức ảnh chụp, vốn là còn mấy bức khác, nhưng tôi nghĩ mấy bức hình này như vậy đủ rồi, cô nhìn cho kỹ rõ ràng."

Hứa Tân Di hoàn toàn bất đắc dĩ nhìn từng tấm hình.

Một bức là Trái Dung ngồi ở bên cạnh Dịch Dương.

Một bức là Trái Dung đứng trong hành lang, nói chuyện với Dịch Dương.

Một bức là sau khi Dịch Dương đi, trên người Trái Dung mặc lên áo khoác của Dịch Dương.

Ngoài ra còn có bảy bức khác, là sau khi Dịch Dương đi, Trái Dung cùng nam nhân khác thương lượng, nam nhân kia còn đem áo khoác choàng ở trên người cô ta.

Rõ ràng, chứng cứ vô cùng xác thực.

"Tôi cho người điều tra một chút, có điều chính là, lần điều tra này lại tra được không ít thứ. Trái Dung này, cùng cô làm chung một đoàn làm phim. Một quyển tạp chí giải trí có đưa tin của cô, mặt trên còn có phỏng vấn Trái Dung. Người phỏng vấn cảm giác quan hệ của hai người các người cũng không tệ lắm. Tân Di, có thể kết bạn, nhưng cũng phải cảnh giác cao độ, đừng có ai cũng kết giao."

... Hứa Tân Di muốn nói lại thôi.

"Kí chủ, cô không có bất kỳ cái lý do ly hôn nào."

"Tôi biết!"

"Kỳ thật Dịch Dương so với nhóm nam nhân tiểu thịt tươi kia đáng đáp cũng đẹp."

"Tôi có mắt tôi tự thấy! Một cái Dịch Dương làm sao có thể so sánh cùng một trăm cái tiểu thịt tươi?"

Mỗi ngày ăn thịt kho tàu chẳng lẽ sẽ ăn ngon sao? Đổi lại mỗi ngày ăn trăm món đồ ăn chẳng phải là ngon hơn sao?

Hứa Tân Di điều chỉnh tốt tâm tình, thở sâu, cẩn thận từng li từng tí, giấu trong lòng một tia chờ mong, khẩn trương hỏi: "Vậy anh còn muốn cùng em ly hôn không?"

—— "Tôi ngang ngược càn rỡ, tôi vì tư lợi, tôi lòng ham chiếm hữu mạnh, tôi nghi thần nghi quỷ, tôi hôm qua chỉ dựa vào mấy bức ảnh chụp cũng có thể hoài nghi anh, cùng anh cãi nhau. Anh nhìn tôi hư hỏng như vậy anh còn không mau cùng tôi ly hôn?"

—— "Nếu như anh cùng tôi ly hôn, anh có thể đi tìm nữ nhân ôn nhu hiền thực khác. Tàn Nghiên cũng không tệ, có nhiều học bổng, tốt nghiệp nghiên cứu sinh, nhà thiết kế và mặt bằng người mẫu nổi tiếng! Cô gái như vậy mới xứng với anh!"

—— "Cho nên tranh thủ thời gian cùng tôi ly hôn theo đuổi hạnh phúc của mình đi thôi!"

Dịch Dương cúi đầu, đem chiếc nhẫn vô danh trên ngón tay chậm rãi xoay một vòng, khẽ cười nói: "Anh không có vượt quá giới hạn, tại sao phải cùng em ly hôn?"

"Anh không phải vẫn luôn muốn cùng em ly hôn? Không thích em sao?"

"Đó là trước kia, " Dịch Dương ngẩng đầu nhìn cô, "Hiện tại anh không muốn cùng em ly hôn."

Hứa Tân Di tâm lạnh một nửa, "Vì sao?"

"Em không phải một mực không muốn cùng anh ly hôn sao? Không vui?"

"Vui... Em rất vui..." Hứa Tân Di vui đến mức sắp khóc ra, ngồi bên cạnh Dịch Dương, run rẩy ôm lấy hắn, "Thật xin lỗi, là lỗi của em, em không nên hiểu lầm anh. Đáng lẽ em phải thử tin tưởng anh, em biết, anh khẳng định không có vượt quá giới hạn!"

Hứa Tân Di tâm lạnh cách, vồ đến nát bét.

—— "Nhóm nam nhân của tôi, một trăm cái tiểu thịt tươi của tôi, còn đám chồng ở nhà trẻ của tôi..."

Hứa Tân Di nhớ tới lời thoại của nam chính trong một bộ phim, cảm thấy rất hợp với tình hình hiện tại.

—— "Trong lòng trăm gánh vác trách nhiệm thiên hạ, hoàng hậu quá bu ru hân, nhóm ái phi, chờ một chút thời gian, đợi trăm suy nghĩ biện pháp."

"..." Dịch Dương trực tiếp bị chọc giận quá mà cười lên. Còn không có ly hôn đã nghĩ đến nam nhân, coi hắn chết rồi sao?

Hắn cố ý dán ở bên tai Hứa Tân Di, nói: "Lúc trước không biết lòng người hiểm ác, hiện tại mới hiểu được, có một số việc cũng không phải là nhìn thấy đơn giản như vậy. Giống như em, nếu như không phải nữ nhân kia trăm phương ngàn kế, anh thực sự còn không biết em yêu anh sâu đậm như vậy."

Miệng bị sặc.

—— "Tên điên này nói những lời này làm sao lại buồn nôn như vậy?"

Hứa Tân Di toàn thân đều nổi da gà.

—— "Không được, mình không thể ngồi mà chờ chết, mình phải nghĩ một chút biện pháp..."

Hứa Tân Di càng nghĩ cũng không nghĩ ra biện pháp gì. Quyết định nhắm mắt, giả mù sa mura ôm Dịch Dương khóc, "Thế nhưng trước đó là, em thái độ ngạo mạn, em ở bên trong Ngũ Nhạc Quyền hoành hành bá đạo. Đoạn thời gian trước em kém chút nữa đã đẩy một nữ minh tinh xuống cầu thang, em... Em còn rất chán ghét Tần Nghiên, em cũng là nữ nhân, em nhìn một chút liền biết cô ta đối với anh có ý tứ. Em còn không thích tắm rửa, không thích gọi đầu, không thích con nít... Đúng! Lão công, em không thích trẻ con. Nghe nói sinh con rất thống khổ, em không muốn sinh, chúng ta về sau không cần sinh con, có được hay không?"

Dịch gia nhất định phải có người thừa kế. Dịch Dương có thể đồng ý, nhưng mẹ hắn, cha hắn, ông hắn cũng không đồng ý!

"Chúng ta còn trẻ, việc sinh con không phải vội, " Dịch Dương dường như cảm thán một câu: "Mẹ nói đúng, tình cảm là thứ cần thời gian để bồi dưỡng. Em yên tâm, về sau, sẽ không ly hôn."

Hứa Tân Di bị thương ở trong tâm.

—— "Giang sơn của trăm, chết."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nữ Phụ Không Muốn Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 9

Editor: ☆๖T๖๗kℓε☆

"Cái gì? Không có ly hôn?" Giọng điệu của An Nhã, so với hôm qua lúc Hứa Tân Di tìm cô lúc uống rượu, thì nghe được tin tức Dịch Dương không muốn cùng Hứa Tân Di ly hôn còn muốn chần chừ hơn. Cô nhìn Hứa Tân Di giống như là đồ đàn, "Cô không sao chứ?"

"An Nhã, anh ấy không có ngoại tình. Ngày hôm đó là ngoài ý muốn, mấy bức ảnh chụp kia đều là Trái Dung tìm người cô ý chụp lại, không có quan hệ gì với anh ấy."

"Vậy thì sao? Hắn không yêu cô, vượt quá giới hạn chỉ là chuyện sớm hay muộn."

Hứa Tân Di ước mơ như hoài xuân thành thiếu nữ mười tám, "Anh ấy nói, yêu là thứ có thể dựa vào thời gian để bồi dưỡng, cho nên tôi tin tưởng anh ấy."

An Nhã lấy một ánh mắt "Cô quả thực không cứu nổi" tuyệt vọng nhìn cô, "Hứa Tân Di, cô tin tưởng anh ta? Cô ngốc hay không ngốc?"

Nhìn Hứa Tân Di một dáng vẻ khó chơi, An Nhã bắt đầu dĩ thử dài, lấy điện thoại di động ra giải tỏa, ngón cái lướt một cái ở danh sách danh bạ Wechat, xẹt qua một chồng tên người.

Ảnh đại diện đều là dùng ảnh chân dung của bản thân. Liếc mắt qua, tất cả đều là ảnh chân dung soái ca ánh nắng sáng sủa, ngũ quan tiêu chí, hormone tỏa ra mạnh mẽ.

"Vốn đang cho là việc ly hôn này của cô hết thấy đều kết thúc, kết quả không nghĩ tới vẫn là không thành công. Cô xem anh ta một chút, anh ta không phải so với Dịch Dương tốt hơn nghìn lần vạn lần sao?" An Nhã ấn mở một cái vòng bạn bè trong Wechat, đem ảnh tự chụp của nam nhân kia phóng đại cho Hứa Tân Di nhìn.

"Cô nhìn, cái này, hai mươi mốt tuổi, 1m88, giáo thảo! Chơi trong đội bóng rổ! Cô nhìn cái cơ bụng này xem, cô nhìn mặt mũi này xem, có đẹp trai hay không?"

"Còn có cô nhìn cái này. Hai mươi ba tuổi, một mét tám. Nam nhân này đặc biệt ôn nhu, cô nhìn hần cười lên, ngọt hay không?"

"Vẫn còn mấy cái này, " An Nhã lần lượt ấn mở mấy cái vòng bạn bè trong Wechat, đưa mấy cái bức ảnh chụp một trăm tám mươi độ không góc chết phóng đại cho Hứa Tân Di nhìn, "Cái này hai mươi, cái này hai mươi hai, non đến mức có thể bóp ra nước, đều là nam nhân tốt!"

Nói xong, một trận thử dài, "Những người này trừ không có tiền như Dịch Dương, tôi thấy đều so với Dịch Dương tốt hơn. Đầu óc cô hết lần này tới lần khác ngu muội, nói thế nào đều không nghe!"

Hứa Tân Di trông mong nhìn màn hình điện thoại di động của An Nhã. Lấy tay che vị trí lồng ngực, có thể cảm nhận được trái tim nhỏ bé trong lồng ngực kia đang phanh phanh nhảy lên, như lời trống trận.

Như này mẹ nó ai chịu được?

"Dịch Dương anh ấy... Anh ấy rất tốt, An Nhã, đừng nói nữa." Lại nói nữa cô thật sự sẽ nhịn không được mà khóc.

Nhiều tiểu thịt tươi như vậy bày ở trước mắt, nhưng cô lại chỉ có thể đứng từ xa nhìn không thể đứng ở gần nhìn. Tàn nhẫn! Quá tàn nhẫn!

Ngón cái dừng lại, An Nhã khóa điện thoại.

"Được rồi, tính cách của cô tôi biết rõ. Đã đưa ra quyết định thì mười con trâu cũng kéo không nổi, không nhắc lại nữa."

Hứa Tân Di lưu luyến không rời thu hồi ánh mắt, nói: "Đêm nay tôi không đi được. Không có chuyện gì, ban đêm tôi liền tự mình đi, không cần lái xe đưa tôi đi đâu."

"Cô có việc?"

Hứa Tân Di gật đầu, mặt mũi tràn đầy hạnh phúc, "Anh ấy nói, tối nay tới đón tôi."

"Đón cô tan tầm? Hai người không phải không công khai sao?"

"Dịch Dương không muốn công khai, vậy liền không công khai."

An Nhã âm thầm liếc mắt, "Được, chuyện của hai người, tôi cũng không tiếp tục hỏi, dù sao hỏi tới hỏi lui cũng chỉ có một kết quả."

Hiện trường đóng phim tựa hồ lại xảy ra tình trạng gì, Trịnh đạo diễn lại ở đó mắng chửi người. Âm thanh truyền đi thật xa, nhân viên công tác ở đó mỗi người đều cảm như hén.

An Nhã dùng cùi chỏ đụng đụng cô, "Cô tính làm như thế nào với Trái Dung? Nữ nhân kia xem ra không phải cái đèn đã cạn dầu."

Hứa Tân Di trở mặt như lật sách, tỉnh táo dựa vào phía sau một chút, cười lạnh nói: "Ban đêm nói sau."

Kỳ thật trước mắt mà nói, Hứa Tân Di thật đúng là có lý do không tìm Trái Dung tính sổ. Dù sao cô và Dịch Dương không công khai, không ai biết cuộc hôn nhân của hai người bọn họ, Trái Dung cũng không biết. Cô ta nhiều nhất cũng chính là giống như đám minh tinh ở Ngu Nhạc Quyền, muốn có một cái chỗ dựa, biết được một nam nhân có quyền thế độc thân mà thôi.

"Kết thúc công việc kết thúc công việc! Buổi sáng tất cả mọi người vất vả rồi, chúng ta ăn cơm nghỉ ngơi một hồi, buổi chiều tiếp tục."

Trịnh đạo diễn ra lệnh một tiếng, nhân viên công tác đoàn làm phim tay chân lạnh lẽo kết thúc công việc.

Toàn bộ đoàn làm phim tung bay mùi thơm của thức ăn.

Trái Dung không để ý tới ăn cơm, thừa dịp thời gian đều đang dùng cơm, vội vàng tiến đến một căn phòng trang điểm, đóng cửa khóa trái.

"Thế nào? Tạp chí bên kia nói thế nào?"

Người đại diện của Trái Dung là người am hiểu lẫn lộn. Minh tinh trải qua tay hần lẫn lộn lửa cháy tới không ít, đối với việc Trái Dung có thể trèo lên Dịch Dương hần cũng cho rằng là cơ hội khó được.

Nghĩ rằng tìm mấy nhà tạp chí đăng tin tức đó thì kết quả cả hai cùng có lợi, lại không nghĩ rằng bên tạp chí không đồng ý, trong một đêm toàn bộ đối giọng, lại không thể vạch trần.

"Tôi tìm mấy nhà tạp chí, cũng không chịu hợp tác với chúng ta, có thể là Dịch Tổng bên kia đã biết."

Trái Dung hai ngày này tâm tâm niệm niệm tất cả đều là Dịch Dương.

Đêm hôm đó cô nhìn thấy Dịch Dương. Tinh táo tự kiểm chế, ánh mắt bề ngoài đó trực kích trái tim của cô, đây là lần thứ nhất Trái Dung đối với một cái nam nhân nhớ mãi không quên.

Bây giờ ở Ngu Nhạc Quyển nữ minh tinh được gả vào hào môn không ít, dung mạo của cô xinh đẹp được Ngu Nhạc Quyển công nhận, vì cái gì cô không thể là người kế tiếp?

"Làm sao có thể chứ? Những hình này chúng ta không có truyền đi, Dịch Tổng bên kia như thế nào lại biết?"

"Bên tạp chí không được, chúng ta chỉ có thể liên lạc với chủ blog, tối hôm qua tôi liên hệ với mấy công ty marketing, tối nay có thể đem chuyện này lan rộng ra ngoài."

"Thật sao?" Trái Dung hai mắt tỏa sáng.

"Đến lúc đó cô phải kiên trì, bất cứ ai hỏi cô cũng không cần nói. Chờ tình thế áp ủ sau một ngày thì cô mới tuyên bố làm sáng tỏ chuyện này, nhớ kỹ không?"

Trái Dung lời thề son sắt, "Yên tâm đi, tôi biết phải làm thế nào."

- - -

Năm giờ chiều, Hứa Tân Di phải đi hướng dẫn cho đối thủ là Trái Dung.

Đương nhiên, việc hướng dẫn này kỳ thật vẫn là chính cô và đạo diễn trao đổi.

Lời thoại của Trái Dung vốn là không tốt, buổi trưa đạo diễn tìm cô, để buổi chiều cô ta cùng Hứa Tân Di diễn kịch vui này. Vội vàng đem lời thoại miễn cưỡng dưới lưng, thật ra thời điểm diễn có trăm ngàn chỗ hở, số lần phải diễn lại đã đạt đến thời kì đỉnh phong.

Trình đạo diễn không kiên nhẫn được nữa, nghi ngại năm phút.

Hứa Tân Di cũng không kiên nhẫn được nữa.

"Trái Dung, cô có thể hay không diễn phim? Tôi xin cô để ý cách diễn có được hay không?"

Trái Dung đứng ở chỗ không biết làm sao nhìn cô, không dám cãi lại.

"Bộ dáng điềm đạm đáng yêu này cô bày ra cho ai nhìn? Tôi chút nữa còn có việc, cô đang chậm trễ tôi tan làm cô biết không?"

"Có lỗi với chị Tân Di, em không phải cố ý, em chút nữa nhất định cố gắng!"

"Cố gắng?" Hứa Tân Di bắt bẻ nhìn cô một cái, trên mặt viết đầy ghét bỏ cùng xem thường. Ngạo mạn không ai bì nổi, "Tôi chỉ cần vung gạo trên mặt đất cũng so với một con gà như cô diễn tốt hơn. Với kỹ năng diễn xuất này của cô, tôi khuyên cô nhanh chóng đổi nghề, đừng có đem lại tai họa cho tôi, hướng dẫn cho cô quả thực là lãng phí thời gian của tôi!"

Nhìn Trái Dung sắc mặt xanh trắng đan xen, Hứa Tân Di tiếp tục âm dương quái khí mà nói: "Minh tinh bây giờ, người này không bằng người kia. Lần sau chọn kịch bản tôi nhất định phải xem qua dàn diễn viên. Nếu như cùng tôi diễn lại là cái dạng không biết diễn xuất, liên lụy tôi làm sao bây giờ."

Không nể mặt mũi trào phúng cùng chỉ trích như thế, Trái Dung nháy mắt đỏ cả vành mắt. Cô trời sinh xinh đẹp lại dịu dàng, vừa khóc liền trở nên vô cùng yếu đuối, giống như đóa hoa làm cho lòng người sinh thương tiếc.

"Thật xin lỗi! Thật xin lỗi! Em nhất định sẽ cố gắng thật tốt!" Lê hoa đái vũ, hung hăng xin lỗi, nhìn thật sự là đáng thương.

"Được rồi, Tân Di, cô kỹ năng diễn tốt, cô chỉ cho cô ấy. Trái Dung, cô không nhớ rõ lời thoại nào liền nói ra, chúng ta lần này tranh thủ chỉ diễn một lần duy nhất."

"Được rồi đạo diễn, tôi nhất định cố gắng!"

Hứa Tân Di quay người một cái liếc mắt.

Diễn lại mười lần về sau, Trịnh đạo diễn rất cục cớ mà làm cho qua.

Hứa Tân Di kết thúc công việc. Lúc đang chuẩn bị gọi điện cho Dịch Dương hỏi thăm vị trí, An Nhã tức giận đi tới, đưa di động cho cô.

"Tân Di, việc này cô phải cùng đạo diễn nói một chút. Điều tra xem đến cùng là ai đem video này phát tán trên mạng!"

"Video?" Hứa Tân Di cầm lấy xem. Thì ra là trước đây không lâu cô ngang ngược càn rỡ mắng Trái Dung, bị người quay lại, ngay lập tức truyền đến trên mạng.

Một người ngang ngược càn rỡ, một người điềm đạm đáng yêu, so sánh ra đã quá rõ ràng cho nên cư dân mạng mãnh liệt chửi rủa.

Đương nhiên, cái người bị chửi rủa là thuộc về Hứa Tân Di.

Hứa Tân Di nhìn một lượt xem video + bình luận, không có ấn mở, đưa điện thoại di động trả lại cho An Nhã, không quan tâm nói: "Tôi đã biết, đợi chút nữa tôi sẽ cùng Trịnh đạo diễn nói."

"Hiện tại liền đi! Thừa dịp người đó vẫn còn ở đây, đem người bắt tới!"

Hứa Tân Di lại tuyệt không để ở trong lòng, một bên lấy trong túi đồ vật của mình, một bên nói: "Dịch Dương rất nhanh sẽ đến, ngày mai nói cũng giống như nhau."

An Nhã khó có thể tin mà nhìn cô, "Hứa Tân Di! Tôi thật muốn gỡ đầu óc cô ra, nhìn xem bên trong đựng những thứ rác rưởi gì!"

Chuông điện thoại di động vang lên, Hứa Tân Di ấn gọi. Quay người cười hưng phấn nói hai câu sau liền đem điện thoại cúp máy, vội vã mặc áo khoác, cầm túi lên, vội vã không nhận được đi ra bên ngoài, "An Nhã tôi đi trước, không có việc gì cô cũng về sớm một chút nghỉ ngơi đi, bái bai!"

"Ài cô..."

An Nhã còn không kịp nói câu nào, Hứa Tân Di liền khuất bóng.

Dừng ở bên ngoài đoàn làm phim, Dịch Dương hai ngày nay đều để cho người điều tra một đồng tử liệu có liên quan đến Hứa Tân Di. Điện thoại một tiếng vang lên, tin tức đầy làm sáng màn hình.

Trên màn hình hiện lên một tin tức giải trí.

Dịch Dương liếc mắt qua, thoáng nhìn thấy ba chữ Hứa Tân Di.

Hắn điềm nhiên như không có việc gì đem bìa tư liệu khép lại, để qua một bên, cầm điện thoại di động lên ấn mở cái video kia.

Cửa xe mở ra.

"Lão công!" Hứa Tân Di lên xe, hưng phấn nói: "Cảm ơn anh đã đến đón em."

"Tôi vung gạo trên mặt đất, so với con gà như cô đều diễn tốt hơn" âm thanh bén nhọn cay nghiệt vang vọng toàn bộ trong xe.

Hứa Tân Di nháy mắt mấy cái, "Lão công, anh đang xem cái gì?"

Dịch Dương khoe miệng hiện lên một nụ cười đầy ý vị thâm trường, đưa màn hình điện thoại di động nằm ngang ở trước mắt cô, "Dịch phu nhân thật là uy phong."

Hứa Tân Di xem xong liền hoảng hồn, ánh mắt cầu khẩn nhìn hắn, giải thích nói: "Lão công, cái này không phải là ý của em, em chỉ là muốn cho cô ta một chút xúi giảo huấn mà thôi. Em bình thường ở đoàn làm phim không phải như vậy, thật! Anh phải tin tưởng em!"

Dịch Dương lại lấy điện thoại, mở ra bình luận.

Hứa Tân Di trông mong nhìn, trong lúc khẩn trương biểu cảm lộ ra một cổ quý dị kiềm chế hưng phấn.

- - "Bắt đầu bắt đầu, nhanh! Nhanh một mặt lạnh lùng nói với tôi "Còn giải thích cái gì! Lúc trước không có tận mắt nhìn thấy, hiện tại tận mắt nhìn thấy, tôi không nghĩ tới cô lại ác độc như vậy!""

Dịch Dương bắt động thanh sắc tiếp tục lướt.

- - "Tại sao còn không có phản ứng? Chẳng lẽ lời nói của mình vừa rồi không đủ ác độc?"

- - "Vừa rồi đáng lẽ là phải nhấn tâm cho Trái Dung một bạt tai, nhìn càng ác độc, càng có sức thuyết phục."

Dịch Dương nhíu mày, khóa điện thoại, dựa vào phía sau một chút.

"Anh biết em không phải là người như thế, anh tin tưởng em. Huống chi, đây cũng không phải là việc gì ghê gớm, mắng một tiểu minh tinh, chửi liên chửi. Lần sau ai dám khi dễ em, em liền đánh lại."

Ngữ khí điềm nhiên như không có việc gì, tựa như là thật không xem ra gì.

Hứa Tân Di kinh ngạc nhìn Dịch Dương thật lâu, nuốt ngụm nước miếng.

Nhưng năng lực phản ứng của cô không phải là dùng để trưng cho đẹp, hướng trên người Dịch Dương bỏ nhào về phía trước, cảm động nghẹn ngào, khóc kể lể: "Em liền biết, anh khẳng định sẽ tin tưởng em! Cái nữ nhân Trái Dung kia không từ thủ đoạn giả bộ đáng thương, em chỉ là cho cô ta một chút giáo huấn mà thôi, em không làm sai!"

"Ừm, em không làm sai."

"... Vẫn còn những dân mạng này! Bọn họ mắng em, quá đáng ghét!"

"Ngày mai anh liền gọi người xử bọn họ."

Hứa Tân Di nghẹn họng.

Cô ngẩng đầu nhìn hấn, đáy mắt rung rung, "Lão công, Trái Dung cô ta muốn câu dẫn anh, về sau em không muốn ở đoàn làm phim thấy cô ta."

Hấn nhìn cô, "Ừm, vậy liền phong sát cô ta."

"....."

Hứa Tân Di muốn nói lại thôi.

- - "Dịch Dương nam nhân này tại sao lại ác độc như vậy?!"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nữ Phụ Không Muốn Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Editor: ☆๓T๓๓k๓๓☆

Lúc Bentley chậm rãi đỗ vào biệt thự, Dịch gia đèn vẫn sáng trưng.

Vừa vào cửa, Hứa Tân Di liền cảm nhận được trong không khí một cỗ khẩn trương mà ngưng trệ.

Trần quản gia và mấy người hầu cảm như hén, trầm mặc không nói một câu.

Hứa Tân Di cùng Dịch Dương liếc nhau, đều thấy được đối phương đáy mắt mờ mịt.

Đây là xảy ra chuyện gì đây?

Dịch lão tiên sinh ngồi trên ghế sa lon phòng khách, Dịch phu nhân ngồi bên cạnh biểu cảm đồng dạng nghiêm trọng.

"Lão tiên sinh, thiếu gia và thiếu phu nhân cùng nhau trở về." Trần quản gia ở hai chữ "Cùng nhau" kia nhấn mạnh.

"Ông, mẹ, bọn con về rồi."

Dịch lão tiên sinh không để ý tới hấn, mà là đối với Trần quản gia bàn giao nói: "Lão Trần, các người về nghỉ trước đi."

Đây ý là muốn đơn độc nói chuyện.

Trần quản gia mang theo mấy người hầu rời đi.

Người ngoài đều rời đi, lão tiên sinh lúc này mới nhìn về phía Dịch Dương và Hứa Tân Di, trên mặt không có chút ý cười nào.

Có kỳ quặc.

Từ lúc Hứa Tân Di gả vào Dịch gia, liền chưa thấy qua Dịch lão tiên sinh biểu lộ nghiêm trọng như thế. Ngay cả lúc trước Dịch lão tiên sinh phát bệnh phải vào bệnh viện, trước giường bệnh vẫn là một mặt hiền lành nhìn qua cô, hỏi cô có thích ứng được Dịch gia hay không, hỏi cô Dịch Dương đối với cô tốt hay không.

Cô không dám tùy tiện mở miệng.

Vẫn là Dịch Dương đánh vỡ cái bầu không khí nặng nề này, hần hỏi: "Có việc gì ạ?"

"Việc gì?" Dịch phu nhân đem tờ báo bên người mở ra, đặt ở trên mặt bàn trà.

"Anh xem một chút, đây là có chuyện gì?"

Dịch Dương cầm lấy tờ báo Hứa Tân Di đưa tới.

Giao diện bên trên tờ báo là một tin tức giải trí, tiêu đề to lớn viết "Người thừa kế Dịch thị đêm khuya cùng nữ minh tinh nào đó hẹn hò, trai tài gái sắc, người kế tiếp gả vào hào môn vậy mà là cô ấy!", thậm chí còn viết ba lần, hút mắt người đọc.

Là Trái Dung động thủ.

Không tìm được tòa báo giải trí thì tìm chủ blog trên mạng để lộ ra ánh sáng việc này.

Trải qua mấy cái quảng bá của chủ blog, việc này đã trở nên xôn xao, ở trên mạng độ hot vẫn không giảm.

Mấy bức ảnh chụp trải qua chỉnh sửa có chút mơ hồ, nhưng vẫn rõ ràng có thể phân biệt được mặt của Dịch Dương và Trái Dung.

Hứa Tân Di và Dịch Dương liếc nhau.

Dịch lão tiên sinh trên mặt đất hung hăng đập gậy hai lần, nói: "Dịch Dương, đến cùng là chuyện gì xảy ra? Người trên tấm ảnh này có phải cháu hay không? Còn nữ nhân kia, cháu cùng cô ta đến cùng có quan hệ hay không? Cháu bây giờ ở ngay trước mặt ông, ngay trước mặt mẹ cháu, còn trước mặt Tân Di, nói cho rõ ràng!"

Dịch Dương việc không làm không chút nào chột dạ, giải thích nói: "Ông, người trên tấm ảnh đúng là cháu. Ngày đó cháu tham gia một buổi tiệc rượu, nữ nhân kia là người trong tiệc rượu. Cô ta đến nói với cháu hai câu, tìm người chụp ảnh lại. Áo khoác trên người cũng không phải là của cháu, về phần cô ta mượn áo của ai, cháu không biết. Cháu cũng không biết nữ nhân kia là ai."

Nói xong, Dịch Dương nhìn Hứa Tân Di một chút, "Ông yên tâm, cháu sẽ không làm việc có lỗi với Tân Di."

Dịch lão tiên sinh nửa tin nửa ngờ, "Thật sao?"

Dịch Dương không kiêu ngạo không tự ti, "Vâng."

Lần này nghe Dịch Dương giải thích, Dịch lão tiên sinh nhìn như hết giận hơn phân nửa, hắng giọng một cái, "Cái kia... Cháu và nữ nhân kia không có quan hệ thì tốt, ông vẫn tin tưởng cháu," Ông mắt nhìn Dịch phu nhân, "Đúng không?"

Dịch phu nhân dờ khóc dờ cười.

Trước khi Dịch Dương và Hứa Tân Di trở về, ông còn nổi giận đùng đùng, nói nghe hay lắm sẽ hung hăng giáo huấn thằng cháu hỗn láo kia.

"Vâng, Dịch Dương là cha nhìn nó lớn lên, tính cách của nó cha rõ ràng nhất."

Hứa Tân Di cũng cười nói: "Đúng vậy a ông. Dịch Dương nói, về sau sẽ đối tốt với cháu, sẽ không làm bất cứ việc gì có lỗi với cháu."

"Tân Di, nhắc mới nhớ, ông cũng có chuyện muốn hỏi cháu." Lão tiên sinh biểu lộ nghiêm túc.

Hứa Tân Di ngây người, cô chỉ thay Dịch Dương nói một câu mà thôi, cái việc này làm sao lại đến trên người cô rồi?

"Tân Di, không phải ông muốn mắng cháu cháu. Chúng ta đều là người thân của cháu, dù cho phát sinh việc gì phiền lòng, cháu muốn uống rượu cũng được, muốn đi ra ngoài giải sầu cũng được, đều được, nhưng cháu đêm hôm khuya khoắt, một nữ nhân, sao có thể một mình đi đến cái nơi hỗn tạp như quán bar kia để uống rượu?"

"A?"

Dịch lão tiên sinh chỉ vào tờ báo, "Cúi xuống lật."

Dịch Dương Cúi xuống lật, là bức ảnh Hứa Tân Di ở quán bar uống say, cũng không biết là lúc nào bị chụp hình lại.

"Cái này... Ông, kỳ thật cũng không chỉ có một mình cháu, vẫn còn bạn của cháu đi chung."

"Có bạn đi cùng cũng không được, đêm hôm khuya khoắt, muốn uống rượu chỗ nào không thể uống? Mọi thứ đều có thể, ờ như...?"

Hứa Tân Di cúi đầu, "Cháu... Ông, là cháu sai, cháu có lỗi. Cháu chỉ là..." Cô linh cơ khẽ động, nức nở nói: "Cháu cũng chỉ là hiểu lầm Dịch Dương ngoại tình, cho nên tâm tình không tốt mới đi uống rượu. Cháu về sau sẽ không đi nữa!"

Dịch Dương quay đầu nhìn cô, lấy ánh mắt hỏi thăm cô, xin lỗi thì xin lỗi, lỗi tôi vào làm gì?

Hứa Tân Di chợt dạ tránh đi, nào dám cùng hắn đối mặt.

—— "Nhìn nhìn! Nhìn cái gì! Còn nhìn! Vặn đầu anh xuống giờ!"

—— "Một đại nam nhân, nhận một lỗi thì sao? Mà đây cũng vốn chính là lỗi của anh! Hẹp hời."

"Là vậy sao?" Dịch lão tiên sinh trừng Dịch Dương một chút, lại nói với Hứa Tân Di: "Cháu đã sớm biết việc này, tại sao không nói cho ông? Lại tự mình ủy khuất suy nghĩ lung tung."

"Ông vừa trở về, cháu cũng không muốn quấy rầy ông."

"Đứa nhỏ này, lần sau không cho phép như thế nữa. Nếu Dịch Dương lại làm chuyện thương tâm gì khiến cháu hiểu lầm, cháu ngay lập tức nói cho ông, ông thay cháu làm chủ! Còn Dịch Dương nữa, lần sau lại có loại việc như này, cháu ngay lập tức giải quyết, không cần lại để cho ông nhìn thấy chuyện xấu của cháu, nhớ kỹ chưa?"

"Vâng, ông, cháu nhớ kỹ."

Việc này tính bỏ qua.

Dịch lão tiên sinh lại trở hồi bộ dáng hiền lành, xụ mặt, "Lấy ra."

"..." Dịch Dương lấy ra.

Là một cái video.

—— Tôi trên mặt đất vùng gao, so với con gà như cô đều diễn tốt hơn!

Từ trong video truyền đến tiếng chanh chua.

Video Hứa Tân Di ở đoàn làm phim trào phúng Trái Dung, vậy mà cũng bị Dịch lão tiên sinh thấy được.

"Ông, kỹ năng diễn xuất của cô ta không tốt, mà cô ta lại còn muốn câu dẫn Dịch Dương, cho nên cháu tức giận, liền nói hai câu như vậy."

"Vậy cháu cũng không thể ở trước mặt mọi người nói như thế! Lời gì không thể âm thầm nói?" Dịch lão tiên sinh thờ dãi, "Ông biết, cha mẹ cháu qua đời sớm. Cháu là được ông cháu nuôi dưỡng lớn lên, ông ấy một mực yêu chiều cháu. Tính tình cháu hơi tùy ý chút, thế nhưng là cũng không thể khi dễ người như thế. Cháu xem ở đoàn làm phim đem cô gái kia khi dễ thành như thế, hiện tại để video truyền đến trên mạng đi, cuối cùng người bị mắng còn không phải là cháu? Cháu nhìn xem những cái người mắng cháu, trong lòng không khó chịu?"

Hứa Tân Di mắt nhìn Dịch Dương, lặng lẽ giật giật ống tay áo của hắn, khẩn cầu viện trợ.

Nhưng Dịch Dương chỉ cùng cô liếc nhau một cái, tay vất chéo sau lưng, quay đầu qua, một bộ dáng việc không liên quan đến mình, phảng phất đang nói "Tự làm tự chịu".

... Trúng thối!

"Trước kia ông vẫn muốn tìm cháu nói chuyện, nhưng cháu cũng biết thân thể ông không tốt không có cơ hội. Bây giờ trở về rồi, ông thành thật nói cho cháu, ông không thích cái bộ dáng kia của cháu, từ hôm nay trở đi cháu liền phải đổi. Ở bên ngoài nói chuyện không cho phép ngồng cuồng như vậy, càng không được không có lễ phép, nhớ kỹ chưa?"

Hứa Tân Di hơi ngước đầu, liếc mắt nhìn sang, cô nhìn thấy Dịch Dương khóe miệng có chút giương lên.

Cậu nam nhân này vậy mà lại cười!

Cười?!

Cười nhạo tôi?

Được, tốt!

Tính cách này của Hứa Tân Di nhìn không được.

Vợ chồng có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu.

Anh bắt nhân vậy cũng đừng trách tôi bất nghĩa!

Hứa Tân Di ủy khuất cúi đầu, nói: "Thế nhưng là Dịch Dương cũng là tốt với cháu, không muốn cháu chịu ủy khuất."

Dịch lão tiên sinh cùng Dịch phu nhân đều cảm thấy kì quặc, "Vì muốn tốt cho cháu? Chuyện gì xảy ra?"

Dịch Dương trong lòng ần ần có loại dự cảm bất thường.

"Cái này... Đây là Dịch Dương dạy cháu. Anh ấy nói, một cái tiểu minh tinh mà thôi, chửi liền chửi. Về sau vẫn còn người khi dễ cháu, liền để cháu đánh lại. Nếu như trên mạng có người mắng cháu, anh ấy liền thay cháu xử bọn họ. Chỉ cần cháu vui vẻ là được rồi, "trong ánh mắt dần dần cứng rắn nghiêng lợi của Dịch Dương, Hứa Tân Di quyết định chắc chắn, nói: "Anh ấy còn nói, hai ngày nữa muốn thay cháu phong sát cái tiểu minh tinh kia!"

"Phong sát?" Dịch lão tiên sinh nhìn về phía Dịch Dương, ánh mắt kia hoàn toàn không tin những lời này sẽ là do cháu trai ông nhìn mà lớn lên nói ra, "Dịch Dương, cháu nói vậy sao?"

Liền ngay cả Dịch phu nhân ở bên cũng khó tránh khỏi chấn kinh, "Dịch Dương, đứa nhỏ này, con sao có thể..."

Dịch Dương dù là ở trên bàn đàm phán không chút phí sức, bây giờ bị Hứa Tân Di phen này nhìn như có lý, kì thực đôi trắng thay đen tạm ngừng, nửa ngày không có thể nói ra nửa lời.

Lời này đúng là hắn nói không sai, nhưng là...

"Ông, mẹ, con..."

Hứa Tân Di vượt lên trước khóc kể lể: "Ông, mẹ, cháu không dám ở trước mặt mọi người nói láo. Lời này mặc dù đích thật là Dịch Dương nói, thế nhưng là mọi người cũng đừng trách anh ấy, trách cháu, cháu... Cháu biết sai rồi, cháu ở bên ngoài không nên kiêu ngạo ương ngạnh như vậy, về sau cháu cũng không dám nữa."

"Hứa Tân Di!"

"Cháu rống Tân Di làm gì?" Dịch lão tiên sinh cầm gậy chỉ vào Dịch Dương, "Cháu nói, những lời này có phải hay không là cháu nói? Có phải hay không là cháu dạy Tân Di?"

"Ông, lời này đúng là cháu nói không sai, nhưng là..."

"Nhưng là cái gì?" Dịch lão tiên sinh đau lòng như óc, "Cháu sao có thể nói lời như vậy? Ông có hay không dạy qua cháu, muốn cháu lấy lý phục người, lấy lễ đãi người. Làm người thì làm việc phải không kiêu ngạo không tự ti, muốn quang minh lỗi lạc, sao có thể bởi vì chính mình trên tay có quyền lực thì biến thành cái dạng này?"

"Ông, không trách anh ấy, thật không trách anh ấy. Dịch Dương cũng là tốt với cháu, sợ cháu ở bên ngoài bị người khi dễ mới nói như vậy. Ông, cháu cam đoan với ông, về sau cháu sẽ không như vậy nữa, ông đừng nóng giận."

Dịch lão tiên sinh được Dịch phu nhân đỡ ngồi ở trên ghế sa lon thở dài lắc đầu.

Dịch Dương nghìn tính vạn tính lại không có tính tới Hứa Tân Di sẽ đem cho hắn chiêu này, từng Hứa Tân Di một chút, thấp giọng nói xin lỗi, "Ông, thật xin lỗi, về sau cháu sẽ thận trọng từ lời nói đến việc làm, sẽ không tiếp tục nói lời như vậy."

Hứa Tân Di đi theo tỏ thái độ, "Ông, cháu cũng sẽ thận trọng từ lời nói đến việc làm!"

Đều nói giàu lâu lắm cũng chỉ ba đời, nhưng Dịch gia bây giờ dòng nước xiết chảy mạnh, chính là dựa vào cố gắng của ba đời người, cũng là do kết quả dạy bảo của Dịch lão tiên sinh.

"Thận trọng từ lời nói đến việc làm, các cháu có thể ghi nhớ ở trong lòng mới tốt!"

Đêm đó, Dịch Dương lại bị Dịch lão tiên sinh gọi đến thư phòng dạy dỗ suốt một giờ mới để hắn đi.

Vừa vào cửa, Hứa Tân Di lập tức tiến lên đón, "Lão công, ông có làm gì anh không?"

Dịch Dương trầm mặc không nói một lời, cởi áo khoác, tháo cà vạt.

—— "Ai, xem anh bị ông khiển trách thật là thoải mái, cười sao? Lại cười tôi đi? Bây giờ tại sao không cười? Vừa rồi không phải cười nhạo tôi sao?"

—— "Dịch Dương có thể hay không cảm thấy mình là một nữ nhân có tâm kế? Đôi trắng thay đen, châm ngòi ly gián, sau đó từ gờ khắc này bắt đầu cảm thấy mình phiền, chán ghét mình. Sau đó chậm rãi, muốn cùng mình ly hôn!"

Dịch Dương tháo một nửa cà vạt treo ở trên cổ, quay đầu nhìn Hứa Tân Di, nói: "Hứa Tân Di, ông nói, để anh giám sát em."

"Giám sát em cái gì?"

"Em không phải nói muốn thận trọng từ lời nói đến việc làm sao? Ông để anh giám sát em xem về sau em vẫn sẽ hay không ở bên ngoài tiếp tục ngang ngược càn rỡ."

"Kí chủ, gần đây cô không đủ ác độc."

Hứa Tân Di: "....."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nữ Phụ Không Muốn Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Editor: ☆๔T๐๗kℓε☆

Dịch Dương ra chỉ thị một cái, hôm sau ngay ở trên mạng bác bỏ tin đồn, cảnh cáo, luật sư văn kiện. Đồng thời cũng truyền tin cho công ty quản lý của Trái Dung, xem công ty có thể hay không quản lý tốt nghệ sĩ bên dưới.

Tuy nói tập đoàn Dịch thị kinh doanh nghiệp vụ cùng Ngu Nhạc Quyền không dính dáng, nhưng không người nào cũng sẽ không có đầu óc như vậy, vì cái gì tiểu minh tinh bé nhỏ lại đắc tội cái công ty Dịch thị lớn như vậy?

Trái Dung ở bên này còn đang tùy ý đợi sự việc tiếp tục lên men, chờ đợi thời điểm dư luận đang gấp nhất, sau đó lên giải thích một phen làm sáng tỏ mọi chuyện. Nhưng còn chưa kịp chuẩn bị buổi họp báo, cô liền bị công ty gọi điện thoại tới.

Bị tổng thanh tra phiền phức đến tìm, Trái Dung không thoải mái, "Trái Dung, ai bảo cô tự quyết định cùng Dịch Dương bịa chuyện xấu? Cùng công ty bàn bạc qua sao? Được sự đồng ý của công ty chưa? Tìm được một cơ hội liên hành động, cô có biết hay không Dịch Dương là ai? Cảm thấy mình diễn được hai bộ phim thì liền không coi ai ra gì sao? Tôi cho cô biết, chuyện này chủ tịch đã biết, anh ta rất tức giận. Chủ tịch nói chờ cô diễn xong bộ phim này, cô ngay ở nhà nghỉ ngơi thật tốt đi!"

Đối với nghệ sĩ và minh tinh ở Ngu Nhạc Quyền mà nói, kiêng kỵ nhất chính là bốn chữ "Ở nhà nghỉ ngơi" này. Ngu Nhạc Quyền phát triển nhanh, chỉ có minh tinh không ngừng xuất hiện ở tầm mắt người xem mới sẽ không bị quên lãng. Nghỉ ngơi một năm hay nửa năm, Ngu Nhạc Quyền lại đổi một nhóm nghệ sĩ khác, ai còn sẽ nhận ra người?

"Tổng thanh tra, em.."

Tổng thanh tra căn bản không cho Trái Dung cơ hội, trực tiếp đem điện thoại cúp máy.

Trái Dung ngốc lăng ở nguyên chỗ, thật lâu mới nhớ tới nhìn tình thế trên mạng hiện tại.

Trái Dung dung mạo xinh đẹp, những năm nay lại không có lịch sử đen tối, đường duyên khăng định tốt hơn, lại thêm cái video tối hôm qua Hứa Tân Di ở đoàn làm phim mắng to cô ta, không ít người đối với Trái Dung thái độ cũng không tệ lắm.

Mấy bức ảnh cùng Dịch Dương bị phát tán, ai ai cũng nói họ quả thực là trai tài gái sắc, một đôi trời sinh.

Không ít nghi ngờ và tin đồn liên quan đến hai người như măng mọc sau mưa xuất hiện, fan hâm mộ nhao nhao đưa lên lời chúc phúc. Có người còn nói giống như câu chuyện tiểu thuyết về bá đạo tổng giám đốc cùng tiểu minh tinh ngoài đời thực, tiếng hét chói tai một mảnh.

"Hai người này không khỏi cũng quá xứng đôi đi! Quả thực trai tài gái sắc một đôi trời sinh!"

"Dung Dung nhà chúng ta rốt cuộc tìm được bạn trai, mẹ già thật là kích động rơi nước mắt, hi vọng Dịch tiên sinh về sau có thể đối với Dung Dung nhà chúng ta tốt một chút!"

"Mấy tấm ảnh chụp này sẽ không là Dịch Tổng cho người để phát tán đi? Tôi luôn cảm giác là Dịch Tổng nhìn thấy video cái đồ độc ác Hứa Tân Di kia ở đoàn làm phim khi để Trái Dung, cho nên mới có ý phóng tán ra, cho Hứa Tân Di một cái cảnh cáo."

"Ngồi xem Dịch Tổng đánh Hứa Tân Di, lần này có trò hay để nhìn hi hi."

Những bình luận này, thậm chí còn nhảy tới Weibo của Hứa Tân Di.

Nhưng trời còn chưa sáng, tình huống liền đảo ngược.

Đầu tiên là Dịch thị hợp báo đưa ra giải thích chỉ là hiểu nhầm, sau đó công ty của Trái Dung cũng đứng ra làm sáng tỏ mọi việc, hai người sạch sẽ không có một chút quan hệ.

Hiểu nhầm hai chữ này rất có ý tứ.

Tình tế lĩnh ngộ ý tứ trong đó, có thể nói là Trái Dung tự biến tự diễn, liền vì trèo lên Dịch Dương nên cố tình bịa chuyện.

Fan hâm mộ Trái Dung không nói gì nữa, ảnh chụp chủ blog xóa hết, mấy cái thiệp mời liên quan tới hai người cũng xóa, thế giới yên bình trở lại.

Trái Dung nhìn những bình luận châm chọc cô ta vì trèo lên Dịch Dương không tiếc bịa chuyện xấu, toàn thân thẳng run.

Lúc trước mình tình cờ ý bịa đặt cùng cái thiếu gia nhà giàu đời thứ hai nào đó truyền chuyện xấu cũng không phải không có, những tên thiếu gia đó căn bản sẽ không chú ý tới, coi như chú ý tới cũng sẽ không để ý. Hai ngày nữa mình tình sẽ làm sáng tỏ mọi việc trên Weibo, bịa đặt vài câu, thành công thoát thân.

Rõ ràng có người được bỏ qua, vì cái gì đến cô ta lại không được?

Công ty không phải thường xuyên đem việc nghệ sĩ mở một con mắt nhắm một con mắt sao?

Cửa phòng hóa trang bị người đẩy ra.

Hứa Tân Di đi vào, trực tiếp đứng hóa trang trước gương, chú ý tới sắc mặt của Trái Dung, Hứa Tân Di âm dương quái khí mở miệng: "Trái Dung, tại sao sắc mặt em nhìn qua lại khó coi như vậy?"

Cô thân thiết đưa hộp phấn má đỏ cho thợ trang điểm của Trái Dung, "Đánh cho má em ửng đỏ lên, nhìn cho có khí sắc một chút."

Thợ trang điểm đến trang điểm cho Hứa Tân Di.

"Ài, đúng rồi, Trái Dung, chị nghe nói em và vị giám đốc tập đoàn Dịch thị kia... Chuyện gì xảy ra? Nhanh, nói cho chị nghe một chút?"

An Nhã tại một bên tiếp lời, "Tân Di, cô không thấy trên Weibo sao? Dịch thị đã mở buổi họp báo thanh minh, đơn độc giải thích. Lúc ấy tôi đã cảm thấy kỳ quái, người ta dù sao bản thân cũng giá trị chục tỷ, để ý thế nào được một cái tiểu minh tinh nhỏ bé, nguyên lai là bày đặt. Có ít người cũng không biết tự soi gương xem, xứng không?"

Hứa Tân Di bừng tỉnh đại ngộ, ôn nhu ấm áp nhìn về phía Trái Dung, "Nguyên lai là vậy, Trái Dung, không có việc gì, đừng lo lắng, đã mất đi cơ hội lần này vẫn còn lần sau, em sớm muộn sẽ câu được một phú nhị đại."

Biểu lộ ngạo mạn, ngữ khí trào phúng đúng chỗ, nghe xong cô nói chuyện hận không thể dùng tay cào mặt cô, quả thực đem một cái ác độc nữ nhân thể hiện vô cùng tinh tế.

Không để cho cô ác độc?

Làm sao có thể chứ?

Hướng chỉ việc này lại truyền không đến lỗ tai của cậu nam nhân Dịch Dương kia.

Tiếp đến khoảng thời gian này ngược lại là gió êm sóng lặng, nửa tháng sau, « Bối Bối thăng chức ký » đoàn làm phim thành công đóng máy.

Chuẩn bị trở về nhà nằm nghỉ một đoạn thời gian thì Hứa Tân Di lại nhận được một quyển tiểu thuyết và một cái kịch bản do An Nhã chuẩn bị cho cô.

"« Hoàng Đồ » quyển tiểu thuyết nguyên tác của bộ phim này tôi cho cô. Cô tìm thời gian đọc một chút, miễn cho đến lúc diễn lại nói chúng ta không chuyên nghiệp."

Bộ phim « Hoàng Đồ » này là bộ phim tiếp theo Hứa Tân Di diễn, nữ chính cô trang, nhân vật nam chính là Hàn Kiêu.

Hàn Kiêu này, có thể nói là nam thần được cả Ngu Nhạc Quyền công nhận, đã sớm sinh tồn ở thế giới điện ảnh, trở thành khách quen của rất nhiều đạo diễn. Bình thường rất ít tiếp điện thoại, nhan sắc mị lực không có kẻ hở, có thể cùng hắn diễn chung, là tất cả ước mơ tha thiết của mọi nữ minh tinh.

Mà bây giờ được như vậy, Hứa Tân Di sao có thể không hưng phấn?

Đêm đó liền lấy ra tiểu thuyết nguyên tác, tinh tế đánh giá.

Chương thứ hai mươi ba, cùng nhau tắm

Chương thứ bốn mươi bảy, cường hôn.

Chương thứ tám mươi chín, đại hôn chi dạ.

Chương thứ một trăm hai mươi tám, đêm mưa ở Hàn Sơn.

Chương thứ một trăm năm mươi chín, ở Vu Sơn mây mưa.

Chương thứ 207, đêm khuya triền miên.

Khi Dịch Dương vào phòng, liền nhìn thấy Hứa Tân Di ôm một quyển sách trên ghế sa lon, rất chăm chú đọc, thậm chí còn phát ra tiếng cười nhẹ.

"Hứa Tân Di."

Hứa Tân Di ngoảnh mặt làm ngơ.

Dịch Dương nhếch lông mày, lại cao giọng hô: "Hứa Tân Di!"

Hứa Tân Di tựa hồ lúc này mới lấy lại tinh thần, ngẩng đầu nhìn về phía Dịch Dương, khóe miệng còn không nhịn được giương lên.

"Lão công? Anh về rồi?"

Dịch Dương nhìn sách của cô một chút, "Đang đọc cái gì?"

Hứa Tân Di thoải mái đem quyển tiểu thuyết cho hắn nhìn, "Đây là quyển tiểu thuyết nguyên tác bộ phim sắp tới của em. Muộn như rồi anh tranh thủ thời gian tắm rửa đi ngủ đi."

Dịch Dương đối với bộ phim của cô không có hứng thú, lúc này mới đi tắm rửa.

Chờ hắn tắm rửa xong, Hứa Tân Di còn mãi mê đọc quyển tiểu thuyết kia, ngay cả tư thế ngồi đều không để ý.

Mất nhìn thời gian còn sớm, Dịch Dương ngồi dựa vào ghế sofa khác bên cạnh đọc qua nội dung công việc hôm nay.

—— " "Nàng muốn làm hoàng hậu, cho nên ta vì nàng bỏ mặc thiên hạ. Nếu là không có nàng, vậy ta có thiên hạ này thì có ích lợi gì!", trời ạ, lời kịch cũng quá bá đạo! Không biết thời điểm Hàn Kiều cường hôn mình... Không được không được, đừng nghĩ nữa, trái tim của mình chịu không được!"

—— " "... Nàng tựa ở lồng ngực trần trụi của hắn, nhìn nhau. Nàng vuốt ve vết sẹo dữ tợn đáng sợ trên cổ tay hắn, sâu đến mức nhìn thấy vết thương của đao", trần trụi, không gian thân mật? Một màn này Hàn Kiều khẳng định không thể mặc quần áo. Nghe nói Hàn Kiều có tám mũi cơ bụng, đến lúc đó nói không chừng còn có thể nhìn thấy! Không được! Hứa Tân Di này phải khắc chế bản thân!"

—— "Thế nhưng là Hàn Kiều thật quá đẹp rồi! Mình không chờ được nữa! Tại sao đoàn làm phim không thể ngày mai liền mở máy!!!"

Dịch Dương xuất thần nhìn tài liệu trước mặt, cúi đầu nhìn thoáng qua bụng dưới, đưa tay sờ lên.

Tám mũi cơ bụng rất đáng gọi sao?

Nhìn dáng vẻ không có tiền đồ của Hứa Tân Di kia!

Mê trai ——

Dịch Dương liếc tới, "Hứa Tân Di, tên quyển tiểu thuyết kia là gì?"

Hứa Tân Di ngẩng đầu, đem trang bìa quyển tiểu thuyết giơ lên cho hắn nhìn, "« Hoàng Đồ »."

"Có cảnh hôn không?"

Hứa Tân Di chớp mắt, không chút hoảng hốt, mở miệng liền nói, "Không có."

"Có cảnh giường chiếu không?"

"Không có."

"Có cảnh thân mật không?"

"Không có!"

Dịch Dương nheo cặp mắt lại, thần sắc hoài nghi nhìn cô, "Thật không có?"

"Không có!"

—— "Có thì sao, tôi cũng đều ký tên đồng ý. Diễn cảnh gì là tự do của tôi, cần anh can thiệp à? Anh không cho tôi diễn tôi liền đi tìm ông, để xem ông có mắng chết anh không."

"..." Dịch Dương buông xuống tờ tài liệu, "Hứa Tân Di, cô phải hiểu rõ, cô là đàn bà đã có chồng. Ở bên ngoài không được cùng nam nhân khác thân mật. Còn nữa, cô ghi nhớ, cô đã hai mươi bảy tuổi, mấy tháng nữa thì thành mười tám rồi, đừng giống như mấy cô nương trẻ tuổi kia ở bên ngoài tìm nam nhân. Lớn tuổi như vậy cô có thấy xấu hổ hay không?"

Nói xong, Dịch Dương đứng dậy rời đi, không cho Hứa Tân Di một chút cơ hội oán thăm.

Nhìn bóng lưng Dịch Dương, Hứa Tân Di hít sâu.

—— "Lớn tuổi như vậy?"

—— "Giết người là phạm pháp giết người là phạm pháp! Hứa Tân Di mày tinh táo lại một chút. Nghĩ đến Hàn Kiều, nghĩ đến cảnh hôn với Hàn Kiều, cảnh giường chiếu, cảnh kích tình, cảnh khỏa thân,... Ngàn vạn không thể nhất thời xúc động làm thịt cái cậu nam nhân Dịch Dương này!"

—— "Anh cái ông già hai mươi tám tuổi này cắt cho tôi! Bà mày vĩnh viễn mười tám! Mười tám!!!"

—— ———

Bởi vì một câu nói của cậu nam nhân này, Hứa Tân Di một đêm ngủ không ngon. Bởi vì cô đã hai mươi bảy tuổi rồi mà trần trọc, thẳng đến sáng hừng đông hôm sau, nhìn khuôn mặt mỹ mạo như hoa ở trong gương của mình, lúc này mới bớt giận.

Hai mươi bảy thì sao? Chỉ cần tôi được bảo dưỡng, vĩnh viễn mười tám tuổi!

Cậu nam nhân đến tuổi trung niên khẳng định rất xấu, bụng phệ, không có ai thèm!

Bên trên bàn ăn Hứa Tân Di nhiệt tình đút cho Dịch Dương hai cái bánh mì nướng kẹp mỡ bò và mật ong, lại rót cho hắn một ly nước mật ong đầy, lúc này mới tha cho hắn, cười với hắn.

"Lão công, trên đường đi làm nhớ cẩn thận," Cô cong môi lên, "Hôn hôn."

Dịch Dương dừng chân, quay đầu nhìn Hứa Tân Di hí hóp mắt lộ ra tia giáo hoạt. Nhớ tới buổi tối hôm qua nữ nhân này mơ tưởng cùng Hàn Kiều hôn môi, cười lạnh một tiếng, bước nhanh đến phía trước, một tay nắm cái cằm Hứa Tân Di, như chuẩn chuẩn nước lướt qua trên môi Hứa Tân Di.

Toàn bộ quá trình chưa đầy ba giây, giống như sét đánh không kịp bịt tai.

Hứa Tân Di trừng to mắt, trơ mắt nhìn Dịch Dương bóp cằm mình, khuôn mặt đẹp trai kia phóng đại trước mặt. Đương nhiên, phóng đại còn bởi vì con người bị chấn kinh mở to.

Cảm giác mềm mại trên môi giống như bị điện giật, dòng điện trên môi lan tràn đến đại não, đến trái tim, đến chân tay. Sắc mặt đỏ lên, nhịp tim nhảy thình thịch, chân tay bất lực.

Hứa Tân Di cả người đều mơ màng.

Một nụ hôn tách ra cực nhanh, Dịch Dương đứng gần thấy được khuôn mặt trắng nõn trong suốt của Hứa Tân Di. Không chút tì vết, thậm chí ngay cả lông tơ nhỏ bé đều thấy được da thịt từ trắng chuyển sang ửng đỏ, chậm rãi lan tràn đến vành tai. Đỏ mặt trừng trừng mắt, bộ dáng thẹn thùng lại mờ mịt, còn thật đáng yêu.

Ngô, tạm thời có thể tính rất đáng yêu.

"Anh đi." Dịch Dương xoa bóp gương mặt hơi ửng đỏ của cô, vui vẻ quay người rời đi.

Hứa Tân Di toàn thân thẳng run.

Kết hôn hai năm, Dịch Dương cùng cô chung giường chung gối cũng không nguyện ý, khinh thường cùng cô có bất kỳ tiếp xúc, càng đừng nói đến hàng động hôn thân mật như vậy.

Bởi vì biết Dịch Dương là người có bệnh thích sạch sẽ, cho nên cô mới yên lòng to gan trêu chọc Dịch Dương.

Nghìn tính vạn tính...

Tại sao?

Hứa Tân Di hai tay ôm thân mình, im ắng ngẹn ngào.

—— "Minh mắt sự trong sạch rồi."

Phanh ——

"Thiếu gia... Thiếu gia có sao không? Ôi ngài để ý một chút đi!"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nữ Phụ Không Muốn Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Editor: ☆Tωǝpκℓε☆

"Hắn thân với cô rồi?" An Nhã bưng một chén rượu đỏ. Móng tay đỏ chót nổi bật trên ly rượu pha lê đẹp mắt cực kỳ, phối hợp với khớp xương rõ ràng, bàn tay trắng ngọc hoàn mỹ, không tục tĩu, ngược lại có cảm giác yêu kiều.

"Tân Di, tin tôi, hắn thân với cô tuyệt đối không phải là bởi vì thích cô."

"Không phải là bởi vì thích tôi vậy tại sao hôn tôi?" Hứa Tân Di khí thế hùng hồn, giọng điệu vô cùng cố chấp, mặt mũi viết tràn đầy hai chữ "Không tin". Khuôn mặt mang theo ý cười, tựa hồ đang đắm chìm trong mộng đẹp.

An Nhã nhìn cô một cái, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, "Hứa tiểu thư, đừng cười, có cười hắn cũng không có khả năng bởi vì thích cô nên mới thân với cô. Nếu nói nữ nhân ở trong tình yêu chỉ số thông minh là bằng không, trước đó tôi còn chưa tin, vừa nhìn thấy cô tôi liền tin, cô có thể hay không có chút tiền đồ?"

Thấy Hứa Tân Di một bộ dáng không yên lòng, An Nhã nghiêm túc nói với cô: "Cái này, tôi và cô phân tích xem. Cô cùng Dịch Dương kết hôn hai năm, số lần cô gặp được anh ta tôi biết rõ ràng, anh ta không thích cô tôi tin chính cô cũng nhìn ra được, từ lúc Dịch Dương về nước đến nay mới được bao lâu? Một tháng?"

"Nửa tháng."

"Được, nửa tháng. Đại tiểu thư, hai ngày trước tôi đưa cho cô cái kịch bản và tiểu thuyết, Dịch Dương thậm chí còn không có mặt để chúc mừng. Xem ánh mắt cô, cùng thân thể cô giữ khoảng cách, người thích cô sẽ làm những việc như vậy sao?"

Hứa Tân Di nghiêm túc suy nghĩ một phen, giống như thất bại lắc đầu.

"Cho nên a, không phải tôi đã kích cô, ở trong đó khẳng định có cái nguyên nhân gì khác, tóm lại sẽ không là bởi vì thích cô." Nghĩ nghĩ, An Nhã lắc đầu, "Dịch Dương nam nhân này lạnh nhạt lại vô tâm, cô muốn để cho anh ta thích cô, chỉ sợ được phải chịu không ít tủi khuất. Thà là cô nghe tôi một câu, cũng sẽ không trở thành giống như bây giờ, càng lún càng sâu."

Anh ta không thích tôi thì tôi càng cao hứng. Hứa Tân Di trong lòng oán thầm.

Buổi sáng lúc Dịch Dương đoạt đi nụ hôn đầu tiên của cô, Hứa Tân Di trái lo phải nghĩ cũng không nghĩ thông suốt được. Rõ ràng một người chán ghét cô như vậy, làm sao chỉ trong thời gian ngắn, đối với cô phảng phất là biến thành người khác.

Không giống lúc trước đối với mình không lời nào để nói, thậm chí cô mơ hồ còn có loại ảo giác Dịch Dương đang cùng mình đối nghịch.

Thế nhưng là làm sao có thể chứ?

Dịch Dương hắn điên rồi phải không?

Không nghĩ ra, lúc này mới tìm đến người vượt qua vụn bụi hoa, phiến lá không dính vào người, An Nhã, để nghe phân tích.

"Nhưng mà, như bây giờ cũng rất tốt, dù sao cũng so với trước đó Dịch Dương đối với cô thờ ơ tốt hơn nhiều."

"Có ý gì?"

"Cô không phải vẫn muốn lấy được tâm Dịch Dương sao? Lúc trước anh ta đối với cô coi như không thấy. Bây giờ nụ hôn này, cô không cần phải để ý đến dụng ý của anh ta là gì, hôn chính là hôn. Đây là bước đầu tiên của hai người. Tôi tin tưởng, hai người còn sẽ có bước thứ hai rồi bước thứ ba, sau đó phát triển tiếp, " An Nhã nhu lông mày suy tư, cuối cùng kết luận, "Dựa vào kinh nghiệm của tôi đến nay, sớm muộn sẽ có một ngày, Dịch Dương khẳng định sẽ yêu cô."

Hứa Tân Di biểu lộ giống như gặp quý.

Sớm muộn sẽ yêu cô?

Phi phi phi! Đêm hôm khuya khoắt nói điếm xấu như thế!

Rũa ai đây?

"Chúc mừng cô, sắp được như nguyện rồi."

"... Thật sao?"

"Đương nhiên là thật, tôi hiểu nam nhân chẳng lẽ không bằng cô?"

Hứa Tân Di tâm tình nặng nề, thực sự không nguyện ý thừa nhận suy đoán lần này của An Nhã.

Nhưng ngẫm lại cũng đúng, rất có lý.

Hai năm trước kết hôn, Dịch Dương ngay cả cùng cô ngủ chung một cái giường đều ghét bỏ, vậy mà bây giờ lại nguyện ý hôn cô.

Biến hóa thực sự là quá lớn.

Kết hôn mới hai năm, Dịch Dương liền hôn cô, qua một thời gian ngắn nữa, chẳng phải là muốn cùng cô lên giường?

Không được, vẫn là phải nắm chắc thời gian ly hôn, nếu không thời gian lâu dài, giống như An Nhã nói, cậu nam nhân Dịch Dương kia đường đường chính chính chiếm hữu cô, chẳng phải là phiền phức lớn rồi?

Màn hình điện thoại di động trên mặt bàn của An Nhã sáng lên, là tin nhắn thoại từ Wechat.

Âm thanh mười giây.

Cô đặt ở bên tai nghe, cười, cũng gửi lại tin nhắn thoại: "Được rồi, em biết rồi, bảo bối, em cũng nhớ anh."

Giống điệu cười duyên này khiến Hứa Tân Di rung mình một cái.

An Nhã gửi xong đang muốn thoát khỏi Wechat, nhìn Hứa Tân Di một chút, đầu ngón tay dừng lại, "Tân Di, có muốn hay không làm quen vài bạn mới?"

Cô lung lay điện thoại, hiện ra một chuỗi ảnh soái ca.

Ai không muốn đâu? Hứa Tân Di lặn nửa nước mắt tuôn đầy mặt.

Dù cho nội tâm mãnh liệt muốn như nào, mặt ngoài vẫn là phải giả bộ.

Cô quả quyết nhìn đau cự tuyệt, "Không cần, tôi bây giờ rất tốt."

An Nhã hí mắt nhìn cô, hoài nghi hỏi: "Thật không?"

"Ừm, thật."

An Nhã nhún mày, "Cô đã không đồng ý kết bạn mới, vậy tôi gọi mấy người bạn đến cùng uống mấy chén không sao chứ?"

Hứa Tân Di há mồm muốn nói chuyện, An Nhã lại trực tiếp gửi tin. Một câu "Có đây không", năm giây sau, âm thanh thông báo từ Wechat nổi lên không dứt vang lên.

Có câu nói thế nào?

Chỉ cần chị đáng đáp đẹp, một tiếng "Có đây không" em liền đổ.

Cái này cũng ngược lại quá nhanh.

Nữ nhân này sức hút quá mạnh.

An Nhã nghiêm túc cẩn thận chọn ra ba người, nói ra địa chỉ, lập tức tắt điện thoại.

"Đợi chút nữa liền đến. Cô yên tâm, người tôi quen biết đều rất đáng tin cậy, ở bên ngoài sẽ không nói lung tung."

Toàn bộ quá trình không đến một phút, Hứa Tân Di nhìn mà than thở.

Chỗ hai người đang đứng là câu lạc bộ tư nhân của người yêu cũ An Nhã, có trời mới biết cô ấy làm thế nào đem quan hệ với nam nhân đó xử lý tốt như vậy, chia tay không chỉ không kết oán, thậm chí còn có thể làm bằng hữu. Cô đến đây cùng nam nhân khác gặp riêng, có khả năng 50% sẽ đánh nhau.

Hứa Tân Di lo lắng đợi nửa giờ, cửa lúc này mới bị người mở ra.

Trong này ánh đèn u ám, ba thiếu niên suất khí đi vào, dáng người thẳng tắp, còn chưa đi ra sân trường đã thấy trên mặt lộ ra ngây ngô, lộ ra khuôn mặt thanh xuân dào dạt.

Đi đến là mấy đứa bé trai sao? Không phải, là thanh xuân!

"Chị An Nhã." Ba người nhao nhao chào hỏi.

"Giới thiệu cho các em một chút, Hứa Tân Di, các em hẳn là đều biết."

"Đương nhiên biết," đứa bé trai kia thần sắc kích động, "Mỗi một bộ phim của chị Tân Di chúng em đều đã xem qua. Trước đó thầy giáo còn dùng đoạn ngắn trong phim của chị Tân Di giảng cho chúng em cách diễn, vẫn nghĩ có cơ hội nhất định phải gặp chị một chút, không nghĩ tới hôm nay rốt cục gặp được!"

Nghe một chút, mấy đứa trẻ này và Dịch Dương đều là người, có thể nói tại sao lại khác biệt như vậy không?

Bị đứa bé trai đẹp mắt như vậy trước mặt mọi người khích lệ, Hứa Tân Di trái tim đập thình thịch, đang nghĩ ngợi nói hai câu...

"Kí chủ, xin đừng quên 'Tình sâu như biển' của cô."

"... Ta biết! Người yên tâm, con người của ta rất có đạo đức nghề nghiệp. Trước khi cùng Dịch Dương ly hôn, ta sẽ tôn trọng hôn nhân này."

Hứa Tân Di ở trong lòng mắng một câu thô tục, rất thô tục.

"Cảm ơn đã thích tôi." Đối với đứa bé nam kia, Hứa Tân Di bụng giá đỡ, không lạnh không nhạt gật đầu.

Đứa trẻ kia sững sờ, tựa hồ chưa bao giờ bị người lãnh đạm như vậy đối đãi qua, cảm xúc xấu hổ chợt lóe lên.

An Nhã không cảm thấy kinh ngạc, để mấy người ngồi xuống.

Mấy đứa bé trai đáng đáp tốt lại biết nói chuyện, uống rượu chơi xúc xắc giảng trò cười, chọc cho An Nhã cười không ngừng.

"Tân Di, ngồi xa như vậy làm gì, tới cùng nhau chơi đùa."

Hứa Tân Di cực kỳ bi thương cự tuyệt, "Không được, mọi người chơi đi, tôi không hứng thú."

An Nhã đem xúc xắc để xuống, ném cho hai đứa trẻ một ánh mắt, hai người kia hiểu ý, đứng dậy ngồi vào hai bên Hứa Tân Di.

Hứa Tân Di phảng phất nghĩ thấy mùi ánh nắng.

"Chị Tân Di, thời điểm em ở trường học vẫn nghe nói đến chị. Nhìn thấy chị trên TV, em vẫn luôn ngưỡng mộ, chị so sánh trên TV còn xinh đẹp hơn."

"Chị Tân Di, em bây giờ còn đang ở Bắc Ảnh học. Em biết chị cũng là tốt nghiệp từ Bắc Ảnh, coi như chị vẫn là học tỷ của em, không biết về sau có cơ hội hay không, có thể may mắn cùng chị diễn một bộ kịch."

Hai cái tiểu thịt tươi tướng mạo suất khí, ở Ngũ Nhạc Quyền cũng khó tìm được. Thanh xuân toả sáng, khuôn mặt tinh xảo này... Cô cứ nghĩ là An Nhã mỗi ngày bị nhiều nam nhân như vậy quần lấy, mặc dù nhanh vui, nhưng cũng khẳng định thống khổ cùng phiền não. Bây giờ xem ra là cô nghĩ sai rồi, An Nhã vui vẻ, cô không tưởng tượng nổi.

"Chị Tân Di, chị ở Ngũ Nhạc Quyền lâu như vậy, bên trong Ngũ Nhạc Quyền có hay không phát sinh việc gì?"

"Khẳng định có," một tên tiểu thịt tươi khác mở miệng, nói: "Đoạn thời gian trước không phải có một vụ lớn sao?"

Hứa Tân Di nghĩ tiểu thịt tươi này đang nói đến chính là việc về Dịch Dương và Trái Dung.

"Chuyện gì?"

"Đoạn thời gian trước, Hàn Kiều ở trung tâm thành phố mua một căn phòng."

"Một căn phòng thì sao?"

"Một căn phòng là không có gì, thế nhưng là căn phòng kia, giá cả có thể so với một cái tòa nhà trung tâm."

"Nơi nào có phòng đất như thế?" Giọng điệu kinh ngạc lộ rõ trên mặt.

"Còn có thể là ở nơi nào, toàn bộ thành phố A, cũng chỉ có ở Dịch thị mới đất như vậy."

"Hàn Kiều vậy mà lại ở đó mua một căn phòng, tôi nghe nói chỗ ấy, có điều gì đó mờ ám."

"Động tĩnh lớn như thế, mới bị mọi người điều tra. Chị Tân Di, chị ở Ngu Nhạc Quyền nhiều năm như vậy, có quen biết Hàn Kiều không?"

An Nhã bật cười, "Bộ phim tiếp theo của Tân Di chính là hợp tác với Hàn Kiều, em nói xem có biết hay không?"

"Hàn Kiều giàu như vậy thật sao?"

An Nhã thuận miệng xen vào một câu, "Hàn Kiều ở Ngu Nhạc Quyền nhiều năm như vậy, có thể được xưng là ảnh đế, cầm vô số giải thưởng, bán cháy vé nhanh nhất, em nói xem anh ta có giàu hay không?"

"Kỳ thật điều này cũng không có gì kinh ngạc, Hàn Kiều mua một căn phòng, Dịch thị là nhà đầu tư của Nhất Phẩm Lan Đình, Nhất Phẩm Lan Đình có mấy tòa nhà? Chủ tịch Dịch thị có bao nhiêu tiền tôi nghĩ cũng không dám nghĩ. Nghe nói Chủ tịch Dịch thị vẫn chưa đến ba mươi, nhà giàu, nhiều năm như vậy vẫn giữ mình trong sạch, cũng không biết về sau phu nhân Chủ tịch Dịch thị sẽ là ai."

An Nhã nhìn Hứa Tân Di cười, "Vậy khẳng định sẽ là một mỹ nữ phong hoa nguyệt đại."

Hứa Tân Di trừng cô một chút.

"Các em không biết Chủ tịch Dịch thị đã kết hôn rồi sao?" Tiểu thị tươi ngồi ở bên người An Nhã mở miệng.

"Kết hôn?"

"Sau sự việc Hàn Kiều mua nhà, liền có người tung tin về Chủ tịch Dịch Dương, hơn nữa còn nói ra sự thật anh ta đã kết hôn."

"Đã kết hôn? Ai vậy?"

"Hình như còn là một nữ minh tinh."

"Minh tinh? Làm sao có thể, người như anh ta sẽ cưới một tiểu minh tinh sao?"

Tiểu thị tươi ngồi bên cạnh An Nhã trực tiếp đưa điện thoại di động ra, lướt qua một cái tin tức Weibo, "Weibo có chứng cứ, không tin chính mọi người nhìn."

An Nhã cảm lấy, lật nhìn hai mắt, cười đưa điện thoại di động đưa cho Hứa Tân Di.

Hứa Tân Di bán tín bán nghi nhận lấy.

Kỳ thật tin tức Weibo này thật đúng là không có viết đối tượng kết hôn của Dịch Dương là ai, chỉ vạch trần nói là Dịch Dương cùng một minh tinh giấu mọi người cưới nhiều năm.

Đương nhiên, bình luận ở dưới tin tức Weibo càng có ý tứ hơn.

"Chủ tịch Nhất Phẩm Lan Đình, mọi người biết giá trị bản thân bao nhiêu không? Sẽ lấy một tiểu minh tinh sao? Chủ blog đang đùa tôi à?"

"Tôi tin chủ blog, minh tinh ở Ngu Nhạc Quyền thì sao? Xinh đẹp! Bây giờ nam nhân nào chả háo sắc."

"Một căn phòng lại tương đương một tòa nhà? Nhất Phẩm Lan Đình đất như thế???"

"Một căn phòng bằng một tòa nhà, Ngu Nhạc Quyền kiếm bọn."

"Tôi tính một chút, bằng tiền lương của tôi hiện tại, muốn mua phòng ở Nhất Phẩm Lan Đình, không ăn không uống, giống như thời kì đồ đá bắt đầu tiết kiệm tiền."

"Chủ blog không phải đã quên sự tình trước đó không lâu của Dịch thị với Trái Dung chứ, còn dám phát ra loại lời đồn này, không sợ Dịch thị kiện sao?"

"Dịch Dương dạng người này, coi như cưới, cũng nên cưới người xứng đôi chút chứ? Làm sao có thể ở bên trong Ngu Nhạc Quyền tìm vợ, chủ blog giải thích đi!"

"Cầu vạch trần!!! Nữ nhân nào lại có thể cưa được nam nhân này! Dịch Dương quả thực là hình mẫu lí tưởng của tôi! Có tiền, có nhan, giữ mình trong sạch, nam nhân như vậy quả thực hiếm có! Tôi điên cuồng hâm mộ cô ấy!!!"

"Ai, dấu điểm lâu như vậy vẫn là bị phát hiện, tôi cứ việc nói thẳng đi, tôi chính là vợ của Dịch Dương đây."

Hứa Tân Di: "..."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nữ Phụ Không Muốn Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Editor: ☆๑Toinklee☆

Hứa Tân Di và Dịch Dương ân cưới nhiều năm, những năm nay cũng một mực yên lặng không có công khai việc này. Đối với Hứa Tân Di mà nói, ân cưới có lợi nhiều hơn hại.

Dù sao một nữ nhân đã kết hôn, ở bên trong Ngu Nhạc Quyển, là sò không đến được tiểu thị tui.

"Chị Tân Di, chị ở Ngu Nhạc Quyển lâu như vậy, có nghe nói qua cái tin đồn này không, tổng giám đốc Dịch thị ân cưới mình tỉnh?"

"Đương nhiên nghe nói qua, " An Nhã cười nói: "Chúng ta thậm chí còn gặp qua."

"Gặp qua? Việc trên Weibo nói là sự thật? Dịch Dương thật sự đã kết hôn?"

"Chị An Nhã, chị mau nói, cái nữ mình tỉnh nào may mắn như vậy có thể gả cho tổng giám đốc Dịch thị?"

"May mắn?" Hứa Tân Di nhìn tiểu thị tui kia một chút, khịt mũi coi thường.

"Đương nhiên!" Tiểu thị tui tràn đầy phấn khởi, "Dịch thị ở thành phố A, cơ hồ không có đối thủ. Vô luận là bất động sản hay ngành nghề khác đều dẫn trước, Dịch thị ở thành phố giá trị cùng tiền cảnh không thể đo lường. Chủ tịch Dịch thị tuổi còn trẻ đã có thể quản lý công ty ngay ngắn rõ ràng, năng lực tất nhiên không cần phải nói nữa. Mà ngoại hình của anh ta còn đặc biệt đẹp trai, có thể gả cho anh ta, đương nhiên là may mắn."

Nhưng mà Hứa Tân Di lại không có cảm giác được mấy phần may mắn, ngược lại sau khi mấy cái tiểu thị tui nói chuyện về Dịch Dương, hứng thú đối bọn họ giảm xuống rất nhiều.

Nông cạn!

Cùng lúc đó, một nhóm người đi đến, lúc đi qua cửa căn phòng bên ngoài, bước chân ngừng.

Hai tên nhân viên bảo vệ đứng ở cửa tiến lên hỏi: "Dịch tiên sinh, có chuyện gì sao?"

Dịch Dương rũ xuống lông mày trầm mặc một lát, sau đó vẫy tay, ra hiệu cho bọn họ nên rời đi trước.

Ngay cả hai nhân viên bảo an cũng bị đuổi đi.

—— "Dịch Dương đẹp trai có thể làm cơm ăn không? Một tên Dịch Dương làm sao so được với một trăm cái tiểu thị tui?"

—— "Nông cạn! Quá nông cạn!"

—— "Vẫn còn nhiều nữ nhân như vậy mà muốn gả cho Dịch Dương, mấy người ấy là bị điên rồi sao? Tính tình của cậu Dịch Dương này ai chịu nổi?"

—— "Tặng không cho tôi cũng không cần."

Tiểu thị tui tiếp tục truy vấn: "Chị Tân Di, chị An Nhã nói các chị đã gặp qua, cái nữ mình tỉnh may mắn kia là ai vậy?"

"Đúng a đúng a, chị Tân Di, chị biết là ai sao?"

"Xin lỗi, tôi đi toilet chút." Hứa Tân Di thực sự không muốn ở lại nghe chuyện của mấy người này, vẫn là khen ngợi Dịch Dương.

Dịch Dương cái cậu nam nhân này có gì tốt? May mắn sao? Phi! Vận rủi mới đúng!

Mở cửa phòng, dưới chân Hứa Tân Di bỗng nhiên đình trệ, sắc mặt đột biến, bốn phía tràn ngập khí tức quen thuộc, tựa như một bàn tay vô hình, chăm chú bóp lấy cổ họng của cô.

Ngoài cửa, Dịch Dương áo sơ mi đen cẩn thận tỉ mỉ không mang một nếp gấp, cà vạt chỉnh tề thắt ở giữa cổ, bây giờ lười biếng dựa lưng vào tường.

Ánh đèn hành lang u ám, ánh đèn cùng hắc ám giao hòa trong bóng tối, Hứa Tân Di không thấy rõ sắc mặt Dịch Dương, chỉ có thể nhìn thấy một đôi con mắt thâm thúy lạnh buốt.

Trái tim Hứa Tân Di bỗng nhiên treo lên.

Dịch Dương!

—— "Cái cậu nam nhân này làm sao lại ở đây?"

—— "Anh ta sẽ không phải là cố ý tới bất gian a?"

Cô liếc mắt nhìn trong phòng.

—— "Bình tĩnh! Hứa Tân Di, đừng hốt hoảng, vấn đề không lớn."

Dịch Dương đầu lông mày chau lên, ánh mắt không rõ cảm xúc nhìn về phía Hứa Tân Di.

"Thật là đúng dịp a."

Trung hợp, thật là trùng hợp.

Kết hôn hai năm, Hứa Tân Di và Dịch Dương số lần gặp mặt chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, bây giờ ra đến ra cửa cũng có thể gặp được.

Trời đất chứng giám, câu lạc bộ tư nhân này là Hứa Tân Di lần đầu tiên đến, mấy cái nam sinh bên trong căn phòng kia càng là lần đầu tiên trong hai năm qua cô tiếp xúc. Làm sao lại trùng hợp như vậy, không nhanh không chậm, đúng thời điểm cô đi toilet vừa vặn bị Dịch Dương ngăn ở cửa chính?

Dịch Dương cái cậu nam nhân này sẽ không phải là đang giám sát cô đi?

Hứa Tân Di trong lòng hoảng loạn.

—— "Chờ một chút, mình tại sao phải hoảng? Mình cũng không làm sai cái gì! Mấy cái nam nhân kia ngay cả tay mình cũng không được sờ, cây ngay không sợ chết đứng, thanh bạch!"

—— "Huống chi, hiểu lầm không phải càng tốt sao? Dịch Dương cái cậu nam nhân này nổi tiếng bên ngoài, chẳng lẽ còn có thể khoan nhượng cho vợ của mình ở bên ngoài cần rở?"

Nghĩ như vậy, Hứa Tân Di rộng mở trong sáng.

"Là thật là đúng dịp a lão công, anh làm sao cũng ở đây?"

Dịch Dương ánh mắt nặng nề nhìn qua cô, "Tôi ở đây bàn bạc chuyện công việc, còn cô?"

"Em.." Hứa Tân Di chột dạ trầm mặc.

Một chữ vừa dứt, cửa từ bên trong mở ra.

Tiểu thị tươi ngồi ở bên trái Hứa Tân Di cười đi ra, nhìn thấy trước cửa là Dịch Dương và Hứa Tân Di, đứng nguyên tại chỗ.

Cái này rất xấu hổ.

"Chị Tân Di, đây là..."

Tiểu thị tươi kia tất nhiên biết Dịch Dương, lúc này con mắt đều tròn, nhìn Dịch Dương, lại nhìn Hứa Tân Di, phảng phất đã hiểu ra điều gì, miệng há rộng, kinh ngạc nói không ra một câu, "Ồ... Dịch Tổng!"

Hứa Tân Di bối rối nói: "Em đi vào trước đi, chúng tôi có việc riêng cần nói."

Tiểu thị tươi phản ứng thần tốc, vội vàng chạy vào phòng.

—— "Nhanh nhanh nhanh! Mau hỏi tôi nam nhân này là ai! Sau đó giận tôi, hoài nghi tôi ngoại tình, chỉ vào cái mũi của tôi nói "Cô dám ở bên ngoài tìm nam nhân khác, để cho tôi đội nón xanh? Ly hôn!"."

—— "Tiếp đến một lòng muốn cùng tôi ly hôn, vô luận ai khuyên đều vô dụng."

"Lão công, anh nghe em giải thích..." Hứa Tân Di im miệng, chờ Dịch Dương mở lời.

—— " "Tôi tận mắt nhìn thấy, cô còn cái gì để nói nữa! Ly hôn!"."

Dịch Dương muốn nói lại thôi, vuốt vuốt gân xanh hằn lên huyết Thái Dương, "Cô tại sao lại ở chỗ này?"

"Em chỉ là đến cùng mấy người bạn chơi... Mà thôi." Hứa Tân Di ánh mắt lơ lửng không cố định, không dám cùng Dịch Dương đối mặt. Bộ dáng che che lấp lấp, ấp a ấp úng giống như có ẩn tình, mười phần khả nghi.

"Chơi?"

"An Nhã và mấy người bạn của cô ấy, Dịch Dương anh đừng nóng giận, "

—— "Nhanh! Giận tôi!"

Dịch Dương biểu lộ đăm đăm tựa hồ không thêm để ý chút nào, "Tôi không có giận, tôi còn có việc xã giao. Tôi đối với sinh hoạt cá nhân của cô không có hứng thú, càng sẽ không can thiệp."

—— "... Cái cậu nam nhân này tại sao không theo lẽ thường hành xử?"

—— "Nhìn thấy vợ mình xuất hiện ở bên trong câu lạc bộ tư nhân mà hỏi cũng không hỏi một câu, liền không tức giận? Đơn giản như vậy coi như xong? Tin tưởng tôi như vậy?"

—— "Đội nón xanh cũng không đáng kể?"

Dịch Dương một tay gạt gạt chỉnh chỉnh cà vạt, ngũ quan lạnh lùng như là phủ lên một tầng băng sương, lạnh lùng nhìn Hứa Tân Di một chút, "Không có việc gì tôi đi trước."

Nói xong, thật đúng là chuẩn bị rời đi.

Hứa Tân Di muốn nói lại thôi.

Nếu là cùng Dịch Dương mặt đối mặt ở chung hay ở lại nghe mấy cái tiểu thịt tươi kia trắng trợn tán dương Dịch Dương, cô lựa chọn cái trước, cái sau làm cô quá đau lòng!

"Chờ một chút..." Hứa Tân Di gọi lại hần, "Em và anh cùng đường đi về, anh đợi em một lúc, em lập tức liền ra."

Đẩy cửa vào phòng.

"An Nhã, tôi có việc trước tiên cần phải đi."

An Nhã bị ba tên tiểu thịt tươi vây quanh cười đến nhánh hoa run rẩy, nghe được lời này của Hứa Tân Di chậm rãi thu lại nụ cười, "Sao vậy? Hiện tại mới có mấy giờ đã đi?"

"Tôi có chút việc gấp, các người ở lại chơi đi."

An Nhã đứng dậy, đi đến bên cạnh Hứa Tân Di thấp giọng hỏi: "Sao vậy?"

Hứa Tân Di mắt nhìn tiểu thịt tươi vừa rời gặp được ở ngoài cửa, "Lúc này tôi ở bên ngoài gặp Dịch Dương, hần cũng thấy, cô đừng để hần nói ra."

An Nhã biến sắc, "Cô yên tâm, tôi biết nên làm cái gì."

"Được, vậy mọi người chậm rãi chơi đi, tôi đi trước."

—— ——

Dịch Dương xe dừng ở cổng, thấy Hứa Tân Di đi ra ngoài, người giữ cửa liền thay cô mở cửa.

"Lái xe." Dịch Dương thanh âm lạnh buốt.

Chiếc xe chậm rãi tiến lên.

Nhưng không ai chú ý chính là, ở một cái quảng trường đối diện đó, có người nấp bên một tảng đá lớn

Cách một con đường, chụp lại hình ảnh Hứa Tân Di lên xe.

Bên trong xe tràn ngập không khí khiến người ta ngột ngạt.

"Dịch Dương, vừa rồi anh đừng hiểu lầm, thật sự là chỉ là mấy người bạn mà thôi."

"Tôi không có hiểu lầm." Dịch Dương lời nói lạnh nhạt, gọn gàng. Nói xong đem đầu chuyển hướng ngoài cửa sổ xe, thần sắc che lấp không rõ, tựa hồ

hoàn toàn không muốn nói nhiều với cô.

Hứa Tân Di thanh tỉnh.

—— "Ai, hôm nay thật mất hứng."

—— "Được rồi, ngày mai đi công ty một chuyến, làm quen một chút nhóm nam nghệ sĩ công ty mới tuyển. Thuận tiện nói một chút việc « hoàng đồ », hỏi xem có thể hay không mau mau kết bạn Wechat với Hàn Kiều."

Dịch Dương liếc tới, "Gần đây cô rất nhàn sao?"

"Cũng đường được, " Hứa Tân Di nói tiếp đánh vỡ xấu hổ, "Một bộ phim vừa đóng máy xong, cho nên muốn nghỉ ngơi hai ngày, hai ngày nữa đi công ty một chuyến..."

"Hai ngày nữa đừng đi đến công ty, theo tôi tham gia một buổi yến hội."

"Yến hội? Cái yến hội gì?"

Cái yến hội này là sinh nhật của cháu gái Tần gia, mời Dịch gia đi. Dịch lão tiên sinh thân thể không tốt, cho nên đem nhiệm vụ này giao cho Dịch Dương.

Vừa vặn, cái người cháu gái này Hứa Tân Di cũng quen biết, Tần Nghiên.

Liên quan đến Tần Nghiên này, Hứa Tân Di thật sự có quá nhiều điều muốn nói.

—— "Giá trị của Dịch Dương lên tới chục tỷ, tốt nghiệp thạc sĩ nghiên cứu sinh. Tần Nghiên là nhà thiết kế nổi danh, người mẫu nổi tiếng, cũng tốt nghiệp thạc sĩ nghiên cứu sinh. Hai người thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, trai tài gái sắc một đôi trời sinh, Dịch Dương là mù sao? Cô nương tốt như vậy mà không thấy, cứ sống sờ sờ như vậy mà bỏ lỡ."

Bất quá cũng chính là bởi vì trai tài gái sắc một đôi trời sinh, cho nên "Hứa Tân Di" ghen tị ghen ghét, chỉ cần nơi nào có Tần Nghiên, nhất định không cam lòng yếu thế, nhiều lần phát sinh xung đột. Mà Tần Nghiên thông minh xinh đẹp, tâm tư cẩn thận có tâm cơ, mỗi lần đều có thể biến chiến tranh thành tơ lụa, bất động thanh sắc phản kích.

—— "Từ chuyện lần trước đưa cho mình cái vòng tay liền nhìn ra được, cô ta đối với vị trí Dã phu nhân này rất có dã tâm. Dịch Dương kết hôn rồi vẫn đối với anh ta nhớ mãi không quên. Đối với cái người si tình này, mình ngược lại phải châm thêm một mồi lửa."

—— "Nếu như Tần Nghiên và Dịch Dương thành đôi, hai người kết hôn mình nhất định sẽ tặng cái hồng bao thật to cho Tần Nghiên, cảm ơn cô ta đã giúp đỡ!"

Dịch Dương ánh mắt lạnh lùng quét tới, nhìn Hứa Tân Di không ngừng giương lên khóe miệng, bỗng nhiên có chút hối hận.

Hứa Tân Di này sợ là một cái tai họa.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nữ Phụ Không Muốn Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Editor: ☆Tωɾkℓε☆

Trước yến hội sinh nhật của Tần Nghiên, Hứa Tân Di ngược lại nhàn nhã vô cùng.

"An Nhã, giúp tôi đặt trước một bộ lễ phục đính hôn đẹp nhất đi."

Trong điện thoại âm thanh An Nhã tràn đầy nghi hoặc, "Lễ phục? Làm gì, cô gần đây muốn tham gia cái hoạt động gì? Tại sao tôi không biết?"

"Không phải, " Hứa Tân Di trong giọng nói không giấu được vui vẻ cùng ý cười, "Dịch Dương nói sẽ đưa tôi tham gia một buổi yến hội, tôi muốn mặc đẹp một chút, không thể khiến cho Dịch Dương mất mặt."

An Nhã kinh ngạc hỏi: "Yến hội? Dịch Dương dẫn cô đi? Hai người không phải không có công bố tin tức kết hôn sao?"

"Là yến hội sinh nhật cháu gái của Tần gia, người được mời đều là người trong giới rất hiểu chuyện, không có người ngoài."

An Nhã trầm mặc một lát, trong lời nói tràn đầy không thể tin, "Tôi nói cô nghe Hứa đại tiểu thư, cô cùng vị cháu gái kia có thâm cừu đại hận gì mà cô lại muốn trang điểm lộng lẫy để lần át cô ta vậy?"

"Sao có thể nói là lần át? Tôi đây không phải lần đầu tiên cùng Dịch Dương có mặt tại yến hội sao? Tôi nhất định phải thật xinh đẹp, không thể cho anh ta mất mặt."

"Không phải... Cô nghiêm túc sao?" An Nhã đột nhiên có chút đoán không được dụng ý của Hứa Tân Di, "Cô ở bữa tiệc sinh nhật kia đại xuất danh tiếng?"

"Vậy thì sao?" Hứa Tân Di hỏi lại.

"Hứa Tân Di, nếu như cô không phải cố ý, tôi thật hoài nghi cô có EQ thấp, nhưng bình thường cô cũng không phải người như này a?" An Nhã thốt thốt không thôi, "Thật chẳng lẽ đúng như câu nói kia, tình yêu khiến người ngu muội? Xong, có cô làm gương, tôi nghĩ tôi cả đời này cũng không thể kết hôn."

"Cô đừng lo lắng cho tôi. Tôi hỏi cô, việc này có thể hay không hoàn thành."

"Có thể! Đương nhiên có thể! Cô liền làm đi! Việc lễ phục tôi giúp cô giải quyết, sáng ngày mốt tôi cho người đưa qua cho cô."

"Được, mang đến thì lập tức gọi tôi!"

Cúp điện thoại, Hứa Tân Di để chuyên gia làm đẹp tiến đến tiếp tục bảo dưỡng mỹ dung thay cô.

"Hứa tiểu thư, làn da của cô thật tốt, giống như tiểu cô nương mới mười tám tuổi vậy."

Trắng trắng mềm mềm, một tia ti vết cũng không có, gương mặt bóng loáng ngay cả lông tơ nhỏ bé đều thấy được, con ngươi động nước, quả thực rất giống làn da của thiếu nữ.

Hứa Tân Di muốn chính là cái hiệu quả này.

Tần Nghiên thích Dịch Dương, không quan hệ, cô không quan tâm, thậm chí còn muốn tác hợp hai người bọn họ. Nhưng là, từ đầu đến chân, ngay cả một sợi tóc, cô cũng không thể thua Tần Nghiên!

Huống chi, một võ tướng ở yến hội này, ngay cả An Nhã đều nhìn ra được điểm không thích hợp, chẳng lẽ người khác liền nhìn không ra?

Tiểu bạch thỏ Tần Nghiên kia khẳng định rộng lượng nói không sao, so sánh ra, độ hảo cảm với cô ta của cậu nam nhân Dịch Dương kia, khẳng định từ từ thăng tấp lên cao.

Ngay sau đó hai người tình cảm càng ngày càng sâu đậm, cuối cùng bỏ mặc tất cả đến với nhau!

Mà cô, bị yêu gây thương tích, từ đây không tin tưởng tình yêu nữa, không tìm không phối, chỉ nghĩ đến tiền không nói yêu. Có được tài sản kếch xù, đi du lịch vòng quanh thế giới, bình bình đạm đạm vượt qua quãng đời còn lại.

Thật tuyệt.

- - -

An Nhã làm việc rất tốt, biết rõ ý cô, cuối cùng đưa đến trong tay Hứa Tân Di, là một bộ lễ phục đính hôn Prada V khoét sâu màu lam sáng.

Hứa Tân Di đứng nhìn mỹ nhân trong gương, cái cổ thon dài khoét sâu đường cong ưu mỹ, vừa đúng phong tình. Phần eo phía dưới lễ phục phảng phất không đủ một nắm tay, lễ phục màu xanh lam càng nổi bật lên làn da trắng nõn trong suốt của cô. Không nói một lời lại lộ cảm giác cao quý lãnh diễm. Mím cười, ngược lại phong tình vạn chủng. Đuôi lông mày khéo mắt nhuộm một vòng đỏ nhạt, nhẹ nhàng nháy mắt, lông mi dài rậm giống như câu người, càng xem càng kinh diễm.

"Xong chưa, đến giờ rồi, chúng ta cần phải đi." Dịch Dương dưới lầu không đợi được kiên nhẫn, vào phòng thúc giục, đẩy cửa ra, Hứa Tân Di dẫn theo mép váy đứng ở trước mặt nhìn hấn.

Dịch Dương dưới chân trĩu trĩu, từ trên xuống dưới nhìn cô một cái. Nồng đậm màu sắc trần ngập con ngươi, thân sắc kinh diễm ở đáy mắt tràn ra.

Chờ hấn nhìn một hồi, Hứa Tân Di lúc này mới dẫn theo mép váy đi đến trước mặt hấn.

"Dịch Dương, em xinh đẹp không?"

- - "Tên yêu quái này nếu như dám nói không xinh đẹp, hôm nay tôi ngay tại đây đánh cái đầu chó của anh!"

"... Cũng được."

Vừa định đánh cái đầu chó của Dịch Dương, lại nhìn thấy cái cầu nam nhân này con mắt như có như không một mực thả ở trên người cô, giống như ngay cả mình đều chưa từng chú ý.

- - "Cũng được? Nếu chỉ là cũng được, tại sao mắt lại nhìn tôi chăm chăm không tha?"

- - "Cầu nam nhân khẩu thị tâm phi."

Dịch Dương rời ánh mắt.

Hứa Tân Di vừa lòng tiến lên kéo cánh tay Dịch Dương, đuôi lông mày khoe mắt tất cả đều là ý cười, "Chúng ta đi thôi."

- - - -

Tần Nghiên là cháu gái duy nhất của Tần gia. Yến hội sinh nhật chính là ở một nhà núi vây quanh khách sạn Lâm Hồ. Phong cảnh tươi đẹp, lại cách xa trung tâm thành phố, đồng thời cũng vì muốn yến hội sinh nhật này được hoàn mỹ, Tần gia bao hết.

Khi xe của Dịch Dương và Hứa Tân Di dừng ở cửa khách sạn, Tần Nghiên cười tiến đến nghênh đón.

Hôm nay là sinh nhật cô, cho nên cô liền tỉ mỉ ăn mặc một phen. Váy dài trắng, tương mạo thanh thuần, tính cách ôn nhu, cử chỉ ưu nhã. Dù cho mặt hướng lên trời, cũng là cảnh đẹp ý cười, rất dễ dàng khiến người gặp một lần khó quên.

Tần Nghiên cơ hồ là cùng Dịch Dương cùng nhau lớn lên, cô ta biết Dịch Dương thích dạng nữ nhân gì.

Nhưng khi cô ta nhìn thấy bên cạnh người có mặt Hứa Tân Di, nụ cười liền cứng đờ ở trên mặt.

Chờ mong mới đầu liền đóng băng.

Lần này cô ta tự phụ trách tiệc sinh nhật, đặc biệt đem thiệp mời gửi cho Dịch gia. Dịch lão tiên sinh thân thể không tốt, sẽ không đặc biệt chống đỡ thân thể chỉ để tham gia một cái yến hội của tên tiểu bối, Dịch phu nhân chăm sóc Dịch lão tiên sinh cũng sẽ không tới, khả năng duy nhất sẽ đến, chính là Dịch Dương.

Những năm gần đây, cô ta chưa từng nghe nói qua tin tức Dịch Dương dắt Hứa Tân Di tham gia cái yến hội gì. Mà quan hệ vợ chồng hai người luôn luôn không tốt, cho nên, Dịch Dương tới tham gia sinh nhật của cô ta, nhất định sẽ độc thân đi đến, sẽ không mang theo Hứa Tân Di.

Nhưng vạn vạn không nghĩ tới chính là, Dịch Dương vậy mà mang cô ta đến.

"Dịch Dương, Tân Di, hai người đến rồi?"

"Sinh nhật vui vẻ." Hứa Tân Di đem lễ vật đưa lên, thân mật kéo cánh tay Dịch Dương, cả người đều dựa vào trên người Dịch Dương, "Lễ vật này là tôi thay cô tình tế chọn lựa, cô chắc chắn sẽ thích."

Cùng là nữ nhân, Tần Nghiên biết, đây là Hứa Tân Di đang gây sự với cô.

Cô mắt nhìn Dịch Dương, trên mặt không lưu lại dấu vết, nhận lấy, "Cảm ơn. Hai người đi vào trước đi, tôi đợi chút nữa liền vào."

"Vậy chúng tôi đi vào trước." Nói xong, Hứa Tân Di kéo tay Dịch Dương đi vào trong.

Có thể tới tham gia yến hội sinh nhật Tần Nghiên, đều là trong hội người này hiểu rõ, đều biết đối phương nặng mấy cân mấy lượng.

Bọn bạn của Tần Nghiên luôn nghĩ, sau khi lớn lên nhất định Tần Nghiên sẽ gả cho Dịch Dương.

Dù sao hai người là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, Tần Nghiên đối với Dịch Dương có ý tứ, là việc mọi người đều biết. Thật không nghĩ đến chỉ vì một tờ hôn ước, Hứa Tân Di thành vợ của Dịch Dương.

Hứa Tân Di lúc còn nhỏ cũng là người trong hội của bọn họ, làm sao nghĩ đến cha mẹ Hứa Tân Di mất sớm, toàn bộ nhờ Hứa lão gia giúp đỡ, cuối cùng lại thành ra như vậy?

Bàn rượu bên cạnh có bốn năm người trẻ tuổi nhìn hai người bọn họ, quay đầu thương lượng hai câu, sau đó hướng bọn họ đi tới.

- - "Oa a, trò hay mở màn."

Dịch Dương mắt nhìn Hứa Tân Di, thấy cô một mặt mỉm cười nhìn mấy bằng hữu đã lâu không gặp đi đến chỗ hân.

- - "Đúng là vật đi theo bầy, bạn của cầu nam nhân Dịch Dương này đoán chừng cũng không có gì đặc biệt. Nghe nói là cùng Tần Nghiên lớn lên, nhìn thấy mình, chắc hẳn đang vì Tần Nghiên bất bình a?"

- - "Trong lòng khẳng định đang nghĩ, người ta thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, hết lần này tới lần khác bị cái cái nữ nhân không biết nơi nào tới này đoạt đi, hoặc là trong mắt bọn họ mình vẫn là tiểu tam chia rẽ tình cảm của Tần Nghiên và Dịch Dương."

- - "Đợi chút nữa những người này khẳng định sẽ giả vờ giả vịt cố ý gây sự. Sự việc khi còn bé của hai người chắc chắn sẽ ở trước mặt mình kể cho mình nghe, giả mù sa mưa hỏi mình "Ai nha chúng ta nói những việc khi còn bé này, cô sẽ không để tâm chứ?"."

- - "Nếu mình nói để ý liền sẽ nói mình nhỏ hẹp. Mình nói không ngại, mấy người này khẳng định làm nghiêm trọng thêm, về sau sẽ lại nghĩ biện pháp đem mình lôi đi, dùng các loại ngôn ngữ nhục nhã cảnh cáo mình. Với tính cách của mình khẳng định chịu không được, sau đó phát sinh tranh chấp. Bạn của Bạch Liên Hoa cũng là Bạch Liên Hoa, đến lúc đó trả đũa giới nước bẩn trên người mình, nói mình là nữ nhân xấu xa không có giáo dục. Tất cả mọi người đều sẽ chỉ trích mình, cái cậu nam nhân Dịch Dương này đoán chắc cũng sẽ thờ ơ lạnh nhạt không quan tâm."

- - "Ai, ở cái xã hội coi trọng vật chất này, bây giờ con người, tâm cơ quá sâu nặng. Tại sao không thể giống như mình, đơn thuần thiện lương?"

Trong đại sảnh náo nhiệt, Dịch Dương nghe được tiếng của Hứa Tân Di.

Đáy lòng Dịch Dương cười lạnh. Da mặt này của Hứa Tân Di cũng không phải là dày bình thường. Không cùng người ta nói chuyện qua, càng không có bất kỳ hiểu rõ về đối phương, vậy mà ở trong lòng ác ý phỏng đoán người khác, cái này gọi đơn thuần thiện lương sao?

Bạn của hắn từ nhỏ cùng nhau lớn lên, mặc dù sau đại học không có liên hệ, nhưng hắn biết tính cách của bọn họ, dù thế nào, tâm cơ cũng sẽ không sâu nặng như Hứa Tân Di nói.

"Dịch Dương, cậu rốt cuộc đã đến." Đám đầu đi tới bốn người, bụng chén rượu nói chuyện với Dịch Dương. Hai nữ nhân kéo theo bạn trai lớn lên coi như đẹp trai của mình, cố ý nhìn Hứa Tân Di không thuận mắt, "Cậu không biết hôm nay là sinh nhật hai mươi lăm tuổi của Tần Nghiên sao? Trời cũng chuẩn bị âm u rồi cậu tại sao mới đến."

"Hứa tiểu thư cũng đến?" Giống như mới phát hiện ra Hứa Tân Di đang ở đây, cười nói: "Dịch Dương, chúng ta là mấy năm không gặp, cậu bây giờ càng ngày càng soái khí. Tổ còn nhớ được, khi còn bé chúng ta cùng nhau chơi đùa, khi đó cậu cũng đã có nói..."

"Tôi biết, khi còn bé Dịch Dương đã nói, chờ nếu khi Tần Nghiên hai mươi lăm tuổi còn chưa kết hôn, Dịch Dương sẽ cưới cô ấy, " Hứa Tân Di thuận thế nói tiếp, "Đáng tiếc a, Dịch Dương vận khí tốt gặp được tôi, Tần Nghiên vận khí liền không có tốt như vậy, đến bây giờ vẫn còn độc thân."

Mấy người yên tĩnh.

"Hứa tiểu thư cũng biết việc này?"

Hứa Tân Di tựa hồ là thật hoàn toàn không có cái gọi là bất ngờ, "Tôi đương nhiên biết, thế nhưng là tôi không phải người thích tính toán chi li. Chuyện quá khứ đều đi qua, tôi làm sao có thể vì một chút lời nói khi còn bé mà nóng giận? Ài mọi người khi còn bé còn có cái chuyện thú vị gì đều nói cho tôi nghe một chút đi."

Hai nữ nhân kia liếc nhau.

"A đúng, mọi người khi còn bé khẳng định cũng chơi qua cái dạng trò chơi này: trò kết hôn, trò chơi động phòng,... Có phải là khi đó Dịch Dương sẽ là chồng, Tần Nghiên là vợ?"

Hai nữ nhân vừa định nói chuyện lại thôi.

"Thì ra mọi người khi còn bé đều chơi như vậy? Tôi còn tưởng rằng chỉ có một mình tôi chơi như vậy chứ."

Toàn bộ quá trình Dịch Dương đều giữ yên lặng.

Hắn đột nhiên cảm giác được Hứa Tân Di nghĩ đến thật đúng, hẳn xác thực sẽ thờ ơ lạnh nhạt, bởi vì hắn hoàn toàn sẽ không quan tâm.

Hai nữ nhân kia bị Hứa Tân Di chặn họng, hai người nam nhân bên cạnh liền cười giải vây, "Việc khi còn bé đừng nhắc lại nữa. Dịch Dương, đi, chúng ta qua bên kia tâm sự."

Hai nữ nhân kia mỉm cười, "Hứa tiểu thư, đám nam nhân bọn họ có chủ đề của nam nhân, nữ nhân chúng ta cũng không cần nghe. Sinh nhật lần này của Nghiên Nghiên có không ít bạn đến, tôi giới thiệu mấy người tỷ muội cho cô nha?"

Ánh mắt hai người đặt ở trên váy Hứa Tân Di, cuộn cuộn sóng ngầm.

"Hứa tiểu thư, cô có muốn uống chút gì không?"

- - "Đến rồi đến rồi, mình liền biết khẳng định sẽ có một chiêu này, đoạn kịch kia, kinh điển lại không lỗi thời!"

- - "Con mắt nhìn chăm chăm váy mình. Mình đẹp mắt, đáng đáp lại xinh đẹp như vậy, hai người bọn họ nhất định nghĩ biện pháp không cẩn thận giới thiệu đồ trên người mình, khiến mình ở trên yến hội xấu mặt, sau đó giả mù sa mưa nói "Thật xin lỗi, tôi không phải cố ý". Nếu mình nổi giận, liền nói lòng dạ mình hẹp hòi, một bộ y phục mà thôi, không cần phải tức giận, mình liền phải nén nhịn, sau đó rồi đi."

- - "Đều là hồ ly ngàn năm, sao chơi trò ngu ngốc như vậy?"

"Dịch Dương, đi a."

Dịch Dương giật giật cà vạt trước ngực, đứng bất động.

"Rượu đỏ, cảm ơn."

Xuyên qua trong đám người, nhân viên phục vụ đưa tới một chén rượu đỏ, lúc đi qua hai nữ nhân bên người, người phục vụ kia hướng phía trước lão đảo một cái, mắt thấy trên tay nâng ba chén rượu đỏ dường như sắp muốn đổ trên người Hứa Tân Di.

Hứa Tân Di nắm chắc thời cơ, bàn tay kéo cánh tay Dịch Dương bỗng nhiên dùng sức, lúc ánh mắt Dịch Dương đặt ở trên người phục vụ kia, thừa dịp hấn không đề ý, một tay kéo hấn.

Phanh --

Ba chén rượu đỏ kia, vững vững vàng vàng toàn bộ giới trên âu phục của Dịch Dương, trên người Hứa Tân Di không có bị bắn tung tóe lấy một điểm.

-- "Cầu nam nhân chính là để dùng làm lá chắn!"

"..." Dịch Dương nhìn xem trước mặt mình một mảnh hỗn độn, ở trong lòng mắng một câu thô tục, rất bản thô tục.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nữ Phụ Không Muốn Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Editor: ☆ᄇᄇᄇᄇᄇᄇ☆

Chỗ này gây ra động tĩnh, rất nhanh liền trở thành tâm điểm mọi người chú ý.

Nhân viên phục vụ run như cây sậy liên tục xin lỗi, "Thật xin lỗi tiên sinh, tôi không phải cố ý!"

Nữ nhân kia vấp chân hấn nguyên bản vẫn chờ nhìn đáng về Hứa Tân Di bị giới một thân rượu đỏ, nhưng trong nháy mắt cái ly rượu đỏ này toàn bộ liền giới lên trên người của Dịch Dương. Cơ hội tốt đẹp để nữ nhân này xấu mặt, cứ như vậy liền biến mất.

"Thật xin lỗi? Anh làm việc như thế nào vậy?"

Người phục vụ kia mặt mũi trắng bệch.

Đây chính là cái trường hợp quản gia hôm qua thông báo cho bọn họ, bữa tiệc này người đến dự có thân phận gì hấn càng rõ ràng. Ba chén rượu đỏ này giới xuống, công việc này của hấn không chỉ khó giữ được, mà âu phục kia hấn cũng phải bồi thường.

Thế nhưng là âu phục kia đắt như vậy, hấn làm sao bồi thường nổi?

"Sao vậy? Xảy ra chuyện gì rồi?" Tàn Nghiên đang chào hỏi khách nghe tiếng liền chạy đến, thấy một mẩu thủy tinh và vết rượu, nghi hoặc hỏi.

"Nghiên Nghiên, cái nhân viên phục vụ rượu này bùng đồ không cẩn thận, giới hết trên người Dịch Dương rồi."

"Cái gì?" Tàn Nghiên mắt nhìn rượu đỏ trước ngực Dịch Dương, mi tâm nhíu chặt, vừa định nói chuyện, tên nhân viên phục vụ kia lần nữa nói xin lỗi.

"Tàn tiểu thư, thật xin lỗi, thật xin lỗi, là lỗi của tôi, tôi không phải cố ý!"

Tàn Nghiên vừa định mở miệng nói chuyện.

"Không sao, " Hứa Tân Di từ phía sau Dịch Dương đứng ra, mắt nhìn trước ngực Dịch Dương, vẻ mặt ôn hoà nhìn tên nhân viên phục vụ kia nói: "Anh cũng không có ý xấu, tôi tin tưởng anh không phải cố ý, anh không sao chứ?"

Nhân viên phục vụ cúi nệ lắc đầu, "Không sao."

Người xung quanh chụm đầu ghé tai xì xào bàn tán.

"Không có việc gì thì tốt." Hứa Tân Di hướng Tàn Nghiên cười nói: "Tàn Nghiên cô cũng đừng trách anh ta, một bộ y phục mà thôi, việc không quan

trọng, đúng không, Dịch Dương?"

Lời nói này, giống như Tần Nghiên là muốn làm khó dễ trách tội cái nhân viên phục vụ này vậy.

Mùi thơm của rượu đỏ quanh quần chớp mũi, Dịch Dương mặt đen lên, từ trong cổ họng phun ra một tiếng "Ân".

Dịch Dương kỳ thật trước khi ba chén rượu kia giới đến trên người hắn, liền ần ần đoán được nhân viên phục vụ kia có thể sẽ bởi vì một ít việc ngoài ý muốn mà ngã sấp xuống, không rời đi là bởi vì đáy lòng từ đầu đến cuối còn cảm thấy mình may mắn, thậm chí còn có mấy phần hiếu kì.

Hắn muốn nhìn một chút Hứa Tân Di sẽ làm thế nào để đối phó với cục diện này.

Vạn vạn không nghĩ tới, đây chính là biện pháp Hứa Tân Di đối phó.

Dùng hắn chặn rượu!

Có thể nói là tự làm tự chịu, Dịch Dương nơi nào còn có cái gì để nói.

Bị Hứa Tân Di vượt lên trước đoạt lời nói, Tần Nghiên phản ứng thần tốc, đối với người phục vụ kia nói: "Không sao, lần sau cẩn thận một chút là được, anh đi xuống trước đi."

Nói xong, lại nói với Dịch Dương: "Em với anh đi đến căn phòng bên trong đôi bộ quần áo đi."

—— "Chắc chắn chắc, chủ nhân một cái yến hội mời một nam nhân đã có vợ đi căn phòng bên trong đôi quần áo, tiếp theo có phải là nên lên giường?"

Dịch Dương giật giật cả vạt, bức bối gấp vạn mi tâm, vừa định cùng Tần Nghiên đi đổi bộ quần áo, liền nghe được Hứa Tân Di một câu nói như vậy.

Một việc trùng hợp là trùng hợp, hai việc ba việc coi như không phải trùng hợp.

"Không cần, cô là chủ nhân bữa tiệc, ở lại chào hỏi khách nhân của cô đi, để nhân viên phục vụ dẫn tôi đi là được."

Khuôn mặt Tần Nghiên có một chút cứng ngắc, sau đó gạt đầu, để một nhân viên phục vụ dẫn Dịch Dương đi đến căn phòng đôi quần áo.

"Dịch Dương, em cùng anh..."

"Cô đợi ở đây!" Dịch Dương vẫn chưa hết giận, lại nghe được một câu trong lòng Hứa Tân Di, không chế không nổi chính mình.

Chén rượu đã vỡ được quét dọn, vết rượu trên sàn nhà cũng được lau sạch sẽ. Tần Nghiên hướng bốn phía khách nhân nói xin lỗi, lại cùng mấy người bạn từ nhỏ cùng nhau lớn lên hàn huyên hai câu, cuối cùng mới đi đến trước mặt Hứa Tân Di.

Mà toàn bộ quá trình này, đều không có những người khác ở Tần gia ra mặt.

Năng lực một mình đảm đương của Tần Nghiên có thể thấy được chút ít.

"Hứa tiểu thư, cảm ơn cô và Dịch Dương đã tham gia bữa tiệc sinh nhật của tôi, chúng ta có thể nói chuyện riêng không?"

Nhìn Tần Nghiên trên mặt vô hại cười, trong lòng Hứa Tân Di có chút không tình nguyện lắm.

Vì một cậu nam nhân mà hăm hại nhau, không đáng, còn không bằng ở lại đây uống chút rượu ăn một chút gì.

Nhưng người đã tìm tới cửa, không nên ra về mình quá yếu đuối.

"Được."

"Hứa tiểu thư mời đến bên này."

Hai người đến một chỗ sân thượng. Bên ngoài sân thượng là vườn hoa của khách sạn, trong hoa viên trồng các loại hoa cỏ khác nhau, thời tiết mùa đông, lại còn nở hoa.

"Những bông hoa này là khách sạn Lâm Thời lấy ra từ lều ấm...", Có lẽ là thấy được trên mặt Hứa Tân Di lộ vẻ ngạc nhiên, Tần Nghiên giải thích nói: "Thế nhưng cho dù là những bông hoa này có đẹp hơn nữa, cũng không phải do mùa đông này mà nở rộ. Những bông hoa lấy ra từ lều ấm trải qua một đêm này, chỉ sợ toàn bộ đều sẽ bị héo tàn. Cũng giống như con người vậy, vô luận là kết bạn hay là yêu đương, mặc kệ là giàu có hay nghèo nàn, đều muốn chọn người thích hợp cho bản thân. Cho nên mới có bốn chữ "nôn đăng hộ đối" này, cô nói xem có đúng không, Hứa tiểu thư?"

Hứa Tân Di gạt đầu, cũng không nói một lời, biểu thị tiếp tục lắng nghe.

"Tôi và Dịch Dương từ nhỏ đã quen biết, lúc còn rất nhỏ tôi liền cùng anh ấy chơi chung một nhóm, vừa rồi mấy người kia đều là bạn tôi. Khi còn bé phát sinh quá nhiều chuyện, tôi nghĩ chính Dịch Dương hẳn là cũng không nhớ rõ."

Tần Nghiên tựa hồ tại nhớ lại quá khứ, hoài niệm lúc trước, "Anh ấy nói, về sau lớn lên sẽ lấy tôi, sẽ dùng cả một đời chăm sóc tôi. Đáng tiếc về sau anh ấy sinh bệnh, lúc chúng tôi đã lớn lên, thời điểm học trung học anh ấy thậm chí không có nhận ra tôi, thế nhưng là tôi liếc mắt một cái liền nhận ra anh ấy."

Hứa Tân Di cảm động nhẹ gật đầu, trong lòng thờ dài.

Đây quả là một cái tiểu thuyết thể loại thanh xuân vườn trường, gương vỡ lại lành.

"Về sau chúng tôi cùng nhau học chung trường trung học, lên cấp ba, học đại học, anh ấy mặc dù hơn tôi mấy tuổi, nhưng ở trong trường học chúng tôi cơ hồ như hình với bóng. Dịch Dương đối với người khác đều rất lãnh đạm, nhưng là tôi biết, hắn đối xử với tôi khác những người kia. Tôi không biết anh ấy còn nhớ hay không, anh ấy đã từng nói, chờ tôi hai mươi lăm tuổi còn chưa kết hôn, liền cưới tôi, hôm nay tôi đã hai mươi lăm, thế nhưng là anh ấy lại cưới cô."

Tần Nghiên nhìn Hứa Tân Di cười cười, "Cô đừng hiểu lầm, cũng đừng để ý, tôi chỉ là muốn nói cho cô quá khứ của Dịch Dương thôi."

Hứa Tân Di gật gật đầu, cô nhin không được hỏi: "Sau đó thì sao?"

"Về sau, " Tần Nghiên mỉm cười, vô ý thức vuốt ve vòng tay trên cổ tay, "Về sau chúng tôi học các ngành khác nhau, anh ấy học ngành tài chính, tôi học ngành thiết kế, số lần gặp mặt càng ngày càng ít. Về sau tôi xuất ngoại, một đoạn thời gian rất dài không có cách nào liên hệ với anh ấy, sau khi về nước anh ấy đã tiếp nhận Dịch thị làm việc, chỉ có tôi đến Dịch gia mới gặp được anh ấy một chút."

"Tôi cho là nếu tôi trở về, hai chúng tôi liền có cơ hội. Thật không nghĩ đến, Dịch lão gia vậy mà để cô cùng Dịch Dương kết hôn, chỉ bởi vì có hôn ước."

Nói đến đây, Tần Nghiên cười khổ, "Tôi biết Dịch Dương kính trọng ông, không đành lòng ngỗ nghịch với ông. Lúc trước cũng là ông cô bệnh nặng, tâm nguyện duy nhất là được nhìn thấy cô thành hôn, Dịch lão gia không muốn Hứa lão gia ra đi trong tiếc nuối, cho nên liền để cô cùng Dịch Dương kết hôn."

"Cô biết không? Tôi nghe được tin tức này thật rất bất đắc dĩ, đều là người có giáo dục cao đẳng, lại còn làm hôn ước. Tôi nghĩ Dịch Dương muốn chính là tự do, thế nhưng anh ấy lại ngay cả chuyện hôn ước cũng có thể tiếp nhận. Anh ấy thậm chí có thể chịu được ở cùng một người không chút gặp mặt qua, chịu được nữ nhân mà mình không hiểu rõ để kết hôn sống hết đời. Tôi không biết anh ấy có chuẩn bị sẵn sàng hay không, nhưng là hiện tại xem ra, anh ấy cũng không yêu cô, cũng không có chuẩn bị tốt cùng cô trải qua một đời."

Hứa Tân Di thờ dài, cũng đứng.

Dịch Dương tên yêu quái này không yêu mình còn nguyện ý cùng mình kết hôn, cái thời gian thanh xuân tốt đẹp này của mình, cứ như vậy bị hủy ở trên người cái cầu nam nhân này.

"Nghe nói cô rất thích Dịch Dương, là thật sao?"

... Bị ép phải thích, tính không?

"Tân Di, tôi biết cô rất thích Dịch Dương, thế nhưng là cô biết thích cũng không phải là từ một phía, nó là từ cả hai người. Nếu như cô nỗ lực mong muốn đơn phương, cô sẽ không thể nào ở bên trong cuộc hôn nhân này đạt được hạnh phúc."

Hứa Tân Di muốn nói lại thôi.

Tần Nghiên nói lời này rất đúng!

Đạo lý cô đều hiểu, không hiểu chính là cầu nam nhân Dịch Dương kia, cả ngày dây dưa không cùng cô ly hôn.

Cận bã nam nhân!

"Yêu là không ép buộc, cô không thể như vậy, mình thống khổ cũng đừng làm cho người khác thống khổ. Cô hẳn là nên từ bỏ anh ấy, để anh ấy đi tìm hạnh phúc của mình, đây mới là yêu."

Không phải tôi từ bỏ anh ta, là cầu anh ta bỏ rơi tôi.

Nếu như tôi có thể ly hôn.

Ai muốn cùng tên yêu quái đáng ghét kia cùng trải qua một đời?

"Vậy ý của cô muốn nói là, Dịch Dương thích cô?"

Tần Nghiên sờ vòng tay trên tay, ôn nhu cười một tiếng, "Vòng tay này là quà sinh nhật khi tôi mười tám tuổi anh ấy tự tay tặng cho tôi. Những năm nay tôi một mực đeo ở trên người, anh ấy đối với tôi khác biệt tôi có thể cảm nhận được, tôi tin tưởng, anh ấy là yêu tôi."

Đời này, Tần Nghiên đoán chừng phải bám theo Dịch Dương.

"Tần Nghiên, cô nói sai rồi, anh ấy có lẽ không yêu tôi, nhưng tôi cũng có thể khẳng định, anh ấy cũng không yêu cô. Nếu như anh ấy yêu cô, tại sao ở

thời điểm cô xuất ngoại, vì cái gì không liên hệ cho cô? Nếu như anh ấy yêu cô, tại sao lại đáp ứng cùng tôi kết hôn? Nếu như anh ấy yêu cô, vậy tại sao hôm nay lại dẫn tôi tới tham gia tiệc sinh nhật của cô khiến cô khó chịu? Tôi lắng nghe cô nhiều như vậy, cũng cho cô một lời khuyên, chớ vì một nam nhân không đáng mà quẩn quít níu chặt lấy, có lẽ cô không biết, nhưng như thế rất xấu."

Ý cười trên mặt Tần Nghiên bỗng nhiên biến mất.

"Hứa Tân Di, cô có ý gì?"

"Tôi không có ý gì, tôi chỉ là đang khuyên cô mà thôi. Cô khuyên người khác thì được, lại không nghe người khác khuyên?"

"Cho nên cô không muốn ly hôn với Dịch Dương?"

"Tôi sẽ không chủ động ly hôn với Dịch Dương, nếu như cô có biện pháp, cô có thể để Dịch Dương cùng tôi ly hôn." Trờ cười, cô ta muốn ly hôn là được sao?

Cái mạng này không an toàn, nhóm tiểu thịt tươi chưa có sờ qua, lão công ở nhà trẻ còn chưa đợi hần lớn lên, cô không thể làm cho hư hỏng như vậy.

Tần Nghiên trầm mặc nhìn cô, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

"Nếu như tôi khiến Dịch Dương đề nghị ly hôn trước, cô sẽ đáp ứng?"

Hứa Tân Di khiêu khích đáp lại, "Tôi đương nhiên đáp ứng."

Tần Nghiên ánh mắt nhìn thoáng qua đằng sau cô, vền vền chỉ một cái liếc mắt, Hứa Tân Di liền hiểu.

Ngay trước mặt Tần Nghiên thoải mái liếc mắt, "Cô có biết hay không tôi là diễn viên? Những trò trẻ con này tôi đều đã chơi chán."

Trước vẻ mặt nghi hoặc không hiểu của Tần Nghiên, Hứa Tân Di trực tiếp hướng phía sau lão đạo, ngã xuống đất.

Tiếng bước chân rõ ràng có thể nghe.

Hứa Tân Di ngẩng đầu, như nguyện thấy được Dịch Dương đứng trước cửa sân thượng, bên cạnh hần là mấy cái cầu bằng hữu.

"Dịch Dương, anh tới rồi?" Hứa Tân Di khóc, giống như chim nhỏ bỏ vào ngực Dịch Dương, than thở khóc lóc chỉ vào Tần Nghiên, bùm mặt, giống như phải chịu ủy khuất cực lớn, "Tần Nghiên nói muốn em ly hôn với anh, cô ta muốn quay lại với anh, em không đáp ứng, cô ta liền đánh em! Anh nhìn xem, cô ta dùng một bàn tay liền đẩy em trên mặt đất. Anh nhìn cho em, trên mặt em có lưu lại dấu vết không, có phải khuôn mặt bị hủy rồi?"

Hứa Tân Di ngửa mặt lên cho hần nhìn.

Nghe được câu này, Tần Nghiên nháy mắt liền luống cuống.

Tình tiết bị xáo trộn, cô bối rối nhìn về phía Dịch Dương, chân tay luống cuống bất lực, chỉ sợ Dịch Dương hiểu lầm cô ta, "Em không có nói như vậy..."

Hứa Tân Di cả người giống như con lười ôm Dịch Dương không buông, cắn giận nhìn Tần Nghiên, "Cô có nói, cô chính là nói, cô muốn ép tôi rời khỏi Dịch Dương, tôi sẽ không! Cả đời này tôi cũng sẽ không rời khỏi anh ấy!"

Một người hung hăng càn quấy nổi tiếng bên ngoài, một người ủy khuất khó xử giải thích.

Ở trong mắt người xem, ai đúng ai sai chỉ sợ trong lòng hiểu rõ.

Dịch Dương một lời khó nói hết mà nhìn Hứa Tân Di diễn.

Xốc nổi như vậy làm sao có thể vào được Ngu Nhạc Quyển? Đạo diễn ngày nay đều mù hết sao?

"Hứa Tân Di, nói thật đi, chuyện gì xảy ra?"

"Đúng vậy a, Nghiên Nghiên, có gì cậu cứ nói thẳng, đừng sợ, chúng tớ làm chủ cho cậu." Bạn Hồ mở miệng.

"Tớ không có..." Tần Nghiên ráng chống đỡ không chịu được rơi lệ, trong lòng giống như không có chút nào hổ thẹn mà nhìn Hứa Tân Di.

Thật là một tiểu nữ nhân đáng thương quật cường.

Hứa Tân Di buông ra Dịch Dương, bỏ cái biểu cảm xốc nổi trên mặt, vuốt vuốt tóc, mỉm cười, thần thanh khí爽.

"Không có việc gì, chúng tôi chỉ là đang diễn trò mà thôi," Hứa Tân Di lau nước mắt vốn không tồn tại trên mặt, nói: "Mới vừa rồi cùng Tần Nghiên trò chuyện việc tôi ở đoàn làm phim diễn kịch, cô ấy tâm huyết dâng trào có chút hiếu kỳ, cho nên liền phối hợp cùng tôi diễn một chút tiết mục tranh giành tình yêu này, thế nào? Hai chúng tôi kỹ năng diễn xuất không tệ à? Khiến cho mọi người đều bị lừa gạt rồi."

"Tần Nghiên, đúng không?"

—— "Dám ở trước mặt tôi chơi trò so tâm cơ, cũng không nghĩ một chút xem tôi là ai, tôi là một diễn viên!"

—— "Muốn hãm hại tôi? Nằm mơ!"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nữ Phụ Không Muốn Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Editor: ☆Tωɹkℓε☆

Hứa Tân Di tự nhận việc diễn xuất này không có trong kế hoạch, vừa rồi là cô tự biên tự diễn.

Câu nói cuối cùng kia xem như cho Tần Nghiên một cái bậc thang đi xuống. Tốt xấu gì đây cũng là tiệc sinh nhật của cô ta, cũng không thể để cô ta ở trước mặt nhiều bạn bè như vậy mất mặt được đúng không?

- - "Hôm nay coi như cho cô một cái cảnh cáo, lần sau còn dám trêu chọc tôi, thì nhìn xem tôi không tay xé xác cô đi!"

- - "Ai, không có đuôi tận giết tuyệt, mình đúng thật là một nữ nhân thiện lương."

Dịch Dương mi tâm nhảy một cái, yếu ớt nhìn về phía Hứa Tân Di.

Tần Nghiên nuốt xuống uất ức, kéo khóe miệng lộ ra một nụ cười, "Phải."

"Diễn kịch? Tần Nghiên, tỏ rõ ràng trông thấy..." Bạn Hồ lúc này liền muốn ra mặt.

"Được rồi, " Tần Nghiên thu lại tâm tình, muốn ở trước mặt Dịch Dương sắc mặt không quá khó coi, "Thật không có việc gì, là tôi hiểu kĩ kỹ năng diễn xuất của Tân Di, cho nên mới diễn một màn này. Tôi còn có việc, đi vào trước, mọi người chơi vui vẻ."

Tần Nghiên vừa đi, bốn người bạn kia của Tần Nghiên nhao nhao trừng Hứa Tân Di một chút, mang đầy bụng oán khí đi vào bên trong.

Trên sân thượng chỉ còn lại hai người Hứa Tân Di và Dịch Dương.

Gió thu thổi, hoa lá đầy sân tùy ý đong đưa, Hứa Tân Di rung mình một cái, run lập cập.

"Vui không?"

Dịch Dương nắm vuốt gò má cô, ngẩng đầu, băng quơ nhìn thoáng qua.

"Anh đang làm gì?"

Dịch Dương giống như cười mà không phải cười, "Nhìn xem trên mặt cô có lưu lại dấu tay, có hủy dung hay không."

Hứa Tân Di hất tay của hắn ra, "Không cần, em chẳng phải đã nói rồi sao, đó là cùng Tần Nghiên đùa giỡn thôi."

Dịch Dương dò xét cô thật lâu.

Hứa Tân Di không chút nào chột dạ nhìn lại hắn.

- - "Tên yêu quái này nhìn tôi làm gì? Thay Tần Nghiên của anh bênh vực kẻ yếu sao? Nhìn nữa tôi đánh cái đầu chó của anh!"

Dịch Dương bắt đắc dĩ thu hồi ánh mắt.

- - "May là anh biết thức thời."

Trong hành lang khách nhân đến dự sinh nhật của Tần Nghiên hầu như đều đến đông đủ, Tần Nghiên bỏ xuống về chỗ vật lúc này, mỉm cười ưu nhã đứng ở trước cái bánh gatô mười tầng, cắt bánh.

Hứa Tân Di đứng ở một bên hứng thú nhìn Tần Nghiên mỉm cười gượng gạo trong đám người, nữ nhân này ngày nay cũng thật mệt mỏi a?

"Dịch Dương, đã lâu không gặp." Có nam nhân bụng chén rượu đi tới, cười bắt tay cùng Dịch Dương lên tiếng chào hỏi, thoạt nhìn như là bạn cũ của Dịch Dương.

Dịch Dương sững sờ, tựa hồ đang nhớ lại nam nhân trước mặt này là ai. Hồi tưởng qua đi mỉm cười, đưa tay tới nắm lấy, "Đã lâu không gặp."

"Vị này là Dể phu nhân a? Thời điểm Dịch Dương kết hôn tôi đang ở nước ngoài, không thể trở về để tham gia hôn lễ của hai người, rất xin lỗi. Nếu cô không ngại có thể cho chúng tôi nói chuyện riêng hay không?"

"Đương nhiên không ngại."

Dịch Dương chần chờ nhìn Hứa Tân Di một chút, "Cô..."

"Tôi không sao, anh đi đi."

- - "Cùng mấy xú nam nhân đã kết hôn có cái gì để nói chuyện."

"..." Dịch Dương xoay người rời đi.

Hứa Tân Di nhìn Dịch Dương cùng mấy nam nhân ở một bên nói chuyện phiếm, mình tìm cái sofa ngồi xuống an tĩnh nghỉ ngơi.

Có hai trận nháo kịch vừa rồi, nhóm bạn của Tần Nghiên đối với Hứa Tân Di có nhận thức mới, ước chừng biết mặt ngoài đơn giản không như vậy, cho nên không dám tùy tiện trêu chọc.

Hứa Tân Di cũng vui vẻ thanh nhàn.

Cô buồn bực ngán ngẩm ngồi ở trên ghế sa lon buồn ngủ, cũng không biết qua bao lâu, rượu đỏ trong tay đã thấy đáy. Lúc đang chuẩn bị gọi nhân viên phục vụ, một cái nhân viên phục vụ hướng cô đi tới.

"Cảm ơn."

"Dể phu nhân, có thể nói chuyện một chút không?" Hần thấp giọng.

Hứa Tân Di nhú mày, mở ra con mắt còn buồn ngủ, là nhân viên phục vụ vừa rồi gọi cho Dịch Dương một thân rượu đỏ.

"Anh tìm tôi? Có chuyện gì?"

Tên kia nhân viên phục vụ mắt nhìn bốn phía, "Dể phu nhân, tôi vừa rồi trông thấy có người ở trong rượu của Dịch tiên sinh cho ít thuốc."

Hứa Tân Di khẽ giật mình, thần sắc hơi rét.

"Anh xác định là hướng rượu của chồng tôi hạ thuốc?"

"Phải."

"Thuốc gì anh biết không?"

Nhân viên phục vụ lắc đầu.

"Vậy anh biết chồng tôi hiện tại ở đâu không?"

"Tôi nhìn thấy bọn họ đến lầu hai căn phòng cuối cùng kia."

Lầu hai cuối cùng?

Hứa Tân Di ngẩng đầu hướng trên lầu nhìn thoáng qua.

Ở loại trường hợp hạ được Dịch Dương, không có khả năng khác, chỉ có thể là ham muốn thân thể của Dịch Dương.

Tần Nghiên?

Chẳng lẽ cô ta là muốn cùng Dịch Dương phát sinh quan hệ, sau đó thuận thế áp chế Dịch Dương?

Nếu như Dịch Dương thật cùng cô ta phát sinh quan hệ, Tần gia khẳng định sẽ bắt Dịch Dương phụ trách, đến lúc đó... Dịch Dương liền phải ly hôn với cô.

Đây không phải là việc vừa vụn vặt ý sao?

Hứa Tân Di nhìn thoáng qua chỗ Tần Nghiên. Chỉ thấy hai người bạn hướng Tần Nghiên cười đi đến, che ở bên tai cô ta nói câu gì, Tần Nghiên biến sắc, mắt nhanh chóng nhìn hướng lầu hai.

Xem ra, Tần Nghiên cũng không biết chuyện này.

Mà là mấy người kia tự chủ trương.

Mấy người bạn của Tần Nghiên, so với Tần Nghiên còn âm hiểm hơn. Cái thuốc này...

Nếu như xảy ra chuyện làm sao bây giờ?

Hứa Tân Di có chút do dự.

Tuy nói cái tên Dịch Dương kia hỗn đản đáng đời, thế nhưng là ở loại trường hợp cùng Tần Nghiên phát sinh loại chuyện đó, chẳng phải là đang đánh mặt của cô?

Mặt mũi mất hết không nói, về sau chỉ sợ sẽ bị người ở sau lưng chỉ trích, nói cái gì "Đây chính là Hứa Tân Di, chồng trước của cô ta cùng người khác ngay dưới mắt cô ta làm loạn cô ta cũng không biết".

Không được, hôm nay phải cứu một cái mạng chó của tên Dịch Dương kia, không thể để Tần Nghiên tùy ý làm loạn.

Sau khi đã nghĩ rõ ràng, Hứa Tân Di nói với tên nhân viên phục vụ kia: "Làm phiền anh giúp tôi một chuyện được không?"

"Cô nói đi, có thể giúp tôi nhất định sẽ giúp."

Hứa Tân Di ghé vào lỗ tai hắn nói một câu, nhân viên phục vụ nghe xong sắc mặt chần chờ.

"Anh yên tâm, tôi biết việc này sẽ liên lụy đến anh, nhưng tôi sẽ thay anh xử lý tốt hết thảy."

Có câu cam đoan này của Hứa Tân Di, nhân viên phục vụ lúc này mới gật đầu, bưng ba chén rượu đỏ hướng Tần Nghiên đi đến.

Một tiếng vang lên.

"Tại sao lại là anh! Anh có biết hay không cái váy này của tôi rất đắt!"

Thừa dịp tất cả mọi người đều chú ý trên người Tần Nghiên, Hứa Tân Di thừa cơ đi lên lầu ha.

Lên lầu, căn phòng cuối hành lang không khóa, nhẹ nhàng vặn một cái liền mở ra.

Căn phòng bên trong không có bật đèn, chỉ có một cánh cửa sổ nửa mở, ánh trăng đêm tối xuyên qua nặng nề bao phủ cả phòng. Trong ánh trăng u ám, Hứa Tân Di chỉ mất một chút liền nhìn thấy Dịch Dương đang nằm ở trên giường.

Cô vội vàng đóng cửa lại, đi đến bên giường. Dịch Dương hai mắt nhắm nghiền, toàn thân mùi rượu, giống như bởi vì say rượu nên hôn mê bất tỉnh.

Dịch Dương sẽ không bao giờ ở trường hợp này uống say, chỉ có thể giống như tên nhân viên phục vụ kia nói, uống phải thuốc gì.

Nghĩ nghĩ, Tân Di gọi cho người lái xe, để hắn đi lên căn phòng cuối cùng ở lầu hai một chuyến.

"Dịch Dương, dậy!"

Gọi không tỉnh.

Hứa Tân Di nhìn trái ngó phải, cũng may trong căn phòng đó có phòng vệ sinh riêng. Cô ở trong phòng vệ sinh rót một chén nước, hướng trên mặt Dịch Dương gọi.

"Khụ khụ..."

Dịch Dương yếu ớt tỉnh lại.

Hứa Tân Di vui mừng không thôi, "Anh đã tỉnh? Nhanh! Chúng ta đi bệnh viện, mấy tên hỗn đản kia không biết đã đút cho anh uống thuốc gì."

Dịch Dương mi tâm khóa chặt, dưới tia sáng mơ hồ nhìn Hứa Tân Di lại có chút thấy không rõ lắm, bên trong mơ hồ không rõ, "Cô là ai?"

"Tôi là ai? Tôi là cha của anh!" Hứa Tân Di một bên vịn hắn, "Anh nói xem mấy người bạn kia của anh tại sao lại có loại đồ vật không đứng đắn kia, thủ đoạn hạ cấp như vậy cũng làm được, thuốc là có thể tùy tiện hạ sao? Uống một chút xảy ra chuyện làm sao bây giờ?"

Dịch Dương quá nặng, toàn bộ thân thể dựa vào trên bờ vai nhỏ gầy của Hứa Tân Di, cô thực sự chống đỡ không nổi, còn chưa có đem người nâng đỡ, cũng đã một đến thờ hồng hộc.

"Uy, anh không cần ngủ a, tỉnh một chút!"

Dịch Dương đầu tựa ở trên vai cô, một cổ hương thơm như có như không từ trong tóc, trên cổ Hứa Tân Di phát ra, quanh quẩn trên mũi hắn, khiến hầu kết hắn nhấp nhô, miệng đắng lưỡi khô, hô hấp dần dần nặng nhọc.

Bản năng đàn ông, nội tâm xao động khiến thân thể của hắn từng tắc từng tắc phát nhiệt.

Dịch Dương ánh mắt tối sầm lại, bị Hứa Tân Di chộp vào trên vai, tay dùng sức nắm, long trời lở đất một tiếng, Hứa Tân Di bị hắn trở tay nhấn trên giường, cùng lực kim chặt để cô không thể động đậy.

Nhìn con mắt mê ly của Dịch Dương, Hứa Tân Di trong lòng lộp bộp một tiếng, nguy rồi.

Cô thở sâu, "Dịch Dương anh bình tĩnh một chút, đừng xúc động, hít sâu, sau đó thả em ra, em gọi cho người đến."

Khoảng cách hai người chỉ trong gang tấc, đôi mắt Dịch Dương như sói như hổ nhìn cô, phảng phất người ở dưới lòng bàn tay hắn chính là vật trong túi của hắn.

Ánh mắt như vậy, hô hấp vội vã gấp rút như vậy, khiến Hứa Tân Di cảm nhận được nguy cơ trước đó chưa từng có, âm thanh không tự chủ run rẩy, "Anh thích gì dạng phụ nữ gì? Tân Nghiên anh thích không? Em thay anh gọi Tân Nghiên tới được không?"

Nghe được hai chữ Tân Nghiên, ánh mắt Dịch Dương càng đậm vẻ hung ác, bỗng nhiên chui đầu vào cổ Hứa Tân Di.

"A a a! Dịch Dương anh tỉnh táo lại đi!" Hứa Tân Di cảm giác mình giống như chuẩn bị vào miệng cọp dê, mặc cho Dịch Dương xâm lược.

- - "Mình tại sao phải xen vào việc của người khác! Tại sao phải tự tìm khổ tới cứu tên hỗn đản này!"

Dịch Dương động tác bỗng nhiên dừng lại, từ chỗ cổ cô ngẩng đầu lên.

Hứa Tân Di tâm can đều run rẩy, nháy mắt biến thành một vũng nước, điềm đậm đáng yêu nhìn Dịch Dương, nức nở nói: "Dịch Dương, em sợ."

Nháy nháy, một giọt nước mắt liền từ khóe mắt cô trượt xuống, rơi vào trong mái tóc biến mất không thấy gì nữa.

Cặp con ngươi nước nhuận tràn đầy sợ hãi kia cứ như vậy nhìn trùng trùng lấy hắn, nháy mắt một giọt nước mắt liền chảy xuống, giống như hắn là mảnh thú mà cách xa.

Dịch Dương tay cầm cổ tay Hứa Tân Di bỗng nắm chặt, cắn lưỡi, hầu kết trên dưới co rúm kịch liệt, tất cả dục vọng đạt đến đỉnh điểm. Hắn rất muốn ở thời khắc này không quan tâm, không cân nhắc hết thảy hậu quả, thỏa mãn dục vọng...

Nhưng là không được, hắn là người, hắn có lý trí, không thể làm như thế.

Cuối cùng từng chút từng chút, đem cổ tay Hứa Tân Di buông ra, xoay người nằm sang một bên.

Nguy cơ được giải trừ.

Hứa Tân Di dè dặt đứng lên, nhìn Dịch Dương nằm trên giường giống như chó chết, vẫn chưa tỉnh hồn thờ hồng học.

Cô kém một chút liền bị Dịch Dương tên hỗn đản này làm nhục!

Không được, mình chịu không được ủy khuất này.

Hứa Tân Di tay đều đang run.

"Kí chủ cô bình tĩnh một chút, hiện tại việc quan trọng là..."

"Ngươi ngậm miệng! Việc quan trọng? Việc khẩn cấp quan trọng trước mắt đối với tôi chính là nghĩ biện pháp thiên tên hỗn đản này, để hắn về sau không thể "lên" được nữa!"

"....."

Cô nhìn chung quanh, ở trong phòng tìm kiếm đồ vật.

Cuối cùng không tìm được dao, chỉ ở trong phòng vệ sinh tìm được một cái chậu. Dùng chậu đựng đầy nước lạnh, về đến phòng, đi đến trước giường, bỗng nhiên đem cái chậu nước trên tay gọi đến trên mặt Dịch Dương.

Bất ngờ không đề phòng, Dịch Dương giật mình một cái, tỉnh dậy.

Hứa Tân Di vào phòng vệ sinh rồi lại đến trước giường, ở thời điểm Dịch Dương không có kịp phản ứng, một lần nữa đem chậu nước lạnh dội xuống.

Hai chậu nước lạnh, Dịch Dương là thật tỉnh, ghé vào bên giường ngửa đầu, cách một tầng màn mưa từ đỉnh đầu rơi xuống nhìn Hứa Tân Di, "Khụ khụ khụ... Hứa Tân Di, đủ... Đủ rồi... Khụ khụ khụ..."

Hứa Tân Di ngoảnh mặt làm ngơ, lại đi phòng vệ sinh lấy thêm một chậu nước lạnh.

"Hứa Tân Di! Khụ khụ... Tôi nói đủ rồi!"

"Không, anh còn chưa đủ đâu." Hứa Tân Di mặt không biểu tình bung chậu lên.

"... Hứa Tân Di, tôi nói một lần cuối cùng, đủ rồi, tôi tỉnh, tôi... Khục... Hụ khụ khụ khụ... Hứa Tân Di!!!"

-- "Cái đồ vô dụng này, trí thông minh đều bị chó ăn! Lại bị mấy viên thuốc đó làm mất lí trí, về sau ra ngoài đừng nói anh là chồng tôi! Thật mất mặt!"

Trên mặt đất có đồ vật gì phản quang lóe lên một cái khiến Hứa Tân Di chú ý.

Nhặt lên nhìn vậy mà là thất lưng của Dịch Dương.

Hứa Tân Di nhất thời giận không kiềm được, cầm thất lưng chỉ vào Dịch Dương, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, "Anh xem anh một chút! Thất lưng đều bị người ta lột xuống!"

Cùm cụp --

Cửa mở.

Người lái xe cùng với mấy người khác đứng ở cửa, nhìn Dịch Dương trên giường toàn thân chặt vật, áo somi nửa hở, lại nhìn Hứa Tân Di một tay chống nạnh một tay cầm thất lưng, cùng nhau trầm mặc.

"Thật xin lỗi, quấy rầy rồi." Người lái xe trở tay đóng cửa lại.

Hứa Tân Di cùng Dịch Dương liếc nhau.

Dịch Dương cúi đầu nhìn chính mình.

Hứa Tân Di mắt nhìn thấy dây lưng trên tay, mặt nóng lên, tựa hồ ý thức được cái gì, nhanh chóng ném lên người Dịch Dương, "Mau buộc thất lưng lại!"

Lỡ tay, một đập này liền nện vào trên mặt Dịch Dương, thất lưng rất cứng, hàm dưới đến cổ kia một khối sưng đỏ.

Dịch Dương che lấy hàm dưới, toàn thân phát run, nổi giận đùng đùng.

"Hứa Tân Di! Đây không phải thất lưng của tôi!!!"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nữ Phụ Không Muốn Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

Editor: ☆๔T๐๓k๔☆

Lái xe Dịch gia tới rất không đúng lúc.

Bất kể là đối với Hứa Tân Di hay Dịch Dương mà nói, vẫn là đối với Tần Nghiên.

Khi Tần Nghiên nghe được bạn nói Dịch Dương đang ở căn phòng lầu hai đợi cô, cô chỉ coi là mấy người bạn này bày trò đùa nhỏ mà thôi. Khiến cô không nghĩ tới chính là, bọn họ vậy mà dứt thuốc cho Dịch Dương.

"Nghiên Nghiên, cậu cũng đừng do dự, ai không biết là Hứa Tân Di chen chân giữa tình cảm của cậu và Dịch Dương? Hứa Tân Di mới là người thứ ba, huống chi Dịch Dương căn bản cũng không thích cô ta."

"Bọn họ sớm muộn sẽ ly hôn, cậu muốn đợi thêm mấy năm cũng được. Nhưng nếu như cậu không muốn chờ, hiện tại liền đi tầng hai, không cần cậu thật phải làm những thứ gì cùng anh ta, cậu chỉ cần ở trong phòng đợi một hồi, bọn tớ sẽ giúp cậu làm thỏa đáng mọi chuyện."

Ngay tại thời khắc Tần Nghiên động tâm, lái xe của Dịch Dương tới, dẫn theo nhân viên khách sạn lên lầu hai.

Mấy người lúc ấy liền luống cuống.

"Mấy người đến đây làm gì?"

Nhân viên khách sạn giải thích nói: "Tần tiểu thư, vị tiên sinh này nói anh ta là người lái xe của Dịch tiên sinh, Dịch tiên sinh gọi điện thoại cho anh ta, gọi anh ta tới."

Tần Nghiên đại khái đoán được bên trong căn phòng Dịch Dương sợ là đã tỉnh, cảm xúc tức nuối chợt lóe lên.

Cửa phòng mở ra.

Căn phòng chỉ có một chiếc đèn nhỏ, nhìn không được toàn cảnh căn phòng, nhưng hình hình bên giường, đủ để thấy rõ.

Dịch Dương toàn thân ướt đẫm, Hứa Tân Di cầm thất lưng đứng ở bên giường.

Hình ảnh này có chút bất ngờ.

Lái xe tay mất lạnh lẽo trở tay đóng cửa lại.

"Thật xin lỗi, quấy rầy rồi."

Mấy người đứng ở ngoài cửa hai mặt nhìn nhau, còn chưa có hoảng hồn lại.

Lái xe thấp giọng đằng hắng một tiếng, "Dịch tiên sinh và phu nhân vẫn là rất ân ái."

Thần sắc đám người khác nhau.

Tần Nghiên trong lòng rõ ràng, xem ra sự việc chỉ sợ đã bại lộ. Nếu như Dịch Dương không tin cô ta không có tham gia vào, cô nhất định phải nghĩ kỹ đối sách.

Năm phút sau, Hứa Tân Di từ trong phòng đi ra, trên mặt tràn đầy trào phúng, "Tần tiểu thư, cô tuổi còn trẻ, làm sao lại không biết xấu hổ làm việc như vậy tại tiệc sinh nhật của mình?"

"Cô nói chuyện khách khí một chút." Bạn Hồ lại đứng ra bênh vực.

"Tôi bây giờ đã khá lịch sự, hiện tại các người tốt nhất nên ngấm lại chút nữa phải giải thích như thế nào."

Ai, cô quá xem trọng Tần Nghiên, tưởng rằng là cái vương giả, kết quả lại là trẻ con. Còn tưởng rằng cô ta có thể đem Dịch Dương giải quyết, kết quả là còn kéo thêm mình vào.

Bây giờ đối với cục diện này mà nói, Dịch Dương có thể thích cô ta mới là lạ.

"Tiểu Trương, " Hứa Tân Di bàn giao cho lái xe nói: "Anh đi tìm một bộ âu phục hộ tôi, còn nữa, mua thêm băng dán cá nhân đi."

"Được rồi Dễ phu nhân."

Tần Nghiên khẩn trương hỏi: "Dịch Dương anh ấy sao rồi? Không sao chứ?"

"Không có việc gì, chỉ là ăn một chút đồ không nên ăn." Hứa Tân Di quét mắt nhìn mấy người sắc mặt khác nhau một chút, đặc biệt là cái bạn Hồ đã hạ được kia, quay người vào phòng đóng cửa lại.

Trên giường một mảnh lộn xộn, giường ướt đẫm chảy từng giọt nước, tụ thành mấy vũng nước bốn phía khuếch tán.

Dịch Dương tỉnh táo lại, cúi đầu ngồi ở trên ghế sa lon.

Hứa Tân Di nhìn thoáng qua, bật máy sưởi ấm, vào phòng vệ sinh cầm cái khăn lông đưa cho hắn.

"Anh vào phòng vệ sinh cởi quần áo ra đi. Bên trong có áo choàng tắm, nhớ lau khô tóc, đừng để bị cảm."

Dịch Dương giống như pho tượng nửa ngày không có phản ứng, Hứa Tân Di thật muốn đánh trên đầu của hắn.

Nhưng ngấm lại buổi tối ngày hôm nay Dịch Dương cũng là người bị hại, cộng thêm ba chậu nước kia là do cô gọi, cũng liền bỏ đi ý nghĩ này.

Được rồi, nhìn hắn đáng thương như thế tạm thời không tính toán với hắn nữa.

Hứa Tân Di đi qua, dùng khăn mặt sạch sẽ giúp hắn lau mái tóc ướt đầm.

Dịch Dương thân hình khẽ run, chậm rãi ngẩng đầu, không hề chớp mắt nhìn Hứa Tân Di. Trong con ngươi đen nhánh trong suốt đào hoa, một ánh đèn ấm áp nhập vào trong mắt của hắn, giống như một ánh lửa đang thiêu đốt.

Hứa Tân Di nháy mắt mấy cái, nhìn lại hắn.

Tóc Dịch Dương rũ xuống, không có cảm giác vênh vào hung hăng cao ngạo của ban ngày, nhiều hơn mấy phần cảm giác vô cùng đáng thương.

"..."

Hứa Tân Di chịu không được ánh mắt này, cô vốn háo sắc, bề ngoài Dịch Dương như vậy lại càng không cần phải nói. Dưới ánh mắt này, cô lại có chút chóng đờ không được, một bụng tức giận nhất thời tan thành mây khói.

A a a cái cậu nam nhân Dịch Dương này vậy mà dùng mỹ nam kế lên người cô!

"Lạnh không? Chờ một chút, để em tăng nhiệt độ lên, một lát liền ấm áp." Hứa Tân Di một bên chà xát tóc hắn, một bên lầm bầm: "Anh nhìn anh xem, bạn bè cái gì lại hạ dược cho anh, cái thuốc kia là tùy tiện ăn được sao? Xảy ra chuyện gì làm sao bây giờ? Đợi chút nữa anh đi bệnh viện kiểm tra một chút lại đi. Anh nữa, bạn bè xem như nhiều năm không gặp cũng không thể không có cảnh giác như thế."

Thấy tóc Dịch Dương rối cuộc đã khô, nói: "Anh vào phòng vệ sinh cởi quần áo ra đi, trước mặc tạm áo choàng tắm, không thì tí nữa anh lại bị cảm mạo. Em đã bảo lái xe lấy cho anh một bộ âu phục, đợi chút nữa anh thay là được."

"Làm sao cô biết?" Trầm mặc hồi lâu Dịch Dương rốt cục mở miệng.

"Cái nhân viên phục vụ lúc trước bắt cần gọi ly rượu lên người anh nói cho em. Anh ta nhìn thấy có người hạ dược trong rượu, cố tình để nhân viên phục vụ bung lên cho anh, anh uống, cho nên em mới biết được việc này. Anh không sao chứ?"

Lại là một trận trầm mặc dài dằng dặc.

Dịch Dương cúi đầu một hồi vuốt vuốt mi tâm, đứng dậy, "Không có gì, tôi đi thay quần áo trước."

Chân trước vừa mới đến phòng vệ sinh, lái xe liền mang quần áo tới, ngoài ra còn cầm theo cả băng dán cá nhân mà Hứa Tân Di đặc biệt dặn dò.

Nhiệt độ không khí trong căn chậm rãi ấm lên. Khi Dịch Dương mặc xong âu phục từ phòng vệ sinh đi ra, không khí ấm áp len lỏi, nháy mắt đem một cỗ ý lạnh sưởi ấm, rốt cuộc không còn cảm giác được một tia ý lạnh.

"Vừa rồi Tàn Nghiên đến nói, Tàn lão tiên sinh muốn gặp anh, chuyện này anh muốn xử lý thế nào?"

"Thế nào chút nữa sẽ biết," Dịch Dương cài nút áo trên cổ tay, biểu cảm trầm mặc che lấp khó phát hiện, "Đi thôi."

"Chờ một chút!" Hứa Tân Di đi đến trước mặt hắn, cười cười, sau đó nhón chân lên, đem băng dán cá nhân dán ở chỗ Dịch Dương bị dây lưng đập đến. Hàm dưới cô sưng đỏ một cục, đem dấu vết sưng đỏ che đậy cực kỳ kín kẽ.

Hứa Tân Di hài lòng nhìn, "Được rồi, đi thôi."

Trò hay mở màn!

Tiệc sinh nhật của Tàn Nghiên được tổ chức vô cùng long trọng, nhưng kết thúc lại thực sự vội vàng. Sau khi Tàn tiên sinh tiễn khách đi về, Tàn lão tiên sinh giữ lại một số văn bối.

Bảo vệ của khách sạn đi điều tra, tìm được tên nhân viên phục vụ lúc ấy đưa cho Dịch Dương rượu. Dưới sự sợ hãi, nhân viên phục vụ kia cái gì cũng đều khai ra hết, chỉ vào bốn người bạn kia của Tàn Nghiên, nói: "Là bọn họ kêu tôi làm."

Mấy câu bằng hữu kia của Tàn Nghiên mới đầu không chịu thừa nhận, nhưng sau khi tìm được thuốc ở trên thân thể của một người trong đó, rốt cuộc nói không nên một câu biện minh.

"Dịch Dương đến rồi?" Tàn lão tiên sinh nhìn Hứa Tân Di cùng Dịch Dương sóng vai đi tới, thần sắc có chút lo lắng, "Không sao chứ?"

Dịch Dương nhìn không chớp mắt đi đến trước mặt Tàn lão tiên sinh, "Không xảy ra việc gì lớn, lão tiên sinh khỏe không?"

"Khỏe, cực kì khỏe," Tàn lão tiên sinh cười cười, nói: "Cháu không bị gì thì tốt, ông vừa nghe nói đến việc này, cũng tức giận đi tới."

Hắn trừng những người kia một chút, "Mấy người đem chuyện này giải thích với Dịch Dương cho rõ ràng."

Mấy câu bằng hữu liếc mắt nhìn hai phía.

"Dịch Dương, đừng hẹp hòi như vậy, chúng ta chỉ đùa một chút mà thôi."

"Đúng a, chúng ta nhiều năm không gặp như vậy, không cần phải vì việc nhỏ này mà làm to chuyện."

"Chúng tớ xin lỗi cậu, được không?"

Tần Nghiên cũng nói: "Đúng vậy a Dịch Dương, chuyện này thật ra cũng chỉ là cái trò đùa mà thôi, em cũng không biết làm thành huyền não lớn như vậy. Hôm nay là sinh nhật hai mươi lăm tuổi của em, xem như vì mặt mũi của em bỏ qua, được không?"

Hứa Tân Di liếc mắt, chỉ sợ tên hỗn đản Dịch Dương này vì nể mặt Tần lão tiên sinh mà bỏ qua.

—— "Lão hồ ly cùng một đám tiểu hồ ly, nếu quả thật không giải quyết thì càng lần tới. Đây còn không phải muốn dùng mặt mũi của mình, cậy già lên mặt để Dịch Dương bỏ qua?"

Tần lão tiên sinh thờ dài, "Dịch Dương, ông biết việc này có lỗi với cháu, nhưng hôm nay là sinh nhật của Nghiên Nghiên, làm lớn chuyện thì mặt mũi chúng ta không biết nên để đâu. Bây giờ bọn họ xin lỗi cháu, việc này coi như bỏ qua, được không?"

—— "Tôi biết ngay."

—— "Một đám hỗn đane, liên thủ lại khi dễ chồng tôi? Phi!"

Hứa Tân Di không có nhìn được như Dịch Dương, "Lão tiên sinh, ông là trưởng bối, che chở vẫn bối có thể hiểu được. Vậy nhưng là ở một số thời khác ông cũng phải nói một chút đạo lý, chuyện này còn chưa có điều tra rõ ràng, sao có thể nói bỏ qua?"

"Còn có cái gì không rõ ràng sao?"

"Đương nhiên là có," Hứa Tân Di nói: "Cháu gái của ông thích Dịch Dương là chuyện mà ai cũng đều biết, mấy người bạn kia của cô ta hạ được cho Dịch Dương, có phải là vì muốn tác hợp cho hai người bọn họ?"

"Cô nói hươu nói vượn cái gì! Hạ được Dịch Dương đúng là chúng tôi làm, thế nhưng là chúng tôi không có ý gì khác, chỉ đùa một chút mà thôi. Huống chi cô và Dịch Dương đã kết hôn rồi, làm sao chúng tôi có thể còn đi tác hợp Nghiên Nghiên và Dịch Dương?"

Hứa Tân Di phản bác, "Làm sao không có khả năng? Tần Nghiên trước đó còn nói với tôi, cô ta đối với Dịch Dương nhớ mãi không quên, đợi đến khi tôi và Dịch Dương ly hôn, muốn cùng Dịch Dương gương vỡ lại lành."

Tần Nghiên nháy mắt sắc mặt thay đổi, "Cô nói bậy! Tôi không có nói những lời này!"

Hứa Tân Di ở trước mặt cô ta lấy ra điện thoại di động, ấn mở ghi âm.

"Tôi và Dịch Dương từ nhỏ đã quen nhau, lúc còn rất nhỏ tôi liền cùng anh ấy chơi ở một nhóm... Anh ấy nói, về sau lớn lên sẽ lấy tôi... Vòng tay này là vào ngày sinh nhật mười tám tuổi của tôi anh ấy tự tay tặng cho tôi, những năm nay tôi một mực đeo ở trên người. Anh ấy đối với tôi khác biệt tôi có thể cảm nhận được, tôi tin tưởng, anh ấy yêu tôi..."

Ghi âm là trước đó Tần Nghiên và Hứa Tân Di ở trên vườn hoa sân thượng nói những lời kia.

Sắc mặt Tần Nghiên biến đổi, không thể tin nhìn Hứa Tân Di, thần sắc cực độ bối rối, "Cô..."

Hứa Tân Di một mặt vô tội, "Tôi cũng là không cẩn thận ấn vào nút ghi âm thôi."

—— "Cô nói xem có tức hay không? Tôi ghi âm lại! Không nghĩ tới đi!"

—— "May mà mình thông minh, có dự kiến trước, cùng tình địch nói chuyện phiếm, nhất định phải có thủ đoạn."

—— "Lúc ấy không lấy ra là chừa mặt mũi cho cô, làm sao biết cô vậy mà nghĩ đến muốn cho tôi đội nón xanh, tôi là muốn cô xấu hổ đến chết!"

Hứa Tân Di ý vào mình có lý, thanh âm cất cao, nếu như không phải không khí hiện trường không cho phép, cô thậm chí còn muốn cầm cái loa hô to.

"Tần lão tiên sinh, ông nhìn xem, động cơ có, chứng cứ cũng có, tôi có lý do tin tưởng, cái này căn bản không phải là trò đùa. Bọn họ chính là cùng một bọn, hơn nữa còn là có ý mớm thuốc cho Dịch Dương, muốn cho tôi đội nón xanh, thừa cơ để tôi và Dịch Dương ly hôn!"

Nói đến đây, Hứa Tân Di thờ dài, chăm chú vịn cánh tay Dịch Dương, "Người ta thường nói thà phá đi mười toà miếu, cũng không phá một cộc cưới. Lão tiên sinh, tôi còn chưa có chết đâu, cháu gái ông liền nhớ thương vị trí Dê phu nhân, ông cảm thấy cháu gái ông làm như vậy, được không?"

Tần lão tiên sinh cũng bị đoạn ghi âm kia dọa cho phát sợ.

Mắt nhìn Tần Nghiên, lại nhìn Hứa Tân Di, run run rẩy rẩy nửa ngày không nói nên lời.

Nước mắt Tần Nghiên lăn chã rơi xuống, xung quanh toàn là ánh mắt không tốt, cũng giống như từng lưỡi dao xuyên thẳng ngực.

Cô ta làm sao cũng không nghĩ tới, những lời kia sẽ bị Hứa Tân Di ghi âm lại, còn ở cái trường hợp này bật lên, mặc kệ hết thảy, vạch trần cô ta.

Thực sự chịu không được cái dạng ở trước mặt mọi người mất hết mặt mũi này, Tần Nghiên dẫn theo váy, khóc chạy đi.

"Lão tiên sinh, ông nhìn cháu gái ông cũng không có phủ nhận, xem ra việc này là quả thực bị tôi đoán trúng rồi."

Tần lão tiên sinh bị Hứa Tân Di nhanh mồm nhanh miệng liền tức giận, chỉ về phía cô, "Cô... Chỗ này không có phần cho cô nói chuyện!"

Hứa Tân Di cười, "Tôi không có phần lên tiếng? Chẳng lẽ tôi còn phải mời ông đến mới xứng nói chuyện với ông?"

Tần lão tiên sinh hít một hơi thật sâu, không cùng Hứa Tân Di dây dưa, hỏi Dịch Dương, "Dịch Dương, chuyện này nhất định có hiểu lầm, đứa bé Tần Nghiên kia cháu cũng biết mà, tâm địa thiện lương, nó đối với con cũng không có ý tứ gì khác."

Hứa Tân Di châm chọc nói: "Là không có ý gì, chỉ là muốn làm Dể phu nhân mà thôi."

"Cô..." Tần lão tiên sinh sắc mặt biến dạng, chỉ về phía cô làm bộ sắp ngã.

—— "Diễn kịch, nói không lại liền diễn kịch. So với ông còn trẻ tuổi hơn, rõ ràng thân thể không có bệnh gì, còn làm bộ giống như có bệnh về tim."

Bốn người bạn của Tần Nghiên bước lên phía trước đỡ lão tiên sinh.

"Lão tiên sinh, ông không có sao chứ? Uống một chút nước đi."

"Hứa Tân Di, ông Tần thân thể không được khỏe, cô có thể hay không bớt tranh cãi?"

"Chuyện này là tôi làm sai, chúng tôi nhận, thế nhưng là không liên quan tới ông Tần, cô đừng nói lung tung!"

Tần lão tiên sinh uống một ngụm, tình trạng chuyển tốt, nhìn về phía Dịch Dương, đầy mắt nhiều một chút mệt mỏi, "Dịch Dương, cháu nói một câu, sự việc ngày hôm nay, có thể hay không bỏ qua?"

Đứng làm người xem thật lâu Dịch Dương ngược mắt nhìn đám bạn hồi nhỏ chơi cùng trước mặt, trầm mặc hồi lâu.

Tuổi thơ của Dịch Dương có thể nói là cùng mấy người này trải qua.

Hắn từng có tuổi thơ hạnh phúc, cha mẹ ân ái, Dịch lão tiên sinh tinh thần khỏe mạnh, hắn có thể làm bất luận cái gì mình muốn, không cần giống như những đứa trẻ khác áp lực học nặng nề.

Lúc đó Dịch thị còn chưa hoàn toàn giao phó vào trong tay cha của Dịch Dương, Dịch lão tiên sinh và cha của Dịch Dương dắt tay, xây dựng giang sơn Dịch thị.

Thẳng đến về sau, bởi vì một sự cố mà cha của Dịch Dương bất hạnh gặp nạn, Dịch lão tiên sinh tuổi già đã mất con, thân thể ngày càng yếu.

Cha gặp nạn, ông bệnh tình nguy kịch, người thừa kế duy nhất là Dịch Dương từ đây đã mất đi tư cách cùng bạn đi chơi.

Tiểu học, cấp hai, cấp ba, đại học, trừ học thêm ở bên ngoài, vẫn còn nhiệm vụ học tập nặng nề.

Dịch lão tiên sinh một thân một mình chống đỡ hơn mười năm, rốt cục đợi đến được Dịch Dương có thể tiếp nhận công ty, lúc này mới công thành lui thân.

Dịch Dương tuổi còn trẻ đã hoàn thành được bài thi số với số điểm không ai tưởng tượng nổi, cầm đầu được Dịch thị, đây cũng là nguyên nhân Tần lão tiên sinh kiêng kỵ hắn.

—— "Nếu như hắn dám nói bỏ qua, đánh mặt mình, hôm nay mình chính là liều cả cái mạng, cũng phải giết chết cậu nam nhân này!"

Dịch Dương bộ dạng phục tùng, che giấu ý cười dưới đáy mắt, lúc giương mắt lên, đáy mắt đều là sắc bén, "Lão tiên sinh, ông là trưởng bối, theo lý thuyết tôi hẳn là phải cho ông mặt mũi, chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ chuyện nhỏ coi như không có, nhưng để tôi không nghĩ tới chính là, Tần Nghiên vậy mà đối với phu nhân tôi nói ra lời như vậy, tôi thực sự khó mà tiếp nhận, cho nên chuyện này không thể cứ như vậy tùy tiện bỏ qua."

Tần lão tiên sinh trầm giọng nói: "Cháu liền không thể bỏ qua? Nếu cháu nhất quyết không bỏ qua, Tần gia và Dịch thị hợp tác..."

"Việc Dịch thị cùng Tần gia hợp tác, tôi nghĩ còn cần phải suy nghĩ lại. Còn nữa, " Dịch Dương nắm chặt tay Hứa Tân Di, lấy một loại ngữ khí băng lãnh nói: "Tôi và Tân Di tình cảm rất tốt, sẽ không ly hôn, đời này cũng sẽ không ly hôn."

"Sau chuyện này sẽ có luật sư và cảnh sát đi đến, không có việc gì chúng tôi cáo từ trước."

Hứa Tân Di một hơi kềm chút hết lên.

—— "... Tên hỗn đản Dịch Dương này vậy mà lấy oán trả ơn!"

Chương 18

Editor: ☆๓Toinklee☆

Giờ phút này tên hôn đản "Lấy oán trả ơn" chính là cầm tay của cô, sắc mặt che lấp rời khỏi khách sạn nghỉ phép.

Người đến đây tham gia tiệc sinh nhật của Tần Nghiên đã về gần hết, trời tối yên tĩnh, rời xa khu khách sạn vẫn thấy đèn đuốc sáng trưng, lại không nghe thấy tiếng người ồn ào.

Tay Hứa Tân Di bị Dịch Dương một mực siết chặt, thẳng đến lên xe mới giống như ở trong mộng tỉnh lại, buông tay cô ra.

Lái xe hiểu chuyện, bật tấm che đằng sau.

Chỗ ngồi phía sau rộng rãi, Hứa Tân Di xoa bàn tay đau đớn bị Dịch Dương nắm, trong lòng nhớ đến câu nói vĩnh viễn không ly hôn kia của Dịch Dương, cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Anh mới vừa nói, vĩnh viễn sẽ không ly hôn với em, là thật sao?"

—— "Dưới loại tình huống kia, khẳng định là nói nhầm, cố ý chọc giận Tần lão tiên sinh, để Tần Nghiên hết hi vọng. Không có khả năng bởi vì hôm nay giúp anh ta lần này, liền thay đổi thái độ với mình, sau đó điên cuồng yêu mình đúng không?"

—— "Thôi xong!"

Nhớ tới vừa rồi quát tháo ở trước mặt Tần lão tiên sinh, Hứa Tân Di hiện tại liền rất hối hận.

—— "Nếu như sớm biết anh ta sẽ điên cuồng yêu mình như vậy, vừa rồi mình tuyệt đối sẽ không làm loạn, cũng sẽ không bởi vì không muốn bị đội nón xanh, tạo thành cái danh tiếng gì!"

Dịch Dương lặng lẽ quét tới, "Già."

Hứa Tân Di thở phào một hơi.

—— "... Yên tâm, vẫn là cảm giác chán ghét lúc trước."

Cô bày ra một mặt bi thương và khổ sở, "Dịch Dương, thế nhưng em không muốn..."

Dịch Dương vẫn đánh gãy lời nói của cô, "Hứa Tân Di, cảm ơn cô đêm nay đã vì tôi làm mọi chuyện."

Hứa Tân Di biểu lộ phảng phất giống như gặp quý.

—— "Nam nhân này thế mà lại nói tiếng người?!"

Dịch Dương dựa vào phía sau một chút, ngửa đầu nhắm mắt lại, "Hôm nay nếu như không phải nhờ cô, tôi đã..."

—— "Khó giữ được trong trắng!"

Hứa Tân Di cười cười, "Không có gì, tiện tay mà thôi. Tần Nghiên cô ấy thích anh, em đương nhiên phải để ý. Lão công, anh cũng nhìn thấy, ngã một lần khôn hơn một chút, những người kia đối với anh có mưu đồ khác, về sau anh ngàn vạn lần phải cảnh giác cao độ, không được để người khác lừa bịp nữa, hôm nay gặp nhiều nguy hiểm a."

Dịch Dương mở to mắt, hai con ngươi nặng nề nhìn qua cô, bóng tối u ám trong xe nhìn không rõ ý tứ dưới đáy mắt, "Tôi còn cho rằng tai nghe là giả, mắt thấy mới là thật, hiện tại xem ra cũng không phải, cô yên tâm, về sau tôi sẽ càng thêm chú ý."

Dừng lại một lát, hần hỏi: "Hứa Tân Di, cô sẽ giống như bọn hần gạt tôi sao?"

Bằng trực giác của nữ nhân, Hứa Tân Di nghĩ được trong lời nói của Dịch Dương không giống với bình thường.

—— "Anh ta có ý gì? Thăm dò mình? Hoài nghi mình sao? Nam nhân trải qua một đêm này tính cách biến đổi bất đầu đa nghi?"

Lời này không thể nói, cô tự tìm cho mình một đường lui.

Cô cân nhắc ngữ khí, nói: "Anh đừng có đoán mò, coi như nếu em lừa gạt anh, đó cũng là có ý tốt mới lừa gạt. Em làm sao sẽ giống những người kia?"

Giọt nước không lọt!

—— "Nhìn xem anh còn có cái gì để hỏi."

Dịch Dương chậm rãi thu hồi ánh mắt dò xét, trầm mặc quay đầu nhìn về ngoài cửa sổ, cũng không biết suy nghĩ cái gì, trên đường về biệt thự, không có nói câu nào.

Sau một giờ, xe chậm rãi lái vào biệt thự Dịch gia.

Quản gia Trần tiến lên đón, Dịch Dương hỏi: "Ông đã ngủ chưa?"

"Lão tiên sinh còn chưa ngủ."

Dịch Dương gật đầu, quay đầu nói với Hứa Tân Di: "Cô đi ngủ trước đi, tôi tìm ông nói chút chuyện."

Hứa Tân Di gật đầu, ngáp một cái trở về phòng.

Chuyện này kết quả như thế nào, Hứa Tân Di không hề quan tâm quá nhiều. Nhưng từ ngày thứ hai Tàn lão tiên sinh đến cửa tìm Dịch lão tiên sinh nói chuyện, nửa giờ sau Tàn lão tiên sinh vác một mặt khó coi từ Dịch gia rồi đi cô liền biết, quan hệ hai nhà sợ là cứ như vậy mất.

Dịch lão tiên sinh bây giờ dưỡng bệnh ở nhà, bình thường cũng không có sở thích gì, chỉ thích mỗi ngày ở trong hồ của biệt thự câu cá.

Hứa Tân Di bồi ông, nghe Dịch lão tiên sinh kể chuyện cũ năm đó cùng Hứa lão tiên sinh. Tiếp đến An Nhã gọi điện thoại tới, nói là công ty có việc, cần cô đi một chuyến.

Dịch lão tiên sinh phát tay, "Được, đi đi, công việc quan trọng hơn."

"Vậy khi nào cháu có thời gian, cháu lại bồi ông câu cá tiếp."

Sau khi trở về phòng thay quần áo, Hứa Tân Di ngồi lên xe An Nhã tới đón cô.

"Cái gì? Hạ được? Thật hay giả? Cô không có nói đùa chứ?" Trên xe, An Nhã nghe xong Hứa Tân Di miêu tả sự kiện tối hôm qua, kinh ngạc đến mức cái cằm kém chút rơi xuống.

Tân Di buồn bực ngán ngẩm lướt Weibo, cũng không ngẩng đầu lên, nói: "Tôi còn có thể gạt cô sao? Đương nhiên là thật. Cô không biết đâu, lần đầu tiên tôi gặp tiểu tam lễ trắng khí hùng như vậy, nguyên bản tôi còn tưởng rằng cô ta có nhiều thủ đoạn, cách đối phó gì đều đã chuẩn bị tốt, kết quả, cô ta một chút đầu óc suy nghĩ đều không có, không thú vị gì cả."

"Vậy Dịch Dương? Hắn xử lý việc này như thế nào?"

"Còn có thể xử lý như thế nào? Báo cảnh sát xử lý rồi."

"Báo cảnh sát? Thế nhưng là Dịch gia và Tàn gia tôi nhớ là có mối quan hệ, cứ như vậy không nể mặt mũi sao?"

"Không nói gạt cô, sáng nay Tàn lão tiên sinh đã đến, nhưng nửa giờ sau liền đi, tôi nhìn quan hệ hai nhà đoán chừng đã dừng lại ở đây. Nam nhân kia có thể khoan nhượng việc mình bị người hạ được sao? Quá mất mặt."

An Nhã biểu thị đồng ý, "Đúng thế."

"Tôi hôm qua nguyên bản còn muốn nổi bật toàn hội trường, đáng tiếc cô lại cho tôi cái váy kia."

An Nhã đập tay lái, nghe nói như thế đều tiếc nuối, "Nếu cô nói sớm là đi tham gia tiệc sinh nhật Tàn Nghiên, tôi khẳng định đã đem lễ phục chói sáng nhất đưa cho cô, để cô nổi bật nhất toàn trường!"

"Được rồi, chuyện đều qua rồi, món lễ phục kia cô giữ lại cho tôi lần sau nổi bật toàn trường đi. Đúng rồi, cô biết lần này công ty tìm tôi có chuyện gì không?"

"Không biết, tôi cũng là bất ngờ bị gọi điện thoại đến, đợi chút nữa đến công ty liền biết," An Nhã ngưng lỏng mày, "Tôi luôn cảm giác không phải chuyện gì tốt."

Khoảng cách từ biệt thự Dịch gia đến công ty mất một giờ đi xe, nếu không bị tắc đường, nửa giờ liền đến.

Trời Ngu là công ty mà Hứa Tân Di khi vừa mới xuất đạo liền ký kết, khi đó cô còn chưa có kết hôn với Dịch Dương. Về sau việc cùng Dịch Dương ăn cưới, cũng giấu diếm công ty.

Lúc ấy cô chọn cái công ty này, là bởi vì dưới trướng Trời Ngu có không ít minh tinh tai to mặt lớn, ở Ngu Nhạc Quyền cũng coi như là có chút danh tiếng, có tên tuổi.

Nhưng mấy năm gần đây Ngu Nhạc Quyền thay đổi nghiêm trọng, công ty đổi một nhóm quản lý xuất hiện vấn đề, giữ không được người. Hiệp ước cứ đến kỳ lại có một minh tinh ra đi, một người lại một người, lại không có người mới có tài hoa xuất hiện. Địa vị của Ngu Nhạc Quyền ở giới giải trí ngày càng lụn bại.

Năm nay lại còn truyền ra tin tức giảm biên chế.

Dùng xe, hai người lên thẳng văn phòng tổng giám đốc.

Tổng giám đốc của Trời Ngu họ Triệu, nếp tóc trọc đến cái ót, có tất cả nguy cơ mà người trung niên hay gặp phải, béo phì và đầu trọc.

Thấy hai người tới, Triệu tổng giám đốc so với bình thường còn muốn nhiệt tình hơn.

"Tân Di, An Nhã, đến rồi? Nhanh, ngồi đi."

Hứa Tân Di và An Nhã liếc nhau.

Cái thái độ này, có chút khác thường.

"Triệu tổng giám đốc, hôm nay ông tìm tôi và Tân Di có chuyện gì?"

Triệu tổng giám tự mình rót cho hai người chén trà, cười nói: "Cũng không có việc gì lớn, Tân Di đoạn thời gian trước không phải vừa mới đóng máy sao, tôi muốn hỏi thăm một chút mà thôi. Gần đây có làm việc gì quan trọng hay không? Có chuyện cần thương lượng với cô."

Hứa Tân Di dò xét, Triệu tổng giám đốc lẽ mà lẽ mề như thế, cô thực sự không có kiên nhẫn, "Triệu tổng giám đốc, có chuyện gì ông cứ việc nói thẳng đi."

Triệu tổng giám suy nghĩ một lát, nói: "Được, vậy tôi cũng không quanh co lòng vòng nữa. Là như vậy, công ty dự định một lần nữa đóng gói cô lại, sửa đổi hình tượng."

"Đóng gói?"

"Đúng, Tân Di, cô cũng biết, bây giờ Scandal liên quan tới cô nhiều lắm, bất lợi cho sự phát triển tiền đồ của cô về sau. Cho nên công ty quyết định, giai đoạn trọng điểm này sẽ nâng cô lên, nhóm ê kíp có chuyên môn sẽ thay cô một lần nữa lập ra một phương án. Vì cô, công ty đã tiêu hao không ít nhân lực và vật chất, vậy nên cô cũng phải biểu hiện tốt một chút a."

Phản ứng đầu tiên của Hứa Tân Di chính là không tin. Phản ứng thứ hai, có âm mưu.

Cô không lạnh không nhạt cười nói: "Cảm ơn công ty đối với tôi quan tâm như vậy."

"Cô là nghệ nhân của công ty, công ty quan tâm là điều đương nhiên, nhưng mà..." Triệu tổng giám cười nói: "Công ty coi trọng tiềm chất của cô, cảm thấy tính cách của cô rất thích hợp với mảng Game Show. Cho nên công ty hi vọng trong tương lai, cô sẽ phát triển ở mảng Game Show. Vậy bộ phim « hoàng đồ » này, nhân vật nữ chính khả năng cần thay đổi một chút."

Hứa Tân Di nghe ra thâm ý của ông ta.

Bảo sao công ty lại khác thường như vậy, đầu tiên là muốn nâng cô lên, lại còn muốn giúp cô xóa bỏ Scandal, thì ra cũng chỉ là muốn từ trong tay mình cướp bộ « hoàng đồ » này đi mà thôi.

Triệu tổng giám đốc người này mặc dù dáng dấp rất xấu, suy nghĩ còn đẹp vô cùng.

Từ trong tay cô đoạt bộ phim này?

Hứa Tân Di dựa vào phía sau một chút, cướp thử xem, nếu được, tôi gọi ông là ba ba.

An Nhã không có bình tĩnh như Hứa Tân Di, lúc này liền phát hỏa, "Triệu tổng giám đốc, ông có ý gì? Bộ phim này lúc trước nói là cho Tân Di, bây giờ vì cái gì bất ngờ lật lọng?"

"Tại sao lại là bất ngờ lật lọng? Vừa rồi tôi chẳng phải đã nói qua, công ty chuẩn bị đẩy Hứa Tân Di sang mảng Game Show, mảng này lại càng dễ hút fan hơn. Mà cô ấy tham gia mảng Game Show, làm gì còn có thời gian đến đoàn làm phim quay phim? Công ty cũng là muốn tốt cho Tân Di, các cô đứng là chẳng biết nhìn lợi ích trước mắt, vẫn là tuổi còn rất trẻ!"

"Game Show?" An Nhã cả giận nói: "Triệu tổng giám đốc, Tân Di từ lúc ký kết với công ty đến nay, cũng không đi theo con đường Game Show. Bây giờ ông bắt cô ấy bỏ xuống tất cả cố gắng trước đó, chuyển sang mảng Game Show bắt đầu lại từ đầu?"

"Đây là an bài tốt nhất!"

An Nhã cười lạnh, "Cái gì mà an bài tốt nhất, đừng giả mù sa mưa, nói đi, bộ phim « hoàng đồ » này ông cho người nào?"

Triệu tổng giám mắt nhìn Hứa Tân Di, quyết tâm kiềm chế lửa giận bên trong, uống một hớp trà, nói: "Công ty cho rằng, Hàn Tinh rất thích hợp với nhân vật này, đây cũng là quyết định mà công ty đã nghĩ sâu tính kỹ."

"Lý Hàn Tinh?" An Nhã bị chọc giận quá mà cười lên, "Cô ta có kỹ năng diễn sao?"

Tân Di lôi kéo An Nhã, ra hiệu cho cô tỉnh táo lại, ngồi xuống.

Một cái ác độc nữ phụ cường đại, ở thời điểm này càng phải giữ vững tỉnh táo.

"Triệu tổng giám đốc, tôi không cần công ty "quan tâm" tôi như vậy. Tôi đây thích diễn phim, về sau cũng chỉ đi trên con đường diễn viên, Game Show không hợp với tôi."

Triệu tổng giám đốc vẫn tận tình khuyên bảo, nói bậy nói bạ, "Đây là những người có chuyên môn ở Ngu Nhạc Quyền đánh giá cô, cô phải tin tưởng quyết định của công ty, công ty sẽ không làm bất luận cái sự tình gì gây bất lợi cho cô!"

"Cho nên, chuyện này đã quyết định xong?"

"Vâng, đã quyết định xong."

Hứa Tân Di cười lạnh, "Triệu tổng giám đốc, nếu là đã quyết định thì cần gì phải vòng vo với tôi, trực tiếp nói với tôi không được sao? Tôi mặc kệ Lý Hàn Tinh làm thế nào lấy được niềm vui của ông chủ, nhưng bộ phim « hoàng đồ » này, không ai có thể đoạt khỏi tay tôi!"

Triệu tổng giám cũng nóng giận, trầm giọng nói: "Hứa Tân Di, đây là an bài của công ty. Cô là nhân viên thì nên phục tùng mệnh lệnh của công ty, chuyện này cứ quyết định như vậy đi!"

"Quyết định rồi?" Hứa Tân Di bình tĩnh thong dong đứng dậy, "Đừng cho là tôi không biết là đã có chuyện gì? Cho rằng tôi là người mới vừa mới đến Ngu Nhạc Quyền cái gì cũng đều không hiểu sao? Tôi mặc kệ Lý Hàn Tinh kia làm cách nào bò lên được trên giường của ông chủ, nhưng là tôi cho ông biết, dám đoạt bộ phim này khỏi tay tôi, tôi sẽ làm cho cô ta không vực dậy nổi!"

Dám đoạt Hàn Kiều của cô, chán sống?

Triệu tổng giám không nghĩ tới Hứa Tân Di tùy tiện đem việc bò giường này nói ra, liền nổi thân, chỉ vào Hứa Tân Di, "Hứa Tân Di, cô không cần ý vào mình có chút danh tiếng thì lên mặt với tôi. Thu lại vai diễn của cô ở bộ phim kia, nếu như cô còn dám hồ nháo, tin hay không công ty sẽ phong sát cô!"

Hứa Tân Di đứng dậy, chẳng thèm ngó tới quét mắt nhìn hần một cái, "Được, vậy liền giải ước, tôi ngược lại muốn xem xem, bộ phim này có thể hay không rơi vào trong tay Lý Hàn Tinh."

Nói xong, ném cho An Nhã một ánh mắt, hai người đẩy cửa rời đi.

"Hứa Tân Di, cô thật sự là phản trời! Tôi cho cô biết, về sau cô tiền đồ cũng không có! Cô không tiếp nhận vậy cô liền đợi bị phong sát đi!"

Hứa Tân Di cảm xúc vẫn tốt, ngược lại là An Nhã, tức giận đến nổi trợn mắt, quay người liền muốn tìm Triệu tổng giám đốc đòi co, Hứa Tân Di một tay nắm cô lại.

"Quá đáng! Cái loại gì! Tân Di, giải ước! Nhất định phải giải ước! Đoạt phim thì đoạt phim, nói cái gì để cho cô chuyển sang mảng Game Show, lý do đường hoàng này thật làm cho người ta buồn nôn!"

"Được rồi, đừng nóng giận, vì tiểu nhân không đáng. Hai ngày nữa tôi để luật sư tới nói chuyện giải ước, loại công ty rác rưởi này tôi một khắc cũng không muốn làm việc tại đây."

"Thế nhưng là nếu giải ước sẽ phải bồi thường không ít tiền, cô..."

"Phí giải ước mà thôi, nhiều hơn nữa tôi cũng sẽ đưa."

"Đúng," An Nhã cười, "Cô có tiền như vậy, tôi lại còn lo lắng vấn đề phí giải ước."

Cửa thang máy mở.

Hứa Tân Di dưới chân trĩu trệ.

Trong thang máy đầy ắp người, tất cả đều là nam hài tử tuổi trẻ giàu có tinh thần phấn chấn, dáng người cao gầy, làn da trắng như muốn bóp ra nước.

Nhìn ra trung bình tuổi tác không cao hơn hai mươi hai tuổi.

"Chị Tân Di khỏe." Tất cả cùng lên tiếng hỏi thăm.

Hứa Tân Di nhìn lướt qua toàn cảnh trong thang máy, một luồng khô nóng nhuộm đỏ từ cổ đến thính tai, khoe miệng lộ ra một vòng ôn hòa mỉm cười, "Các em đi xuống trước đi."

"Vâng, chị Tân Di."

Cửa thang máy chậm rãi khép lại, đi xuống.

Hứa Tân Di quay người hỏi An Nhã, "Vừa rồi trong thang máy chính là..."

"Là nhóm nhạc nam mà công ty trước đó tuyển chọn, sao vậy?"

Hứa Tân Di trầm mặc.

Nửa ngày, mi tâm cô nhú chặt, nghiêm túc suy nghĩ, nói: "Cô nói xem, nếu như tôi mua lại cái công ty này, vậy cần bao nhiêu tiền?"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nữ Phụ Không Muốn Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Editor: ☆ᄇᄇᄇᄇ☆

An Nhã lấy một loại ánh mắt "Người điên rồi sao" nhìn cô.

"Mua? Mua công ty? Cô không phải đang nói đùa đấy chứ? Đây không phải là mua quần áo, đồ trang sức hay túi xách, mấy chục vạn có thể mua được, " An Nhã chỉ sợ cô vừa rồi bị kích thích quá mức, "Tân Di, cô đừng nóng giận cũng đừng sốt ruột, tên tiểu nhân kia không đáng để cô tức giận. Kế hoạch hôm nay là tranh thủ thời gian cùng công ty này giải ước, thời gian của cô quý giá, không thể đồng dài với bọn họ."

"... Tôi chỉ đùa một chút thôi," Hứa Tân Di quay lại chuyện chính, "Cô yên tâm, ngày mai tôi đi tìm luật sư, mau chóng cùng bọn họ giải ước."

"Sự tình đoàn làm phim « hoàng đồ » kia để tôi đi nói chuyện."

An Nhã cũng không phải nữ nữ ngực to mà không có não, ở chức vị người đại diện này, rất được Hứa Tân Di tín nhiệm. Bộ phim « hoàng đồ » này ban đầu cũng là do An Nhã tiếp cận, về sau mới cùng công ty ký hiệp nghị, lập tức liền lấy cho cô.

"Đi."

- - -

Hai người làm việc nhanh gọn, Hứa Tân Di ngày thứ hai liền đi gặp luật sư, chuẩn bị tài liệu cùng Trôi Ngu bàn bạc chuyện giải ước, là chuyện một tuần lễ sau đó.

Luật sư đoán sơ qua, lần này Hứa Tân Di nếu như muốn cùng công ty giải ước, có thể lấy lý do "Công ty không dựa theo ước định thực hiện nghĩa vụ, tận tụy thúc đẩy sự nghiệp diễn viên", đem công ty cáo lên tòa án. Nhưng thắng kiện thì thuận lợi giải ước, nếu như thua kiện, cô phải bồi thường cho công ty một số tiền tới tám chữ số.

Mà lại trong thời gian dài, đối với công việc của Hứa Tân Di khẳng định có ảnh hưởng.

"Nói cách khác, ở trong khoảng thời gian thua kiện với Trôi Ngu này, tôi không thể tự mình nhận bộ phim truyền hình gì?"

"Không sai, nếu như cô nhận, cũng coi như trái với luật."

Hứa Tân Di cẩn thận nghiêm túc suy tư, chẳng chặc chàng hoàng hời: "Luật sư Hà, tôi muốn hỏi, nếu như tôi mua lại công ty này, cần bao nhiêu tiền?"

Luật sư Hà: "?" Hứa tiểu thư quả thực rất hài hước.

Sau khi đưa tiễn Hà luật sư, Hứa Tân Di uể oải gọi điện thoại cho An Nhã.

"An Nhã, cô bên kia thế nào?"

Thanh âm An Nhã tức hỗn hển truyền đến, "Đừng nói nữa, phía đầu tư nói họ ký hiệp ước với bên Trời Ngu, kêu tôi đi mà nói chuyện với Trời Ngu, bọn họ không muốn nhúng tay vào việc này, đây coi là cái gì? Tôi đoán chừng Trời Ngu đã sớm cùng phía đầu tư cấu kết với nhau làm việc xấu!"

"Bên đoàn làm phim thế nào?"

"Đoàn làm phim bên kia đạo diễn ngược lại là nói có thể cùng phía đầu tư nói chuyện, ông ấy cũng không thích Lý Hàn Tinh kia. Nhưng là ông ấy hi vọng trước khi bắt đầu mở máy, cô có thể xử lý sạch sẽ tranh chấp với công ty, không được ở giữa quãng thời gian quay phim gây chút chuyện, ông ấy cũng phiền phức."

Nói đến đây, An Nhã cười lạnh một tiếng, "Bất quá tôi thật nghĩ không thông, phía đầu tư là mất mù sao? Mọi người đều nhìn ra được kỹ năng diễn xuất của Lý Hàn Tinh kia, cho cô ta thủ vai nữ chính? Không phải là muốn thiếu đen bộ phim này sao? Phóng mắt nhìn cả Ngu Nhạc Quyển, còn ai so với cô hợp cái nhân vật kia hơn?"

"Lời này của cô tôi thích nghe."

"Được rồi, đừng nịnh nữa, cô bên đó thì sao, luật sư nói thế nào?"

"Nếu bên Trời Ngu kia không đáp ứng hoà giải, luật sư nói chỉ có thể thưa kiện. Nếu giải ước, phải bồi thường tiền. Tôi ngược lại không quan trọng tiền bồi thường, chỉ là quá lãng phí thời gian."

Hai người một trận trăm mặc.

An Nhã mở miệng thăm dò, "Tân Di, việc này, cô thử đi tìm Dịch Dương nhờ một chút xem."

"Cái gì!" Hứa Tân Di cao giọng nói: "Cô bảo tôi đi cầu anh ấy? Không được! Sao tôi có thể đi tìm anh ấy?"

"Làm sao không được? Hai người là vợ chồng. Hiện tại cô gặp khó khăn, anh ta giúp đỡ không phải là điều đương nhiên sao?"

"Cô biết anh ấy không thích tôi, làm sao lại giúp đỡ?"

Khó khăn một chút thì lại xuống bậc nhờ Dịch Dương? Chẳng phải là tự rước lấy nhục?

Không được, tuyệt đối không được!

Cô tuyệt đối sẽ không chịu ủy khuất như vậy.

An Nhã tiếp tục khuyên nhủ: "Tân Di, đừng trách tôi lời chuyện thương tâm của cô ra. Bây giờ nhà mẹ đẻ của cô suy yếu, nếu cô có một chút thể lực, cô cũng sẽ không giống hôm nay bị ép bức như vậy."

Ngẫm lại cũng đúng, "Hứa Tân Di" từ nhỏ cha mẹ đều mất, ông Hứa người đầu bạc tiền người đầu xanh, thân thể lập tức liền suy sụp. Việc kinh doanh của công ty ngày càng lụn bại, cuối cùng ở thời khắc ông Hứa buông tay nhân gian, chỉ mong Hứa Tân Di ở lại có thể cung cấp cho cô đời này ăn mặc không lo tiền bạc.

Tại phương diện tự lực cánh sinh, Hứa Tân Di xác thực đơn bạc.

Nhưng bắt cô nhờ Dịch Dương giúp đỡ?

Không có khả năng! Đời này cũng không thể!

Cô có tôn nghiêm!

Đánh chết cô, cô cũng sẽ không đi cầu Dịch Dương!

"Qua một thời gian ngắn nữa đoàn làm phim « hoàng đồ » bên kia liền mở máy, nếu quả thật công ty cho Lý Hàn Tinh thủ vai này, trong thời gian ngắn chúng ta cũng không có cách. Cơ hội hợp tác lần này của cô và Hàn Kiêu, có khả năng phải bỏ lỡ."

Nhớ đến Hàn Kiêu, nhớ tới kịch bản bên trong...

Từ xưa đến nay, người muốn làm chuyện lớn không câu nệ làm chuyện bé.

Cô là thật tâm thích cái kịch bản này, nhân vật nữ chính đối với hình tượng tương lai của cô có trợ giúp rất lớn. Hứa Tân Di cô từ trước đến nay có được dẫn được, bao nhiêu mưa gió qua đi, ngâm bao nhiêu đắng cay chịu bao nhiêu tội, vì sự nghiệp, một chút khuất nhục này được coi là cái gì?

"An Nhã, tôi cảm thấy cô nói đúng, tôi và Dịch Dương là vợ chồng, tôi có khó khăn, anh ấy giúp tôi là điều đương nhiên. Như vậy đi, tối nay tôi nói một chút chuyện này cho anh ấy."

An Nhã nhẹ nhàng thở ra, "Được, cô nghĩ thông suốt được thì tốt."

- - -

Ban đêm, sau khi Hứa Tân Di tắm rửa xong, bung một bàn hoa quả trên tay, tiến vào thư phòng của Dịch Dương.

Cô ôn nhu đưa đĩa trái cây cho Dịch Dương, dịu dàng nói: "Lão công, anh làm việc vất vả rồi, ăn chút trái cây đi."

Dịch Dương hết sức chăm chú nhìn hình ảnh trên máy vi tính, ngẩng đầu nhìn lướt qua, liền đem ánh mắt quay lại trên màn hình máy tính. Bất quá một giây sau liền sững sờ, lại ngẩng đầu nhìn về phía Hứa Tân Di.

Một mùi thơm quanh quần chớp mũi, sau khi tắm xong làn da Hứa Tân Di càng trắng nõn hồng nhuận. Khóe miệng kéo ra nụ cười, nháy mắt nhìn hắn, khóe mắt đuôi lông mày đều là phong tình vạn chủng.

Cái người không hiểu phong tình Dịch Dương dựa vào phía sau một chút, ngừng làm việc, dù bận vẫn ung dung nhìn cô, "Cô lại làm ra cái trò gì nữa?"

- - "... Tôi nhìn."

"Lão công, sao anh có thể nghĩ em như vậy? Em chỉ là thấy anh làm việc vất vả, mang chút hoa quả cho anh mà thôi."

"Mang hoa quả đến rồi thì cô ra ngoài đi, nghỉ ngơi sớm một chút."

- - "... Cậu nam nhân không hiểu phong tình, bảo sao không ai thêm!"

Hứa Tân Di không nhúc nhích, "Lão công, anh có mệt hay không? Em xoa vai cho anh nhé? Dù sao em cũng không có việc gì, "

Nói xong vén tay áo lên muốn tới bóp vai cho hắn.

Dịch Dương thân nhiên nhìn cô một chút, đem ánh mắt tiếp tục đặt ở trên màn hình máy vi tính, "Vô sự hiền ân cần, phi gian tức đạo. Nói đi, có chuyện gì?"

"Em có thể có chuyện gì..."

"Không nói thì ra ngoài."

"..." Hứa Tân Di đứng vững, lập bập nói: "Là như vậy, lão công, gần đây em có coi trọng một thứ, thế nhưng là em còn thiếu chút tiền, anh có thể giúp em mua lại không?"

Dịch Dương nghĩ đến, đoán chừng là Hứa Tân Di muốn mua đồ trang sức châu báu gì đó, không chút để ý, "Đợi chút nữa tôi cho cô một thẻ chuyên dụng, muốn mua gì tự mình đi mua."

"Thẻ chuyên dụng hình như cũng không đủ."

Dịch Dương kỳ quặc nhìn cô, "Cô muốn mua cái gì?"

"Anh cảm thấy... Công ty của em thế nào?"

"..." Dịch Dương trầm mặc nhìn cô.

Một giây, hai giây.

Vẫn là Hứa Tân Di chịu không được sự trầm mặc lúng túng này, cười nói: "Lão công, sao vậy? Có phải anh cũng cảm thấy công ty của em rất tốt đúng không? Hay là anh mua lại công ty đi."

"Tôi thấy cô nghĩ cũng rất đẹp, cô cho rằng thu mua một công ty đơn giản như vậy sao?"

- - "Bình thường không phải đều là tổng giám đốc nói một câu liền thu mua sao? Lăng nhà lăng nhăng, không có một chút đáng về tổng giám đốc."

"Lão công, công ty của em rất có tiềm lực, thật. Như vậy đi, nếu như không đủ tiền, em bỏ tiền ra thu mua cổ phần, được không?"

"Chẳng ra sao cả. Không có việc gì liền đi ngủ đi, đừng ở đây làm loạn."

Hứa Tân Di yên lặng liếc mắt.

"Anh đã không thể giúp em mua lại công ty, vậy có thể hay không giúp em cái chuyện nhỏ này?"

Dịch Dương nghi hoặc không hiểu nhìn cô.

"Là như vậy, em muốn giải ước với công ty, nhưng là công ty không đồng ý..."

"Vậy liền thừa kiện, cần tôi cho cô mượn luật sư công ty không?"

"... Cảm ơn, cái này cũng không cần, em cũng có luật sư."

"Vậy cô còn muốn làm gì?"

- - "Được rồi, được rồi, đừng so đo với cậu nam nhân này."

"Là như vậy, " Hứa Tân Di chỉnh lý tốt tâm tình, một giây sau liền biến thành tiểu bạch thỏ đáng thương bị vùi dập, hướng Dịch Dương lên án nói: "Bọn họ khi dễ em. Trước đó đã nói xong là sẽ cho em đóng bộ phim này, bây giờ lại lật lọng muốn đòi cho diễn viên khác, còn nói muốn phong sát em. Lão công, em rất sợ!"

Giọng nói kia, biểu tình kia, không nhận được giải Oscar quả thực đáng tiếc.

Dịch Dương nhăn nhó lông mày, "Nói nghiêm túc đi."

Hứa Tân Di hắng giọng một cái, "Đạo diễn đoàn làm phim nói, chỉ cần em có thể giải quyết tranh chấp với công ty, liền đồng ý thay em kháng nghị với phía đầu tư. Thế nhưng là công ty nhất định không đồng ý giải ước, thời gian thừa kiện kéo dài, chờ kiện cáo xong, đoàn làm phim chỉ sợ đã đóng máy. Cho nên, anh có thể hay không giúp em một chút, để em mau chóng giải ước với công ty?"

"Mau chóng giải ước?"

"Có thể không?" Hứa Tân Di ánh mắt chờ đợi nhìn hấn.

- - "Nói ra thân phận tổng tài Dịch thị của anh, mang theo bảy tám chín bảo vệ đến công ty nói cho bọn họ biết, Hứa Tân Di người này, có tôi bảo vệ!"

"..." Dịch Dương bất lực nhớ đến ông chủ của Trời Ngu, "Tôi nhớ công ty của cô là Trời Ngu đúng không."

Suy nghĩ năm giây sau liền gạt đầu, "Được, tôi giúp cô giải quyết."

Hứa Tân Di nhảy cẫng hoan hô, ngay cả nhìn cậu nam nhân trước mặt cũng thuận mắt không ít.

"Lão công! Anh thật tốt! Em thật yêu anh!"

- - "« hoàng đồ » đã được bảo vệ!"

Dịch Dương mặt mày chau lên, "Chờ một chút, cô đóng phim gì?"

Nụ cười của Hứa Tân Di dần dần biến mất, cẩn thận nói: "« hoàng đồ »."

"Là cái bộ phim lần trước cô ở nhà nhìn qua kịch bản kia?"

"Đúng, sao vậy?"

Dịch Dương nhìn cô, nhớ tới trước đó Hứa Tân Di nghĩ muốn cùng những nam chính kia diễn cảnh giường chiếu, cảnh hôn, cảnh kích tình, liền cười lạnh một tiếng, "Không giúp nữa."

Nụ cười Hứa Tân Di trên mặt hoàn toàn biến mất, "... Lão công, tại sao?"

"Không có gì, tôi nói không giúp là không giúp. Nếu không có việc gì cô ra ngoài đi, đừng quấy rầy tôi làm việc."

- - "Tên hôn đản này đùa bỡn cô?!"

- - "Hứa Tân Di, đừng nóng giận, nhớ lại Hàn Kiêu, nhớ lại cảnh giường chiếu, cảnh hôn, cảnh kích tình của mày và Hàn Kiêu, phải nhin!"

Cô hai mắt đầm lệ mông lung, vô cùng đáng thương nhìn hấn, "Em là vợ của anh, bây giờ em gặp phải khó khăn, anh lại không thể giúp em một chút sao? Việc này đối với anh mà nói, căn bản không cần tốn nhiều sức."

Dịch Dương chém đinh chặt sắt, "Không được."

"Tại sao không được? Anh nhìn vợ của mình ở công ty bị người ta khi dễ, anh cũng thờ ơ sao?" Hứa Tân Di che miệng thút thít.

Nhưng cái cậu nam nhân Dịch Dương đối với một màn hoa lệ đái vũ này vững tâm như sắt, "Tôi nói không được là không được."

Hứa Tân Di cắn chặt môi dưới.

- - "Minh vứt bỏ tự tôn đến cầu xin hấn, mình chịu nhục, mình ăn nói khép nép, mình nhận hết ủy khuất để tên hôn đản này nhục mạ, vậy mà hấn lại đùa

bồn mình!"

Dịch Dương: "... "Thật sự là đáng giận!

"Được rồi, em biết anh khẳng định có nỗi khổ tâm, đã như vậy, em liền không làm phiền anh. Anh làm việc cho tốt đi, sớm nghỉ ngơi một chút, em về phòng trước."

- - "Tên hỗn đản anh chờ đó cho tôi!"

Hứa Tân Di thất vọng nói xong lời này, ghen ngào rồi đi.

Chờ sau khi Hứa Tân Di rời đi, Dịch Dương trong đầu còn quanh quẩn câu nói cuối cùng kia của Hứa Tân Di, tài liệu bên trong màn hình máy vi tính một chữ đều nhìn không lọt.

Cảnh giường chiếu cảnh hôn hít cảnh kích tình, nghĩ cũng đẹp vô cùng.

Nửa giờ sau, ngoài cửa mơ hồ truyền đến tiếng bước chân, cùng âm thanh Hứa Tân Di tình cảm dạt dào khóc lóc kể lể.

"Ông, không phải Dịch Dương sai, anh ấy chỉ là không thích cháu, cho nên mới không chịu giúp cháu, ông đừng trách anh ấy."

- - "Anh bắt nạt, cũng đừng trách tôi bắt nạt."

- - "Hôm nay tôi và anh không xong!"

Dịch Dương: "... "

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nữ Phụ Không Muốn Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Editor: ☆๓Toinkle☆

Hứa Tân Di hai mắt đầm lệ giàn giụa đỡ Dịch lão tiên sinh đến thư phòng, một bên khóc một bên khuyên: "Ông, muộn như vậy rồi, hay là để cháu đỡ ông đi về phòng nghỉ ngơi đi," Cách hai mắt đầm lệ, cô mắt nhìn Dịch Dương, sợ hãi cúi đầu, "Cháu chịu một chút ủy khuất không sao đâu."

Dịch lão tiên sinh chống gậy, vỗ vỗ bàn tay của Tân Di, "Việc này ông đã biết, nhất định sẽ vì cháu làm chủ!"

Ông ngẩng đầu nhìn về phía Dịch Dương, "Dịch Dương, chuyện gì đã xảy ra, tại sao lại bắt đầu khi dễ Tân Di rồi?"

Dịch Dương từ bàn đọc sách đứng lên, đỡ lão tiên sinh ngồi trên ghế sa lon, "Ông, muộn như vậy rồi tại sao ông còn chưa ngủ?"

Dịch lão tiên sinh mắt nhìn đồng hồ, "Vẫn chưa đến chín giờ, không tính là muộn. Cháu trước tiên nói cho ông biết chuyện gì đã xảy ra. Tân Di là vợ của cháu, bị người ngoài khi dễ cháu tại sao còn có thể thờ ơ?"

"Ông, cháu..."

Hứa Tân Di khóc lóc đánh gãy lời nói của Dịch Dương, ủy khuất nước mắt, "Ông, không sao đâu, việc này tự cháu cũng có thể giải quyết. Nếu công ty không chịu giải ước với cháu, vậy cháu liền khởi tố công ty. Luật sư nói, nếu như thắng thì có thể thuận lợi giải ước, nhưng nếu như thua, cháu giao một chút tiền bồi thường cũng có thể giải ước."

Nói xong đưa tay lau nước mắt, "Cháu chỉ là có chút khổ sở, cháu ở công ty nhiều năm như vậy, công ty lại lật lọng đem kịch bản cháu đã ký kết đưa cho diễn viên khác, còn nói muốn phong sát cháu."

Dịch Dương: "... "

Ánh mắt Dịch lão tiên sinh nhìn Tân Di càng phát ra từ ái, "Cháu đứa nhỏ này, ở công ty chịu ủy khuất lớn như thế, tại sao không nói sớm cho ông biết? Còn có cháu nữa, Dịch Dương, có chuyện gì xảy ra với cháu vậy? Tân Di xảy ra sự tình này, cháu thân là chồng cũng không phải không giúp được gì, vì sao lại không giúp?"

Dịch Dương chìm khầu khí, "Ông, chính Tân Di cô ấy cũng nói rồi, có thể tự mình giải quyết. Mà việc này lại có luật sư thay cô ấy ra mặt, không có vấn

đề gì quá lớn."

"Đúng vậy a ông, " Hứa Tân Di cường ngạnh tự gạt ra một nụ cười, rất giống như đang chịu nhục, "Cháu có thể tự mình giải quyết."

Dịch lão tiên sinh lại không cho là như vậy, "Nó là phụ nữ, phải tiếp xúc với luật sư, đàm phán với đám cáo già trong công ty, đôi mặt đều là lão hồ ly tính toán tỉ mỉ, cháu lại còn không giúp. Nhìn một chút, nếu nó bị thua thiệt thì làm sao bây giờ?"

Ấn thiết thời?

Dịch Dương cười lạnh, với tính tình của Hứa Tân Di, cô sẽ để mình thua thiệt một chút sao? Không kiếm chuyện người khác đã là may lắm rồi.

"Chuyện này ông mặc kệ, cháu phải thay Tân Di giải quyết."

- - "Không phải nói sẽ không giúp đỡ sao? Tôi nhìn xem anh lần này sẽ nói thế nào."

"Được, ông, chuyện này cháu sẽ thay Tân Di giải quyết. Tân Di, em đưa số điện thoại của luật sư cho anh, anh sẽ để nhóm luật sư trong công ty tiếp nhận kiện cáo của em. Bọn họ đều là luật sư có kinh nghiệm, trong vòng ba tháng nhất định có thể thay em xử lý tốt chuyện này."

Dịch Dương ở mấy chữ "Trong vòng ba tháng" này cường điệu nhấn mạnh.

Hứa Tân Di tức giận đến mài răng.

- - "Ba tháng thì đoàn làm phim đã sớm mở máy, vậy còn nói làm gì nữa!"

"Không cần đầu lão công, thật không cần, luật sư Hà cũng là luật sư rất có kinh nghiệm, có ông ấy, em nhất định có thể kiện thắng. Chỉ là cái kịch bản kia thật đáng tiếc, em chuẩn bị suốt một tháng, mất nửa tháng để thuộc lời kịch, bỏ ra quá nhiều tâm huyết, có chút không nỡ."

"Cái kịch bản kia có chuyện gì xảy ra? Nói cho ông nghe một chút."

Nói xong, Tân Di kiên cường cười nói: "Là như vậy, công ty đưa bộ phim kia giao cho nữ diễn viên khác. Cháu đi tìm đạo diễn, đạo diễn vẫn là rất coi trọng thực lực của cháu, nói, chỉ cần cháu có thể trước thời điểm khởi máy giải quyết xong tranh chấp với công ty, liền có thể giúp cháu khuyên nhà đầu tư kia giữ lại vị trí nữ chính. Thế nhưng là, Dịch Dương cũng đã nói, thưa kiện ít nhất phải mất ba tháng, sau ba tháng, đoàn làm phim đã sớm mở máy."

"Thì ra là vậy..." Dịch lão tiên sinh như có điều suy nghĩ.

"Ông, đây đều là việc nhỏ mà thôi, cháu thật không đáng để ông phải quan tâm như vậy. Không sao đâu, bộ phim này không có cơ hội, cháu sẽ kiếm bộ khác."

"Cháu a, chính là quá tốt, bị khi dễ thành dạng này cũng phải nuốt xuống bụng. Như vậy đi, vấn đề kịch bản, Dịch Dương, cháu cũng xử lý cho Tân Di, được không?"

- - "Nghe không? Ông kêu anh xử lý cho tôi, có bản lĩnh thì anh từ chối đi, dám không xử lý cho tôi thì lại mách tiếp!"

Dịch Dương lạnh lùng nhìn cô.

Hứa Tân Di đối với ánh mắt của hán giả vờ giả vịt khéo hiểu lòng người, giả mù sa mưa nói: "Dịch Dương, nếu như anh cảm thấy việc này quá phiền phức thì thôi đi, em không sao đâu."

Dịch lão tiên sinh lại nói: "Đây không phải việc gì lớn, đừng có gấp, nó nhất định có thể giúp cháu xử lý việc này tốt, yên tâm đi."

"Thật sao?" Hứa Tân Di vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ vạn phần cảm tạ, "Dịch Dương, cảm ơn anh, làm phiền anh quá."

"Không, khách, khí." Dịch Dương nói.

"Đúng rồi lão công, anh vừa nói, muốn cho em thể chuyện dụng mà, còn cho không vậy?"

Dịch Dương từ trong cổ họng gạt ra một chữ, "Cho!"

Dịch lão tiên sinh vui mừng gạt đầu.

- - -

Khoan hãy nói, việc này Dịch Dương xử lý thật đúng là rất thỏa đáng. Hứa Tân Di không biết hán dùng cách gì, ngày thứ ba liền nhận được điện thoại từ ông chủ của Trời Ngu.

Một người bình thường đối với người khác hồ hững lạnh lẽo, trong điện thoại lại khách khách khí khí mời cô tới công ty thương lượng chuyện giải ước.

Xế chiều hôm đó Hứa Tân Di mang theo luật sư và An Nhã chậm rãi ung dung đến công ty.

Tiến vào văn phòng của ông chủ, liền nhìn thấy Triệu tổng giám đốc cũng ở đây.

Ông chủ họ Cao, là lão trung niên năm mươi tuổi, đeo mắt kiếng gọng vàng, một thương nhân khôn khéo biết buôn bán, là cái lão cáo già.

Hứa Tân Di không chút khách khí ngồi ở trên ghế sa lon, mắt nhìn Triệu tổng giám đốc, cười nói: "Thật là khéo, Triệu tổng giám đốc cũng ở đây. Đến đây gấp, không biết có thể hay không làm phiền Triệu tổng giám đốc rút cho tôi cốc nước?"

Phách lối cực kì.

"Được." Triệu tổng giám đốc pha cho mấy người chén trà, ngồi xuống bên cạnh ông chủ, đối diện Hứa Tân Di.

"Tân Di, là như vậy, hai ngày trước, Dịch Tổng có nói chuyện với tôi, anh ta nói..."

"Tôi không muốn biết anh ấy nói gì với ông. Trong điện thoại ông nói muốn tìm tôi là để nói chuyện giải ước, vị này là luật sư của tôi, họ Hà, ông ấy sẽ toàn quyền thay tôi xử lý chuyện giải ước này, sao rồi? Hợp đồng giải ước chuẩn bị xong chưa?"

Luật sư Hà hướng hai người gật đầu thăm hỏi.

Cao tổng đẩy kính mắt, cười nói: "Cô xem một chút, tôi liền nói chắc chắn có hiểu lầm, giải ước cái gì, đều là hiểu lầm mà thôi."

"Hiểu lầm?" Hứa Tân Di trêu tức nhìn về phía Triệu tổng giám đốc, âm dương quái khí mà nói: "Triệu tổng giám đốc lúc trước không phải đã nói nếu như tôi không đồng ý chuyển sang mảng Game Show, liền muốn phong sát tôi sao? Tôi chỉ là một cái minh tinh nhỏ bé, làm sao dám đối kháng với công ty Trời Ngu to lớn như thế?"

Triệu tổng giám đốc bồi tội cười nói xin lỗi, "Hứa tiểu thư, không có ý gì cả. Lúc ấy là tôi nói bậy nói bạ, tôi cũng là không hiểu ý tứ của ông chủ, ông chủ không phải muốn cô chuyển sang mảng khác, mà là để cho nữ nghệ nhân khác trong công ty. Bộ phim « hoàng đồ » kia vẫn là của cô, không ai đoạt."

"Không ai đoạt? Tại sao tôi lại nghe nói, công ty cho Lý Hàn Tinh đóng rồi mà?"

"Đúng là có đóng, nhưng cô ấy không phải nữ chính, mà là nữ phụ thứ ba."

Hứa Tân Di bưng tỉnh đại ngộ, "Thì ra từ đầu đến cuối đều chỉ là hiểu lầm?"

"Đương nhiên là hiểu lầm, cô là nhân viên công ty bồi đường ra, chúng tôi làm sao có thể phong sát cô."

"Vậy, về sau chuyện giải ước sẽ không đề cập tới nữa, chuyện lần này, chúng ta coi như bỏ qua, được không?"

"Bỏ qua?" Hứa Tân Di cười cười, "Com ăn vào có thể phun ra, thế nhưng lời nói nghe vào trong lỗ tai tôi, ngược lại không ra. Được rồi, tất cả mọi người đừng nói nữa, tôi biết các người vì sao hôm nay lại tìm tôi, đưa hợp đồng giải ước lấy ra đây, chúng ta ký, chuyện này coi như xong."

Cao tổng thấp giọng cười cười, "Tân Di, kỳ thật công ty vẫn là cần nghệ nhân như cô. Cô rời đi đối với công ty mà nói là tổn thất rất lớn, mà lại về sau chúng ta sẽ an bài cho cô không ít kịch bản lớn, chỉ chờ cô đến ký. Nếu như chuyện ngày hôm qua đã xúc phạm tới lòng tự tôn của cô, vậy thì, để Triệu tổng giám đốc đây xin lỗi cô, chuyện này coi như bỏ qua, được không?"

Việc này nếu như cứ đơn giản như vậy liền bỏ qua, cô sẽ được coi là cái loại nữ phụ ác độc gì?

Cô mắt nhìn An Nhã, khẩu khí bất đắc dĩ, "Xem ra hôm nay Cao tổng không phải đến cùng tôi nói chuyện giải ước. Đã như vậy, tôi còn có việc, về trước." Hứa Tân Di đứng dậy, làm bộ muốn đi.

"Chờ một chút," Lời đường mật đã nói, cũng không thể khiến Hứa Tân Di hồi tâm chuyển ý, Cao tổng thở dài, "Được, nếu cô đã kiên trì muốn giải ước như vậy, chúng ta đến phòng họp đi."

Hứa Tân Di vừa lòng thỏa ý, nghiêng người nhường đường, "Cao tổng, mời ông đi trước."

- - -

Sau ba giờ, mấy người Hứa Tân Di từ phòng họp đi ra.

"Cao tổng, cảm ơn mấy năm nay đã chiếu cố, hẹn gặp lại."

Cao tổng cười đưa tay tới nắm, "Hứa tiểu thư khách khí rồi, chúc tiền đồ của cô ngày càng rộng mở, có cơ hội sẽ mời cô ăn com, hẹn gặp lại."

Hứa Tân Di không thể từ chối, sau đó mang theo luật sư và An Nhã rời đi.

Lần này Hứa Tân Di rời đi, nhân viên của Trời Ngu đều sợ ngây người.

Một năm nay, công ty lục tục ngo ngoe giải ước với không ít minh tinh, mỗi lần không phải giương cung bạt kiếm thì cũng là gặp nhau tại tòa án. Còn hòa bình nắm tay nhau hoà giải, đây là lần đầu tiên nhìn thấy.

Triệu tổng giám đốc hôm nay nhìn một bụng lửa giận, "Cao tổng, Hứa Tân Di cô ta..."

Cao tổng lạnh lùng trừng mắt liếc hần một cái, "Việc của Hứa Tân Di ông không cần xen vào, hai ngày nữa sẽ có tổng giám đốc mới đến nhận chức, ông sẽ được điều đi nơi khác."

Triệu tổng giám đốc kinh hãi, "Cao tổng, tôi..."

Nhưng Cao tổng hiển nhiên không cho hần cơ hội, quay người liền đi.

- - -

Trên đường trở về, Hứa Tân Di đem chuyện vừa rồi Cao tổng từng bước nhượng bộ suy nghĩ một lần, vẫn như cũ không hiểu được.

"Kì quái, Dịch Dương mặc dù có tiền có thế, nhưng Cao tổng dù sao cũng là ông chủ của Trời Ngu, hôm nay tại sao khác thường như vậy?"

An Nhã hỏi cô, "Cô không biết?"

Hứa Tân Di hỏi lại: "Không biết cái gì?"

"Trời Ngu gần đây tổn thất nặng nề, phải lôi kéo phía đầu tư."

"Đầu tư và Dịch Dương có..." Còn chưa nói xong, Hứa Tân Di tựa hồ hiểu ra cái gì, "Đầu tư? Anh ta dùng thân phận nhà đầu tư áp chế?"

"Còn không phải sao?"

"Làm sao cô biết?"

An Nhã cười, "Nếu tôi nói trong công ty tôi có nội gián, cô tin không?"

"Tin!"

Nếu thật là như vậy, thủ đoạn của Dịch Dương đủ ác độc, vậy mà không cho người đường lui.

Thật sự là đã quá xem thường hần.

Hứa Tân Di nghĩ nghĩ, "Vậy tôi thật sự nên cảm ơn anh ấy thật chu đáo mới được. Còn cô nữa, khoảng thời gian này vất vả rồi, mời cô đi mua sắm, đêm nay tôi trả tiền."

An Nhã nhún mày, "Hào phóng như vậy?"

Hứa Tân Di móc ra cái thẻ phụ thuộc Dịch Dương cho cô, "Tôi có tiền."

Nếu là bình thường, An Nhã sẽ không dám cùng cô đi dạo phố, nữ nhân này căn bản không biết "đi dạo" là gì.

Đêm nay xem ra, Hứa Tân Di so với bình thường càng điên hơn.

"Làm phiền cô, cái này, cái này, cái này, vẫn còn cái này, mấy món vừa rồi tôi nói đều là không cần, còn lại dựa theo số đo của tôi gói lại hết đi."

Nhân viên cửa hàng vẻ mặt tươi cười, "Được rồi, Hứa tiểu thư, xin chờ một chút."

An Nhã lôi kéo cô, "Cô có bị sao không? Mua nhiều như vậy?"

"Cao hứng nha." Hứa Tân Di đem phụ thuộc thẻ đưa cho nhân viên cửa hàng, "Đúng rồi, những đồ này sau khi đóng gói xong thì giúp tôi chuyển đến Nhất Phẩm Lan Đình đi."

"Được, Hứa tiểu thư!"

Làm vợ Dịch Dương hai năm, cái gì cũng không được dùng, thật vất vả mới có được một thẻ phụ thuộc của Dịch Dương, đương nhiên phải dùng nhiều một chút, để Dịch Dương biết được sức mua kinh khủng của cô.

Trời tối, Hứa Tân Di thắng lợi trở về. Đồ vật trong xe của cô rất ít, mua cho Dịch phu nhân và Dịch lão tiên sinh thì nhiều.

"Mẹ, con mua cho mẹ chút lễ vật, hi vọng mẹ sẽ thích."

"Mẹ cái gì cũng không thiếu, con mua những thứ này làm gì?" Dịch phu nhân mặc dù ngoài miệng nói không cần, nhưng ý cười từ khóe miệng lan tràn

biểu hiện tâm tình bà rất tốt.

"Đây là mua cho ông."

Dịch lão tiên sinh kinh hỉ hỏi: "Ông cũng có phần?"

"Đương nhiên! Ông nhìn xem có thích hay không."

"Thích, mua cái gì ông cũng đều thích."

"Ông thích thì tốt. Đúng rồi, ông, Dịch Dương trở về rồi sao?"

"Về sớm rồi, ở trên lầu."

Hứa Tân Di ôm một cái hộp đóng gói, "VẬY cháu đi lên trước."

Dịch lão tiên sinh phát tay, "Đi đi."

Hứa Tân Di chạy tới thư phòng của Dịch Dương, gõ cửa, ôm hộp đóng gói đặt trên bàn sách của Dịch Dương, mỉm cười mang theo cảm kích nói: "Lão công, hôm nay em đi công ty thuận lợi giải ước, cảm ơn anh đã giúp em."

Dịch Dương nhìn cô một cái, "Không cần cảm ơn."

"Vẫn là phải cảm ơn. Em dùng tiền của mình mua cho anh chiếc thắt lưng này, chỉ là một chút xú tâm ý mà thôi, anh nhận đi." Cô lấy chiếc hộp đóng gói ra, đưa cho Dịch Dương.

Cái LOGO to lớn ở bên trên chiếc hộp là cái nhãn hiệu Dịch Dương chưa từng thấy qua.

Dịch Dương thoải mái tiếp nhận, cũng hỏi: "Tiền của cô?"

"Đúng a, chiếc dây lưng này rất đáng quý, khoảng mười vạn(1)." Tận lực nhấn mạnh giá cả.

(1) 10 vạn ≈ 330 triệu VND

Quần áo của Dịch Dương phần lớn đều là do Dịch phu nhân chuẩn bị, nhưng đối với giá cả hắn cũng hơi có hiểu biết, một cái thắt lưng mười vạn không hiếm lạ, chỉ là cái nhãn hiệu này tại sao hắn chưa từng thấy qua?

Đem hộp đóng gói mở ra, chỉ là một chiếc thắt lưng thường thường không có gì lạ, cùng với thắt lưng bình thường cũng không có khác biệt gì quá lớn.

"Cảm ơn." Đây là lần thứ nhất hắn nhận được quà của Hứa Tân Di.

"Không cần cảm ơn," Hứa Tân Di thừa cơ nói: "Đúng rồi, hôm nay em dùng thẻ phụ thuộc của anh mua ít đồ, bỏ ra ít tiền, anh sẽ không để tâm chứ?"

Dịch Dương biết điện thoại có tin nhắn tiêu phí, nhưng bận rộn cả ngày, không có thời gian mở ra xem.

Hắn thuận miệng hỏi một câu: "Tiêu hết bao nhiêu?"

"Cũng không nhiều lắm, chỉ hơn một vạn mà thôi."

Hơn một vạn đối với Dịch Dương mà nói không coi là cái gì, "Tôi biết rồi, thẻ phụ thuộc cô cứ giữ lại đi, cần gì thì tự mình mua."

"Cảm ơn lão công, vậy em đi tắm trước a, anh cũng nghỉ ngơi sớm một chút."

"Ừm."

Điện thoại truyền tới cái tin nhắn ngắn.

Dịch Dương mở điện thoại, nhìn.

- - 【 Ngân hàng XX Trung Quốc 】 Tài khoản có số đuôi 2411 vào ngày 20 tháng 10 lúc 20:42 hoàn thành giao dịch chuyển tiền, tổng là 1,095,702 vạn(2).

(2) 1,095,702 vạn ≈ 3 tỷ 620 triệu VND.

Dịch Dương: "?"

Hắn nhìn lại tin nhắn này mấy lần, đếm rõ ràng từng chữ số, sau khi xác định không phải hắn nhìn lầm, cao giọng gầm to: "Hứa Tân Di!"

Trước cửa phòng Hứa Tân Di dừng bước chân lại.

"Hôm nay cô đến cùng bỏ ra bao nhiêu tiền!"

Hứa Tân Di mặt mũi tràn đầy vô tội, "Hơn một vạn a."

"Hơn một vạn? Vậy tin nhắn tiêu phí trên điện thoại di động của tôi là như thế nào... Hơn một vạn?" Dịch Dương tựa hồ nghĩ đến cái gì, hỏi: "Bao nhiêu là hơn một vạn?"

Hứa Tân Di nghĩ nghĩ, "Không nhớ lắm, chỉ nhớ rõ là hơn một vạn. Lão công, anh sẽ không hẹp hòi như thế a? Một chút tiền nhỏ mà thôi, anh không nỡ để em tiêu, vậy em trả lại cho anh."

"..." Dịch Dương che lấy cái trán, "Được rồi, cô đi nghỉ ngơi đi."

Hứa Tân Di mỉm cười, "Em đi đây."

Dịch Dương nghiêng mắt nhìn đến dây lưng trên bàn, "Chờ một chút," hắn hồ nghi nhìn về phía Hứa Tân Di, "Cô nói đi, dây lưng này mua cho tôi hết bao nhiêu tiền?"

"Khoảng mười vạn khối."

Dịch Dương từng chữ từng câu hỏi: "Kém bao nhiêu?"

"Chênh lệch..." Hứa Tân Di kéo dài âm thanh, lặng lẽ chạy tới ngoài cửa, "Chín vạn chín ngàn bảy!"

Rầm

"... Hứa Tân Di!!!"

Tác giả có lời muốn nói:

- *Hứa Tân Di: Hôm nay bỏ ra món tiền siêu to khổng lồ mua cho lão công thắt lưng! Rất vui về!*

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nữ Phụ Không Muốn Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Editor: ☆๔T๐p̣ḳḷe☆

Dịch Dương cảm thấy đời trước mình hình như thiếu Hứa Tân Di, đời này Hứa Tân Di tìm hắn tới đòi nợ.

Một đêm tiêu hết một trăm vạn kỳ thật cũng không có gì, hắn đã đưa thẻ phụ thuộc cho Hứa Tân Di, như vậy Hứa Tân Di mua cái gì, mua bao nhiêu đều là tự do của cô ấy.

Có thể mua đồ một trăm vạn, mua thắt lưng cho hắn lại chỉ có ba trăm?

Hắn vốn biết, một chiếc thắt lưng nếu là mười vạn, vậy thì tại sao LOGO bên trên hắn lại chưa thấy qua.

Ngắm lại vẫn là không cam tâm.

Dịch Dương lấy điện thoại di động ra tìm nhãn hiệu thắt lưng.

—— Thắt lưng XX, cửa hàng Thập Niên Lão, thắt lưng tự động dành cho phái nam, làm từ da trâu thật 100%!

Yết giá: 299¥ (1)

(1) ¥: Viết tắt của từ Yuan, là ký hiệu đơn vị tiền tệ của Trung Quốc.

Thật đúng là ba trăm.

Dịch Dương nghiêng răng nghiêng lợi ấn vào shop. Giao diện shop online hoa hòe lờ lợt nồng đậm tính chất nhà quê, người mẫu toàn là những ông chú 40 tuổi. Một dòng chữ quảng cáo cực lớn vắt ngang ở trang đầu của cửa hàng.

Thất lưng XX, mang lại cho bạn siêu phẩm trôi buộc, cực hạn thoải mái!

Dịch Dương...

Hắn thật rất muốn biết, Hứa Tân Di là ở đâu tìm được cái cửa hàng này mà mua được? Cô thật sự là quá vất vả.

Chịu không được con mắt bị độc hại, lúc đang chuẩn bị tắt điện thoại di động, một cái tin nhắn ưu đãi liền nhảy tới.

——Mã khuyến mãi gấp đôi đã chuyển tới tài khoản của quý khách.

Khuyến mãi?

Khuyến mãi gấp đôi?

Bỗng nhiên nhận được tin nhắn này, Dịch Dương còn tưởng rằng mình hoa mắt nhìn lầm.

Thất lưng giá 299¥ cũng khuyến mãi gấp đôi?

Dịch Dương mắt nhìn thất lưng trên mặt bàn, lại nhìn mã khuyến mãi gấp đôi trong điện thoại di động.

Thất lưng giá 30¥, làm bằng giấy sao?

Ba ——

Điện thoại hung hăng bị đập trên bàn.

Dịch Dương có loại ý nghĩ muốn đem thất lưng trước mắt này giống như rác rưởi ném vào trong thùng rác, nhưng làm như vậy không khỏi quá mức hẹp hòi, không cần thiết.

Hắn là nam nhân, không thể so đo với một nữ nhân.

Dịch Dương ép buộc mình dịch chuyển ánh mắt khỏi chiếc thất lưng, tập trung tinh thần trở về làm việc.

...

Mười phút sau, Dịch Dương mặt không biểu tình cất chiếc thất lưng trên bàn vào ngăn kéo, tiếp tục làm việc.

Cùng lúc đó, Hứa Tân Di trở về phòng nghỉ ngơi, ngâm mình ở trong bồn tắm, hưởng thụ lấy cảm giác sáng khoái được nước nóng mát xa tứ chi đau nhức.

Hơi nóng tràn ngập phòng tắm, có chuyện gì có thể vui sướng hơn việc sau một ngày mưa sấm không tiết chế, có thể ngâm nước nóng được đây?

"Kí chủ, cô như này không tốt."

"Không tốt? Chỗ nào không tốt?"

"Cô yêu tha thiết Dịch Dương như vậy, sao có thể dùng một cái thất lưng chỉ ba trăm qua loa tặng anh ta?"

Hứa Tân Di bùng lên một ly rượu đỏ, nhấp một ngụm, "Người không hiểu gì cả, đây chính là lần thứ nhất ta dùng tiền của mình mua lễ vật cho nam nhân xa lạ. Nghe cho rõ ràng, là dùng tiền của ta, trừ anh ta ra, không nam nhân nào có vinh hạnh như vậy."

"Cho nên, thất lưng cái gì không quan trọng, quan trọng là tâm ý của ta. Chi bằng vào phần tâm ý của ta, giá trị liền không thể đánh giá, sao người có thể nói ta làm như vậy không tốt?"

"..." Nói hay lắm, rất có đạo lý.

Sau khi ngâm nước xong, Hứa Tân Di toàn thân thoải mái từ trong phòng tắm đi ra, một bên mở Laptop, ngồi ở đầu giường, gõ từng chữ từng chữ kế hoạch của cô, một bên gọi điện thoại cho An Nhã.

Cô bây giờ đã thuận lợi giải ước với công ty, trở thành một người rảnh rỗi tự do tự tại không bị hiệp ước ràng buộc. Mặc dù có không ít công ty ném cành ô liu cho cô, nhưng đều bị cô cự tuyệt.

Cô có tính toán của mình.

Đã không cách có nào thu mua công ty, vậy liền thành lập phòng làm việc của mình.

"An Nhã, tôi muốn thành lập phòng làm việc của mình, cô cảm thấy thế nào?"

Trong điện thoại An Nhã ngữ khí có chút chán kinh, "Phòng làm việc?"

"Tốt xấu ở Ngu Nhạc Quyển lẫn lộn nhiều năm như vậy, tôi có tài chính và nhân mạch, vẫn còn cô nữa, cũng quen biết không ít đạo diễn và nhà sản xuất. Mặc dù nói giai đoạn đầu có khả năng sẽ không bằng các công ty quản lý lớn khác, không có được nhân vật chính hay mấy kịch bản tốt. Bất quá chuyện thành hay không đều do người cả, nếu như thành công, hai người chúng ta liền có thể sánh đôi với Ngu Nhạc Quyển."

An Nhã nghĩ sâu tính kỹ, không có xúc động phát biểu.

Hứa Tân Di nói tiếp: "Kỳ thật cũng có mấy công ty quản lý liên lạc cho tôi, thế nhưng cũng chỉ giống như ăn nhờ ở đậu, bị hợp đồng hạn chế trói buộc, khó đảm bảo sẽ không lại xuất hiện loại chuyện giống Trời Ngu. Thay vì ở trong công ty khác bị khinh bỉ, không bằng mình tự làm. Người đại diện An, cô nghĩ như thế nào?"

An Nhã cười nói: "Cô cũng đã nói như vậy, tôi còn có thể nói cái gì? Cho tới nay tôi chỉ là người đại diện của mỗi mình cô, cô đi tôi không có cơm ăn, đương nhiên phải đi theo cô rồi. Được, cô mở đi, tôi theo cô, tiếp tục làm người đại diện cho cô, dù sao cô cũng không dám bỏ tôi."

"Được, cụ thể ngày mai gặp mặt trò chuyện nói sau, gặp ở chỗ cũ."

Nói chuyện phiếm hai câu Hứa Tân Di mới cúp máy, mắt nhìn kế hoạch trong máy vi tính, cười.

Chuyện nhỏ, đời trước cô có thể khiến phòng làm việc kinh doanh thành công vang dội, đời này cô có hậu thuẫn, còn có thể kinh doanh không thành công sao?

Đội công ty thành lập, có quy mô nhất định, cô liền tìm kiếm cái tiểu thịt tươi khác tới phòng làm việc của mình.

Những nam hài tử xinh đẹp, đáng yêu, ánh nắng soái khí, ai không thích đây?

Đêm dài đường vắng, thành thị bị ánh trăng sáng tỏ bao phủ, thời gian vẫn chảy theo dòng người.

Trong phòng huấn luyện của Trời Ngu, năm nam sinh coi như lớn lên đẹp trai mồ hôi rơi như mưa, kết thúc một lần cuối cùng luyện tập vũ đạo, thờ hồng học ngồi chung một chỗ, ngửa đầu đổ nước khoáng vào trong miệng, không khí toàn bộ phòng luyện tập tràn ngập thanh xuân dào dạt.

Mà giờ khắc này đồng hồ trên tường đã đi chỉ mười hai giờ.

Gần 1 năm nay, giới giải trí cho ra không biết bao nhiêu nhóm nhạc nam, thành tích không ngừng vượt qua Trời Ngu. Vì để cứu lại công ty, lại làm ra và muốn tạo một nhóm nhạc nam, chiêu mộ được năm thành viên. Sau nửa năm luyện tập cùng huấn luyện, đã được debut.

Có lẽ là do thị trường bão hòa, cũng có lẽ là do nhóm thần tượng cùng phong cách quá nhiều, fan hâm mộ không có cảm giác mới mẻ, làm công ty bị phá hủy kế hoạch, nhóm BIG_FIVE luôn không nổi được.

"Giang Niệm, anh có nghe nói không?"

Nam sinh bị gọi lại Giang Niệm đang ngồi ở trên mặt đất, hai tay của hắn khoắc lên trên đầu gối, cúi thấp đầu, chỉ nhìn thấy một nửa khuôn mặt. Bởi vì cường độ huấn luyện quá lớn nên sau khi được nghỉ ngơi năm phút vẫn không ngừng thở dốc, phía sau lưng gầy gò da bọc xương bởi vậy mà không ngừng run run. Mồ hôi từ lỗ tóc của hắn dọc theo gương mặt nhỏ xuống cái cằm, trước mặt sàn nhà dính ướt lớn.

Giang Niệm quay đầu, "Sao vậy?"

Là một khuôn mặt không thể bắt bẻ, mày kiếm mắt sáng, mũi cao thẳng, tràn đầy hormone, liếc mắt nhìn qua liền biết thiếu niên này vô cùng hăng hái và ngạo khí.

"Hôm nay Hứa Tân Di giải ước với công ty."

"Giải ước?"

Một thành viên này vừa nói câu này, ba thành viên khác cũng cùng nhau vây quanh.

"Trước đó không nghe nói đến việc này, tại sao đột nhiên liền giải ước?"

"Không biết nữa, bất quá Hứa Tân Di thật là có chút tài năng, nói giải ước liền giải ước, một chút tranh chấp đều không có. Cậu xem xem những người bị công ty giải ước trước đó, thừa kiện, bị công ty kéo dài ròng rã một năm, nguyên khí to lớn, bây giờ cũng không thể tái xuất. Nửa năm trước, tớ còn nghe nói vì muốn giải ước với công ty, có người còn phải bồi thường trọn vẹn ba ngàn vạn!"

"Hai năm nay công ty đi nhiều người, người vào lại ít, công ty có thể hay không..."

"Cậu nhìn bọn mình hiện tại thì biết, debut nửa năm, ngoại trừ ở công ty luyện tập không biết ngày đêm, thì còn cái gì? Tôi nói cho mọi người biết, đoạn thời gian trước tôi vụng trộm hỏi qua người đại diện, cô ta nói nửa năm gần đây, chúng ta đều không có bất kỳ cái kế hoạch gì, tôi đoán chừng công ty muốn loại bỏ chúng ta."

"Không thể nào? Cậu đừng nói mò!"

"Tại sao lại không thể nào, thời điểm cảm giác được một cái sản phẩm không kiếm được tiền, kịp thời dừng tổn hại mới là cách làm chính xác. Mục đích của công ty chính là kiếm tiền, bản chất thương nhân mà thôi."

"Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?"

"Cậu đã ký hiệp ước, còn có thể làm sao? Chỉ có thể tiếp tục ở trong phòng luyện tập của công ty nhảy nhót, thẳng đến ngày ấy. Trừ phi cậu có thể sớm giải ước với công ty."

"Tôi cũng muốn giải ước, tôi mới hai mươi hai tuổi, ký kết năm năm, năm năm sau tôi đã hai mươi bảy rồi, cũng không thể cứ như vậy cùng công ty đông dài, thế nhưng tôi làm sao có nhiều tiền như vậy mà bồi thường cho công ty."

"Tôi nghe nói, Hứa Tân Di giải ước, không phải bồi thường tiền."

"Không phải bồi thường tiền? Quan hệ của công ty và Hứa Tân Di tốt như vậy sao?"

"Quan hệ tốt? Hứa Tân Di giải ước thuận lợi như vậy, là bởi vì sau lưng cô ấy có người."

"Có người? Người nào? Kim chủ sao?"

"Có người đào qua bối cảnh của Hứa Tân Di, trước đó nhà cô ấy rất có thể lực, quen biết không ít người có quyền thế. Cho nên ở bên trong Ngũ Nhạc Quyền ngang ngược can rờ nhiều năm như vậy, không ai dám trêu chọc cô ấy. Lần này giải ước, đoán chừng có người ở sau lưng cô ấy giúp đỡ."

"Nếu đúng như cậu nói, Hứa Tân Di vẫn là người có quyền thế, có bối cảnh?"

"Nếu không phải thì hôm nay tại sao cái lão hồ ly Cao tổng kia lại có thể khách khí với cô ấy như vậy?"

"Nói cũng hợp lý... Ài, Giang Niệm, cậu bình thường không thích xem phim Hứa Tân Di đóng à? Tại sao không nói chuyện?"

Giang Niệm yên tĩnh nghe xong toàn bộ câu chuyện, câu môi cười một tiếng, trong mắt óng ánh tinh quang. "Tôi đang nghe đây."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nữ Phụ Không Muốn Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Editor: ☆๔Toηkℓε☆

Thành lập phòng làm việc mặc dù rườm rà, nhưng Hứa Tân Di có một chút kinh nghiệm, không đến mức luống cuống tay chân không biết phải làm sao. Trừ việc tuyển nghệ nhân ở bên ngoài có chút phiền nhiễu, còn lại hết thấy thuận lợi.

Bất quá khiến cô không ngờ tới chính là, An Nhã vậy mà làm việc năng suất như thế, từ phía Trời Ngu kia kiếm được mấy nhân viên, thậm chí còn dương dương đắc ý nói với cô: "Tân Di, cô yên tâm, mấy nhân viên này đều là người có nhân tài, không phải ăn không ngồi rồi. Sau khi Trời Ngu thay máu, tất cả đều là người mới, công ty đều mù mịt rồi tinh rồi mù. Mấy người này đã sớm nghĩ đến chuyện chuyển công ty khác, tôi vừa mới kêu cần tuyển nhân viên, tất cả đều đã đến."

Nhân viên trong công ty Hứa Tân Di biết rất ít, nhưng cô tin nhiệm An Nhã, người có thể khiến An Nhã nhìn trúng, sẽ không quá kém.

"Có những ai?"

"Biết Trần Mạt không? Trước đó ở trong công ty, thanh danh so với cô còn thối nát hơn. Còn nói anh ta không xứng được đứng ở vị trí hiện tại, bị cư dân mạng bôi đen. Nhưng chỉ trong thời gian một năm, Trần Mạt đã tẩy trắng xóa bỏ tất cả. Còn mấy bộ phận Pro, bộ phận tìm kiếm tài nguyên, bộ phận Marketing, mấy người có nhân tài đều đến chỗ chúng ta, tôi cho bọn họ gấp đôi tiền lương. Tôi nói cho cô nghe, cô liền nhìn xem đi, với tình trạng của

Trời Ngu hiện tại, qua không được bao lâu, bọn họ khẳng định tự mình đi tìm đường chết."

Hứa Tân Di như có điều suy nghĩ gật đầu.

"Đúng rồi, " An Nhã tựa hồ nhớ tới cái gì, "Lúc trước cô không phải nhờ tôi tìm giúp phòng làm việc sao? Tôi giúp cô chọn một chỗ, cô tuyệt đối sẽ thích."

Sau khi làm thỏa đáng các loại thủ tục và chứng minh, Hứa Tân Di đi nhìn mấy địa điểm, cũng không quá hài lòng, chuyện này liền ủy thác cho An Nhã đi làm.

Đến nay mới có mấy ngày, nhìn kỹ nhanh như vậy sao?

"Chỗ nào?"

"Đường Trường Ninh, cao ốc Tân Hải." An Nhã ý vị thâm trường, nói: "Chỗ ấy cách Nhất Phẩm Lan Đình rất gần, mà đối diện lại chính là công ty của Dịch Dương, thế nào? Nơi này không tệ a? Tôi đặc biệt vì cô chọn đó."

- - - Vậy, thật sự là cảm ơn cô.

Hứa Tân Di biết An Nhã là có ý tốt, không có ý gì khác, nhưng địa chỉ của công ty lại đối diện công ty Dịch Dương. Cô bỗng nhiên có loại cảm giác giống như có nỗi khổ mà không nói được.

"... Trừ cao ốc Tân Hải, còn chỗ nào khác không?"

"Hả? Có vấn đề gì sao?"

Hứa Tân Di muốn nói lại thôi.

Được rồi.

Ở gần cầu nam nhân này thì đã sao, dù gì cô cũng không cần thường xuyên đến phòng làm việc.

"Không có gì, vậy liền chọn cao ốc Tân Hải, rất tốt." Nghĩ nghĩ, Hứa Tân Di bàn giao cho cô, "Còn nữa, sự tình hai ngày nay chúng ta đã vất vả rồi, buổi tối ngày mai nếu có thời gian, tôi mời mọi người ăn một bữa cơm."

"Vậy tôi sẽ chờ tiệc lớn của bà chủ."

"Yên tâm, không quên mời cô đâu."

- - -

Làm bà chủ, Hứa Tân Di vùng tiền như rác, mời nhân viên tương lai đến ăn cơm tại Ung Phúc.

Chỗ này ở trung tâm thành phố A, phòng ở được thiết kế theo kiểu dáng thế kỷ trước của Châu Âu, nhiều lần biến dạng, được bà chủ hiện tại nhìn trúng, thuê mười năm, bây giờ xây thành câu lạc bộ tư nhân.

Bởi vì là câu lạc bộ tư nhân, muốn đi ăn một bữa cơm ở đây, phải là hội viên.

Mà muốn trở thành hội viên rất đơn giản, nộp phí mười vạn (1), nhưng phải có người bảo lãnh.

(1) 10 vạn \approx 330 triệu VND

Đám nhân viên sau khi ngồi xuống nhao nhao liú lười, "Ai da, tôi cho tới bây giờ không nghĩ tới mình vậy mà sẽ có một ngày có thể đến Ung Phúc ăn cơm, không được, tôi phải quay lại cái video đăng lên mạng."

"Trời ạ, tôi nghe nói cái đĩa này đều là làm từ vàng, là thật hay giả?"

"Tôi cảm giác mình đang nằm mơ, tôi nghe nói ở đây, một đĩa sơi khoai tây cũng đã lên tới ba chữ số."

"Đừng làm bộ dạng giống như chưa từng thấy qua việc đời, đây là Ung Phúc, làm sao có sơi khoai tây cho cô ăn?"

An Nhã và Hứa Tân Di chậm rãi tiến vào, nghe được lời nói như thế một phen cười, "Từ hôm nay trở đi, mọi người đều làm chung một chỗ, đừng khách khí, muốn ăn cái gì tự mình gọi, hôm nay bà chủ tương lai của chúng ta sẽ trả tiền."

Nói xong, An Nhã vỗ vỗ vai bà chủ Hứa.

Hứa Tân Di cũng cười nói: "Đúng vậy a, về sau mọi người cùng làm việc ở một nơi chính là người một nhà, muốn ăn cái gì tùy tiện gọi đi, hôm nay tất cả tôi bao."

Nhân viên phục vụ đưa tới menu.

"Thật sao? Vậy chúng tôi cũng sẽ không khách khí."

"Ai bảo cô cần khách khí? Nhanh lên đi." An Nhã cười đứng dậy, giới thiệu cho Hứa Tân Di: "Tân Di, tôi giới thiệu cho cô một chút, vị này là Trần Mạt, tôi đã nói qua với cô rồi."

Hứa Tân Di bừng tỉnh đại ngộ, "Trần Mạt, chào anh, thật sự là duyên phận, trước kia làm chung với nhau, về sau vẫn như vậy."

Trần Mạt đã ngoài ba mươi, bớt đi sự ngây ngô của tuổi trẻ, bốn chữ thành thực ôn trọng rất hợp với anh ta.

"Hứa tiểu thư, có thể cùng cô..."

Hứa Tân Di đánh gãy lời nói của hắn, "Về sau đã cùng làm chung một chỗ rồi, cũng đừng có mở miệng một tiếng Hứa tiểu thư, anh có thể gọi tôi là Tân Di, hoặc gọi tôi là bà chủ cũng được."

Trần Mạt sững sờ, ngược lại đối với cách nói chuyện dứt khoát của Hứa Tân Di cười nói: "Bà chủ, về sau chiếu cố nhiều hơn."

"Đương nhiên, vậy coi như anh đem trong sạch của anh giao vào tay tôi."

Hứa Tân Di thốt ra lời này, mọi người đều cười.

Bọn họ làm nghề này, bên trong Ngũ Nhạc Quyển người nào cũng đã gặp qua. Hứa Tân Di ngang ngược can rở, ở bên trong Ngũ Nhạc Quyển căn bản không đáng chú ý.

Fan hâm mộ cảm thấy ngứa mắt, nhưng đối với bọn họ, tro bụi cũng không bằng.

An Nhã lục tục ngo ngoe giới thiệu nhân viên khác, Hứa Tân Di yên lặng nhớ kỹ tên của từng người, về sau những người này đều là lực lượng trung kiên của cô, phòng làm việc cuối cùng có thể đi tới đâu, coi như đều dựa vào bọn họ.

"Mọi người ăn trước đi, tôi đi toilet một lát."

Tân Di rời tiệc, vào toilet trang điểm lại, vừa ra khỏi cửa phòng, đối diện một thiếu niên dáng người cao gầy mạnh mẽ hướng cô chạy tới, dù cho mặt lộ vẻ kinh hoàng, cũng không khó để thấy được thiếu niên này ngũ quan rất xinh xắn.

Phanh --

Một người chạy quá nhanh, một người tránh không kịp, hai người bỗng nhiên đụng phải nhau.

Hứa Tân Di đầu vai bị đụng, dưới chân không vững nghiêng về sau lao đảo mấy bước, mắt thấy sắp bị ngã vào trên mặt đất, nam hài tử dáng người gầy gò phản ứng cấp tốc, bắt lấy cánh tay Hứa Tân Di, lấy một khoảng cách vừa đứng đỡ cô.

"Rất xin lỗi, tôi..." Thiếu niên thờ hồng học, ngẩng đầu nhìn Hứa Tân Di, nháy mắt sững sờ, "Hứa... Tân Di? Chị Tân Di, là chị sao?"

Hứa Tân Di che lấy đôi vai của mình bị đụng đau, đối với thiếu niên trước mặt này rõ ràng nhận ra mình có một chút ấn tượng, có chút quen mắt, nhưng trong lúc nhất thời thật đúng là không nhận ra được là ai.

"Cậu là?"

Thiếu niên kích động nói: "Em là Giang Niệm, thành viên nhóm BIG_FIVE ở công ty Trời Ngu."

Hứa Tân Di bừng tỉnh đại ngộ.

Bảo sao cô lại nhìn quen mắt như thế, thì ra là trước đó đã nhìn thấy trên poster, nhưng chưa từng gặp qua người ngoài đời thực, cho nên không quen biết.

Hiện tại gặp được, người thực so với ảnh trên poster đẹp mắt hơn nhiều.

Mây kiếm mắt sáng, ngũ quan tinh xảo, làn da trắng bóc giống như trứng gà, giữa lông mày tạo cho người ta một loại cảm giác rất thoải mái. Dáng người gầy gò lại không yếu ớt, có cảm giác đặc biệt trẻ trung tinh thần phấn chấn bông bột, là mẫu người của giới trẻ bây giờ.

Cô trước đó đã cảm thấy kỳ quái, xinh đẹp đáng yêu như thế, nhưng nam nhân soái khí ánh nắng này, tại sao lại không nổi được?

Hiện tại gặp qua người ngoài đời thực, lại càng kỳ quái hơn.

"Thì ra là cậu..." Sau khi Hứa Tân Di thưởng thức một phen sắc đẹp xong, mới nhìn thấy hắn mặt mày lo lắng, nói: "Tôi không sao đâu, cậu có việc gấp thì đi trước đi."

Ánh mắt Giang Niệm cháy bỏng, không ngừng nghiêng mắt nhìn phía sau, hầu kết khấn trương trên dưới co rúm, giống như là gặp phải việc gì rất khẩn cấp.

Thần sắc nôn nóng một phen, hần tựa hồ như đã cùng đường, rốt cục nhịn không được hướng Hứa Tân Di mở miệng, "Chị Tân Di, chị có thể... Có thể giúp em một chút không?"

"Giúp?" Hứa Tân Di mi tâm cau lại.

Theo lý mà nói, một nam hài tử suất khí như Giang Niệm mở miệng xin giúp đỡ, cô khẳng định là không thể từ chối, nhưng lý trí nói cho cô, người dám ở câu lạc bộ Ung Phúc gây chuyện, bình thường cũng không dễ chọc.

Đừng nhìn cô bình thường ở Ngũ Nhạc Quyển điệu võ giương oai ngang ngược can rờ như vậy, tất cả đều có chừng mực, chỉ đắc tội với người cô giải quyết được, ngược lại nếu chẳng may, chỉ sợ phải cầu xin cầu nam nhân Dịch Dương kia đến cứu cô.

"Công ty kêu em tới bồi khách, nói là có người xem trọng em, đồng ý cho em một vai trong một bộ phim truyền hình. Thế nhưng là em vừa đến đã động tay động chân với em, còn không cho em đi, em thật vất vả mới ra được ngoài, chị có thể..." Nói đến đây, Giang Niệm ngậm miệng, tựa hồ cũng biết mình và Hứa Tân Di là lần đầu tiên nhận biết, không biết lượng sức, "Thật xin lỗi, chị Tân Di, em... Không làm phiền chị nữa, em đi trước."

Nói xong, không đợi Hứa Tân Di nói chuyện, Giang Niệm không một chút do dự, nhắc chân liền hướng phía lối ra đi.

Hành lang vắng vẻ không người, giống như cuộc gặp mặt ngẫu nhiên vừa rồi, thật chỉ là một việc ngoài ý muốn mà thôi.

Về đến phòng Hứa Tân Di một mực nhớ việc này, An Nhã nhìn cô liền biết có tâm sự, cười nói: "Đi đâu tại sao lâu như thế mới trở về? Chuyện gì xảy ra?"

"Mọi người biết nhóm BIG_FIVE không?"

"Tại sao không biết?" Trên bàn cơm có người mở miệng, "Cái nhóm này ban đầu là do chúng em rèn luyện đấy, rõ ràng bên trong nhóm có mấy hạt giống tốt, nhưng chết sống lại không thể nổi được. Nhóm thị trường phân tích, hẳn là đã có rất nhiều nhóm tiểu thịt tươi, cho nên fans liền cảm thấy nhàm chán. Thời điểm tôi rời chức giống như nghe được tin tức nội tình, cái nhóm này công ty chuẩn bị từ bỏ, cho các thành viên solo, đẩy đi diễn cái phim truyền hình, nhìn xem có nổi được hay không."

"Vậy cô có biết Giang Niệm không?"

"Biết, nội tình về cậu ấy rất ít, các phương diện đều rất có tài năng, mà lại cũng còn trẻ. Công ty chắc hẳn là sẽ chuyển cậu ấy sang mảng truyền hình điện ảnh. Em nghe nói tính cách của cậu ấy rất tốt, rất nghe lời một người, trong nhóm cậu ấy là người nghiêm túc nhất, một nam thanh niên rất ưu tú."

Hứa Tân Di nghe xong như có điều suy nghĩ.

"Chị Tân Di, sao vậy?"

"Không có việc gì, " Hứa Tân Di lấy lại tinh thần, cười nói: "Tùy tiện hỏi một chút mà thôi."

- - -

Sau khi cơm nước đã no nê, mấy nhân viên cáo biệt với Hứa Tân Di rồi đi.

Xe của Hứa Tân Di liền dừng trước bãi đỗ xe ở Ung Phúc, lúc đang cầm chìa khóa chuẩn bị mở cửa xe, đèn đuôi xe kia truyền đến âm thanh huyền ảo, một bóng người lắc lắc ung dung đứng lên.

Hứa Tân Di giật mình, An Nhã cũng sững sờ, mở đèn pin điện thoại di động chiếu về phía đèn đuôi xe.

"Ai!"

Đèn chiếu sáng vào trên thân thể người kia, hần theo phản xạ đưa tay lên che trên mặt mình.

"Giang Niệm?" Hứa Tân Di chần chờ nhìn hần.

Nghe được Hứa Tân Di âm thanh, Giang Niệm chậm rãi đem tay hạ, điện thoại di động đèn pin chiếu vào trên mặt hần.

Là Giang Niệm không sai, nhưng khác biệt hơn so với Giang Niệm của một giờ trước. Nguyên bản khuôn mặt trắng nõn, bây giờ chỗ xương lồng mày và xương gò má lại xuất hiện mấy vết tích máu ứ đọng. Khôe miệng bị rách, có lưu vết máu, cả người nhìn qua mười phần chật vật. Áo khoác không biết vứt nơi nào, bây giờ chỉ mặc một chiếc áo sơ mi trắng. Phía trên tất cả đều là vết tích bùn đất và cỏ dại, còn thêm mấy cái dấu chân.

"Cậu tại sao biến thành cái dạng này rồi?"

Giang Niệm không dám nhìn thẳng vào mắt Hứa Tân Di, chậm rãi cúi đầu xuống, nói: "Em không sao, Em chỉ là sợ bị người đánh tiếp, vẫn không đi. Em

nhận ra số đuôi xe của chị, cho nên... Chị Tân Di, chị có thể chờ em một đoạn đường không?"

Cứ như vậy cúi thấp đầu, thân thể đơn bạc bị cơn gió đầu mùa đông thổi qua, run lẩy bẩy. Gương mặt bầm tím đầu tóc rối bời, trong ánh u ám mờ hồ không rõ, có loại cảm giác bị người ức hiếp, để người nhìn không được sinh lòng bảo hộ.

Đừng nói Hứa Tân Di, ngay cả người tung hoành tình trường nhiều năm, vượt qua bao nhiêu bụi hoa, phiền lá không dính vào người như vậy mà An Nhã cũng không thể nhìn được.

"Được chứ! Mau lên xe, đừng để người ta đánh!"

Hứa Tân Di còn chưa lên tiếng, An Nhã một tay kéo ra chỗ ngồi phía sau cửa xe, để Giang Niệm lên xe.

Nhưng Giang Niệm lại cứ đứng đó không nhúc nhích, ngẩng đầu, bên trong con người sáng ngời tràn đầy tất cả đều là thấp thòm, hẩn nhìn về phía Hứa Tân Di, tựa hồ đang hỏi thăm ý kiến của cô, giống như nếu như cô nói không được lên, hẩn liền thật không lên.

... Cái này mẹ nó ai chịu được?

"Lên xe đi, tôi chờ cậu."

Giang Niệm nhất thời xán lạn cười một tiếng, "Cảm ơn chị Tân Di!"

Mấy người lên xe, rồi đi.

"Chuyện gì xảy ra vậy, tại sao cậu lại ra nông nổi này?" An Nhã người này từ trước đến nay đều là người vô cùng thương hương tiếc ngọc, một tiểu thị tơi trẻ tuổi suốt khí như vậy ở trước mặt cô bị người khi dễ, trái tim kia như bị người ta cào, vừa ngứa vừa đau.

Giang Niệm khoe môi cười toe toét, "Công ty kêu em bồi khách hộ, em không có đồng ý, cho nên..."

"Người khách kia đánh?"

Giang Niệm giữ yên lặng biểu thị ngầm thừa nhận.

"Công ty chó bức!" An Nhã nổi giận mắng: "Cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ đóng cửa!"

Hứa Tân Di nhìn thoáng qua cửa kính đằng sau, "Cậu ở đây?"

"Em ở Hoa Tền Uyển, nếu như chị Tân Di không tiện, đưa em đến chỗ vắng người em tự đi bộ về là được."

"Hoa Tền Uyển? Đi, chúng ta vừa tiện đường, chị đưa em về."

Thiếu niên mặt mày nở rộ một vòng ngượng ngùng ý cười, "Vậy làm phiền chị và chị Tân Di."

"Không có gì, không phiền phức."

"Ài, nhóm các cậu hiện tại thế nào rồi?"

"Không tốt lắm," Giang Niệm nói: "Chúng ta đã thật lâu không có lịch trình làm việc."

An Nhã thở dài, "Tài năng các cậu tốt như vậy, không thể bị công ty rác rưởi kia làm trễ nãi, cậu có nghĩ tới việc giải ước với công ty không?"

"Giải ước? Không có nghĩ qua," Giang Niệm lắc đầu, hẩn thanh tuyến sạch sẽ, có cảm giác người thiếu niên đặc biệt mát lạnh, lúc nói lời này không có một chút ý tứ oán trách, "Chúng ta trả không nổi phí bồi thường vì phạm hợp đồng."

"Cũng đúng."

Chủ đề dừng ở đây.

Nửa giờ sau, xe dừng ở cổng Hoa Tền Uyển.

An Nhã nhìn tiểu khí cũ nát bên trong, "Em ở nơi này?"

Giang Niệm mỉm cười, cũng không bởi vì chính mình ở nơi này mà cảm thấy khó xử, bằng phẳng nói: "Em tạm thời không có tiền, cho nên trước hết ở nơi này, chị An Nhã, chị Tân Di, hôm nay thật rất cảm ơn hai người, em có thể kết bạn Wechat với các chị không? Có cơ hội em nhất định báo đáp các chị."

"Không có việc gì, tiện tay mà thôi."

An Nhã lại lấy điện thoại ra, cùng Giang Niệm kết bạn Wechat.

Giang Niệm mắt nhìn về phía Hứa Tân Di.

"... Đi, thêm a." Hứa Tân Di và Giang Niệm kết bạn Wechat.

Sau khi xuống xe, Giang Niệm nhìn phương hướng xe lái rồi đi, ngón cái lau vết máu lưu lại ở khóe miệng, thay đổi bộ dáng vừa mới run lẩy bẩy tác tác, nhàn nhàn đứng ở tại chỗ, trầm mặc nhìn ảnh chân dung của Hứa Tân Di trên Wechat.

Trên màn hình điện thoại di động phát ra ánh sáng nhạt chiếu sáng nửa gương mặt, khóe mắt máu ứ đọng càng rõ ràng, khiến mặt mày thâm thúy của hân mặt tăng thêm mấy phần kiêu ngạo và trương dương.

Trên đường trở về Hứa Tân Di càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, hồi tưởng đến cảnh mới vừa rồi gặp mặt Giang Niệm.

"An Nhã, cô có cảm giác cốt truyện này quen không, giống như tiểu thuyết tiểu kiều thê của bá đạo tổng giám đốc?"

"... Cái gì mà tiểu kiều thê của bá đạo tổng giám đốc?"

"Cô có cảm giác được không, sự tình phát sinh ngày hôm nay rất giống như tiểu thuyết hóa? Anh hùng cứu mỹ nhân... Đây cũng quá trùng hợp đi."

"Tiểu thuyết hóa? Vậy cô nói là, Giang Niệm cố ý?"

"Không biết, mặc dù nhìn không ra cái gì không đúng, nhưng tôi luôn cảm giác là lạ ở chỗ nào." Nghĩ nghĩ, cô thực sự nghĩ không ra là lạ ở chỗ nào.

Trong tiểu thuyết Giang Niệm chỉ là một nhân vật pháo hôi, không có xuất hiện nhiều như vậy nha?

Sắc đẹp trước mắt, trên đầu chữ sắc có cây đao, cũng không thể bị làm choáng váng đầu óc, vẫn là nên giữ lại một phần lý trí thì tốt hơn.

- - -

Ba ngày sau, Hứa Tân Di phòng làm việc chính thức được thành lập, ở bên trong hết thảy mười lăm nhân viên bắt đầu làm việc.

Vừa đi làm, liền gặp chuyện lớn.

"Sao vậy?" Vừa đến công ty, Hứa Tân Di liền phát hiện bầu không khí quá nghiêm túc, không thích hợp.

"Tân Di, cô nhìn đi, đây là lúc chúng ta ở câu lạc bộ Ung Phúc ăn cơm có phóng viên chụp được." An Nhã đem một tạp chí đưa cho Hứa Tân Di.

Hứa Tân Di tiếp nhận, tiêu đề trên bìa tạp chí thành linh viết vài chữ to: Diễn viên trứ danh nào đó nửa đêm cùng minh tinh thần tượng nào đó xuất hiện ở câu lạc bộ Ung Phúc, nửa đêm gặp mặt riêng quần áo không chỉnh tề hư hư thực thực.

Ảnh chụp Hứa Tân Di và Giang Niệm đã được làm mờ.

Nhưng làm mờ cũng giống như không, mù lòa cũng có thể nhìn ra được nữ nhân trong hình kia là Hứa Tân Di.

Hứa Tân Di vuốt ve trang bìa tạp chí, nửa ngày không nói tiếng nào.

Nếu như không phải đang ở trước công chúng, cô thật muốn ôm tạp chí lệ rơi đầy mặt, khóc một trận.

Có trời mới biết cô có bao nhiêu kích động, ngay cả tay cầm tạp chí cũng không khỏi run rẩy lên.

Bao lâu? Đã bao lâu rồi?

Mất ba tháng, rỗng rã ba tháng! Tạp trí giải trí rốt cục xuất hiện tên của cô!

Cô kém chút còn cho là mình đã bị lãng quên, thật không nghĩ đến phong hỏa lộ chuyển, quần chúng nhân dân không có quên cô! Quần chúng nhân dân còn nhớ thương cô!

Nhìn Hứa Tân Di sắc mặt nặng nề, An Nhã cho là cô vì Scandal của mình mà cảm thấy lo lắng, cũng đứng, lúc trước mặc dù Tân Di xuất hiện ở rất nhiều tin tức giải trí, nhưng xuất đạo nhiều năm như vậy, thật đúng là không xảy ra tin đồn với nam nhân.

Cô biết, Hứa Tân Di thích Dịch Dương, cho nên không cho phép tin đồn với các sao nam của mình xuất hiện ở trên các loại báo tin tức nhỏ, khiến Dịch Dương hiểu lầm.

"Tân Di, cái tạp chí giải trí này mù đưa tin, cô đừng lo lắng, có chúng tôi ở đây, sẽ không làm to chuyện."

Trần Mạt mở miệng, "An Nhã nói đúng, bà chủ, cô yên tâm, đối với loại Scandal này chúng tôi có kinh nghiệm, nhất định có thể giúp cô xử lý thỏa đáng, không lưu một chút vết tích."

Hứa Tân Di sắc mặt càng thêm nặng nề, "Việc này tôi đã biết, bất quá mọi người cũng đừng khần trương, chỉ là một tạp chí giải trí nhỏ mà thôi, không

quan trọng. Hiện tại quan trọng là tới cuối tuần sẽ mở máy, đến lúc đó trên mạng khẳng định có người bôi đen, mọi người phải chuẩn bị làm cho tốt."

Dừng lại một lát, cô nói: "Phản tạp chí này tôi lấy đi trước. Bây giờ tôi có chút việc phải trở về một chuyến, mọi người quay lại làm việc đi."

Nói xong, cô không kịp chờ đợi cầm tạp chí chạy về nhà.

Ài, gần đây không làm chút chuyện, cô kém chút đều cho là mình và Dịch Dương cái cầu nam nhân này trở nên tương thân tương ái rồi.

Sau khi trở về Dịch gia, Hứa Tân Di rờn rã một đêm cũng đang lo lắng không biết nên để tạp chí ở đâu. Đợi thật lâu Dịch Dương vừa về đến, liếc mắt liền có thể nhìn thấy Scandal của cô.

Ghế xô pha?

Không được, vurt ở trên ghế sa lon quá mức dễ thấy, cũng có mấy phần không khả quan.

Tủ đầu giường cũng không được, đặt ở kia giống như giấu đầu lòi đuôi vậy.

Đảo mắt cả phòng, càng nghĩ, cuối cùng đem ánh mắt khóa chặt ở trong thùng rác.

Chính là nó!

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, Hứa Tân Di tay mắt lanh lẹ vội vàng đem tạp chí trên tay ném vào trong thùng rác, trước khi Dịch Dương vào phòng, chui vào trong chăn.

Trầm mặc.

Dịch Dương vào phòng, ánh mắt nghi hoặc nhìn người nằm ở trên giường, đem hơn nửa cái đầu đều che phủ trong chăn Hứa Tân Di.

An tĩnh như vậy?

"Lão công, anh trở về rồi?"

"Ừm."

Dịch Dương đem cặp công văn buông xuống, sau đó vào phòng giữ thay đồ thay quần áo thoải mái để chịu ở nhà, ngồi ở trên ghế sa lon nhìn văn kiện mang về nhà.

- - "Mình phải làm như thế nào mới hấp dẫn được lực chú ý của hần bây giờ?"

Dịch Dương mi tâm chau lên, hần đoán không sai, cô ta lại bày trò, an phận nhiều ngày như vậy, rốt cục ghen không được nữa rồi.

"Lão công, hôm nay anh có mệt hay không? Muốn sớm nghỉ ngơi một chút hay không?"

"Vẫn tốt, không mệt."

- - "Mình nên nói như thế nào mới có thể khiến cho anh ta đem lực chú ý đặt vào trong thùng rác đây?"

Thùng rác?

Dịch Dương tùy ý nhìn sang bên chân thùng rác, một chút liền nhìn thấy một quyển tạp chí bên trong.

Tạp chí?

Tập trung nhìn vào, trên bìa tạp chí chen cái tiêu đề có vài cái chữ to "Diễn viên trứ danh nào đó nửa đêm cùng nam minh tinh thần tượng nào đó xuất hiện ở câu lạc bộ Ung Phúc, nửa đêm gặp mặt riêng quần áo không chỉnh tề hư hư thực thực."

Còn kèm theo cả tám ảnh chụp đã bị làm mờ, là ảnh chụp Hứa Tân Di cùng cái nam nhân nào đó có cử chỉ thân mật.

Dịch Dương nhú mày, thì ra là thế.

Nhưng hần không nói gì, mà là tiếp tục bất động thần sắc lật xem văn kiện.

"Lão công, em hơi đói, anh có thể giúp em lấy cái bánh bích quy ở trên ghế xô pha trước mặt cho em không?"

Dịch Dương thuận tay đem một gói bánh bích quy ném cho Hứa Tân Di.

Hứa Tân Di xé mở.

Lúc này ăn sẽ tăng cân, bắt quá không quản được nhiều như vậy.

Nhai kỹ nuốt chậm ăn xong, Hứa Tân Di leo đến cuối giường, lấy vỏ bánh nhấm ngay thùng rác bên chân Dịch Dương quăng ra. Vỏ bánh đã được như nguyên rơi vào bên ngoài thùng rác.

Dịch Dương vô ý thức nhìn về phía thùng rác, khom người lấy vỏ bánh nhặt lên, ném vào trong thùng rác.

"Cái thùng rác này..."

- - "Nhanh nhanh nhanh! Nhanh phát hiện Scandal trên tạp chí giải trí của tôi đi!"

- - "Mau ném quyển tạp chí lên người tôi, chỉ vào người của tôi hỏi "Cô dám bỏ tôi ở bên ngoài lêu lổng với nam nhân khác! Nam nhân trong tạp chí là ai! Đêm nay không nói rõ ràng thì đừng nghĩ đi ngủ!"."

- - "Tên hỗn đản này chán ghét mình như vậy, nói không chừng còn muốn ly hôn với mình! Coi như không ly hôn cũng phải cùng mình chiến tranh lạnh đến cùng, mình lại có thể trải qua mấy ngày thanh tịnh rồi."

Dịch Dương cười lạnh, đi đến bên cạnh điện thoại bàn nội tuyến với Dịch gia, trước ánh mắt mê mang khó hiểu của Hứa Tân Di cầm lấy ống nghe, nói: "Dì Chu, thùng rác trong phòng đầy rồi, phiền đi đi lên dọn dẹp một chút."

Hứa Tân Di: "?"

Cô nắm lấy chấn mền chà đạp, nghiêng răng nghiêng lợi.

- - "Một quyển tạp chí lớn như vậy mà nhìn không thấy? Mấy chữ lớn như vậy cũng nhìn không thấy? Tên hỗn đản anh là mù sao! Con mắt không cần có thể quyền tặng cho người cần!"

- - "Tôi tuổi quá trẻ, thật sự là không may mắn, vậy mà gả cho tên mù lòa!"

Dịch Dương biểu tình ngưng trọng, tựa hồ phát hiện cái gì, trong ánh mắt đầy cõi lòng mong chờ của Hứa Tân Di, khom người nhặt quyển tạp chí trong thùng rác lên, tùy ý nhìn qua.

"Hứa Tân Di, cô cũng dám bỏ tôi ở bên ngoài lêu lổng với nam nhân khác? Nam nhân trong tạp chí này là ai? Đêm nay không nói rõ ràng cũng đừng hòng đi ngủ."

Đang chuẩn bị biểu diễn một màn tiểu bạch thỏ khóc lóc thảm thương Hứa Tân Di muốn nói lại thôi.

"..." Lời kịch này tại sao quen tai như thế?

Tác giả có lời muốn nói:

Hứa Tân Di:..... Có chút quen tai?

Dịch Dương: Chúng ta tâm linh tương thông:)

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nữ Phụ Không Muốn Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

Editor: ☆๔T๐pкℓε☆

- - "Cái cậu nam nhân này là con giun đũa sao? Trùng hợp đến mức này?"

- - "Gặp quý."

Ngay lúc Hứa Tân Di đang suy nghĩ, Dịch Dương buông xuống văn kiện, đưa quyển tạp chí "ba" một tiếng ném trước mặt cô, dù bận vẫn ung dung nhìn cô, mở miệng thúc giục, "Nói đi."

"..."

Kỳ thật khiến cho Hứa Tân Di nghi ngờ không chỉ có điểm ấy, ở thời điểm cô không đi gây sự, Dịch Dương từ trước đến nay không để ý đến cô. Chỉ thờ ơ lạnh nhạt tỉnh táo giống như đang xem trò vui, mỗi lần cô đều luôn có ảo giác khi đang diễn kịch lại bị đạo diễn nhìn chăm chăm

"Nam nhân kia là ai? Giữa hai người có quan hệ gì, quen biết bao lâu rồi, vì sao quần áo của hắn lại không chỉnh tề đứng trên cạnh xe của cô, cô lại dẫn hắn đi nơi nào lêu lổng? Một năm một mười nói cho rõ ràng."

Dịch Dương mỉm miệng rõ ràng đầu vào đấy, cảm xúc tỉnh táo, hoàn toàn không có cảm giác một người chồng hư hư thực thực bị vợ cho đội nón xanh.

- - "Tại sao không có chút kích động nào vậy?"

- - "Vẫn là phải để mình ra tay, tăng bầu không khí căng thẳng này lên mới được."

Kinh nghiệm nhiều năm ở giới truyền hình điện ảnh của Hứa Tân Di cũng không phải để không, lúc này kịp phản ứng khóc lóc ní non, vén chăn mền lên, đi chân trần từ trên giường xuống, nhủu mày đau khổ ngồi ở bên người Dịch Dương.

"Dịch Dương, anh nghe em giải thích, bọn em không phải giống như trong đó viết như thế..."

"Bọn em?" Dịch Dương cảm giác bèn nhảy dỗi với cái xưng hô thân mật này.

- - "Đúng đúng đúng! Chính là như vậy! Bất kỳ một cái chi tiết nào đều không được bỏ qua, tiếp tục tiếp tục!"

"Em nói là em và anh ấy, quan hệ em với anh ấy không giống trên tạp chí nói như vậy. Trước đó em và anh ấy chỉ là làm cùng một công ty quản lý mà thôi, không gặp nhau bao giờ, ngày đó là lần thứ nhất bọn em đơn độc gặp mặt."

"Đơn độc gặp mặt? Lần thứ nhất gặp mặt cô liền để hắn ngồi xe của cô?"

"Anh không hiểu đâu, anh ấy thật ra cũng thật đáng thương, đáng đáp rất đẹp trai nhưng ở công ty vẫn luôn không nổi được..."

"Đáng đáp rất đẹp trai?" Dịch Dương cười lạnh, "Đẹp trai cỡ nào?"

"Không đẹp trai!" Hứa Tân Di chém đinh chặt sắt vội vàng sửa lại, "Anh ta không đẹp trai bằng một nửa của anh!"

- - "Lương tâm có chút đau nhức."

"Anh ấy bị người khi dễ đúng lúc đụng phải em, anh không biết đâu, Ngu Nhạc Quyển đạo gần đây suy yếu, nếu như bị người đập tới mức sưng mặt sưng mũi, nhất định nhà báo sẽ viết linh tinh. Anh ấy xin em xin giúp đỡ, em nhất thời mềm lòng, liền chở anh ấy đoạn đường tiễn anh ấy về, chúng em thật sự không có cái gì."

"Thế nhưng tôi nhìn trên tấm ảnh, trên mặt anh ta cũng không giống mặt mũi bầm dập."

"Ảnh chụp mờ hồ, mà lại bị làm mờ đi, đương nhiên không nhìn rõ."

Dịch Dương gật đầu, "Nói cách khác, không có chứng cứ cho thấy, cô nói những này là sự thật?"

- - "Hỏi rất hay! Làm người nên nghiêm cẩn như thế! Truy xét từng chứng cứ một!"

Hứa Tân Di một mặt khăn trương, đầu ngón tay nắm chặt góc áo Dịch Dương, ủy khuất lại cháy bỏng, cái chi tiết này thật sự rất tuyệt.

Nhưng cô không có tiếp tục giải thích, cô chỉ nói là: "Dịch Dương, anh phải tin tưởng em, em không có như vậy."

Nói đến nước này là đủ rồi, câu lên cảm giác hoài nghi và tò mò của Dịch Dương, trong lòng anh ta chôn xuống một viên bom lúc nào cũng có thể nổ tung. Cái chi tiết này mặc dù chỉ là một việc nhỏ không đáng chú ý, nhưng trong những cuộc đối thoại, thường thường những chuyện nhỏ nhặt này sẽ khiến người ta đưa quyết định bốc đồng vô cùng.

"Tin tưởng cô? Ngay cả chứng cứ cô cũng không đưa ra nổi, nói tôi làm sao tin tưởng cô cho được?" Dịch Dương đứng dậy, cầm lấy quyển tạp chí trên giường quyền, "Tôi cho cô thời gian một đêm, nghĩ cho rõ ràng làm sao giải thích với tôi, nếu không, buổi sáng ngày mai quyển tạp chí này sẽ xuất hiện tại trước mặt ông."

Hứa Tân Di ngốc lẳng nhìn hắn.

- - "Xuất hiện ở trước mặt ông?"

- - "Anh ta có ý gì? Áp chế mình sao?"

- - "Cầu nam nhân, cái không lại liền mách ông!? Hắn ta quả thật rất ầu ơ!"

"Cái này... Đây là việc riêng của hai vợ chồng chúng ta. Ông cũng đã lớn tuổi rồi, thân thể không tốt, loại chuyện nhỏ nhặt này cũng đừng phiền phức ông có được không?"

Dịch Dương gạt đầu, "Được, vậy ngày mai tôi đưa quyển tạp chí giao cho mẹ, nghe xem mẹ nói thế nào."

- - "....."

- - "Lão nam nhân anh soi gương lại xem, anh đã được ba trăm ba mươi ngày trăng tròn, dứt sữa hơn ba trăm tháng rồi! Còn đi tìm mẹ, muốn uống sữa sao!"

- - "Nam nhân trẻ con, phí!"

"Thật không cần, chút chuyện này cần gì phải phiền phức trường bối..."

"Cô cũng biết đây là việc riêng của hai vợ chồng chúng ta, không nên làm phiền trường bối sao?"

Hứa Tân Di nháy mắt hiểu rõ, Dịch Dương là đang nói đến sự việc lúc cô giải ước với Trời Ngu, tìm Dịch Dương giúp đỡ không được thì tìm ông ra mặt.

... Quả nhiên là cậu nam nhân, tính tình hẹp hòi như vậy, thời gian dài qua rồi còn nhớ rõ?

Cứ như vậy muốn lấy lại danh dự ở trên người cô?

"Anh không phải muốn nghe em giải thích sao? Em giải thích cho anh nghe, kỳ thật đêm đó Giang Niệm là bị công ty an bài đi đến câu lạc bộ Ung Phúc bôi rượu cho người khác. Anh ấy không đồng ý, liền bị đánh, cho nên trong tấm ảnh quần áo mới không chỉnh tề. Hơn nữa lúc ấy cũng không phải chỉ có mình em và Giang Niệm, vẫn còn có An Nhã. Anh không tin vậy ngày mai hỏi An Nhã được không? Nếu vẫn còn nghi ngờ em đến câu lạc bộ Ung Phúc cho anh điều tra!"

Hứa Tân Di nghiêng răng nghiêng lợi, giải thích rõ ràng, "Lão công, anh còn chỗ nào không rõ ràng không?"

"Rõ ràng rồi..." Dịch Dương trầm mặc nhìn cô, tựa hồ đang suy nghĩ nên hay không tin tưởng lời giải thích vừa rồi của Hứa Tân Di.

Cố làm ra vẻ, Hứa Tân Di thật hận không thể một ngụm cắn chết hấn.

"Được, chuyện này tạm thời tin tưởng cô, về sau không được cùng nam nhân khác ở quá gần. Nếu để tôi nhìn thấy thì thôi, nhưng vạn nhất bị ông và mẹ nhìn thấy, hiểu lầm sẽ không tốt, cô nói xem có đúng không?"

- - "Cái này cậu nam nhân dám! Uy hiếp! Minh!"

- - "Quân tử trả thù mười năm chưa muộn, tôi nhin! Anh chờ đó cho tôi!"

Hứa Tân Di mang ý nghĩ muốn đánh cái đầu chó của tên hỗn đản này, mỉm cười nói: "Anh yên tâm, em biết về sau nên làm gì."

Đình --

Tin nhắn Wechat gửi đến di động.

Gian phòng quá mức yên tĩnh, cho nên cái âm thanh thông báo tin nhắn này rõ ràng có thể nghe thấy.

Hai người song song đem ánh mắt đặt ở trên màn hình điện thoại di động.

Giang Niệm: Chị Tân Di, đã ngủ chưa?

Việc này rất xấu hổ.

Dịch Dương lạnh lùng nhìn cô.

Hứa Tân Di đi đến bên cạnh ghế salon cầm điện thoại di động lên, kiên trì giải thích: "Anh ấy khẳng định là bởi vì nhìn thấy nội dung trên tạp chí, cho nên muộn như vậy mới gửi tin nhắn cho em."

"Hai người còn thêm bạn Wechat?"

- - "... Tại sao cái nam nhân này luôn có thể phát hiện điểm mù!"

- - "Chúng tôi thêm bạn Wechat thì sao! Anh thấy được thì sao! Suốt ngày mở miệng liền dò xét!"

"Có kết bạn, An Nhã cũng vậy." Nói xong, cô nghi hoặc không hiểu nhìn Dịch Dương, "Anh không phải đã nói là sẽ không can thiệp vào việc riêng của em sao? Bạn trên Wechat của em cũng có rất nhiều người là nam, anh cũng không thể không cho em liên hệ với bọn họ đúng không?"

"Đúng, tôi đã nói là sẽ không can thiệp vào việc riêng của cô, nhưng cô nên biết, ai nên xã giao và ai không nên xã giao cùng."

"... Nhưng, Giang Niệm anh ta, anh ta rất tốt." Hứa Tân Di nhớ đến Giang Niệm, cẩn thận suy nghĩ.

Anh ta đáng người tốt, nhảy cũng tốt, tính cách cũng khiêm tốn, có lẽ có chút mưu kế, nhưng ở Ngu Nhạc Quyển, không chút tâm cơ ai có thể sống nổi?

Sợ nhất chính là người ngu ngốc không có tâm cơ, không đề phòng, sẽ không vì mong muốn của mình mà tranh thủ.

Đêm đó ở câu lạc bộ Ung Phúc, Giang Niệm từ chối an bài của Trôi Ngu, hậu quả của anh ta đã quá rõ, không phải bị phong sát thì chính là tuyệt tàng. Trôi Ngu cũng loại công ty tốt như vậy.

- - "Nếu như có thể nghĩ biện pháp để Giang Niệm có thể giải ước, tuyển được anh ta tới công ty mình, hào hào bồi dưỡng một thời gian. Một viên hạt giống tốt như vậy, trưởng thành có thể sẽ là đại thụ che trời."

Dịch Dương nghe nói như thế, hiểu rõ ý đồ của Hứa Tân Di, thấy tốt thì lấy, "Nếu cô và hắn đã không có quan hệ gì, vậy thì chuyện này bỏ qua, không được có lần sau."

Hứa Tân Di âm thầm liếc mắt.

Đến đây, việc này rốt cục cũng có thể kết thúc.

Bị thua cuộc Hứa Tân Di nửa đêm càng nghĩ càng giận, nhớ lại vừa rồi bị Dịch Dương từng bước ép sát, bị giáo huấn, thề thốt lần sau nhất định phải báo thù!

Đồng thời, nghiêng người, lấy chân mền trên người Dịch Dương đi.

Mà giờ khắc này ở công ty Trôi Ngu, Giang Niệm ngồi ở trên sàn nhà phòng tập, không nói một lời nhìn chăm chú lên điện thoại.

Nhưng màn hình điện thoại di động vẫn một màu đen, chậm chạp không có động tĩnh.

"Giang Niệm!" Có thành viên BIG_FIVE thở hồng hộc chạy đến, "Có chuyện gì đã xảy ra? Vừa rồi người đại diện nói cho tôi biết, cậu muốn rời khỏi nhóm chúng ta?"

Giang Niệm cất điện thoại di động, thản nhiên nói: "Nói đúng ra, là tôi bị công ty phong sát."

"Phong sát? Xảy ra chuyện gì rồi?"

Hắn biểu lộ bình tĩnh, giống như là không thêm đề ý chuyện này chút nào, mà là loay hoay nghịch điện thoại, nói: "Tôi đắc tội một nhà đầu tư của công ty, cho nên công ty muốn phong sát tôi."

"Chết tiệt! Cái công ty chó bực, sao có thể làm như vậy! Thế còn cậu thì làm sao? Tôi nhớ cậu là ký hợp đồng năm năm mà!"

"Không sao, năm năm thì năm năm, phong sát thì phong sát đi, tôi đã sớm biết sẽ có một ngày như vậy. Lúc đầu tôi cũng không có ý định tiếp tục ở lại chỗ này, " Trên màn hình điện thoại di động vẫn không có thông báo, chờ đợi thật lâu Giang Niệm mới đứng dậy, vỗ vỗ bả vai thành viên kia, như rồng mây cười một tiếng, "Về sau BIG_FIVE sẽ trở thành BIG_FOUR, các cậu cố lên, tôi đi trước."

"Cậu đi đâu?"

"Tôi còn có thể đi đâu, đương nhiên là tìm việc làm sống tạm, " Giang Niệm cũng không quay đầu lại phát tay, "Đi đây."

Ra khỏi công ty Trôi Ngu, Giang Niệm đứng ở ven đường, cúi đầu nhìn khung tin nhắn Wechat với Hứa Tân Di.

Trên giao diện, chỉ có tin nhắn nửa giờ trước của hắn phát ra: Chị Tân Di, đã ngủ chưa?

Một mực không có trả lời.

Hắn không khỏi hồi tưởng lại một màn đêm hôm đó ngẫu nhiên gặp được Hứa Tân Di, bị người đuổi, bị người áp chế, bị người đánh, tất cả đều ở thế yếu.

Cho nên, hắn có phải quá chật vật hay không. Dạng người giống Hứa Tân Di, có thể sẽ bởi vì hắn không có chút sức lực tự vệ nào mà xem thường hắn hay không?

Bốn chữ "Môn đăng hộ đối" này, có thể dùng cho mối quan hệ giao tiếp ngày thường.

Hèn mọn như hắn, ai cũng có thể giẫm đạp lên, có phải là không ai thêm đề mắt đến?

Trên đường cái ô tô lui tới như nước chảy, tiếng ồn ào lẫn át âm thanh thông báo từ điện thoại, nhưng lại làm suy nghĩ của hắn tỉnh táo.

Mi tâm nhũu chặt vui mừng giãn ra, nhưng khi hấn đem ánh mắt đặt ở trên màn hình, lại phát hiện không phải thông báo từ Wechat, mà là tin nhắn điện thoại.

Một dãy số xa lạ.

- - Tiểu bằng hữu, bị công ty phong sát, có phải là nên trở về nhà rồi không?

Một chiếc Maybach mới tinh lao vùn vụt tới, dừng ở trước mặt hấn.

Cửa sổ xe chậm rãi hạ xuống một nửa, bên trong tối đen, dù là ánh sáng ven đường hay ánh đèn ô tô cũng không cách nào chiếu tới.

Giang Niệm dò xét một chút, mặt không biểu tình quay người, thuận tay cầm điện thoại di động ném vào thùng rác ven đường.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nữ Phụ Không Muốn Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

Editor: ☆ᄇᄇᄇᄇᄇ☆

Buổi sáng sáu giờ, sắc trời vừa mới tờ mờ sáng, Trần quản gia như thường lệ rời giường. Căn dặn phòng bếp làm bữa sáng, hối thúc mấy người hầu quét dọn vệ sinh. Biệt thự Dịch gia chiếm diện tích rộng lớn, chỉ sân trước và sân sau thôi nhưng mỗi ngày quét dọn đều tốn không ít thời gian.

Bây giờ, Dịch phu nhân mặc chỉnh tề từ trên lầu đi xuống, Trần quản gia đưa lên bữa sáng thay bà.

"Trần quản gia, cha cũng sắp tỉnh rồi, phiền ngài đi nhìn một chút."

"Được, tôi lập tức đi."

"Đúng rồi, hôm qua tôi dặn chuẩn bị tổ yến cho Tân Di, làm chưa?"

Trần quản gia cười nói: "Làm rồi, đang ở trong phòng bếp."

"Được, vậy ông đi gọi cha đi."

Trần bá lên lầu, Dịch phu nhân chậm rãi ung dung dùng ăn bữa sáng.

Bao lâu rồi không cảm nhận được không khí náo nhiệt bà đã không nhớ rõ, chỉ nhớ là sau khi Bác Minh chết, bên trong cái nhà này rốt cuộc không có một tia nhiệt độ. Thẳng đến khi Dịch Dương lớn lên, công việc phải làm nhiều bề bộn, đoạn thời gian dài không có nhà, Dịch lão tiên sinh thì về hưu dưỡng bệnh, bên trong cái nhà này liền chỉ còn lại một mình bà.

Người để nói chuyện mỗi ngày cũng không có.

Hiện tại cuối cùng đều đi qua, thân thể Dịch lão tiên sinh chuyển biến tốt đẹp, công ty ổn định, Dịch Dương có thể mỗi ngày về nhà, về phần Tân Di... Dịch phu nhân cười cười, từ sau khi Dịch lão tiên sinh trở về, trên mặt ý cười càng ngày càng nhiều, thân thể cũng càng ngày càng cứng rắn, hiện tại cơ hồ mỗi ngày đều có thể nhìn thấy Tân Di ở bên người lão tiên sinh nói chuyện giải trí.

Đứa nhỏ này rất có hiếu.

Hiện tại, cái nhà này rốt cục có một chút âm thanh và không khí náo nhiệt.

Nếu như có thể có thêm cháu nội thì tốt hơn.

Vừa nghĩ tới đó, bà lo lắng.

Trong nội tâm bà rõ ràng, Dịch Dương và Tân Di bây giờ là vợ chồng ân ái, nhưng chỉ là ở trước mặt Dịch lão tiên sinh mà thôi. Hai người đó đoán chừng ngay cả sinh hoạt vợ chồng cũng không có.

Bà phải tìm cơ hội hảo hảo nói chuyện cùng Dịch Dương.

Đang nghĩ ngợi, trên lầu truyền tới tiếng cười và tiếng nói chuyện cười mở.

"Đứa nhỏ này... Lần sau không được như vậy nữa."

Tân Di đỡ lão tiên sinh từ trên lầu đi xuống, đi theo phía sau là Dịch Dương.

Dịch phu nhân nhìn thấy mọi người đi xuống, cười hỏi: "Cha, mới sáng sớm có chuyện gì vui vẻ như vậy?"

Dịch lão tiên sinh ở trước bàn ăn ngồi xuống, "Tân Di nói, hai ngày trước Dịch Dương cho nó một thẻ phụ thuộc, kết quả nó không cẩn thận liền quẹt hết một trăm vạn."

Dịch Dương mặt không biểu tình ở trước bàn ăn ngồi xuống.

Sáng sớm Hứa Tân Di nói chuyện này, có ý gì hẳn còn không rõ ràng sao?

—— "Án tượng của mẹ đối với mình khẳng định càng kém đi!"

—— "Mau mau mau, mau mắng mình bại gia! Cũng dám vung tay quẹt hết một trăm vạn như thế!"

Dao trong tay Dịch Dương ở trên mâm vạch ra một đạo vết cắt.

Là hẳn biết, nữ nhân này sáng sớm liền bắt đầu gây sự.

"Một trăm vạn?" Dịch phu nhân nhìn về phía Dịch Dương.

Dịch Dương gật đầu.

Ngay ở bên trong ánh mắt đầy cõi lòng mong chờ của Hứa Tân Di, Dịch phu nhân cười nói: "Cái này thì tính là cái gì? Một trăm vạn mà thôi. Mẹ cũng đã lâu không có mua đồ, lần sau con ra ngoài dạo phố nhớ dẫn mẹ theo, thích cái gì mẹ mua cho con."

Hứa Tân Di còn có thể nói cái gì?

Cô chỉ có thể cười nói: "Cảm ơn mẹ."

"Được rồi, mau ngồi xuống ăn cơm đi, mẹ đã kêu di Trần nấu tổ yến cho con rồi," Dịch phu nhân đoan chính ăn bữa sáng, nói với di Trần: "Di Trần, làm phiền bà bung lên tổ yến cho Tân Di."

"Tổ yến?" Hứa Tân Di mờ mịt, di Trần bung lên một chén tổ yến đã hầm xong.

Ông ánh sáng long lanh, bên trong tổ yến còn xen lẫn chút thuốc bổ quý báu khác.

Hứa Tân Di nhìn tổ yến trước mặt, ghen hờn nhìn trần trời, "Mẹ, đây là... Cho con?"

"Đây là phu nhân đặc biệt kêu người hầm cho cô." Di Trần cười ha hả giải thích.

Đặc biệt?

Hứa Tân Di thụ sủng nhược kinh.

—— "Chuyện gì đã xảy ra? Xảy ra chuyện gì rồi? Đầu óc của mẹ... Không phải, tại sao đột nhiên đối với mình tốt như vậy? Trước đó không phải còn một mực châm chọc đối với mình không hài lòng sao?"

—— "Trong nguyên tác không phải là sáng sớm biết mình tiêu xài một trăm vạn của Dịch Dương, cho nên mắng mình một trận. Hoặc là lúc mình vừa mới đi xuống, dựa vào Scandal gần đây mình ở Ngũ Nhạc Quyền làm loạn, bắt đầu quở trách nói mình không xứng làm con dâu nhà họ Dịch sao?"

—— "Chẳng lẽ là bởi vì lần trước ở tiệc sinh nhật của Tân Nghiên mình thay Dịch Dương ra mặt, cho nên bắt đầu tốt với mình rồi?"

—— "Không thể nào?"

Càng nghĩ, Hứa Tân Di ngoài cười nhưng trong không cười đem tổ yến hướng phía trước khẽ đẩy, "Mẹ, cảm ơn mẹ, thế nhưng là con gần đây không quá..."

Dịch Dương nghe, trực tiếp đem bát tổ yến kia đặt trước mặt Hứa Tân Di, cũng đánh gãy cô, "Làm cho em thì em cứ uống, muốn anh dứt cho em ăn sao?" Vừa nói liền cầm thìa lên, đưa đến bên miệng Hứa Tân Di.

"Không cần, tự em uống." Hứa Tân Di trừng mắt liếc hẳn một cái, từ trên tay Dịch Dương cầm lấy thìa uống tổ yến.

—— "Xong xong, cái vị trí Dịch phu nhân này của mình giống như càng ngày càng ổn, về sau làm sao ly hôn được với cậu nam nhân này?"

Dịch lão tiên sinh cười nhìn qua hai người bọn họ, không nói gì.

Dịch phu nhân nói tiếp: "Mẹ nhớ phòng làm việc của Tân Di ở ngay đối diện công ty Dịch Dương, đợi chút nữa đi làm, để Dịch Dương chở con một đoạn đường."

"Tự con có thể lái xe đến công ty, không cần làm phiền Dịch Dương. Mà lại hai ngày nữa con phải bắt đầu quay phim, rất bận, ban đêm phải về chung cư một chuyến thu dọn đồ đạc."

Dịch phu nhân giống như đang nói việc nhà, lo lắng hỏi: "Quay phim? Mất bao lâu?"

"Không rõ lắm, có lẽ là mấy tháng, hoặc có lẽ là nửa năm, còn phải nhìn tiến độ mới xác định được."

"Vậy... Ở bên ngoài quay phim không thể so với ở nhà, cần gì liên gọi điện thoại về nhà, mẹ giúp con chuẩn bị kỹ càng."

"Cảm ơn mẹ, con hiểu rồi." Hứa Tân Di vui đầu ăn điểm tâm.

Dịch phu nhân càng ngày càng ôn nhu, nhưng Hứa Tân Di càng nghe càng kinh hãi.

Một lão tiên sinh cũng đã là chương ngại vật trên con đường ly hôn của cô, bây giờ lại thêm một người, cô làm sao chống đỡ được!

—— "Về sau vạn nhất có ngày này, Dịch Dương đang chuẩn bị ly hôn với mình, ông có thể hay không sẽ đứng ra nói, "Anh dám ly hôn với Tân Di, một phân tiền tôi cũng sẽ không cho anh!", sau đó mẹ cũng đứng ra phản đối, nói "Anh dám ly hôn với Tân Di, tôi liền đoạn tuyệt quan hệ mẹ con với anh!"."

Hình ảnh quá đẹp cô thực sự không dám nghĩ.

"Đã ăn xong chưa?"

Bên tai truyền đến âm thanh Dịch Dương, Hứa Tân Di hoàn hồn, cúi đầu nhìn, tổ yến đã thấy đầy, bát tri bát giác bị cô ăn xong.

"Đã ăn xong rồi."

"Đi thôi, anh đưa em đi."

Hứa Tân Di cảm thấy mình khả năng cần tỉnh táo một chút, suy nghĩ đối sách, đứng lên, nói: "Ông, mẹ, con đi làm trước."

"Đi đi."

Sau khi hai người đi, bên trên bàn ăn yên tĩnh.

Hồi lâu, Dịch lão tiên sinh hỏi: "Chuyện gì đã xảy ra?"

Dịch phu nhân hiểu câu hỏi của lão tiên sinh, nói: "Từ lần trước biết việc của Dịch Dương ở tiệc sinh nhật Tần Nghiên, con đã rõ ràng, có một số việc cũng không phải là giống mặt ngoài đơn giản như vậy, con nhìn lầm Tần Nghiên, có lẽ cũng nhìn lầm Tân Di. Trước kia luôn cảm thấy cách xử xử làm người của Tân Di chỗ nào cũng đều không tốt, bây giờ nhớ lại, là con có thành kiến trước. Cha, cha yên tâm, về sau con sẽ nghiêm túc đối tốt với Tân Di."

"Con có thể nghĩ như vậy, không thể tốt hơn." Dịch lão tiên sinh vui mừng cười nói.

————

Trên đường đi, Hứa Tân Di hai lần ba lượt muốn nói lại thôi.

Dịch Dương nhìn văn kiện, tựa hồ nửa điểm cũng không để ý.

Bentley bình ổn vòng qua một chỗ ngoặt, mắt thấy cách công ty càng ngày càng gần, Hứa Tân Di rốt cục nhìn không được, hỏi: "Dịch Dương, anh có phát hiện hay không, hôm nay mẹ rất kỳ quái?"

Dịch Dương không quan tâm, "Kỳ quái? Kỳ quái chỗ nào?"

"Bình thường mẹ đối với em không phải như này, đặc biệt nấu tổ yến, lại còn các loại quan tâm khác... Tại sao lại như vậy?"

Dịch Dương lật qua một trang văn kiện, rốt cục ngẩng đầu nhìn cô một chút, "Không tốt sao?"

Hứa Tân Di cưỡng ép làm một khuôn mặt tươi cười, "Tốt."

"Sao lại không tốt cho được?"

"Thế nhưng là, vì sao mẹ lại đột nhiên..."

"Cũng không tính là đột nhiên, là do cô gần đây biểu hiện tốt, mẹ nhìn thấy ưu điểm của cô, mới bắt đầu thích cô."

"... Thật sao? Em có chỗ nào đáng để mẹ thích." Hứa Tân Di gượng cười.

—— "Thích chỗ nào mau nói cho tôi thôi!"

Dịch Dương chuyển mắt nhìn về phía cô, khóe miệng vui vẻ ngay cả mình cũng chưa từng chú ý tới, "Từ tướng mạo đến tính cách, lại nói đến năng lực, lòng hiếu thảo của cô, mẹ đều thích."

Tìm Hứa Tân Di như bị dao cắt.

—— "Xong, lần này xong thật rồi."

—— "Cũng không biết về sau Dịch Dương ly hôn với mình, có thể chịu được áp lực của cả ông và mẹ hay không. Cái cậu nam nhân này làm việc rất quả quyết, hẳn là có thể đi?"

Xe đột nhiên không kịp chuẩn bị dừng lại.

"Phu nhân, đến rồi."

Hứa Tân Di theo xe cửa sổ nhìn lên, không biết khi nào xe đã chạy đến dưới lầu công ty.

"Tiểu Trương, làm phiền anh chờ tôi đến khúc có cái đèn xanh đèn đỏ," Cô cười quay đầu nhìn về phía Dịch Dương, "Anh không phải không muốn công bố hôn nhân của chúng ta sao?"

Một bộ dáng vẻ em vì muốn tốt cho anh.

Dịch Dương khép lại văn kiện, mắt nhìn đồng hồ, "Không có thời gian, chút nữa có một hội nghị khẩn cấp, đi xuống đi."

"Không được!" Bên ngoài người đến người đi, khẳng định sẽ bị đề ý, Hứa Tân Di chết sống không xuống xe, "Em không gấp, tiểu Trương, anh đến bãi đỗ xe công ty của Dịch Dương đi, tôi xuống xe ở đó."

Lái xe tiểu Trương mắt nhìn Dịch Dương.

Dịch Dương gật đầu.

Mười phút sau, Hứa Tân Di đội mũ và kính râm, lén lút từ bãi đậu xe công ty Dịch Dương đi xuyên qua đường cái, vội vàng đến công ty mình.

Liên tiếp thua hai trận, cậu nam nhân anh chờ đó cho tôi!

Được mẹ chồng yêu thích, Hứa Tân Di một mặt mát hừng đi vào phòng làm việc, mặt dài ra.

Cô nghiêm túc phàn nàn với An Nhã, "An Nhã, mẹ chồng tôi gần đây rất kì lạ."

An Nhã vui đầu nhăn tít với người tình, cũng không ngẩng đầu lên, "Tại sao kì lạ?"

"Bà ấy đối với tôi quá tốt rồi."

An Nhã cười nhạo một tiếng.

Hứa Tân Di cắn răng, "Tôi nói thật!"

An Nhã ngẩng đầu nhìn cô một chút, "Được rồi, cô cũng đừng ở không đi gây sự. Nếu bà ấy đã đối tốt với cô, cô cũng đừng nghi ngờ làm gì. Yên ổn làm một nàng dâu tốt, làm một người vợ tốt, sớm muộn sẽ có một ngày Dịch Dương yêu cô, tin tôi đi."

"..." Tôi tin mới là lạ!

"Đúng rồi, có chuyện này cô biết chưa? Giang Niệm bị Trờ Ngu phong sát rồi."

Lực chú ý của Hứa Tân Di tạm thời bị Giang Niệm hấp dẫn, "Phong sát?"

"Tôi cũng là hôm qua mới nghe nội gián tôi xếp vào ở bên trong Trờ Ngu nói, hiện tại BIG_FIVE cũng đổi tên thành BIG_FOUR rồi. Sáng sớm Trờ Ngu liền phát thông báo, nói Giang Niệm là bởi vì một ít nguyên nhân riêng nên tạm lui, có thể sẽ không quay lại nữa," An Nhã quay người nhìn về phía cô, buông tay, "Mặc dù không có mấy fan hâm mộ chú ý tới việc này."

Hứa Tân Di biết Giang Niệm sẽ bị Trờ Ngu phong sát, nhưng cũng không nghĩ tới tới nhanh như vậy, lúc này mới chỉ có mấy ngày?

Cô chìm lòng mảy suy tư một lát, nói: "An Nhã, cô cảm thấy Giang Niệm thế nào?"

"Đẹp trai!" An Nhã chém đinh chặt sắt tán dương.

"Tôi nói nghiêm túc."

"Nghiêm túc?" An Nhã cẩn thận suy tư một hồi, tạm thời để điện thoại di động xuống, "Dáng dấp không tệ, là gu thẩm mỹ hiện tại. Không có chinh dung mười năm gần đây nhan sắc sẽ không bị suy sụp. Dáng người thuộc về loại mặc quần áo nhìn gầy nhưng còi ra lại có thịt, hẳn là có thể nhẹ nhõm không chế những quần áo hàng hiệu chúng ta không hiểu thẩm mỹ kia. Khả năng nhảy rất tốt, ca hát cũng đạt tiêu chuẩn, nói tóm lại, là cái hạt giống đáng giá tốt."

Hứa Tân Di nhú mảy, "Đánh giá cao như vậy?" Cho tới bây giờ cô cũng không nghe qua lời đánh giá cao như vậy từ miệng An Nhã.

Đối với người nào đều là một bộ biểu lộ "Người như vậy mà cũng không ngại giao cho tôi", hoặc là thái độ "Đừng lãng phí thời gian của chị, chị không có tinh lực tiếp nhận người như vậy đâu".

"Nói nhảm, tôi là một người đại diện, ánh mắt nhìn người đương nhiên phải rõ ràng. Bất quá tôi cảm thấy có chút kỳ quái, Giang Niệm người này, ở công ty cũng phải hai năm, nhưng một mực không có nổi, vô thanh vô tức, thật không biết là công ty mất mù, hay là có người cố ý muốn chinh anh ta."

"Nếu như em muốn giới thiệu cậu ta đến phòng làm việc của chúng ta, cô thấy thế nào?"

"Tôi thấy thế nào? Tôi đương nhiên là lấy ánh mắt nhìn. Người có tiềm lực như thế tuyệt đối phải nhận được, bất quá cô có thể giải quyết được vấn đề hiệp ước của cậu ta với Trời Ngu không?"

"Việc do người làm luôn có biện pháp, cô liên lạc với cậu ta một chút đi."

"Được."

Nửa giờ sau, An Nhã vọt tới văn phòng cô.

"Tôi tìm không thấy cậu ta."

"Điện thoại không nhận?"

"Không nhận."

"Wechat?"

"Không được."

"Cậu ta không phải ở Hoa Tân Uyển sao? Hỏi một chút cụ thể ở đâu, đến đó nhìn xem."

"Đã sớm hỏi qua, không ai biết cậu ta chính xác ở đâu."

"Không có một người nào biết?"

"Không có."

Hứa Tân Di ngưng lòng mảy, "Cậu nhóc này xảy ra chuyện gì?" Nghĩ nghĩ, "Được rồi, tìm không thấy tạm thời bỏ qua, ngày nào thấy tin tức của cậu ấy thì liên hệ, cô ghi nhớ việc này là được. Đúng rồi, hai ngày nữa tôi phải mở máy, cô muốn giúp tôi đi đóng phim hay muốn thay tôi khai thác giang sơn?"

An Nhã mỉm cười, lung lay điện thoại trên tay, "Tôi đương nhiên là giúp bệ hạ ngài khai thác giang sơn tìm kiếm mỹ nam thể gian bổ sung vào hậu cung, bệ hạ ở bên ngoài, nhớ kỹ phải chiếu cố chính mình thật tốt."

Lời này rất được trái tim Tân Di.

Trở về chung cư thu dọn đồ đạc là ở buổi tối, cô đội mũ kính râm, áo khoác dài bao lấy toàn thân, cổ áo dựng thẳng lên che chắn nửa gương mặt, tiến vào Nhất Phẩm Lan Đình.

Phòng của cô ở tầng cao nhất, có tầm nhìn tốt nhất. Chung cư Nhất Phẩm Lan Đình thuộc công ty Dịch thị, nhân viên làm việc bên trong đều được huấn luyện chuyên nghiệp, cộng thêm hiệp nghị bảo mật, tuyệt đối sẽ không tiết lộ thông tin cá nhân của chủ phòng.

Khi Hứa Tân Di tiến vào thang máy, bên người đồng thời xuất hiện một nam nhân đồng dạng ăn mặc giống cô, cũng không có quá mức kinh ngạc.

Có thể mua nhà ở đây, không phú thì quý, không muốn bại lộ thân phận của mình là điều rất bình thường.

Hứa Tân Di không có nhìn trộm nam nhân bên người che mặt này là ai, nhấn thang máy tầng chót nhất.

Mà nam nhân kia nhấn chính là thang máy lầu ba.

Nam nhân xuống trước.

Cửa thang máy nháy mắt khép lại, trong đầu Hứa Tân Di mới cảm thấy bóng lưng nam nhân kia có chút quen mắt, phảng phất giống như đã gặp qua.

Nhưng rất nhanh thang máy đóng lại, đánh gãy suy nghĩ của cô.

Hứa Tân Di lúc ấy không biết nam nhân kia là ai, ở ngày thứ hai liền biết, bởi vì nam nhân kia thành công lên tin tức giải trí, cùng cô ở một chỗ.

—— Giật mình! Hàn Kiều lại cùng nữ minh tinh nào đó nửa đêm riêng tư gặp mặt! Cùng vào cùng ra, hư hư thực thực ở chung!!

Hàn Kiều hiện nay ở trên mạng, hai chữ này so với tiền còn hấp dẫn người hơn. Hần luôn luôn biểu thị mình độc thân, bây giờ lại đột nhiên có bạn gái? Còn ở chung?

Chỉ một thoáng dẫn tới nỗi toàn bộ vòng fan hâm mộ.

Fan hâm mộ Hàn Kiều kiện nhà báo viết linh tinh, fan hâm mộ nhà khác lại gặm hạt dưa vây xem, cảm thán nam nhân tốt bị con cóc ghẻ ăn mất.

Đột nhiên thành con cóc ghẻ Hứa Tân Di giờ phút này chính đau lòng nhưc óc, khoanh tay tê tâm liệt phế.

Cô cùng Hàn Kiều, đêm qua vậy mà chỉ cách nhau không thấy không một milimet!

Không đúng, cô rõ ràng đã chạm qua vai của Hàn Kiều!

Cô đã từng có cơ hội thân mật với Hàn Kiều, vậy mà cô không có phát hiện!

Hứa Tân Di mặt mũi tràn đầy bốn chữ "Biết vậy đã làm".

Không sao, không được khóc.

—— "Chỉ là bỏ qua một cơ hội mà thôi, tiếp theo mình vẫn còn cảnh hôn, cảnh giường chiếu, cảnh kích tình với Hàn Kiều cơ mà."

Hứa Tân Di kiên cường gạt lệ, mở Weibo, đăng nhập vào tài khoản giả, theo thói quen bắt đầu cùng fan hâm mộ chém giết.

Dịch Dương đến phòng liền nghe được câu nói này của Hứa Tân Di, nhin nửa ngày mới nén giận vào phòng.

"Đang làm gì?"

Hứa Tân Di biểu lộ nghiêm trọng, cắn giận bất bình, "Có nhà báo nói em cùng Hàn Kiều ở chung! Quá đáng ghét! Chỉ dựa vào một cái bóng lưng liền viết linh tinh, hủy hoại trong sạch của em, cho nên em đang dùng tài khoản giả mắng bọn họ!"

Dịch Dương tiến tới nhìn xem, chỉ thấy đầu ngón tay Hứa Tân Di nhanh chóng đánh chữ, ở trước mặt hần không chút nào che dấu.

"Hứa Tân Di không xứng? Vậy xin hỏi cô xứng sao?"

"Hứa Tân Di không xinh đẹp? Không ưu tú? Ánh mắt cô từ khi nào bị mù vậy?"

"Hứa Tân Di tính là thứ gì? Tôi cho cô biết, tôi đi coi bói, xin hỏi cô tính là thứ gì?"

"Đừng nói chuyện với tôi cảm ơn, tôi có bệnh thích sạch sẽ."

"Tôi là ai? Tôi là cha của cô!"

Thông thống khoái khoái nể nang xong, Hứa Tân Di ngẩng đầu một cái, một bộ biểu lộ "Em vô tội nhất, em rất là ủy khuất, đều là lỗi của bọn họ", lên án nói: "Lão công, bọn họ nói chuyện quá ác độc!"

Xem hết từ ngữ thô tục của Hứa Tân Di tâm tình Dịch Dương cực độ phức tạp.

Hần thực sự cảm tạ Hứa Tân Di đối với hần hạ thủ lưu tình.

Tác giả có lời muốn nói:

Dịch Dương: Kỳ thật, tên hỗn đản, cậu nam nhân... Cũng rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nữ Phụ Không Muốn Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Editor: ☆๓Toinkle☆

Dịch Dương dịch chuyển ánh mắt một lời khó nói hết của hắn.

Không hiểu rõ thì không biết, sau khi hiểu rõ mới phát hiện, Hứa Tân Di trước đó đối với mình thật là nhân từ.

"Anh xem xem, bọn họ đang nói tiếng người sao?" Hứa Tân Di nửa quỳ trên giường, ủy khuất giơ điện thoại trước mặt Dịch Dương. "Nói em xấu, nói em khó coi, nói em không ra một cái gì, còn nói em không xứng! Không xứng? Dù sao em cũng là nữ minh tinh hạng thứ hai, kỹ năng diễn cũng tốt, em có chỗ nào không xứng?"

Dù cho lý không thẳng thì thần thái cũng phải đứng đầu, đứng ở đỉnh cao đạo đức mới là quan trọng nhất.

Chuẩn bị vào phòng thay quần áo Dịch Dương nghe nói như thế, dưới chân trì trệ, xoay người lại hỏi cô, "Nghe giống như cô rất hi vọng người khác nói cô và Hàn Kiêu trai tài gái sắc trời sinh một đôi?"

"Đương nhiên..." Lời đến khoe miệng, Hứa Tân Di khẩn cấp thắng xe, kém chút liền thốt ra, khí thế nháy mắt yếu xuống.

—— "Cậu nam nhân tại sao cứ thích đề tâm vào chuyện vụn vặt như thế? Quả thực là hung hăng càn quấy!"

"Đương nhiên... Không phải ý này, ý của em đó là, bọn họ đây là gièm pha em, nói dung mạo em khó coi, bọn họ công kích em! Anh nhìn gương mặt em này," Tân Di đem mặt mình tiến tới, "Rất đẹp mắt nha! Sao bọn họ có thể gièm pha em? Em không cho phép bọn họ tuổi còn trẻ mà mặt lại bị mù!"

Dịch Dương một lời khó nói hết nhìn cô diễn kịch.

Hứa Tân Di cúi đầu xuống, tiếp tục đem tinh lực chuyển dời vào việc cùng fan hâm mộ mắng tranh tài. Đánh chữ nhanh chóng, vẫn không quên phàn nàn, "Em cái gì cũng không làm. Đêm qua chỉ là đến chung cư lấy chút quần áo, căn bản cũng không biết vào thang máy cùng em chính là Hàn Kiêu. Những nhà báo này chụp lén, ngay cả một cái bóng lưng thôi cũng viết linh tinh, tạo cho em rắc rối rất lớn!"

Cô lo lắng.

—— "Hàn Kiêu một mực ở bên ngoài nói mình độc thân, scandal rất phiền, anh ấy sẽ không bởi vì chuyện này mà chán ghét mình đúng không?"

—— "Còn chưa có hợp tác, ấn tượng đầu tiên liền bị mấy nhà báo đó làm hỏng rồi, nếu như Hàn Kiêu thật sự hiểu lầm mình có ý gì đó, mình nhất định không tha cho bọn họ!"

Hứa Tân Di mài răng đánh máy.

"Có cần tôi giúp cô làm sáng tỏ việc này không?"

Đầu ngón tay cô dừng lại, ngẩng đầu hiên ngang liêm liệt nói với Dịch Dương: "Không cần! Loại chuyện nhỏ nhặt này nào đáng để anh ra mặt? Anh yên tâm, chuyện này em sẽ xử lý tốt, anh không cần nhúng tay, quan hệ vợ chồng giữa chúng ta, tuyệt đối sẽ không có người biết!"

Dịch Dương biết trong nội tâm cô có chủ ý gì, lười nhác không chọc thủng cô, vào phòng thay quần áo.

Tân Di cúi đầu tiếp tục đại chiến với cư dân mạng, lần này nếu cô không làm như vậy, tối nay cũng đừng nghĩ ngủ ngon, đoán chừng vừa nghĩ tới sẽ bị tức giận đến phát khóc.

Vừa mới chuẩn bị gửi bình luận, lại phát hiện bình luận gửi thất bại, đối phương vậy mà kéo cô vào danh sách đen.

Kìm nén một hơi không thể phát ra ngoài, cô kém chút liền ném điện thoại đi.

"Đáng ghét a!" Tân Di giậm chân đầm ngực, nằm trên giường lật qua lật lại, "Một lời không hợp liền kéo vào danh sách đen, có phải là không cãi nổi không?"

Dịch Dương hiện tại thật là có chút chịu không được Hứa Tân Di, xoa mi tâm, bắt đắc dĩ nói: "Được rồi được rồi, vì loại sự tình này mà tức giận có phải rất ầu trĩ không? Bọn họ không có đáng dấp đẹp mắt như cô, nói những lời này đơn giản là vì ghen ghét nhan sắc của cô. Cô so đo với bọn họ làm gì? Không sợ bị hạ thấp giá trị sao? Loại chuyện nhỏ nhặt này cứ giao cho nhân viên phòng làm việc của cô, đi ngủ đi."

Hứa Tân Di cẩn thận nghĩ nghĩ, Dịch Dương nói thật có đạo lý.

Nói cô xấu xí, hoặc là mắt bị mù, không thì là ghen ghét.

Cái trước đáng thương, cái sau như Dịch Dương nói, không cần thiết phải so đo với bọn họ.

"Nghĩ thông suốt chưa?"

Hứa Tân Di gật đầu, "Em không so đo với bọn họ nữa, đi ngủ thôi."

Hứa Tân Di coi là việc này rất nhanh liền sẽ đi qua, không nghĩ tới không chỉ có không thể dừng, ngược lại càng ngày càng nghiêm trọng.

Đầu tiên là có người tung ra ảnh chụp của Hứa Tân Di và Giang Niệm ra, lại có người vạch trần Hứa Tân Di đang bị kim chủ nào đó bao nuôi, cho nên dù thanh danh Hứa Tân Di kém như vậy, nhưng ở Ngu Nhạc Quyền luôn có tài nguyên. Chủ bài viết vì tính chân thực, còn kèm theo tấm ảnh mấy tháng trước, ở trước cửa câu lạc bộ tư nhân nào đó, Hứa Tân Di lên một chiếc Bentley ra.

Biển số xe của Bentley được làm mờ, nhưng Hứa Tân Di lại không có, rõ ràng có thể nhìn thấy, người trên tấm ảnh là Hứa Tân Di không sai.

Thậm chí còn có bài báo, đếm kỹ số người dính scandal với Hứa Tân Di những năm gần đây.

Bình luận trên mạng cũng rất đặc sắc.

"Hứa Tân Di thật là biết ăn chơi, trước có kim chủ, sau có tiểu thít tươi, bây giờ còn ở chung với Hàn Kiều, cô ta không sợ bị lật xe sao?"

"Cho nên Hứa Tân Di tuổi còn trẻ, đã đi qua trăm khóm hoa, phiền lá không dính vào người rồi?"

"Bản thân là một nữ nhân, tôi thật sự rất bội phục Hứa Tân Di, vậy mà có thể xoay quanh đùa bốn nhiều nam nhân như vậy."

"Xoay quanh thì sao? Bây giờ còn không phải bị bắt quả tang rồi à? Có Bentley chắc hẳn cũng không phải loại người gì dễ trêu, đội nón xanh cho hắn, Hứa Tân Di quả thực muốn chết!"

"Hình như ngửi được mùi dưa, tỷ muội lâu trên tựa hồ biết nam nhân trong tấm ảnh là ai sao?"

"Tôi có một người bạn bị bệnh nặng muốn biết nam nhân đó là ai, cầu dưa cầu pm! Nếu không cô ấy sẽ chết không nhắm mắt!"

Rất tức giận.

Nếu như Hứa Tân Di thật sự ngủ với mấy nam nhân này cũng không nói làm gì, nhưng một người cô cũng không có chạm vào. Chỗ tốt không được, ngược lại còn bị một thân tanh.

Dư luận đến mức này, Hứa Tân Di đại khái liền hiểu có người muốn chinh mình.

Lấy kinh nghiệm cô ở Ngu Nhạc Quyền nhiều năm như vậy, tiếp theo khẳng định sẽ có hàng loạt tin đồn dính dấp đến bộ phim của cô sẽ bị moi ra.

Quả nhiên ——

"Tôi thấy vai nữ chính bộ phim « hoàng đồ » khẳng định cũng là vì Hứa Tân Di bồi ngủ mới lấy được. Đạo diễn cũng không ngốc, diễn viên nào không chọn, lại muốn một nữ diễn viên thanh danh thối nát làm gì? Cô ta cũng không phải không thể thay thế, nói trong việc này không có quý, đánh chết tôi cũng không tin!"

"Nhân vật nữ chính phim « hoàng đồ » chính là tự tay cô ta giành được, tôi có tin tức nội tình, lúc đầu công ty Hứa Tân Di và diễn viên Lý Hàn Tinh đều đã ký hợp đồng, nhưng lại bị Hứa Tân Di đoạt mất, thật buồn nôn!"

Trang web chính thức của bộ phim « hoàng đồ » đã bị fan hâm mộ chiếm lĩnh, tung ra mấy scandal của Hứa Tân Di, nhao nhao yêu cầu đạo diễn đổi nữ chính, cũng đe dọa nếu phim không đổi diễn viên, liền sẽ tẩy chay bộ phim này.

Bão tố này trực tiếp lên hot search.

"Thấy sao?" An Nhã biểu lộ tức giận trước nay chưa từng có.

Trần Mạt nhìn ngôn luận trên mạng bây giờ đang dần dần lên men đến mức không thể dự báo phương hướng, trầm giọng nói: "Chuyện này tuyệt đối là có người đứng ở đằng sau, nếu không trong thời gian ngắn như thế không có khả năng biến thành như bây giờ."

Nghĩ nghĩ, Trần Mạt hỏi cô, "Bà chủ gần đây có phải là đắc tội người nào không?"

An Nhã nghiêm túc suy nghĩ một lát, nói: "Bà chủ của các anh khi nào không đắc tội người?"

Trần Mạt: "... " Có một bà chủ tốt như vậy, về sau không lo không có việc để làm

"Bên Hàn Kiều có động tĩnh gì không?"

"Không có động tĩnh gì. Cô cũng biết, scandal về Hàn Kiều thỉnh thoảng sẽ xuất hiện một cái, bình thường anh ta cũng chẳng muốn phản ứng "

"Đoàn làm phim « hoàng đô » thì sao?"

"Bên kia đã liên lạc qua, nói là ngày mai sẽ cho một câu trả lời chắc chắn."

"Ngày mai cho câu trả lời chắc chắn? Bọn họ có ý gì? Muốn thay người hay sao?" Tính tình An Nhã từ trước đến nay không tốt, tốt tính chỉ đối với các tiểu thị tui của cô, lúc này lại mắng: "Một đám súc vật ánh mắt đui mù!"

Nói xong, giẫm giày cao gót vào văn phòng.

"Tân Di, chúng ta khả năng có phiền toái."

Tân Di cảm động, thở dài một tiếng

"Được, vậy đến lúc đó chúng ta gặp mặt rồi nói."

Hứa Tân Di đem điện thoại cúp máy, ý cười dần dần biến mất.

"Sao rồi?"

Hứa Tân Di hừ lạnh một tiếng, quăng điện thoại đi động lên bàn, "Phía nhà sản xuất gọi tôi tới, nói cái gì mà bây giờ dư luận thiên về một bên, hi vọng tôi có thể mau chóng giải quyết việc này."

"Cô giải quyết? Không phải nhà sản xuất chỉ cần thông báo một cái liền có thể làm sáng tỏ sự tình sao? Bọn họ chẳng lẽ không tìm cô trước lại tìm Lý Hàn Tinh sao?"

"Cô nói xem là vì cái gì?"

"Phía nhà sản xuất có ý?"

Hứa Tân Di cười lạnh, "Dùng đầu ngón chân đều có thể đoán được, bộ phim này khiến quá nhiều người đỏ mắt, nam chính là Hàn Kiều, thử nói xem có bộ phim nào của đạo diễn Từ Từ Minh mà không nổi? Đây chính là một món hời, ai không muốn kiếm một chén canh? Huống chi chúng ta bây giờ thành lập phòng làm việc, không có bối cảnh, không có ai làm chỗ dựa, làm sao đầu được những nhà tư bản này."

"Ai nói cô không có chỗ dựa?"

Hứa Tân Di bĩu môi ghét bỏ nói: "Tôi không muốn lại tìm Dịch Dương."

Là quan hệ vợ chồng không sai, nhưng cô không muốn thiếu nợ Dịch Dương quá nhiều.

"Nhưng..."

"Cô để tôi suy nghĩ lại đi."

An Nhã trầm mặc một lát, thở dài, "Được thôi, tự cô suy nghĩ thật kỹ đi, bất quá vô luận cô làm cái quyết định gì, tôi cũng sẽ giúp cô."

Nói xong rời khỏi văn phòng của Hứa Tân Di.

Trong văn phòng chỉ còn lại một mình Hứa Tân Di, đứng dậy đứng bên cửa sổ, đối diện chính là tập đoàn Dịch thị, cô nhớ kỹ, văn phòng của Dịch Dương ngay ở tầng 15, chính là đối diện cô.

Cầu nam nhân bây giờ đang làm gì?

Cầu nam nhân giờ phút này Hứa Tân Di lo nghĩ tới đang từ phòng họp đi ra, trợ lý theo hần năm năm Triệu Bản đưa một phần tư liệu cho hần, sải bước đi theo bên cạnh thấp giọng nói: "Dịch tổng, tình huống tựa hồ không tốt lắm."

Dịch Dương tiếp nhận báo cáo cũng nhìn hần một cái, vội vàng nhìn qua sau đó khép lại, không nói một lời tiến vào văn phòng.

Trong tư liệu là sự tình liên quan đến Hứa Tân Di xôn xao ở trên mạng mà hôm nay Dịch Dương phân phó Triệu Bản đi thăm dò.

Được bao nuôi, bao nuôi tiểu thịt tươi, đoạt bộ phim của mình tình cùng công ty, sản xuất mới có ý định đổi nữ chính.

Sự việc đã lên đến hot search, vì sao lại không gọi điện thoại cho hắn?

"Dịch Tổng, bên Tiểu tổng đã hỏi âm lại, anh ta nói anh cứ yên tâm, nhân vật nữ chính sẽ không bị thay đổi. Ngày Hứa Tân Di mở máy sẽ phát Weibo làm sáng tỏ chuyện này."

Dịch Dương nói năng có khí phách, dứt khoát quả quyết, "Hiện tại liên bảo bọn họ làm sáng tỏ đi."

Triệu Bản sững sờ, mặc dù không rõ Dịch Tổng vì sao lại để bụng tới một tiểu minh tinh như Hứa Tân Di như vậy, nhưng làm trợ lý, hắn cũng không có tư cách để nói cái gì, "Vâng, tôi lập tức đi làm"

Nháy mắt xoay người, ánh mắt của Triệu Bản đột nhiên thấy bên trong văn kiện vừa rồi giao cho Dịch Tổng xuất hiện cái tên kim chủ bao nuôi Hứa Tân Di kia...

Chẳng lẽ là Dịch Tổng?

Triệu Bản bừng tỉnh đại ngộ.

Nhưng nghĩ lại lại cảm thấy không đúng, Dịch Tổng cũng không giống như là loại người nguyện ý đội nón xanh.

Chẳng lẽ...

Càng nghĩ càng không hiểu, hắn tạm thời đem chuyện này gác lại, trước quan trọng nhất là làm thỏa đáng việc ông chủ giao cho đã.

Triệu Bản vừa ra khỏi cửa, Dịch Dương đứng dậy, đi đến trước cửa sổ sát đất, nhìn tòa nhà ký túc xá đối diện kia, hắn nhớ kỹ, phòng làm việc của Hứa Tân Di ở phía bên trong ký túc xá đối diện, cũng không biết là lầu mấy.

Nữ nhân này từ trước đến nay ngang ngược càn rỡ, yếu ớt cực kỳ, chịu không nổi một chút ủy khuất, chuyện lớn như vậy cũng không thấy cô gọi điện thoại tới, xem ra là cánh cứng cáp có khả năng rồi.

Dịch Dương vốn không muốn quan tâm chuyện này của cô, bất quá nghĩ đến chuyện này mình cũng bị liên lụy vào, tiện tay mà thôi. Chỉ là một cuộc điện thoại, giúp đỡ một chút, nếu không nhân vật bị người ta đoạt, Hứa Tân Di về đến nhà lại thêm mắm thêm muối nói cho ông nghe, nói không chừng còn tìm hắn khóc.

Nữ nhân chính là rất phiền phức.

Quay người về phía bàn làm việc, lúc đang chuẩn bị mở ra văn kiện, điện thoại riêng của hắn vang lên.

Là Hứa Tân Di gọi tới.

Dịch Dương nhướn mày, chờ điện thoại di động vang lên năm giây sau mới chậm chậm kết nối.

Âm thanh Hứa Tân Di từ điện thoại truyền đến, giống như là vừa chịu ủy khuất thật lớn, "Lão công..."

"Việc giúp cô đã giải quyết xong, phía nhà sản xuất sẽ không dám tìm cô gây chuyện. Sau khi mở máy, tự cô chuẩn bị một chút." Nói xong, Dịch Dương chủ động đem điện thoại cúp máy.

Không có việc gì thì cầu nam nhân, có việc liền lão công.

A, đúng là nữ nhân.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nữ Phụ Không Muốn Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Editor: ☆๔T๐๓k๔☆

Bị cúp điện thoại Hứa Tân Di cầm di động đứng ở trước cửa sổ, nhìn cao ốc đối diện ngốc lăng hồi lâu.

Dịch Dương mới vừa nói cái gì?

Việc đã giải quyết xong? Phía nhà sản xuất sẽ không dám gây sự với cô nữa?

Thật hay giả?

Cái cậu nam Dịch Dương này vậy mà trong tình huống mình không có mở miệng cầu hãn trước, lại chủ động hỗ trợ?

Hôm nay mặt trời mọc từ phía tây sao?

Hứa Tân Di cảm thấy vô cùng kinh dị.

Đúng là gặp quỷ!

"Tân Di, phía đoàn làm phim mới đăng Weibo!" An Nhã cắt điện thoại vội vàng xông vào văn phòng, đưa điện thoại di động cho cô nhìn.

Phía « hoàng đồ » đăng một bài trên Weibo, bài đăng này chủ yếu để giải đáp những câu hỏi chất vấn của anti fan, đại khái có thể tóm gọn trong hai điểm.

Thứ nhất, Hứa Tân Di là nhân vật nữ chính đầu tiên của bộ phim « hoàng đồ » này. Trước đó đã từng có ý định thay đổi, nhưng sau khi bàn bạc lại, vẫn cho rằng Hứa Tân Di phù hợp hơn.

Ngụ ý chính là, Hứa Tân Di không đoạt kịch bản từ trong tay bất luận kẻ nào.

Thứ hai, thừa nhận kỹ năng diễn xuất của Hứa Tân Di, xin mọi người có thể dùng lý trí mà nhìn nhận diễn viên, an tâm chờ đợi, rửa mắt mà đợi.

Bài đăng Weibo này biểu lộ thái độ của đoàn làm phim, mặc kệ nhóm anti fan nháo như thế nào, dù sao nhân vật nữ chính cũng sẽ không thay đổi.

Vì thế, phía nhà sản xuất thậm chí còn khóa phần bình luận lại.

Anti fan phần nộ hiểu rõ đoàn làm phim quyết tâm bảo vệ Hứa Tân Di, nhao nhao mở miệng náo to, biểu thị sau khi bộ phim ra mắt tuyệt đối sẽ không đi xem, cũng cầu chúc cho đoàn làm phim không thành công.

"Tân Di, ý đồ muốn thay người của phía nhà sản xuất rất rõ ràng, một ngum cần chết nói tác phong của cô có vấn đề, sẽ liên lụy tới đoàn làm phim. Tôi rất hiểu kì, trong thời gian ngắn như vậy, cô làm thế nào giải quyết việc này?"

Hứa Tân Di nhìn tới nhìn lui bài Weibo kia nhiều lần, lúc này mới khó có thể tin nói: "Là do Dịch Dương giúp đỡ."

An Nhã bình tĩnh đại ngộ, lấy một loại ánh mắt "Tôi biết ngay cô nhìn không được mà", ý vị thâm trường nhìn về phía cô, "Nhìn xem, lúc trước tôi đã nói cái gì?"

Hứa Tân Di mờ mịt, "Nói cái gì?"

"Tôi nói, sớm muộn sẽ có một ngày Dịch Dương yêu cô. Lúc trước thờ ơ với cô, đến bây giờ lại giúp đỡ mọi chuyện, chẳng lẽ cô nhìn không ra cái gì sao?"

Nếu như Hứa Tân Di nhìn không ra cái gì, vậy mấy năm nay cô sống thật uổng phí.

Tạm thời mặc kệ mục đích Dịch Dương giúp cô là gì, giúp chính là giúp, so với lúc trước, thái độ hiển nhiên đã từng bước một chuyển biến.

Chẳng lẽ thật sự giống như An Nhã đã nói, Dịch Dương bắt đầu cảm thấy thích cô rồi?

Chờ một chút ——

Vừa rồi gọi điện thoại cô cái gì cũng không kịp nói, Dịch Dương liền nói đã giải quyết xong, có phải là đã cho thấy Dịch Dương một mực yên lặng chú ý tới việc này không?

Đoán già đoán non xong, Hứa Tân Di cảm giác bầu trời trong nháy mắt sụp đổ.

Là bởi vì gần đây cô quá bận, không rảnh đi gây chuyện, cho nên Dịch Dương cảm thấy mình đã cài tà quy chính? Đối với mình cảm thấy hứng thú?

Không được! Tuyệt đối không được!

Cô tuyệt đối không thể để chuyện này tiếp tục xảy ra!

"Việc này là do Dịch Dương giúp cô làm thỏa đáng, cô chắc chắn phải hảo hảo cảm ơn anh ta, nói không chừng, còn giúp cho quan hệ hai người chuyển

hướng tốt."

Hứa Tân Di một lời khó nói hết, thực sự rất muốn xông tới An Nhã gào thét cô cũng không muốn cái chuyện hướng này, nhưng cô nhịn một chút, cười nói: "Tôi hiểu rồi."

Ban đêm, Hứa Tân Di một nắng hai sương về nhà, đi vào thư phòng của Dịch Dương, đưa tới trước mặt hán lễ vật mình mua từ cửa hàng.

"Đây là cái gì?"

Hứa Tân Di mỉm cười, "Lễ vật, cảm ơn anh hôm nay giúp em giải quyết sự việc đoàn làm phim."

Cô mở ra, trong chiếc hộp là một chiếc thắt lưng được đóng gói tinh xảo.

Dịch Dương thấy dây lưng liền nheo mắt, nhớ tới chiếc dây lưng ba trăm ở trong ngăn kéo của mình, rất không muốn nhận lấy.

Đẩy lễ vật về hướng Hứa Tân Di, "Được rồi, tiện tay mà thôi, không cần cảm ơn. Lấy lại dây lưng đi, không cần phải quà cáp."

"Cần chứ!" Hứa Tân Di kiên trì đẩy lễ vật trở về, nói: "Anh giúp em như vậy, sao em có thể không cảm ơn anh? Đây là em ở cửa hàng tỉ mỉ chọn lựa, bỏ ra không sai biệt lắm năm vạn của em!"

Dịch Dương bây giờ nghe được ba chữ "không sai biệt lắm" này liền đau đầu, lần trước không sai biệt lắm mười vạn, thực tế chỉ có ba trăm, bây giờ lại không sai biệt lắm năm vạn, vậy giá chẳng phải chỉ bằng một cái điều hoà thôi sao? Một trăm năm mươi?

"Kém bao nhiêu?"

Hứa Tân Di nghĩ nghĩ, nói: "Chênh lệch hai ngàn."

Bốn vạn tám?

Dịch Dương nhú mày, "Được, tôi nhận, không có việc gì thì cô về phòng nghỉ ngơi trước đi."

Hứa Tân Di lại đứng mãi không đi.

"Còn có việc gì không?"

"Lão công," Hứa Tân Di nhần nhần nhí nhí đến trước bàn đọc sách, đứng ở bên người Dịch Dương, nháy mắt, một mặt thẹn thùng nhìn hán, "Lúc trước anh không này, gần đây tại sao đối với người ta tốt như vậy? Anh có phải là thích người ta rồi không?"

Người ta, ngữ khí này khiến Dịch Dương toàn thân đều nổi da gà.

Hán mi tâm nhú chặt, "Nói linh tinh!"

Hứa Tân Di cau giận nói: "Ai nha, loại sự tình này cũng không có gì mà không dám thừa nhận. Nếu như anh thật thích em thì nói cho em thôi, dù sao anh cũng biết mà, người ta thích anh."

—— "Mau đẩy tôi ra! Mau nói anh không thích tôi, chỉ vào mũi của tôi nói tôi đừng có mơ mộng hão huyền!"

Dịch Dương bốn mắt nhìn cô.

Nhịp tim Hứa Tân Di không tự giác gia tốc.

Đừng hiểu lầm, không phải cái loại lãng mạn tim đập thành thịch, mà là bị hù.

—— "Ông trời phù hộ, chúa Jesus ở trên cao, mặc dù con thật sự là người gặp người yêu hoa gặp hoa nở, nhưng cái cậu nam nhân này thì tuyệt đối không thể thích con!"

—— "Đối với mình có một chút cảm giác cũng không được! Mình là cái loại mà cậu nam nhân này có thể thích sao?!"

"Trước kia đúng là không quá thích cô, nhưng mẹ nói đúng, tình cảm là phải dựa vào thời gian để bồi dưỡng. Khoảng thời gian này tôi nghe được rất nhiều điều khác so với lúc trước, xác thực đối với cô có chỗ thay đổi."

Hứa Tân Di chớp mắt, "Thay đổi?"

—— "Quả nhiên là bởi vì mình gần đây làm ít chuyện xấu, tên hỗn đản này này vậy mà cho rằng mình là người tốt!"

Dịch Dương vừa lòng thỏa ý, liền đẩy cô ra, "Không có việc gì nữa thì cô trước hết trở về phòng nghỉ ngơi đi."

—— "Thấy tôi khác? Thật sự cảm thấy tôi sẽ thay đổi sao? Ngây thơ!"

—— "Hôm nay tôi liền để anh kiến thức một chút, cái gì gọi là "Ác độc!"

"Lão công, em biết việc hôm nay đã làm phiền anh, nhưng vẫn còn một việc nữa, anh cũng phải giúp em."

Dịch Dương bất động thanh sắc, "Chuyện gì?"

Hứa Tân Di trở mặt như lật sách, "Chính là có người tung tin đồn nhảm nói nhân vật nữ chính trong bộ phim « hoàng đồ » này là em giành được từ trong tay Lý Hàn Tinh. Em rất ủy khuất, đây vốn chính là của em, là Lý Hàn Tinh đoạt từ trong tay của em, sao cô ta có thể trả đũa nói là lỗi của em?"

"Vậy cô muốn như thế nào?"

"Lý Hàn Tinh mặc dù không cướp được nhân vật nữ chính của em, nhưng là! Cô ta bây giờ ở đoàn làm phim vẫn được vai nữ ba. Hai ngày nữa em mở máy, nhìn thấy cô ta em liền sẽ nhớ tới việc cô ta muốn cướp vai của em, em sẽ không vui, mà nếu em không vui thì diễn sẽ không tốt, mà nếu diễn không tốt thì người xem sẽ mắng em."

"Cho nên cô muốn tôi đá Lý Hàn Tinh ra khỏi đoàn làm phim?"

Hứa Tân Di "ỷ vào được sủng mà kiêu", một bộ dáng âm hiểm độc ác, nghiêng răng nghiêng lợi hung tợn nói: "Cô ta muốn cướp vai diễn của em còn dám ở bên ngoài tung tin đồn nhảm, ít nhất phải đá cô ta ra khỏi đoàn làm phim!"

Dịch Dương trầm mặc nhìn cô.

Hứa Tân Di thấy thế thừa thắng xông lên, vênh vang đắc ý nói: "Lão công, em là vợ của anh, em bị người ta khi dễ thành dạng này, sao anh có thể thờ ơ? Nhất định phải đá cô ta ra đi! Cũng nhắc nhở người khác một câu, để bọn họ biết Hứa Tân Di em không phải người dễ trêu. Nếu chọc em, Lý Hàn Tinh chính là tấm gương!"

—— "Không có gương ở đây sao, cũng không biết vừa rồi biểu diễn đoạn kịch này, kỹ năng diễn như thế nào."

Dưới ánh mắt mong chờ của Hứa Tân Di, Dịch Dương gật đầu, phụ họa theo cô, "Ừm, tôi cảm thấy cô nói rất đúng."

Hứa Tân Di nghi hoặc nhìn hắn.

"Lý Hàn Tinh nữ nhân này quá ác độc, cũng dám đoạt vai diễn của cô, loại người này làm sao còn có tư cách diễn cùng một bộ phim với cô? Quả thực chính là u ác tính của Ngu Nhạc Quyển, nhất định phải phong sát." Ngữ khí phong kinh vân đạm, lại càng cho người ta cảm giác tin phục.

Phong sát?

Hứa Tân Di cắn môi, chần chờ một lát, nửa ngày mới ấp úng không xác định hỏi: "Gần đây anh có phải là bị cái gì kích thích không?"

Dịch Dương hỏi lại: "Tôi không phải đang vì cô mà bất bình sao?"

Hứa Tân Di muốn nói lại thôi, cuối cùng dưới ánh mắt Dịch Dương xám xịt trở về phòng.

Mười phút sau, Hứa Tân Di nằm sấp trên giường oán hận đập một cái.

Ngán ngùi hai ngày, cô vì tên Dịch Dương kia mất mà ba lít máu!

Cầu nam nhân bây giờ càng ngày càng ác độc, quả thực sớm nên đi theo con đường nam phụ ác độc tìm đường chết! Quả thực chính là tìm đường chết!

Không nên a, tại sao mọi chuyện lại thành ra như vậy?

Hứa Tân Di càng nghĩ, cuối cùng mới nghĩ tới nguyên nhân là do ở tiệc sinh nhật Tần Nghiên, lần đó trên yến hội Dịch Dương mất hết mặt mũi, thấy rõ ràng bộ mặt thật của đám bạn, nhất thời chịu đủ kích quá lớn, cho nên hiện tại bắt đầu hắc hóa rồi?

Đúng! Không sai! Nhất định là như vậy!

Hứa Tân Di càng nghĩ càng có khả năng, mà người phân theo nhóm, vật họp theo loài, Dịch Dương khẳng định bị khí chất ác độc trên người cô hấp dẫn, cho nên thái độ đối với cô dần dần cải biến.

Không được, cô không thể để cho Dịch Dương có cơ hội bồi dưỡng tình cảm

Cũng may hai ngày nữa cô liền mở máy, lấy cơ đoàn làm phim bận rộn, ít nhất cô có bốn, năm tháng không gặp được hắn. Qua bốn, năm tháng, hẳn phai nhạt tình cảm đối với mình, vừa vận lúc đó, ánh trăng sáng của Dịch Dương cũng quay về rồi, cô liền có thể giải thoát!

Càng nghĩ càng thấy được ly hôn đang ở trước mắt, tâm trạng buồn rầu của Hứa Tân Di vì thua ba trận với Dịch Dương, một lần nữa tươi tỉnh lại!

—————

Hứa Tân Di sắp xếp hành lý trong hai ngày, sáng sớm ngày thứ ba, sau một phen nước mắt nước mũi tạm biệt Dịch lão tiền sinh và Dịch phu nhân, ngồi lên xe tiến về địa điểm đoàn làm phim quay chụp.

Địa điểm quay phim cách thành phố A không xa, miễn cưỡng có thể tính là khu ngoại ô của thành phố A. Có một căn cứ truyền hình điện ảnh, điều kiện khách sạn xung quanh cũng rất thành thực, phương diện ăn ở không tính là quá hà khắc.

Từ mấy tháng sau khi Hứa Tân Di và Dịch Dương cùng giường chung gối đến nay, đây lần thứ nhất tách ra. Hưng phấn ở trên giường lăn qua lăn lại vài vòng, nghĩ đến bốn năm tháng tự do sung sướng tiếp theo, trong bụng liền nở hoa.

Cô cũng là sau khi vào đoàn mới biết được, đoàn làm phim « hoàng đồ » này đi theo cốt truyện, tuổi của nam diễn viên đều là hai mươi bốn.

Hai mươi bốn tuổi, đồng nghĩa với cái gì?

Đều là tiểu thịt tươi!

Đây chính là bối cảnh cổ trang, bên trong kịch bản có đề cập tới rất nhiều thiếu niên, cần rất nhiều diễn viên trẻ tuổi.

Mà đạo diễn Từ Tư Minh lại là người đối với bề ngoài và kỹ năng diễn xuất của diễn viên mười phần hà khắc.

Nói cách khác, có thể đi vào đoàn làm phim của hắn, nhan sắc chắc chắn cao, kỹ thuật diễn cũng phải thật tốt.

Nghe nói nhóm tiểu thịt tươi này là hắn và phó đạo diễn tự mình đến học viên diễn viên chọn lựa, cho nên tuổi tác bình quân đều chỉ mới hai mươi bốn tuổi, phần lớn đều là thiếu niên chưa tốt nghiệp đại học.

Khả năng Hứa Tân Di nhìn thấy tiểu thịt tươi trong đoàn làm phim này, so với tưởng tượng của cô còn nhiều hơn.

Vừa nghĩ tới đó, khó tránh khỏi cảm xúc bành trướng.

Nhưng bây giờ không được, cô phải nhẫn xuống.

Đến nơi, cô nhất định phải gọi điện thoại cho Dịch Dương, để bày tỏ nỗi nhớ thương hằn da diết của mình.

"Uy, lão công, anh đang làm gì vậy?"

Dịch Dương lời ít mà ý nhiều, "Thư phòng."

Lại là làm việc, Hứa Tân Di cảm thấy nam nhân này nếu cứ tiếp tục làm việc như vậy, sớm muộn cũng có một ngày đột ngột mà chết.

"Em đến đoàn làm phim rồi, gọi điện thoại cho anh báo bình an."

Không có Dịch Dương ở trước mặt nhìn cô, Hứa Tân Di cũng không cần lại diễn kịch, chỉ ở trong giọng nói bỏ chút công sức.

"Biết rồi."

Hứa Tân Di buồn bực ngán ngẫm mà liếc nhìn đáng dấp móng tay mình, từ trong hộp trang điểm lấy ra cái bấm móng tay. Để điện thoại trước mặt, một bên cắt móng tay một bên nghĩ khi xúc nối hòa theo nói: "Lão công, mới đến đoàn làm phim ngày đầu tiên, em liền bắt đầu thấy nhớ anh, còn anh? Có nhớ em hay không?"

Răng rắc ——

"Hai ngày nữa chờ em có thời gian, em sẽ xin phép đạo diễn nghỉ, về nhà cũng không mất bao lâu, hơn một giờ liền đến, em trở về thăm anh có được hay không?"

Răng rắc ——

Hứa Tân Di lấy thanh âm run rẩy, sắp khóc, "Lão công, nếu như em không thể quay về, anh có thể tới gặp em hay không? Em thật sự rất muốn gặp anh."

Răng rắc ——

Dịch Dương duy trì trầm mặc.

"Lão công, tại sao anh không nói chuyện?" Ngừ khí vạn phần ủy khuất.

Răng rắc ——

Cách điện thoại, Dịch Dương hỏi cô: "Hứa Tân Di, có phải cô đang cắt móng chân(*) hay không?"

(*) Không rõ tại sao ở trên thì bảo móng tay, dưới lại bảo móng chân, chắc là tỳ cắt xong móng tay rồi lại cắt móng chân (?)

Hứa Tân Di rút rút ngón chân trắng nõn non mịn, hồng nhuận sung mãn của mình.

Cậu nam nhân lỗ tai thật thính a!

Tác giả có lời muốn nói:

Hứa Tân Di:

Cầu mọi người, đừng nghĩ tới một màn cuối cùng kia, nói cho tôi biết, tôi vẫn là tiểu tiên nữ của mọi người đi QAQ

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nữ Phụ Không Muốn Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Editor: ☆๑T๐๗kℓε☆

Đây coi là cái gì? Thần giao cách cảm sao?

Phi! Không có khả năng!

Đánh chết cô cũng sẽ không tin cô và cậu nam nhân này có thần giao cách cảm.

Nếu như không phải trước khi vào ở căn phòng kia đã kiểm tra qua, cô thật sự hoài nghi nơi này có giấu camera giám sát.

Bỏ cái bấm móng tay xuống, Hứa Tân Di bóp lấy yết hầu, dùng âm thanh có thể ngọt chết của mình hờn dỗi nói: "Lão công, anh đang nói cái gì vậy? Em đang ăn khoai tây chiên, móng chân cái gì. Một tiểu tiên nữ đại mỹ nhân như em tại sao lại phải cắt móng tay cho mình làm gì? Được rồi, muộn như vậy em cũng không quấy rầy anh làm việc nữa. Sớm nghỉ ngơi một chút, em yêu anh a, bái bai."

Nói xong, ba một tiếng cúp máy điện thoại.

Cậu nam nhân thật đáng ghét!

Hình tượng kém chút thì bị phá hủy.

Việc cô cắt móng chân, tuyệt đối sẽ không có người thứ hai trông thấy!

Sáng sớm hôm sau, đoàn làm phim « hoàng đồ » tiến hành nghi thức mở máy, tính thời gian và canh giờ xong, nhân viên đoàn làm phim và mấy diễn viên chính đến đúng giờ.

Lần đầu tiên nhìn thấy Hàn Kiều, Hứa Tân Di liền biết, đêm hôm đó ở Nhất Phẩm Lan Đình, trong thang máy gặp phải cái nam nhân mặc áo khoác không nhìn thấy mặt kia, chính là hắn.

Nói đến Hàn Kiều, bây giờ hắn không có mấy người không biết. Vừa mới xuất đạo đã đứng ở đỉnh hào quang, bộ phim đầu tiên hợp tác cùng đạo diễn Trần Minh Vũ thu hoạch được vô số thương lớn. Giải thưởng nhiều đến mức cầm muốn gãy cả tay, kỹ năng diễn của hắn, là được tất cả đạo diễn ở Ngu Nhạc Quyền công nhận.

Người nổi tiếng thường có nhiều thị phi, nhưng ở loại tình huống này, Hàn Kiều lại có thể không kiêu ngạo không nịnh nọt, từng bước một ổn định đi về phía trước, tập trung quay phim. Những năm nay ở Ngu Nhạc Quyền, mặc cho có người lợi hại hơn nữa, cũng không thể đào ra một chút scandal của hắn. Fan hâm mộ lại hiểu chuyện không can rờ, là minh tinh tốt nhất đối với người qua đường.

Những năm nay Hàn Kiều toàn tâm cống hiến kỹ năng cho ngành phim điện ảnh, chỉ cái tên thôi cũng có thể làm cháy phòng bán vé. Nguyên bản những năm nay hắn đã ổn định ở thế giới điện ảnh, nhưng vượt qua tất cả dự kiến của mọi người, hắn lại tuyên bố tham gia diễn bộ phim truyền hình chuyển thể từ tiểu thuyết ăn khách, « hoàng đồ ».

Tin tức này làm chấn kinh không ít fan hâm mộ.

Trong lòng các fan hâm mộ ít nhiều sẽ cho rằng giới điện ảnh cao hơn phim truyền hình một tầng, đối với hành vi tự hạ mình này của Hàn Kiêu rất là bất mãn.

Đương nhiên, cũng có một số fan hâm mộ lý trí biểu thị, chỉ cần là Hàn Kiêu diễn, đều sẽ ủng hộ.

Còn lại một số fan hâm mộ khác đối với việc này mừng rỡ như điên, rốt cục có thể ở trước màn hình liếm dung nhan của Hàn Kiêu!

Hứa Tân Di sở dĩ có thể tham gia được bộ phim này, còn là bởi vì trước đó đã từng có một lần hợp tác với đạo diễn Từ Tư Minh. Ngay lúc đó Hứa Tân Di là viện binh cứu 급. Một nữ minh tinh được nhét vào tổ bất mãn phản diện của mình, cưỡng ép muốn đổi kịch bản, về sau chọc giận Từ Tư Minh. Tiểu minh tinh bị phản mà bội ước bỏ vai diễn, cũng đồng dạng buông lời với Ngu Nhạc Quyển, ai dám nhận vai này chính là đối nghịch với cô ta.

Cơ hội gây thù hằn tốt như vậy Hứa Tân Di như thế nào lại bỏ qua?

Lúc này mới liên hệ với đạo diễn Từ Tư Minh, tiến tổ quay phim.

Sau khi đã đóng máy, Từ Tư Minh cam đoan, về sau sẽ đền bù cho cô.

Hứa Tân Di lúc ấy không có đề ở trong lòng. Thắng đến về sau, Trôi Ngu liên hệ với cô, nói Từ Tư Minh muốn cô đóng vai nhân vật nữ chính.

Mặc dù trải qua rất nhiều chông gai, nhưng cuối cùng vai nữ chính này vẫn ở trong tay Hứa Tân Di.

Hứa Tân Di đứng ở bên cạnh Hàn Kiêu. Lúc trước ở trên màn ảnh đã nhìn thấy qua nam nhân đẹp trai này, bây giờ anh ta đang đứng ở bên cạnh mình.

Nhìn không được lặng lẽ ghé mắt nhìn thoáng qua.

Cô nhìn ra được Hàn Kiêu không có trang điểm. Trạng thái làn da rất tốt, trên mặt không có một tia 티 vết, không cần chỉnh sửa liền có thể đứng trước ống kính. Nhìn Hàn Kiêu, Hứa Tân Di phải ngẩng đầu, chiều cao tương xứng với Dịch Dương. Loại người giống như Hàn Kiêu ở Ngu Nhạc Quyển tung hoành nhiều năm, trên người luôn có loại cảm giác cường thế khiến người nhìn mà sinh ra sợ hãi không dám ngay lập tức tiến lên đây bắt chuyện.

Nhưng kỳ quái chính là, trên sống mũi cao của hán mang một cái mắt kiếng gọng vàng, vô tình làm mờ nhạt đi sự lạnh lùng và đường nét sắc bén đầy mũi nhọn trên gương mặt, có cảm giác cảm dục hấp dẫn chết người.

Trái tim nhỏ của Hứa Tân Di bay bay trực nhảy.

Chỉ một chút, cô liền thu hồi ánh mắt, di dời ra chỗ khác, nhìn lướt qua đám tiểu thị tươi sau lưng, từng người mang theo thanh xuân dào dạt, soái khí bức người.

Đây chính là sáu tháng tiếp theo sinh hoạt trên Thiên Đường của cô sao?

Cuối cùng cô cũng có thể cảm thụ một chút cảm giác vui vẻ của An Nhã.

Nhưng có một đạo ánh mắt không quá thân thiện vô cùng chói mắt. Hứa Tân Di đã từng thấy qua người nhắm vào cô, nhưng ở đoàn làm phim ngay ngày đầu tiên biểu hiện trần trụi địch ý đối với cô, vẫn là lần đầu thấy.

Lý Hàn Tinh.

Đã từng làm nghệ sĩ ở cùng một công ty Ngu Nhạc Quyển, quan hệ ở giữa hai người bọn họ có thể dùng hai từ cạnh tranh để khái quát.

Mất thấy vai nữ chính của bộ phim này sắp đến trong tay mình, kết quả nhảy mất thành nữ ba, đổi lại thành ai cũng nhìn không được con giận này.

Về sau ở đoàn làm phim, có trò hay để chơi rồi.

Hứa Tân Di điềm nhiên như không có việc gì kiềm chế nội tâm kích động, điềm nhiên như không có việc gì đi theo nhân viên đoàn làm phim dâng hương bái Phật, cầm lì xi.

Cô bảo trì bình tâm, Hàn Kiêu hiển nhiên trầm hơn cả không khí. Trong quá trình tiến hành nghi thức trừ gậy đầu nói với đạo diễn ngắn gọn một chữ "Án", còn lại không nói một lời, duy trì khoảng cách nhất định với tất cả mọi người ở đây.

Đại minh tinh nha, cao lãnh một chút cũng bình thường thôi.

Tuy nói nhân vật nam nữ chính cao lãnh, nhưng những học sinh được đạo diễn Từ Tư Minh đào được từ học viện, thanh xuân dào dạt xua tán đi không khí te ngát và xấu hổ của Hứa Tân Di và Hàn Kiêu mang tới.

"Tân Di, để tôi giới thiệu cho cô một chút." Nghi thức mở máy qua đi, Hứa Tân Di ở một bên bất động thanh sắc thường thức dung nhan nhóm tiểu thị tươi, liền thấy đạo diễn Từ Tư Minh cùng Hàn Kiêu đi tới chỗ cô.

"Vị này chắc hẳn cô cũng biết, Hàn Kiều. Trong vòng sáu tháng tiếp theo, hai người chính là cộng tác," Nói xong, Từ Tư Minh lại giới thiệu Hứa Tân Di cho Hàn Kiều, cười nói: "Vị này là Hứa Tân Di, đoạn thời gian trước có scandal với cậu. Hai người mau nói cho tôi, lúc ấy chuyện là thế nào, tôi nhìn thấy tạp chí bát quái kia rất thật, nói xem?"

Đạo diễn Từ Tư Minh cái gì cũng tốt, chỉ là quá thích bát quái (1).

(1) *Bát quái: hóng chuyện, hóng drama,...*

Các loại sự tình bát quái bên trong Ngu Nhạc Quyển, ông đều có thể nói đến đầy miệng. Ngày nào không làm đạo diễn nữa, đổi nghề làm nhà báo, nhất định sẽ kiếm được rất nhiều tiền.

Hứa Tân Di biết, Từ Tư Minh ở ngay ngày đầu tiên liền đem việc này nói ra, không phải vì ông EQ thấp, mà là đi thẳng vào vấn đề, nói rõ ràng hiểu lầm giữa cô và Hàn Kiều. Loại sự tình này bất luận có phải là do tạp chí bát quái viết linh tinh hay không, thì chắc chắn cũng sẽ có điểm hiểu lầm. Ở trước mặt nói cho rõ ràng, sẽ không làm chậm trễ tiến độ quay phim.

"Từ đạo diễn, ông cũng đừng làm loạn thêm, tạp chí giải trí viết như vậy sao có thể là sự thật? Lần này tôi và tiền bối Hàn Kiều còn là lần đầu tiên gặp mặt, làm sao có chuyện như vậy được?" Nói xong, Hứa Tân Di vươn tay trước mặt Hàn Kiều, cười nói: "Tiền bối Hàn Kiều, đều chỉ là hiểu lầm mà thôi. Về sau ở đoàn làm phim, xin hãy chiếu cố nhiều hơn."

Cô duỗi tay ra dừng ở giữa không trung, ánh mắt Hàn Kiều rơi trên tay cô. Trong ánh mắt kia, tựa hồ có do dự, lại tựa hồ có sợ hãi, chậm chạp không chịu vươn tay tới nắm.

Thời gian dài, Hứa Tân Di cũng cảm thấy cánh tay ê ẩm.

"Tiền bối Hàn Kiều là cảm thấy có chỗ nào..."

"Chỉ là hiểu lầm thôi. Hợp tác vui vẻ." Lời ít mà ý nhiều, chỉ là khế gặt đầu.

Về phần Hứa Tân Di vươn tay ra, lại xấu hổ thu về.

"Vì cái gì không nắm tay với mình?" Hứa Tân Di ngồi trên ghế chờ mở máy, trong lúc đó nhìn không được hồi tưởng lại buổi sáng gặp mặt Hàn Kiều, càng nghĩ càng không ra, "Chẳng lẽ mình đắc tội Hàn Kiều sao?"

Cô cẩn thận hồi tưởng lại, nhớ tới lúc mới gặp mặt Hàn Kiều, cũng là lần xảy ra scandal kia.

Cũng đã nói chỉ là hiểu lầm rồi tại sao còn đối xử với mình như vậy?

Chẳng lẽ là bởi vì cô quá "nổi tiếng" ở bên ngoài cho nên ngay cả Hàn Kiều cũng đối với cô nhượng bộ lui binh?

Hứa Tân Di ưu sầu thờ dài, nếu thật là bởi vì như vậy, kia... Cũng không có cách nào.

Kết bạn không thành, liền đứng ở phía xa liếc dung nhan đi.

"Tân Di, tới đây thương lượng một chút." Từ đạo diễn gọi cô tới hiện trường đóng phim.

Ngày đầu tiên mở máy, kịch bản kỳ thật còn rất phân tán, Từ Tư Minh không sắp xếp cảnh của cô và nam chính, ngược lại sắp xếp cảnh cô với vai phụ trước.

Hứa Tân Di đứng dậy, đi đến trước mặt Từ đạo diễn, "Sao vậy?"

Từ Đạo nhìn thoáng qua Lý Hàn Tinh ngồi một bên ẩm ực.

"Là như vậy, Lý Hàn Tinh nói thân thể cô ấy không dễ chịu, hi vọng có thể diễn trước, muốn về sớm nghỉ ngơi một chút, cô bên này có thể chiều theo hay không?"

Không thoải mái? Lúc cử hành nghi thức khởi động máy không phải vẫn tốt sao? Làm sao mới qua một bữa cơm, liền thành cái dáng vẻ muốn chết không sống này?

Sửu nhi (*) nhiều chuyện.

(*) *Sửu nhi: Trẻ trâu.*

Lý Hàn Tinh đối với cô có địch ý rõ ràng, vừa rồi An Nhã còn nói với cô cẩn thận Lý Hàn Tinh, nữ nhân này phía sau có kim chủ, cho nên phách lối.

Không thể không đề phòng.

"Không sao."

"Vậy thì tốt, cô chuẩn bị đi, đổi cảnh cho Lý Hàn Tinh, mười phút sau chúng ta bắt đầu."

Hứa Tân Di ngoài miệng đáp ứng, đi đến trước mặt Lý Hàn Tinh, ở trên cao nhìn xuống nhìn cô ta, nói: "Từ đạo diễn bảo tôi tới đổi cảnh cho cô, cô sao rồi? Có thể chống đỡ một chút được không?"

Mặc dù hóa trang, nhưng khí sắc và mặt mày kia của Lý Hàn Tinh, nhìn qua chính là một bộ mặt sầu bi khổ kiếm khổ tình của nữ chính.

Cô ta không nên diễn vai nữ ba ngang ngược can rở trong bộ phim này, hẳn là nên diễn vai nữ chính có vận mệnh cực khổ mới đúng.

Lý Hàn Tinh đè ép cuống họng, "Tôi sẽ cố gắng tận lực, nhưng tôi..."

Hứa Tân Di nhất thời ghét bỏ muốn chết, "Còn có thể diễn hay không? Một bộ dáng muốn chết không sống này làm ra cho ai nhìn? Nhịn không được thì đi bệnh viện. Làm như Từ đạo diễn cay nghiệt cô, có bệnh không cho đi bệnh viện đè ép cô ở lại diễn phim vậy?"

Sắc mặt Lý Hàn Tinh cứng đờ, nhưng lập tức thông xuống mí mắt.

Ánh mắt nhân viên đoàn làm phim nhìn sang.

"Có lỗi với chị Tân Di, em... Kỹ năng diễn xuất của em không tốt, chị còn phải giúp đỡ nhiều."

"Tôi biết kỹ năng diễn xuất của cô không tốt, không cần nhắc nhở," Hứa Tân Di liếc cô một cái, "Không có kỹ năng diễn thì học tôi một ít, đừng có cả ngày đóng những vai oán phụ này. Tối đây, học một chút kịch bản."

Hứa Tân Di là nữ chính của bộ phim này, chủ yếu là nhân thiết nữ chủ báo thù nghịch tập. Giải đoạn trước là dựa vào áp lực và sự khinh bỉ từ người thân cho tới người ngoài, giai đoạn sau từ từ trưởng thành. Lý Hàn Tinh đóng vai nhân vật từng coi cô là cái đinh trong mắt, hiện giờ thấy cô nghèo túng, đương nhiên muốn đi lên dẫm thêm một cước.

"Thích Minh Nguyệt, cô cũng có hôm nay sao?" Lý Hàn Tinh nói đến đây, tiếp theo là hành động mang theo cừu hận của nữ ba.

Tất nữ chính một bàn tay.

"Chị Tân Di, chị yên tâm, em sẽ không thật sự đánh chị."

Khóe miệng Hứa Tân Di ôm lấy một vòng trào phúng cười, "Tôi tin cô cũng không dám."

"Tân Di, Hàn Tinh, hai người chuẩn bị xong chưa?"

"Rồi thưa đạo diễn."

"Mọi người chuẩn bị, năm phút sau chính thức bắt đầu mở máy."

Nhân viên ai vào chỗ nấy, ánh mắt tất cả mọi người cùng nhau nhìn về phía giữa sân quay phim.

Khuôn mặt Hứa Tân Di mang theo vẻ bi phẫn, thái độ Lý Hàn Tinh phách lối, ở trên cao nhìn xuống Hứa Tân Di, nói ra lời kịch của ác độc nữ phụ.

Lời kịch rất ác độc, đáng tiếc phối hợp với khuôn mặt Bạch liên hoa khổ tình kia kia, lại có mấy phần dờ dờ ương ương.

"Thích Minh Nguyệt, cô cũng có ngày hôm nay sao?"

Nếu như không phải vì Hứa Tân Di, nhân vật nữ chính này đáng lẽ đã phải là của cô ta!

Lý Hàn Tinh kích động giọng tay, tất xuống gương mặt Hứa Tân Di.

Góc độ kia, lực đạo kia, đánh trên mặt cô, đoán chừng tay của Lý Hàn Tinh cũng phải sưng hai ngày.

Thủ đoạn thấp kém như vậy, quả thực kéo xuống trí thông minh và đẳng cấp của quần thể ác độc nữ phụ.

Hứa Tân Di một tay ngăn trở tay Lý Hàn Tinh, cười nhạt nói: "Cô muốn đánh tôi? Vẫn là nên để tôi dạy cô một chút, làm sao để trở thành ác độc nữ phụ đi."

"Cắt ——" Từ đạo diễn ngưng lông mày, "Chuyện gì vậy?"

Hứa Tân Di quay đầu, nói: "Từ đạo diễn, Lý Hàn Tinh nói cô ấy chưa nắm chắc tốt nhân vật này, muốn để tôi diễn thử một lần cho cô ấy nhìn."

Từ đạo diễn nghe xong, "Không phải mới vừa chuẩn bị sao?"

"Từ đạo diễn, cho cô ấy một cơ hội đi."

Chìm khẩu khí, Từ đạo diễn giờ tay, "Nhanh lên."

Đổi vị trí, Hứa Tân Di đứng ở trên bậc thang, vênh vang đắc ý nhìn Lý Hàn Tinh.

"Cô hãy ghi nhớ, ác độc nữ phụ không phải diễn như cô. Thứ nhất, ánh mắt nhất định phải không coi ai ra gì, giống như đang nhìn một đồng rác rưởi. Có thể trợn mắt trắng, nhưng nhớ, không được giống như mắt cá chết. Thứ hai, ngữ khí nhất định phải âm dương quái khí, câu cuối cùng tốt nhất hừ lạnh một tiếng biểu thị thái độ khinh thường của mình. Lúc nói chuyện phối hợp với biểu cảm, có thể thêm một chút động tác, một bên hất tóc một bên cười nhạo."

"Cuối cùng," Hứa Tân Di hướng cô ta mỉm cười giờ tay lên, "Cái tát nhất định phải nhanh, hung ác và chuẩn xác."

Ba ——

Bạt tay rơi xuống.

Năm đầu ngón tay trên gương mặt trắng nõn của Lý Hàn Tinh mắt trần cũng có thể thấy đang sưng lên.

Hứa Tân Di khoanh tay, oán trách nhìn Lý Hàn Tinh, phảng phất như đang trách cứ da mặt cô ta tại sao lại dày như vậy, làm cho tay mình cũng đau rát theo.

Cô la hét, "Mau cầm cái túi chườm nước đá tới cho tôi, tay đánh xong đau chết!"

Tác giả có lời muốn nói:

Hứa Tân Di: Ban đêm call video với lão công, để anh ấy nhìn lòng bàn tay của tôi có bao nhiêu sưng QAQ

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nữ Phụ Không Muốn Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

Editor: ☆๖T๖๓klee☆

Toàn bộ hiện trường đóng phim vô cùng yên tĩnh.

Nói là mọi vật đều tĩnh cũng không phải nói quá.

Từ lúc Hứa Tân Di bắt đầu hướng dẫn Lý Hàn Tinh, tất cả đều xảy ra trong chớp nhoáng. Ba giây trước còn đang hào hào giao lưu kỹ năng diễn xuất với nhau, ba giây sau chỉ nghe thấy một tiếng bạt tai vang giòn. Hứa Tân Di đánh nhanh rút gọn, Lý Hàn Tinh bị dấu bàn tay trên mặt dọa cho sợ hãi.

Ba giây, năm giây không thấy ai phản ứng, Hứa Tân Di bắt đầu không có kiên nhẫn, "Túi chườm nước đá đâu!"

"Tới rồi!" Nhân viên đoàn làm phim nào dám chậm trễ, bước nhanh chạy tới, trên tay cầm hai túi chườm nước đá, cho Hứa Tân Di một túi. Một túi còn lại cầm ở trong tay, do dự không biết có nên đưa cho Lý Hàn Tinh hay không.

"Lý tiểu thư, thật không có ý tứ, tôi một khi đã diễn kịch chính là dễ dàng nhập vai như vậy. Vừa rồi tại sao cô không tránh đi? Bất quá tay tôi vốn rất mềm mại, hôm nay khẩu vị không tốt nên không ăn cơm, người cũng không còn sức nữa, đánh cô nhẹ như vậy chắc cô cũng không đau đâu."

Hứa Tân Di cẩn thận chu đáo nhìn gương mặt sưng đỏ của Lý Hàn Tinh, "Bất quá... Lý tiểu thư, mặt cô có phải quá dễ bị hồng hay không? Tôi chỉ nhẹ nhàng đụng một cái như vậy, liền đỏ rồi. Mau, dùng túi chườm nước đá thoa một chút."

Nói xong, cô cầm túi chườm đá nhét vào trong tay Lý Hàn Tinh.

Trên gương mặt Lý Hàn Tinh đau rát, trên tay cầm túi chườm nước đá. Đầu mùa đông, không biết là do thời tiết quá lạnh hay là túi chườm nước đá quá mát, cũng có lẽ là do nguyên nhân khác, toàn thân đều run rẩy.

Lúc nhân vật nữ chính của bộ phim này cuối cùng vẫn rơi xuống trên tay của Hứa Tân Di, Lý Hàn Tinh liền đối với Hứa Tân Di hận thấu xương. Cô tự hỏi tại sao cô và Hứa Tân Di cùng một lúc đến công ty, nhưng những năm nay công ty đối với cô chẳng quan tâm. Cô đi hỏi gấp, cũng chỉ cho cô một hai vai diễn quần chúng. Trái lại, Hứa Tân Di liên tiếp được ký kết với nhiều bộ phim truyền hình, người cũng càng ngày càng nổi.

Thẳng đến có một ngày, cô ngẫu nhiên nghe được một tin đồn, nói rằng sau Hứa Tân Di có chỗ dựa, cho nên mới có thể ký kết được nhiều như vậy.

Lý Hàn Tinh đột nhiên hiểu rõ, ở Ngụ Nhạc Quyển, cái gì cũng không quan trọng, chỉ có nổi tiếng mới quan trọng.

Quả nhiên, sau khi đã trao thân thể, người kia liền lấy được cho cô nhân vật nữ chính của bộ phim « hoàng đồ », thậm chí còn nguyện ý vì cô ra tay chính Hứa Tân Di. Thật không nghĩ Hứa Tân Di có thể trụ lâu như thế, vậy mà có thể thuận lợi giải ước với Trời Ngụ.

Nhân vật nữ chính lần nữa rơi xuống trong tay Hứa Tân Di, mà người kia cũng không chịu vì loại chuyện nhỏ nhặt này ra tay lần thứ hai.

Cô đành lùi bước cầu xin vai diễn nữ phụ số ba, việc này đối với Lý Hàn Tinh mà nói, không thể nghi ngờ chính là từ Thiên Đường rớt xuống Địa Ngục. Vốn là nhẫn nhịn một bụng lửa, muốn ở cảnh quay đầu tiên xả giận, cho Hứa Tân Di một cái cảnh cáo.

Con giận này còn chưa được xả ra, ngược lại mình bị đánh một bạt tai, Lý Hàn Tinh làm sao có thể nhịn.

"Cô... cô có ý!"

Hứa Tân Di tiếp nhận khăn tay trợ lý đưa tới, như không có việc gì xoa tay, biểu lộ rất khiếp sợ, "Tại sao tôi có thể có ý? Vừa rồi tôi cũng đã nói, nhập vai quá sâu mà thôi, cô đừng so đo như vậy mà."

So đo?

Lý Hàn Tinh nhất thời có loại xúc động muốn tiến lên xé xác gương mặt của Hứa Tân Di.

Cô bị đánh, ngược lại là lòng dạ của cô nhỏ hẹp?

"Hứa Tân Di! Cô khinh người quá đáng!"

Mấy nhân viên quyết định tiến đến khuyên ngăn cô ta, "Lý tiểu thư, đừng xúc động, chị Tân Di khẳng định không phải cố ý!"

Hứa Tân Di nhìn khuôn mặt dữ tợn của cô ta, nhún vai, "Lúc muốn đánh người khác thì ngang ngược can rờ, mình bị đánh lại phần nộ ngập trời như vậy. Lý Hàn Tinh, làm người cũng đừng ác độc như thế, thiện lương một chút."

"Chị Tân Di, chị đừng nói nữa, đạo diễn đang nhìn kia!"

Hứa Tân Di nhìn sang Từ đạo diễn, cười cười, đi qua, nói: "Từ đạo diễn, rất xin lỗi, vừa rồi chỉ bảo nhất thời quá nhập vai."

Từ Tư Minh ho một tiếng, thấp giọng nói: "Lần sau chú ý một chút, trước mặt mọi người, tôi mà nhìn thấy, không ngăn cản thì không tốt lắm."

Không có kỹ năng diễn xuất lại còn ngang ngược, không có đạo diễn nào thích cả.

Từ Tư Minh ở Ngụ Nhạc Quyển nhiều năm như vậy, người nào tốt người nào xấu, ông đều thấy được.

Hứa Tân Di cười, "Vâng."

Từ Tư Minh nhìn Lý Hàn Tinh một chút, cao giọng nói: "Hàn tinh, không sao chứ?"

Lý Hàn Tinh tức giận đến toàn thân phát run, làm sao có thể không có việc gì, vừa định nói chuyện, liền bị Từ Tư Minh đánh gãy.

"Nếu không còn chuyện gì, thợ trang điểm đâu, trang điểm lại cho Hàn Tinh đi. Hàn Tinh, cô không phải cảm thấy không dễ chịu sao? Quay xong rồi thì mau đi về nghỉ ngơi đi, biết chưa." Nói xong, cao giọng nói với nhân viên ở đây: "Mọi người chuẩn bị, cảnh này chúng ta tranh thủ quay một lần duy nhất là xong."

Thợ trang điểm nom nớp lo sợ đến trang điểm lại cho Lý Hàn Tinh, kiên trì nhắc nhở cô ta, "Chị Hàn tinh, chị... Chị đừng khóc."

Lý Hàn Tinh trừng thợ trang điểm kia.

Trợ lý của cô ta đến, nói khẽ với Lý Hàn Tinh: "Chị Hàn tinh, chị đừng nóng giận, nhiều người nhìn như vậy, thanh danh của Hứa Tân Di sẽ như nào trong lòng chị cũng rõ ràng. Chị làm như vậy sẽ chỉ làm người bên trong đoàn làm phim ghét cô ta hơn mà thôi, truyền đi sẽ bị bôi đen. Không bằng chúng ta rộng lượng một chút, để mọi người nhìn thấy lòng rộng lượng của chị."

"Thế nhưng con giận này tôi..."

"Chị Hàn tinh, con giận này quan trọng hay là thanh danh của chị quan trọng hơn?" Trợ lý thấy bốn bề vắng lặng, tiến đến bên tai Lý Hàn Tinh nói: "Vừa rồi em đã quay lại video rồi."

Câu nói này thành công khiến Lý Hàn Tinh trầm mặc.

Đúng vậy, những năm nay cô không ngừng trèo lên trên, chính là vì muốn nổi tiếng. Lúc trước cái gì cũng không có liền phải nhịn, chỉ cần có thể nổi tiếng, cái gì cô cũng có thể làm.

"Được, tôi không chấp nhặt với cô ta. Cô ta kiêu ngạo ương ngạnh như vậy, để tôi nhìn xem cô ta đắc ý được bao lâu." Ánh mắt Lý Hàn Tinh âm trầm nhìn Hứa Tân Di cách đó không xa, "Tìm một cơ hội đăng video đi."

"Vâng."

"Hàn tinh, trang điểm không?"

"Có!" Lý Hàn Tinh nhìn xuống tất cả cảm xúc phần nộ dưới đáy lòng, thái độ khiêm tốn, nhìn không ra nửa điểm không cam lòng, "Rất xin lỗi Từ đạo diễn, là tôi chậm trễ thời gian của mọi người."

"Không sao, đi trang điểm đi. Tân Di, mau, tranh thủ một lần duy nhất."

Hứa Tân Di cười quay lại hiện trường quay phim.

Từ đạo diễn hô một tiếng, bắt đầu quay lại từ đầu.

Lần này Lý Hàn Tinh xem như học được Hứa Tân Di một nửa, sắc mặt nữ phụ ác độc kia so với trước đó tốt hơn nhiều. Cuối cùng, Lý Hàn Tinh giờ tay cần răng nghiến lợi nhẫn nại nhẹ nhàng rơi xuống, giống như gió thu lướt nhẹ qua mặt, một chút vết tích cũng không có.

"Cắt -- xong!"

Lý Hàn Tinh tỉnh táo, lại làm một bộ sắc mặt nữ chính khổ tình, so sánh với nhân vật cô ta đóng, nhân phẩm đủ thấy như thế nào, Hứa Tân Di làm người thật là phách lối cay nghiệt.

Chỉ ít, ở trong mắt mấy tiểu thịt tươi còn chưa tiếp xúc qua Hứa Tân Di, đã xem cô thành loại người không thể đắc tội không thể tới gần.

"Tiền bối Hàn, ban đêm anh có ba cảnh quay, khả năng đêm này cần anh vất vả một chút."

Hàn Kiều nhìn nhân viên thông báo gật đầu.

"Hàn Kiều, chuyện mới vừa rồi kia, anh thấy thế nào?" Nói chuyện chính là người đại diện của Hàn Kiều, tuổi tương đương với hắn.

Hàn Kiều nhìn thoáng qua phong ba qua đi, Hứa Tân Di giống như chuyện vừa xảy ra không có quan hệ gì với cô, ngồi ở trên ghế chuyên tâm nhìn kịch bản, mặt mày thâm thúy, nhưng cũng vờn vờn chỉ nhìn một chút, liền lạnh lẽo cứng rắn thu hồi ánh mắt, "Không liên quan gì đến tôi."

- - -

Bên ngoài hiện trường đóng phim, phó đạo diễn kiểm kê lại danh sách diễn viên quần chúng tối nay, "Phía dưới tôi đọc đến tên ai thì người đó giờ tay lên, nghe chưa."

Phó đạo diễn nhìn thoáng qua những người đang giờ tay, đủ cao, gương mặt cũng coi như đoàn chính, đánh dấu vào danh sách tên diễn viên.

"Triệu Từ Dề."

Đánh dấu.

"Trần Thiếu Mối."

Đánh dấu.

"Trương Hân Di."

Đánh dấu.

Hiện trường đóng phim có mấy người vây quanh một nam diễn viên đi ra.

"Trình đạo diễn, gấp cái gì vậy?"

Phó đạo diễn họ Trình, nghe được có người gọi hắn ngừng đầu nhìn một chút, thì ra là một vị diễn viên nam phụ số bốn bên trong đoàn làm phim, "Ban đêm tiền bối Hàn có ba cảnh quay, cần mấy diễn viên quần chúng lộ mặt, tôi ở chỗ này xác nhận lại một chút."

Vị nam minh tinh kia cười cười, đang chuẩn bị rời đi, mắt lơ đãng nhìn lên, trong đám người thấy một thanh niên dáng người như hạc giữa bầy gà, ánh mắt

lại quá mức u ám, đột nhiên nhìn thấy có chút quen mắt, nhưng trong lúc nhất thời thực sự nhớ không nổi là ai, gặp qua ở đâu.

Nghĩ nghĩ, hần ghé bên tai Trịnh đạo diễn nói nhỏ vài câu, nhìn qua nam nhân "như hạc giữa bầy gà" trong đám người kia.

Ánh mắt Trịnh đạo diễn cũng nhìn qua, mi tâm cau lại, nghĩ nghĩ, vẫn gật đầu, "Được."

Hần đi qua, đến trước mặt nam nhân kia, hỏi hần: "Anh tên là gì?"

"Giang Niệm."

Trịnh đạo diễn tìm tên Giang Niệm ở trong danh sách, cũng gặt chéo.

"Được, người đã đủ rồi, anh đi về trước đi." Nói xong, Trịnh đạo diễn mang theo những diễn viên quần chúng này vào đoàn làm phim.

Giang Niệm đứng ở phía dưới bóng cây, trầm mặc nhìn chằm chằm.

- - -

Hứa Tân Di làm nữ chính, cơ hồ cả ngày đều có cảnh quay, ban đêm có hai cảnh diễn cùng Hàn Kiều.

"Tân Di, thuộc lời thoại cảnh thứ mười tám chưa?"

Toàn bộ lời kịch Hứa Tân Di đều đã ghi nhớ, lúc này mới gật đầu, "Thuộc rồi."

Từ Tư Minh gật đầu, "Vậy tốt."

"Sao vậy?"

"Xảy ra chút việc," Từ đạo diễn lời ít mà ý nhiều, "Cảnh hôm nay của cô và Hàn Kiều sửa lại, quay cảnh thứ mười tám trước. Cô và Hàn Kiều có mười phút để học lời thoại, đợi chút nữa trực tiếp quay luôn, có được không?"

"Mười phút?"

"Còn lại chín phút."

Hứa Tân Di: "... " Vẫn là Từ Tư Minh quen thuộc kia.

May mà cô có trí nhớ tốt, có thể tiếp nhận các loại yêu cầu đột xuất của Từ Tư Minh, đổi thành người khác, sớm đã bị mắng.

Lật ra kịch bản, cảnh quay thứ mười tám quen thuộc hiện ra trước mắt.

"Chị Tân Di, cảnh quay này cần người đóng thế không? Thể thân của chị..."

Hứa Tân Di mãi đọc kịch bản, thuận miệng đáp: "Quay phim không cần thể thân a."

"Vâng, em biết rồi."

Hàn Kiều nhìn cô một cái, tiếp tục xem kịch bản.

Đợi sau khi nhân viên kia đi, ánh mắt Hứa Tân Di kinh ngạc rơi vào hàng chữ cuối cùng trong kịch bản cảnh quay thứ mười tám: Thâm tình hôn nhau.

... Buổi chiều diễn một cảnh kia, ban đêm lại diễn một cảnh kích thích như thế.

Ngay từ đầu đã có cảnh quan trọng này, đi thẳng vào chủ đề như vậy được sao?

Chín phút sau, hai người tập duyệt lại lời thoại một lượt, trừ cái dòng cuối cùng kia.

Đối mặt với một soái ca mặt lạnh như thế, Hứa Tân Di kỳ thật rất xấu hổ.

"Cái kia... Tiền bối Hàn, nụ hôn cuối cùng kia, hay là chúng ta thử tá vị (1) một lần?"

(1) Tá vị: Một loại hành động làm người từ xa tưởng đang hôn môi.

Hàn Kiều tinh táo nhìn kịch bản, nói: "Không cần, đợi chút nữa trực tiếp quay là được."

Hứa Tân Di muốn nói lại thôi.

Trực tiếp quay?

Phong cách làm việc của Hàn Kiều, nghiêm túc như vậy sao?

Cô còn chưa có chuẩn bị kỹ càng.

"Sao vậy? Có vấn đề gì không?"

Hứa Tân Di vội vàng lắc đầu, "Không có vấn đề."

Cô đem mặt tròn ở phía sau kịch bản. Là hôn thật... Thế nhưng đây là nụ hôn đầu của cô, cô vẫn luôn giữ gìn, chẳng lẽ hôm nay phải ở trước mặt mọi người, hiến tặng cho Hàn Kiều sao?

Hứa Tân Di vừa nghĩ tới đó, tâm bỗng nhiên nhảy dựng lên.

Không được, phải tỉnh táo!

Cô ngẩng đầu, lặng lẽ nhìn Hàn Kiều.

Tim đập rộn lên càng thêm nghiêm trọng.

Không hổ là thần tượng toàn giới giải trí, nam nhân này không khỏi cũng quá đẹp trai đi!

So sánh với cậu nam nhân Dịch Dương kia... Từ từ, trường hợp này tại sao lại nhớ tới cái cậu nam nhân kia?

Mười Dịch Dương cũng so ra kém Hàn Kiều!

Trong lòng yên lặng mắng mười câu cậu nam nhân, lúc này mới điều chỉnh lại được tâm tình.

"Tân Di, Hàn Kiều, chuẩn bị xong chưa?"

"Rồi."

Hai người đồng thời buông xuống kịch bản, đi vào hiện trường quay phim.

Cảnh đầu thật ra cũng không dễ diễn, nguyên nhân chủ yếu làm nam nữ chính đối chọi gay gắt chính là sự kiện lũ lụt ở Giang Nam. Sách lược không vừa ý nhau, nữ chính không phục nên tranh cãi nảy lửa. Vì thế nên lời thoại của Hứa Tân Di rất nhiều. Mà yêu cầu về khí thế cũng rất cao, không thể yếu hơn Hàn Kiều, càng không thể mạnh hơn Hàn Kiều, phải tạo ra một loại cảm giác giương cung bạt kiếm lại không phân được thắng thua.

"Lũ lụt ở Giang Nam, nạn dân đông đảo, bách tính nhân dân lầm than, người chết đói nơi nơi, bệnh dịch nổi lên bốn phía. Vương gia, ngài không đi cứu tế nhân dân gặp nạn, nghiên cứu tình hình bệnh dịch, lại còn ngồi ở đây bàn với ta về chuyện xử tội nạn dân xông vào thành Trường An?" Hứa Tân Di mi tâm nhíu chặt, ngửa đầu đối mặt với Hàn Kiều, không nhường chút nào, miệng hùng hổ dọa người, rất có tư thế đập nôi chìm thuyền.

"Cắt -- qua!"

Nhìn ra được mặt mũi Từ đạo diễn tràn đầy hưng phấn.

Dù sao đối với một đạo diễn mà nói, có cái gì so với diễn kịch một lần đã qua có thể làm ông cao hứng hơn?

Hứa Tân Di người này, hẳn không chọn sai!

"Tân Di, Hàn Kiều, vất vả một chút, chuẩn bị cảnh thứ hai."

Hứa Tân Di hỏi tưởng biểu hiện vừa rồi của mình, hẳn là rất không tệ, ôm tâm tình muốn được khen ngợi hỏi: "Tiền bối Hàn, vừa rồi tôi diễn tạm được đúng không?"

Hàn Kiều đã xem qua phim truyền hình của Hứa Tân Di, cũng từng nghe nói kỹ năng diễn xuất của cô không tệ, nhưng bây giờ được thể nghiệm, vẫn như cũ khiến hắn cảm thấy kinh ngạc.

Kỹ năng diễn của Hứa Tân Di chưa đến mức đạt đến đỉnh phong, nhưng cũng không nên ở trong những năm nay một mực phải diễn vai nhân vật nữ hai nữ ba không thể ra mặt, cho tới bây giờ mới có bộ phim thứ nhất vào vai nhân vật nữ chính.

Kỹ năng diễn xuất này, phải diễn vai nữ chính mới đúng.

"Thật không tệ."

Cảm giác được vua màn ảnh khích lệ là như thế nào?

Thoải mái vô cùng a!

Nửa giờ sau, Hứa Tân Di và Hàn Kiều thay trang phục, chuẩn bị cảnh thứ hai.

Đây là một cảnh anh hùng cứu mỹ nhân, cuối cùng là nụ hôn đầu của nam nữ chính, cũng bắt đầu chuyện tình yêu hận của hai người.

Hứa Tân Di đổi quần áo bị xé rách tả tơi. Bởi vì kịch bản cần, thợ trang điểm đánh không ít phấn đỏ cho cô, mặt nhìn như sống, cực lực kiến tạo một bộ dáng nữ nhân sau khi bị hạ được.

Hứa Tân Di thất tha thất thểu tiến vào, tiếng người huyền não trong thanh lâu kết hợp với tiếng y phục bị xé rách, sử dụng mọi cách trốn tránh ánh mắt của kẻ thù. Mắt thấy trước mặt có người chú ý đến cô, nữ chính cả kinh, quay đầu muốn tránh né, nhưng vừa quay đầu lại trực tiếp va phải lồng ngực rắn chắc của nam chính.

Cô kinh ngạc ngẩng đầu.

Mi tâm Hàn Kiều gấp vội, kéo cô đến phía sau cây cột, vừa quan sát xung quanh, một bên đến gần bên tai Hứa Tân Di, thấp giọng nói: "Đừng sợ, có ta."

Hứa Tân Di bị tra tấn mặt nhìn như tơ, đôi môi đỏ bầm khế nhếch, thở ra hơi thở ngọt ngào ấm áp vẩy vào hàu kết Hàn Kiều, khiến hần trên dưới kịch liệt nhấp nhô.

Giống như tiểu yêu tinh.

Ánh mắt Hàn Kiều bỗng nhiên co lại, cánh tay nắm lấy vòng eo Hứa Tân Di sinh ra một chút mồ hôi.

Hần biết kịch bản tiếp theo chính là cúi đầu hôn cô.

Trong không khí tràn ngập mùi hương gợi tình và mùi rượu tỏa ra từ trong thanh lâu, hôn cô.

Thế nhưng là...

Khi hần nhìn thấy nước mắt của Hứa Tân Di tràn đầy đôi mắt, vòng eo không đủ một nắm, trái tim không thể khống chế bỗng nhiên nhảy lên kịch liệt.

Tâm sinh lý truyền đến sợ hãi, khiến hần bỗng nhiên buông cánh tay nắm chặt Hứa Tân Di, lui về sau mấy bước, rời xa cô.

Giống như ở giờ khắc này trong đáy mắt Hàn Kiều, Hứa Tân Di là hồng thủy đã thú gì, hần tránh không kịp.

"Cát --" Từ đạo diễn cầm tai nghe, "Hàn Kiều, sao vậy?"

Nhân viên ở đây hai mặt nhìn nhau.

Vừa rồi giống như không có việc gì phát sinh.

Người đại diện đồ mồ hôi lạnh gấp gấp hướng Từ đạo diễn xin lỗi, "Xin lỗi Từ đạo diễn, hình như Hàn Kiều không được khỏe cho lắm."

"Chỉ một cảnh hôn nữa thôi là có thể kết thúc công việc được rồi. Hàn Kiều, cậu kiên trì một chút được không?"

Hàn Kiều khoát tay, thở sâu, nói: "Thật có lỗi, dùng thể thân đi."

Thế thân?

Đột nhiên bị ghét bỏ, Hứa Tân Di nhìn người thế thân trước mặt có bóng lưng giống mấy phần Hàn Kiều, khuôn mặt lại bình thường, nửa ngày không nói nên lời.

Không chỉ mình Hứa Tân Di, nhân viên đoàn làm phim cũng sững sốt vô cùng.

Đạo diễn Từ Từ Minh từ trước đến nay, nếu như không tất yếu sẽ kiên quyết không cần thế thân.

Huống chi còn là cảnh hôn.

Lại nói, sự chuyên nghiệp của Hàn Kiều người trong nghề đều rõ như ban ngày, một nụ hôn mà thôi... Không đến mức phải như vậy a?

Chẳng lẽ...

Hàn Kiều cự tuyệt hôn Hứa Tân Di, chỉ có thể là do buổi chiều nhìn thấy Hứa Tân Di ngang ngược càn rỡ, không muốn cùng cô có tiếp xúc thân mật.

Trừ nguyên nhân này, cũng không có cái khác.

Hàn Kiều đã chán ghét Hứa Tân Di như vậy, tiếp theo có trò hay nhìn rồi.

Từ Tư Minh nhìn sắc mặt Tân Di liền biết không được tốt, "Tân Di, nếu không, cô cũng dùng thể thân a?"

Hứa Tân Di muốn nói lại thôi, "Vâng."

- - -

Sau khi hai diễn viên đóng thế diễn xong cảnh hôn, Hàn Kiều không nói một lời, sắc mặt tái xanh rồi khỏi hiện trường đóng phim, vào phòng nghỉ ngơi.

"Hàn Kiều, chuyện gì xảy ra vậy? Tôi với anh trước đó không phải đã cùng gặp bác sĩ rồi sao? Bác sĩ nói anh đã khỏe lại rồi, trước đó anh cũng từng tiếp xúc với nữ nhân khác, tại sao hôm nay vẫn như vậy?"

Hàn Kiều vui đầu trong lòng bàn tay, trầm mặc hồi lâu mới ngẩng đầu lên, đáy mắt đỏ bừng một vòng, nhìn người đại diện Lạc Kiệt đi theo mình mười năm, đáy mắt mờ mịt thất thố, "Tôi không biết."

Chính Hàn Kiều cũng không biết, Lạc Kiệt càng không biết.

Hắn suy đoán, "Tại sao anh lại sợ hãi Hứa Tân Di? Có phải là do hôm nay Hứa Tân Di tát Lý Hàn Tinh khiến anh bài xích cô ấy không?"

Mặt mày Hàn Kiều biểu lộ một thần sắc cực kỳ khó chịu, "Tôi cũng không biết, tôi nghĩ tôi không phải bài xích cô ấy, tôi chỉ là..." Chỉ là không tự chủ được muốn tới gần, thế nhưng là một khi có ý nghĩ như vậy, lại sợ hãi đến mức muốn đẩy cô ấy ra.

"Chỉ là cái gì?"

Hàn Kiều không nói gì.

Lạc Kiệt chìm khẩu khí, tiến lên ôm lấy Hàn Kiều, "Không sao, lần sau chúng ta lại đi gặp bác sĩ."

Cửa phòng nghỉ ngơi nửa đóng nửa mở, lúc Hứa Tân Di về khách sạn nhìn sang, chỉ nhìn thấy hai người thân mật ôm nhau.

- - -

Ban đêm Hứa Tân Di về khách sạn, chuyện thứ nhất chính là đem chuyện này nói cho An Nhã nghe.

"Cái gì? Hàn Kiều vậy mà đẩy cô ra? Thế nhưng tôi nghe nói Hàn Kiều ở đoàn làm phim rất hiền lành, có phải cô đắc tội anh ta không?"

"Tôi? Đắc tội anh ta?" Hứa Tân Di nghĩ nghĩ, "Hình như là do xé chiều hôm nay tôi làm khó dễ Lý Hàn Tinh bị anh ta thấy được, thế nhưng có phải làm đến mức như vậy không? Hôm nay lúc tôi đi qua phòng nghỉ, còn chứng kiến người đại diện của anh ta ôm an ủi anh ta. Tại sao, hôn em, còn không hưởng thụ giống như thế?"

"Người đại diện? Cô nói là Lạc Kiệt sao?"

"Đúng, chính là anh ta, hai người ở cùng một chỗ ôm nhau."

Mi tâm An Nhã gấp vội, trầm mặc một lát.

"Sao hả?"

An Nhã chần chờ nói: "Cô có biết hay không, Lạc Kiệt là đồng tính."

"Đồng tính?" Hứa Tân Di trong lúc nhất thời còn không lấy lại được tinh thần, đợi cô kịp phản ứng, há mồm kinh hô, "Đồng tính?!"

"Cô nói nhỏ một chút!"

"Làm sao cô biết?"

"Tôi giống anh ta, đều là người đại diện. Những tin đồn về anh ta người trong nghề ai mà không biết?"

"Nếu như anh ta là đồng tính, vậy Hàn Kiều..." Hứa Tân Di lắc đầu, "Anh ta khẳng định chỉ là an ủi Hàn Kiều mà thôi."

"Kỳ thật..." An Nhã áp ứng nói: "Cũng có tin đồn nói, Hàn Kiều và Lạc Kiệt hai người bọn họ... Bất quá chỉ là tin đồn mà thôi, không có chứng cứ."

"Vậy tôi nay có khả năng tôi đã thấy được chứng cứ."

Hôm nay Hàn Kiều không muốn tiếp xúc với mình, lại thêm đêm nay tình nguyện chịu tội với Từ đạo diễn cũng không nguyện ý hôn cô, Hứa Tân Di không khỏi phỏng đoán, Hàn Kiều anh ta... Thật sự thích nam?

Tinh tế tưởng tượng giống như là thật.

Những năm nay Hàn Kiều không có bất kỳ chuyện xấu gì, chớ sẵn cũng chưa hề đề đập tới ảnh chụp thân mật của anh ta cùng những nữ nhân khác, rất chán ghét scandal, chẳng lẽ...

Là thật sự đồng tính?

Nghĩ đến điều này, Hứa Tân Di che miệng kềm chút nữa kinh hô.

Loại sự tình này ở trong giới giải trí mặc dù không khó tìm, nhưng nếu như truyền đi, xác thực sẽ đối với sự nghiệp của Hàn Kiều chịu ảnh hưởng to lớn.

Thế nhưng là giới tính có vấn đề cũng không phải lỗi tại anh ta.

"Cô xác định là hai người bọn họ?"

"Tôi đương nhiên xác định, thấy rất rõ ràng có được không?" Nghĩ nghĩ, Hứa Tân Di nói: "Đừng nói nữa, nếu đúng thì sao? Thích một người cũng không có gì sai, chuyện này cô cứ coi như tôi chưa từng nói qua đi."

"Được."

"Đúng rồi, cô biết không, hôm nay còn một việc rất đặc biệt." Vì chuyển đi lực chú ý, Hứa Tân Di đem sự tình buổi chiều với Lý Hàn Tinh một năm một mười nói cho An Nhã nghe.

Bên kia An Nhã nghe được nhánh hoa run rẩy.

"Cô ta đáng bị như vậy! Cô không biết, lúc trước Lý Hàn Tinh đoạt kịch bản của cô có bao nhiêu phách lối, loại người này ý vào phía sau mình có chỗ dựa, làm xằng làm bậy... Cô đừng hiểu lầm, tôi không phải nói cô."

Hứa Tân Di cười, "Biết cô không có ý tứ kia, bắt quá hôm nay tôi đúng là rất thoải mái."

Thua cầu nam nhân Dịch Dương kia liên tiếp ba lần, lửa giận bị kìm nén này nhờ Lý Hàn Tinh mà tiêu tan được hơn phân nửa. Ai bảo cô ta không có mặt, ngày đầu tiên liền đụng đến cô.

"Nhưng cô cũng đừng quá đắc ý, Lý Hàn Tinh tuyệt đối sẽ mượn chuyện này gây sóng gió!"

"Tôi sợ cô ta sao?" Những scandal trên tạp chí biến mất quá lâu, cô còn cảm thấy gấp gáp. Nếu quả thật Lý Hàn Tinh có thể thêm củi vào lửa, cô còn phải cảm ơn Lý Hàn Tinh một phen.

"Tôi biết cô không sợ cô ta, nhưng chúng ta vẫn phải chuẩn bị tốt trước khi dính scandal thì hơn."

"Vậy cảm phiền cô đã quá quan tâm, chờ tôi trở về, sẽ phát cho mọi người cái hồng bao lớn!"

"Chỉ chờ bà chủ cô nói câu này. Được, ban đêm tôi vẫn còn có hẹn, không có việc gì thì tôi cúp trước."

Hứa Tân Di cười mắng một câu: "Thấy sắc quên bạn!"

Cúp máy, Hứa Tân Di lắc đầu, đuổi sự tình của Hàn Kiều trong đầu mình đi. Điều chỉnh lại tâm tình, mắt nhìn thời gian, tính toán tỉ lệ bây giờ Dịch Dương ở nhà là bao nhiêu, chuyện hôm nay về Lý Hàn Tinh, ngàn vạn không thể bỏ qua.

Nửa giờ sau, cô gọi video call.

Lần thứ nhất không nhận.

Hứa Tân Di tiếp tục gọi lần thứ hai.

Lần thứ hai vẫn như cũ không nhận.

Hứa Tân Di kiên nhẫn gọi lần thứ ba.

Sau ba lần gọi, Dịch Dương mới gọi video.

Xem xét bối cảnh cửa sổ sát đất phía sau lưng Dịch Dương, Hứa Tân Di liền biết người này vẫn ở thư phòng làm việc.

"Có chuyện gì?"

Rất tốt, vẫn là bộ dáng lạnh lùng kia.

Hứa Tân Di hít hít mũi, đưa bàn tay đặt ở trước màn hình, "Dịch Dương, anh nhìn xem, đây là cái gì?"

Cách màn hình, Dịch Dương làm sao biết cô lại làm cái trò quỷ gì, "Bàn tay."

"Anh cẩn thận nhìn đi!"

Dịch Dương không muốn tiếp tục làm trò bí hiểm với cô, đêm nay công việc chồng chất, hẳn phải nhanh chóng xử lý xong mới được, "Không có việc gì thì tôi cúp trước."

"Chờ một chút!" Hứa Tân Di một mặt bắt lực nhìn hắn, "Chẳng lẽ anh không thấy lòng bàn tay em sưng lên sao?"

Dịch Dương: "... Có chuyện gì, nói thẳng."

Hứa Tân Di úy khuất đan xen chỉ vào lòng bàn tay, nói: "Hôm nay là cảnh quay đầu tiên của em ở đoàn làm phim, là cảnh đối mặt với Lý Hàn Tinh. Lão công, anh cũng biết mà, trước đó Lý Hàn Tinh đoạt kịch bản của em, về sau lại bị em đoạt về. Mặc dù vai nữ chính này vốn dĩ chính là của em, thế nhưng là nữ nhân Lý Hàn Tinh này thật sự rất ác độc, cô ta một mực ghi hận trong lòng với em. Xế chiều hôm nay, thời điểm quay phim cô ta thừa cơ muốn tát em!"

Dịch Dương mắt nhìn ghé sô pha, hỏi: "Việc này cùng tay cô có quan hệ gì?"

"Quan hệ lớn!" Hứa Tân Di nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, "Anh không ở hiện trường anh không biết, kém chút em đã bị Lý Hàn Tinh dọa cho chết rồi. Sắc mặt của cô ta thật đáng sợ, may mắn em phản ứng kịp thời, ở thời điểm cô ta muốn đánh em liền ngăn cản, nhiều người nhìn như vậy, sao em có thể chịu thua thiệt chứ? Mà kỹ năng diễn xuất của Lý Hàn Tinh thật là chênh lệch, vì không dám chậm trễ tiến độ của đoàn làm phim, cho nên em có lòng tốt dạy cô ta diễn kịch, nhất thời nhập vai quá sâu liền nhẹ nhàng đánh cô ta một bàn tay, thế nhưng em không nghĩ tới, da mặt cô ta lại dày như vậy, lòng bàn tay của em cũng bị sưng lên!"

Dịch Dương: "... Mỗi lần đều có thể bị nữ nhân này làm cho đổi mới hạn cuối (2).

(2) Đổi mới hạn cuối: Ý ở đây là chỉ nhờ Tân Di mà sức chịu đựng của Dịch Dương càng ngày càng cao thâm.

Hứa Tân Di cố ý gân cổ gắt giọng nói: "Lão công, anh nhìn xem, đau chết em rồi."

Dịch Dương: "..."

"Như vậy mà anh cũng không thêm đồ dành người ta? Hôm nay người ta..."

"Cô nói chuyện từ tế cho tôi."

Hứa Tân Di ho khan hai tiếng, "Hôm nay em chịu ủy khuất lớn như thế, anh cũng không an ủi em một chút?"

Dịch Dương dựa vào phía sau một chút, giật giật chỉnh cà vạt, "Nếu đau thì thoa túi chườm nước đá."

"Anh không thể an ủi em được nhiều hơn hai câu sao?"

"Uống nhiều nước nóng."

... Cầu nam nhân!

"Cảm ơn anh đã an ủi. Lão công, em nhớ anh lắm, chúng ta tách ra hai ngày em liền nhớ anh. Em rất muốn trở về gặp anh, thế nhưng Từ đạo diễn không cho phép bọn em tùy ý xin phép nghỉ, cho nên, anh có thể đến gặp em không?"

"Khụ khụ --" Âm thanh ho khan từ phía Dịch Dương truyền tới.

Hứa Tân Di chấn động.

Đây là âm thanh của Dịch lão tiên sinh.

Dịch lão tiên sinh cũng ở thư phòng sao?

Mới vừa nói những lời kia đều bị ông nghe thấy được?

Cầu nam nhân vậy mà không nhắc nhở cô!

Cố ý! Nhất định là cố ý! Hứa Tân Di mải răng.

Dịch Dương cố nín cười, chừng chặc đàng hoàng nói: "Hứa Tân Di, ông cũng ở..."

Hứa Tân Di bỗng nhiên đánh gãy lời nói của hắn, "Em biết, em cũng rất muốn gặp ông. Anh nói với ông một tiếng, chờ em có thời gian em nhất định trở về gặp ông."

Nói xong cô thở dài, thở sâu, miệng thở không ngừng, không chút nào cho Dịch Dương có cơ hội nói chuyện.

"Em thật không nghĩ tới lần này Lý Hàn Tinh sẽ khi dễ em như vậy, thiết thời hai ngày trước lúc anh nói muốn phong sát Lý Hàn Tinh em còn thay cô ấy nói tốt, ngăn cản anh, thế nhưng không nghĩ tới cô ta vậy mà..."

"Ai, được rồi, tốt xấu đã từng là đồng nghiệp cùng chung một công ty, em cũng không so đo với cô ta nữa. Lão công, anh cũng đừng phong sát cô ấy nữa, kỳ thật cô ấy ngoại trừ quá ngang ngược càn rỡ, còn lại đều rất tốt."

"Được rồi lão công, ngoài cửa có người gọi em, không nói nữa, có việc bận thì anh làm đi, em cúp trước, yêu anh nha, chụt chụt!"

Một phen sét đánh không kịp bưng tai, Hứa Tân Di thô bạo cúp máy.

Màn hình điện thoại di động đen một mảnh.

Ở trên ghế sa lon, Dịch lão tiên sinh nghe xong toàn bộ câu chuyện, bị câu nói sau cùng của Tân Di hấp dẫn toàn bộ ánh mắt, lúc này hỏi: "Phong sát? Dịch Dương, chuyện gì đã xảy ra?"

Dịch Dương mắt nhìn Dịch lão tiên sinh, bất lực cãi lại nói: "Ông, ông nghe cháu giải thích..."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nữ Phụ Không Muốn Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Editor: ☆๔T๐๗k๔☆

Từ sau khi cha của Dịch Dương ngoài ý muốn qua đời, Dịch Dương căn bản là do một tay Dịch lão tiên sinh nuôi nấng. Lão tiên sinh đem toàn bộ tương lai của Dịch gia giao phó trên tay Dịch Dương, dốc hết tâm lực bồi dưỡng, tính cách của hắn như nào, trong lòng Dịch lão tiên sinh rất rõ ràng.

Mất thấy Dịch Dương có thể một mình đâm đường phát triển Dịch thị, Dịch lão tiên sinh về hưu nghỉ ở nhà bảo dưỡng tuổi thọ, cho Dịch Dương mọi quyền lực, không hỏi đến chuyện của công ty. Nhưng gần đây lúc đang câu cá cùng lão bằng hữu, nghe được những lời đàm tiếu của những lão gia hỏa kia.

Nói cái gì Dịch Dương bỏ ra ba ngàn vạn để đầu tư cho một bộ phim, chính là vì nữ minh tinh nào đó trong giới giải trí, trong từ ngữ ám chỉ rất mập mờ.

Lão tiên sinh đương nhiên có thể đoán được nữ nhân minh tinh này là ai.

Trừ Hứa Tân Di còn có thể là ai?

Có tiền hay không không quan trọng, khiến lão tiên sinh không hiểu được chính là, năm đó Dịch Dương cưới Tân Di bất quá chỉ bởi vì một tờ hôn ước mà thôi, đối với Tân Di không có tình cảm. Ông đến nhà đường lão trên núi an dưỡng hai năm, hai đứa nhỏ này chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, nào có cơ hội bồi dưỡng tình cảm. Ông trở về từ trại đường lão, tình cảm hai người lại như keo như sơn, ân ái giống như người đang đắm chìm trong tình yêu cuồng nhiệt, bây giờ thậm chí còn vì Hứa Tân Di mà bỏ ra ba ngàn vạn.

Lão tiên sinh sành sỏi cuộc đời, thế nào lại không nhìn ra hai người này là bởi vì thân thể của mình nên mới hành động gấp gáp thì chơi như vậy?

Hôm nay tìm đến Dịch Dương nói chuyện, chủ yếu cũng là vì chuyện này.

"Ông, ngài nghe cháu giải thích..." Bị Hứa Tân Di bày một trò này Dịch Dương không thể làm gì, nói: "Cháu cũng chỉ là thuận miệng nói đùa mà thôi."

"Tùy tiện nói đùa? Bất luận nói lời gì ra khỏi miệng đều phải có trách nhiệm, phụ không được trách cũng đừng thì đừng có tùy tiện nói."

Dịch Dương gật đầu, "Vâng, thưa ông, cháu nhớ rồi."

"Cháu bây giờ đã lớn, có chủ ý của mình rồi. Đáng lẽ ông cũng không nên can thiệp vào chuyện riêng của cháu, nhưng là có chuyện ông muốn hỏi, cháu đối với Tân Di đến cùng là có ý gì?"

"Ông, cháu và cô ấy..."

"Không cần phải ở trước mặt ông diễn cảnh vợ chồng ân ái kia," Dịch lão tiên sinh đánh gãy lời hắn, "Ông còn chưa tới mức mất mồm, tất nhiên nhìn ra được hai vợ chồng các cháu ở trước mặt ông diễn kịch."

Dịch Dương trầm mặc.

"Ông đã già rồi, có đôi khi khó tránh khỏi hồ đồ. Lúc trước bắt cháu và Tân Di kết hôn với nhau, không cần nhắc đến cảm thụ của cháu, là lỗi của ông, hi vọng cháu có thể tha thứ cho ông. Ông bây giờ chỉ muốn hỏi cháu một câu, cháu đối với Tân Di đến cùng có cảm giác gì? Nếu như cháu không yêu nó, thì phải sớm nói rõ ràng với nó, đừng khiến nó phải ảo tưởng, cũng không cần tiếp tục trói buộc nó, chậm trễ nó."

"Ông nguyên ý để cháu ly hôn với cô ấy?"

"Đây là việc riêng của hai người, ông không có quyền can thiệp, nếu như ly hôn có thể khiến hai người được giải thoát, ông đương nhiên sẽ đáp ứng. Hai người cũng không cần xem nhẹ ông, cảm thấy ông đã già rồi, thân thể không được, chịu không được kích thích. Sóng to gió lớn gì mà ông chưa thấy qua, chút chuyện này, ông vẫn có thể chịu được."

Ly hôn?

Mọi thứ không thể chỉ nhìn bề ngoài, câu nói này là từ sau khi Dịch Dương nghe được nội tâm của Hứa Tân Di, khắc sâu ở trong lòng.

Nhớ tới ban đầu quyết định không thay đổi muốn ly hôn, bây giờ suy nghĩ một chút, ý nghĩ này tựa hồ rốt cuộc chưa từng xuất hiện qua.

Hắn cho tới bây giờ chưa thấy qua nữ nhân nào giống Hứa Tân Di, ồn ào lại thích diễn kịch như vậy. Cuộc sống của hắn từ trước tới nay buồn tẻ vô vị, chưa từng được thể nghiệm qua.

Một lòng muốn ly hôn với hắn, bao nuôi tiểu thịt tươi, a, nữ nhân này lớn lên xấu xí, mơ ước lại rất đẹp.

"Ông, lúc trước là cháu bề bộn phải làm nhiều việc, không để ý đến Tân Di. Khoảng thời gian này được tiếp xúc với cô ấy, cháu tỉnh táo nghĩ nghĩ, lúc trước là cháu làm không tốt, về sau cháu sẽ hết sức để đền bù cho Tân Di."

"Đền bù nó?" Dịch lão tiên sinh hơi sững sờ, "Cháu đây là đối với nó... Cháu không lừa gạt ông sao?"

"Tại sao cháu phải lừa gạt ông?" Dịch Dương tròn mắt nói lời bịa đặt, "Kể từ sau khi biết thế giới nội tâm của cô ấy, cháu mới phát hiện, cô ấy rất tốt. Hoàn toàn không giống những nữ nhân khác, cho nên ông yên tâm, về sau cháu sẽ cố gắng mà trân quý cô ấy."

Giọng nói của Dịch Dương lúc nói những lời này vô cùng thành khẩn, ánh mắt kiên định, không giống như là giả.

Dịch lão tiên sinh cười nhẹ nhàng thờ ra, "Cháu có thể nghĩ như vậy, ông đương nhiên rất vui mừng, nhưng vạn sự không thể miễn cưỡng chính mình. Bất quá cháu cũng đã nói như vậy rồi, như vậy quan hệ vợ chồng của cháu và Tân Di, xem xem lúc nào công khai tương đối tốt. Ông nhìn những tin tức gần đây trên mạng nói về Tân Di toàn là những lời lẽ khó nghe, nó là vợ của cháu, cháu hẳn là nên bảo vệ nó không để cho nó bị thương tổn mới đúng."

Trong lòng Dịch Dương rõ ràng, chỉ cần hắn dám công khai quan hệ vợ chồng của hai người ra, nữ nhân Hứa Tân Di này nói không chừng liền sẽ bắt đầu nghiên cứu một trăm loại kiểu chết trong truyện Conan cho hắn.

"Chuyện này cháu phải nghe Tân Di nói trước đã."

"Được, vậy hôm nào cháu hỏi Tân Di đi, ông nghĩ nó hẳn là sẽ rất vui mừng. Đúng rồi, vừa nãy Tân Di nói nó rất nhớ cháu, có thời gian thì cháu đến chỗ nó quay phim thăm một chút. Nhiều năm như vậy tâm ý của nó đối với cháu ông đều nhìn ở trong mắt. Nó làm vợ tìm không ra được một điểm sai lầm, cháu cũng nên học một ít làm sao để trở thành người chồng tốt đi."

Đến phim trường thăm cô ta?

Dịch Dương mỉm cười, "Đương nhiên, hai ngày nữa chờ cháu làm xong việc, cháu nhất định sẽ đến phim trường thăm cô ấy."

Đoàn làm phim « hoàng đồ » quay rất khẩn trương, có thể dùng câu "hết ngày dài lại thâm đêm" để hình dung, mọi người khổ không thể tả.

Cũng may Hứa Tân Di đối với sự nghiệp diễn kịch cảm thấy rất hứng thú, lời kịch độc thuộc lâu lâu, mỗi lần quay phim số lần bị NG* tuyệt không vượt qua năm lần. Ngẫu nhiên vẫn có chút việc vui để tiêu khiển, nghĩ lại, cũng không cảm thấy quá mệt mỏi.

(*) NG: [Not Good] ý chỉ cảnh quay bị hỏng.

"Một cảnh quay thôi mà cũng bị NG tận hai mươi ba lần, quả thật là một nhân tài. Tôi ở bên trong đoàn làm phim tùy tiện chỉ ra một người cũng có thể diễn tốt hơn so với cô ta, tôi thật sự rất phục Từ đạo diễn, đầu năm nay, người nào cũng có thể vào tổ quay phim."

Lý Hàn Tinh quay một cảnh bị NG hai mươi ba lần, Hứa Tân Di cắn hạt dưa ngồi xem, thỉnh thoảng lại âm dương quái khí ngồi châm chọc Lý Hàn Tinh một vài câu.

Lý Hàn Tinh nghe những lời nói cay nghiệt của Hứa Tân Di, hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng cô ta nói một chút cũng không sai, bị NG nhiều lần như vậy, vẫn không đạt, chính cô ta cũng cảm thấy xấu hổ không chịu được.

Đối với Hứa Tân Di, tâm tình của Từ đạo diễn tựa như là chủ nhiệm lớp đối với học sinh có thành tích tốt nhưng lại không có ý thức tốt, vừa yêu vừa hận, không thể làm gì.

Chỉ dùng ánh mắt nhìn cô một cái, ra hiệu cho cô thu liễm một chút, đừng quá mức.

"Đầu năm nay, còn không cho người ta nói thật? Được được được, tôi không nói nữa. Mọi người có thể tranh thủ thời gian nhanh lên được không, cảnh quay này tôi cũng chờ gần nửa tiếng rồi." Hứa Tân Di tiếp tục gặm hạt dưa.

"Hàn Tinh, cô chú ý một chút đi, nếu quên lời thoại thì cô cứ tiếp tục nhấp nháy môi, hậu kỳ sẽ phối âm vào, được không?"

Lý Hàn Tinh hai mắt đầm lệ mông lung, biểu lộ ủy khuất gật đầu nói vâng.

Hứa Tân Di liếc mắt.

Mắc bệnh bạch liên hoa, lại không có mệnh bạch liên hoa.

Sau khi Lý Hàn Tinh bị NG hết năm lần, Từ đạo diễn mới bắt đầu nói câu "Cắt".

Cảnh này xem như qua.

Ở khu chờ quay, có một tiểu thư tươi lại gần, cười bắt chuyện với Hứa Tân Di.

"Hứa lão sư (1), em tên là Trần Tổ, chút nữa em và cô có cảnh quay, nhưng em có một chỗ không hiểu, muốn thỉnh giáo cô, cô có thể giúp em một chút không?"

(1) Lão sư: cô giáo, thầy giáo.

Hứa Tân Di nghiêng mắt liếc mắt tới.

Đẹp trai tỏa sáng, trong sáng tự tin, khuôn mặt lớn chừng bằng một bàn tay, ngũ quan tinh xảo, làn da non giống như bóp ra được nước, cặp mắt kia càng sáng đến kinh người.

Tuổi tương đương hai thanh niên An Nhã kêu đến lúc ở hộp đêm.

Hứa Tân Di ném hạt dưa trong tay đi, "Gọi chị là chị Tân Di được rồi, không cần khách khí như vậy. Chỗ nào không hiểu?"

Trần Tổ mặt mày mở ra, cười đưa kịch bản tới, "Chị Tân Di, chỗ này em không biết rõ, em phải mang tâm tình gì đi diễn?"

Hứa Tân Di nhìn thoáng qua chỗ được Trần Tổ khoanh bằng bút đỏ trong kịch bản.

"Là như vậy, chỗ này kịch bản mặc dù không viết rõ tâm lý của nhân vật ra, nhưng nhìn lời thoại là biết, nhân vật của em đối với chị vừa yêu vừa hận. Em gánh vác huyết hải thâm cừu trên lưng, nhưng dần dần bị chị hấp dẫn, em thống hận tâm tình của mình tại sao lại dễ dàng dao động như vậy. Em cứ nghĩ như này, giống như em có hai nhân cách, một cái nói muốn giết chị, một cái lại đối với chị không hạ thủ được. Tưởng tượng ra em phải đứng giữa tình yêu và thù hận sẽ xoắn xuýt như nào, vậy là được rồi."

Trần Tổ giống như bừng tỉnh đại ngộ, "Em hiểu rồi chị Tân Di, cảm ơn chị đã chỉ giáo. Em... Kết bạn Wechat với chị được không? Chị là tiền bối, em còn rất nhiều điều vẫn không hiểu, về sau gặp mặt có gì không hiểu, em muốn lại nhờ chị thỉnh giáo, không biết chị có thể hay không..."

"Được."

Hứa Tân Di hào phóng lấy điện thoại di động ra. Giống như nhật được vàng, Trần Tổ run run kết bạn Wechat.

"Cảm ơn chị Tân Di, chị yên tâm, em sẽ không thường xuyên quấy rầy chị đâu."

"Không có gì." Hứa Tân Di phong khinh vân đạm phát phát tay.

—— Cậu thường xuyên đến quấy rầy chị cũng không sao.

Cô hít một hơi thật sâu, là hương vị hormone thanh xuân a.

"Tân Di, Hàn Kiều, tiếp theo là cảnh quay của hai người, chuẩn bị kỹ càng chưa?"

Từ sau khi Hứa Tân Di đoán được Hàn Kiều có thể là đồng tính, đối với Hàn Kiều thật là có chút... Nói thế nào nhỉ, không dám có ý nghĩ to gan như trước nữa.

Dù sao người ta thích không phải nữ nhân, cô lại hung hăng trêu chọc, đối với Hàn Kiều mà nói, đoán chừng chính là làm người thấy buồn nôn.

Vẫn là nên bảo trì một chút khoảng cách thì tốt hơn.

Dù sao bạn trai người ta là người đại diện Lạc Kiệt vẫn còn ở bên cạnh nhìn.

"Từ đạo diễn, chút nữa cảnh quay của tôi và tiền bối Hàn Kiêu, có thể dùng thế thân hay không?"

"Thế thân?" Từ đạo diễn ngưng lông mày, "Cảnh gì mà cần thế thân?"

Hứa Tân Di đưa kịch bản chỉ cho hắn nhìn, "Chỗ này, cuối cùng Thích Minh Nguyệt và Triệu Cảnh cùng nhau rơi xuống nước, hai người thân mật ôm nhau, thân phận là nữ nhân của nữ chính vì vậy mà bại lộ."

Cảnh quay nữ chính giả nam trang quay ngựa kích động lòng người.

"Cảnh này có chỗ nào khó sao? Cần gì thế thân?"

"Từ đạo diễn, cảnh hôn ngày đầu tiên tiền bối Hàn Kiêu liền dùng thế thân, cảnh này nữ chính quay ngựa nhưng thân thể vẫn bị dán chặt với nhau, khẳng định không được tự nhiên. Ông trước tiên gọi thế thân đi, để phòng vạn nhất, miễn cho chút nữa tiền bối Hàn Kiêu lại phải gọi, tôi càng không còn mặt mũi nữa."

Từ đạo diễn có thể chỉ huy bất luận kẻ nào ở bên trong đoàn làm phim, duy chỉ có đối với vị vua màn ảnh Hàn Kiêu là có chỗ kiêng kỵ.

Dù sao lấy trọng lượng của vua màn ảnh như Hàn Kiêu, vậy mà đáp ứng nhận vai diễn phim truyền hình của hắn, quả thực là nằm ngoài sự dự liệu.

"Được, vậy tôi gọi thế thân trước."

Bên kia Hàn Kiêu đang để thợ trang điểm chỉnh trang điểm cho hắn, mình nhìn xem phần cảnh quay trong kịch bản chút nữa mình phải diễn, đọc đến cảnh cuối cùng mi tâm nhú chặt.

Lạc Kiệt nhìn hắn sắc mặt không được tốt, hỏi: "Sao vậy? Vẫn không thể thích ứng sao?"

Hàn Kiêu chìm khầu khí, "Tôi sẽ cố gắng thử một chút."

"Nếu không được thì dùng thế thân."

Hàn Kiêu không nói ừ, cũng không nói không.

Trong lòng của hắn rõ ràng, hôm nay mình nhất định phải qua cửa ải này. Không chỉ là bởi vì sự kính nghiệp mà một diễn viên nên có, mà ngay cả đối với chứng sợ hãi nữ nhân, hắn đều phải vượt qua.

Hiện trường đóng phim tất cả nhân viên đã vào chỗ.

Hứa Tân Di và Hàn Kiêu đứng ở bên cạnh hồ nước, chung quanh là những tấm màn xanh, dùng để làm hiệu ứng đặc biệt hậu kỳ.

"Tân Di, chuẩn bị xong chưa?"

"Rồi."

"Hàn Kiêu thì sao?"

Hứa Tân Di đứng gần Hàn Kiêu nhất, nhìn ra được giờ phút này sắc mặt Hàn Kiêu không được tốt.

Hắn thở sâu, hướng về phía Từ đạo diễn nhẹ gật đầu.

"Vậy thì tốt. Mọi người chú ý, năm phút sau bắt đầu quay, mọi người nghiêm túc kiểm tra lại một chút."

Hàn Kiêu nhìn đầm nước bên cạnh, nghĩ đến kịch bản, một màn cuối cùng là cảnh hắn nhảy xuống đầm nước cứu Thích Minh Nguyệt lên bờ.

"Tiền bối Hàn Kiêu, anh đừng lo lắng, vừa rồi tôi đã nói với Từ đạo diễn rồi, cảnh cuối cùng chúng ta sẽ dùng thế thân." Hứa Tân Di cười nhìn hắn.

Dưới ánh mắt trong suốt của cô, đáy lòng Hàn Kiêu bỗng nhiên xúc động, vô ý thức tránh đi ánh mắt của Hứa Tân Di, âm thầm điều chỉnh hô hấp, nói: "Không cần đâu."

Hứa Tân Di mắt nhìn Lạc Kiệt đứng bên ngoài sân.

"Tiền bối Hàn, anh xác định không cần sao? Kỳ thật không có gì đâu, nếu như anh không muốn có bất kỳ tiếp xúc thân mật gì với tôi thì chúng ta có thể dùng thế thân, anh không cần miễn cưỡng chính mình đâu." Đối với người đẹp, Hứa Tân Di luôn luôn ôn nhu có kiên nhẫn.

Khoảng thời gian này cho tới nay, tất cả những người bên cạnh Hàn Kiêu biết tình huống của hắn đều khuyên hắn, cố gắng sẽ vượt qua. Nhưng chưa có

một ai nói, không cần miễn cưỡng chính mình đâu.

Rõ ràng là mùa đông, rõ ràng diễn cảnh thân mật cảm thấy vô cùng khản trương, nhưng nhập vào mắt Hàn Kiều chính là đôi mắt trong sáng và giọng điệu dịu dàng kia, đó là cảm giác an tâm mà trước nay hắn chưa từng cảm nhận được.

Phản sợ hãi kia tựa hồ đã được giảm đi rất nhiều.

Hắn cưỡng ép để cho mình nhìn về phía Hứa Tân Di, "Tôi là một diễn viên, đây là điều tôi phải làm."

"... Được a."

Lý Hàn Tinh quay xong rồi lại không đi, đứng ở một bên xem kịch vui.

Lấy trình độ chán ghét của Hàn Kiều đối với Hứa Tân Di mấy ngày nay, cảnh quay tiếp theo có trò hay nhìn rồi.

"Mọi người chuẩn bị, cảnh thứ mười phim « hoàng đế » lần thứ nhất, action!"

Thích khách đông đảo, Hứa Tân Di và Hàn Kiều ra sức chém giết, từ chỗ tối lén lút bắn ra tên phóng về phía Hàn Kiều. Vì để cứu Hàn Kiều, Hứa Tân Di bỗng nhiên đẩy Hàn Kiều ra, mình lại trúng tên rơi xuống đầm nước.

Hàn Kiều ở trên bờ chém giết từng tên thích khách còn lại, không chút do dự nhảy xuống đầm nước, bơi về hướng phía Hứa Tân Di.

Hứa Tân Di ở trong nước hai mắt nhắm nghiền, ngực trúng tên tạo thành vết thương, ở trong nước tràn ra một đóa hoa màu đỏ.

Người ở trong nước, Hàn Kiều phỉ sức mở to mắt, nhìn Hứa Tân Di bị nhân viên cố định ở trong nước, tứ chi dần dần cứng ngắc.

Hai người đứng im ở trong nước.

"Chuyện gì xảy ra vậy?" Ở góc quay camera khác, Từ đạo diễn thấy Hàn Kiều trì trệ không tiến lên, mi tâm nhíu chặt.

Nhưng ngay sau đó, hắn liền thấy bên trong camera, Hàn Kiều bỗng nhiên bơi đến chỗ Hứa Tân Di, ôm cô vào trong ngực.

Hai người thoát ra khỏi mặt nước.

"Cát —— Rất tốt! Qua!"

Hiện tại là đầu mùa đông, thời tiết rét lạnh, toàn thân Hứa Tân Di và Hàn Kiều ướt đẫm, hai người trợ lý đưa khăn lông sạch sẽ lên.

Bàn tay Hàn Kiều nắm lấy Hứa Tân Di bất tri bất giác như bị giật điện buông ra: "Không sao chứ?"

Hứa Tân Di lắc đầu.

"Tân Di, Hàn Kiều, cảnh ngày hôm nay quay xong rồi. Hai người tranh thủ thời gian về khách sạn tắm rửa thay quần áo khác đi, đừng để bị cảm."

Từ đạo diễn ra lệnh một tiếng, trợ lý vây quanh hai người ướt sũng vội vàng rời khỏi hiện trường đóng phim.

Lý Hàn Tinh nhìn Hứa Tân Di thuận lợi quay phim thành công, tức giận dậm chân rồi đi.

Mất nhìn lại cảnh quay lúc nãy, Từ đạo diễn rất hài lòng. Vừa rồi Hàn Kiều dùng lại một lát giống như nét bút điểm thêm cho mắt rồng, khiến cho cảnh quay ngày hôm nay càng tốt hơn.

"Được rồi, hôm nay như vậy thôi, các vị vất vả rồi. Kết thúc công việc!"

Tiếng hoan hô vang lên, nhân viên đoàn làm phim bắt đầu thu thập thiết bị chuẩn bị trở về khách sạn.

"Trần Dương, bọn họ tới đây để dọn dẹp sân, dọn xong thì trả tiền công ngay, cậu lo việc này đi."

Người tên Trần Dương kia gật đầu, "Vâng thưa đạo diễn."

Năm người đi theo hắn bắt đầu thanh lý hiện trường đóng phim. Gỗ tròn lớn và cự thạch nhựa plastic đều cần dọn ra ngoài. Đây là đạo cụ của Ảnh Thị Thành, ngày mai đoàn làm phim khác cũng phải dùng.

Trần Dương đứng ở một bên quan sát, ba trong bốn người đó đều là công nhân cao lớn cường tráng, duy chỉ có một người, dáng người gầy gò, giữ im lặng dùng bả vai gầy gò của mình khiêng gỗ tròn thô ra ngoài.

Một nam hài tử trắng trẻo, dáng dấp trông rất đẹp trai.

Khá quen, chỉ là nhớ không nổi gặp qua ở đâu.

Nửa giờ sau hiện trường đóng phim được dọn dẹp sạch sẽ, Trần Dương đếm lại tiền một chút, mỗi người năm mươi.

"Vắt và cho mọi người rồi, bây giờ tôi sẽ trả tiền lương cho các vị. Triệu Long."

Một người đàn ông đứng dậy.

"Đây là của anh."

"Trần Tiêu, đây là của anh."

"Chu Vĩnh Huy, của anh đây."

"Giang Niệm," Trần Dương hỏi hần, "Có phải tôi đã gặp anh ở đâu rồi không?"

Giang Niệm trông mắt, trầm mặc lắc đầu.

"Chắc là tôi nhìn lầm." Trần Dương đưa năm mươi đồng cho Giang Niệm.

Một đôi tay thon dài, mu bàn tay che kín những vết thương tiếp nhận tờ tiền nhân dân tệ. Giang Niệm nhìn hiện trường đóng phim vắng vẻ không người chung quanh một chút, trầm mặc đi theo ba tên công nhân còn lại rời đi.

Ban đêm Hứa Tân Di rút cục về đến khách sạn, sau khi tắm xong thoải mái nằm ở trên giường. Cả ngày mệt mỏi, cô thực sự không còn sức để làm việc khác nữa. Ngay lúc đang mơ màng ngủ, âm thanh thông báo từ Wechat vang lên.

Hứa Tân Di mơ mơ màng màng mở mắt ra, cầm lấy điện thoại bên gối nhìn xem, là Trần Tổ gửi tới một tấm hình.

Muộn như vậy, gọi cô làm chi?

Hứa Tân Di ấn mở Wechat, nhấp mắt nhìn thấy hình ảnh, con buồn ngủ tỉnh hơn phần nửa.

Trần Tổ gửi tới là một hình ảnh nửa thân trên trần trụi của mình. Vai rộng eo hẹp, cơ bụng tám múi, khối nào ra khối ấy, vô cùng gợi cảm.

Nhưng rất nhanh, tấm hình này liền bị thu về.

Ngay sau đó, Trần Tổ gửi tin nhắn tới:【Xin lỗi chị Tân Di, là em gửi nhầm】

Hứa Tân Di trầm mặc một lát, trong nội tâm sinh ra một tia không thể tin nổi.

Cái tiểu thịt tươi này nhìn qua rất trong sáng đơn thuần, trong lòng tâm địa lại gian xảo như vậy.

Ảnh nude của mình còn có thể gửi sai người, gửi sai người còn không có ngay lập tức thu lại, đến hai phút mới thu về.

Quả nhiên, trong giới giải trí hỗn loạn này, không có một ai đơn giản cả.

Hứa Tân Di phản hồi lại hai chữ "Không sao".

Trần Tổ lại trả lời một câu:【Chị Tân Di chưa ngủ sao? Có phải là em đã quấy rầy chị không?】

Hứa Tân Di:【Không phải】

Trần Tổ:【Hôm nay thật sự rất cảm ơn chị! Nếu như không nhờ có chị, vậy cảnh quay kia em cũng không biết làm như thế nào mới qua được】

Hứa Tân Di:【Là do cậu hiểu nhanh thôi】

Trần Tổ:【Hôm nào ăn một bữa cơm với em đi. Thực tình em rất muốn hảo hảo cảm ơn chị, cũng muốn thường xuyên nhờ chị chỉ dạy thêm】

Hứa Tân Di:【Gần đây công việc ở đoàn làm phim rất bận bịu, khi nào đóng máy rồi nói sau】

Trần Tổ:【Được, vậy em nhớ lời chị. Bây giờ muộn rồi, chị nghỉ ngơi sớm một chút đi】

Hứa Tân Di tắt điện thoại.

Cái kịch bản này phát triển khá quen a, nếu như cô nhớ không lầm, tiếp theo tên Trần Tổ này có phải là sẽ tự đưa mình lên giường không?

"Ký chủ, bây giờ ngài là vợ của Dịch Dương, không thể làm loại sự tình này."

Hứa Tân Di cười, "Nghe người nói, ta là cái loại người này sao? Yên tâm, trong lòng ta hôn nhân vẫn rất thần thánh. Chẳng qua ta chỉ là cảm thấy Trần Tổ người này rất có dã tâm, có tâm cơ, ta và anh ta bất quá chỉ là theo như nhu cầu mà thôi."

Không biết sao, Hứa Tân Di đột nhiên liền nhớ tới Giang Niệm.

Hải tử không may mắn kia sau khi bị Trôi Ngu phong sát cũng không biết đi đâu rồi.

Tiểu A nhin không được nhắc nhở cô, "Người này xem ra không có ý tốt, chắc chắn là muốn lợi dụng người để trèo lên cao, người tỉnh táo một chút đi!"

"Nói cứ như ta là người tốt lành gì vậy, yên tâm, ta không có quyền lực lớn đến mức đó đâu." Hứa Tân Di nghiêm túc nghĩ nghĩ tầm hình mà Trần Tổ "gửi nhâm" kia, "Chờ sau khi ta ly hôn với Dịch Dương xong, có lẽ sẽ có thể giao lưu trao đổi với cái tiểu thịt tươi này một chút."

Con buồn ngủ lại ập đến, Hứa Tân Di gấp một cái, cắt điện thoại, đi ngủ.

Mấy ngày quay phim kế tiếp ngược lại là gió êm sóng lặng. Máy tên tiểu thịt tươi ở hiện trường quay phim sau khi được tiếp xúc qua với Hứa Tân Di, thấy cô thân thiện liền nhao nhao lên, một tiếng chị Tân Di dài một tiếng chị Tân Di ngắn, vây quanh ở bên người cô xin chỉ giáo.

Hứa Tân Di hưởng hết tề nhân chi phúc (2).

(2) Tề nhân chi phúc: là hưởng phước một chồng lắm vợ.

"Chị Tân Di, chị nghe nói chưa? Hôm nay người đại diện bên phía nhà đầu tư có thể sẽ đến đoàn làm phim đấy."

"Bọn họ đến đoàn làm phim làm gì?"

"Chắc là để nhìn xem tiến độ của đoàn làm phim."

Hứa Tân Di không đem việc này để ở trong lòng, dù sao phía nhà đầu tư ba ba (3) mỗi năm đều đến. Mà mỗi lần đến đoàn làm phim cũng chỉ đi nhìn cái quá trình một chút mà thôi.

*Người đầu tư ba ba: Một người nào đó đầu tư vào một thương vụ, là phái nam, thường là cha nuôi của nữ diễn hoặc, là cha con trá hình, chủ yếu là giao dịch tình dục. Còn một nghĩa nữa không dính đến trao đổi thể xác đó là ai cho tiền đầu tư thì gọi người đó là ba ba, vì chỉ có cha là hay cho con mình tiền mà không hỏi mục đích tiêu xài.

Bọn họ có thể lấy cái danh nhà đầu tư để nhúng tay vào bộ phim hay sao?

Bất quá Hứa Tân Di nghìn tính vạn tính không ngờ tới chính là, người đầu tư ba ba ba ba kia và Lý Hàn Tinh có một chút quan hệ.

Ba giờ chiều, đoàn làm phim tạm dừng, theo Từ đạo diễn nói, bên phía nhà đầu tư truyền hình điện ảnh muốn tới đoàn làm phim nhìn một chút.

Lần này tới, là người đầu tư Tôn tổng. Vị Tôn tổng này đầu tư một ngàn vạn, xem như cũng đầu tư khá nhiều. Đồng thời cũng nói sẽ có người đầu tư khác đến đoàn làm phim để quan sát xem.

"Tôn tổng, ngài tới rồi."

Người đầu tư Tôn tổng này mặc dù có tiền, nhưng cũng sở hữu những đặc điểm của đàn ông trung niên bình thường. Không thích tập thể dục, đầu hói, bụng bía, không có con mắt thật mỹ, mười phần đại gia chân đất.

Hứa Tân Di bắt bẻ nhìn hán, người này toàn thân trên dưới chỉ viết ba chữ, "Ta có tiền".

"Từ đạo diễn, chào ông, lần này tới không có quấy rầy đến mọi người chứ?"

"Không có gì."

"Vậy là tốt rồi, hôm qua thời điểm tôi đang nói chuyện với Hàn Tinh còn hỏi cô ấy, chỉ sợ chậm trễ tiến độ của mọi người," Tôn tổng liếc mắt nhìn hai phía, "Hàn Tinh đâu?"

Đám người ngầm hiểu không nói.

"Tôn tổng, em ở đây." Lý Hàn Tinh từ đám người sau cười đi ra.

Lý Hàn Tinh hôm nay không đùa, bỏ hết cả tiền vốn, đặc biệt mặc sườn xám lên người khoe cơ thể, trang điểm tinh xảo, cười đi đến bên người Tôn tổng, "Đợi anh lâu rồi đó."

Tôn tổng cười giới thiệu với Từ đạo diễn, "Từ đạo diễn, đây là một đứa cháu gái thân thích của nhà tôi, về sau mong ngài sẽ chiếu cố nó hơn ở đoàn làm

phim."

Người đầu tư luôn có mấy đứa cháu gái thân thích như vậy, Từ đạo diễn đối với loại sự tình này ở giới giải trí đã sớm không cảm thấy kinh ngạc nữa rồi.

Từ đạo diễn dẫn Tôn tổng đi thăm đoàn làm phim, Lý Hàn Tinh tiếp khách.

"Từ đạo diễn, đoàn làm phim này tôi cũng nhìn rồi. Tôi cảm thấy rất hứng thú với quá trình mọi người đóng phim, không biết có thể cho tôi xem mọi người diễn thử một chút không?"

"Đương nhiên có thể."

Lý Hàn Tinh ngồi ở bên người Tôn tổng cười nói: "Tôn tổng, anh không biết, bên trong đoàn làm phim bọn em trừ tiền bồi Hán ra, chị Tân Di là người có kỹ năng diễn tốt nhất đó. Bình thường em cũng phải học tập chị Tân Di. Không bằng để chị Tân Di diễn một đoạn cho anh nhìn xem, em cũng học tập được một chút."

Hứa Tân Di nhìn lại, Lý Hàn Tinh lại muốn kiểm chuyện với cô a.

Mỹ nhân ở bên cạnh, Tôn tổng làm sao không đồng ý, lúc này cười nói: "Được, vậy phải làm phiền Từ đạo diễn rồi."

Đây rõ ràng chính là làm khó dễ.

Từ đạo diễn chìm lòng mày, cho Hứa Tân Di một ánh mắt "cô diễn được hay không".

Hứa Tân Di lười biếng nói: "Xin lỗi Tôn tổng, hôm nay tôi không được khỏe, nếu quả thật ông muốn xem kịch, không bằng để Hàn Tinh diễn thử đi. Gần đây kỹ năng diễn của cô ấy tiến bộ rất nhanh, trước đó NG hai ba mươi lần, bây giờ chỉ cần NG vài chục lần liền có thể qua rồi."

Ở hiện trường không ít người phải nén cười.

"Cô..." Lý Hàn Tinh mi tâm giận dữ, xinh xắn đối Tôn tổng nói: "Tôn tổng —— "

Tôn tổng vỗ vỗ lưng cô ta, cho cô ta một ánh mắt yên tâm, "Được được, tôi hiểu rồi."

Hán nói với Từ đạo diễn: "Từ đạo diễn, lần này tôi đến, cũng không phải là do tôi muốn đến. Ông biết mà, mấy người đầu tư khác không có thời gian, lúc này mới nhờ tôi đến đoàn làm phim nhìn một chút, tốt xấu gì chúng tôi cũng đầu tư gần sáu ngàn vạn, tài chính lớn như thế, ông cũng phải để chúng ta nhìn xem thành quả, cho chúng ta chút lòng tin, ngài nói xem có đúng không?"

Bên trái là phía nhà đầu tư, bên phải là diễn viên. Từ đạo diễn rơi vào tình thế khó xử.

Hứa Tân Di thấy thế trợn mắt nhìn đôi cầu nam nữ kia một chút, "Được rồi Từ đạo diễn, không sao đâu, tôi diễn được, diễn cảnh nào vậy?"

"Diễn cùng tôi đi." Hàn Kiều đứng dậy, nói, "Đợi chút nữa tôi và Tân Di sẽ diễn cảnh tiếp theo."

"Được!" Từ đạo diễn cười.

Có Hàn Kiều lên tiếng, tên Tôn tổng kia và Lý Hàn Tinh không dám làm khó nữa.

Lý Hàn Tinh nhìn Hàn Kiều, âm thầm cắn chặt hàm răng.

"Tân Di, cô đi trang điểm thay quần áo trước đi."

Hứa Tân Di đứng dậy đi ra ngoài.

Thợ trang điểm đi theo cô lo lắng nhìn cô, "Chị Tân Di, Lý Hàn Tinh kia nhìn qua là biết muốn gây phiền phức cho cô, sao cô có thể hòa theo a."

"Còn có thể làm sao nữa? Đây là công việc của chị. Từ đạo diễn chỉ cần nói "Qua" là được, chẳng lẽ một người ngoài nghề như Tôn tổng lại dám nói không tốt sao? Huống chi... Người đầu tư ba ba, không thể trêu vào,"

"Cũng đúng."

Đang sau bỗng nhiên truyền tới một thanh âm: "Ai mà cô không thể trêu vào?"

"Ai vậy!" Hứa Tân Di quay đầu.

Dịch Dương mặc đồ Tây giày da, từ trên xe bước xuống, cầu đội lốt da người. Khuôn mặt vẫn không thay đổi, lạnh đến nổi cả da gà. Vẫn là bộ dáng chết người trước kia.

"Người đầu tư ba ba của cô."

Editor có lời muốn nói:

Cả chương trước và chương này đều tăng vọt lên hẳn 5000 - 6000 chữ *QAQ* Đừng trách tôi lười ()

Cảm ơn mọi người đã ủng hộ bộ này ♥

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nữ Phụ Không Muốn Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: 《1》

Editor: ☆ᄇTᄇᄇkℓε☆

Khoảnh khắc khi nhìn thấy Dịch Dương, Hứa Tân Di vạn phần tỉnh táo.

Trong nội tâm cô rõ ràng, lúc này càng không thể hoảng hốt.

Đầu tiên cô phân phó thợ trang điểm đến phòng hóa trang chờ trước, sau đó mi tâm cau lại, thần sắc né tránh, đi đến trước mặt Dịch Dương, "Sao anh lại tới đây?"

Giọng điệu này tựa hồ đối với việc Dịch Dương đến không quá hoan nghênh, thậm chí còn có chỗ lo lắng.

"Không phải cô một mực nói trong điện thoại muốn tôi tới thăm cô một chút sao? Sao vậy? Tôi tới cô không vui?" Nói xong, Dịch Dương cho trợ lý Triệu Bân bên cạnh xe đang chuẩn bị đi tới một ánh mắt.

Triệu Bân ngậm miệng đứng tại chỗ.

Hứa Tân Di nhìn gương mặt gọi đồn của Dịch Dương, chính mình cũng không biết mình tìm ở đâu ra sự nhẫn nại tốt như vậy, lại còn có thể không chế lại mình, không có tìm một cây gậy gõ bạo cái đầu chó của tên vương bát đần này.

—— "Bình thường không thấy anh tích cực như vậy, bây giờ tôi vừa nói câu nhớ anh, một tiếng thông báo cũng không có liền đến, sắp tâm không tốt. Cậu nam nhân khẳng định là muốn hại mình!"

"Em không phải có ý này!" Hứa Tân Di biểu lộ nóng vội thấp giọng, mắt nhìn sáu hướng tai nghe tám phương, vội vàng kéo hắn đến một nơi bốn bề vắng lặng, "Anh đến khách sạn chờ em trước, đợi chút nữa em xin phép đạo diễn cho nghỉ, ngay lập tức đi gặp anh."

—— "Nói đùa cái gì, nếu để cho người khác biết mình và cái cậu nam nhân này có quan hệ, mình còn muốn sống hay không?"

"Hai chúng ta gặp mặt còn cần trốn trốn tránh tránh?" Dịch Dương đứng tại chỗ bất động.

Trên mặt Hứa Tân Di kéo ra một nụ cười, một bộ dáng "em hoàn toàn là vì muốn tốt cho anh", tận tình khuyên nhủ: "Lão công, em biết anh nhớ em cho nên mới đến thăm em. Thế nhưng là bây giờ quan hệ vợ chồng của chúng ta còn chưa có công khai, ở đoàn phim nhiều người qua lại, bị người nhìn thấy liền phiền toái."

Dịch Dương rù xuống lòng mày nhìn cô, "Không phiền."

"... Em biết tâm ý của anh, anh là muốn làm chỗ dựa cho em ở đoàn làm phim, về sau liền không có ai dám khi dễ em. Nhưng bây giờ ở trên mạng có quá nhiều người ghen tỵ với em, bọn họ kết hợp lại bôi đen em, cho nên thanh danh của em một mực không tốt. Lão công, em không muốn liên lụy đến anh, khiến anh bị người khác mắng. Như vậy đi, chờ sau khi em rửa sạch tiếng xấu, chúng ta quang minh chính đại nói cho tất cả mọi người quan hệ vợ chồng của chúng ta, được không?"

Dịch Dương ý vị thâm trường nói với cô: "Tôi không ngại những thứ này."

—— "Tôi để ý, tôi để ý, tôi để ý, đã nghe chưa cậu nam nhân, tôi để ý!"

Trong đầu đã hiện lên 100 loại kiểu chết cho Dịch Dương, nhưng trên mặt Hứa Tân Di vẫn như cũ cảm kích không thôi. Quả thực đã bị lời nói này của Dịch Dương làm cho cảm động đến phát khóc, tâm tình kích động nói: "Thế nhưng em để ý! Em đã trải qua cái cảm giác bị người khác mắng rồi, em không muốn bị phát hiện em và anh ở cùng một chỗ, liên lụy đến anh, ông sẽ..."

"Ông sẽ không để ý."

Hứa Tân Di đổi giọng, "Cứ coi như ông không ngại đi, nhưng mẹ..."

"Gần đây mẹ một mực nói muốn đến Ảnh Thị Thành nhìn thăm cô. Thái độ của mẹ đối với cô thay đổi rất lớn, tôi nghĩ, mẹ chắc chắn cũng sẽ không để ý."

Nói xong, Dịch Dương làm bộ muốn đi vào trong.

Hứa Tân Di dưới tình thế cấp bách hai tay ôm chặt lấy cánh tay hắn, vững như bàn thạch, vững như Thái Sơn(1).

(1) Vững như bàn thạch, vững như Thái sơn: tảng đá lớn, dày và rộng, kho di chuyển được, chỉ sự vững vàng như ngọn núi.

Dịch Dương quay đầu, lấy ánh mắt nghi hoặc nhìn cô.

Hứa Tân Di vắt hết óc nghĩ lý do, "Đừng, như này không tốt, cái kia... Là như vậy, àn... Mọi người ở đoàn làm phim đều rất hiền lành, bọn họ đối xử với em kỳ thật khá tốt, em và bọn họ làm việc chung rất hòa hợp. Lúc này nếu anh đến sẽ khiến quan hệ của hai chúng ta bị bại lộ. Mà anh là ai? Anh thế nhưng là tổng giám đốc của Dịch thị!"

Dịch Dương nhìn cô biểu diễn.

Giống như đã thông hai mạch Nhâm Đốc (2), Hứa Tân Di linh cơ khẽ động, thao thao bất tuyệt khen hắn, nói: "Tuổi còn trẻ đã phát triển được Dịch thị ngay ngắn rõ ràng, anh ở thành phố A này chính là số một. Ai không tôn kính anh, không cho anh mấy phần mặt mũi? Nếu như bị bọn họ biết em là vợ của anh, vậy về sau bọn họ chắc chắn sẽ không làm việc hòa hợp được giống trước đó nữa, thái độ chắc chắn sẽ rất câu nệ. Bên trái một Dịch phu nhân, bên phải một Hứa lão sư, như vậy sẽ không thoải mái."

(2) Mạch Nhâm (任脉) là mạch của các kinh âm. Trong quan điểm của y khoa cổ truyền phương Đông thì mạch Nhâm cùng với mạch Đốc tạo thành hai mạch chủ trọng trên cơ thể con người (một mạch thấu tóm các kinh dương và một mạch thấu tóm các kinh âm).

Cuối cùng, còn hỏi hắn, "Anh nói xem có đúng không a?"

"Cho nên, anh không muốn công khai quan hệ của em và anh nữa?"

"Ai nha em cũng nói rồi, không phải là không muốn, mà là bây giờ thời cơ chưa tới," Hứa Tân Di ôm cánh tay hắn, giống như một đứa trẻ bị thiếu năng trí tuệ, thanh âm ôn ền đến mức mình cũng phải nổi cả da gà, "Lão công, anh hãy nghe em một lần đi, được không?"

Dịch Dương thấy cô cố ý dùng giọng nói này nói chuyện, toàn thân liền không được tự nhiên, mặt mũi tràn đầy ghét bỏ rút cánh tay từ trong tay cô ra, "Được rồi, tôi biết rồi."

Hứa Tân Di nhẹ nhàng thở ra, "Vậy anh đến khách sạn chờ em trước, em lập tức liền trở về."

"Không cần." Dịch Dương làm bộ vẫn đi vào trong đoàn làm phim.

Hứa Tân Di bỗng nhiên kéo hắn lại, "Anh đang đi đâu vậy?"

—— "Cậu nam nhân nếu như hôm nay cứ khăng khăng muốn làm tới, tôi sẽ cùng chết với anh!"

Dịch Dương bất lực nhìn cô, nói: "Là một người đầu tư, tôi không thể tới thăm đoàn làm phim một chút sao?"

Hứa Tân Di thả bàn tay đang cầm áo hắn ra.

—— "Thất kính rồi, thì ra anh ta là người đầu tư ba ba."

"Không đúng, anh đầu tư khi nào?"

Dịch Dương vuốt ve góc áo bị Hứa Tân Di túm nhúm, "Không có liên quan gì đến cô."

"Vậy anh đầu tư bao nhiêu?"

"Ba ngàn vạn."

"Ba ngàn vạn?!"

—— "Nhà tư bản độc tài, mắt cũng không nháy liền ném đi ba ngàn vạn!"

Chờ đã, ba ngàn vạn?

Hứa Tân Di giống như tìm được ánh sáng từ thiên đàng, túm hắn chặt hơn, tội nghiệp nhìn hắn, giống như vừa phải chịu ủy khuất rất lớn, "Lão công, ở

bên trong có người khi dễ vợ anh!"

"Vẫn còn có người khi dễ được cô?"

Hứa Tân Di bỗng nhiên gật đầu, "Chính là một trong những người đầu tư. Nghe nói ông ta đầu tư rất nhiều tiền, là kim chủ của Lý Hàn Tinh. Hôm nay ông ta tới đoàn làm phim chính là để báo thù cho Lý Hàn Tinh, cố ý bắt em diễn kịch cho ông ta xem, đợi chút nữa ông ta chắc chắn sẽ bảo em diễn không tốt, khiến em khó xử, khiến em xấu mặt!"

"Lão công ——" Hứa Tân Di xoay ống tay áo của Dịch Dương thành bánh quai chèo.

Dịch Dương chỉ vào cái trán của cô, để cô cách xa mình một chút, ghét bỏ muốn chết, "Nói chuyện đang hoàng."

Hứa Tân Di một giây liền trở mặt, "Đợi chút nữa anh phải giúp em, ông ta và mặt em cũng chính là và mặt anh. Nếu như ông ta làm em khó xử, anh liền... Anh liền thu mua công ty của ông ta, để ông ta hưởng thụ cảm giác bị phá sản!"

Dịch Dương quả là bị cô chọc cho cười.

Trong đầu suốt ngày nghĩ đến thứ gì vậy?

"Nói xong rồi?"

Hứa Tân Di không sợ hãi, "Nếu như anh không giúp em, em liền nói cho ông, anh nhìn người khác khi dễ em cũng không giúp em!"

"..." Dịch Dương mặt không biểu tình xoay người rời đi.

Bên trong hiện trường đóng phim, Tôn tổng và Lý Hàn Tinh ngồi chung một chỗ nói chuyện mười phần thân mật, thỉnh thoảng truyền đến vài tiếng cười to.

Từ đạo diễn thì đứng ở một bên dặn dò với Hàn Kiêu, "Cảnh chút nữa cậu và Tân Di chắc là cũng chuẩn bị xong rồi, chúng ta tranh thủ một lần duy nhất qua," Hắn mắt nhìn về hướng Tôn tổng, "Hắn không phải người tốt, cậu chú ý Tân Di nhiều một chút."

Hàn Kiêu ở giới giải trí nhiều năm như vậy, người nào cũng đã từng quen biết, quan hệ của Tôn tổng và Lý Hàn Tinh, hắn liếc mắt liền thấy được.

Hướng hồ khoảng thời gian này ở đoàn làm phim, Lý Hàn Tinh thỉnh thoảng hay câu dẫn hắn, ban đêm còn cố ý gõ cửa phòng của hắn, ăn mặc hở hang, ý đồ rõ ràng, khiến hắn phiền phức vô cùng.

Nữ nhân như vậy, cho dù ở bên ngoài che giấu tốt đến đâu, nhưng tham lam và dối trá kia, cũng sẽ bị đôi mắt bán đứng.

Hắn chậm chậm cúi đầu xuống, "Đợi chút nữa tôi sẽ chú ý."

Thấy Từ đạo diễn và Hàn Kiêu đang nghiên cứu kịch bản, vẻ mặt tươi cười của Lý Hàn Tinh đột nhiên liền tắt ngấm, thờ dãi.

"Sao vậy bảo bối?" Đây là còn ở trước mặt mọi người, nếu như đang ở bên trong không gian riêng tư, Tôn tổng đã sớm nhin không được ôm lấy Lý Hàn Tinh rồi.

Lý Hàn Tinh ra vẻ u sầu, "Không có gì, chẳng qua là em cảm thấy bây giờ có nhiều người không khỏi cũng quá nịnh nọt mà thôi, không có gì đâu."

"Nịnh nọt?" Tôn tổng nhìn về hướng Từ đạo diễn, "Bọn họ khi dễ em?"

"Không có, anh đừng suy nghĩ nhiều."

"Có anh ở đây, em còn lo lắng cái gì, ngoại trừ Hứa Tân Di buổi tối hôm qua em nói trong điện thoại ra, em nói cho anh nghe một chút đi, còn có ai khi dễ em nữa? Hôm nay anh thu thập luôn một thể cho em!"

Lý Hàn Tinh một mặt vui vẻ nhìn Tôn tổng, sau đó tựa hồ có chỗ lo lắng, "Tôn tổng, anh đừng có tốt với người ta như vậy, em chỉ là một nữ minh tinh hạng ba mà thôi. Có thể được Tôn tổng chăm sóc, nhận được vai nữ phụ số ba trong bộ phim này em đã rất cảm kích anh rồi. Anh đừng chỉ vì em mà xung đột với bọn họ."

Có mỹ nhân nũng nịu, lại còn là mỹ nhân khéo hiểu lòng người, nam nhân nháy mắt biến thành động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới.

"Bảo bối, em như vậy anh nhìn thật sự rất đau lòng. Đừng sợ, có người khi dễ em em liền nói cho anh, anh thay em ra mặt!"

Lý Hàn Tinh đầy rẫy vẻ u sầu nhìn Tôn tổng, "Kỳ thật cũng không có người nào khi dễ em. Chị Tân Di bình thường nói chuyện mặc dù khó nghe, nhưng tính tình của chị ấy là như vậy, em không nên trêu chọc chị ấy. Em chỉ là cảm thấy kỹ năng diễn xuất của mình cũng không có kém như vậy, thế nhưng là Từ đạo diễn mỗi lần đều bắt em NG hai ba mươi lần mới cho qua, không duyên cớ khiến em trở thành trò cười của người khác."

"Được được được, đợi chút nữa anh sẽ nói chuyện với Từ đạo diễn một chút, bảo ông ta đừng làm khó dễ em."

"Thật sao?"

"Đương nhiên là thật, còn Hứa Tân Di kia, hôm nay anh sẽ giúp em giải tỏa con tức!"

Vừa dứt lời, Dịch Dương từ bên ngoài đi vào, vừa đúng lúc nghe được câu này của Tôn tổng ở trước mặt mỹ nhân lời nói hùng hồn.

"Tôn tổng thật là uy phong."

Tôn tổng theo tiếng kêu nhìn lại, lúc ánh mắt chạm đến Dịch Dương, kinh ngạc dưới đáy mắt dần dần dấy lên, nhanh chóng đứng dậy, "Dịch Tổng, sao anh lại tới đây?"

Từ đạo diễn bị tiếng kêu của Tôn tổng hấp dẫn. Trước lúc khai máy, ông may mắn được gặp qua Dịch Dương một lần, có ấn tượng không tệ đối với người đàn ông trẻ tuổi nhà giàu đời thứ ba, vừa sinh ra đã ngậm thìa vàng này. Biết người đầu tư này từ trước tới nay chưa từng đặt chân vào ngành giải trí, nhưng lại vùng tiền như rác, điều này thực sự khiến đạo diễn Từ kinh ngạc một hồi lâu.

"Dịch Tổng, tại sao đến cũng không nói trước với tôi một tiếng?" Từ đạo diễn tiến lên, hào phóng nắm tay cùng Dịch Dương.

Dịch Dương nhìn quanh bốn phía. Nhân viên nhanh chân lấy ghế đến, anh không chút khách khí ngồi xuống ngay, không có nửa phần câu nệ, tự nhiên giống như đang ở địa bàn của mình. Dựa người ra phía sau, nhìn mọi người đang đứng xung quanh, biểu tình đậm nhạt, nét mặt lạnh lùng đủ để đẩy người khác ra xa hàng chục mét, như muốn nói, không muốn ai tiếp xúc với mình.

Nếu để cho Hứa Tân Di nhìn thấy, đoán chừng lại phải chửi một câu "Giả tạo".

"Tôi xem một chút, chắc là không quá rầy đến tiến độ quay phim của Từ đạo diễn đâu đúng không?"

Có nhân viên đưa tới một chén nước, bị Triệu Bản từ chối, "Xin lỗi, ông chủ của chúng tôi không uống."

Từ đạo diễn cười nói: "Đương nhiên không quá rầy." "

Dịch Dương nhìn về phía Tôn tổng, biết rõ còn có hỏi, "Tôn tổng cũng ở đây sao?"

Tôn tổng cười nói: "Tôi giống như Dịch Tổng, cũng là đến xem tiến độ quay phim của đoàn làm phim. Nếu sớm biết Dịch Tổng sẽ tới, vậy tôi chắc chắn sẽ chờ Dịch Tổng tới chung."

Dịch Dương không nói gì.

Lý Hàn Tinh thấy Dịch Dương, nhất thời đỏ mặt.

Không có so sánh liền không có tổn thương, có mỹ nữ nào mà không yêu soái ca?

Tôn tổng đầu trục bụng lớn, toàn thân trên dưới đầy mùi tiền. Dịch Dương trái lại, không nói đến việc Dịch thị lũng vào không ít ngành nghề, chỉ dựa vào tướng mạo và cái dáng người này của Dịch Dương, so với Hàn Kiều cũng chỉ có hơn chứ không có kém.

Lý Hàn Tinh mừng thầm, may là hôm nay cô ta hảo hảo ăn mặc trang điểm một phen. Lắc khuôn mặt và dáng người này của cô ta, bất nam nhân làm tù binh, chẳng phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao?

Nếu quả thật được Dịch tổng ưu ái, về sau cô ta còn không phải muốn cái gì được cái đó?

Nghĩ đến điều này, trên mặt lại ửng đỏ thêm mấy phần.

"Chào Dịch Tổng, em tên là Lý Hàn Tinh, hâm mộ ngài đã lâu, hôm nay có thể nhìn thấy anh em rất vinh hạnh."

Ngữ khí mềm mại, liếc mắt ra hiệu.

Nhưng ở trong mắt Dịch Dương, bất quá chỉ là bất chúc bừa, không bằng một phần vạn của Hứa Tân Di.

Dịch Dương nhìn năm ngón tay ngọc nhỏ dài cô ta đưa tới, làm như không nghe thấy, điềm nhiên như không có việc gì nói với Từ đạo diễn: "Từ đạo diễn, không cần phải đề ý đến tôi, mọi người bận bịu thì đi làm đi."

Lý Hàn Tinh cứng đờ tại chỗ, ngượng ngừng thu tay về.

Không ai quan tâm cô ta xấu hổ.

Từ đạo diễn nói: "Không phải Tôn tổng nói muốn xem đoàn làm phim quay phim như thế nào sao, bọn tôi đều đang đợi Tân Di trang điểm xong."

Dịch Dương lạnh lùng quét Tôn tổng một chút, "Tôn tổng thật là hào hứng."

Tôn tể cũng là lão hồ ly trên thương trường, rất biết nhìn sắc mặt người, trong nội tâm nghi hoặc, mình cũng chưa từng đắc tội qua Dịch Dương, tại sao luôn cảm giác anh ta không có ý tốt vậy?

"Dịch tể, để tôi giới thiệu cho anh một chút, đây đều là nhân viên đoàn làm phim chúng tôi, mấy vị này là diễn viên của đoàn làm phim, vị này là nhân vật nam chính trong bộ phim này, Hàn Kiều."

Cách đám người, Dịch Dương nhìn thoáng qua Hàn Kiều.

Dường như có cảm ứng, Hàn Kiều ngẩng đầu, phát hiện ánh mắt Dịch Dương nhìn sang đây.

Ánh mắt giao nhau, đan xen giữa không trung, nổi lên một trận sấm sét mưa gió bão bùng.

Dịch Dương đứng đây, vừa đi đến chỗ Hàn Kiều vừa nói, "Không phiền Từ đạo diễn giới thiệu, tên tuổi của Hàn tiên sinh tôi đã nghe qua rồi. Thời gian trước có nghe cấp dưới nói cậu ấy mua một bộ phòng ở Nhất Phẩm Lan Đình."

"Ngưỡng mộ đại danh Dịch tiên sinh đã lâu."

Hai người mặt không biểu tình đưa tay tới nắm

Rõ ràng là chưa từng gặp nhau, hai người nói chuyện cũng rất khách sáo, nhưng cho người bên ngoài cảm giác giống như là cừ địch nhiều năm không thấy, hết sức đỏ mắt.

Dịch Dương bất động thần sắc đánh giá Hàn Kiều. Nhớ tới trước đó Hứa Tân Di chờ mong cảnh hôn, cảnh kịch tình vô cùng, hai mắt nhắm lại, che lấp cảm xúc dần dần dấy lên dưới đáy mắt.

Ngay lúc Dịch Dương dò xét Hàn Kiều, đồng thời, Hàn Kiều cũng đang quan sát Dịch Dương.

Nam nhân mặc dù không có giác quan thứ sáu của nữ nhân, nhưng Hàn Kiều vẫn bén nhạy phát hiện ác ý của Dịch Dương đối với hắn. Suy nghĩ kỹ một chút, đây là lần thứ nhất hắn gặp Dịch Dương, lúc trước cũng chưa hề đắc tội anh ta. Tại sao Dịch Dương lại không chút nào che giấu ác ý với hắn?

Sự ác ý vô danh này khiến hắn theo bản năng vô cùng bài xích nam nhân ở trước mắt.

Chán ghét không có lý do.

Những người xung quanh đều yên tĩnh.

Ngay ở thời khắc hai người giằng co không cân sức, hiện trường đóng phim truyền đến một giọng nói ôn nhu mềm mại, "Từ đạo diễn, tôi chuẩn bị xong rồi."

Hai người đột nhiên buông tay.

《 Góc Pr Của Editor 》

Bạn đang tìm kiếm điều gì ở trên mảnh đất Wattpad rộng lớn màu mỡ này vậy: Giao lưu, học tập, kết bạn,...?

Đến với Cooking_Team, mọi thứ đều có thể!

Ở đây, chúng tôi tụ họp lại những con người vô cùng dễ thương và ngẫu lòi, là nơi để các mems tha hồ bung lụa, học tập, giao lưu,... Còn chần chờ gì mà không tham gia để tạo nên những mối quan hệ đáng mến nhỉ?

➡Team đang tuyển người ở những mảng sau:

- **Write**

- **Edit**

- **Beta**

- **Reply**

- **Collect**

- **Design**

- **Review**

- **Phốt**

- **Art**

Chúng tôi không hạn chế độ tuổi, già trẻ, gái trai, sôi nổi hay trầm lặng, chỉ cần bạn có đam mê và nhiệt huyết, ai cũng có thể trở thành nhân viên của căn bếp này!

Tuy team có thể không chuyên nghiệp như mấy team khác, nhưng chúng tôi chắc chắn sẽ làm việc hết mình và chất lượng nhất có thể, sẽ không làm bạn phải thất vọng!

Hãy tích cực tham gia và ủng hộ team nhé ♥

✓Link: <https://my.w.tt/zsqyYnZL3>

《Sẽ để ở phần cmt》

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nữ Phụ Không Muốn Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30-2

Editor: Cú

Beta-er: ☆๖T๖m๖k๖ε☆

"Tân Di, cô đến rồi à? Giới thiệu cho cô một chút, vị này là người đầu tư chủ yếu cho bộ phim này của chúng ta, Dịch tiên sinh."

Hứa Tân Di trên mặt mang một nụ cười lạnh nhạt "Tôi và anh ta hoàn toàn không quen biết nhau", kiệt lực phải sạch quan hệ với Dịch Dương, "Chào anh Dịch tiên sinh."

Dịch Dương nhìn Hứa Tân Di trong bộ dạng cổ trang.

Tóc dài buông xõa ra phía sau đầu, trên núi tóc cài trâm ngọc, trang phục cổ trang đầy hoa lệ, chất vải rất tốt, phác họa ra eo thon một tay có thể ôm hết, phía trên ôm sát người, phía dưới là làn váy mỏng nhiều tầng, vừa di chuyển, làn váy tán ra nhẹ nhàng vô cùng thực nữ, như gió thổi qua cảnh liễu, thướt tha yêu kiều.

—— "Cái cậu nam nhân này nhìn mình mê mẩn như vậy, khẳng định là đã bị sắc đẹp của mình hấp dẫn rồi!"

Dịch Dương hoàn hồn, "Chào cô."

"Dịch tiên sinh ngồi một lúc đi, tôi còn phải chỉ cho Tân Di và Hàn Kiều diễn cảnh kế tiếp."

Nhắc tới cũng thật khéo, cảnh quay hôm nay của Hứa Tân Di và Hàn Kiều, còn rất mập mờ, chính là cảnh sau khi nhân vật của Hàn Kiều được Hứa Tân Di cứu về, Hứa Tân Di tận tình chăm sóc hấn không kể ngày đêm.

Mà cảnh cuối cùng, còn là một cái hôn động tình.

Đương nhiên, không phải là hôn thật, trước đó cũng đã nói rồi, tất cả cảnh hôn đều sẽ tá vạ.

Nhân viên dựng hiện trường đã sẵn sàng, Tôn tổng và Dịch Dương ngồi trước màn hình theo dõi nhìn Hứa Tân Di và Hàn Kiều bên trong hiện trường quay phim.

Hứa Tân Di bưng một chén thuốc từ bên ngoài đi vào, ngồi ở bên giường Hàn Kiều. Cô thử nhiệt độ bên trong chén thuốc một chút, muốn gọi Hàn Kiều tỉnh dậy để uống, nhưng Hàn Kiều đang hôn mê bất tỉnh, thuốc cho uống cũng không đi vào.

Nghiêm túc suy nghĩ một chút, Hứa Tân Di tức giận ngậm một ngụm chén thuốc, nắm cằm của Hàn Kiều, cúi người, muốn đem thuốc trong miệng đút cho Hàn Kiều.

Phía sau màn hình giám sát Dịch Dương mi tâm nhú chặt, sắc mặt che lấp, giật giật cả vạt, trên mặt mũi tràn đầy hai chữ không vui.

Trợ lý Triệu Bản đứng phía sau nhìn sắc mặt ông chủ nhà mình, trong lòng hiểu rõ chắc chắn có chỗ nào đó chọc hấn không vui.

Ánh mắt Triệu Bản đặt ở trên màn hình, đột nhiên nhớ tới trước đó có tin đồn Hứa Tân Di được kim chủ nào đó bao nuôi, tâm giật mình, giống như trong lòng đã chứng thực được chuyện gì đó, cúi đầu.

Ở hiện trường đóng phim, môi Hứa Tân Di và Hàn Kiều chỉ kém một khoảng cách nhỏ, chỉ cần nhìn xuống là thấy môi đối phương. Vào thời khắc mấu chốt, Hàn Kiều ung dung tỉnh lại.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, thời gian ngưng đọng lại.

Hứa Tân Di phảng phất giống như ý thức được cái gì đó, đột nhiên đứng dậy, thấy vậy Hàn Kiều liền liều mạng nắm chặt lấy cổ tay Hứa Tân Di, đựng đồ chén thuốc trên tay cô.

"Đừng đi!" Giọng nói Hàn Kiều yếu ớt, cực kì khô khàn, "Tại sao ngươi cứu ta?"

Bàn tay Hàn Kiều bỗng nhiên dùng sức nắm chặt hơn, Hứa Tân Di bất ngờ không kịp đề phòng ngã xuống giường, ngã vào trong ngực Hàn Kiều.

Hàn Kiều có một cổ xúc động muốn đẩy Hứa Tân Di ra, dưới đáy lòng như mặt nước có gợn sóng khuếch tán.

Nhưng ở dưới ánh mắt kinh hoàng kia của Hứa Tân Di, hấn lại nhịn xuống được phần sợ hãi này.

Tình cảm hai người dần dần tăng lên.

Hàn Kiều bỗng nhiên ném Hứa Tân Di lên giường. Khi cảm nhận được trời đất quay cuồng, Hứa Tân Di lại hoảng sợ nâng ánh mắt mong đợi lên nhìn Hàn Kiều.

Dịch Dương nắm chặt ống kính trong tay.

"Không được! Ngươi đừng..." Câu nói chưa kịp hoàn thiện thì đã im bật.

Ống kính được kéo ra xa, ở bên trong khung cảnh rất mờ hồ, giống như hai người vẫn còn đang động tình hôn nhau, bị nửa chặn nửa che.

"Cắt" Từ đạo diễn cười nói: "Rất tốt, qua!"

Hứa Tân Di lập tức ngồi dậy, chỉ sợ vừa rồi tiếp xúc quá thân mật sẽ làm Hàn Kiều không vui, "Thầy Hàn, thật xin lỗi, vừa rồi đã mạo phạm anh rồi, anh không sao chứ?"

Hàn Kiều vẫy tay, "Không sao đâu."

Đáy mắt Dịch Dương u ám càng sâu.

Từ đạo diễn nhìn về phía hai nhà đầu tư ba ba, "Dịch tổng, Tôn tổng, thấy thế nào?"

Tôn tổng xem xét tình thế, trong lúc nhất thời không nói chuyện, mà là nhìn về hướng sắc mặt của Dịch Dương, có ý tứ thăm dò hấn.

"Dịch tổng cảm thấy thế nào?"

Dịch Dương hạ lỏng mày nhìn Hứa Tân Di, không nói gì.

Sắc mặt hấn rất khó coi, vốn hấn đã không cười không nói đã lạnh bây giờ lại lạnh thêm, bộ dạng không giống như là hài lòng đối với cảnh diễn này.

Tôn tổng lập tức hiểu ra.

"Tôi cảm thấy không được tốt lắm," Hấn gật gù đắc ý đâm chọc, "Trước khi đến đã nghe nói tiểu thư Hứa Tân Di trên mạng có nhiều lời đồn không hay, nhưng diễn xuất rất tốt nên mới đến xem xét thử, ai ngờ cô diễn không có gì đặc sắc, quá bình thường, đúng thật lời đồn không thể tin."

Từ đạo diễn thật sự không thể tin được Tôn tổng lại nói như vậy, không dám tức giận, chỉ đành nhẫn nại hỏi: "Không biết là Tôn tổng không hài lòng chỗ nào?"

Tôn tổng giả vờ giả vịt lắc đầu thờ dãi, "Tôi là người ngoài nghề, không hiểu được những thứ này, nhưng thật lòng cảm thấy không tốt. Tôi nói Từ đạo diễn nghe, Hứa tiểu thư diễn như thế này mà một lần đã qua, vậy tại sao Hàn Tinh của chúng ta lại bị NG nhiều đến như vậy? Từ đạo diễn không phải là có ý khi dến Hàn Tinh nhà chúng tôi đây chứ?"

Từ đạo diễn sắc mặt không được tốt lắm, cứng rắn trả lời: "Sao lại thế được."

Tôn tổng tỏ vẻ hiểu biết nói: "Có hay không thì trong lòng ngài tự biết rõ, bất quá tôi chính là đã nhìn ra, chỉ sợ một ngàn vạn tôi bỏ ra đổ hết xuống sông xuống biển rồi, diễn xuất của Hứa tiểu thư thật khiến cho tôi không yên tâm."

Hàn Kiều là người đứng giới giải trí rất lâu, đã đánh giá qua rất nhiều nhà đầu tư, nghe Tôn tổng nói vậy, lập tức không khách khí đáp trả "Nếu như ngay cả diễn xuất của Hứa Tân Di cũng làm cho Tôn tổng không yên tâm, tôi nghĩ ở trong giới giải trí này cũng không thể tìm được một nữ diễn viên nào làm ngài yên tâm đâu."

Bị người trước mặt khuyên nhủ, Tôn tổng cũng không dừng lại, nhưng ông ta biết Hàn Kiều này nổi tiếng như thế nào, không dám ở trước mặt mắng chửi hằn, chỉ đành tiếp tục trút giận lên Hứa Tân Di.

"Nếu như Hàn tiên sinh đã tán thành Hứa Tân Di diễn tốt, như vậy đi, Hứa tiểu thư có thể một mình diễn lại cảnh đó cho chúng tôi xem được không, để chúng tôi xem thực lực của cô tốt như thế nào, tôi nghĩ Hứa tiểu thư đây nhất định cũng không để ý đúng không?"

Lý Hàn Tinh ở một bên hiểu chuyện cố tình thêm mắm thêm muối, "Chị Tân Di, Tôn tổng nhanh nhẹn miệng nhưng thực chất không có ác ý gì đâu, dù sao anh ấy đã đầu tư một vạn vào bộ phim này, đó cũng không phải là số tiền nhỏ, mong chị thông cảm cho. Anh ấy mặc dù không phải là người trong nghề, nhưng được cũng như là người xem, phim truyền hình của chúng ta không phải cho người ta xem sao? Người xem đã nói không tốt, vậy khẳng định là không tốt, không bằng chị diễn lại mấy lần cho Tôn tổng nhìn xem đi?"

Từ đạo diễn miệng cười nhưng lòng không cười, "Trang điểm rất tốn thời gian, chỉ sợ sẽ làm chậm trễ thời gian của Tôn tổng."

"Vậy cứ để bộ dạng như thế này đi, Hứa tiểu thư không cần phải trang điểm, cứ để như vậy đã rất xinh đẹp rồi. Tôi đã xem qua không ít phim cổ trang, những nữ nhân ở trong thanh lâu chính là bộ dạng như vậy, hay là Hứa tiểu thư ngẫu hứng nhảy một bản cho mọi người cùng thưởng thức đi?"

Dịch Dương nghe vậy, ngẩng đầu lặng lẽ nhìn Tôn tổng một chút, ánh mắt đột nhiên lạnh lẽo, ngũ quan như là đội lên một lớp băng sương, khiến cho người ta không thể nào không cảm thấy lạnh đến đến đông băng.

Bầu không khí hạ xuống đến âm độ, không có một người nào nói chuyện

___ "Ông ta khẳng định là đã biến chính mình trở thành người dễ xa giận rồi, cầu nam nhân này lại thờ ơ ở một bên nhìn mình bị người ta khi dễ, đây không được tính là đàn ông! Cả thái giám cũng không bằng!"

___ "Đã sớm biết cầu nam nhân này không đáng tin cậy, quả nhiên vẫn là phải tự mình ra tay."

Hứa Tân Di bình thản như không có chuyện gì xảy ra ngồi xuống bên cạnh, nói chuyện không chút khách khí, "Thật sự thì ngài nói chuyện với tôi rất khó nghe, Tôn tổng không ở trong ngành chúng tôi, cũng không nên nghe theo lời người ta nói bậy bạ, vừa rồi Từ đạo diễn rất hài lòng, tôi cũng rất hài lòng, ngài lại nói tôi diễn không tốt... Tôn Tổng, ánh mắt ngài nếu nhìn không tốt thì đi ra đường cũng phải đeo kính, không hiểu thì cũng đừng phê bình, nói mò sẽ làm người khác cười."

"Huống chi, ngài nói ngài chính là nhà đầu tư của bộ phim này, coi như là ngài đầu tư một ngàn vạn đi, chỉ bỏ ra từng đấy mà còn muốn tôi nhảy một bản, vậy thứ lỗi cho tôi hỏi thẳng, ngài xứng sao? Chỉ là một ngàn vạn mà thôi, cũng không cảm thấy ngại mà dám ở trước mặt tôi nói năng bừa bãi, đúng không nhà đầu tư? Đầu tư một ngàn vạn cũng đừng làm trò mất mặt xấu hổ trước mặt tôi, cái này cũng chỉ bằng tiền tiêu vặt của tôi mà thôi, loại người như ngài tôi cũng gặp nhiều rồi, ở trước mặt tôi chỉ chi trò trò như thế thì được tính là loại người gì đây?"

Dịch Dương đang chuẩn bị nói chuyện: "..."

Từ đạo diễn đang định thay mặt Hứa Tân Di từ chối: "..."

Hàn Kiều muốn nói lại thôi: "..."

Tại thời điểm này, các diễn viên khác và nhân viên kinh ngạc đến mức miệng cũng không khép lại được, những ngày này mặc dù chứng kiến được cái miệng của Hứa Tân Di tác oai tác quái, nhưng lại không thể tin được, cái miệng này dám ở trước mặt nhà đầu tư lại không kiềm chế như vậy.

Từ đạo diễn cũng không nghĩ tới có nhiều người ở đây mà Hứa Tân Di dám nói chuyện như thế với Tôn tổng, Từ đạo diễn tức giận đến mức phát run, thái độ thay đổi, "Hứa Tân Di, cô có biết cô đang nói cái gì không?"

"Từ đạo diễn, đây chính là diễn viên đoàn làm phim của ngài?" Tôn Tổng chỉ vào mặt Hứa Tân Di nghiêm nghị chất vấn Từ đạo diễn: "Từ đạo diễn, tôi chính vì tín nhiệm ngài nên mới đầu tư một ngàn vạn cho bộ phim này, nhưng ngài xem, ngài tìm đâu ra cái người đàn bà này đóng vai nữ chính vậy, diễn thì diễn chẳng ra sao, công phu miệng cũng không tệ chút nào."

"Ngài có biết hay không, các tin đồn trên mạng vẫn còn chưa được hạ xuống cũng chính là vì Hứa Tân Di chống lại bộ phim này, Hứa Tân Di nên xem xét nên bồi thường bao nhiêu đi, loại minh tinh như thế này có diễn nãi cũng không nổi được, cũng chỉ có mình ngài kiên trì dùng cô ta! Sau khi tôi trở về sẽ nói rõ chuyện này với Tiểu tổng, nếu như ngài không thể xử lý tốt việc này, vậy chúng tôi sẽ cân nhắc rút tiền vốn đầu tư!"

"Nữ minh tinh như tôi? Tôi là loại nào? Tôn tổng tự thấy, Lý Hàn Tinh có thân thích với ngài, càng thích hợp với nhân vật nữ chính hơn tôi sao?" Hứa Tân Di nói xong, giống như hiểu ra được việc gì, "Tôi ngược lại đã quên rằng, trước đó tôi vẫn ở Trời Ngu, công ty bắt tôi đưa vai nữ chính của bộ phim này tặng cho Lý Hàn Tinh, việc này chắc hẳn là ý của Tôn tổng rồi."

___ "Cho nên mới nói, gả cho cầu nam nhân này cũng không có tác dụng gì hết, sẽ không yêu mình càng sẽ không không giúp mình, ở thời khắc quan trọng cũng sẽ không ra mặt giúp mình, haizzz, bởi vậy mới nói, Hứa Tân Di ơi là Hứa Tân Di, mày dựa vào trời còn không bằng tự dựa vào chính mình."

Hiện trường đóng phim không một ai nói chuyện, trở nên yên ắng lạ thường, gần như tiếng kim roi cũng có thể nghe được.

Bị Hứa Tân Di nhục nhã trước mặt mọi người, Lý Hàn Tinh tức giận mặt nhăn nhó, hai mắt đầm lệ nhìn Tôn tổng.

Tôn tổng chỗ nào chịu được.

"Từ đạo diễn, đây chính là nữ chính mà ông tuyển đấy! Hôm nay, nếu ngài không đổi nữ chính, tôi lập tức liền rút vốn!" Nói xong, hắn quay sang nói với Dịch Dương: "Dịch tổng, ngài cũng thấy, đây chính là thái độ của Hứa Tân Di đối với chúng ta!"

"Đổi nhân vật nữ chính?" Ánh mắt lạnh của Dịch Dương liếc nhìn Tôn tổng "Theo ông, nếu đổi nữ chính thì ai phù hợp hơn?"

Nghe Dịch Dương nói vậy, Tôn tổng liền cho rằng Dịch Dương cũng giống như mình, thấy Hứa Tân Di có chỗ không ưng ý, liền kéo tay Lý Hàn Tinh qua, "Tôi rất tin tưởng đối với khả năng diễn xuất của Lý Hàn Tinh."

Lý Hàn Tinh không kịp phản ứng thì đã nghe được tiếng Dịch Dương trào phúng.

"Thì ra Tôn tổng cứ luôn miệng nói diễn tốt, lại chính là Lý tiểu thư diễn xuất bị NG 30 lần mà ngay cả lời thoại cũng không nhớ rõ, tôi biết Tôn tổng có thích phong cách riêng, nhưng thật sự không nghĩ tới đến mức khiến ngài phải khích lệ vài câu như vậy." Hứa Tân Di nhìn trên nhìn dưới đánh giá Lý Hàn Tinh một chút, vô cùng khinh bỉ bắt bẻ nói: "Người ngoài nhìn bộ dạng của Lý tiểu thư không biết sẽ nghĩ cô ta tới đoàn phim để diễn thời trang, mọi người trong đoàn phim chúng ta ai không mang đồ cô trang chờ diễn? Giữa ban ngày cô ta mặc cái sườn xám cho ai nhìn?"

"Tôn tổng nếu như muốn rút vốn, không có vấn đề, Từ đạo diễn, Tôn tổng muốn rút bao nhiêu tôi lại bỏ vào bấy nhiêu, ngài yên tâm, tôi vẫn còn tiền tiêu vật, mà tôi lại rất có lòng tin với diễn xuất của mình."

Dịch Dương cảm thấy mình không cần thiết phải xuất hiện ở đây, Hứa Tân Di cũng không cần mình cũng có thể tự giải quyết được mọi việc.

"NG ba mươi lần?" Dịch Dương nhẹ nhàng châm biếm, đánh giá Lý Hàn Tinh một chút, rất nhanh thu hồi ánh mắt của mình, "Gu của Tôn tổng cũng thật nặng. Hai ngày trước tôi còn nói chuyện với Tiểu tổng về việc hợp tác với ông, Tiểu tổng từng đề xuất sản phẩm của công ty Tôn tổng với tôi, hiện tại xem ra, việc hợp tác vẫn còn phải xem xét lại thật kĩ."

"Cái này..." Tôn tổng trong lúc này cũng không nghĩ tới Dịch Dương lại đem việc này ra để nói, có thể có được những mối quan hệ hợp tác như vậy, hắn cũng tốn không ít tâm tư mới có được, nhất thời gấp gáp, "Dịch Tổng, đây là hai chuyện khác nhau, nếu như ngài không tin được, có thể để Hàn Tinh diễn cho ngài xem một vở kịch xem sao, NG hai ba mươi lần, có thể chi là nói mò mà thôi."

"Từ đạo diễn, là nói mò sao?"

Từ đạo diễn cười nói: "Thật sự nếu nói là NG 30 lần cũng thật khoa trương, cùng lắm chỉ là mười mấy hai mươi lần thôi, Hàn Tinh diễn thì nhìn vẫn được, chi là còn cần phải học tập nhiều."

Hứa Tân Di không chút nào che dấu một tiếng cười nhạo.

Dịch Dương nói với Từ đạo diễn: "Từ đạo diễn, Tôn tổng nói như vậy cũng quả thật không sai, việc tuyển chọn diễn viên quả thực có vấn đề, ngài vẫn nên tự xem xét lại đi."

Tôn tổng trên mặt xuất hiện ý cười.

Dịch Dương nói tiếp: "Diễn viên giống Lý Hàn Tinh bị NG mười mấy hai mươi lần, ở đoàn phim này chỉ làm mọi người tốn thời gian thôi."

Sắc mặt Tôn tổng xanh trắng.

"Tôn tổng, ngành nghề nào cũng phải để cho người trong nghề nhận xét, tôi không phải người trong nghề, sẽ không dễ dàng xem ai diễn tốt hay tệ. Bất quá Từ đạo diễn ở trong nghề nhiều năm như vậy, tôi tin tưởng ánh mắt của ông ấy rất chuyên nghiệp. Mà tôi lại rất có lòng tin đối với khả năng diễn xuất của Hứa tiểu thư, vừa rồi nếu không phải là đứng đằng sau máy quay thì tôi thiếu chút nữa đã tưởng Hứa tiểu thư thật tâm thật lòng với Hàn tiên sinh rồi." Hắn nhìn về phía Hứa Tân Di, đáy mắt không rõ ý vị.

Hứa Tân Di chợt dạ di chuyển ánh mắt.

Nghe Dịch Dương nói như vậy, Tôn tổng liền biết mình phán đoán sai lầm.

Rõ ràng trước đó nhìn sắc mặt kia của Dịch Dương, khẳng định có phần bất mãn đối với diễn xuất của Hứa Tân Di, nhưng mà bây giờ tại sao lại nói tốt cho Hứa tiểu thư kia?

Nhưng mặc kệ dù như thế nào, hôm nay hắn cũng không thể ở đây đắc tội Dịch Dương được.

Sự việc này xem ra phải bỏ xe giữ tướng rồi.

Hắn cười nói: "Dịch Tổng nói đúng, mỗi ngành nghề đều có người nhận xét, vẫn là Dịch tổng tài giỏi, không giống tôi, gần đây xem TV quá ít, là tôi lỡ lời."

Hứa Tân Di có ý hỏi tới đầu đuôi sự việc, "Ồ? Tôn tổng thật sự cảm thấy tôi diễn tốt, Lý Hàn Tinh diễn kém thật sao?"

Lý Hàn Tinh lặng lẽ giặt giũ tay áo Tôn tổng, lại bị Tôn tổng một đường hất ra, "Đương nhiên, diễn xuất của Hàn Tinh vẫn còn phải luyện nhiều một chút, bị NG nhiều như thế quả thực đã làm chậm tiến độ của đoàn phim rồi."

"Cũng không phải học một ngày liền biết, nếu cứ tiếp tục như thế chỉ sợ sẽ làm chậm trễ tiến độ của đoàn làm phim, Tôn tổng, Hàn Tinh cũng là cháu gái của ngài, không bằng ngài ở nhà cho mời lão sư đến dạy cho Hàn Tinh mấy kỹ năng diễn xuất đi. Chờ khi nào kỹ năng tiến bộ lại sắp xếp cho Hàn Tinh mấy bộ phim, ngài thấy thế nào?"

Sắc mặt của Tôn tổng thật sự không thể nào dùng hai từ "khó coi" để hình dung.

Lý Hàn Tinh giận quá mắt khôn nói: "Hứa Tân Di, cô có ý gì? Cô muốn đuổi tôi đi thật sao? Tôi nói cho cô biết, tôi đã ký hợp đồng cùng đoàn làm phim rồi! Cô cho rằng cô là ai? Cô muốn làm gì cũng được sao?"

Dịch Dương một bộ dạng lạnh lùng nhìn Tôn tổng.

Tôn tổng vội vàng cười nói: "Việc đó là đương nhiên, khẳng định không thể chậm trễ tiến độ của mọi người được."

Lý Hàn Tinh không thể tin được, "Tôn tổng!"

"Đi!" Tôn tổng thấp giọng trách mắng: "Đừng nói chuyện!"

"Lý tiểu thư ở đoàn phim chúng ta diễn rất lâu, kỹ năng diễn xuất rất chênh lệch, đến mức tổng số lần bị NG còn nhiều hơn cả số lần diễn tốt, chỉ cần là người mới tới hai ngày cũng có thể hoàn thành những cảnh quay trước đó rồi," Hứa Tân Di mỉm cười, đứng dậy, "Chút nữa còn có cảnh quay của tôi, không thể nói chuyện cùng các vị được, thất lễ rồi."

Tôn tổng lại tức đến sôi ruột, cũng không muốn ở lại đây, "Dịch Tổng, hôm nay tôi còn có việc, bây giờ cũng không còn sớm, tôi đi trước, lúc nào ngài có thời gian có thể bàn bạc về chuyện làm ăn cùng tôi không?"

Dịch Dương lời ít mà ý nhiều, tuyệt đối không nói ra thời gian cụ thể chỉ nói đáp án, "Được."

Tôn tổng thầm mắng mình vì để giúp nữ nhân này mà mất đi đại sự, việc hợp tác này xem ra còn phải tốn thêm thời gian, bây giờ hắn nhìn Lý Hàn Tinh cũng thêm mấy phần buồn chán.

"Vậy tôi liền đi trước." Nói xong vứt Lý Hàn Tinh ra, vội vàng rời đi.

Lý Hàn Tinh thấy chỗ dựa của mình bỏ đi, ở đây toàn là những lời chế giễu cùng ánh mắt khinh bỉ, lúc này mới giậm chân một cái, khóc đuối theo.

Thấy người đi, Dịch Dương vô ý thức vuốt ve nhẵn cười trên ngón tay.

Nhân viên bên ngoài vùng trộm đứng quan sát cũng nhao nhao tản ra.

Hứa Tân Di lắc lắc bờ eo thon đi tới, "Dịch Tổng, hôm nay thật sự cảm ơn ngài, nếu như không phải nhờ ngài, tôi cũng không biết phải làm như thế nào để kết thúc sự việc này."

Dịch Dương nhíu mày, giả vờ giả vịt cùng cô, "Hứa tiểu thư không cần phải khách khí, nếu quả thật cô cảm kích tôi..." Hắn lấy một tấm thẻ phòng từ tay trợ lý Triệu Bản ra, đưa cho Hứa Tân Di.

"Tôi cảm thấy rất hứng thú đối với Hứa tiểu thư, đêm nay dự định ở lại đây một đêm, cho nên, không biết tôi có cái vinh hạnh này hay không, có thể mời Hứa tiểu thư đến phòng tôi trò chuyện đêm khuya một chút?" Ngừ khi cùng lời nói đều mập mờ.

Chỉ là một tấm thẻ phòng, lại có rất nhiều ý nghĩa.

—— "Mình biết rắp tâm hắn không tốt muốn hại mình mà!"

—— "Cậu nam nhân, đêm nay anh chắc chắn phải chết!"

Hứa Tân Di uyển chuyển cự tuyệt, "Tôi nghe nói Dịch tiên sinh đã kết hôn rồi, cô nam quả nữ chung sống một phòng, nếu như vợ ngài biết, sợ rằng sẽ hiểu lầm."

Khóe miệng Dịch Dương cười mỉm, "Hứa tiểu thư hiểu lầm rồi, đêm nay tôi còn hẹn với Từ đạo diễn nữa."

"..."

Hứa Tân Di gượng cười hai tiếng, "Thì ra là vậy."

Dịch Dương bỗng nhiên đứng dậy, ở trên cao nhìn xuống cô, "Ba ba đi đây."

Hứa Tân Di trên mặt mang ý cười.

—— "Cầu nam nhân, đêm nay nếu anh không chết thì chính là tôi chết!"

—— "Anh chờ đó cho tôi!"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nữ Phụ Không Muốn Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Editor: YoonGiLP93

Beta: ☆๔T๐๗kℓε☆

Sau khi rời khỏi đoàn, Dịch Dương đặt chân đến khách sạn của đoàn làm phim.

Gần đây Ảnh Thị Thành có khá nhiều đoàn tới quay phim, rất khó để tìm được một gian phòng nào tốt nên đành thuê một phòng thương gia.

Trợ lý Triệu Bản một mực chú ý đến sắc mặt ông chủ, chuẩn bị sẵn sàng nếu như ông chủ không hài lòng thì liền sẽ đi tìm phòng khách sạn khác xa hoa hơn.

Nhưng ngoài dự liệu là, Dịch Dương cũng không có nói cái gì.

"Buổi sáng ngày mai mười giờ về công ty."

"Vâng."

"Còn nữa, chuyện ngày hôm nay tôi tới đây, hi vọng sẽ không còn người khác biết." Đối mặt với trợ lý đã đi theo mình năm năm, Dịch Dương nói, "Hứa Tân Di với tôi đã kết hôn hai năm rồi."

Trong nội tâm Triệu Bản giật mình, quả nhiên giống như hần suy đoán, nhưng đối mặt với ông chủ, mặt hần vẫn bất biến thấp giọng đáp: "Tôi biết nên làm gì rồi."

Dịch Dương khẽ gật đầu.

Triệu Bản rời khỏi phòng, thuận tay đóng cửa phòng lại.

Căn phòng này mặc dù chỉ là phòng thương gia, nhưng vẫn có một bàn đọc sách ở gần cửa sổ, đối diện bàn đọc sách để một cái ghế sofa. Dọc theo ghế sofa liền thấy cái ban công, nhìn qua cũng coi như rộng rãi.

Triệu Bản sớm đã đem tư liệu và máy tính để ở trên bàn. Nhìn thời gian một chút, trong lúc rảnh rỗi, Dịch Dương ngồi trên ghế đọc sách và xử lý văn kiện.

Đồng hồ trên tường đi hết một vòng lại một vòng nữa, thẳng đến khi ngoài cửa sổ sắc trời đã u ám, Dịch Dương lúc này cả người cứng ngắc mới đứng dậy hoạt động, bật toàn bộ đèn trong gian phòng lên.

Bây giờ rười.

Lúc này đoàn làm phim hần là đã tan việc rồi.

Triệu Bản ở bên ngoài gõ cửa, hỏi hần có cần chuẩn bị bữa tối hay không.

Dịch Dương nghĩ nghĩ, gọi điện thoại cho Hứa Tân Di, nhưng Hứa Tân Di lại không bắt máy.

"Trước cứ chuẩn bị một bàn đi."

"Vâng."

Tám giờ, cửa phòng bị gõ vang.

Nhanh như vậy liền đến rồi?

Dịch Dương nhíu mày, chậm chậm đi tới cửa, kéo cửa phòng ra.

Đứng ở ngoài cửa là Từ đạo diễn một mặt mỉm cười.

Dịch Dương bất động một lát, sau đó mời người vào phòng.

"Cảm ơn Dịch Tổng đã vội vàng đến đây để thăm đoàn phim, không biết hôm nay Dịch Tổng sau khi xem xong diễn viên diễn xong có ý kiến gì không?"

Hai người ngồi xuống trên ghế sa lon.

"Ý kiến thì chưa nói tới, tôi không phải người trong nghề, sao có thể khuya tay múa chân đối với cách làm việc của Từ đạo diễn được? Sự việc xé chiều ngày hôm nay có chút rối loạn, hi vọng Từ đạo diễn không để ý."

"Làm sao lại như thế được, tôi cảm kích Dịch Tổng còn không kịp."

"Chuyện đầu tư cũng xin Từ đạo diễn yên tâm, ở đoàn làm phim tôi đã nói qua rồi, Tôn tổng rút bao nhiêu tôi bỏ vào bấy nhiêu, sẽ không để cho Từ đạo diễn phải phiền não về chuyện tiền bạc đâu."

"Dịch Tổng nói quá lời rồi."

Dịch Dương cúi đầu vuốt ve chiếc nhẫn cưới đeo trên ngón tay, cố tình nói lòng vòng, cười không rõ ý vị nói: "Lúc trước xem qua không ít phim truyền hình, nhưng đây là lần thứ nhất được quan sát diễn viên quay phim gần như vậy ở đoàn phim, nghe nói bộ phim này của Từ đạo diễn có rất nhiều cảnh diễn mật mờ?"

Từ đạo diễn cười nói: "Tình yêu là thứ quan trọng nhất trong bộ phim này, đương nhiên phải nhiều rồi."

Dịch Dương không thể phủ nhận gật đầu, sau một lúc lâu mới nói: "Tình yêu là nguyên tố tất yếu, nhưng không cần phải mật mờ như vậy, tôi cho rằng vẫn nên bảo trì khoảng cách nhất định ở giữa diễn viên với nhau thì tốt hơn, nếu không được, tại sao đoàn làm phim không chuẩn bị thể thân?"

"Dịch Tổng, cái này có khả năng ngài không hiểu rõ lắm, đoàn làm phim chuẩn bị thể thân là để hỗ trợ cho các diễn viên thực hiện các cảnh quay khó, còn những cảnh thân mật như này..." Trong lúc vô tình, Từ đạo diễn nhìn thấy ngón tay đeo nhẫn cưới của Dịch Dương, lời nói dừng lại, bất động nửa ngày.

Liên hệ chuyện hôm nay phát sinh với lời mới nói vừa rồi của Dịch Dương, hần giống như đã hiểu ra được cái gì, nhưng ngấm hoa trong màn sương lại nhìn không rõ lắm.

"Dịch Tổng có ý là...?"

"Từ đạo diễn, có một số việc nói quá nhiều cũng không có ích gì," Dịch Dương nói, "Tôi rất không thích khi nhìn thấy Hứa tiểu thư diễn cảnh thân mật cùng nam nhân khác, vậy nên tôi hi vọng những cảnh quay kia, Từ đạo diễn có thể sử dụng thể thân để giải quyết."

Cái sự thật này vô cùng sống động.

Từ đạo diễn là cái người thích hóng chuyện, những người trong giới giải trí hay ở ngoài kia biết chuyện gì hay không biết chuyện gì, toàn bộ hần đều biết hết.

Nhưng cho tới bây giờ hần lại chưa từng nghe nói qua Hứa Tân Di đã kết hôn, hơn nữa đối tượng lại còn là Dịch Dương..

Không đúng, trước đó hần hình như đã nghe qua cái tin đồn nào đó, nói là ông chủ của Dịch thị ăn cưới hai năm, mà đối tượng ăn cưới lại chính là nữ minh tinh trong giới giải trí.

Nghe qua cũng không phải là nói mà không có chứng cứ, vẫn là phải có dấu vết mà lần theo.

Cho nên hôm nay Dịch Dương ở đoàn làm phim ra mặt vì Hứa Tân Di, cũng không phải là không có nguyên nhân.

Cái này cũng triệt để giúp Từ đạo diễn khai sáng việc không hiểu, Hứa Tân Di ở giới giải trí nhiều năm như vậy, đặc tội không ít minh tinh, tại sao vẫn còn có thể hết lần này đến lần khác nhiều lần lấy được tài nguyên phong phú như vậy?

Thì ra là có Dịch thị ở phía sau chống lưng.

"Cái này..." Từ đạo diễn hơi chần chờ.

Dịch Dương từ từ nói: "Một bộ phim truyền hình tốt xấu gì cũng không phải là dựa vào mấy cái cảnh thân mật mà có thể nổi tiếng, không phải sao?"

Từ đạo diễn trầm tư một lát, ánh mắt rơi trên ngón áp út đeo nhẫn cưới của Dịch Dương, cuối cùng thỏa hiệp cười nói: "Dịch Tổng nói không sai, một bộ phim truyền hình tốt xấu không phải dựa vào mấy cái cảnh thân mật mà có thể nổi tiếng. Ngài yên tâm, tôi biết nên làm như thế nào rồi."

"Cảm ơn Từ đạo diễn."

"Việc nhỏ mà thôi."

Lại hàn huyên cùng Từ đạo diễn một lát, Dịch Dương mắt nhìn thời gian, trên mặt mang vài phần mong mỏi.

Từ đạo diễn nháy mắt liền hiểu rõ, "Dịch Tổng đừng lo lắng, sau khi diễn xong phim cổ trang thì việc tháo trang sức và quần áo rất phiền phức."

Nguyên nhân là do xé chiều ngày hôm nay ở đoàn làm phim Từ đạo diễn đã thấy Dịch Dương đưa thẻ phòng cho Hứa Tân Di, cảm thấy việc này không tốt, còn tưởng rằng Tân Di gặp quy tắc ngầm. Không nghĩ tới còn mời mình, hiện tại nếu biết quan hệ của hai người rồi, hẳn cũng không cần thiết tiếp tục ở đây làm bóng đèn nữa.

"Dịch Tổng, hiện tại thời gian cũng không còn sớm, tôi còn có chút việc bên đoàn làm phim, cần phải đi gấp. Về sau nếu có thời gian, tôi nhất định sẽ mời Dịch Tổng ăn một bữa cơm, chúng ta lại cùng nhau tâm sự tiếp."

Dịch Dương cũng không giữ người lại, chỉ gật đầu, "Được."

Sau khi Từ đạo diễn rời đi, Dịch Dương lại đợi gần nửa tiếng.

Chín giờ, Hứa Tân Di vẫn còn chưa tới.

Thay cái quần áo gì mà mất đến một giờ?

Dịch Dương trầm mặt gọi điện thoại cho cô, nhưng vẫn như cũ không ai nghe máy.

Có ý đến đây thăm cô, mà cô ngược lại thật tốt, nửa ngày không gặp người, lẽ mà lẽ mề, cũng không biết đang làm cái gì nữa.

Tiếng chuông điện thoại vang lên.

Dịch Dương mặt mày giương cao, cầm điện thoại di động lên nhìn, mi tâm nháy mắt nhú chặt.

"Boss, đã chuẩn bị bữa tối..."

"Chờ!" Thanh âm lạnh đến âm độ, hôm nay hẳn ngược lại muốn xem xem, Hứa Tân Di cô ta đến cùng thì lúc nào mới tới.

Triệu Bản không dám hỏi lại.

Tiếp tục đợi gần nửa tiếng nữa, tiếng đập cửa mới chậm chậm vang lên.

Mở cửa, mùi rượu nồng đậm liền đập vào mặt.

Dịch Dương vô ý thức ngừng thở, mi tâm nhú chặt nhìn người ngoài cửa.

Hứa Tân Di lẻ loi một mình đứng ở ngoài cửa, gương mặt ửng đỏ, đôi môi đỏ thắm không tự giác khẽ nhếch, phối hợp với hơi thở hỗn hển, cộng với trước ngực nhấp nhô không ngừng. Mặt mày mông lung nhìn Dịch Dương, khóe miệng nhếch lên một độ cong mê người, đuôi lông mày khóe mắt sau khi say rượu mới có chút mềm mại.

Uống rượu?

Dịch Dương bất động thanh sắc đánh giá cô.

"Em tới rồi, Từ đạo diễn đâu?" Hứa Tân Di tiến lên một bước, dường như đem đầu luồn vào trong phòng nhìn một chút. Nhưng hình như là uống nhiều quá, thân thể không tiếp nhận sự khống chế của đại não, chỉ muốn lắc lắc cái đầu, lại không nghĩ rằng đầu quá nặng, ảnh hưởng khiến bước chân lao đảo một bước rồi hướng lên phía trước, cơ thể cứ như vậy mà ngã nhào.

Ôm ấp yêu thương sao?

Dịch Dương nhanh tay lẹ mắt đưa tay ôm cô một cái, lúc này mới không để cô ngã nhào trên mặt đất.

Hắn không thích rượu, càng không thích mùi rượu.

Năm đó cha Dịch Dương bất hạnh gặp tai nạn xe cộ, nghe nói là do đối phương lái xe uống rượu khiến đầu óc mụ mị, đâm đầu vào chiếc xe phía trước dẫn đến bị kịch.

Cũng vì thế, những năm nay hắn rất ít khi uống rượu, kể cả trên bàn rượu, cũng nhất định không uống.

Đến khi hắn ở vị trí này, hắn không muốn uống rượu cũng không ai dám buộc hắn uống.

Hứa Tân Di nhào tới trong ngực Dịch Dương, mũi người thấy được mùi rượu càng nồng hơn. Thường thì cô thường dùng mùi nước hoa, hỗn hợp này khi ở cùng nhau lại có loại mùi hương kỳ diệu, cũng không tính là khó ngửi.

"Uống say rồi?"

Hứa Tân Di tiện tay nắm bắt loạn xạ, một lực nắm chặt cả vật của Dịch Dương, mượn lực đứng vững.

Vội vàng không kịp chuẩn bị thì đã bị nắm chặt cả vật, Dịch Dương kém chút nữa đã bị Hứa Tân Di nắm chặt đến tắt thở.

"Hứa Tân Di!"

Hứa Tân Di che miệng, biểu lộ một mặt thật có lỗi nhìn cả vật bị giật xuống của Dịch Dương, "Thật xin lỗi, em có chút choáng đầu đứng không vững."

Dịch Dương đem cả vật giật xuống tiện tay ném trên mặt đất, thuận tay đóng cửa phòng lại.

Phanh một tiếng, dính tai nhức óc, Hứa Tân Di run lên, bị dọa kêu to một tiếng.

Trong phòng trống rỗng, tất cả đèn đều bị mở lên, cả căn phòng sáng như ban ngày.

Hứa Tân Di nhìn lướt qua, kỳ quái hỏi hần, "Tại sao phòng anh nhỏ như vậy? So với phòng tắm trong nhà quả thật còn nhỏ hơn. Từ đạo diễn đâu?"

"Đợi cô lâu quá không đến, ông ta đi về trước rồi." Dịch Dương nhìn cô, mi tâm nhíu chặt đến mức có thể kẹp chết một con ruồi, "Đêm hôm khuya khoắt, cô uống rượu làm cái gì?"

"Em..." Hứa Tân Di đại não có hơi chút chậm chạp, ậm ừ cả nửa ngày mới nhớ ra, "Tìm anh có việc, Từ đạo diễn đi rồi?"

"Đi rồi."

Hứa Tân Di đứng nguyên tại chỗ, giống như còn chưa tỉnh, "Được rồi, đi rồi cũng tốt."

Dịch Dương nhìn cô, chắc là đã uống không ít rồi, hần rót chén nước cho cô, "Cô tìm tôi đến cùng là vì chuyện gì?"

Hứa Tân Di không có nhận, mà chỉ nhìn ly nước kia.

Giống như đang suy nghĩ ly nước kia là cái gì.

Nhìn cô như vậy Dịch Dương đành phải đem cốc nước nhét trong tay cô.

Hứa Tân Di bụng lấy ly nước kia, đầu óc bỗng nhớ ra cái gì đó, "Em nhớ ra rồi, hôm nay em là tới tìm anh để nói chuyện sinh con."

Hần huyền cùng Từ đạo diễn hơn nửa giờ trời, Dịch Dương cũng rót cho mình một ly nước, vừa mới uống đã trực tiếp phun trào ra khỏi miệng.

Khí quản bị sặc nước, khiến cho hần cúi đầu ho khan không thôi.

"Khụ khụ khụ... cô nói khụ khụ... Nói cái gì?"

Hứa Tân Di nhìn người đang xoay mình ho khan, mỉm cười, lui lại mấy bước, tăng tốc độ bắn vọt, cười lên trên lưng Dịch Dương.

Dịch Dương còn đang thở dốc, lại bị Hứa Tân Di nhào lên lưng một cái thiếu chút nữa đã làm cho móng hôn trên mặt đất, may mắn hần đã vịn tay vào cái bàn. Hứa Tân Di vẫn tiếp tục ôm chặt lưng hần.

"Hứa Tân Di! Cô trước tiên đi xuống cho tôi!"

"Em không xuống đâu!" Hứa Tân Di hai tay ôm cổ của hần, chết sống không thả, "Ông nội nói, muốn đẻ em và anh mau chóng sinh em bé, lời của ông nội anh dám không nghe sao?"

Dịch Dương đem lời nói làm cho bình tĩnh lại, nghe cô nói như thế lại bật cười, "Cô không có say đúng hay không? Cô là đang giả ngây giả ngô đúng hay không?"

Hần càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng này.

Nữ nhân Hứa Tân Di này thích nhất ở trước mặt hần làm một vẻ mặt vô tội, bây giờ lại giả say rượu để chinh hần?

Nghĩ cũng thật là chu toàn.

Như vậy là đang nghĩ chắc chắn hần sẽ không làm gì đối với một người say rượu sao?

"Được! Sinh thì sinh. Trước tiên cô xuống trước đi đã, xuống rồi chúng ta liền sinh con."

Hứa Tân Di đang cười trên người Dịch Dương sừng sốt.

Cô ôm cổ Dịch Dương, cái cằm đặt trên phía bên phải bả vai, nghiêng đầu nghi hoặc nhìn một bên mặt hắn, "Anh thật sự là muốn cùng em sinh con sao?"

"Đương nhiên." Hắn dừng một chút, cho rằng nói lời thề son sắt này thì tiếp theo có thể sẽ nghe được tiếng nói trong lòng của Hứa Tân Di, nhưng...

Một giây, hai giây, mười giây sau...

Âm thanh vẫn tĩnh lặng.

"Cô..."

"Cái tên lưu manh nhà anh! Tôi rất cuộc cũng biết tại sao anh không muốn ly hôn với tôi, anh chắc chắn là đã nhìn trúng sắc đẹp của tôi rồi. Bây giờ anh lại còn muốn cùng tôi sinh con sao?" Hứa Tân Di tê tâm liệt phế gào hét, "Anh cũng không soi gương xem mình có xứng hay không sao!"

Dịch Dương: "..."

Hắn mỗi chữ mỗi câu đều nghiêng răng nghiêng lợi, "Cô xuống cho tôi!"

"Tôi không xuống! Cậu nam nhân, tôi cho là anh đối với tôi chỉ là có một chút xíu hảo cảm mà thôi, không nghĩ tới anh vậy mà thật sự muốn ngủ với tôi? Tôi cho anh biết, đêm nay không phải anh chết thì chính là tôi chết!"

Mình ở trên thớt thịt heo được người nhớ nhưng, Hứa Tân Di đâu còn lý trí nữa, tay chân lảo loạn còn chưa đủ, hận không thể cắn hắn đến chết.

"Hứa Tân Di, cô xuống dưới cho tôi!" Trên mặt đất mặc dù trải tấm thảm, nhưng bị quăng cũng rất đau.

Hắn bắt lấy tay Hứa Tân Di, nghĩ muốn kéo cô xuống dưới.

Nhưng Hứa Tân Di đâu thèm những thứ này, thân là con gái, sức đấu với Dịch Dương không ăn thua, nháy mắt liền bị ấn xuống dưới thảm, nhưng vẫn là tức không nhịn nổi, trực tiếp cắn hắn, gặm một ngụm ở phần gáy trên cổ hắn.

Phần gáy tê rần, Dịch Dương hít vào một ngụm khí lạnh, nhẹ buông tay, Hứa Tân Di rơi xuống, hai người cùng nhau ngã xuống giường.

Đau cũng không đau, chỉ là từ chỗ cao rơi xuống, Hứa Tân Di cảm thấy trước mắt rất choáng váng, lắc đầu thật lâu mới tỉnh hồn lại. Nhìn Dịch Dương trước mặt sắc mặt âm trầm, yên tĩnh một giây, sau đó liền lấy tay cào.

"Cậu nam nhân, hôm nay tôi liều mạng với anh!"

Giống như "Sói đói chụp mồi", Dịch Dương ngửa ra sau rơi xuống giường, may mắn hắn tay chân nhanh nhẹn, một tay bắt được tay của Hứa Tân Di đang giương nanh múa vuốt. Hắn đè xuống một cái, dùng ưu thế sức khỏe của đàn ông, thành công giữ chặt Hứa Tân Di ở bên dưới, nếu không hắn sẽ bị Hứa Tân Di cào một mặt đầy sẹo.

"Anh muốn làm gì?" Cái tư thế này cực kỳ mờ ám, Hứa Tân Di có loại cảm giác sẽ bị cậu nam nhân Dịch Dương này ăn sạch sẽ sau đó liền phui sạch.

Cô để hai khuỷu tay che chắn ở trước ngực, phản nộ trừng Dịch Dương, "Tôi cho anh biết, muốn bắt tôi sinh con cho anh sao? Anh là cóc ghé mà đòi ăn thịt thiên nga, nghĩ cũng đừng nghĩ!"

Dịch Dương cười lớn, "Cho nên cô vẫn luôn lừa tôi?"

Nghe nói như thế, Hứa Tân Di nháy mắt an tĩnh lại, đầu não bị còng làm cho hôn mê dần dần tỉnh táo lại, "Em không có..."

Hắn tiếp tục truy vấn: "Không phải cô nói thích tôi sao? Muốn cùng tôi sinh con sao? Tại sao bây giờ lại không muốn sinh cùng tôi nữa rồi?"

Ý thức được mình nói sai, Hứa Tân Di chột dạ lắp bắp: "Em... em có nói sao?"

"Cô không nói sao?"

Hứa Tân Di cắn môi dưới, vô cùng gian nan nói: "Em không có..."

"Vậy tôi vừa rồi nghe được cái gì?"

"Là anh nghe lầm... A? Đúng rồi! Em uống say! Lão công, người ta đã nói rồi, lời nói khi uống say thì không thể tin được, không phải sao?"

"Được, cô uống say nên lời nói chắc chắn không thể tin, vậy cô bây giờ nói cho tôi biết, cô có nguyện ý sinh con cùng tôi hay không?"

Tân Di vừa há miệng chữ đầu tiên chính là: "Không..."

Dịch Dương nhíu mày, "Không nguyên ý?"

"... Không thể nói như vậy được, em đương nhiên nguyên ý cùng anh sinh con, nhưng bây giờ không phải thời điểm thích hợp."

"Là ai tự đưa mình tới cửa?"

Hứa Tân Di chớp mắt, "Là anh."

Dịch Dương cười, "Trả đũa?"

"Em không có," Đầu óc Hứa Tân Di mê man, xoay chuyển một trăm tám mươi độ khiến cho cô hiện tại có chút buồn nôn, "Lão công, anh hãy tin em, em muốn sinh con cùng anh. Thế nhưng bây giờ em còn phải diễn phim, chờ diễn xong bộ phim này, chúng ta liền sinh con, có được hay không?"

Dịch Dương rõ ràng không tin, "Cô còn đang say, sao tôi có thể tin tưởng lời cô nói được? Trong lòng cô có phải là vẫn đang nghĩ muốn cùng tôi ly hôn đúng không?"

"Làm sao có thể! Em làm sao có thể nghĩ muốn ly hôn với anh? Anh muốn như thế nào mới có thể tin tưởng lời em nói đây?"

"Đợi cô tỉnh ngủ chắc chắn sẽ không nhớ được cái gì."

"Nhớ kỹ, em khẳng định sẽ nhớ kỹ. Hay là như vậy đi, em quay cho anh cái video để lưu chứng cứ được không?" Cô nhìn chung quanh, trong lúc nhất thời không tìm được điện thoại di động của mình, ngược lại lại thấy được điện thoại của Dịch Dương ở đầu giường.

Một tay cầm lấy điện thoại, mở ra màn hình quay video, mặt đối mặt với điện thoại nói: "Tôi, Hứa Tân Di, ở đây cam đoan, chờ tôi quay xong bộ phim này, nhất định sẽ sinh đứa bé cho Dịch Dương!"

Nói xong định lưu video.

Dịch Dương một tay bắt được tay của cô.

"Cô yêu tôi không?"

"Yêu anh yêu anh yêu anh nhất!"

"Vậy cô muốn ly hôn với tôi không?" Hứa Tân Di lắc đầu giống như trống lúc lắc, "Không ly hôn, không ly hôn, đánh chết cũng không ly hôn!"

"Là lời nói thật tâm sao?"

"Thật lòng! So với việc em tự mình đi mua nhẫn kim cương còn thật hơn!" Dịch Dương lúc này mới hài lòng, đưa tay cầm lấy điện thoại di động, lưu video vào trong máy, đứng dậy.

Thấy Dịch Dương đứng dậy, Hứa Tân Di cũng bận bịu đứng dậy từ trên giường rời khỏi cái nơi nguy hiểm này.

Nhưng cô không để ý mình thật sự uống say, bỗng nhiên đứng dậy, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, yếu đuối dựa vào trong ngực Dịch Dương.

"Hứa Tân Di, cô không phải..."

"Oe ——"

Lời nói đột nhiên im bặt.

Dịch Dương duỗi tay đem Hứa Tân Di ôm ở trong ngực, gân xanh hằn lên thái dương, sắc mặt xanh trắng đan xen, dùng sức tự chủ và nhẫn nhịn của mình, nhìn rồi lại nhìn, mới không có đẩy Hứa Tân Di ra.

"Đến cùng là cô đã uống bao nhiêu!"

—————

Ngày hôm sau, những tia nắng ngoài cửa sổ đầu tiên rải vào căn phòng. Hứa Tân Di nằm trên giường ngủ mơ màng tỉnh dậy.

Ngay tầm mắt là một mảnh trắng xóa, đại não truyền đến cảm giác khó chịu khiến toàn thân cô đều không thoải mái.

Ráng chống đỡ lấy toàn thân suy yếu vô lực ngồi dậy, trên giường đệm chần lộn xộn, một mảnh hỗn độn.

Hứa Tân Di giật mình, nhìn cách trang trí của căn phòng này chắc không phải là phòng của mình.

Chuyện gì đã xảy ra? Đây là đâu?

Ngắm nhìn bốn phía, trước tủ quần áo có treo hai bộ trang phục, nhìn qua có chút quen mắt.

Tựa như là của... Dịch Dương?

Đây là phòng của Dịch Dương sao?

Nhưng, tại sao mình lại ở phòng của Dịch Dương?

Hứa Tân Di vén chăn lên đang chuẩn bị đứng dậy, lại phát hiện ở dưới chân, mình vậy mà đã được đổi một bộ váy ngủ sạch sẽ thoải mái dễ chịu khác.

Cái này váy ngủ này không phải là của cô.

Có người thay quần áo cho mình sao?

Ai thay? Tại sao lại phải đổi?

Buổi tối hôm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Hứa Tân Di vỗ vỗ đầu, vì hôm qua uống rượu nên đau đến chết đi sống lại. Trong thoáng chốc nhớ tới sự việc ngày hôm qua, sau khi đoàn làm phim kết thúc công việc, bởi vì Dịch Dương cho nên đặc biệt uống một ly rượu, nghĩ muốn biến thành ma men để dọa cho cậu nam nhân bất ngờ.

Có trời đất chứng giám, tối hôm qua trước khi đến cô thật sự chỉ uống một chút xú! Là một chút mà thôi!

Tại sao chuyện phát sinh đêm hôm qua cô lại không thể nhớ rõ?

Mất đi ký ức khiến tâm cô loạn như ma.

Cô vội vàng cầm lấy điện thoại bên gối, mới vừa sáng màn hình, liền phát hiện trên màn hình có hai thông báo đứng đầu.

Là Dịch Dương gửi tới.

—— Tối hôm qua cô yêu cầu quay video rồi gửi cho cô xem.

Tối hôm qua... Video?

Còn là do cô yêu cầu?

Cái video gì?

Hứa Tân Di tay run rẩy ấn mở màn hình điện thoại, nhìn cái video Dịch Dương gửi tới, phía trên rõ ràng viết: Hứa Tân Di.avi.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nữ Phụ Không Muốn Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Tân Di lật lọng

Căn phòng xa lạ, quần áo không phải của mình, còn có video ngắn, ký ức tối hôm qua hoàn toàn trống rỗng, tất cả mọi chuyện đều chỉ hướng về một kết luận duy nhất.

Tối hôm qua, giữa cô và Dịch Dương, khẳng định đã xảy ra chuyện gì đó...

Một cặp vợ chồng đã kết hôn hai năm, một người tuổi trẻ đầy sức sống, một người thì say rượu mất đi lý trí, hai người cùng ở trong một căn phòng sẽ xảy ra chuyện gì? Đầu má, còn có thể xảy ra chuyện gì nữa...

Suy đoán này của cô giống như trời quang sét đánh.

Nhìn cái đuôi.avi kia, tay Hứa Tân Di cầm di động run nhè nhẹ.

Đây là tự cô yêu cầu ghi hình?

Sau khi uống say cô điên như vậy sao?

Từ từ, đừng hoảng hốt, bình tĩnh một chút, chỉ là suy đoán mà thôi.

Hứa Tân Di thở sâu, ép bản thân bình tĩnh lại.

Không ăn qua thịt heo cũng từng gặp qua heo chạy...

Trong tiểu thuyết có viết, lần đầu tiên của phụ nữ đều có máu trinh nữ, lại còn có rất đau, mấy ngày đều không xuống giường được, quả thực chính là chịu tội!!!!

Hứa Tân Di cảm nhận cơ thể một chút, trừ bỏ đầu có chút choáng váng, thân thể không có sức lực thì không thấy có cái gì không khỏe. Hơn nữa... Cô cúi đầu nhìn vấy ngu trên người, giờ cô cánh tay lên, còn giống như trước đây, vừa trắng vừa mềm, không có một dấu hôn hay dấu ấn màu đỏ nào.

Đúng vậy, không nhất định sẽ xảy ra chuyện đó.

Tên lưu manh Dịch Dương kia dù ăn gan hùm mật gấu cũng không dám làm chuyện đó.

Bình tĩnh!!!!

Cái video này nói không chừng là do tên chó kia lấy ra khè mình.

Hứa Tân Di mang tâm trạng thấp thỏm bất an mở video mà Dịch Dương gửi cho cô.

"Tôi, Hứa Tân Di, ở nơi này bảo đảm, đợi sau khi tôi quay xong bộ phim này, nhất định sinh cho Dịch Dương mấy đứa con trắng trẻo mập mạp!!!!"

"Cô yêu tôi sao?"

"Yêu, yêu anh, yêu anh, yêu anh nhất trên đời!!!!"

"Vậy cô muốn ly hôn với tôi sao?"

"Không ly không ly đánh chết cũng không ly!!!!"

"Là lời nói thật tình?"

"Thật tình!!!! Còn thật hơn so với nhẫn kim cương em tự mua!!!!"

Trong video, gương mặt của cô chiếm cứ toàn bộ màn hình.

Bang ——

Hứa Tân Di mặt không cảm xúc quăng di động lên trên giường.

Dịch Dương sẽ chết.

Tên chó đó nhất định sẽ thành chó quay nguyên con.

Tôi sẽ giết anh!!!!

Anh ta cũng dám thừa dịp mình say đến bất tỉnh không còn biết gì, lừa cô quay loại video này? Còn nói mấy lời ghê tởm buồn nôn đó?

Nghe thử xem, đây là tiếng người sao?

Sinh em bé, còn trắng trẻo mập mạp?

Phi! Anh ta xứng sao?

Ánh mắt Hứa Tân Di đảo nhanh một vòng trong phòng, tây trang của tên chó đó còn ở đây, nói lên người còn chưa đi, thay vì sau này bị tên chó này dùng video áp chế bắt ép mình sinh con, không bằng cùng chết, xong hết mọi chuyện!!!!

Cuối cùng, tầm mắt dừng ngay chiếc đèn bàn đầu giường.

Cô đi qua, cầm lấy đèn bàn, ước lượng trọng lượng.

—— "Chờ Dịch Dương vừa vào cửa, mình sẽ nện thẳng vào đầu anh ta, không biết có đập bẹp đầu chó của anh ta hay không nữa?!!!!"

Ngoài cửa, Dịch Dương đang chuẩn bị xẹt cửa đi vào, bỗng dưới chân cứng lại.

Trợ lý Triệu Bản nghĩ lầm Dịch Dương có việc, hỏi: "Boss, còn có chuyện gì nữa sao?"

Dịch Dương đưa thẻ khóa từ cho anh, ra lệnh "Mở cửa."

"O... Ok."

Triệu Bản tiếp nhận thẻ khóa từ, mở cửa phòng ra, dưới ánh mắt đầy ẩn ý của Dịch Dương, anh bước chậm vào phòng, mới vừa đi lên hai ba bước, vừa nhắc đầu, thì nhìn thấy Hứa Tân Di đứng ở mép giường, hai tay nâng lên đèn bàn.

Dịch Dương từ phía bước lên, hai mắt hơi trầm xuống, ấn đường nhíu chặt, vẻ mặt bình tĩnh nhìn Hứa Tân Di, hỏi "Làm gì?"

Hứa Tân Di cùng Triệu Bản bốn mắt nhìn nhau, lại nhìn Dịch Dương, khóe miệng cứng đờ dần dần cong lên nụ cười xấu hổ lại không mất lễ phép "Ông xã, em cảm thấy cái đèn bàn này khá xinh đẹp, muốn đưa cho anh xem, anh nhìn thử xem, nó có đẹp không?"

Triệu Bản lui ra phía sau một bước "Chào Dịch thiếu phu nhân."

Hứa Tân Di chậm rãi buông đèn bàn xuống.

Dịch Dương nhìn Triệu Bản, ý bảo anh ta đi ra ngoài trước.

Triệu Bản đi dạo một vòng ở trước cửa địa ngục còn hồn nhiên không biết, cung kính đi ra ngoài.

Cửa đóng lại, lúc này Dịch Dương mới nhìn cô "Mang giày vào."

Lúc này Hứa Tân Di mới phát giác bản thân đang dùng chân không đạp lên trên sàn nhà, giật giật đầu ngón chân, nền gạch cảm thạch quá lạnh.

Cô ngượng ngùng đặt đèn bàn về vị trí cũ, thì nghe Dịch Dương hỏi: "Tối hôm qua uống nhiều rượu như vậy làm gì?"

Trời đất chứng giám, cô có thể thề với trời, tối hôm qua thật sự chỉ uống có hai ly mà thôi, cả người toàn mùi rượu đều là do cô tạt rượu lên người.

Tất cả chỉ vì kế hoạch giả say quây tung tên đàn ông chó này thôi.

—— "Nếu không phải ngày hôm qua giả say mượn cơ quây tên đàn ông chó này, mình cũng sẽ không đi uống rượu."

—— "Chính là ta tối hôm qua mình chỉ uống có hai ly, sao có thể say được kia chứ?!"

Đương nhiên, loại lời nói này cô không có khả năng nói ra.

"Em vui!!!"

"Cô vui cái gì?"

"Anh tới đoàn phim thăm em, ngày hôm qua lại giúp em xả giận, cho nên em vui!!! Một khi vui thì em thường uống quá chén."

—— "Mình cũng không nghĩ tới loại rượu đó có tác dụng chậm mà thấm như vậy, rõ ràng uống lên có....."

"Vốn dĩ cô không biết uống, có chút rượu tác dụng chậm độ cồn cao, lúc uống không cảm thấy, quá một hồi độ cồn của rượu sẽ từ từ thấm vào hệ thần kinh của cô, với cái tửu lượng ba đồng này của cô thì sau này đừng dính dáng tới rượu nữa."

Hứa Tân Di xấu hổ gật đầu.

Có câu nói nói như thế nào ta?

Uống say thì nói thật.

Hứa Tân Di đột nhiên ý thức được, đừng nói tối hôm qua cái giống gì cô cũng tuôn ra hết nha?

"À... Dịch Dương, anh cũng biết đó, tối hôm qua em uống say, nếu có nói cái gì thì đó cũng không phải là sự thật đâu, đều là lời nói bậy bạ, anh đừng tin làm gì..." Cô lung tung lấy ra di động "Cái video này cũng vậy... Anh đừng tin..."

"Nói bậy bạ... Đừng tin?" Dịch Dương nhướn mày "Vậy cô có còn nhớ tối hôm qua bản thân nói và làm cái gì hay không?"

Đại não của Hứa Tân Di trống rỗng, sao còn nhớ rõ.

"Tối hôm qua là chính cô ôm tôi khóc lóc nói muốn sinh con với tôi, không giống nói bậy bạ."

Hứa Tân Di cười gượng "Sao có thể... Em..."

"Không phải cô luôn miệng nói yêu tôi sao?"

"Đúng vậy, em thật lòng yêu anh, nhưng yêu anh thì nhất định phải sinh con cho anh sao?"

Về mặt Hứa Tân Di đúng lý hợp tình, nói tiếp "Trước kia em đã nói với anh, rằng em không thích con nít, sinh con rất đau đớn. Hơn nữa con nít rất nghịch ngợm phá phách, em rất ghét cái tính đó của tụi nó. Một người phụ nữ ghét con nít như em, sao sẽ hứa với anh sau khi quay xong bộ phim này sẽ sinh con với anh? Không có khả năng!!!!"

Sau khi tự hỏi một lát, cô tiếp tục nói: "Ông xã, nếu anh thật sự thích con nít, như vậy đi, chúng ta đến cô nhi viện chọn một đứa nhỏ đáng yêu nghe lời nhận nuôi, anh thấy thế nào?"

—— "Dịch gia chính là có ngôi vị hoàng đế muốn kế thừa, mình không tin tên chó Dịch Dương này có thể nhịn được!!!"

—— "Tốt nhất là bởi vì nguyên nhân này ly hôn với mình, đến lúc đó ông nội và mẹ cũng sẽ không có gì để nói"

Nhưng Dịch Dương nghe xong nửa ngày, chỉ như suy nghĩ gì đó, rồi gật đầu "Cô nói không sai, xác thật con nít rất phiền toái, ok, chuyện con cái tạm thời để đó, sau này nói tiếp. Hiện tại, chúng ta tiếp tục nói tới chuyện say rượu tối hôm qua của cô."

Sau con say, sợ nhất chính là khi bản thân mình thanh tỉnh, bị người ta nói cho biết hành động điên khùng ngày hôm qua.

"Tối hôm qua cô ới hết lên người tôi."

Hứa Tân Di nhú mày.

"Cô còn cần tôi một cái."

Dịch Dương trên cao nhìn xuống, xả cà vạt, cởi bỏ cúc áo somi, trên cổ, phía dưới lỗ tai có một dấu răng rất sâu.

Hứa Tân Di hít hà một hơi.

"Em cần?"

Dịch Dương hỏi lại: "Nếu không còn ai? Tôi tự cần?"

Hứa Tân Di ha ha cười hai tiếng, che lại cái trán yếu đuối mong manh ngã xuống giường, làm bộ làm tịch rên rỉ "Ông xã, em choáng váng quá đi à, không thoải mái, em phải nghỉ ngơi tiếp, khi nào anh đi? Em không tiễn anh nha."

—— "Không ngờ sau khi mình xin còn rất dũng mãnh, sau này tên chó Dịch Dương này còn dám chọc mình, mình sẽ uống cho thật say, sau đó cần chết anh ta!!!"

Dịch Dương hừ lạnh một tiếng, cài lại nút áo somi sau đó thất lại cà vạt, sửa sang xong "Lần sau cô còn dám uống say, tôi sẽ quay lại toàn bộ sau đó cho ông nội và mẹ xem, lúc đó coi cô có biết không xấu hổ hay không?"

"....."

—— "Tên chó chết!!!!"

"Đúng rồi, còn có chuyện quên nói với cô"

Hứa Tân Di dự cảm không tốt.

"Ngày hôm qua thấy cô diễn chung với Hàn Kiêu, có mấy đoạn quá mức thân mật, tôi tin chắc cô cũng không muốn có cử chỉ thân mật với một người đàn ông xa lạ. Cho nên vì cô suy nghĩ, tối hôm qua tôi đã nhắc nhở đạo diễn Từ, ông ta cũng đồng ý những cảnh thân mật sau này giữa cô và Hàn Kiêu đều dùng thể thân, lỡ ông nội và mẹ xem phim, cô cũng không cần lo lắng, tôi sẽ thay cô giải thích."

—— "Bình tĩnh, Hứa Tân Di, mày bình tĩnh!"

—— "Giết người phạm pháp, mày không thể dùng nước mắt rửa mặt phía sau song sắt."

—— "Vừa rồi mày đã mất đi cơ hội đập bẹp đầu chó, hiện tại ra tay không khác gì lấy trứng chọi đá, kiến rung thân cây, đừng xúc động!!!"

Hứa Tân Di cong lên nụ cười mỉm "Phải không, cảm ơn ông xã đã vì em suy nghĩ, em thật sự..... Quá cảm, động!!!"

"Không cần cảm ơn, công việc rất bận rộn, không ở lâu được, nếu lần sau cô có nhớ tôi, nhớ rõ gọi điện cho tôi, tôi có thể chờ chút thời gian lại đây thăm cô."

Nụ cười cứng đờ ở trên mặt Hứa Tân Di.

"Ok, em nhớ kỹ rồi."

Dịch Dương nhìn đồng hồ "Tôi đã dặn khách sạn đợi lát nữa sẽ mang thức ăn lên, nhớ rõ ăn gì đó dần bụng, tôi đi trước, cô nghỉ ngơi tiếp đi, không bận thì gọi điện cho ông nội và mẹ, đừng để người lớn trong nhà lo lắng."

"Em biết rồi, bye bye ông xã, anh đi thông thả nha ~ ông xã ~"

Dịch Dương gật đầu, thần thái thoải mái sáng khoái rồi đi.

Cửa đóng lại.

Cho đến khi cửa phòng đóng lại thật lâu thật lâu sau, Hứa Tân Di mới nghiêng răng nghiêng lợi nắm lấy gối, che mặt la lớn, ngăn chặn cô sát khí đang dâng trào trong lòng cô.

Cùng ngày, Hứa Tân Di từ khách sạn đi thẳng đến đoàn phim.

Cô phát hiện, ánh mắt nhân viên đoàn phim xem nhìn cô không giống như lúc trước.

Nhưng việc này đối với Hứa Tân Di tới nói cũng không quan trọng, hiện giờ việc cấp bách chính là nỗ lực học tập, tìm cách đá bay tên chó Dịch Dương kia.

"Tân Di, nhìn cái gì vậy?"

Hứa Tân Di gõ tai nghe ra, cười, đưa màn hình di động cho đạo diễn Từ xem.

"Conan."

Đạo diễn Từ hứng thú "Trình thám lừng danh Conan? Hơn một ngàn tập, sao đột nhiên lại có hứng thú xem Conan?"

"Tôi cảm thấy khá hay, còn có thể học được rất nhiều tri thức có ích từ bên trong, nói không chừng sau này có dịp dùng tới."

Rất nhiều tri thức có ích? Dùng tới? Đạo diễn Từ nói thầm một tiếng, nhưng không hỏi nhiều.

Hứa Tân Di cười nói "Đạo diễn Từ yên tâm, sẽ không làm chậm trễ tiến độ của đoàn phim đâu"

Đạo diễn Từ vẫn là rất tín nhiệm đối với kỹ thuật diễn và năng lực học tập của Hứa Tân Di, lập tức cười nói: "Ok, vậy cô tiếp tục xem đi."

Hứa Tân Di đeo tai nghe lại, sau khi xem xong một tập, mở chức năng ghi chú trong điện thoại di động, ghi lại cách giết người của vai ác, để sau này còn áp dụng.

Hết chương 32

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nữ Phụ Không Muốn Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Không cần thể thân diễn cảnh thân mật

Bởi vì Lý Hàn Tinh rời khỏi mà tiến độ quay của đoàn phim《hoàng đồ》nhanh hơn ngày thường.

Tuy rằng đạo diễn Từ ngoài miệng chưa nói, nhưng nét tươi cười trên mặt nhiều không ít, có chút ý tứ cảm thấy hối hận phía trước không sớm thay đổi người, làm đoàn phim chậm trễ tiến độ quay.

"Tân Di, đợi lát nữa cô và Hàn Kiêu diễn cảnh võ thuật, màn cuối cho thể thân lên, cô không diễn."

"Thể thân?" Hứa Tân Di nhìn kỹ kịch bản, trừ bỏ cảnh cuối ôm nhau lăn mất cô với Hàn Kiêu, mấy phân đoạn khác còn tính bình thường, bỗng nhớ tới lời nói hai ngày trước, trước khi Dịch Dương đi nói với mình, Hứa Tân Di thật là hận đến ngứa răng.

Một ngày nào đó, tên chó Dịch Dương này phải chết ở trong tay bà!!!

"Đạo diễn, màn cuối tôi đã tập diễn với thầy chỉ đạo võ thuật từ trước, an toàn thì thổ bảo hộ khá thích đáng, chắc là không có vấn đề gì, không cần dùng tới thể thân."

Hứa Tân Di cảm thấy muốn tồn tại ở đoàn phim, cần thiết mượn sức đạo diễn Từ, sau đó đòi đến địa bàn của mình: "Đạo diễn, tôi biết điều ông bắn khoan là cái gì, thật ra ông không cần tích cực như vậy, dù là diễn cảnh đánh nhau hay là cảnh thân thiết, là suất diễn không thể tránh được"

"Chúng ta là diễn viên chuyên nghiệp, đây là công việc của chúng ta. Nếu việc tìm thể thân bị người xem nhìn ra tới, người bị cười nhạo chính là diễn viên, sẽ bị mắng là không chuyên nghiệp. Huống chi chỉ là diễn kịch, sao có thể là thật được? Người nào nhìn ra đó là sự thật, chỉ có thể nói, anh ta quá không độ lượng."

Đúng, người không độ lượng chính là nói con chó bự Dịch Dương kia!

Đạo diễn Từ cũng cho rằng Hứa Tân Di nói lời này rất có đạo lý, nhưng mà.....

"Hơn nữa, ông rất vất vả mới mời ảnh đế Hàn Kiêu đến đây đóng phim, nếu danh tiếng không tốt, sau này còn có diễn viên hạng nhất nào dám chủ động tìm ông đóng phim nữa?"

Đạo diễn Từ như đang suy nghĩ gì đó.

"Ông không cần lo lắng chuyện khác, bên phía Dịch Dương... Tôi sẽ giải thích rõ ràng."

Hứa Tân Di thốt ra lời này, xem như chủ động thừa nhận mối quan hệ với Dịch Dương.

Chuyện riêng của hai vợ chồng, một đạo diễn quen như ông cũng lười đi trộn lẫn vào đó. Nếu Hứa Tân Di đã đồng ý giải quyết vấn đề về người kia, vậy ông chỉ cần chuyên tâm làm đạo diễn của mình là được.

"Ok, vậy cảnh diễn tiếp của cô và Hàn Kiêu... Lại tìm đạo diễn võ thuật luyện thêm hai ba lần đi, đừng để bị thương."

"Ok, tôi đã biết."

Kéo đạo diễn Từ đến phía mình coi như thành công, lúc này Hứa Tân Di mới nhẹ nhàng thở ra.

Dịch Dương thật đúng là ngây thơ, một đạo diễn tiền đồ vô hạn lại có chút thanh danh ở giới giải trí, sẽ vì mấy đồng tiền dơ bẩn của anh ta mà làm hỏng danh tiếng của bản thân?

Một đạo diễn không hết mình vì nghệ thuật, sẽ làm người ngoài hoài nghi về sự chuyên nghiệp của ông ta.

Bất quá nói trở về, phía đạo diễn Từ đã giải quyết, không biết phía Hàn Kiêu ra sao nữa?

Cảnh trước đó, đoạn thân mật cô muốn cho thể thân lên, nhưng Hàn Kiêu lại cự tuyệt, kiên trì tự mình lên sân khấu. Nói cách khác, Hàn Kiêu và quản lý của nhà ta đã nói rõ ràng với nhau, sẽ không lại kháng cự diễn cảnh thân mật với diễn viên nữ nữa.

Hứa Tân Di nhìn về phía Hàn Kiêu, Lạc Kiệt, quản lý của Hàn Kiêu mỗi ngày đều một tác cũng không rời cứ đi theo giữ anh ta chăm chăm. Hai trợ lý, một chuyên viên trang điểm, hôm nay so với ngày thường còn nhiều ra thêm một người phụ nữ đeo mắt kính, nhìn qua rất có hương vị học thức, không giống người trong giới giải trí.

Nghĩ nghĩ, cô lặng lẽ chụp bức ảnh, chia An Nhã.

Ở xa trăm cây số, An Nhã nhận được ảnh của Hứa Tân Di gửi tới.

"Mỗi ngày đều có thể thấy Hàn Kiêu, ở trước mặt chị khoe ra hả chừng?"

"Đừng giỡn, có chuyện hỏi chị nè, người phụ nữ đeo mắt kính kia là ai? Chị từng gặp qua chưa?"

An Nhã phóng đại ảnh chụp.

"Từng gặp qua, là bác sĩ tâm lý, rất nổi tiếng, em cũng biết đó, làm việc trong giới giải trí này áp lực rất lớn, rất nhiều minh tinh nghệ sĩ chịu không được, có nhiều người mắc bệnh về tinh thần. Chị biết người này, vì phần lớn minh tinh đều tìm bác sĩ này trị bệnh tâm lý."

Bác sĩ tâm lý?

Hứa Tân Di nghĩ nghĩ, nhìn về phía người phụ nữ đeo kính đầy học thức kia.

Hàn Kiêu có bệnh tâm lý?

Nghĩ lại cũng thấy có chút giống.

Công việc ngày nào cũng áp lực, còn là cường độ lớn hơn bình thường, bí mật xu hướng giới tính giấu kín ở trong lòng vài thập niên còn không thể nói ra, mỗi ngày bị những fan cuồng khác nhau vây quanh quấy rầy, không có một chút không gian cá nhân, mắc phải bệnh tâm lý cũng là chuyện bình thường.

Như vậy nghĩ lại, Hàn Kiêu còn rất đáng thương.

Tuy rằng lớn lên đẹp trai, kỹ thuật diễn tốt, giải thưởng cầm gậy tay, nổi tiếng khi còn rất trẻ, hiện giờ vẫn đứng sừng sững trên đài cao không ngã, được

gười nữ bình chọn là tình nhân trong mộng, có tiền có thế, mắt cũng không chớp đã mua một bộ phòng tại Nhất Phẩm Lan Đình, nhưng.....

Đáng thương? Đáng thương chỗ nào hả?!

Không có đối lập thì không có tổn thương.

Có đáng thương hơn mình sao?

Mỗi ngày đều bị con chó khổng lồ Dịch Dương kia tàn phá tinh thần!!

Hứa Tân Di thật lo lắng cho bản thân mình, nếu Dịch Dương cứ bám riết không buông tha mình, thì một ngày nào đó mình cũng sẽ già đi, đến mức trai trẻ đều chường mắt mình... Lúc đó, mình phải làm sao bây giờ?!

Lấy gương ra đặt dựa vào quyển kịch bản, nhìn gương mặt tràn đầy collagen, căng mịn của mình.

Hạ quyết tâm, chờ chụp xong bộ phim này, nghỉ ngơi một đoạn thời gian, phải bảo dưỡng lại nhan sắc trời cho của mình.

Trong lúc Hứa Tân Di ngắm nhìn, đánh giá nhan sắc trời cho của mình, thì cùng lúc đó, người phụ nữ đeo mắt kính đứng cạnh Hàn Kiều kia cũng đang đánh giá cô.

Lạc Kiệt làm như không có việc gì, liếc Hứa Tân Di, hỏi cô: "Thế nào?"

Người phụ nữ lắc đầu "Bệnh của Hàn Kiều rõ ràng có chút chuyển biến tốt đẹp, cũng đã kiến nghị anh ta thử diễn cảnh thân mật chung với nữ diễn viên, nhìn xem có thể khắc phục chướng ngại tâm lý hay không?"

"Nhưng, theo lời nói của anh tôi xem, hình như tâm lý của anh ta vẫn luôn không tốt, lại về tôi quay trở lại điểm xuất phát... Hàn Kiều, anh chỉ đối với một mình Hứa tiểu thư như vậy, hay là những người khác đều như vậy?"

Hàn Kiều ngồi ở một bên xem kịch bản, híp mắt, không nói gì.

Người phụ nữ đeo mắt kính thấy biểu tình của anh, biết anh không muốn nói, suy nghĩ một lát, nói: "Như vậy đi, buổi tôi quay trở lại khách sạn, chúng ta nói về chuyện này sau."

Hàn Kiều xoa ấn đường đầy mỏi mệt "Ok."

Vừa dứt lời, thì thấy Hứa Tân Di mang theo nụ cười trên mặt, đi tới phía Hàn Kiều.

"Thầy Hàn, cảnh này hơi khó nhằn, phiền thầy giúp đỡ nhiều hơn, đoạn cuối này, nếu thầy thấy bất tiện, tôi có thể tìm đạo diễn cho thể thân lên, thầy không cần cảm thấy khó xử."

Hàn Kiều có chút không biết nghe theo ai, uốn lượn năm ngón tay nắm kịch bản, cứng đờ nhảy ra một chữ: "Ừ."

"Thầy Hàn, Tân Di, lại đây một chút." Đạo diễn Từ đang đứng ở dưới chân tường thành bàn bạc cảnh đánh nhau với đạo diễn, kêu hai người lại.

Hàn Kiều đứng dậy, đi cùng Hứa Tân Di đến phía đạo diễn Từ.

Người phụ nữ đeo mắt kính nhìn bóng dáng hai người, kỳ quái hỏi Lạc Kiệt "Sao lại..... Cô nàng Hứa tiểu thư này... Biết Hàn Kiều mắc bệnh...?!"

Lạc Kiệt vẻ mặt mờ mịt "Không có khả năng? Tôi cũng không biết nữa?"

Dưới chân tường thành, đạo diễn Từ đang hội họp bàn bạc động tác diễn với đạo diễn chỉ đạo võ thuật, thấy Hứa Tân Di và Hàn Kiều lại đây, nói:

"Tân Di, Hàn Kiều, động tác ở cảnh cuối của hai người phải vô cùng cẩn thận, đặc biệt là Hàn Kiều, khi Tân Di từ trên tường thành rơi xuống, cậu phải ôm lấy cô ấy sau đó lăn một vòng ở trên mặt cỏ. Nếu hai người không thể một lần hoàn thành, chúng tôi sẽ chia cảnh ra chụp riêng cho hai người. Thứ nhất, chúng tôi cần sự bảo đảm an toàn, Hàn Kiều, cảnh cuối này, không thành vấn đề đi?"

Hàn Kiều trước tiên không có trả lời.

Hứa Tân Di nhìn ra anh đang do dự "Đạo diễn Từ, cảnh cuối rất nguy hiểm, ông cho thể thân lên đi, hậu kỳ ghép mặt của thầy Hàn là được."

Đạo diễn Từ nhìn về phía Hàn Kiều.

Hàn Kiều nói: "Không cần thể thân."

"Ok, chúng ta sẽ test màn hình, hai người hãy diễn thử cảnh cuối, cậu nhất định phải tiếp được Tân Di đó."

Hàn Kiều chính là học qua võ thuật, từng đóng những cảnh nguy hiểm hơn trong những bộ phim điện ảnh, Tân Di đương nhiên yên tâm.

"Thầy Hàn diễn không ít phim cổ trang, khẳng định có thể tiếp tôi được mà, đạo diễn Từ cứ yên tâm đi."

Đạo diễn Từ đi rồi, Hứa Tân Di lại lần nữa hỏi anh "Thầy Hàn, thật sự không thành vấn đề sao? Nếu thầy không thích tiếp xúc với tôi có thể nói thẳng, không sao hết, tôi có thể thông cảm."

Hàn Kiều ngẩn ra "Cô biết....."

"Tôi đoán được một chút, cho nên không sao, tôi thật sự có thể thông cảm, thầy không cần lo lắng về cảm xúc của tôi, tôi không sao hết, tôi đều OK tất nha."

Một thoáng yên lặng trôi qua.

"Không cần" Hàn Kiều nói "Cô yên tâm, tôi khẳng định có thể tiếp cô được."

Trên người Hứa Tân Di và Hàn Kiều đều được treo lên dây cáp, đứng ở trên tường thành, dưới tường thành đã được sắp xếp một tầng đệm mềm bảo vệ thật dày, toàn bộ nhân viên ai vào chỗ nấy.

Như những gì Hứa Tân Di đã suy nghĩ, Hàn Kiều diễn không ít phim cổ trang, không cảm thấy xa lạ đối với dây thép, nhưng giờ phút này, khi Hàn Kiều đối mặt với tường thành cao ngất ngưỡng, nghĩ đến động tác rơi lắt nhắt sắp sửa tiến hành, bỗng lòng bàn tay trào ra mồ hôi như mưa

phun.

Gió không biết là từ đâu thổi tới, đưa tới một mùi hương dịu dàng dễ ngửi.

Hàn Kiều thở sâu, mồ hôi cũng biến mất, cũng không biết là bởi vì này con gió này, hay là bởi vì này mùi hương dễ ngửi này.

Hứa Tân Di nhìn phía người đại diện của Hàn Kiều, người kia không ngăn cản cũng không tức giận đến đỏ mặt, độ lượng chắc là lớn một chút so với con chó khổng lồ Dịch Dương kia.

"Mọi người chuẩn bị, nhất định phải chú ý an toàn!!!" Đạo diễn Từ cao giọng hét lên một tiếng action, Hứa Tân Di từ tường thành cao cao ngã xuống, tiếng gió từ bên tai gào thét, lúc rơi xuống không cảm nhận được trọng lực, làm cô hoảng sợ thất thần.

Dựa theo kịch bản, hẳn là Hàn Kiều phải nhảy từ trên tường thành xuống dưới, một tay ôm lấy cô, sau đó thuận thế lăn vào trên đệm mềm, lăn hai vòng ở trên mặt cỏ.

Hàn Kiều nhìn Hứa Tân Di mặt đối mặt với anh, không chút do dự nhảy xuống ngay, một chút cũng không lo lắng anh có thể tiếp được hay không, tín nhiệm tuyệt đối, giao phó mạng sống vào trong tay anh, anh như thấy được một con quái vật có tướng mạo dữ tợn, đột nhiên nổ mạnh ở trước mặt anh, bốc cháy thành tro bụi, được một làn gió không biết từ đâu ra thổi tan trong không khí.

Anh nhìn làn tro bụi biến mất dần dần, nhìn thấy Hứa Tân Di xuất hiện sau làn tro đó, anh thấy gương mặt cô đang rất kinh hoàng thất thố.

Hàn Kiều nhanh chóng nhảy từ tường thành xuống.

Đạo diễn chỉ đạo võ thuật đứng trước màn hình hét lớn: "Chú ý an toàn ——"

Tốc độ rơi xuống của Hàn Kiều rất nhanh, giữa không trung đuổi kịp Hứa Tân Di, trong ánh mắt kinh hoàng thất thố của cô ấy, anh bình tĩnh không chút hoang mang, một tay có thể ôm hết eo Hứa Tân Di.

Tiếng gió vẫn thổi ù ù bên tai, mùi hương kia càng đậm

Lúc Hứa Tân Di nhảy xuống, nhìn thấy Hàn Kiều đứng ở đầu tường một lúc lâu cũng không động đậy, trong lòng rét lạnh.

Lúc ấy, trong lòng suy nghĩ, có phải Hàn Kiều đột ngột đổi ý hay không? Phải bảo vệ "vì người trong lòng

Cũng may, cuối cùng vẫn nhảy xuống.

Hứa Tân Di không phải lần đầu tiên treo dây thép, nhưng trong tình trạng không trọng lực, cô vẫn rất hoảng sợ, theo bản năng ôm chặt lấy Hàn Kiều, như rom rã cứu mạng, thẳng cho đến khi hai người bọn họ thuận thế lăn đến trên đệm mềm, lăn hai vòng ở trên mặt cỏ. Lúc này, trái tim nhỏ bé của Hứa Tân Di mới phục hồi lại sức sống.

"Không có việc gì đi!!!!" Nhân viên bốn phía đồng thời nhào lên.

Hứa Tân Di hoàn hồn, biểu tình hoảng sợ trên mặt đã bị cô thu dọn sạch sẽ, nhìn Hàn Kiều đang ôm mình, hơi hơi mỉm cười, nhanh chóng thoát khỏi lòng ngực anh, nói "Cảm ơn thầy Hàn rất nhiều."

Hàn Kiều im lặng buông tay ra, dưới sự giúp đỡ của mọi người, nâng người đứng dậy.

Đứng ở chỗ xa xa kia, bác sĩ tâm lý như đang suy nghĩ gì đó, gật gật đầu, nhìn Lạc Kiết "Không phải khá tốt sao?"

Lạc Kiệt muốn nói lại thôi.

Tập luyện khá ok, nên kế tiếp sẽ quay chính thức, Hứa Tân Di và Hàn Kiều cũng có chút ăn ý, Hứa Tân Di nhảy, Hàn Kiều nhảy theo, giữa không trung, chặt chẽ ôm Hứa Tân Di vào trong ngực, lẩn vài vòng ở trên mặt cỏ.

Toàn bộ quá trình nước chảy mây trôi, liền mạch lưu loát.

Đạo diễn Từ hưng phấn hét lên "Ok! Qua!"

Nói xong, lại hỏi: "Không bị thương đi?"

"Không sao."

"Ok, người phụ trách đâu, nhanh chóng dọn dẹp hiện trường, những người khác chuẩn bị cảnh quay tiếp theo!"

Đoạn Hứa Tân Di và Hàn Kiều nhảy xuống tường thành, là màn cuối cùng có cảnh quay tại tường thành, quay xong, đoàn phim nhanh chóng di chuyển đến phim trường khác để quay tiếp.

Nhân viên đoàn phim và công nhân phim trường nhanh nhẹn dọn dẹp sạch sẽ, để đoàn phim sau còn sử dụng.

"Tên kia, tay chân có thể nhanh nhẹn chút được hay không? Ngày hôm qua mày xin nghỉ bệnh không có tới làm, tao thấy sắc mặt hiện tại của mày không phải khá tốt sao? Nhanh nhanh, đừng cò xát, còn muốn lãnh lương hay không?"

Người công nhân bị mắng đội nón, nhìn không rõ gương mặt, khom muốn dọn tảng đá bằng gỗ cồng kềnh sang một bên, nhưng không biết có phải tảng đá bằng gỗ quá nặng hay thân thể không có sức lực hay không? Di chuyển vài lần đều không được.

"Được rồi được rồi, làm xong hôm nay mày đừng làm nữa, hai người đằng kia, lại đây, dọn thứ này nhanh nhanh dùm tôi"

Người công nhân kia không biết nghe theo ai, đứng ở tại chỗ, trơ mắt nhìn hai người công nhân khác dọn tảng đá bằng gỗ trước mặt mình, bước lên, muốn cầu tình với người đang la hét kia.

"Thực xin lỗi, hai ngày này thân thể tôi không tốt lắm, cho nên....."

"Thân thể không tốt thì ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe, đừng chậm trễ mọi người làm việc!"

"Anh cho tôi thêm một cơ hội nữa đi, tôi hứa sẽ làm việc thật tốt"

"Được rồi đừng chặn đường!"

Hứa Tân Di kết thúc công việc, chuẩn bị đi theo đoàn phim rời khỏi nơi này, nghe âm thanh chấp thanh, là một giọng nói khá quen thuộc.

Nhưng trong lúc nhất thời không nghe ra tới là ai.

Hơn nữa nhìn thân hình kia, cao cao gầy gầy, có chút quen mắt.

"Chị Tân Di, không đi sao? Bộ chị bỏ quên thứ gì sao?"

"Từ từ" Lòng hiếu kỳ của Hứa Tân Di rất nặng, chậm rãi bước lại gần vị trí mấy công nhân kia.

Chỉ liếc mắt một cái, người công nhân có thân hình cao cao gầy gầy kia vội vàng kéo nón xuống, bước nhanh về phía cửa ra phim trường.

"Đứng lại." Hứa Tân Di la to một tiếng.

Người nọ thật đứng là đứng yên tại chỗ.

"Xoay người."

Người nọ không nhúc nhích.

"Tôi kêu xoay người."

Xem bóng dáng, người nọ là muốn chạy, đứng yên thật lâu, sau đó vẫn chậm rãi xoay người lại.

Mặc đồng phục công nhân to rộng của phim trường, cúi đầu, dè dè vành nón, thấy không rõ bộ dáng.

"Ngẩng đầu lên."

Nhưng người này không những không nghe, dưới chân còn lui ra phía sau mấy bước.

Hứa Tân Di nào có kiên nhẫn, bước lên một bước, giật nón của người công nhân đó ra.

"Giang Niệm? Sao lại là cậu?" Hứa Tân Di ánh mắt sáng ngời "Cậu làm gì ở đây?"

Giang Niệm cử động môi, nhìn Hứa Tân Di, chột dạ, nhanh chóng cúi mặt xuống.

"Nói thử xem" Hứa Tân Di đánh giá thẳng nhóc xui xẻo này, so với phía trước nhìn thấy Giang Niệm, hiện tại cậu nhóc gầy ốm hơn nhiều, trên mặt trên người tất cả đều là mồ hôi, sắc mặt cũng khó coi, xương gò má và khóe mắt mờ hồ có mấy chỗ xanh xanh tím tím, có thể thấy được.

Lúc này mới bao lâu, sao lại tàn tạ như vậy? Nhưng vẫn rất đẹp trai.

"Em ở chỗ này làm công."

"Chị gửi tin nhắn cho em, sao em không trả lời?"

"Em....." Giang Niệm có chút khẩn trương, đôi mắt là nơi duy nhất có sức sống trên người cậu, đang hoảng loạn thất thố, Hứa Tân Di bắt gặp biểu tình của cậu nhóc, còn thấy rất đáng yêu.

Hứa Tân Di vỗ vỗ nón kết, nhón chân dõng dạc trở lại trên đầu cậu "Được rồi, em đi theo chị."

Giang Niệm làm như không thể tin được, trở mắt nhìn cô "Đi theo chị?"

Hứa Tân Di nhìn mớ hỗn độn đầy đất "Chẳng lẽ em còn tưởng ở lại đây làm giúp không công sao?" Cô chú ý tới mu bàn tay Giang Niệm, toàn vết sẹo, cũ có mới có, nhàu nhão "Sao lại để một đôi tay đẹp bị thương như vậy?"

Giang Niệm vội vàng dùng tay áo che khuất mu bàn tay khó coi của mình, cúi đầu, nói: "Sẽ đỡ thôi."

Cách đó không xa ——

"Hàn Kiều, nhìn cái gì vậy?"

Hàn Kiều yên lặng thu hồi ánh mắt.

"Không có gì."

Hết chương 33

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nữ Phụ Không Muốn Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Giang Niệm làm trợ lý

Hứa Tân Di cũng không nghĩ sẽ gặp Giang Niệm ở phim trường.

Một hai tháng trước thấy thẳng nhóc xui xẻo này vẫn rất khí phách hăng hái, là một cậu thiếu niên tràn ngập sức sống đầy ánh mặt trời. Tuy rằng tình cảnh có chút xấu hổ, nhưng nói như thế nào cũng không đến mức lưu lạc đến nước này.

Quan sát thấy nét mặt của Giang Niệm đầy vẻ mệt mỏi cực khổ, mặt xám mảy tro, trong khoảng thời gian này sợ là đã trải qua những chuyện chẳng ra gì.

Tay chân mảnh mai như thế này, làm công nhân khuôn vác có thể không khổ hay sao?

"Hôm nay chị còn phải quay thêm mấy cảnh, chị thấy sắc mặt em không tốt lắm, hay là chị kêu trợ lý chở em đến bệnh viện để bác sĩ khám thử xem..."

"Không cần, em không sao, nghỉ ngơi một lát thì tốt rồi." Giang Niệm cúi đầu, che giấu vẻ mệt mỏi trên gương mặt.

Thằng nhóc chết tiệt này còn rất sĩ diện.

Hứa Tân Di cũng không kiên trì "Ok, vậy chị kêu trợ lý dẫn em đến khách sạn tắm rửa rồi đổi quần áo sạch, nghỉ ngơi một chút, chờ chị kết thúc công việc, chị sẽ tìm em nói chuyện sau"

"Nói chuyện?" Ánh mắt Giang Niệm sáng ngời, nhìn Hứa Tân Di, đáy mắt mang theo chờ mong kèm theo bất an "Chị muốn tìm em nói chuyện gì?"

Đạo diễn Từ đang đứng chống nạnh kêu réo tên cô, Hứa Tân Di không có thời gian, để lại một câu "Buổi tối nói tiếp" đã vội vàng rời đi ngay.

Nhìn bóng dáng Hứa Tân Di, Giang Niệm muốn nói lại thôi.

"Giang Niệm, hiện tại cậu ở nơi nào?" Trợ lý của Hứa Tân Di là một cô bé có gương mặt tròn đáng yêu, đỉnh đầu vừa đến cằm Giang Niệm, lúc còn làm chung công ty, cô bé ngẫu nhiên gặp qua cậu vài lần.

Một cậu nhóc đẹp trai tràn đầy năng lượng toát ra hormone nam tính, trong lúc lơ đãng chạm mặt trên hành lang, đắm sẫm vào con tim mong manh của cô bé làm nó như nai con chạy loạn.

"Tôi ở tại..." Giang Niệm dừng một chút "Hiện tại không có chỗ ở."

"Như vậy đi, tôi sẽ đặt một phòng cho cậu ở khách sạn chị Tân Di đang ở, cậu đi với tôi nhanh đi."

"Được."

"Trước đó cậu ngủ ở đâu, tôi nghe nói chị Tân Di và chị An Nhã đã đi tìm cậu rất lâu cũng không tìm được." Trợ lý ngửa đầu nhìn cậu, cậu được câu không trò chuyện với cậu.

Giang Niệm ngẩn người, rồi sau đó đáy mắt hiện lên một tia vui mừng ngoài ý muốn, giọng nói kinh ngạc "Tìm tôi? Chị Tân Di tìm tôi"

"Đúng vậy, nhưng cụ thể chuyện ra sao tôi không rõ lắm, không ngờ cậu lại chạy đến phim trường, trong khoảng thời gian này cậu vẫn luôn ở chung với nhân viên đoàn phim sao? Là muốn đóng phim sao?"

Giờ phút này, Giang Niệm cũng không biết nên hình dung tâm trạng hiện tại của bản thân như thế nào.

Ngu thật, mọi chuyện có thể không cần loay quanh lòng vòng như vậy, mình trăm phượng ngàn kế tìm cách lại gần chị ấy, kỳ thật chuyện này lại dễ như trở bàn tay...

Hai tay chồng chất vết thương che dấu ở dưới ống tay áo nắm chặt thành nắm đấm, không sao, chỉ cần kết quả giống như những gì cậu chờ mong là được, quá trình như thế nào, đều không quan trọng.

"Đúng vậy, tôi muốn làm diễn viên."

Sau khi kết thúc một ngày quay phim đầy gian khổ, Hứa Tân Di kéo tắm thân mỗi một trở lại khách sạn, tháo trang sức, ngâm mình trong dòng nước nóng mát xa thả lỏng cơ thể xong, mí mắt trên dưới dính chặt vào nhau, nằm trên giường mơ màng sắp ngủ, trợ lý gọi điện thoại hỏi cô, khi nào mới có thời gian gặp Giang Niệm.

Hứa Tân Di nháy mắt tỉnh táo ngay lập tức.

Thiếu chút nữa cô quên mất cậu nhóc xui xẻo kia.

"Em kêu cậu ta lại đây đi."

Hứa Tân Di tùy ý khoác một chiếc áo gió, trước tiên gọi điện thoại cho An Nhã, nói cho cô chuyện bản thân gặp được Giang Niệm ở phim trường.

"Chị không có gút mắc gì với Giang Niệm, nhưng hiện tại cậu ta vẫn còn thuộc về Thiên Ngu, em xác định có thể nói chuyện chuyển nhượng người với Thiên Ngu?"

"Việc này em còn phải cảm ơn Dịch Dương, lần trước anh ta giúp em giải ước thoát khỏi Thiên Ngu, không chừng tổng giám đốc Cao cho rằng người đàn ông sau lưng em chính là Dịch Dương, chắc ông ta sẽ không bởi vì một thực tập sinh nhỏ bé mà trở mặt với em"

"Nghe cũng không tồi đâu."

"Ok, vậy quyết định như vậy đi, đợi lát nữa em sẽ hỏi Giang Niệm thử xem" Mới vừa nói xong, tiếng đập cửa vang lên, "Chắc Giang Niệm tới rồi, em cúp máy đây."

Cúp điện thoại, Hứa Tân Di bước ra mở cửa.

Ngoài cửa chỉ có một mình Giang Niệm, áo thun trắng, áo gió to choàng ở bên ngoài, sạch sẽ thoải mái, gầy không ít so với lúc trước, thân thể bị áo khoác to che lấp.

"Mau vào đi." Hứa Tân Di kéo cửa ra, lui qua một bên tránh đường.

Giang Niệm bước vào phòng.

"Tiểu Viên đã đặt phòng cho em chưa?"

Giang Niệm thoát nhìn rất khách sáo, tay chân lúng túng. "Dạ đã đặt rồi, một phòng ở tầng 12."

Hứa Tân Di thấy thế hơi hơi mỉm cười, rót một ly sữa nóng cho Giang Niệm, đặt ở trước mặt cậu ta, nói: "Ngồi xuống đi"

"Cảm ơn."

Hứa Tân Di ngồi đối diện, chống cằm, nhìn cậu hay tay cầm ly sữa bò, bộ dáng lúng ta lúng túng không biết nên làm cái gì cho phải.

Chú ý tới băng gạc trên tay Giang Niệm, "Vết thương trên tay nghiêm trọng như vậy sao?"

Ánh mắt Giang Niệm hơi né tránh, nhìn ly sữa nóng hơi hồi, nói: "Làm như vậy sẽ nhanh khỏi một chút."

Hứa Tân Di gật đầu.

Cô nhớ rõ, trước kia gặp qua Giang Niệm ở trên sân khấu, video luyện tập vũ đạo, khi đó Giang Niệm đầy khí phách hăng hái thần thái sáng như ánh mặt trời, là bộ dáng tuổi này nên có, nhưng hôm nay, đầy mắt biểu lộ né tránh cùng ngượng ngùng, cũng không dám nhìn thẳng vào mắt cô.

Là bởi vì lần đó bị công ty buộc tiếp khách, bị cô phát hiện, chuyện này đã kích lòng tự trọng của cậu nhóc?

Cũng đúng thôi.

Gặp loại chuyện này, còn bị công ty tẩy chay, ở phim trường lại bị người ta khi dễ, dù là một người hăng hái nhiệt tình cũng bị ăn mòn gần hết.

"Chúng ta cũng coi như quen biết... Không biết em có muốn nói về tính toán cho tương lai sau này của bản thân với chị hay không?"

Giang Niệm cầm chặt ly sữa.

"Chắc em làm ở phim trường cũng đã lâu rồi phải không? Em muốn làm diễn viên sao?"

Giang Niệm gật đầu.

"Là thích, hay là cảm thấy muốn tìm một con đường ra?"

Giang Niệm mở to đôi mắt ngập nước, nhìn Hứa Tân Di không hề chớp.

Nhìn thái độ này của Giang Niệm, Hứa Tân Di cảm thấy cậu ta có chút đề phòng đối với cô.

Cũng phải thôi, một người gặp có mấy lần, dựa vào cái gì tin nhiệm người đó.

"Nếu em không muốn nói cũng không sao, chị chỉ là....."

"Vì em thích." Giang Niệm nói, "Đó là mơ ước lúc còn nhỏ của em, em muốn được đóng phim chung với thần tượng của mình."

"Thần tượng? Ai vậy?"

Hương vị sữa nóng thơm ngon trong tay thoang thoang ở giữa khoang mũi, Giang Niệm thở sâu, muốn nói với Hứa Tân Di, thần tượng mà em thích chính là chị, nhưng tới bên miệng thì trở thành "Thích thầy Hàn Kiều, còn có....."

"Hàn Kiều? Thật tình mắt, thầy Hàn đẹp trai, kỹ thuật diễn cũng rất tuyệt, nhận không ít giải thưởng liên hoan phim, khó trách cậu lại xuất hiện ở đoàn phim."

Câu nói kế tiếp, Giang Niệm thuận thế nuốt xuống, tiếng lòng cùng tiếng nói không đồng nhất, cười nói: "Đúng vậy, em rất thích thầy ấy."

"Ok, nếu em thích thầy ấy như vậy, thì hôm nào đó em vào phim trường với chị đi, chị sẽ cho em trông thấy thần tượng của mình"

"Cảm ơn..... Chị Tân Di." Mỗi khi đối mặt với Hứa Tân Di, cậu luôn luôn khẩn trương, cho dù là nói chuyện hay là động tác, đều vô cùng lúng túng, khách khí uống mấy hớp sữa.

"Chuyện nhỏ ấy mà, nhưng....." Hứa Tân Di cười, nhìn khóe miệng Giang Niệm dính đầy sữa, rút một tờ khăn giấy đưa cho cậu.

Giang Niệm hơi giật mình.

Hứa Tân Di chỉ chỉ khóe miệng của mình, nhắc nhở "Khóe miệng."

Nếu là An Nhã, người bơi lội trong tình trường, chỉ sợ giờ phút này đã sớm kìm nén không được tự ra tay, giúp người ta lau khóe môi rồi thuận thế hôn

lên luôn.

Giang Niệm vội tiếp nhận khăn giấy, chùi chùi khóe miệng.

"Cậu làm việc ở phim trường chắc cũng được một thời gian khá lâu rồi phải không? Công việc trước mắt cũng không kéo dài được bao lâu, chị có chút quen biết với ông chủ của Thiên Ngu, như vậy đi, chị giúp em vụ hợp đồng, em thấy thế nào?"

Giang Niệm ngập ngừng, nói: "Sao em có thể nhờ chị làm chuyện đó..."

"Chuyện nhỏ không tốn chút công sức gì."

Nói xong, Hứa Tân Di thở dài, ưu sầu nói: "Chỉ là... Tuy rằng Thiên Ngu có tốt, nhưng em ở Thiên Ngu cũng hơn hai năm, áp lực cạnh tranh ở Thiên Ngu rất cao, tài nguyên bị nghệ sĩ tầng trên chia cắt, nghệ sĩ ở tầng chót uống miếng nước canh cũng uống không đến, muốn có chút tiếng tăm cũng rất khó khăn."

Giang Niệm vốn không để bụng mấy chuyện đó, nghe Hứa Tân Di nói như vậy, cũng không nói gì.

"Giang Niệm, chị là thật lòng xem trọng em, em có ngoại hình, có tài năng, ca hát lẫn vũ đạo đều giỏi, em chính là thiếu công ty và ê kíp chuyên tâm nâng em lên"

Hứa Tân Di trái chân nhiều như vậy, rốt cuộc ném ra át chủ bài.

"Chuyện là thế này, sau khi chị giải quyết hợp đồng với Thiên Ngu, tự mở công ty giải trí, chưa ký một người nghệ sĩ nào hết. Trước mắt, em là người chị gặp qua có tài năng nhất, rất có tiền đồ. Tuy rằng hiện tại công ty vẫn đang trong giai đoạn bắt đầu, có khả năng tài nguyên sẽ hơi thiếu hụt, nhưng chị tin tưởng, trong tương lai, nhất định sẽ có nhiều tài nguyên hơn so với bây giờ"

Cô nghiêng người kề sát vào Giang Niệm, nói: "Cho nên, em có muốn tới công ty của chị hay không?"

Hai người kề sát vào nhau, Giang Niệm ngửi thấy được mùi hương dễ chịu trên người Hứa Tân Di, rốt cuộc tuổi trẻ da mặt mỏng, lỗ tai không tự giác đỏ, xê dịch ra phía sau, đáp ứng: "Em....."

Hứa Tân Di hướng dẫn từng bước: "Không có việc gì, chị đã nói hết ưu nhược điểm, lợi và hại giữa công ty chị và Thiên Ngu. Em có thể suy nghĩ kỹ rồi trả lời sau cũng được, nhưng, chị có thể cam đoan, chỉ cần em đồng ý ký hợp đồng với công ty của chị, chị nhất định sẽ mang cho em rất nhiều tài nguyên, chị sẽ làm em nổi tiếng, tuyệt đối sẽ không để em rơi vào hoàn cảnh như ở Thiên Ngu, thế nào?"

Thấy Giang Niệm vẫn đang còn do dự, Hứa Tân Di sức tình, nghĩ vừa rồi bản thân có phải hơi quá mức nôn nóng hay không, giống như mẹ mình lừa gạt bán con nít không bằng...

"Hay... Em có cần bàn lại với người nhà hay không?"

"Người nhà của em không đồng ý cho em bước chân vào giới giải trí."

"Không đồng ý sao?"

Giang Niệm gật đầu: "Bọn họ cảm thấy giới giải trí là một nơi không sạch sẽ, hy vọng em có thể về nhà đi học tiếp, sau đó kế thừa..... Kế tiếp là ra nước ngoài đào tạo sâu."

"Em năm nay mấy tuổi rồi?"

"Mười....."

"Mới mười mấy tuổi thôi sao?" Hứa Tân Di khiếp sợ hét lên.

Giang Niệm vội vàng sửa miệng: "Không phải! Em đã hơn hai mươi rồi!"

Hứa Tân Di nhẹ nhàng thở ra, làm cô sợ hết hồn, mới mười mấy tuổi thì còn là trẻ vị thành niên.

"Thật ra người nhà của em cũng không sai, hơn hai mươi tuổi học tiếp cũng khá tốt."

"Em không thích đến trường học tập, em chỉ muốn....."

"Đóng phim chung với thầy Hàn thôi đúng không?" Hứa Tân Di ra vẻ chị mảy hiểu, sau đó nhìn thẳng vào mắt Giang Niệm.

"Chuyện ký hợp đồng em hãy về suy nghĩ cẩn thận lại, không sao hết, không cần tự áp lực chính mình. Chị chỉ là cảm thấy em là một hạt giống không tồi, không thể mai một, em yên tâm, cho dù em không ký hợp đồng với công ty của chị, chị cũng sẽ giúp em giải quyết chuyện hợp đồng với Thiên Ngu."

Nhìn đồng hồ, Hứa Tân Di đứng dậy: "Hôm nay chỉ nói đến đây thôi, em đi về nghỉ ngơi trước, hai ngày sau, nếu có cơ hội chị sẽ dẫn em vào đoàn phim gặp Hàn Kiêu."

Giang Niệm cũng đứng dậy, đi tới cửa, do dự hồi lâu mới hạ quyết tâm hỏi: "Chị Tân Di, hiện tại em không có việc làm, em có thể làm trợ lý cho chị được không? Em có thể không cần tiền lương, chỉ cần....."

"Cho em một bữa cơm ăn là được phải không?"

Hứa Tân Di bị cậu làm cho tức cười.

Sao càng nghe càng giống ký giấy bán thân?

Giang Niệm ngượng ngừng gật đầu.

"Ok, em không sợ mệt thì cứ đến làm, vừa lúc chị thiếu một trợ lý"

Hứa Tân Di kéo cửa ra: "Thời gian không còn sớm, em đi về phòng nghỉ ngơi sớm đi, chuyện ký hợp đồng từ từ tính sau."

"Chị Tân Di, cảm ơn chị rất nhiều"

"Không có việc gì."

Cửa đóng lại.

Hứa Tân Di thở dài.

Cậu nhóc Giang Niệm này thoát nhìn mặt rất mỏng, nhưng rất có tâm cơ, tính kế rất tốt, vì thân tượng mình thích, bằng lòng nguyện ý tới làm trợ lý cho cô.

Xem ra là người có chủ ý, ký hợp đồng chỉ sợ không dễ dàng như vậy.

Giang Niệm đứng ở ngoài cửa, gió lạnh dọc hành lang đánh úp lại, rùng mình lạnh cả người.

Nhớ tới những lời vừa rồi Hứa Tân Di nói, muốn cậu ký hợp đồng với công ty của chị ấy, mà cậu lại không đồng ý ngay, ảo não hận không thể tự tát vào mặt mình.

Tại sao không đồng ý?! Vừa rồi trong đầu nghĩ cái giống gì vậy?!

Giang Niệm vô cùng ảo não đứng chờ thang máy.

Thang máy hướng lên trên, ngừng ở ngay tầng lầu cậu đứng.

Cửa thang máy mở ra.

Hàn Kiều và quản lý cùng đoàn ê kíp của mình đang chuẩn bị ra thang máy thì nhìn thấy Giang Niệm đang đứng bên ngoài cửa chờ thang máy, có chút giật mình.

Giang Niệm nhìn thang máy tràn đầy người, ấn đường nhíu lại, không nói một lời, lui qua một bên. Hàn Kiều nhìn từ trên xuống dưới đánh giá Giang Niệm, bước ra thang máy.

Giang Niệm thấy một đám người đi ra khỏi mới bước vào thang máy.

Trước khi cửa thang máy đóng lại, Hàn Kiều đột nhiên dừng bước, xoay người đánh giá lại Giang Niệm: "Cậu là... Hứa Tân Di....."

Trợ lý Hàn Kiều ngăn thang máy sắp khép lại.

"Tôi là trợ lý của chị Tân Di."

"Trợ lý? Trước đó chưa gặp cậu bao giờ."

Giang Niệm bình tĩnh nói: "Trước kia là nghệ sĩ của Thiên Ngu, chị Tân Di nói muốn ký hợp đồng với tôi."

Hàn Kiều mặt không chút biểu cảm: "Thì ra là thế, vậy cậu phải nắm chắc cơ hội tốt này"

Giang Niệm gật đầu: "Tôi biết"

Nói xong, Hàn Kiều xoay người đi.

Cửa thang máy khép lại, từ từ đi xuống.

Lạc Kiệt nhìn Hàn Kiêu có chút khó hiểu, hỏi: "Làm sao vậy?"

"Không có gì, tùy tiện hỏi chơi thôi."

Hàn Kiêu có chuyện gì đều không thích nói cho người khác nghe, luôn nhen ở trong lòng, Lạc Kiệt đã quen, không phải chuyện quan trọng, anh cũng lười truy hỏi đến cùng.

Trở lại phòng, sau khi tháo trang sức thay quần áo, chuyên viên trang điểm chỉ vào bả vai phía sau lưng của Hàn Kiêu.

"Làm sao vậy?" Lạc Kiệt hỏi.

Chuyên viên trang điểm thấp giọng nói: "Phía sau lưng thầy hàn thấy một tảng da rất lớn....."

Hàn Kiêu xem như không có việc gì mà nói: "Không có chuyện gì."

Lạc Kiệt nghe xong, nhìn một người trợ lý nói: "Đi tìm chút thuốc cùng bông băng lại đây."

Trợ lý nghe vậy lập tức đi ngay.

Lạc Kiệt nhìn vết thương sau lưng Hàn Kiêu, không có vấn đề gì lớn, nhưng khu vực trầy da quá rộng, có máu ứa ra, áo cùng máu khô dính chặt vào lưng, phải kéo xuống mới sát thuốc được.

"Bị khi nào?"

"Chắc là lúc nhảy xuống tường thành." Một người trợ lý mở miệng nói.

Hàn Kiêu liếc nhìn người trợ lý kia, trợ lý cúi đầu không nói nữa.

Hàn Kiêu muốn cười đồ.

"Cậu đợi lát nữa, đợi lát nữa chờ thuốc cùng bông băng....." Lạc Kiệt còn chưa nói xong, Hàn Kiêu cười nhanh ra, áo bị cậu dùng lực cởi ra, vết máu khô dính trên quần áo đã kết vảy cũng bị kéo đứt khỏi lưng, nhất thời chảy ra không ít máu.

"Cái tình tình gì mà....."

"Không có việc gì, không đau." Nhìn vào gương, Hàn Kiêu nhìn vết thương sau lưng.

Lạc Kiệt còn muốn nói cái gì nữa, lại bị cô bác sĩ tâm lý bốn mắt ngăn lại, lúc này mới từ bỏ.

Không bao lâu, trợ lý đưa tới thuốc cùng bông băng, sau khi rửa vết thương, trợ lý cùng chuyên viên trang điểm rời đi, cô bác sĩ tâm lý mới nói: "Hàn Kiêu, chúng ta tâm sự đi."

Hàn Kiêu im lặng một lát, sau đó ngồi xuống đối diện bác sĩ tâm lý.

"Lúc trước tôi đã trị liệu chấn thương tâm lý cho cậu, khi đó tình trạng bệnh tình của cậu cho thấy cậu có dấu hiệu chuyển biến tốt đẹp, lúc ấy tôi khuyên cậu không bằng tiếp nhận một bộ phim truyền hình và thử tiếp xúc một chút với các nữ diễn viên, nhưng Lạc Kiệt nói, gần đây bệnh tình của cậu hình như lại tăng thêm?"

"Tôi không biết, chỉ là đột nhiên... Giống như lại trở về phía trước."

"Nhưng hôm nay tôi ở đoàn phim nhìn đến, cậu cũng không có nghiêm trọng giống như những gì Lạc Kiệt nói."

Hàn Kiêu im lặng.

Thật ra anh cũng không rõ lắm, cũng không biết nguyên nhân.

Thời điểm đứng ở trên tường thành kia, thật sự anh không dám nhảy xuống, không phải không dám nhảy, mà là không dám làm hành động sau khi nhảy.

Nhưng là khi anh nhìn thấy biểu cảm hoảng sợ của Hứa Tân Di, anh lại cảm thấy không có gì ghê tởm, giống như có một loại sức mạnh giúp anh chống cự nỗi sợ hãi trong lòng.

"Hàn Kiêu, tôi là bác sĩ tâm lý của cậu, bất kỳ chuyện gì cậu cũng đều không thể giấu tôi, cậu phải tin tôi, nói ra hết lời nói trong lòng của cậu ra cho tôi nghe đi."

Hàn Kiêu nhìn tay phải của mình, nhớ lại cảnh nhảy xuống ở trên tường thành, cảnh anh ôm lấy Hứa Tân Di.

Giống như cũng không có gì cần phải sợ hãi.

Hứa Tân Di không giống những người con gái khác, cũng không giống những người phụ nữ khác thích dựa sát gần anh, ngược lại sẽ thay anh suy nghĩ, có thể tiếp thu hành động cực tuyệt tới gần cô.

Không cần bị buộc tới gần nữ giới, anh càng nguyện ý tiếp nhận đi tới gần người như vậy.

Như vậy làm anh thực thoải mái.

"Tôi không có việc gì." Hàn Kiều nói.

Sáng sớm hôm sau, Giang Niệm mang lên danh trợ lý của Hứa Tân Di trực tiếp đi đến phim trường, đi theo Hứa Tân Di đi vào đoàn phim.

"Thầy Hàn, để tôi giới thiệu với thầy, cậu nhóc này là Giang Niệm, là fans ruột của thầy, vẫn luôn muốn được gặp mặt thầy, không biết thầy Hàn có thể cho phép fan boy của mình chụp chung một tấm ảnh hay không?"

Hàn Kiều ấn đường nhíu lại: "Fans? Của tôi?"

Giang Niệm đứng ở phía sau Hứa Tân Di bất đắc dĩ đứng ra, ngoài cười nhưng trong không cười nhìn Hàn Kiều khách khách khí khí nói: "Đúng vậy, thầy Hàn, thầy là thần tượng của em."

Thái độ này không giống thích anh, nhưng lại giống như bị buộc thích anh.

Hứa Tân Di ở một bên nhìn, nghĩ cậu nhóc xui xẻo Giang Niệm này cái gì cũng thích để ở trong lòng, muốn ký hợp đồng chỉ sợ phải cho cậu nhóc chút chỗ tốt, làm cậu ta hoàn toàn tín nhiệm cô mới được.

Vì thế nhìn Hàn Kiều nói: "Thầy Hàn, không bằng để tôi giúp hai người chụp tấm ảnh, lưu lại làm kỷ niệm?"

Hàn Kiều và Giang Niệm liếc nhau: "Ừ"

Hứa Tân Di cảm đi động lui ra sau mấy mét, nhìn Giang Niệm ngượng ngùng xoắn xít không dám đứng gần Hàn Kiều, hận sắt không thành thép.

Thật may mắn có mới có được một cơ hội tiếp cận thần tượng, thằng nhóc xui xẻo này nhìn nhanh nhẹn, sao vừa gặp trường hợp này thì chân tay lại luống cuống đến như vậy?

"Giang Niệm, cậu xích vào một chút, thêm một chút nữa, gần chút nữa, đúng đúng đúng, đừng nhúc nhích."

Cô giờ lên đi động: "Cười một cái."

Giang Niệm nhếch khóe miệng.

Rắc ——

Trong ảnh là một gương mặt không biểu cảm và một cậu nhóc cười vô cùng giả tạo, hai người hận không thể cách xa vạn dặm, càng xem càng xấu hổ.

"Ok, đều rất đẹp trai."

Trợ lý của Hàn Kiều chạy chậm đến gần ba người: "Thầy Hàn, đạo diễn tìm thầy có chút việc."

Hàn Kiều nhìn Hứa Tân Di, nói: "Tôi xin phép đi trước."

Hứa Tân Di đóng đi động, gật đầu.

Chờ Hàn Kiều đi rồi, lúc này Giang Niệm mới nói nhỏ với Hứa Tân Di: "Chị Tân Di, hình như thầy Hàn không thích em thì phải?"

"Cậu đừng nghĩ nhiều, tính cách thầy Hàn chính là như vậy, cậu tiếp xúc nhiều sẽ biết, không có việc gì đâu"

Giang Niệm biểu tình hơi do dự, như có chuyện muốn nói.

"Làm sao vậy, còn có chuyện gì sao?"

"Em..... Tối hôm qua suy nghĩ thật lâu, nếu chị Tân Di có thể giúp em giải quyết chuyện hợp đồng với công ty, em có thể ký hợp đồng với công ty của chị."

Hứa Tân Di nghiêm túc nhìn cậu: "Em suy nghĩ cẩn thận rồi?"

"Dạ, đã suy nghĩ cẩn thận."

Hứa Tân Di hơi hơi mỉm cười, vỗ vỗ vai cậu: "Tốt lắm, đêm nay chị sẽ nói chuyện này với An Nhã, nhờ chị ấy giải quyết chuyện thủ tục, nhưng chuyện kết thúc hợp đồng của em và Thiên Ngu, phải đợi chị có thời gian rảnh, chị đang bận đóng phim....."

"Không gấp"

Giang Niệm vội nói: "Trong khoảng thời gian chị ở đoàn phim đóng phim em sẽ làm trợ lý giúp chị những việc vặt, thuận tiện quan sát kỹ thuật diễn, học tập được phần nào hay phần đấy."

Nghĩ còn rất chu đáo ha.

"Được rồi, cứ vậy đi."

Sau khi quyết định xong, Hứa Tân Di gửi tin nhắn cho An Nhã nói rõ ràng việc này, theo suy đoán của cô, đoàn phim đóng máy nhanh cũng hơn hai tháng, chậm không chừng hơn ba tháng. Nhưng không sao, trong khoảng thời gian này Giang Niệm ở ngay bên cạnh cô, không sợ xảy ra việc gì.

Lịch trình quay hôm nay còn rất nặng nề, vẫn luôn quay đến tận buổi tối. Huống chi buổi tối Hứa Tân Di còn có ba cảnh quay, nhìn đáng về quay đến rạng sáng là cái chắc.

Chụp xong một cảnh, Hứa Tân Di thật vất vả rảnh rỗi nghỉ ngơi vài phút.

"Ký chủ, nhắc nhở cô một chút, cô có hơn một tuần không liên lạc với Dịch Dương."

Hứa Tân Di đánh vào ót một cái, thiếu chút nữa quên mất ông chồng tiện nghi.

"Được rồi, được rồi, lập tức liên lạc ngay, ok"

Cô cầm lấy điện thoại, thừa dịp bốn phía không người, gọi video call cho Dịch Dương, đợi hơn nửa ngày video mới chuyển được, Hứa Tân Di mang lên tai nghe, trước tiên cứ hôn tới tấp màn ảnh di động, hôn vô cùng nồng nhiệt.

"Ông xã ~~~ Đã lâu không thấy người ta nhớ anh muốn chết luôn đây nè ~~~"

Dịch phu nhân xuất hiện ở trên màn hình bên kia đầu video ho nhẹ một tiếng, nghiêm trang mỉm cười nói: "Tân Di à, là mẹ."

Hứa Tân Di mặt già đơ lên, thật muốn đào một cái hố ngay tại đây chôn cái đầu xuống đất quá, ngượng ngùng cười nói: "Là mẹ sao... À, con... Con chào mẹ..... Mẹ và ông nội vẫn khỏe chứ?"

"Khá tốt. Dịch Dương ở thư phòng, di động để ở phòng khách, để mẹ đưa cho nó dùm con"

"Dạ, con cảm ơn mẹ."

Thời gian xấu hổ ngắn ngủi làm người hít thở không thông qua đi, di động nằm trọn trong tay Dịch Dương.

"Chuyện gì?"

"Muốn gọi điện thoại cho anh thôi mà, nhớ anh, muốn gặp anh nha."

Nói xong, cô nhỏ giọng hỏi: "Mẹ đi chưa anh?"

"Đi rồi."

Hứa Tân Di nhẹ nhàng thở ra, tự do tự tại biểu diễn, nhìn vào màn hình hôn tới tấp, hôn nồng nhiệt.

"Ông xã ~~~ đã lâu không gặp em nhớ anh muốn chết ~~~ Anh có nhớ em không?"

Dịch Dương mí mắt giật giật, nhìn khung cảnh phía sau Hứa Tân Di: "Cô đang ở đâu?"

"Em còn có nơi nào? Đang ở phim trường đóng phim nha!" Nói, Hứa Tân Di chuyển sang camera sau, cho anh nhìn tận mắt toàn hoàn cảnh đoàn phim đang làm việc.

Đoàn phim bật đèn đủ để chiếu sáng toàn bộ phim trường, như đang trong khung cảnh ban ngày.

"Đêm nay em còn có hai cảnh nữa, khả năng quay đến sau nửa đêm" giọng nói của cô yếu ớt đáng thương, oán giận nói: "Ông xã ~~~ Đóng phim mệt mỏi quá đi à."

"Cô có thể lựa chọn rời khỏi giới giải trí, về nhà làm Dịch thiếu phu nhân."

Đồ trai thẳng chết bầm....!!!!

Hứa Tân Di tròn trĩnh ở nơi Dịch Dương nhìn không thấy.

"Ông xã ~~~ Em biết anh đau lòng em, anh đối với em thật tốt quá, em thật sự quá cảm động, em thật sự muốn bay về nhà nhào vào trong lòng ngực ấm áp của anh ngay ~~~ "

Nhìn không tới nét mặt của Hứa Tân Di, chỉ nghe giọng nói đầy nũng nịu đến nỗi da gà của cô, Dịch Dương vào tai này ra tai kia.

"Biết thì tốt rồi, còn có chuyện gì sao? Không có việc gì tôi còn phải làm việc tiếp."

"Ây da, người ta chỉ là muốn tâm sự với anh mấy câu, muốn nghe giọng nói của anh thôi mà."

"Không có gì thì cúp trước đây, tôi đang rất bận."

"Đang ghét, thôi được rồi." Hứa Tân Di làm bộ lưu luyến.

Một giọng nói sáng ngời trong trẻo truyền đến.

"Chị Tân Di, em pha cho chị cho một ly nước mật ong nóng, đợi lát nữa chị ra diễn, uống để thông giọng."

Ngón tay muốn nhấn vào nút cắt đứt cuộc gọi video của Dịch Dương cứng lại.

Hứa Tân Di tùy tay đặt điện thoại di động ở bàn nhỏ bên cạnh, cameras vừa lúc nhắm ngay khung cảnh trước mắt.

"Nước mật ong?" Hứa Tân Di tiếp nhận, là nước mật ong ấm, liên tục cảm thán, cậu nhóc Giang Niệm này quá tri kỷ.

Nhấp một miếng nhỏ, căn cứ vào ý nghĩ làm Giang Niệm tiếp xúc thần tượng của mình nhiều nhiều, nói: "Cậu cũng đưa một ly qua cho thầy Hàn đi."

Giang Niệm không phải rất tình nguyện, nhưng cậu giả dạng làm một thật tình nguyện, cười nói: "Dạ."

Dịch Dương lạnh lùng nhìn những gì đang diễn ra trên màn hình di động, thẳng thốt đưa nước cho Hứa Tân Di là ai? Sao anh chưa thấy qua, một chút ấn tượng cũng không có?

Hứa Tân Di cũng cho rằng Dịch Dương đã sớm cắt đứt video, không để ý di động, lập tức đi đến gần chỗ mấy cậu trai trẻ đang đứng đọc lại kịch bản, bắt đầu trò chuyện vui vẻ với bọn họ.

"Đang nói chuyện cái gì? Đợi lát nữa có mấy cảnh quay chung với mấy đứa, có chỗ nào không hiểu cứ hỏi ra đi?"

Trần Tổ không buông tha bất luận một cơ hội nào với Hứa Tân Di, lập tức cầm kịch bản nhướn người lại đây: "Chị Tân Di, đoạn này em không hiểu lắm."

Hứa Tân Di nghiêng đầu qua, nhìn từ xa, thật giống như hai người đang chuẩn bị hôn nhau.

Dịch Dương xoay bút, ấn đường nhíu chặt nặng nề nhìn hai người đang cười vui vẻ trên màn hình di động, nói cười với một đám thiếu niên trẻ tuổi, Hứa Tân Di cười đến quên đường về nhà.

Đoàn phim này.... Có rất nhiều nam diễn viên trẻ thì phải?

Anh còn tưởng rằng chỉ có một mình Hàn Kiều mà thôi.

Cái này đối với Hứa Tân Di tới nói, chẳng phải chính là thiên đường?

Một tiếng một tiếng nói muốn lập tức bay về nhà nhào vào lòng anh? Hừm, sự thật vui đến quên cả trời đất mới đúng?

Nói chuyện một hồi lâu, lúc này Hứa Tân Di mới đứng dậy trở lại ghế ngồi của mình, chống đôi mắt đọc lại kịch bản.

"Hứa Tân Di, cô là người có gia đình có chồng đang hoàng, ở bên ngoài bảo trì chút khoảng cách với người khác phải dùm tôi!"

Hứa Tân Di cắm tai nghe vào di động, lời nói của Dịch Dương sao cô có thể nghe thấy.

"Hứa Tân Di cô có nghe thấy không?!!"

Hứa Tân Di nghiêm túc đọc kịch bản, ngoảnh mặt làm ngơ.

Hàn Kiều đi tới: "Cảm ơn nước mật ong của cô."

Hứa Tân Di cũng không đứng dậy, vẻ mặt thả lỏng, làm như rất quen với Hàn Kiều: "Không có việc gì. Thầy Hàn, cảnh quay kế có chút khó khăn, thầy có thể giúp tôi một tay được không?"

Lúc cầu người khác, Hứa Tân Di ngửa đầu, giọng điệu không tự giác mang lên chút khẩn cầu.

Có chút mềm.

"Đương nhiên có thể. Nhưng cô cũng đừng khách khí như vậy, đừng kêu tôi là thầy Hàn nữa."

"Vây..... Anh Hàn?"

"Có thể."

"Chị Tân Di, buổi tối thời tiết hơi lạnh, chị mặc thêm một cái áo khoác chống lạnh, đừng để bị cảm." Giang Niệm cầm một cái áo khoác dài lại.

Hứa Tân Di đứng dậy tiếp nhận, mặc vào.

"Vừa rồi chị còn đang nghĩ kêu em lấy dùm chị một cái áo khoác tới, không ngờ em lại cầm đến cho chị, không tệ nha, ngày mai chị tặng lương cho em."

Giang Niệm bị kích lệ có chút ngượng ngùng: "Cảm ơn chị Tân Di, đều là chuyện em nên làm."

Ba người lác lu qua lại trước màn hình di động, cảnh tượng phóng đại ở trước mắt Dịch Dương.

Anh im lặng nhìn mọi chuyện cứ diễn ra trước mắt mình.

Mặc vào áo khoác ấm Hứa Tân Di vô cớ rùng mình, gió lạnh thấu xương, có sát khí.

Hết chương 34

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nữ Phụ Không Muốn Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Lại bơi đen tiếp

Hiện trường phát sóng trực tiếp tiến hành ước chừng hai tiếng đồng hồ.

Chờ Hứa Tân Di quay xong hết những cảnh quay, kết thúc công việc chuẩn bị quay về khách sạn, cầm lấy di động đặt trên bàn nhỏ lên, liếc mắt nhìn, vừa lúc nhìn thấy gương mặt xác chết của Dịch Dương trên màn hình.

"Đầu má nó" không chút nào phòng bị, đột nhiên cả kinh, Hứa Tân Di thét chói tai, tay chân mềm nhũn, di động rớt trên mặt đất, trái tim thiếu chút nữa ngừng đập.

"Chị Tân Di, chị làm sao vậy?"

Nhân viên công tác bốn phía sôi nổi chuyển ánh mắt nhìn lại.

Hứa Tân Di thiếu chút nữa bị Dịch Dương hù chết.

Đã trễ thế này, một khuôn mặt như nguyên rửa xuất hiện ở trên màn hình di động của cô, cô còn tưởng rằng nửa đêm gặp quỷ nữa chứ.

Buổi tối khuya khoắc hù dọa ai vậy hả?

"Không có việc gì không có việc gì, nhìn lầm thôi." Còn tưởng rằng thấy quỷ.

Vài trợ lý tiếp tục cúi đầu thu dọn đồ đạc.

Giang Niệm còn muốn đi tới hỏi một chút, Tiểu Viên kéo tay cậu, thấp giọng dặn dò kêu cậu không cần hỏi đến việc tư của chị Tân Di.

Hứa Tân Di thở sâu, nhấc điện thoại di động từ trên mặt đất lên, phát hiện video trò chuyện với Dịch Dương còn chưa có kết thúc.

Nhìn xuống bàn nhỏ, trước khi trợ lý dọn dẹp, đặt điện thoại trở lại vị trí cũ, nhìn màn hình di động, thấy rõ toàn bộ khung cảnh đoàn phim.

Vừa rồi... Dịch Dương đều thấy?

Hứa Tân Di tự nhiên khẩn trương có loại cảm giác "yêu đương vụng trộm" bị bắt tại trận.

Hứa Tân Di giật mình khi có cảm giác này.

Không đúng, mình làm gì phải khẩn trương? Đóng phim bình thường mà thôi, bị nhìn thì sao? Mình không thẹn với tâm! Tại sao lại muốn khẩn trương?

Cô nhìn trái phải, nhìn xung quanh một vòng, thấy bốn bề vắng lặng, mang lên tai nghe, cảm động đến rói tình rói mù, thấp giọng nói: "Ông xã ~~~ Anh vẫn luôn giữ video là đang đợi em sao?"

Dịch Dương mặt không cảm xúc nhìn cô: "Hứa Tân Di, kỹ thuật diễn không tồi."

Lộ ra màn hình, Hứa Tân Di đều có thể cảm nhận được Dịch Dương truyền tới đỉnh trệ mà trầm trọng áp suất thấp.

"Cảm ơn ông xã đã khích lệ!"

"Diễn viên trong đoàn phim rất biết cách chăm sóc cô."

Hứa Tân Di giọng nhõng nhẽo nói: "Bà xã của anh người gặp người thích mà, người ta thích nên mới tốt với em như vậy, nhưng ông xã cứ yên tâm, người em yêu nhất vẫn là anh nha!"

Da mặt còn rất dày.

"Tôi thấy tiến độ quay còn rất nhanh, bộ phim này còn muốn quay bao lâu mới hoàn thành?"

"Quay bao lâu sao? Còn không đến hai tháng, dựa theo đạo diễn Từ yêu cầu, một chế tác lớn như vậy, thế nào cũng đến nửa năm đi? Đây là dưới tình huống quay thuận lợi. Nếu quay không thuận lợi, một năm đều có khả năng!"

Nửa năm đến một năm?

Dịch Dương dựa người ra sau, xả lỏng cà vạt, cường chế áp lực gân xanh thái dương nhảy lên.

"Ông xã, em cũng không muốn quay lâu như vậy, em cũng muốn quay xong sớm để trở về gặp anh, nhưng em không có cách nào khác nha, đây là công việc của em, em cũng không thể quyết định, anh yên tâm, đợi em quay xong, em nhất định về nhà ngay với anh, được không?"

"Chị Tân Di, đều đã thu dọn xong." Giang Niệm cao giọng nói, Hứa Tân Di vội vàng di chuyển màn hình điện thoại sang nơi khác, e sợ bị người khác phát hiện sự tồn tại của Dịch Dương.

"Biết rồi, lập tức tới ngay"

Nói xong, lại đè thấp âm thanh nói với Dịch Dương: "Dịch Dương, hiện tại em phải trở về khách sạn, không nói chuyện với anh nữa, anh yên tâm, tiến độ quay rất nhanh, thật sự, nhiều nhất một năm em sẽ trở về gặp anh, thời gian không còn sớm, anh nghỉ ngơi sớm một chút, yêu anh, chụt chụt chụt!!!"

Nói xong, Hứa Tân Di không mặc kệ Dịch Dương phản ứng ra sao, nhanh chóng quyết định cắt đứt video trò chuyện, không cho Dịch Dương có cơ hội nói tiếp.

Hôm nay tên chó này bị cái gì vậy, hao phí mấy tiếng đồng hồ xem cô đóng phim?

Chẳng lẽ giống như An Nhã nói, bắt đầu sinh ra hứng thú với cô?

Đây cũng không phải là một dấu hiệu tốt.

Hứa Tân Di để ngửa mọi chuyện, nhanh chóng nói chuyện này cho An Nhã biết.

Sau khi suy nghĩ cẩn kẽ, An Nhã đưa ra một kết luận.

"Dịch Dương tuyệt đối có hứng thú với em, Tân Di, chúc mừng em, rốt cuộc chờ đến lúc mây tan gặp trăng sáng, lại nỗ lực hơn chút nữa, Dịch Dương có thể khẳng định một mực, hoàn toàn yêu em."

Nhìn kết luận An Nhã gửi đến trên màn hình, Hứa Tân Di như cha mẹ chết.

Cô nhấn ngược lại: "Thiệt hay giả? Dịch Dương thật sự bắt đầu thích em?"

"Phía trước chỉ là suy đoán, hôm nay nghe em nói xong, chị có thể khẳng định, tám chín phần mười, em phải tin tưởng chị, chị đã thấy quá nhiều đàn ông, nếu anh ta không thích em, chị bằng lòng gỡ đầu xuống cho em làm ghế ngồi."

"....." Cũng không cần nói chắc ăn đến như thế.

An Nhã tiếp tục trả lời: "Tin tưởng chị em đi, người đàn ông không có hứng thú với em, họ sẽ không lãng phí hai tiếng để xem em đóng phim đâu."

Hứa Tân Di tâm như tro tàn.

Cô thử hỏi: "Vậy chị cảm thấy, tại sao Dịch Dương lại thích em?"

Đúng bệnh hốt thuốc mới là mấu chốt.

An Nhã: "Khoảng cách sinh ra tình cảm"

Hứa Tân Di: "Nhưng trong suốt hai năm kết hôn em và Dịch Dương cũng rất ít gặp mặt."

An Nhã: "Không giống nhau, phía trước hai người không có thời gian ở chung, trước khi em tới đoàn phim từng có một đoạn thời gian ở chung dưới mái hiên với Dịch Dương, hai người đã có bước cơ bản đến với nhau."

An Nhã: "Có lẽ trong hai tháng đó, anh ta đã đổi mới cái nhìn về em."

An Nhã: "Loại đàn ông giống như Dịch Dương, đột nhiên có một người phụ nữ nằm bên cạnh, còn ngủ chung giường suốt hai tháng, chắc đã có thói quen sự tồn tại của em."

An Nhã: "Em biết cái gì đáng sợ nhất sao? Thói quen đáng sợ nhất, anh ta đã có thói quen đối với sự tồn tại của em, đột nhiên em đi đóng phim, mỗi ngày buổi tối khi đi ngủ phải đối mặt với căn phòng trống rỗng, không có em, khẳng định anh ta sẽ không quen."

An Nhã: "Mỗi đêm, khi anh ta đi vào giấc ngủ sẽ nghĩ đến em, mỗi ngày mỗi đêm đều nhớ em, có lẽ chỉ là một ý niệm hơi lướt qua, chỉ nhớ đến em một chút, nhưng những ý niệm đó, ngày qua ngày, hội tụ thành một khối, sẽ trở thành chất xúc tác tình cảm cho hai đứa."

Cuối cùng, An Nhã tổng kết: "Chúc mừng em, mộng đẹp trở thành sự thật."

Hứa Tân Di hận không thể bóp nát di động, không còn sức lực trả lời An Nhã.

Ưu sầu dựa vào cửa sổ xe, nhìn ra ngoài cửa sổ xem cảnh đêm.

Trái tim giống như cảnh sắc ven đường, một mảnh hoang vu.

Nếu không phải còn có người ở trong xe, cô thật muốn khóc lớn tiếng.

Rốt cuộc cô có chỗ nào xứng đáng được Dịch Dương thích?

Chỉ cần Dịch Dương nói, cô sửa còn không được sao?

"Chị Tân Di, chị làm sao vậy?"

Cô thở dài một hơi: "Trời sập."

Ánh mắt Giang Niệm đặt ở trên di động bị Hứa Tân Di nắm chặt trong lòng bàn tay, suy nghĩ chuyện gì đó.

Sau một tuần Lý Hàn Tinh rời khỏi đoàn phim, diễn viên thay thế cô ta sẽ vào quay ngay

Đã từng, bởi vì kỹ thuật diễn của Lý Hàn Tinh quá kém, số lần NG quá nhiều, liên lụy tiến độ của đoàn phim, là vấn đề làm đạo diễn Từ vô cùng đau đầu. Hiện giờ đạo diễn Từ lại thấy may mắn vì kỹ thuật diễn ba cọc ba đồng đó của Lý Hàn Tinh.

Chính là bởi vì cô ta liên lụy tiến độ đoàn phim còn thường xuyên xin nghỉ, cho nên đạo diễn Từ vẫn luôn dòi suất diễn của Lý Hàn Tinh ra sau, cũng vì vậy, trong hai tháng này, nhân vật nữ phụ thứ ba do Lý Hàn Tinh đóng không quay được bao nhiêu.

Nữ diễn viên mới vào cũng có chút kỹ thuật, tên là Lý Thành Mạn, là người được đạo diễn Từ phỏng vấn thông qua trước khi đoàn phim khai máy. Đạo diễn Từ cảm thấy rất không tồi, muốn ký hợp đồng, nhưng bởi vì Lý Hàn Tinh bị nhà tư bản nhét vào, không thể không lui.

Đạo diễn Từ đánh giá kỹ thuật diễn của Lý Thành Mạn không tệ, chắc một tuần sẽ có thể đuổi kịp tiến độ quay.

Lý Hàn Tinh rời khỏi đoàn phim cũng không gây chuyện sóng gió gì, đi nhẹ nhàng yên lặng không một tiếng động.

Thật ra, ngay từ đầu Lý Hàn Tinh ở đoàn phim vẫn rất được hoan nghênh, lớn lên xinh đẹp tính cách lại dịu dàng, hơn nữa cũng không có danh tiếng, nên cũng không có lịch sử đen, không có scandal.

Nhưng sau một thời gian dài ở chung, tính cách đánh đá, xoi mói, ghen tị, không biết điều, kiêu ngạo... Càng ẩn càng lộ.

"Ngày hôm qua Lý Hàn Tinh đã tới đoàn phim có phải hay không? Hình như tôi có nhìn thấy cô ta."

Thời gian nghỉ ngơi, mấy anh chàng trẻ tuổi đóng vai phụ tụ tập lại thấp giọng nói chuyện phiếm.

"Tối, ngày hôm qua tôi chào hỏi cô ta, cô ta lạnh lùng liếc một cái, không thèm trả lời"

"Mấy người nói thử xem, cái ông tổng giám đốc Tôn già cú để đó, có phải là... Của Lý Hàn Tinh hay không" Người nọ nói bóng nói gió, không nói rõ.

"Có cái gì mà cần áp ứng, kim chủ là cái chắc, đều hành động rõ ràng như vậy, ai mà không biết"

"Tôi có cảm giác Lý Hàn Tinh không phải người như vậy."

"Không phải là người như vậy? Đừng nói giỡn được không?"

"Không phải trước đó cô ta đối xử với chúng ta rất nhiệt tình sao?"

"Nhiệt tình? Đó là vì hai ngày đầu mới gặp, mới chào hỏi làm quen với chúng ta thôi, cậu nhớ lại phản ứng sau đó của cô ta đi, cô ta có liếc mắt nhìn tui mình cái nào không? Toàn thầy Hàn dài thầy Hán ngắn, bay lượn trước mặt thầy Hàn đó thôi. Cái ngày tổng giám đốc Tôn lại đây, cô ta còn bám theo thầy Hàn nũng nịu, nhưng khi tổng giám đốc Tôn xuất hiện, lập tức thay đổi một bộ sườn xám, trang điểm như hoa sen trắng, cậu nói là vì cái gì?"

"Cậu cũng đừng ở chỗ này nói bừa, trước đó không phải cậu cũng cảm thấy con người Lý Hàn Tinh rất không tồi sao?"

"Giới giải trí có ai là đèn dầu cạn đâu?"

"Tôi cảm thấy chị Tân Di khá tốt, tuy rằng nghĩ sao nói vậy, nhưng lại rất quan tâm đối với người mới, không giống mấy tin nhảm trên mạng nói."

"Cho nên, lời nói rất đáng sợ, có một số việc, phải tự tận mắt nhìn thấy, chính tai nghe mới có thể ra quyết định."

"Nhưng mọi người có chú ý tới Giang Niệm hay xun xoe trước mặt chị Tân Di không? Chị Tân Di nói là trợ lý mới tới"

"Tôi biết Giang Niệm, cũng là nghệ sĩ của Thiên Ngu, là một thành viên trong nhóm nhạc nam idol, gọi là BIG_FIVE, khoảng thời gian trước Thiên Ngu phát thông báo nói bởi vì chuyện cá nhân nên đã rút lui khỏi nhóm, ngày về không biết. Tôi nghe nói, là Thiên Ngu bắt cậu ta cái đó đó với người đầu tư, nhưng Giang Niệm không đồng ý, cho nên mới nghèo túng như bây giờ."

"Vậy chị Tân Di cho Giang Niệm làm trợ lý, đây là có ý gì?"

"Ê, Trần Tổ, cậu thân với chị Tân Di hơn tui này, có nghe chị ấy nói cái gì hay không?"

Trần Tổ ấn đường nhú chặt, xa xa nhìn Giang Niệm bận lên bận xuống.

"Chị Tân Di tự mở công ty, chắc là mười có tám chín là coi trọng Giang Niệm, muốn ký hợp đồng với Giang Niệm rồi."

"Ký hợp đồng? Người Thiên Ngu muốn đè ép, chị Tân Di có cách chống lại sao?"

"chẳng lẽ mấy người chưa nghe nói qua sao? Sau lưng chị Tân Di có chỗ dựa rất lớn."

"Chỗ dựa lớn?"

"Phía trước từng bị người lôi lên, nhà chị Tân Di rất có thể lực, chẳng qua người thân lần lượt mất hết mới trở thành thiên kim nghèo túng, nhưng tầng quan hệ kia vẫn còn ở đó, quen biết không ít kẻ có tiền có thế. Cho nên, mấy năm nay danh tiếng chị Tân Di có kém đến mấy, cũng không ai dám phong sát chị ấy."

"Thì ra là như thế này, trước kia tôi còn thấy kỳ quái, người nào muốn cắt đứt hợp đồng rồi khỏi Thiên Ngu đều bị kiện tụng quần thân, chỉ có duy nhất chị Tân Di là lập tức ký hợp đồng đi ngay, không ướm ắt bản thử."

"Trâu như vậy?"

"Nhưng mấy thứ đó đều là nghe đồn, không có chứng thực."

Cả đám chợt hiểu ra mọi chuyện.

Mà nhân vật chính trong miệng bọn họ, Hứa Tân Di, giờ phút này đang ngồi ở trong một góc an tĩnh nhìn di động.

Giang Niệm nghe đạo diễn Từ nói hai câu, sau đó lại chạy đến bên cạnh Hứa Tân Di, chuyển hết những lời đạo diễn Từ nói cho cô: "Chị Tân Di, chị đang xem kịch bản sao? Đạo diễn Từ nói đêm nay chị không có suất diễn, có thể trở về sớm để nghỉ ngơi."

Hứa Tân Di buông di động: "Thật hả? Tuyệt, chị về khách sạn trước nha."

Giang Niệm ánh mắt sắc bén, liếc nhìn thấy ở trên màn hình di động Hứa Tân Di, là một quyển tiểu thuyết giao diện rất cụ thể và tỉ mỉ.

Bên trái là bìa mặt, bên phải là tên tiểu thuyết.

《 Sở tay trở thành nữ phụ ác độc 》.

Giang Niệm: "?"

Tuy Hứa Tân Di đang đóng phim nhưng vẫn rất nỗ lực học tập, quyển 《 Sở tay trở thành nữ phụ ác độc 》 này cô đã đọc được 30%, cốt truyện xuất sắc tuyệt cú mèo. Nữ chủ phát huy hình tượng nữ phụ ác độc vô cùng nhuần nhuyễn, Hứa Tân Di xem mê mẩn, quả thực cam bái hạ phong.

*Cam bái hạ phong: Cam chịu nhận thua

Tuy rằng chỉ là một quyển tiểu thuyết, nhưng có rất nhiều chỗ đáng giá để cô học tập.

Cô phải học tập chăm chỉ, học được những cái tinh túy trong đó, để sau này còn biểu hiện ở trước mặt Dịch Dương nữa chứ, he he he.

Trở lại khách sạn, cô đã đọc đến 47%, An Nhã đoạt mệnh tam hoàn call gọi tới liên tiếp.

"Có chuyện gì vậy?"

Giọng điệu An Nhã dị thường bình tĩnh.

Dựa theo kinh nghiệm Hứa Tân Di tới xem, cảm xúc của An Nhã càng vững vàng, cho thấy chuyện càng lớn.

"Trên mạng có người bôi đen em, mở Weibo ra xem đi."

Hứa Tân Di nhướn mày, mở Weibo, tốn gần hai mươi phút, mới sửa sang câu chuyện rành mạch rõ ràng.

Cô đã đoán trước, sau khi Lý Hàn Tinh rời khỏi đoàn phim khẳng định sẽ làm chuyện xấu, còn không đúng sao, lập tức đã tới rồi đấy thôi.

Theo tình huống An Nhã nói với cô, mở đầu là một đoạn video ngắn xuất phát từ đoàn phim 《 hoàng đồ 》， là do một tài khoản có 800.000 fans upload lên.

Nội dung video là ngày đầu tiên tiến tổ, Lý Hàn Tinh muốn ra oai phủ đầu với Hứa Tân Di, lại bị Hứa Tân Di phản ngược, cho ăn một cái tát.

Đương nhiên, đoạn Lý Hàn Tinh kiêu ngạo ngêch hàm chửi xéo Hứa Tân Di đã bị cắt, chỉ up lên đoạn Hứa Tân Di diễu võ dương oai mắng chửi người.

Vào vai một nhân vật nữ phụ ác độc, Hứa Tân Di chính là chuyên nghiệp, giọng điệu đó hành biểu tình đó, sắc mặt đó đều vô cùng tốt, từ ánh mắt đến động tác đều khiến người xem ngửa răng.

Video này lập tức nổi bão.

Nội dung bình luận ra sao, Hứa Tân Di đều không cần click mở đều có thể đoán được.

Còn có thể ra sao.

"Trời má, con nhỏ Hứa Tân Di này ở đoàn phim kiêu ngạo đến như vậy sao? Đánh Lý Hàn Tinh một cái chết, tao nghe âm thanh còn cảm thấy đau."

"Nhiều người tro mắt ra nhìn không ai ngăn cản? Khó trách đang yên đang lành Lý Hàn Tinh lại rời khỏi đoàn phim, cũng quá đáng thương!"

"Mấy người ngày đầu tiên quen Hứa Tân Di sao? Không phải con nhỏ đó vẫn luôn độc ác như vậy sao? Tất người ta thì tính là cái gì? Bộ phim kia thiếu chút nữa đẩy con người ta xuống lầu."

"Hứa Tân Di thật là ghê tởm! Bộ phim này có Hứa Tân Di đóng, tôi sẽ tuyệt đối không xem đâu!"

Dân mạng khiển trách Hứa Tân Di càng ngày càng nhiều, trực tiếp đẩy tên tuổi của cô lên bảng hot search trong ngày.

Dần dần, hướng gió cũng không biết như thế nào thổi, từ công khai lên án Hứa Tân Di đến công khai lên án 《 hoàng đồ 》.

Theo An Nhã phân tích, là có người mang danh Hàn Kiêu ra áp, nói Hứa Tân Di không xứng đóng phim chung với Hàn Kiêu, chỉ làm chậm trễ Hàn Kiêu, kéo thấp cấp bậc địa vị của Hàn Kiêu.

Đồng thời còn có một video, là đoạn Hàn Kiêu và Hứa Tân Di quay cảnh hôn.

Một cảnh hôn diễn, lại dùng thể thân.

Hàn Kiêu có tiếng chuyên nghiệp, đương nhiên không có khả năng dùng thể thân, vậy chỉ có thể là Hứa Tân Di.

Dưới sự dẫn dắt của một tài khoản nào đó, kêu gọi đoàn phim đổi nữ chính, tiếng hô hào càng ngày càng cao, thậm chí còn có hastag # chống lại hoàng đồ # đề tài xuất hiện.

"Đoàn phim có thể đổi Lý Hàn Tinh, tại sao không thể đổi Hứa Tân Di?"

"Bộ phim này có mặt Hứa Tân Di, cho dù có Hàn Kiều, tôi cũng sẽ không xem!"

"Hậu trường Hứa Tân Di rất cuộc là có bao nhiêu cúng? Biên kịch cùng đạo diễn nâng cô ta như vậy? Mấy người không sợ ratings nằm liệt giữa đường sao?"

Liên hệ đến tin đồn Hứa Tân Di có kim chủ, trên mạng còn xuất hiện một tin nóng, nói không lâu phía trước, có người đầu tư đến thăm đoàn phim, người đầu tư còn là người quen của Hứa Tân Di.

Vì làm tin nóng càng thêm chân thật, còn up lên hai tấm ảnh mơ hồ không rõ hình dáng.

Ảnh chụp là chụp lén, hình như Hứa Tân Di uống say, gõ cửa phòng khách sạn của ai đó, mà căn cứ tài khoản kia nói, căn phòng này chính là của người đầu tư nào đó.

Còn có một tấm ảnh, một người đàn ông mặc tây trang từ trong phòng ra tới, không chụp chính mặt, chỉ một cái bóng dáng mơ hồ không rõ.

"Khó trách Hứa Tân Di lá gan lớn như vậy, thì ra sau lưng có người chống."

"Đầu má nó! Lý Hàn Tinh thua là thua ở sau lưng không có ai chống, cho nên mới bị Hứa Tân Di khi dễ, tôi cảm thấy Lý Hàn Tinh xinh đẹp hơn nhiều so với Hứa Tân Di, kim chủ đui mù hay sao mà chọn con phụ nữ độc ác đó?"

"Mấy người mới biết sao? Sinh hoạt cá nhân của Hứa Tân Di rất loạn, tôi có tin tức nội bộ, cô ta gian díu với rất nhiều nam diễn viên trong giới giải trí."

Hiện tại Hứa Tân Di là một phương gặp nạn, tám phương nhấn like.

Hình như có người ngại tin tức bôi đen cô còn chưa đủ nhiều, chờ mọi người ăn dưa đến no khi, lại thả ra mấy tấm ảnh.

Buổi tối khuya khoắc, là tấm ảnh chụp Giang Niệm đi vào phòng Hứa Tân Di.

Chụp rành mạch rõ ràng.

"Làm phụ nữ, tôi ngưỡng mộ Hứa Tân Di."

"Cậu nhóc này khá đẹp trai, hơi quen mắt nha."

"Người này không phải là Giang Niệm của BIG_FIVE sao? Trước đó nói rút lui khỏi Cbiz, sao giờ lại xuất hiện trong phòng Hứa Tân Di?"

"Hứa Tân Di thật đúng là xứng với danh hiệu Hải Vương, có thể gian díu với nhiều đàn ông như vậy! Chịu phục."

"Muốn tôi nói, Hứa Tân Di vẫn là có bản lĩnh, cùng nhiều nam diễn viên dây dưa không rõ, vậy mà kim chủ còn nguyện ý nâng cô ta lên."

"Quý ngài kim chủ, ngài thấy sao? Hứa Tân Di tặng cho ngài một dải thảo nguyên, thích không?!"

Xem xong mấy bình luận đứng đầu Weibo, Hứa Tân Di bình tĩnh buông đi động xuống.

An Nhã gửi tin nhắn qua Wechat trấn an cô, kêu cô đừng nóng giận, đừng vội làm ầu, mọi chuyện đã có ê kíp lo, mọi người sẽ thay cô giải quyết.

Hứa Tân Di thật ra không để ở trong lòng, mấy tin loại này trước đó không phải chưa trải qua.

Cô chỉ là cảm thán, rốt cuộc cô lại được lên hot search với trai.

Nhiệt độ so với phía trước cao hơn nhiều so với cái tạp chí gà rừng không biết tên kia.

Tin tức bôi đen che trời lấp đất, rõ ràng là cho chuẩn bị, trăm phần trăm là do Lý Hàn Tinh làm.

Không biết Dịch Dương có nhìn thấy hay không?

Có thể đánh mất hứng thú đối với cô hay không?

Lý Hàn Tinh, nỗ lực hơn đi cưng!

Cùng lúc đó, bị liên lụy đến chuyện này, Hàn Kiều trước tiên đã biết ngọn nguồn mọi chuyện.

"Lấy kinh nghiệm của mình tới xem, khẳng định là có người cố ý bôi đen Hứa Tân Di, xem mấy cái hot search đó, đều là từ đoàn phim chảy ra, mình đoán là do Lý Hàn Tinh làm."

Hàn Kiều biểu tình rất là không vui.

Lạc Kiệt biết Hàn Kiều không thích trộn lẫn tên tuổi của mình với những hot search như vậy, lập tức nói: "Cậu yên tâm, đợi lát nữa mình sẽ liên lạc với ê kíp, để bọn họ làm sáng tỏ một chút, cậu không cần phải xen vào."

Hàn Kiều không nói gì, mà là đứng dậy đi đến bên cửa sổ hút thuốc.

"Sao cậu lại hút thuốc? Không phải đã cai rồi sao?"

Im lặng thật lâu, không nói gì.

Sau một lúc, anh mới quay đầu hỏi Lạc Kiệt: "Vẫn luôn là như vậy sao?"

"Cái gì?"

"Tin tức bôi đen Hứa Tân Di."

Lạc Kiệt nhún vai: "Giới giải trí mà, đều như vậy, anh dầm tôi tôi dầm anh, chỉ cần bối cảnh của anh đủ mạnh, đen cũng có thể nói thành trắng."

"Vậy Hứa Tân Di thì sao? Sẽ đối phó như thế nào?"

"Nghe nói trước đó đều là xử lý lạnh, tùy ý anti fan trên mạng nằng hai ba câu, thời gian trôi qua, sẽ không có người chú ý đến việc này."

Khói thuốc từ từ hướng lên trên, Hàn Kiều im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nếu không phải đóng phim chung mấy tháng nay, anh cũng sẽ không biết con người Hứa Tân Di như thế nào.

Hàn Kiều lấy di động ra, mở Weibo, tìm Weibo Hứa Tân Di add theo dõi, gửi tin nhắn mới nhất trên Weibo của cô

@ Hàn Kiều: Cảnh hôn dùng thể thân, nguyên nhân từ bản thân tôi, thực xin lỗi. Hứa Tân Di là nữ diễn viên tôi từng làm việc có tài năng nhất, diễn chung với cô ấy rất nhẹ nhàng, hy vọng những từ ngữ trên mạng từ không thành có sẽ không ảnh hưởng đến tinh thần của cô ở đoàn phim, cũng xin mọi người có thể dùng lý trí nhìn nhận chuyện này.

Hàn Kiều up Weibo, tin lập tức chuyển tới di động của Lạc Kiệt.

"Hàn Kiều, cậu điên rồi sao? Cậu trộn lẫn vào mấy chuyện này làm gì?"

Hàn Kiều không thèm để ý, làm như không có việc gì, thu hồi di động, đập ấn thuốc vào gạt tàn thuốc: "Không điên, tôi rất thanh tỉnh, biết bản thân mình đang làm gì."

Giang Niệm vội vàng từ phim trường chạy trở về khách sạn, thang máy vừa mới đến tầng lầu, thì ở hành lang gặp trợ lý Tiểu Viên từ trong phòng Hứa Tân Di ra tới.

"Tiểu Viên, chị Tân Di không sao chứ?"

Tiểu Viên làm việc với Hứa Tân Di nhiều năm, loại chuyện này cô thấy được nhiều.

"Không có việc gì."

Giang Niệm làm sao sẽ tin.

Nhiều tin tức bôi đen che trời lấp đất như vậy, cậu nhìn còn cảm thấy phẫn nộ, một người con gái yếu đuối như Hứa Tân Di, sao có thể sẽ không có việc gì?

"Tiểu Viên, cho tôi mượn di động của cô một chút."

"Di động? Cậu không có sao?"

Giang Niệm nhớ tới di động bị mình ném vào thùng rác, sắc mặt có chút cấp bách: "Không có, phiền toái cô cho tôi mượn một chút, tôi dùng một chút thôi."

"Ừ được." Tiểu Viên đưa di động cho cậu.

Giang Niệm thuận thực mở ra Weibo, đăng nhập vào tài khoản Weibo 800 năm không lên của mình, đăng một bài lên Weibo của Hứa Tân Di.

@BIG_FIVE Giang Niệm: Cho tới nay, chị Tân Di là thần tượng của tôi, có thể gặp được chị Tân Di tại phim trường là vinh hạnh của tôi. Trong khoảng

thời gian này, ở bên cạnh chị Tân Di tôi học được rất nhiều điều, vô cùng cảm kích đối với những trợ giúp từ chị Tân Di, hy vọng những người nào đó không cần ác ý hãm hại, một vừa hai phải!

Nhấn nút send.

Gửi đi thành công.

Lúc này Giang Niệm mới có chút an tâm.

Cùng lúc đó, tổng bộ Dịch thị.

Triệu Bản đưa toàn bộ những tin tức hôm nay thu thập được đến trên bàn làm việc của Dịch Dương.

"Tổng giám đốc Dịch, chuyện này có cần tôi nhúng tay vào hay không?"

Dịch Dương nhìn những tin tức bôi đen che trời lấp đất trên mạng có quan hệ với Hứa Tân Di, ấn đường nhíu chặt: "Sao lại thế này?"

"Tra qua, công ty marketing nhận tiền làm việc."

"Nếu nhận tiền làm việc, anh biết nên làm như thế nào? Loại việc nhỏ này còn cần tới hỏi tôi?"

Triệu Bản đương nhiên rõ ràng: "Tôi đây hiện tại đi làm ngay."

"Ừừừ ——"

Dịch Dương liếc mắt tin nhắn Weibo đứng đầu, Hàn Kiều và Giang Niệm đứng ra làm nói tốt cho Hứa Tân Di, bực tức quăng Ipad lên bàn làm việc, cốp, một âm thanh vang lên, tâm trạng rất là không vui.

Triệu Bản không rõ nguyên do: "Tổng giám đốc Dịch, có chuyện gì vậy?"

Hàn Kiều và Giang Niệm thay phiên làm sáng tỏ, động tác cũng rất nhanh.

"Sau này, loại chuyện này phải thông báo trước cho tôi."

"Dạ, tôi nhớ kỹ, ngài còn có cái gì phân phó sao?"

Dịch Dương nhìn Weibo của Hứa Tân Di: "Weibo này....."

Triệu Bản ngầm hiểu: "Ngài yêu cầu mở một tài khoản Weibo sao?"

Dịch Dương nhướn mí mắt, liếc mắt nhìn Triệu Bản: "Tôi không có hứng thú cũng không có thời gian chơi loại ứng dụng mạng xã hội này."

Triệu Bản liên tục xưng dạ, ngay sau đó rời khỏi văn phòng.

Cửa văn phòng đóng lại.

Dịch Dương mở giao diện Weibo, đầu ngón tay ở giao diện do dự, cuối cùng tầm mắt dừng ở dòng chữ "lập tức đăng ký".

Mê muội mất cả ý chí!

Ngày thường, công việc yêu cầu xử lý nhiều như vậy, anh lấy đâu ra thời gian xem mấy thứ lung tung rối loạn này?

Dịch Dương đóng cửa giao diện Weibo.

Mười phút sau, Dịch Dương lại mở ra trang Weibo của Hứa Tân Di, ấn đường nhíu chặt.

Con nhỏ này chụp ảnh tạp chí sao lại mặc đồ lộ liễu đến như vậy?

Dịch Dương đẩy mắt ghét bỏ bực lộ ra ngoài, cũng âm thầm save hình về máy.

Hết chương 35

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nữ Phụ Không Muốn Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Kéo đen tài khoản

*****Thông báo:** Bởi vì ad có thời gian rảnh trong tháng này, *mỗi ngày up 1 truyện*, up bao nhiêu chương tùy thời gian rảnh trong ngày ad có, thứ tự đăng như sau:

- 1, Nhà giàu nữ phụ không nghĩ có được tình yêu.
- 2, Xuyên thành em gái của vai ác.
- 3, Sống trong di động của tổng tài hào môn.
- 4, Sau khi xuyên thành nữ phụ tự nhiên có thêm đứa con trai.
- 5, Sau khi xuyên sách tôi gả cho tàn tật bạo quân.

Bắt đầu vào truyện

Tin tức bôi đen Hứa Tân Di như che trời lấp đất, từ lúc chạng vạng oanh oanh liệt liệt mà đến, rồi lại mai danh ẩn tích, lúc đêm khuya mà đi.

Trong đó đủ loại, không ngoài ba nguyên nhân.

Thứ nhất, Hàn Kiều lên tiếng.

Nói lên Hàn Kiều, không thể không nói đến những giải thưởng anh ta đã nhận trong mấy năm nay, thâu hết tất cả các giải thưởng của mọi liên hoan phim. Danh hiệu ảnh đế hàng thật giá thật, fans có chung vinh dự, kỹ thuật diễn tình vi, làm người không khoe khoang, không có tai tiếng cũng không có lịch sử đen, là người sạch nhất trong giới giải trí.

Nhưng năm phút đồng hồ trước anh ta vừa làm cái gì, đăng Weibo thanh minh cho Hứa Tân Di, có ý gì?

Đầu tiên là đính chính vụ Hứa Tân Di đóng phim không chuyên nghiệp, quay cảnh hôn dùng thể thân, Hàn Kiều ôm chuyện này ở trên người.

Ngay sau đó lại cực lực khen ngợi Hứa Tân Di là nữ diễn viên tài năng nhất mà anh từng hợp tác, diễn chung vô cùng nhẹ nhàng.

Cuối cùng còn kêu gọi mọi người có thể lý trí nhìn lại chuyện này, không cần bắt gió bắt bóng nghe đồn bị người khác lợi dụng.

Trong tối ngoài sáng đều giữ gìn Hứa Tân Di.

Điều này không giống tác phong của Hàn Kiều.

Trong lúc nhất thời, không ít fans còn tưởng rằng Hàn Kiều bị trộm tài khoản, nhưng qua mười phút, tin trên Weibo cũng không biến mất, lúc này mới rõ, đây xác thật là Hàn Kiều tự đăng tin.

Làm sao bây giờ?

Thần tượng đã lên tiếng, fans tự bóp mũi cũng phải nhận, chẳng sợ một giây trước còn hùa theo tài khoản thần bí kia, mới vừa châm chọc mỉa mai Hứa Tân Di, chửi ầm lên không xứng diễn chung đoàn phim với Hàn Kiều, giây tiếp theo dùng từ ngữ văn minh kêu gọi mọi người lý trí đối với chuyện này, đừng nghe tin đồn dẫu từ những tài khoản ma.

Nguyên nhân thứ hai, Giang Niệm lên tiếng.

Giang Niệm là nghệ sĩ của Thiên Ngu, được debut với tư cách là một thành viên của nhóm nhạc idol, fans thiếu đến đáng thương.

Nhưng là một trong những người có liên lụy đến chuyện này, độ chú ý của cậu cao hơn nhiều so với trước kia.

Weibo đổi mới nhất là vào hai tháng trước, là video cậu đang luyện tập vũ đạo trong phòng tập, mồ hôi đầm đìa, vũ đạo tuyệt đẹp, khu bình luận cũng vô cùng đáng thương, chưa tới một trăm người hỏi thăm, toàn là những người đến xem vì sắc đẹp của cậu.

Việc này vừa ra, độ trình chú ý của cư dân mạng đối với Giang Niệm thẳng tắp bay lên.

Không ít fans nhìn đến video kia, sõi nổi để lại bình luận, lập tức chuyển thành fan, những ai tới chê cười mối quan hệ giữa cậu với Hứa Tân Di, đều bị fans chửi ngược lại.

Có câu nói nói như thế nào ta?

Có nhan sắc chính là chính nghĩa.

Gương mặt này của Giang Niệm thật đáng giá thưởng thức, tuổi trẻ, mộng đến có thể nhéo ra nước, chỉ với cái video mồ hôi đầm đìa kia... Chắc, không

có phần mềm chỉnh sửa sẽ không có người đẹp, hình ảnh trong video chân thực hơn so với ảnh chụp, không ít fans nói thẳng đả tởm bảo vật, khó trách Hứa Tân Di thích.

Ngay sau đó, Giang Niệm đã đăng một bài làm sáng tỏ, tuy rằng giữa những hàng chữ, tất cả đều sùng bái cùng cảm kích Hứa Tân Di, nhưng ở trong mắt fans, căn bản không phải chuyện gì to tát, trực tiếp cam chịu việc này chính là do tài khoản ma làm ra muốn bôi nhọ người khác.

Hot search bị triệt hạ còn nhanh hơn tên lửa.

Nguyên nhân thứ ba cũng chính là nguyên nhân quan trọng nhất, Dịch Dương đã ra tay.

Anh giải quyết mọi chuyện rất đơn giản mà vô cùng thô bạo, Triệu Bản điều tra biết được mọi chuyện đều do Lý Hàn Tinh ở sau lưng phá rối, trực tiếp gọi điện thoại cho tổng giám đốc Tôn.

Lúc đó, tổng giám đốc Tôn đang gấp đến độ đầu óc choáng váng vì hợp đồng với Dịch thị sắp ngấm nước nóng.

Từ sau khi trở về từ phim trường, Dịch Dương chưa từng chịu đồng ý gặp ông, ông nhờ người tìm quan hệ, vẫn không làm nên chuyện gì.

Đang hết đường xoay xở, thì nhận được cuộc gọi từ phía Dịch Dương.

Tâm trạng hạnh phúc vui vẻ chuẩn bị nói hai ba câu chào hỏi, trong điện thoại, giọng Dịch Dương lạnh đến rùng mình.

"Tổng giám đốc Tôn, mua bán không thành còn nhân nghĩa, ông làm như vậy là có ý gì?"

Tổng giám đốc Tôn ngu người, hỏi: "Không biết tổng giám đốc Dịch nói chính là.....?"

"Hứa Tân Di là người của tôi, Lý Hàn Tinh là người của ông, hiện tại người của ông ở trên mạng tìm người bôi đen người của tôi, có phải không quá phức tạp hay không?"

Nói xong, điện thoại cắt đứt.

Tổng giám đốc Tôn nắm di động dán ở bên tai, ngẩn người hồi lâu còn chưa phản ứng kịp.

Hứa Tân Di là người của tổng giám Dịch?

Tổng giám đốc Tôn vỗ đùi, quả nhiên là như thế!

Ông biết mà, ngày đó ở phim trường, tại sao Dịch Dương lại che chở Hứa Tân Di đến như thế, thì ra ngày đó ông vô tình đắc tội Hứa Tân Di, bởi vậy mới đắc tội Dịch Dương!

Cho nên, ngọn nguồn chuyện này chính là do Lý Hàn Tinh, nếu không phải Lý Hàn Tinh, ông ngu sao đi đắc tội Hứa Tân Di?

Nghĩ, ông vội vàng gọi điện cho Lý Hàn Tinh, đi thẳng vào vấn đề, chất vấn nói: "Cô đã làm cái gì?"

Lý Hàn Tinh bị tổng giám đốc Tôn vắng vẻ hơn một tuần, từ nhỏ Lý Hàn Tinh được người người cưng chiều, ở đoàn phim lại bị người chịu khi dễ, hiện giờ còn bị đuổi khỏi đoàn phim, nơi nào nuốt hạ uất ức đó.

Trái lo phải nghĩ, liên hệ một công ty IT, giao hết những video và hình ảnh trong khoảng thời gian làm việc ở đoàn phim cho công ty IT, ra giá tiền cao làm cho bọn họ tận hết sức lực bôi đen Hứa Tân Di.

Mất thấy hôm nay trên mạng che trời lấp đất tất cả đều là tin tức bôi đen Hứa Tân Di, Lý Hàn Tinh mất lạnh nhìn Hứa Tân Di bị fans vây công, vui vẻ com chiều ăn nhiều hơn hai chén, đang mừng thầm thì tổng giám đốc Tôn gọi lại đây, chưa kịp nói gì thì một đồng câu từ chất vấn đã đổ ập xuống.

"Em làm cái gì?"

"Giả vờ? Cô còn dám giả vờ trước mặt tôi? Chuyện Hứa Tân Di bị người bôi đen trên mạng không phải do cô thuê người làm? Lý Hàn Tinh, tôi nói cho cô, Hứa Tân Di không phải người cô muốn động là động được."

Lý Hàn Tinh đâu chịu nổi loại ủy khuất này: "Tại sao em không thể động con nhỏ đó? Nó ở đoàn phim làm trò trước mắt nhiều người như vậy đánh vào mặt em, em chính là muốn cho nó nếm thử bị cảm giác bị vả mặt mà thôi!"

Tổng giám đốc Tôn hận đến ngứa răng, sớm biết rằng con ngu Lý Hàn Tinh này sẽ gây ra nhiều chuyện xấu như vậy, ông đã không bao dưỡng con ngu này!

"Lý Hàn Tinh, tôi nói cho cô, người sau lưng Hứa Tân Di không phải người thường, ngay cả tôi cũng động không đến. Nếu cô tiếp tục chấp mê bất ngộ, về sau chỉ sợ cô cũng không còn cơ hội lăn lộn trong giới giải trí"

"Ông... Có ý gì?"

"Mặt chữ giống như ý, cô tự giải quyết cho tốt."

Nói xong, cắt đứt cuộc gọi ngay.

Lý Hàn Tinh ngồi tại chỗ, hận ý lan tràn đến não, hung hăng quăng di động xuống mặt đất, sau đó phui toàn bộ thức ăn trên bàn xuống.

"Cho nên, ý của chị là, chủ nhân tài khoản đó đứng ra xin lỗi?" Hứa Tân Di nhìn An Nhã đứng ngay trước mắt mình, vì chuyện này mà cách xa trăm cây số từ thành phố A tới đây, hỏi.

An Nhã gật đầu.

"Chuyện này cứ như vậy kết thúc?"

"Bằng không em còn muốn như thế nào nữa? Người đẹp à, Hàn Kiều đều đứng ra nói chuyện, ai không bán mặt mũi cho anh ta? Lý Hàn Tinh cũng đã đăng Weibo, giải thích nói video kia chỉ là cảnh đóng phim."

Hứa Tân Di nhìn những dòng trên Weibo kia của Hàn Kiều, tâm tình cực độ trầm trọng.

Cô còn tưởng rằng tên của mình có thể tồn tại lâu ở trên bảng hot search, nhưng lúc này mới bao lâu, cứ như vậy biến mất tiêu.

Dễ dàng tẩy trắng như vậy sao?

Đầu óc của fans tại thế giới này cũng thật tốt tẩy nào quá đi?!!

"Nhưng thật ra chị khá tò mò, em làm cách nào mà có thể làm Hàn Kiều đứng ra nói chuyện giúp em vậy? Còn vì em mà đăng trên Weibo, em có biết hay không, trước nay Hàn Kiều đều không quan tâm mấy chuyện giống như thế này. Mỗi khi có tài khoản bôi đen anh ta, anh ta thường không tự mình đứng ra giải quyết, vì nghĩ đó chính là đang kéo thấp cấp bậc của chính mình."

"Em cũng không rõ lắm, nhưng em cảm thấy anh Hàn khá tốt, không có lạnh lùng cao ngạo giống như chị nói."

An Nhã nhướn mày: "Anh Hàn? Rất thân mật nha."

Hứa Tân Di hơi hơi mỉm cười: "Cũng bình thường, có thể là bởi vì em xinh đẹp đáng yêu, người gặp người thích."

"Được rồi, đừng mơ giữa ban ngày nữa, nói cho nghe, Giang Niệm sao lại thế này?"

"Ây cha, thiếu chút nữa đã quên, em ở phim trường nhật được cậu ta đó, thằng nhóc xui xẻo này cũng quá xui xẻo. Lúc ấy em thấy cậu nhóc ở phim trường làm công nhân khuôn vác, cho nên giữ cậu nhóc lại làm trợ lý."

"Phim trường?"

"Thằng bé nói muốn đóng phim, cho nên tới học tập kinh nghiệm."

An Nhã nghĩ nghĩ, cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, nhưng trong lúc nhất thời cũng không nghĩ ra không đúng chỗ nào.

"Được rồi, Giang Niệm, thằng nhóc này trong lòng khẳng định cất giấu rất nhiều việc, có dã tâm, chúng ta tạm thời không nói tới chuyện cậu ta là có ý hay là vô tình đến phim trường, chị chỉ cần nhìn gương mặt này của cậu ta là được, gương mặt này có đáng giả ký hay không ký!"

Hứa Tân Di đưa video tập nhảy mờ hời dầm đĩa trên Weibo của Giang Niệm ra trước mắt An Nhã.

An Nhã đôi mắt bất động: "..... Đáng giá!"

"Sao lại không được."

"Đúng rồi, chuyện này tốt xấu cũng leo lên hot search, em đăng Weibo nói lời cảm ơn fans đi."

"Ok." Hứa Tân Di châm chước nên nói cái gì.

An Nhã thấy cô chậm chạp không gõ chữ, nói: "Không cần rối rắm như vậy, nói lời cảm ơn giống như bình thường là được, ngược lại tạo cảm giác có vẻ quan hệ giữa hai người rất tốt."

"Có lý."

@ Hứa Tân Di: Cảm ơn.

Gửi đi thành công.

An Nhã nhìn Hứa Tân Di đăng Weibo có hai chữ, nhất thờ tức mà không thể làm gì: "..... Hai chữ? Em không thể nói thêm hai câu? Hoặc là tag cái gì thêm sao?"

Hứa Tân Di biểu tình rất vô tội: "Không phải chị kêu em tùy tiện sao?"

An Nhã hận sắt không thành thép: "Thôi bỏ. Nhìn xem bình luận."

"Chị kêu em xem, em không xem." Hứa Tân Di quăng điện thoại ngược lại cho cô.

An Nhã tiếp nhận di động, vuốt xem bình luận phía dưới.

Thiếu ác ngôn ác ngữ, tuy rằng còn có anti fans vẫn luôn chất vấn chọn thứ, nhưng nháy mắt đã biến mất ở trong dòng nước bình luận mênh mông.

Nhưng trong đó, có một tài khoản Weibo, chỉ nhấn lại một câu, nháy mắt bị fans nâng lên hàng đầu.

Là một tài khoản tên " Dịch Dương ", đã gửi lại dòng chữ: "Không cần cảm ơn".

Danh tiếng của Dịch Dương gần nhất ở trên mạng thật sự đang rất hot, hot từ vụ Hàn Kiều mua một bộ phòng ở Nhất Phẩm Lan Đình. Khi đó mọi người mới biết được, thì ra một bộ phòng ở Nhất Phẩm Lan Đình có thể để mọi người mua được năm căn biệt thự.

Cũng bắt đầu từ lúc ấy, tên tuổi của Dịch Dương mới xuất hiện ở trước mắt mọi người.

Có tiền có nhan có gia thế, quả thực chính là ngàn dặm mới tìm được một bạn trai, là hàng tuyển trong hàng tuyển.

Tài khoản Weibo mang tên Dịch Dương xuất hiện ở khu bình luận, mặc kệ là thật là giả, fans đều cho một like trước rồi tính sau.

Mà ở phía dưới tài khoản tên Dịch Dương, fans giống như phát điên hùa nhau bình luận của kêu ông xã.

An Nhã cho rằng mình nhìn lầm rồi, nhấn vào tài khoản nhìn xem, là một tài khoản mới đăng ký.

"Tân Di, em xem, cái này có phải là tài khoản Weibo của Dịch Dương hay không?"

"Tài khoản Weibo của Dịch Dương?" Hứa Tân Di vội thẩu mặt đi qua, nhìn avata là một tấm ảnh chụp từ cổ áo sơ mi cùng cà vạt, tài khoản Weibo có nick name là " Dịch Dương ", biểu tình xúc động phần nộ nói: "Kéo đen anh ta!"

An Nhã dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn sang.

Hứa Tân Di lòng đầy căm phẫn, nói: "Dịch Dương không có khả năng chơi Weibo, người dám giả mạo danh tiếng của Dịch Dương, khẳng định là giả mạo! Mau! Kéo đen thứ câu tặc đáng chết này đi!"

Dạo hơn nửa tiếng trên Weibo của Hứa Tân Di, đang chuẩn bị bình luận một câu, lại đột nhiên phát hiện tài khoản của anh bị kéo vào sổ đen, không thể bình luận.

Dịch Dương: "?"

Hết chương 36

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nữ Phụ Không Muốn Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Con trai của Dịch Dương

Làm một người có thân phận là tổng giám đốc, trăm công ngàn việc, trừ bỏ thư điện tử quan trọng và WeChat, anh không có hứng thú đối với những loại ứng dụng mạng xã hội khác, cũng như không muốn tìm hiểu cách sử dụng.

Nhìn trên màn hình di động chột lóc mà qua một câu thông báo ~ "Bởi vì đối phương đã chặn tài khoản này, bạn không thể tiến hành thao tác".

Lần đầu thử nghiệm bị kéo đen, Dịch Dương vẫn duy trì im lặng.

Tuy rằng không dùng Weibo, nhưng mơ hồ có thể đoán được những lời này là có nghĩa gì.

Gương mặt không cảm xúc quăng di động sang một bên.

Nháy mắt xem Weibo của Hứa Tân Di hơn nửa tiếng, lãng phí thời gian nửa tiếng của anh, quả nhiên là thứ mê muội làm mất cả ý chí!!!

Hai mươi phút sau, Hứa Tân Di gọi video call tới.

Dịch Dương nhìn thoáng qua, không tiếp.

Trực tiếp cắt đứt video call.

Năm phút đồng hồ sau, Hứa Tân Di gọi lần hai.

Dịch Dương lại nhìn thoáng qua, xem như không có việc gì, tiếp tục xem văn kiện.

Lại quá năm phút đồng hồ, Hứa Tân Di gọi lần ba.

Ánh mắt Dịch Dương từ trên màn hình máy tính chuyển dời đến màn hình di động, nhìn nhìn, sắc mặt đỡ hơn đôi chút, chậm rì rì vuốt chấp nhận video call.

Gương mặt Hứa Tân Di xuất hiện ở trên màn hình.

"Ông xã, hôm nay anh đang làm gì? Có nhớ em hay không?"

Vừa chuyển video call, trong nháy mắt, Hứa Tân Di biết, tài khoản Weibo tên Dịch Dương chính là của ông xã Dịch Dương của cô.

Avata cô áo sơ mi cùng cả vật chính là một phần tây trang Dịch Dương đang mặc trên người.

Giọng Dịch Dương rất bình tĩnh: "Có việc?"

"Không có việc gì, chính là muốn gặp anh mà thôi, hôm nay anh cũng bận sao?"

Dịch Dương lời ít ý nhiều: "Bạn."

Hứa Tân Di biểu tình làm như có chút khổ sở: "Vậy anh có biết....."

"Không có."

"Em còn chưa nói hết lời mà!"

Dịch Dương biểu tình cứng lại: "Ý của tôi là, ngày hôm nay tôi rất bận, không có thời gian chú ý chuyện khác, nếu cô không có chuyện gì quan trọng khác, cúp trước..."

"Ừừừ!" Hứa Tân Di cắn môi, làm như có chút khó có thể mở miệng.

Dịch Dương làm như không có kiên nhẫn: "Rốt cuộc là chuyện gì?!"

"Chuyện như thế này, hôm nay xảy ra chút chuyện, trên mạng tung tin vịt em và Hàn Kiều có một chân, còn nói em bao dưỡng Giang Niệm, nói có chứng mạch có xác, có ảnh chụp có video. Ông xã, anh đừng tin những gì bọn họ nói, anh phải tin em, em là thật lòng yêu anh!"

Hứa Tân Di đánh giá, cô đều nói như vậy, Dịch Dương dù sao cũng phải hỏi thêm hai ba câu mới đúng.

Mấy tấm ảnh trên mạng cũng không phải giả, chẳng lẽ Dịch Dương không nghi ngờ? Không ghen? Không phẫn nộ?

"Ừ, tôi tin cô."

Đầu video call bên kia, Hứa Tân Di điếng người.

Ngày thường Dịch Dương không có một chút tín nhiệm đối với cô, hiện tại lại bình tĩnh mở miệng nói tin cô không chút nghi ngờ.

Như thế nào? Muốn chơi trò lãnh bạo lực với cô?

"Ông xã, anh còn nhớ lúc trước ở đoàn phim có người tên là Lý Hàn Tinh vẫn luôn làm khó dễ em sao? Chính là cô ta làm! Cô ta cố ý tìm người bôi đen em, anh không thể buông tha cô ta nha!"

"Được, phong sát cô ta."

Tên đàn ông chó này, một chút cơ hội đều không để cho cô biểu hiện.

"Cảm ơn ông xã, em yêu anh nhiều lắm đó nha, chụt chụt!"

Hứa Tân Di trải chân dài như vậy, làm như rớt cuộc nhớ tới cái gì: "Ông xã, anh có tài khoản Weibo hay không?"

Dịch Dương mí mắt giật giật, trên mặt lạnh đến rớt da, cổ áp suất thấp làm Hứa Tân Di ở cách xa trăm mét đều cảm nhận được.

"Tôi không có hứng thú cũng không có thời gian chơi loại ứng dụng mạng xã hội này"

"Em cũng nghĩ vậy."

Hứa Tân Di nói: "Hôm nay có một tài khoản Weibo dám dùng tên họ của anh, xuất hiện ở dưới khu bình luận Weibo của em, nói cái gì không cần cảm ơn. Lúc ấy em đã đoán được ngay người đó không có khả năng là anh, nhất định là có người giả mạo. Cho nên em kéo đen luôn, anh nói loại người này có ghê tởm hay không? Cũng dám dùng tên họ của anh ra khề thiên hạ!"

"....."

"Ông xã, hôm nay ít nhiều nhờ Hàn Kiều và Giang Niệm ra mặt giúp em làm sáng tỏ việc này. Nếu không còn không biết muốn ồn ào tới mức nào nữa, em phải cảm ơn bọn họ mới được."

Hứa Tân Di nói: "Đội lắt nữa em phải mời anh Hàn ăn bữa cơm, Giang Niệm còn trong kỳ họp đồng với Thiên Ngu, nhưng Thiên Ngu lại phong sát cậu ta, em muốn thay cậu ta giải quyết chuyện họp đồng, anh thấy được không?"

"Anh Hàn?" Dịch Dương hai mắt híp lại.

"Anh đừng hiểu lầm, anh Hàn rất tốt, giống như anh trai của em vậy."

Dịch Dương hừ lạnh: "Tôi không hiểu lầm."

Hứa Tân Di vẻ mặt vui vẻ: "Anh không hiểu lầm thì tốt rồi, em cúp máy trước nha."

"Từ từ ——" Dịch Dương gọi lại.

"Còn có chuyện gì sao?"

Dịch Dương nhớ tới tài khoản Weibo bị kéo đen của mình, cùng câu cảm ơn Hứa Tân Di đã đăng trên Weibo kia.

Nói như thế nào... Tốt xấu gì anh cũng gọi một cuộc điện thoại, dù chuyện nhỏ không tốn sức gì, nhưng cũng là công lao, nhận không nổi Hứa Tân Di một tiếng cảm ơn sao?

"Nếu nói, tài khoản Weibo giả mạo kia là tôi....."

"Ông xã! Thật là anh sao?" Giọng Hứa Tân Di cực kỳ kinh ngạc.

"Không phải anh nói không chơi Weibo sao? Tài khoản kia cũng không chứng thực, em thấy nguyên dòng chữ "Nick name Dịch Dương" luôn, thật là anh sao? Sao anh không bỏ hai chữ "Nick name" đi, tốt xấu cũng phải chứng minh đó là mình chứ?" Biểu tình rất giống như đang trào phúng Dịch Dương.

Càng nghe càng điên người.

Dịch Dương nhướn mày giận dữ nói: "Không phải tôi."

Hứa Tân Di làm ra biểu tình "em biết mà", nó: "Em biết ngay, cái thứ cầu tặc kia sao có thể là ông xã đẹp trai của em được. Ông xã, anh hãy yên tâm, sau này chỉ cần có người dám dùng tên tuổi của anh, em thấy một lần kéo đen một lần, còn muốn báo cáo..."

"Cô ở trên mạng đối xử tốt với người khác một chút, hờ chút là kéo đen, người đó lại không trêu chọc cô..."

"Tên cầu tặc đó dám dùng tên tuổi của anh còn không có chọc em? Không được, em chính là muốn kéo đen tên cầu tặc đó!"

"Thôi bỏ đi, cô vui là được."

Hứa Tân Di nhìn đồng hồ trên màn hình di động, nói: "Ông xã, trời cũng đã khuya, không có việc gì em cúp máy trước nha, anh cũng nghỉ ngơi sớm một chút, chúc ông xã ngủ ngon, chụt chụt."

Màn hình đen.

Cắt đứt video, Dịch Dương im lặng một lát, gọi điện thoại nội tuyến trong công ty, kêu Triệu Bản vào.

Trợ lý Triệu Bản gõ cửa đi vào.

Mặt Dịch Dương không cảm xúc, phản phó: "Mở một tài khoản Weibo cho tôi."

Cứ việc ở một giờ trước Dịch Dương nói không cần Weibo, nhưng làm cấp dưới, Triệu Bản không tư cách cười nhạo ông chủ của mình.

Rốt cuộc muốn ăn cơm.

"Yêu cầu phía chứng thực từ trang web sao?"

Nhớ tới Hứa Tân Di kéo đen mình, Dịch Dương giao cho Triệu Bản tài khoản Weibo kia của mình.

"Chứng thực cái tài khoản này."

Triệu Bản tiếp nhận, cực kỳ giống tài khoản Weibo của cậu tặc, anh nào dám cười.

"Tôi lập tức đi làm ngay."

Hứa Tân Di cách xa Dịch Dương hàng cây số, về mặt phức tạp nắm chặt di động, khóc lóc thảm thiết.

"Xong rồi xong rồi, thật là Dịch Dương ra tay giúp mình, anh ta yêu mình đã sâu như vậy sao?"

Sáng sớm hôm sau, Giang Niệm về mặt áy náy đứng ở trước cửa phòng Hứa Tân Di, đợi Hứa Tân Di make-up xong ra tới, nói khẽ lời xin lỗi với cô: "Chị Tân Di, xin lỗi, em không nghĩ tới chuyện... Buổi tối ngày đó lại có thể mang đến ảnh hưởng lớn như vậy với chị."

Hứa Tân Di vừa mở cửa thì thấy Giang Niệm về mặt áy náy biểu tình trầm thấp, còn tưởng rằng chuyện gì to tát lắm.

Cô rộng lượng phẩy phẩy tay: "Không sao đâu, em đừng để ở trong lòng, những tài khoản đó đều lấy tiền làm việc, trắng nói thành đen, chuyện chính là như vậy đó."

"Chị không trách em?"

"Chị trách em làm gì?"

Hứa Tân Di đi thẳng đến thang máy, vừa nói vừa nói: "Giang Niệm, sau này em bước vào công ty của chị, nhất định phải nhớ rõ, đừng quá xem trọng những thông tin thất thiệt trên mạng mà làm ảnh hưởng đến tâm tình của mình"

"Em phải biết rằng, những tài khoản bôi đen thanh danh của em, bọn họ cũng chỉ nói hai ba câu ở trên mạng. Trong hiện thực, bọn họ không có tư cách gặp mặt nói chuyện với em, cho nên, em không cần để bọn họ ở trong lòng. Mọi việc đã có cô ề kịp và công ty thay em giải quyết, nhớ kỹ chưa?"

Giang Niệm đi sau Hứa Tân Di một bước, nghe xong những lời này, dưới chân cứng lại, nhìn bóng dáng cô đơn hơi gầy của Hứa Tân Di đứng ở trước thang máy, hơi hơi khép mắt: "Dạ, em nhớ rõ rồi."

Một hàng mấy người đi vào địa điểm quay phim, nhân viên đoàn phim đã chuẩn bị xong mọi khâu đoạn, Đạo diễn Từ vừa thấy người thì hỏi: "Tân Di, không có việc gì đi?"

Tân Di cười nói: "Không có việc gì."

"Không có việc gì thì tốt, chút chuyện nhỏ này đừng để ở trong lòng, lo tập trung đóng phim, đợi phim của chúng ta lên sóng, người xem thấy được kỹ thuật diễn của cô, khẳng định sẽ không nói thêm cái gì nữa."

Hứa Tân Di gật đầu.

Đến sau Hứa Tân Di một bước, Hàn Kiêu cùng với quản lý, trợ lý đi vào phim trường.

Ngày hôm qua, có Hàn Kiêu chủ động giúp cô làm sáng tỏ, theo lý mà nói, cô nên đến cảm ơn người ta.

Hứa Tân Di đi qua, về mặt thành khẩn nhìn anh: "Anh Hàn, cảm ơn ngày hôm qua anh nói chuyện giúp em"

Hàn Kiêu vẫn thờ ơ lạnh nhạt bình thản như trước, phảng phất mọi chuyện ở trong mắt anh đều không tính là chuyện gì.

"Không có việc gì, chuyện nhỏ không tốn sức gì mà thôi."

Lạc Kiệt đứng kế bên Hàn Kiêu, về mặt khó chịu, nhịu mày.

Ngày hôm qua, Hàn Kiêu kiên trì đứng ra làm sáng tỏ giúp Hứa Tân Di, tương đương cột hai người vào một chỗ. Hiện giờ, trên mạng xuất hiện không ít lời phê bình đối với hành động của Hàn Kiêu, việc này tuy rằng đã bình ổn, nhưng cũng xuất hiện không ít nghị luận có liên quan đến đời sống riêng tư của Hàn Kiêu.

Không lay chuyển được Hàn Kiều, Lạc Kiệt chỉ lựa chọn ném sắc mặt cho Hứa Tân Di xem.

An Nhã liếc mắt một cái, nhìn thấy Hàn Kiều, vội đi theo môn sau Hứa Tân Di tới, chờ Hứa Tân Di nói xong lời cảm ơn, cô đã chờ không kịp vươn tay chào hỏi Hàn Kiều.

"Chào Hàn tiên sinh, tôi là An Nhã, là người quản lý của Tân Di."

Hàn Kiều nhìn cái tay kia, do dự hai giây, khoảng cách anh do dự đắn đo, Lạc Kiệt đã bước lên, chủ động cầm tay An Nhã: "Chào cô, tôi là Lạc Kiệt, là người quản lý của Hàn Kiều."

Xem như thay mặt Hàn Kiều giải vây.

An Nhã cười xấu hổ.

"Sớm nghe nói qua thanh danh An tiểu thư, hôm nay vừa thấy, quả nhiên không giống người thường, không bằng hai người chúng ta ngồi xuống thêm tài khoản WeChat, để tiện tâm sự với nhau"

"Xin lỗi, tôi không mang theo di động." An Nhã mạnh mẽ gạt tay mình khỏi lòng bàn tay Lạc Kiệt.

Lạc Kiệt người này lớn lên là rất không tồi, rất phù hợp thẩm mỹ của cô, đáng tiếc, là gay.

Cô không có hứng thú đối với gay, cũng chưa bao giờ lãng phí thời gian ở trên người gay.

Đạo diễn Từ đang trong quá trình quay phim, quay đầu sang gọi người.

"Hai người cứ nói chuyện tiếp đi, tôi và anh Hàn đi quay phim trước."

"Từ từ"

An Nhã giữ chặt Hứa Tân Di: "Tân Di, chuyện đó đã giải quyết chị cũng an tâm rồi, công ty còn có chút việc, đợi lát nữa chị phải đi, em ngoan ngoãn ở đoàn phim đóng phim dùm chị, gặp chuyện đừng kích động, nhớ gọi cho chị trước."

An Nhã suy nghĩ cái gì, Hứa Tân Di còn không rõ ràng lắm sao? Hơn phân nửa là trở về vội vàng ôm anh chàng trẻ tuổi nào đó vào lòng tìm kiếm an ủi.

Cô cũng không ép buộc ở lại làm gì.

"Được rồi mà, trên đường nhớ chú ý an toàn."

Lạc Kiệt vỗ vỗ vai Hàn Kiều, nhìn bóng dáng An Nhã rời đi, nói: "Cậu có biết hiện tại tôi nghĩ cái gì không?"

"Cái gì?"

"Tôi nghĩ, con của tôi và An Nhã nên đặt tên là mới hay."

Hàn Kiều: "?"

Tiến độ quay của đoàn phim《Hoàng đồ》có thể dùng cụm từ tiến triển cực nhanh tới hình dung. Từ sau khi Lý Thành Mạn thay thế vai của Lý Hàn Tinh tiến tổ, mọi việc đều suông sẻ.

Hứa Tân Di đối với ánh mắt của đạo diễn Từ không thể không bội phục.

Trước đó, cô đoán bộ phim này phải quay ít nhất đến nửa năm, chiếu tiến độ này đi xuống, chắc không cần đến nửa năm, nói không chừng còn có thể đóng máy sớm trở về ăn bữa cơm tất niên với gia đình.

Nhân viên đoàn phim từ áo khoác mỏng đến áo bông thật dày, Hứa Tân Di bọc đến kín mít, bên người là hai mặt trời nhỏ, một người ngồi xôm ở đầu gối đắp túi chườm nóng, trong tay cầm ly nước ấm, trong ly nước ấm là cầu kỷ. Chưa gì cô đã thể nghiệm cuộc sống của người già.

Nhìn tuyết trắng xóa khắp phim trường, Hứa Tân Di cảm giác như cách một thế hệ.

Từ mới vừa tiến tổ đến bây giờ, nháy mắt thời gian đã trôi nhanh như vậy.

"Chị Tân Di, buổi tối ngâm suối nước nóng, chị thấy sao?"

"Suối nước nóng?"

Tiểu Viên cười thần bí: "Đặt biệt chuẩn bị dành riêng cho chị đó nha"

Tối buổi tối, lúc này Hứa Tân Di mới hiểu ra câu "Đặt biệt chuẩn bị dành riêng cho chị đó nha" của Tiểu Viên là có ý gì.

Là cảnh quay thêm vào đặc biệt chuẩn bị riêng cho cô và Hàn Kiều, là cảnh nam nữ chính ngâm nước nóng ngâm ra tình cảm mãnh liệt đây mà.

Từ sau khi vào đoàn phim, Hứa Tân Di cũng đã tiếp xúc với Hàn Kiều khá lâu, từ trước hưng phấn chờ mong, cho tới bây giờ là xấu hổ cùng khó xử, tâm tình thay đổi cũng bất quá trong ba bốn tháng mà thôi.

Đạo diễn Từ đứng ở bên cạnh suối nước nóng cười nói: "Tân Di, tuy rằng suối nước nóng thoải mái, nhưng cũng đừng vì ngâm nhiều mà cố ý NG, ráng quay một lần qua, đêm nay tôi cho hai người ngâm cho đã luôn! Ok!"

"Đạo diễn Từ cứ yên tâm, nhất định diễn một lần qua!"

Nói xong, nhìn Hàn Kiều.

Về mặt Hàn Kiều lại khá bằng phẳng, hoàn toàn không tin.

Cô cũng chỉ là do mặt dày mới nói cứng vậy thôi.

Hứa Tân Di cởi áo khoác ấm, giao cho Giang Niệm, cậu dùng vẻ mặt âm trầm quan sát tất cả.

Cô nghĩ là do thời tiết lạnh lẽo làm ảnh hưởng đến tâm tình của cậu nhóc xui xẻo này, cũng không để ý.

Tiếp theo, cô run rẩy bước vào suối nước nóng.

Còn đừng nói, nước suối ấm áp vây xung quanh người, vô cùng ấm áp.

Nhưng khi rời khỏi dòng nước ấm áp này, sẽ lạnh hơn gấp mấy lần bây giờ.

Hàn Kiều cũng cởi áo ấm dày bước xuống dòng nước, dưới làn nước nóng, hai người ăn mặc đều rất ít, một lớp áo trong mỏng, đặc biệt là Hàn Kiều, sau khi quần áo bị nước thấm ướt, đường cong cơ thể có thể nhìn thấy rõ ràng.

Hứa Tân Di mặt ửng đỏ, quay mặt sang nơi khác.

"Mọi người chú ý, kiểm tra tất cả một lần cuối, đã trễ thế này, chúng ta tranh thủ quay một lần qua, sớm một chút kết thúc công việc trở về khách sạn nghỉ ngơi."

Đạo diễn Từ ra lệnh một tiếng, hai người cũng bắt đầu tiến vào trạng thái diễn.

Mặt Hàn Kiều vẫn luôn không có cảm xúc, từ lúc đóng phim chung, Hứa Tân Di đều đứng ở góc độ Hàn Kiều suy nghĩ, thấp giọng nói: "Thầy Hàn, thầy đừng khản trương, đợi lát nữa quay diễn, thầy có thể cách tôi xa một chút, dù sao cũng không quay dưới nước."

Đáy mắt Hàn Kiều dần dần dày, ý nghĩa không rõ "Ừ" một tiếng.

Trận diễn này, chủ yếu là tả nam nữ chính phát triển tuyến tình cảm từ linh hồn thăng hoa đến thể xác, tiểu thuyết có miêu tả đoạn này. Hiện tại, Hứa Tân Di hồi tưởng lại còn có chút đỏ mặt, cũng may đạo diễn Từ quay đoạn này hơi mơ hồ, chủ yếu đánh thẳng vào thị hiếu lãng mạn của người xem.

Suối nước nóng đầy hơi nước bốc lên trên, Hàn Kiều một tay chống ở bên cạnh hồ, Hứa Tân Di bị anh vòng ở trong ngực.

Khoảng cách mặt đối mặt, chỉ kém một chút là thân thể hai người trực tiếp dán lên.

Đặc biệt là cơ bắp như ẩn như hiện của Hàn Kiều, Hứa Tân Di chỉ liếc mắt ngắm một cái, cặp mắt kia không biết phải ngó ở nơi nào.

"Cut!"

Đạo diễn Từ đứng bật dậy, đến gần suối nước nóng, hỏi: "Tân Di, cô làm cái gì vậy? Mắt nhìn ở chỗ nào? Có phải cố ý? Muốn ngâm mình trong suối nước nóng nhiều hơn chút sao?"

Hứa Tân Di liên tục xin lỗi: "Xin lỗi nhiều nha đạo diễn Từ, tôi nhất định sẽ diễn tốt."

"Được rồi, lại đến một lần."

"Mọi người chuẩn bị, action!"

Hứa Tân Di lại lần nữa bị Hàn Kiều vòng ở trong ngực, kích thích sóng nước đánh vào trên mặt của cô, Hứa Tân Di cố gắng bình tĩnh, chậm rãi ngẩng đầu, bức bản thân quên mất cốt truyện tiểu thuyết mà bản thân đã xem qua nhiều lần.

Đáy mắt bất khuất cứng cỏi của Hàn Kiều suốt mười năm, giờ phút này rốt cuộc có một chút nhu tình.

Màn ảnh xa khung cảnh.

Tiếng nước càng ngày càng nhanh, càng điên cuồng, sóng nước càng ngày càng khuấy động. Hai bóng dáng hòa quyện nhập làm một, trong khung cảnh hơi nước bốc hơi, dần dần mờ hồ không rõ, ngẫu nhiên truyền ra một tiếng rì uyển chuyển yêu kiều.

"Cut ——" Đạo diễn Từ cười đứng lên.

"Qua!"

Hàn Kiều nghe vậy ngẩn người, cúi người nhìn gương mặt Hứa Tân Di đỏ bừng.

Cũng không biết là bởi vì suối nước nóng quá nóng, hay là cảnh diễn quá mức ái muội, vết ửng đỏ trên mặt lan tới vành tai.

Hầu kết nhúc nhích lên xuống.

"Anh Hàn, qua." Hứa Tân Di xấu hổ cười, nhắc nhở anh.

Hàn Kiều di chuyển ánh mắt, khó khăn lắm mới rời khỏi đôi mắt ngập nước gợi tình kia, im lặng cúi đầu một lát sau, rào một tiếng đứng dậy rời khỏi suối nước nóng, lập tức có nhân viên chạy đến đưa khăn lau cùng áo ấm.

"Nhanh, đi tắm rửa trước rồi thay quần áo sạch, đừng để bị cảm lạnh!"

Hứa Tân Di bọc đến kín mít, chạy nhanh vào chỗ tắm rửa mà đoàn phim đã đặt từ trước.

Ngâm tắm suối nước nóng trong nửa tiếng, đổi quần áo sạch ra tới, Hứa Tân Di toàn thân ấm áp.

"Tân Di, hôm nay cô vất vả rồi."

Nói xong, dừng một chút, đạo diễn Từ tiếp tục nói: "Tiến độ quay bộ phim này rất không tồi, trong suốt ba tháng quay cho đến bây giờ, ít nhiều nhờ cô và Hàn Kiều. Hai ngày sau sẽ có truyền thông tới thăm ban phỏng vấn, cô nhìn xem phía cô có vấn đề kiêng kỵ gì không."

Đạo diễn Từ đưa cho Hứa Tân Di một sấp giấy nặng trĩu, trong đó toàn là nội dung liên quan đến câu hỏi phỏng vấn.

Hứa Tân Di tiếp nhận nhìn thoáng qua, đều là những vấn đề bình thường trong sinh hoạt hằng ngày, không có gì đặc biệt.

"Không thành vấn đề."

"Vậy là tốt rồi, cô cẩn thận cân nhắc một chút, suy nghĩ đến lúc đó nên trả lời như thế nào."

Hứa Tân Di gật đầu.

Truyền thông thăm ban, đầu tiên là đạo diễn, sau đó đến các vai phụ, không một ai trong đoàn phim bị truyền thông buông tha.

Đương nhiên, nhất không buông tha chính là nam nữ chính.

"Thầy Hàn, trước kia thầy không đồng ý tiếp nhận bất kỳ chế tác phim truyền hình nào, cho tới nay đều hoạt động trong lĩnh vực điện ảnh màn ảnh rộng, tôi và rất nhiều fans đều muốn biết, tại sao lần này thầy lại đồng ý tham gia chế tác của đạo diễn Từ?"

Hàn Kiều nhìn đạo diễn Từ: "Trước khi tiếp nhận bộ phim này, tôi đã nói chuyện cẩn thận với đạo diễn Từ, cũng nghiên cứu qua kịch bản, xác thật rất xuất sắc, tôi sẽ không bỏ qua bất kỳ kịch bản nào mà tôi cảm thấy hứng thú."

"Cách đây mấy ngày, thầy Hàn từng ở trên Weibo khen kỹ thuật diễn của Tân Di không tồi, diễn chung cũng rất thoải mái, tôi là fans trung thành của thầy, tôi nhớ rõ trước nay thầy chưa từng công khai khích lệ bất kỳ một nữ diễn viên nào, muốn hỏi một chút Hứa tiểu thư, cô có ý kiến gì đối với chuyện này không?"

Hứa Tân Di có thể có ý kiến gì?

Cô hơi hơi mỉm cười: "Tôi cũng thực ngoài ý muốn, không ngờ thầy Hàn đánh giá kỹ thuật diễn của tôi lại cao như vậy. Thầy Hàn cũng là ta hợp tác quá diễn viên trung ta nhất khâm phục một vị. Cho tới nay, tôi đều lấy thầy Hàn làm mục tiêu, nếu thầy Hàn khích lệ tôi như vậy, sau này tôi đương nhiên phải càng nỗ lực hơn mới được."

Vấn đề của phóng viên không ngoài mấy loại này, trong phim ngoài đời hỏi một câu, nếu có thể đào ra chút tai tiếng tới, vậy càng tốt.

Chỉ là người bị phỏng vấn đều là cáo già có kinh nghiệm, đầu óc được rèn luyện nhiều năm ở trong giới giải trí, như thế nào sẽ bị phóng viên chui chỗ

trống.

Phòng vấn loại vấn đề này có hơn nửa tiếng đồng hồ, đã tới vấn đề tự do, đối tượng phỏng vấn có thể cự tuyệt trả lời.

"Hứa tiểu thư, khoảng thời gian trước, trên mạng có truyền cô và thầy Hàn ở đoàn phim lâu ngày sinh tình, không biết có chuyện này hay không?"

"Đương nhiên không có, thầy Hàn là thần tượng của tôi, không dám khinh nhờn."

"Hứa tiểu thư, cô mới xuất đạo không lâu, vẫn luôn có người gọi cô là Tiểu Hứa Vi Nhân, cô có biết Hứa Vi Nhân sắp về nước hay không?"

Hứa Tân Di giật mình: "Cái gì? Hứa Vi Nhân về nước?"

"Cô không biết sao? Hai ngày trước có truyền thông chụp được ảnh Hứa Vi Nhân về đến sân bay."

Hứa Tân Di biểu tình kinh ngạc đặc biệt rõ ràng.

Hàn Kiều ẩn đường nhú lại, thay cô giải vây: "Còn có vấn đề khác sao?"

Ánh mắt phóng viên lập tức chuyển hướng sang Hàn Kiều.

Kế tiếp, trong khoảng thời gian tự do phỏng vấn, Hứa Tân Di vẫn luôn thất thần, rốt cuộc không trả lời phóng viên bất kỳ một vấn đề nào.

Trở lại khách sạn, Tiểu Viên trấn an Hứa Tân Di: "Chị Tân Di, chị đừng lo lắng, Hứa Vi Nhân đã xuất ngoại nhiều năm như vậy, người xem đã sớm quên mất cô ta, hiện tại danh khí của cô ta so ra kém chị rất nhiều."

Hứa Tân Di lo lắng sốt ruột, mạnh mẽ cười nói: "Chị không có việc gì, đã khuya, mấy đứa cũng đi về phòng nghỉ ngơi sớm đi, chị muốn yên tĩnh một mình."

Tiểu Viên còn muốn nói cái gì, lại bị Giang Niệm ngăn lại.

Hai người rời khỏi phòng.

"Hứa Vi Nhân là ai?" Đứng đợi thang máy, Giang Niệm hỏi Tiểu Viên.

"Hứa Vi Nhân là một nữ diễn viên rất nổi tiếng bốn năm về trước, lúc chị Tân Di xuất đạo, bởi vì lớn lên có chút giống cô ta, cho nên bị gọi là Tiểu Hứa Vi Nhân."

Giang Niệm ở trên đi động tìm hình ảnh của Hứa Vi Nhân.

Ảnh vào mi mắt chính là một tấm hình sân bay của Hứa Vi Nhân.

Xác thật rất giống Hứa Tân Di.

"Là Hứa Vi Nhân lớn lên giống chị Tân Di." Giang Niệm trầm khuôn mặt, đóng lại di động.

Hứa Tân Di chờ Giang Niệm cùng Tiểu Viên rời khỏi phòng, cô gấp không chờ nổi mở Weibo tìm kiếm tag "Hứa Vi Nhân".

Quả nhiên, tấm ảnh ở sân bay gây ồn ào huyên náo trên mạng.

Cách bốn năm, Hứa Vi Nhân trở về trong im lặng, lại vẫn không ngăn cản paparazzi chụp hình.

Chỉ là, trong lòng ngực Hứa Vi Nhân còn ôm một đứa bé trai, thoát nhìn ba bốn tuổi.

Ngẫu nhiên bị truyền thông chụp tới gương mặt chính diện của cậu bé, không biết nhà truyền thông nào lễ phép dữ, còn biết điều mà đánh mosaic.

Cô gửi tin tức hỏi An Nhã: "Hứa Vi Nhân đã trở lại? Chị có ảnh chụp hay video chính diện không?"

An Nhã sao có thể không có, lập tức gửi lại đây, cũng dặn dò cô đừng để việc này ở trong lòng.

Hứa Tân Di nhìn video cùng ảnh chụp, phóng đại hình bé trai trong lòng ngực Hứa Vi Nhân.

Rốt cuộc đã trở lại.

Đây là phản ứng đầu tiên của Hứa Tân Di.

Thân là nữ chủ, Hứa Vi Nhân ở giới giải trí chính là thẳng tiến không lùi, không người có thể kháng cự, dù là bốn năm trước nổi tiếng khắp Đại Giang Nam Bắc, hay là im lặng trở về giống như hiện tại, lấy chính là sáng văn kịch bản nữ chủ, đàn ông bu xung quanh như ong hút mật hoa.

Mà điều bí ẩn nhất trong tiểu thuyết chính là cha ruột của con trai Hứa Vi Nhân là ai.

Nhưng tiếc nuối chính là, Hứa Vi Nhân vẫn không chịu mở miệng nói, cũng không cho con mình làm xét nghiệm ADN với bất kỳ người đàn ông nào xung quanh cô ta.

Mỗi một người đàn ông từng quan hệ với Hứa Vi Nhân đều cho rằng đó là con trai của mình.

Đương nhiên, cũng bao gồm Dịch Dương, tên đàn ông chó kia!

Đáng tiếc, tên chó kia không có vòng sáng lấp lánh của nam chủ, mỹ nhân đã bị nam chủ tóm gọn.

Nam chủ cũng cam chịu đứa bé là con của mình, sau khi tu thành chính quả với nữ chủ, lại không làm xét nghiệm ADN hay bất kỳ hành động chứng minh huyết thống nào.

Tình yêu này, còn bền vững hơn so với vàng bạc châu báu, làm người cảm động.

Đứa nhỏ này rất giống Dịch Dương, có một đôi mắt xinh đẹp, cái mũi nhỏ, miệng nhỏ, Dịch Dương có đứa bé đó cũng có. Quả thực giống nhau như đúc, không cần xét nghiệm ADN, cô cá hết gia tài...

Đây là con trai của Dịch Dương!

Hết chương 37

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nữ Phụ Không Muốn Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Gặp Hứa Vi Nhân

Cách bốn năm, Hứa Vi Nhân từ nước ngoài trở về, ảnh chụp ở sân bay chấn động mọi người.

Fans chia làm ba loại.

Mới vừa vào giới giải trí không lâu, ví dụ như Giang Niệm loại này, chưa từng nghe nói qua Hứa Vi Nhân, đối loại tin tức này khinh thường nhìn lại.

Loại thứ hai, là fans bốn năm trước của Hứa Vi Nhân. Tuy rằng hiện giờ phong cảnh không còn như xưa, nhưng tin tưởng vững chắc Hứa Vi Nhân là vương giả trở về, nhất định có thể tái hiện lại ngày xưa huy hoàng.

Loại thứ ba, là những người không có hứng thú đối với cô, từng chứng kiến hình ảnh bốn năm trước, cũng chứng kiến hình ảnh thay đổi trong suốt bốn năm nay, giới giải trí đổi mới nhanh như vậy, lúc này Hứa Vi Nhân trở về lại như thế nào, cô ta không phải người không thể thay thế.

Loại fans thứ hai cùng loại fans thứ ba ồn ào đến tui bụi.

Nhưng mặc kệ như thế nào, thông tin Hứa Vi Nhân trở về là có thật.

Trong khi mọi người nhón chân chờ thông tin Hứa Vi Nhân trở về giới giải trí, một tháng đi qua, hai tháng đi qua, một chút tin tức cũng không có.

Hình ảnh sân bay hai tháng trước giống như một viên đá nhỏ rớt vào mặt hồ bình tĩnh, kích thích một làn sóng nhỏ, sau khi mặt nước tĩnh lặng, lại không một tiếng động biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Hứa Vi Nhân trầm ổn, ở phim trường xa xôi, Hứa Tân Di cũng trầm ổn, hành động như ngày thường, ban ngày đóng phim, buổi tối video call chọt chọt với Dịch Dương. Tuy rằng trong lòng tràn ngập kích động cùng chờ mong việc Hứa Vi Nhân về nước, nhưng cô là diễn viên, có chức nghiệp đạo đức.

Chính là trời có sập xuống, cũng phải chờ cô hoàn thành bộ phim này rồi lại nói sau.

"Tân Di, lại đây, nhìn đứa nhỏ này thử xem có quen mặt không"

Đứa bé? Hứa Tân Di lập tức nhìn qua ngay.

Là một bé trai mặc trang phục cổ trang, ước chừng ba bốn tuổi, mở to một đôi mắt trong suốt, không hề chớp mắt nhìn cô, thật sự rất ngoan.

"Đây là?"

Đạo diễn Từ nửa nói giỡn, nói câu: "Con trai của cô và Hàn Kiều."

Hàn Kiều đang ngồi xem kịch bản nhìn sang ngay lập tức.

"Được rồi, không đùa hai người nữa, đây là con trai của Thích Minh Nguyệt và Triệu Tử Hành, chạy nhanh chuẩn bị một chút, đợi lát nữa quay cảnh cuối rồi."

Hứa Tân Di trừng mắt nhìn đạo diễn Từ, ngồi xổm xuống, néo néo khuôn mặt nhỏ mềm mại của cậu bé: "Cậu bạn nhỏ, con tên là gì? mấy tuổi rồi?"

Giọng của con nít mềm mại mại mại, lại cực lực nghiền ngẫm từng chữ một, nói rõ ràng từng lời nói, cực kỳ đáng yêu.

"Con tên là Chu Thành Thành, năm nay ba tuổi."

"Vậy con có biết đợi lát nữa muốn làm cái gì không?"

"Biết".

Cậu bạn nhỏ ngoan ngoãn mà nói: "Đóng phim."

"Ngay cả đóng phim con đều biết?"

"Là mẹ dạy."

"Thật ngoan!"

Mấy bạn nhỏ ba bốn tuổi thật đúng là đáng yêu, không gây chuyện không ồn ào sẽ không bị ghét, không biết con trai Hứa Vi Nhân có đáng yêu như vậy hay không?

Nhân viên tại hiện trường làm tốt phân đoạn chuẩn bị quay.

Hứa Tân Di ngồi ở trên bàn đu dây, trong lòng ngực ôm cậu bạn nhỏ đáng yêu, chậm rì rì đóng đưa bàn đu dây.

Ánh mặt trời vào đông vừa đủ nhiệt độ, chiếu ánh sáng ấm áp khắp Ngự Hoa Viên hoang vu, cái ấm giữa mùa đông lạnh giá thấm vào ruột gan.

Những lời hát đồng giao trong hoa viên phát tán ra bốn phía, màn ảnh chuyển hướng ra phía ngoài hoa viên, Hàn Kiều mặc cảm y, nghe tiếng ca ngừng chân lại, thái giám thị vệ đi theo phía sau sôi nổi lui ra.

Anh nhẹ nhàng đi vào Ngự Hoa Viên.

Trong đôi mắt đen nhánh, chỉ còn lại một bóng hình xinh đẹp trên bàn đu dây.

Màn ảnh kéo cao, chuyển hướng hai chú chim chụm đầu, cọ vào nhau đang đậu trên nhánh cây.

Trong hoa viên truyền đến tiếng cười như chuông bạc của trẻ con.

"Cut ——"

Đạo diễn Từ đứng dậy, vỗ tay: "Qua! Tân Di quá tuyệt, đóng máy!"

Hàn Kiều tặng cô một bó hoa, cho cô một cái ôm thật chặt, chúc mừng cô thuận lợi đóng máy.

Hứa Tân Di ôm bó hoa hồng lớn, trong lòng không biết mùi vị ra sao: "Cảm ơn mọi người trong khoảng thời gian này chăm sóc tôi thật tốt."

Đạo diễn Từ tiến lên: "Muốn nói cảm ơn, hẳn là tôi tới nói mới đúng, cảm ơn cô diễn vai Thích Minh Nguyệt có hồn đến như vậy, có cơ hội, chúng ta lại hợp tác."

"Nhất định."

Đêm đó, Hứa Tân Di mời cả đoàn phim ăn cơm, lần này đóng phim, cô rất vui vẻ, không có cảnh người lừa ta gạt như những đoàn phim trước. Nếu có cơ hội, cô xác thật muốn lại lần nữa hợp tác với đạo diễn Từ.

Trước lúc tan cuộc, Hàn Kiều đặc biệt gọi cô lại.

Giới giải trí chính là như vậy, suốt mấy tháng sớm chiều ở chung, sau khi diễn xong cơ hồ không chạm mặt.

"Có cơ hội lại liên hệ."

Hứa Tân Di hơi giật mình, ngược lại cười nói: "Được."

Hôm sau, Hứa Tân Di không dây dưa với đoàn phim lâu, mà là mang theo Giang Niệm cùng với toàn ê kíp trực tiếp trở về thành phố A.

Không thông báo cho bất kỳ ai.

Cô nhờ An Nhã tìm một căn phòng cho Giang Niệm, chờ giải quyết chuyện hợp đồng giữa cậu và Thiên Ngu, lại nói đến chuyện ký hợp đồng với công ty sau.

Giang Niệm đồng ý.

"Làm sao vậy? Thấy vẻ mặt em rầu rĩ không vui."

Sau khi lo liệu xong chuyện của Giang Niệm, Hứa Tân Di đi nhờ xe của An Nhã về nhà.

Hứa Tân Di mời một xoa ản đường, lắc đầu: "Không có việc gì."

An Nhã tay lái xoay một vòng cong.

"Đừng"

Hứa Tân Di ngăn lại: "Không trở về nhà chính, đưa em về Nhất Phẩm Lan Đình."

An Nhã trêu ghẹo nói: "Đây là làm sao vậy? Trước một tiếng một tiếng Dịch Dương hận không thể lập tức đóng máy trở về nhào vào lòng, như thế nào hiện tại đóng máy, ngược lại không muốn gặp mặt anh ta?"

Hứa Tân Di nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ xe, sắc mặt bình tĩnh, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

Im lặng thật lâu, làm An Nhã cảm giác có chút không thích hợp.

"Em... Rốt cuộc làm sao vậy?"

Hứa Tân Di thở dài: "Chị biết Hứa Vi Nhân không?"

"Đương nhiên biết, hình như là... Hơn hai tháng trước về nước, còn mang theo một đứa bé. Yên lặng không tiếng động, hai tháng trước tham gia một talk show, kể hết những gian khổ đã trải qua trong mấy năm nay, nghe tới rất đáng thương, làm sao vậy?"

"Đáng thương?"

Hứa Tân Di lạnh lùng cười: "Cô ta có đáng thương hơn em không?"

Càng nói càng kỳ quái.

"Rốt cuộc em làm sao vậy?"

"An Nhã, chị biết không? Hứa Vi Nhân quen biết với Dịch Dương từ trước."

"Quen biết?"

An Nhã cả kinh: "Quen ở mức nào?"

Nếu chỉ là quen biết bình thường, Hứa Tân Di sẽ không thất hồn lạc phách như vậy.

Chẳng lẽ...

Nhưng cô chưa từng nghe qua?

"Bọn họ đã từng... Em không biết, chỉ biết hình như quen biết trên mức độ bạn bè."

"Hình như? Tân Di, mấy chuyện loại này em phải biết rõ ràng, đừng suy nghĩ bậy bạ"

Gương mặt Hứa Tân Di hiện ra hai chữ đau đớn: "Chị không biết, Dịch Dương và Hứa Vi Nhân... Bọn họ đã từng..."

Cô đau khổ nhắm mắt lại, như không muốn tiếp tục nói thêm gì.

An Nhã nắm chặt tay lái, truy vấn: "Đã từng như thế nào?"

Hứa Tân Di che mặt thất thanh, nghẹn ngào, hét lên: "Đừng hỏi, em không muốn nghĩ tới. Lần này Hứa Vi Nhân trở về, còn mang theo một đứa con trai. An Nhã... Chị biết không, đứa nhỏ này, rất có khả năng là của Dịch Dương!"

"Dịch Dương?"

An Nhã không thể nói không khiếp sợ, muốn an ủi Hứa Tân Di. Trong lúc nhất thời cũng không biết nói cái gì.

Cô bay nhảy khắp các quán bar, hưởng hết hoa thơm cỏ lạ, lại chưa từng giống như Hứa Tân Di, một lòng một dạ chết ở trên người một người đàn ông.

Nếu người đàn ông của cô có người phụ nữ khác, hai người kia còn có con, như vậy khẳng định cô sẽ thiên tên khốn đó, một chân đạp bẹp tên chó đó, sẽ không làm bản thân có nửa điểm phiền lòng thua thiệt.

"Không đúng, sao em biết là của Dịch Dương? Dịch Dương nói? Hay là chính em phát hiện ra?"

"Người khác nhìn không ra, nhưng em nhìn ra, thằng bé quả thực là một khuôn mẫu từ Dịch Dương ẩn ra tới!"

Một cái khuôn mẫu ẩn ra tới?

An Nhã nghi hoặc nhớ lại diện mạo của đứa bé kia.

Không giống nha?

Giống chỗ nào?

"An Nhã, chị nhất định phải giúp em!"

"Em cứ việc nói, chị có thể giúp nhất định giúp."

"Chị giúp em hẹn cô ta ra ngoài."

"Hẹn ra ngoài?"

"Đúng vậy!"

Hứa Tân Di nghiêm túc bình tĩnh, nói: "Em muốn nói chuyện nghiêm túc với cô ta."

"Nói... Không phải... Tân Di, trước tiên, em cần phải bình tĩnh một chút. Nghe chị nói nè, mọi chuyện còn chưa có rõ ràng, em đừng xúc động. Em hỏi Dịch Dương trước được không? Hỏi rõ ràng chuyện về đứa bé đó rồi chúng ta lại hành động sau."

"Hỏi rõ ràng?"

Hứa Tân Di bị phản nhìn cô: "Còn có cái gì không rõ ràng! Lúc Dịch Dương học đại học, bọn họ là đồng học, trai đơn gái chiếc, lâu ngày sinh tình, bằng không tại sao cô ta lại có con với Dịch Dương!"

"Em... Trước từ từ..."

An Nhã càng nghe càng cảm thấy không thích hợp: "Em có chứng cứ gì chứng minh... Đứa bé kia là con của Dịch Dương?"

Hứa Tân Di cái gì cũng nghe không vào, đắm chìm ở thế giới riêng của chính mình: "Em tuyệt đối sẽ không để cô ta phá hư hôn nhân của em và Dịch Dương! An Nhã, chị mau chóng giúp em hẹn cô ta ra ngoài, em phải nói chuyện nghiêm túc với cô ta!"

"Cái này....."

"Chị không muốn giúp em?"

"Nguyên ý! Chị đương nhiên nguyên ý, ok, để chị nghĩ cách liên lạc cô ta, giúp em hẹn cô ta ra ngoài để em hỏi rõ ràng, được chưa?"

Hứa Tân Di đáy mắt rung rung: "Cảm ơn chị An Nhã."

Chiều này là tuyệt vời cô học được từ nhỏ.

Nữ phụ ác độc đều hành động như vậy.

Kiều ngạo ương bướng, xúc động ngu ngốc, không điều tra chân tướng mọi chuyện, một mực tin tưởng những gì bản thân nhìn đến, tin những gì bản thân nguyện ý tin, đặc biệt là những chuyện nhằm vào nữ chủ, một đường chạy như điên trên con đường tìm đường chết.

Hứa Tân Di tin tưởng, không bao lâu nữa, Dịch Dương sẽ hoàn toàn chán ghét mình.

Sau đó ly hôn với cô!

Tình tiết trong tiểu thuyết còn không phải là như vậy sao? Cô chính là một người phụ nữ sẽ nhân danh vì yêu Dịch Dương mà chuyện gì cũng đều làm ra

được!

Nghĩ lại thật là tuyệt vời.

Hoàn mỹ!

An Nhã làm việc đáng tin cậy, hai ngày sau điện thoại thông báo cô, đã thành công hẹn Hứa Vi Nhân, địa điểm là một tiệm cà phê nội thành.

Cùng ngày, Hứa Tân Di make-up đậm, to son môi đỏ chói, mang theo một túi xách hiệu LV giới hạn trên toàn cầu, đeo kính râm, hạng nặng võ trang đi thẳng đến nơi hẹn.

Hứa Tân Di đẩy ra cửa tiệm cà phê, thì nhìn thấy một người phụ nữ gương mặt dịu dàng, trang điểm không lò lằng, ngồi trong một góc.

Hứa Tân Di biết, đây là bản mặt tình nhân mang thai đến trước mặt chính thể than thân trách phận, nói hai người mới là tình yêu chân thành, đây cũng là vai Hứa Vi Nhân rất thích đóng.

Năm tháng yên bình, không tranh không đoạt, cực kỳ giống ánh trăng sáng lóe lên trong bóng đêm trên vòm trời tối đen kia.

Khiến người ta chỉ liếc mắt một cái đã khó quên.

Là loại hình phụ nữ mà đàn ông thích nhất, một bóng dáng một nụ cười, có thể đủ kích phát dục vọng chiếm hữu của đàn ông. Lúc đa sầu đa cảm, có thể kích động ý muốn bảo vệ của đàn ông.

Cô hùng hổ đi đến trước mặt Hứa Vi Nhân: "Nói đi, cô cần bao nhiêu tiền mới có thể rời khỏi Dịch Dương?"

Hứa Vi Nhân giật mình ngẩn người: "Cô là Tân Di đi? Tôi biết cô, chào cô, tôi là Hứa Vi Nhân."

Hứa Vi Nhân vui vẻ vươn tay chào hỏi cô.

Hứa Tân Di khinh miệt thoáng nhìn bàn tay của cô ta, cũng không tính toán duỗi tay nắm, ngồi xuống ở trước mặt cô ta.

Hai người, quả thực chính là hai loại hình cực đoan.

"Cô hẹn tôi ra có việc gì sao?"

"Đương nhiên là có"

Hứa Tân Di tháo kính râm xuống, đặt túi xách giới hạn ở trên bàn, một bộ dáng P*tai đại khí thô, tôi rất có tiền: "Tôi nghe nói cô mang theo một đứa bé về nước, nói cho tôi, cha của đứa bé đó là ai? Là Dịch Dương sao?"

Đề cập tên này, Hứa Vi Nhân có hơi hơi xuất thần, như chìm vào trong dĩ vãng.

Cô cũng không có nói lời nào.

Im lặng trong một thời gian dài làm Hứa Tân Di cực kỳ tức giận.

"Thật là Dịch Dương? Hứa Vi Nhân, cô thật là mưu mô xảo quyệt, muốn dùng con trai làm lợi thế gả vào nhà họ Dịch phải không?"

"Tôi không hiểu rõ, Hứa tiểu thư lời này là có ý gì?!"

"Tôi có ý gì? Đùng giả đồ, cô cho rằng tôi không biết cô đang nghĩ cái gì sao? Tôi nói cho cô, tôi và Dịch Dương đã kết hôn hai năm, cô cảm thấy mẹ và ông của Dịch Dương sẽ để một con tiểu tam bước vào cửa nhà họ Dịch sao?"

"Cô và Dịch Dương... kết hôn?"

Nhìn Hứa Vi Nhân kinh ngạc, Hứa Tân Di cao ngạo nâng lên cằm "Cô còn không phải là muốn tiền sao? Tôi có tiền, tôi cho cô, nói đi, cô muốn bao nhiêu mới đồng ý rời khỏi Dịch Dương, mới có thể đầu chết chuyện con trai vào trong bụng?"

Hứa Vi Nhân sửa sang lại biểu tình của bản thân, khép hờ mi dịu dàng cười: "Thì ra Hứa tiểu thư tìm tôi, chính là vì việc này?"

"Bằng không đâu? Chẳng lẽ cô muốn trở lại giới giải trí? Không quan hệ, tôi có thể giới thiệu mấy nhân vật cho cô, đủ nuôi sống bản thân cô cùng con, chỉ cần cô ngậm chết chuyện này ở trong lòng."

Hứa Vi Nhân im lặng không nói gì.

Ngồi ở chỗ kia, như là một đóa hoa trắng không tranh không đoạt với đời.

Hứa Tân Di ấn đường hơi nhếch.

Đóa hoa trắng này cho cô có cảm giác diễn còn tốt hơn cô?

Không được!

Không thể thua!

Nhân vật nữ phụ độc ác này là của cô, quyết không thể bại bởi đóa hoa trắng này!

Hứa Tân Di móc ra một thẻ ngân hàng từ trong túi xách, ném xuống trước mặt Hứa Vi Nhân, ý vào chính mình có mấy đồng tiền dơ bẩn không để người phụ nữ trước mắt vào mắt.

"Tiền trong card cũng đủ cô sống hơn nửa đời, làm người, vẫn là muốn đủ, đừng quá tham."

Hứa Vi Nhân coi thường tấm thẻ ngân hàng kia, khinh thường nhìn lại.

"Cô nói, bao nhiêu tiền cô mới đồng ý rời khỏi Dịch Dương?"

Hứa Vi Nhân cũng không phủ nhận cũng không cự tuyệt, cô nói: "Năm mươi triệu."

"Năm mươi triệu?"

Hứa Tân Di cười: "Cho nên cô đây là cam chịu đứa bé đó là của Dịch Dương? Cô xác định năm mươi triệu là có thể rời khỏi Dịch Dương?"

Hứa Vi Nhân nhìn Hứa Tân Di mỉm cười, xem như cam chịu.

Hai người mất đối mắt, không chút nào lùi bước.

Một giây, hai giây.

Hứa Tân Di lấy tấm thẻ ngân hàng trên bàn bỏ ngược vào túi xách, bình tĩnh đứng dậy, cầm túi xách LV giới hạn cô mới mua lên, ở trong ánh mắt nghi hoặc của Hứa Vi Nhân, sạch sẽ lưu loát nói: "Chúc hai người hạnh phúc."

Phụt!

Năm mươi triệu?

Tên chó đó xứng sao?

Hết chương 38

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nữ Phụ Không Muốn Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Về nhà chính

Hứa Tân Di đi từ quán cà phê ra, bấm nghe lại đoạn ghi âm từ di động, càng nghe càng không thích hợp.

Hứa Vi Nhân chiêu trò rất cao?

Trong suốt cuộc nói chuyện, một câu cũng chưa thừa nhận đứa bé đó là của Dịch Dương.

Quả nhiên là nghi án lớn nhất trong tiểu thuyết, Hứa Vi Nhân miệng ngậm cũng đủ chặt.

Nhưng tại sao Hứa Vi Nhân không diễn dựa theo kịch bản?

Không phải là khi thấy cô ném thẻ ngân hàng trước mặt cô ta, thì lập tức chuyển sang chế độ bông sen trắng, về mặt khuất nhục nhìn chăm chăm vào cô, sau đó hét lên "mặc kệ cô ra bao nhiêu tiền, tôi cũng sẽ không rời khỏi Dịch Dương, con trai của tôi không thể không có ba! ". Sau đó khóc lóc chạy khỏi quán cà phê.

Tại sao còn bình tĩnh hơn cô mà hét giá năm mươi triệu?

Năm mươi triệu?

Hứa Tân Di mắt tròn trắng.

Hứa Vi Nhân hổ người không đền mạng, mở miệng một phát năm mươi triệu, không bằng đoạt ăn cướp cho rồi!

Thật dám nói ra mà không ngượng miệng.

Bắt cô bỏ ra năm mươi triệu chuộc thân cho tên đàn ông chó kia?

Nằm mơ!

Nhưng mặc kệ nói như thế nào, hôm nay lấy tiền nhục nhã Hứa Vi Nhân, cô ta khẳng định sẽ không bằng lòng để yên. Một ngày nào đó trong tương lai, chắc chắn Hứa Vi Nhân sẽ nhân thời cơ thỏa đáng nói chuyện này ra cho Dịch Dương nghe, chăm ngò quan hệ giữa cô và Dịch Dương.

Chỉ cần Hứa Vi Nhân để chuyện này ở trong lòng, cũng không phí công hôm nay cô diễn ác như vậy.

"Ký chủ, cô lấy tự tin đâu ra nhận định con trai của Hứa Vi Nhân là của Dịch Dương? Tình tiết này là một ẩn số trong tiểu thuyết, không có đáp án"

Hứa Tân Di hơi hơi mỉm cười: "Cho nên nói trí tuệ nhân tạo không có tình cảm, tự nhìn đi"

Cô lấy tấm ảnh chụp rõ mặt Hứa Vi Nhân ôm con trai tại sân bay, phóng lớn gương mặt của đứa bé: "Gương mặt này, giống y chang Dịch Dương nha!"

"Giống chỗ nào?"

"Í chết, tôi lỡ quên, trí tuệ nhân tạo không có đôi mắt, cho nên nhìn không tới, tôi nói cho..."

"Chúng ta có thể rà quét."

"Vây người hẳn là rà quét ra mới đúng, người nhìn xem, đôi mắt, cái mũi, miệng, lông mày, lỗ tai, có giống Dịch Dương hay không? Quả thực giống nhau như đúc!"

Tiểu A muốn nói lại thôi, cũng nhỏ giọng giận dỗi, nói: Ta thấy không giống.

"Người cũng đừng vội vội, nghe ta, ta định đoạt, đáp án ngay cả trong tiểu thuyết chưa giải thích được hiện tại ta nói cho người biết! Đứa nhỏ này chính là của Dịch Dương!"

Nghĩ nghĩ, Tân Di gọi điện cho An Nhã, trong điện thoại, cảm xúc của cô hạ xuống, âm thanh nghẹn ngào: "A lô, An Nhã, ra tới tâm sự với em đi."

Nửa tiếng sau.

"Cái gì? Năm mươi triệu?" An Nhã nghe Hứa Tân Di nói những chuyện xảy ra hôm nay, một năm một mười nói hết tất tần tật. An Nhã nghe xong, giọng điệu khiếp sợ đến tột đỉnh, ánh mắt nhìn Hứa Tân Di như đang xem con ngốc.

"Thật không hổ là em nha Hứa Tân Di, chuyện gì cũng chưa biết rõ ràng, em đã lấy tiền đập vào mặt người ta, bắt cô ta rời khỏi Dịch Dương?!"

Hứa Tân Di một chút cũng không biết hối cãi: "Còn có cái gì không biết rõ ràng? Hứa Vi Nhân có quen biết với Dịch Dương, từng có một đoạn tình cảm ở đại học. Nếu không phải bởi vì đủ mọi lý do, lại trời xui đất khiến... Bọn họ đã sớm ở bên nhau rồi còn đâu!.."

Vừa nói đến đây, Hứa Tân Di bị phần đan xen, hận đến ngứa răng: "Bọn họ ngay cả con đều có, còn có cái gì không biết rõ ràng? Chẳng lẽ em phải đợi Hứa Vi Nhân mang con tìm tới cửa, lúc đó em mới..."

Cô nói không được nữa.

"Em cũng không thể cắn chết nói đứa bé kia là của Dịch Dương, trừ bỏ đôi mắt giám định quan hệ cha con của em ra, em còn có chứng cứ khác sao? Em có biết rằng trên đời này có một phương pháp giám định vô cùng chính xác, vô cùng đáng tin cậy, gọi là xét nghiệm ADN không?"

"Nhưng Hứa Vi Nhân thừa nhận ngay trước mặt em nha!"

"Vây em càng không thể vừa gặp mặt đã quăng tiền bắt cô ta chạy lấy người!"

An Nhã hận sắt không thành thép mà chọc chọc vào đầu cô.

"Chị nói Hứa Tân Di, ngày thường em khôn khéo như vậy, tại sao một khi gặp được những chuyện liên quan đến Dịch Dương, thì trí thông minh giảm xuống đáng kể như vậy hả? Chuyện lớn như vậy, em có thể thanh tỉnh một chút hay không? Hoặc là trước khi em muốn làm gì hãy hỏi chị một tiếng được không?"

"Nhưng mà... Nhưng mà em không thể để Dịch Dương thấy đứa nhỏ này."

Hứa Tân Di biểu tình vô cùng vội vàng: "Chị cũng biết, Dịch Dương... Anh ấy không thích em, đến bây giờ cũng chưa chạm vào người em, ông nội và mẹ vẫn luôn đều muốn có đứa cháu ẵm bông. Hiện tại có sẵn một đứa cháu ở trước mắt, chị cảm thấy bọn họ sẽ làm sao hả?"

"Nhưng em cũng không thể xúc động như vậy, chúng ta thương lượng mọi việc từ từ được không? Em đi tìm cô ta, không phải đưa nhược điểm vào thẳng trên tay cô ta sao? Muốn cô ta sau này thuận miệng nói chuyện này ra, mọi người sẽ thấy em thế nào? Dịch Dương lại thấy em thế nào?"

"Nhưng em nhìn không được! An Nhã, em thật sự vô cùng sợ hãi, em sợ Dịch Dương vừa thấy đứa trẻ đó sẽ vứt em đến sau đầu. Trước đó anh ấy chỉ muốn ly hôn với em, chị nói, anh ấy có thể khơi lại chuyện ly hôn với em hay không?"

An Nhã bình tĩnh lại, nói: "Em đừng vội, tình hình hiện tại không phải là không thể sửa đổi, Dịch Dương động tâm đối với em mười có tám chín phần là sự thật. Anh ta không có khả năng giống như trước đây, tùy tiện nhắc đến chuyện ly hôn."

"Rốt cuộc em phải làm gì bây giờ đây?!"

An Nhã im lặng suy nghĩ một lát: "Từ hôm nay trở đi, em hãy làm theo những gì chị nói."

Hứa Tân Di im lặng, như bất được rom rã cứu mạng, mắt trông mong nhìn An Nhã: "Chị nói đi, em nên làm cái gì, không nên làm cái gì? Chị đều nói cho em, sau này em tuyệt đối sẽ không hành động giống như hôm nay, sẽ không xúc động như vậy!"

"Vậy được, em nghe chị nói. Thứ nhất, sau này em tuyệt đối không thể lại một thân một mình đi tìm Hứa Vi Nhân, hiện tại em là vợ hợp pháp của Dịch Dương, mà cô ta tạm thời cũng không có làm ra bất kỳ hành động gì chen chân giữa em và Dịch Dương, thái độ của em đối với cô ta muốn rộng lượng một chút. Em sử dụng bất kỳ phương thức nào nhục nhã cô ta, chỉ có thể làm em nhìn như một người đàn bà vô học, đánh đá."

Hứa Tân Di gật đầu.

"Thứ hai, nếu Dịch Dương đã biết chuyện này, em coi như không hay không biết, chưa nghe nói qua, em đừng ồn ào gây chuyện ở trước mặt Dịch Dương, em hành động như vậy chỉ làm gia tăng sự chán ghét của anh ta đối với em, em cần phải biểu hiện đến khoan dung rộng lượng, làm Dịch Dương nảy sinh áy náy với em."

"Nhưng mà..."

"Nhìn!"

An Nhã tiếp tục nói: "Thứ ba, khống chế chính cảm xúc của mình dù em ở bất kỳ nơi nào bất kỳ địa điểm nào nghe được hoặc là nhìn thấy Hứa Vi Nhân, đặc biệt là con trai của Hứa Vi Nhân, em tuyệt đối tuyệt đối không thể tức giận, không thể có bất kỳ hành động cử chỉ hay là lời ăn tiếng nói không nhân văn"

"Thứ tư, như em nói, lỡ như Dịch lão tiên sinh và Dịch phu nhân đã biết tin đứa trẻ đó tồn tại, em cũng không cần gây chuyện dùm chị, tin chị, lão tiên sinh cùng phu nhân là người hiểu lý lẽ, bọn họ tuyệt đối sẽ không bởi vì một đứa con riêng bắt em và Dịch Dương ly hôn, cho phép cô ta vào cửa."

"Thứ năm, trong tương lai, Hứa Vi Nhân khẳng định sẽ trở về giới giải trí, đến lúc đó có khả năng sẽ có xung đột cùng va chạm với em. Rốt cuộc khi xuất đạo em là mang danh "Tiểu Hứa Vi Nhân" xuất đạo, truyền thông khẳng định sẽ lôi hai người ra tới đối lập, có đối lập sẽ có nâng dầm. Nếu dầm em, em nhất định không cần để ở trong lòng, dùng tác phẩm chinh phục fans."

An Nhã mỗi nói một câu một chữ, Hứa Tân Di đều ghi nhớ ở trong lòng, còn đặc biệt ghi thêm vào trong di động.

Thứ nhất, tiếp tục tìm Hứa Vi Nhân, ngôn ngữ cần phải khắc nghiệt, thái độ cần ngạo mạn, nghĩ mọi cách nhục nhã cô ta.

Thứ hai, sau khi Dịch Dương biết việc này, cần phải gây ồn ào, càng lớn càng tốt.

Thứ ba, thấy con trai Hứa Vi Nhân...

Hứa Tân Di nghĩ nghĩ, trẻ nhỏ là vô tội, thôi đi.

Nội dung điều thứ ba xóa bỏ.

Thứ ba, Dịch lão tiên sinh và Dịch phu nhân cần phải biết sự tồn tại của đứa bé, muốn một khóc hai nháo ba thất cổ.

Thứ tư, giới giải trí oan gia ngõ hẹp Hứa Vi Nhân, mua tài khoản trên mạng bôi đen cô ta, dầm bẹp cô ta...

Viết xong, thêm một câu vào điều thứ tư: Phải làm Dịch Dương biết, người đứng ở sau lưng bôi đen Hứa Vi Nhân là cô.

Đến lúc đó, Dịch Dương vì người đẹp phần nộ đến tột đỉnh, tìm cô tính sổ, cuối cùng ly hôn.

Tình cảm này tình yêu này, cảm động trời cảm động đất.

"Dạ, em đều đã nhớ kỹ, chị yên tâm, sau này em tuyệt đối sẽ không hành động thiếu suy nghĩ như vậy, nhất định dựa theo những gì chị nói mà làm."

An Nhã yên lòng: "Em có thể bình tĩnh lại thì nhất định sẽ không thua con nhỏ Hứa Vi Nhân kia, khẳng định có thể bảo vệ quan hệ giữa em và Dịch Dương."

Bảo vệ quan hệ giữa em và Dịch Dương?

Hứa Tân Di trong lòng mất trợn trắng.

Tên chó Dịch Dương kia ai muốn bảo vệ anh ta, ai muốn găm thì cứ găm đi.

Nhưng cô lại ra vẻ cảm động: "An Nhã, cảm ơn chị."

"Giữa chúng ta đừng nói lời cảm ơn"

Nhìn thời gian, An Nhã đứng dậy: "Được rồi, thời gian không còn sớm, trạng thái này của em chị cũng không yên tâm, chị đưa người em trở về trước đi."

"Phục vụ, thanh toán."

Hứa Tân Di rút thẻ ngân hàng ra thanh toán.

Hai phút sau, người phục vụ cười đi vào ghé lỗ: "Hứa tiểu thư, thật xin lỗi, số dư tài khoản trong thẻ này không đủ."

Hứa Tân Di nghi ngờ trong một lát, nhìn người phục vụ đưa trả trở về thẻ ngân hàng đột nhiên phục hồi tinh thần lại, từ trong túi móc ra một tấm thẻ khác đưa cho người phục vụ, nói: "Xin lỗi, lấy sai thẻ."

Trên xe, An Nhã hỏi Hứa Tân Di: "Trở về nhà chính hay là Nhất Phẩm Lan Đình?"

Hứa Tân Di nghĩ nghĩ: "Trước đưa em đến Nhất Phẩm Lan Đình, lấy chút đồ vật rồi lại đưa em trở về nhà chính?"

An Nhã khởi động xe: "Sau khi trở về, em nhất định phải nuốt chuyện này vào trong lòng, nhịn xuống, giả vờ như không biết chuyện gì hết, hiểu chưa?"

Hứa Tân Di gật đầu: "Chị yên tâm, em biết nên làm cái gì."

Nửa tiếng sau, xe ngừng ở phía dưới gara Nhất Phẩm Lan Đình, hai người lên lầu. Hứa Tân Di thay đổi quần áo lấy quà tặng ra, tinh thần phấn chấn, hoàn toàn khác khuôn mặt suy sút không hề cảm giác an toàn nửa tiếng trước, khác nhau như hai người.

Nhìn thời gian, An Nhã mở WeChat, đẩy cuộc hẹn với một cậu trai trẻ cô vừa mới quen tối hôm qua, thờ dãi: "Chị thật trở thành tài xế của em rồi."

"Thôi được rồi mà chị An Nhã, chờ chuyện này giải quyết, em nhất định cảm ơn chị thật hậu hĩnh."

Đến mối quan hệ như của hai người, muốn nói cái gì cũng đều có thể nói.

"Được đó, chị đây ngồi yên chờ hậu hĩnh của em."

Chiếc xe khởi động.

Một tiếng sau, xe An Nhã ngừng ở bên ngoài biệt thự nhà chính.

"Tự em đi vào đi, mấy ngày nay em nghỉ ngơi cho khỏe, chuyện công việc chị giúp em dời sang ngày khác."

Nói xong, nghênh ngang mà đi.

Hứa Tân Di đứng ở bên ngoài cổng biệt thự, trên tay là bao lớn bao nhỏ, mang về không ít quà tặng, nhìn trước cửa biệt thự được chiếu sáng bởi hai ngọn đèn đường, thờ sâu, mỉm cười bước vào cửa.

Bên trong biệt thự, Dịch phu nhân đang ngồi trên ghế sofa ở phòng khách, cắt tia bó hoa hôm nay bà mới mua, Dịch lão tiên sinh ngồi ở một bên xem tạp chí kinh tế tài chính, hai người ngẫu nhiên thường thường nói một vài câu qua lại.

"Ông nội, mẹ, con đã trở về rồi nè!"

Giọng nói vui vẻ đầy phấn chấn từ cửa truyền đến, Dịch lão tiên sinh và Dịch phu nhân ngẩng ra, ngẩng đầu nhìn lại.

"Tân Di đã trở về?"

Dịch lão tiên sinh buông xuống tạp chí, Dịch phu nhân buông xuống kéo.

"Sao trở về cũng không thông báo trước một tiếng?"

Hứa Tân Di đặt quả lên trên bàn trà: "Muốn cho mọi người bất ngờ, đúng rồi, ông nội, con có mua quà về cho ông nè, một loại trà rất nổi tiếng ở thành phố bên kia, bởi vì số lượng không nhiều lắm, nên không bán ở những nơi khác, chỉ có ở nơi đó mới có. Con có mua một chút về, ông nhìn thử xem!"

Nói, cô lấy một hộp trà được đóng gói tỉ mỉ ra đưa cho Dịch lão tiên sinh.

"Mẹ, đây là mặt nạ mới ra của nhãn hiệu mẹ hay dùng, chắc là sẽ thích hợp với da mặt của mẹ đó, mẹ dùng thử xem, nếu cảm thấy không thích hợp mẹ nhớ nói với con nha."

Dịch phu nhân tiếp nhận hộp mặt nạ được đóng gói đẹp mắt, tuy rằng ngoài miệng nói bản thân đã có không cần mua, nhưng trong ánh mắt toát ra yêu thích không lừa được người khác.

"Trở về thì trở về, còn mua nhiều thứ như vậy làm gì"

Dịch lão tiên sinh hiền lành lời kéo cô ngồi xuống, nhìn cô từ trên xuống dưới: "Đóng phim suốt mấy tháng gầy không ra hình người, có phải quá mệt mỏi cũng không ăn cơm hay không?"

"Không có, ông nhìn sai rồi, nhìn thấy con gầy không phải bởi vì con không ăn cơm, thể trọng của con không thay đổi nha"

"Con đó, chỉ biết gạt ông già này thôi, mấy ngày này ở nhà nghỉ ngơi, đừng đi đóng phim tiếp nữa? Kêu đi Trần làm nhiều món ăn ngon cho con bồi bổ."

"Cảm ơn ông nội."

"Người một nhà, cảm ơn cái gì mà cảm ơn"

Hứa Tân Di mỉm cười, ánh mắt không kiềm chế được ngó lên trên lầu.

Dịch lão tiên sinh phát hiện ánh mắt của cô thì đã biết cô suy nghĩ cái gì: "Dịch Dương còn chưa có trở về, nhìn thời gian chắc cũng gần trở về rồi."

Hứa Tân Di gật gật đầu, không nói chuyện.

"Tối, nói cho ông nghe coi, trong khoảng thời gian đóng phim này gặp được chuyện gì hay ho, kể ông nghe thử coi?"

"Không có chuyện gì hay ho hết, thời gian đóng phim còn không đủ, mỗi ngày mở mắt ra là phim trường tối khuya về khách sạn"

"Vậy chắc con rất mệt."

"Không mệt, còn rất tốt."

"Ba, con xem như vậy, Tân Di và Dịch Dương kết hôn cũng đã hai năm, ngay cả tuần trăng mật đều không có, thừa dịp Tân Di quay xong, kêu Dịch Dương cũng nghỉ ngơi hai ngày..."

Dịch phu nhân hòa ái dễ gần nhìn Hứa Tân Di, nói: "Con và Dịch Dương tìm một nơi nào đó chơi hai ngày, thả lỏng tâm tình."

Hứa Tân Di làm như thẹn thùng, gục đầu xuống, thật ra là che dấu vẻ khiếp sợ trên mặt.

Xong rồi, xong rồi.

Một người hỏi han ân cần, một người hòa ái dễ gần.

Trước đó là trợ công trên con đường ly hôn của cô, hiện giờ lại trở thành hai chướng ngại vật chà bá trên con đường ly hôn.

Đừng nói là bị An Nhã nói trúng rồi đó?

Lão tiên sinh cùng phu nhân là người hiểu lý lẽ, không có khả năng bởi vì một đứa riêng, bắt cô và cùng Dịch Dương ly hôn, không đòi nào cho phép Hứa Vi Nhân vào cửa.

Không được, không thể để mọi chuyện tiếp tục như vậy.

Không thể để mọi chuyện thoát khỏi kế hoạch của cô được.

"Làm sao vậy?"

Thấy Hứa Tân Di đột nhiên không nói lời nào, ông nội Dịch cười nói hai ba câu vui đùa: "Đợi lát nữa Dịch Dương sẽ trở về ngay thôi, đừng nóng vội."

Hứa Tân Di khóe môi treo lên nụ cười chua xót, lắc đầu: "Không có việc gì đâu ông nội."

"Thế tại sao con lại đột nhiên không vui? Có phải Dịch Dương khi dễ con hay không?"

Hứa Tân Di đẩy mắt chậm rãi ngâm nước mắt, rớt không rớt, ngập trong hốc mắt, mắt nháy mắt đỏ au.

Ông nội Dịch giật mình sợ hãi, vội hỏi: "Ai làm con chịu ủy khuất đến như vậy?"

"Đừng khóc, có ủy khuất gì nói với mẹ, mẹ thế thay con làm chủ!"

Ông nội Dịch và Dịch phu nhân lo lắng, giọng điệu dịu dàng càng làm chóp mũi Hứa Tân Di đau xót, hốc mắt tích góp nước mắt rồi cuộc nhin không được đi rớt xuống, miệng chết nghẹn lác đầu, mu bàn tay lau nước mắt trên mặt, nước nở nói: "Không có việc gì, ông nội, mẹ, con thật sự không có việc gì, chỉ là lâu lắm không gặp hai người nên con..."

"Con... Đứa nhỏ này....."

Hứa Tân Di cúi đầu: "Hai người đừng đối xử tốt với con như vậy, thật ra con rất hư, một chút cũng không ngoan, con làm thật nhiều thật nhiều chuyện xấu."

"Ông biết con làm những gì, con hiện tại còn trẻ... Lúc còn trẻ, ông cũng từng có những hành động còn hơn con, ai có thể bảo đảm thời điểm còn trẻ không làm sai vài chuyện đâu? Chúng ta đừng đặt mọi chuyện lúc trước ở trong lòng, biết sai thì sửa, sau này cẩn thận từ hành động đến lời ăn tiếng nói, ít làm những việc sai trái là được, ông và mẹ đều sẽ thông cảm cho con."

"Tối, nói với ông, con lại làm chuyện gì xấu rồi?"

"Không có..." Hứa Tân Di ở trong lòng châm chọc ngôn ngữ, nghĩ nên nói chuyện Dịch Dương có con riêng nói ra cho ông cùng mẹ biết.

Bentley ngừng ở trước cửa biệt thự.

Dịch Dương từ trên xe xuống dưới, đi nhanh vào trong.

Vừa đến cửa, nghe phòng khách mơ hồ truyền đến tiếng nói.

—— "Là nên nói thẳng, hay là đưa đường dẫn lối đây?"

—— "Nói thẳng, sức khỏe của ông có chịu nổi hay không? Hay là cứ nói thẳng đi, sản hiện tại Dịch Dương không ở nhà."

—— "Hơn nữa ông và mẹ không phải vẫn luôn muốn có đứa cháu ẵm bồng sao? Tin Dịch Dương có đứa con trai chắc cũng không tính là chuyện gì xấu ha?"

Con trai?

Dịch Dương dưới chân cứng lại.

Anh có đứa con trai?

Hứa Tân Di mang thai?

Khi nào dính?

Của ai?

Hết chương 39

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nữ Phụ Không Muốn Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Hai chúng ta có con thì không sợ người khác phá hoại hôn nhân

Dịch Dương đang đứng ngây người ngay cửa lớn ra vào, Hứa Tân Di đã suy nghĩ cẩn thận kể tiếp muốn nói chuyện Hứa Vi Nhân có con của Dịch Dương, một năm một mười nói ra rõ ràng hết.

Cô cúi đầu, vẻ mặt bi phần muốn chết, như là chịu đựng cực độ khuất nhục: "Ông nội, con biết, ông và mẹ vẫn luôn hy vọng con có thể sớm một chút sinh cho Dịch Dương một đứa con, nhưng con và Dịch Dương kết hôn đã hơn hai năm, vẫn luôn không có động tĩnh gì, ông và mẹ khẳng định đối với

con rất thất vọng."

"Con vừa trở về, miên man suy nghĩ cái gì không đâu? Không có con thì không có, hai đứa còn trẻ, từ từ tới, ông không gấp."

"Không phải... Ông nội, Dịch Dương có con..."

"Có con?" Ông nội Dịch và Dịch phu nhân bốn mắt nhìn nhau.

Ngoài phòng, Dịch Dương cắn chặt răng, con tức trước ngực cứ ào ào nhào lên cổ họng, nhưng anh nhìn rồi lại nhìn.

Phản ứng đầu tiên là Hàn Kiều hoặc là Giang Niệm.

Ở phim trường, người có khả năng tiếp xúc thân mật với Hứa Tân Di chỉ có hai người này.

Hứa Tân Di, cô ta cũng dám...

Âm thanh vui sướng từ trong phòng truyền ra: "Tân Di, con mang thai?"

Ông nội Dịch và Dịch phu nhân dờn ánh mắt, đặt ở trên bụng nhỏ bình thân của Hứa Tân Di.

Dịch phu nhân lôi kéo tay cô, liên tiếp hỏi: "Mấy tháng? Khi nào có? Làm kiểm tra rồi chưa? Bác sĩ nói sao? Đứa nhỏ khỏe mạnh không?"

"Đúng đúng đúng, bác sĩ nói như thế nào?"

Gương mặt ông nội Dịch vui mừng hạnh phúc, nghĩ nghĩ lại cảm thấy không ổn: "Không được, Tân Di, ngày mai ông tự mình đưa con đến bệnh viện, chúng ta cần phải kiểm tra thật cẩn thận mới được."

Những lời Hứa Tân Di ấp ú ở trong lòng đã lâu bị những câu hỏi liên tiếp từ ông nội Dịch và Dịch phu nhân dọa khiếp sợ nghẹn trở về.

"Không phải... Ông nội, con....."

"Đúng rồi, ba, nếu Tân Di mang thai, như vậy thực đơn trong nhà cần phải soạn lại một lần nữa, cần có thực đơn đặc biệt dành cho thai phụ, những gì cần kiêng, những gì cần bồi bổ, ba thấy thế nào?"

"Không cần cố kỵ bệnh tình của ba, thân già này của ba chạy nặn đều được!"

Hứa Tân Di hoảng loạn đứng dậy: "Ông nội, mẹ, không phải con... Con không có, hai người nghe con nói!"

"Mau ngồi xuống, mới vừa mang thai phải cẩn thận kẻo động tới cháu đích tôn của mẹ"

Đắm chìm ở trong vui sướng, Dịch phu nhân cao giọng nói: "Bác Trần, phiền bác lại đây một chút, tôi có chuyện muốn nói."

"Từ từ!"

Mất thấy Dịch phu nhân muốn kêu bác Trần tới chiêu cáo thiên hạ, Hứa Tân Di vội cao giọng nói: "Ai nói con mang thai?"

Phòng khách yên lặng không tiếng động.

"Không phải vừa rồi con nói mình có con với Dịch Dương hay sao? Ai nha đứa nhỏ này, đừng ngượng ngùng."

—— "Con nói chính là Dịch Dương ở bên ngoài có đứa con trai riêng, sao con có thể mang thai con của tên chó Dịch Dương kia được?"

Con riêng?

Gân xanh hai bên thái dương của Dịch Dương nhảy dựng, phản ứng đầu tiên Hứa Tân Di lại muốn bắt đầu gây chuyện.

Ba bước cũng thành hai, rào bước nhanh chóng phóng vào phòng khách.

"Ông nội, mẹ, con đã trở về."

Hai người đang chuẩn bị cẩn thận truy vấn Hứa Tân Di chuyện có liên quan tới đứa trẻ đã bị Dịch Dương trở về đánh gãy ý nghĩ.

"Đã trở lại?"

Dịch phu nhân ngắt người một lát, thở dài, nói: "Con mau tới đây, hỏi một chút Tân Di xem, chuyện rốt cuộc là như thế nào?!"

Dịch Dương bình tĩnh bước đến gần: "Làm sao vậy?"

Hứa Tân Di ngửa đầu nhìn anh, đáy mắt dần dần hiện ra uy khuất.

"Dịch Dương, hôm nay em vừa biết một chuyện, em muốn hỏi anh, có phải hay không là thật sự."

"Chuyện gì?"

"Anh... Anh ở bên ngoài, có phải hay không....."

Hứa Tân Di cảm xúc đột nhiên kích động lên, như những gì cô sắp nói thật sự khó có thể mở miệng ra, khóc lóc ôm chặt ông nội Dịch, hét lên một tiếng kinh thiên động địa, kêu khóc: "Ông nội!"

"Sao, chuyện gì vậy Dịch Dương?" Ông nội Dịch dùng ánh mắt nghiêm khắc nhìn Dịch Dương.

—— "Mau mau mau, tên chó kia mau hỏi tôi làm sao vậy?!"

—— "Anh ở bên ngoài đều có con riêng, anh còn có mặt mũi đứng ở trước mặt tôi sao?"

Dịch Dương chân như bị đóng đinh tại chỗ, đầu gối, không thém hỏi.

"Dịch Dương, con nói đi!"

"Ông nội, con cũng không biết đã xảy ra chuyện gì."

Hứa Tân Di ghen ngào từ trong lòng ngực ông nội Dịch ngẩng đầu lên, hai mắt đầm lệ giàn giụa nhìn Dịch Dương: "Anh thật sự, không biết chuyện gì hết sao?"

Dịch Dương hí hai mắt lại.

"Hôm nay em có đi gặp một người, cô ta nói, con trai của cô ta là... Ừm..."

Một bụng toàn lời bịa đặt của Hứa Tân Di còn chưa kịp nói ra, Dịch Dương tay mắt lạnh lẽ che miệng của cô lại, ôm eo cô: "Ông nội, mẹ, con và Tân Di đi lên trước."

Hứa Tân Di muốn nói chuyện, ngạc nhiên có lòng nhưng không có sức, miệng bị Dịch Dương bịt chặt lại, chỉ phát ra âm thanh "ô ô" mơ hồ không rõ.

"Dịch Dương, con..."

Dịch Dương không nói hai lời, che miệng Hứa Tân Di, lôi kéo bắt cóc lên lầu.

Hứa Tân Di quyền cước đan xen, lại vô tình bị trấn áp.

—— "A a a a một cơ hội quá tốt!!! Quà nhiên! Tên chó này là có chuẩn bị mà đến!!!!"

—— "Tức chết mình mà!!! Tên chó, tên chó, thứ đàn ông khốn nạn!"

—— "Tôi đang chờ anh đó, tên chó, anh có nghe thấy tôi chờ anh không, tên chó, thứ khốn nạn, thứ liệt dương!!!"

Đến lầu ba, Hứa Tân Di hai tay bám chặt khung cửa phòng nhất quyết không chịu đi vào trong.

Dịch Dương không nói một lời, trực tiếp khiêng như bao tải, đi thẳng vào phòng, tay bám vào khung cửa không ngăn được sức mạnh lôi kéo, chỉ còn lưu lại tiếng gào hét tê tâm liệt phế đầy tức giận của Hứa Tân Di: "Ông nội! Dịch Dương có con riêng!"

Đương nhiên, "Dịch Dương có con riêng" năm chữ này chỉ vang vọng khắp phòng, không lọt ra ngoài khi tiếng đóng cửa phòng vang lên.

Dịch Dương quăng cô lên trên giường, đứng ở đuôi giường, đôi mắt nặng nề nhìn cô, thần sắc rất là bình tĩnh.

Trái lại, Hứa Tân Di bởi vì từ lâu một giây giữa đến lầu ba, tóc hỗn độn, cả người mệt lử, thờ hồng hộc, nửa ngày cũng chưa phục hồi tinh thần lại.

"Mới vừa rồi cô nói cái gì?"

Giọng nói lạnh băng vô cùng bình tĩnh truyền đến, Hứa Tân Di hô hấp dồn dập, nuốt một ngụm nước miếng, khuỷu tay chống thân thể không ngừng lui ra phía sau.

Chột dạ.

Sao không chột dạ cho được kia chứ?

Trong căn phòng này chỉ có hai người bọn họ, lực lượng vũ lực cách rất xa, nếu tên khốn nạn này thật sự muốn giết người diệt khẩu thì mình phải làm sao

bây giờ?

"Không phải anh nghe rõ rồi sao mà còn hỏi?"

"Tôi sợ mình nghe lầm, cho nên muốn nghe cô nói thêm một lần nữa."

Lá gan Hứa Tân Di tự nhiên biến thành size L, tay đều đang phát run: "Hôm nay em mới biết tin anh ở bên ngoài có con riêng, đứa bé đã ba tuổi!"

"Tôi? Có con riêng?!"

Giọng Hứa Tân Di run rẩy, cắn chặt môi dưới, nước nờ nói: "Đúng vậy! Dịch Dương, anh vui không? Anh có con trai rồi đó."

"Ai?"

"Anh!"

"Tôi hỏi chính là mẹ của đứa trẻ là ai."

Hứa Tân Di vừa nghe lời này, nháy mắt mất đi toàn bộ sức lực, trầm trọng nhìn Dịch Dương: "Anh thừa nhận? Đứa nhỏ kia thật sự là của anh?"

—— "Mình biết mà! Đứa nhỏ nhất định là của Dịch Dương! Tình tiết gây bối rối cho vô số người chưa giải được cứ như vậy đã bị mình giải được!"

Hứa Tân Di bị thám tử Holmes nhập, nghĩ lại tình huống trong tiểu thuyết, con trai Dịch Dương phải kêu người khác là ba? Chuyện này cũng quá thâm rồi?

Dịch Dương bị cô làm tức giận đến đau đầu, híp mắt cảnh cáo cô: "Hứa Tân Di, cô đừng gán ghép chuyện không có khả năng xảy ra lên trên người tôi, nói rõ ràng chuyện này cho tôi ngay lập tức!"

Hứa Tân Di rung rung hỏi anh: "Hứa Vi Nhân, anh còn nhớ rõ người này sao?"

Hỏi quen tai.

Dịch Dương kiệt lực ở trong đầu tìm kiếm những chuyện có liên quan đến người tên Hứa Vi Nhân.

"Anh không nhớ, thì để em nói cho anh nhớ"

"Hứa Vi Nhân là bạn đại học của anh, hai người sớm chiều ở chung lâu ngày sinh tình, sau lại bởi vì biến cố, cô ta mang thai con của anh, đi xa tha hương. Hiện tại cô ta mang theo con trai của hai người về nước. Dịch Dương, anh phải vì mẹ con bọn họ mà vứt bỏ em sao?"

Hứa Tân Di biểu diễn đúng chỗ, giọng điệu bi thống, mang theo âm điệu thấp thòm bất an, một đôi mắt dầm lệ mông lung, mỗi mắt chờ đợi mà nhìn anh.

Dịch Dương một lời khó nói hết, nhìn Hứa Tân Di diễn xuất, giọng điệu đạt, tình cảm phong phú đạt, là một diễn viên giỏi.

"Biến cố? Biến cố gì?"

"....."

Biến cố gì? Sao cô biết?

Tác giả không có viết.

"Cô ta mang thai con của tôi sao tôi lại không biết?"

Hứa Tân Di không tiếng động, nghẹn ngào: "Hôm nay em đi tìm cô ta, em hỏi cô ta, đứa trẻ đó có phải của anh hay không, cô ta thừa nhận! Hơn nữa, đứa trẻ đó lớn lên giống anh y như đúc."

Nói đến đây, Hứa Tân Di bất chấp tất cả, bất cứ giá nào, nản lòng thoái chí, ngược lại không còn sợ gì nữa, nhìn chăm chăm vào Dịch Dương, hét lên.

"Dịch Dương, em và anh kết hôn hơn hai năm, cho dù Hứa Vi Nhân có con của anh, thì cô ta cũng chỉ là kẻ thứ ba không hơn không kém! Em không cho phép cô ta chen chân vào mối quan hệ hôn nhân giữa hai chúng ta, cho dù có con cũng không được!"

Thấy Dịch Dương không nói lời nào, cô nhấn nhọc vì mục đích to lớn, đi đến bên cạnh Dịch Dương, vô cùng hèn mọn mà giữ chặt ống tay áo của anh, nước nờ.

"Dịch Dương, anh không thể vì Hứa Vi Nhân cùng con trai của cô ta mà ly hôn với em, dù trước kia hai người từng quen biết, cô ta cũng chỉ là kẻ thứ ba, con trai cô ta cũng chỉ là con riêng, lên không được mặt bàn. Sau này, cho dù anh mang đi ra ngoài, cũng sẽ bị người khác chê cười."

Thấy Dịch Dương vẫn không có hành động nào, Hứa Tân Di tiếp tục nói: "Nếu... Nếu anh không thể để con trai của mình lưu lạc bên ngoài, em có thể vì

anh cho phép đưa trẻ đó vào cửa, nhưng Hứa Vi Nhân thì không! Em quyết không cho phép cô ta bước vào nhà họ Dịch nửa bước!"

—— "Một bên là người vợ không có bất kỳ cảm tình nào, một bên là tình nhân có cảm tình còn tặng kèm một đứa con trai, là một người đàn ông, ai cũng đều biết nên chọn phía nào."

—— "Không biết Dịch Dương khi nào mới đi gặp Hứa Vi Nhân, đến lúc đó, hai người ngồi xuống nhớ lại những kỷ niệm năm xưa, ôm đầu khóc rống, thấy một đứa con trai ngoan ngoãn hiểu chuyện, chỉ sợ con tim đều tan chảy."

—— "Càng nghĩ đến trường hợp này càng thấy kích động!"

Nói nhiều như vậy, thật ra Dịch Dương chỉ cảm thấy hứng thú đối với câu "đứa trẻ đó lớn lên giống anh y như đúc" của Hứa Tân Di.

"Có ảnh của đứa trẻ đó không? Đưa tôi nhìn xem."

Hứa Tân Di tâm bất cam tình bất nguyện, đưa ảnh cho anh xem.

Thời điểm nhìn thấy tấm ảnh kia, Dịch Dương bị tức đến mức cười ra tiếng.

Đây là Hứa Tân Di nói "đứa trẻ đó lớn lên giống anh y như đúc"?

Giống y như đúc?

Anh giờ tấm ảnh đến trước mắt Hứa Tân Di: "Hứa Tân Di, mắt cô khi nào bị mù mà tôi không biết? Giống chỗ nào?"

Hứa Tân Di đứng lý hợp tình, cãi lại: "Anh tự xem, đương nhiên cảm thấy không giống, em làm một người đứng xem, khách quan phân tích xử lý bằng lý trí, đương nhiên cảm thấy giống."

—— "Giống hay không giống không quan trọng, quan trọng là truyền bá ý tưởng, nói càng nhiều, đầu óc sẽ bị tẩy não, không giống cũng thành giống."

—— "Huống chi Hứa Vi Nhân cũng sẽ không mang đứa trẻ đó đi làm xét nghiệm ADN, là con của ai, ai mà biết."

—— "Chắc Hứa Vi Nhân cũng không biết cha ruột của con mình là ai."

"Em sẽ không trốn tránh vấn đề, Dịch Dương, em hỏi anh, anh sẽ xử lý chuyện này như thế nào?"

Việc này có quan hệ gì với tôi? Nhưng Dịch Dương lại không nói như vậy, mà là ánh mắt sâu xa nhìn Hứa Tân Di: "Cô muốn xử lý như thế nào?"

Lại vớt vấn đề ngược lại cho Hứa Tân Di.

Hứa Tân Di thái độ kiêu ngạo, vô cùng âm hiểm độc ác, thuận thế đi diễn xuống, hoàn toàn nhập vai.

"Em tuyệt đối sẽ không ly hôn, cũng sẽ không chấp tay nhường lại vị trí Dịch thiếu phu nhân, em không thể tiếp thu sự tồn tại của Hứa Vi Nhân. Nếu anh không thể nhất đao lưỡng đoạn với cô ta, em sẽ nói chuyện này cho ông nội..."

Dịch Dương thấy cô suy xét chu toàn, nói tiếp lời: "Ông nội rất thích cô, ông tuyệt đối sẽ không bởi vì một đứa con riêng mà từ bỏ cô."

Hứa Tân Di muốn nói lại thôi.

—— "Tên chó này nói hình như có chút đạo lý."

—— "Ông nội là một người rất truyền thống, lẽ như bởi vì việc này mà buộc mình sớm sinh con với tên chó này, chẳng phải là xong đời rồi sao?"

—— "Không được, phía ông nội thì để hôm nào đó đi thăm dò lại tính sau, tuyệt đối không thể tùy tiện hành động."

"Sức khỏe của ông không tốt lắm, chuyện này trước đừng nói cho ông biết. Nhưng Hứa Vi Nhân... Em tuyệt đối sẽ không bỏ qua cô ta! Không phải cô ta muốn quay trở lại giới giải trí sao? Cô ta nằm mơ! Em muốn tìm người phong sát cô ta! Làm cô ta không có cơ hội tái nhậm chức! Làm cô ta mang theo con của cô ta rời khỏi thành phố A, vĩnh viễn không cần xuất hiện ở trước mặt em!"

Cho dù Hứa Vi Nhân là nhân vật trong tiểu thuyết hay là người thật ở hiện tại, đều là kẻ địch của cô, không đề cập tới những gì xảy ra trong tiểu thuyết, nhưng cô cần chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ có thể xảy ra. Thân là nữ phụ độc ác, nói không chừng còn bị nữ chủ đánh đến hoa rơi nước chảy.

Huống chi, hôm nay đối đầu với cô ta, Hứa Vi Nhân hoàn toàn không thua kém cô, còn rất có thủ đoạn.

Cô không thể thua!

Thua, chính là phải sống thê thảm vượt qua tuổi già.

Dịch Dương nhắc nhở cô: "Nhưng sức ảnh hưởng của cô ở giới giải trí không lớn, còn làm chưa được hành động một tay che trời, Hứa Vi Nhân sau bốn

năm mới về nước, khẳng định đã có kế hoạch."

Hứa Tân Di dừng một chút, chần chờ nhìn anh: "Ông xã, anh thích cô ta đến như vậy sao? Vẫn luôn nói chuyện giúp cô ta, hay là, anh chuẩn bị trải đường giúp cô ta?"

"Tôi chỉ là đứng ở góc độ người xem phân tích khách quan, hướng chỉ, những gì cô nói đó là trị ngọn không trị gốc, để tôi dạy cho cô nên làm như thế nào mới tiêu diệt đối thủ thành công."

Hứa Tân Di: "?"

"Không phải cô lo lắng Hứa Vi Nhân giọng khách át giọng chủ, leo lên đầu sao?"

Dịch Dương nhìn cô không hề chớp mắt: "Chỉ cần hai chúng ta có con, cô sẽ không bao giờ lo lắng Hứa Vi Nhân chen chân vào hôn nhân của hai chúng ta nữa."

Hứa Tân Di biểu tình nghiêm túc.

—— "Con? Tôi có con của ai?"

—— "Chồng tương lai của tôi còn đang ở nhà trẻ, tự bản thân chồng tôi còn là một đứa trẻ, vậy tôi phải sinh con với ai đây?"

Dịch Dương ngẩn ra.

"Hứa Tân Di!!!"

Hết chương 40

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nữ Phụ Không Muốn Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Đoạt chồng có thể nhịn, đoạt công việc thì không thể nhịn!!!

Dịch Dương càng nghĩ đến việc này càng bức bối.

Con nhỏ Hứa Tân Di này, thật là làm tốt lắm, trước thì nhớ mong trai trẻ, hiện tại lại thả bay đầu óc đến tận nhà trẻ?

Còn muốn mượn Hứa Vi Nhân tới gây chuyện với anh, nghĩ cách muốn anh nói ra hai từ "ly hôn"?

Nghĩ rất hay

Vừa rồi giận quá quên dùng não, Dịch Dương cũng không cẩn thận suy nghĩ, chỉ cảm thấy cái tên Hứa Vi Nhân rất quen tai. Hiện tại một mình ở trong phòng làm việc, tâm trạng đã bình tĩnh lại, cẩn thận nghĩ nghĩ.

Hình như là bạn học chung đại học, từng có thời gian giao lưu gần gũi, nhưng sau khi tốt nghiệp chưa từng liên lạc qua.

Từ từ ——

Bốn năm trước, hình như.....

Nếu không phải hôm nay Hứa Tân Di càn quấy, anh thật đúng là không nhớ rõ có một người con gái tên là Hứa Vi Nhân từng xuất hiện trong cuộc đời mình.

Cho nên, rốt cuộc mạch não của Hứa Tân Di là được cấu tạo như thế nào, sao có thể cột hai người bọn họ lại, còn bịa đặt ra thêm một đứa con trai tới?

Dịch Dương không còn chút sức lực nào, thở dài, dựa ra phía sau ghế.

Anh chỉ muốn nhắm mắt nghỉ ngơi một hồi, nhưng một dựa lưng vào trên ghế, nháy mắt, con mắt mỗi thối quết mà đến.

Đêm khuya tĩnh lặng, toàn bộ biệt thự trên dưới tràn ngập âm thanh đồng tổ nổ vang trời.

Hứa Tân Di nằm ở trên giường, ôm chăn trần trọc.

Trên tường, đồng hồ chỉ 12 giờ.

Đã một tiếng đồng hồ đã trôi qua từ khi Dịch Dương lòng dạ hẹp hòi và cô tan rã không vui, đến bây giờ cũng không trở về phòng ngủ.

Cô chỉ náo loạn nho nhỏ có một chút thôi, một lời không hợp phôi tay đi ngay, lành bạo lực hay lắm sao?

Có bản lĩnh tức giận, sao không có bản lĩnh ly hôn với cô đi, hử?

"Ký chủ, đó là nho nhỏ náo loạn một chút của cô đó sao?"

Hứa Tân Di trở mình: "Anh ta ở bên ngoài không những có tình nhân cũ mà ngay cả con đều đã có, ta nói hai ba câu làm sao vậy? Nếu anh ta không sai, anh ta tức giận làm cái gì? Còn không phải là trong lòng hồ thẹn!!!"

Cuộc sống này thật không dễ dàng. Tiểu A thở dài: "Vừa rồi Dịch Dương đều đã lên tiếng muốn cô sinh con cho anh ta, rõ ràng chính là thích cô. Nếu lúc trước lựa chọn phương pháp số 1, hiện tại nhiệm vụ đều đã hoàn thành."

Lựa chọn phương pháp số một?

"Thì sao? Tôi đã làm ra sự lựa chọn cũng không hối hận."

Phương pháp số một là cái thứ kích bản máu chó, chỉ có những người không biết lượng sức mới chọn.

Vì mạng sống, cô cần thiết nhấn nhục vì việc lớn, chọn phương án ít thất bại nhất.

Phương pháp máu chó phải nỗ lực tẩy trắng hình tượng độc ác của bản thân ở trong cảm của mọi người, làm mọi người tiếp nhận cô, làm Dịch Dương thật lòng, thật tình yêu cô, dùng những điều tốt đẹp nhất trên đời này giúp nữ phụ thoát khỏi vận mệnh vật hy sinh, thoát khỏi cái mác độc ác.

Phương pháp này chính là muốn cô nhận hết tất cả ủy khuất.

Cô khi nào thì chịu qua ủy khuất này?

Vẫn là lựa chọn phương pháp số hai là tốt nhất, đi theo nhân thiết cùng cốt truyện, tiếp tục làm chuyện xấu, đi con đường nữ phụ độc ác, thẳng đến khi Dịch Dương nguyện ý ly hôn với cô mới thôi.

Tất cả đều rất thuận lợi, đã nói đến chuyện ly hôn.

Cô thật không rõ, đều diễn đến nước này, tại sao Dịch Dương còn có thể nhịn xuống không chịu ly hôn với cô?

Run M sao?

Hay là hiện tại đã yêu cô quá sâu đậm, không thể sống thiếu cô?

Một tia sấm sét chớp một vạch dài đánh thẳng xuống.

Mưa lớn vào đông không khí càng thêm lạnh lẽo.

Hứa Tân Di ôm chần ngồi ngồi nằm ở đầu giường, nghe ngoài cửa sổ tí tách tiếng mưa rơi, mắt lại nhìn đồng hồ trên tường, biểu tình rồi rầm lại do dự.

"Ký chủ, hiện tại cô có phải hay không hẳn là nên đi..."

"Ta mới không thèm đi quan tâm anh ta! Quan tâm tên cún con đó là gì..."

Ta còn chưa nói xong đâu. Đương nhiên, lời này Tiểu A sẽ không nói ra: "Nhưng hiện tại cô sắm vai người vợ rề rề thâm sâu, yêu tha thiết, yêu đến quên đi lý trí, đã trẻ thế này, Dịch Dương còn chưa trở về phòng ngủ, thân là vợ, cô có phải hay không hẳn là nên đi nhìn anh ta một chút, quan tâm anh ta một chút?"

"Ồ thì..." Hứa Tân Di tự hỏi.

"Không thể *OOC, đều diễn lâu như vậy, kiếm cùi ba năm thiếu một giờ không có lời."

Hứa Tân Di gật đầu: "Người nói rất có đạo lý, đúng là nên quan tâm anh ta, *nhân thiết người vợ yêu điên cuồng của ta không thể *băng!"

*OOC: Out of character (thoát khỏi nhân thiết của nhân vật)

*Nhân thiết: Tính cách, tính tình, từ hành động cho đến lời ăn tiếng nói, nhân cách của một người.

Cô đứng dậy, choàng thêm áo khoác, đi thẳng đến phòng làm việc của Dịch Dương.

Cửa phòng nửa mở ra, Hứa Tân Di mới vừa đi đến trước cửa, thì đã nhìn thấy bóng dáng ai kia đang ngồi trước bàn làm việc.

Đã trễ thế này còn làm việc.

Cô đứng ở trước cửa phòng, nghĩ tới nghĩ lui không biết nên nói cái gì.

Một tiếng trước còn gây chuyện ồn ào túi bụi với anh, lại chỉ nhỏ nhỏ tức giận, bản thân thì độ lượng phải tay đi rồi, hiện tại ngược lại làm cô cúi đầu xuống nước? Muốn cô năn nỉ mới chịu về phòng ngủ sao?!

Cái thứ nhân thiết rể tình thâm sâu đáng chết này!!!

Tân Di đứng ở cửa, trong lòng phân vân cũng chưa biết có nên đi vào hay không, chỉ thanh thanh giọng, lên tiếng hỏi: "Ông xã... Đã trễ thế này, anh còn chưa trở về phòng nghỉ ngơi sao?"

Trong phòng không có âm thanh gì phản hồi.

"Vừa rồi... Em cũng không phải cố ý... Nếu không phải nhìn đến Hứa Vi Nhân... Cô tình nhân cũ của anh... Nên cảm xúc của em mới mất khống chế... Anh đừng giận em mà, tha thứ cho em đi, em nhận lỗi được chưa? Em hành động như vậy... Đều là bởi vì quá yêu anh thôi..."

Hứa Tân Di run lập cập.

Mấy lời thoại liếc mắt đưa tình, nói ngọt như mía lùi thật đúng là không thích hợp cô, buồn nôn muốn chết.

Người trong phòng cũng không có phản ứng.

Đều đã nói loại này lời nói, sao Dịch Dương một chút phản ứng cũng không có vậy?

Không khỏi cũng quá lòng dạ hẹp hòi nha?

"Còn nữa, anh nói muốn có em bé... Em nghĩ chúng ta còn trẻ, tương lai còn dài, chuyện này không cần vội, ông nội còn rất khỏe mạnh, anh cũng cường tráng, ngôi vị hoàng đế của gia tộc còn có thể chờ một thời gian nữa mà..."

Vẫn không có động tĩnh gì.

Hứa Tân Di ấn đường nhíu lại.

Cô đã ăn nói khép nép đến nước này mà tên chó con này vẫn còn tức giận là sao?

Không biết tốt xấu!

Sớm biết rằng như vậy, cô đã không mò tới làm gì, hừ!!!

Cô từ cửa dò ra cái đầu tối, mở miệng đang muốn hỏi, lại nhìn thấy Dịch Dương đang ngồi dựa người vào trên ghế, hai mắt nhắm nghiền, tư thế không hề phòng bị, hình như là đã ngủ rồi.

Hứa Tân Di dè dặt giọng, thử hỏi: "Ông xã?"

Không có phản ứng.

"Ông xã, đừng nói là anh làm việc nhiều quá bị *đột tử rồi đó nha?"

*Đột tử: Chết đột ngột.

- - - "Chết thẳng căng rồi sao?!!!"

Cô nhón chân lặng lẽ bước vào phòng.

Lượng công việc ngày thường của Dịch Dương rất nhiều, rạng sáng mới ngủ là chuyện bình thường. Nghĩ vậy, Hứa Tân Di bước nhanh lại gần, vươn hai ngón tay để ngay trước chóp mũi Dịch Dương, hít sâu một hơi, cố gắng bình tĩnh.

Má ơi, may quá, còn thở.

Không có đột tử.

Hô hấp bằng phẳng, trước ngực phập phồng theo quy luật, hẳn chỉ là quá mệt mỏi nên ngủ thiếp đi rồi.

Xem ra ngôi vị hoàng đế này cũng không phải người nào muốn ngồi thì ngồi, công tác mệt thành như vậy, đi đến trước mặt cũng chưa phản ứng.

Ngoài cửa sổ lại là một tiếng sấm sét chớp giật.

Dịch Dương ấn đường nhíu lại, như muốn chuyển tình.

Hứa Tân Di giật mình, nếu Dịch Dương không nghe thấy những lời mình nói phía trước, hiện tại cô cũng không muốn giải thích tại sao bản thân lại xuất hiện tại đây, vội vàng nhón chân rời khỏi phòng làm việc.

Dịch Dương chớp mắt một hồi, dần dần chuyển tình, chỉ cảm thấy tinh thần tốt hơn phân nửa.

Mất nhìn đồng hồ, đang chuẩn bị đứng dậy trở về phòng, nhất thời ngăn ra.

Không biết có phải ảo giác hay không, hình như trong không khí thoang thoảng một mùi hương hơi ngòn ngọt, bên ngoài cửa phòng nửa hé mở tối tăm tầm nhìn không rõ.

Hình như có người đã vào.

Hứa Tân Di?

Dịch Dương đi ra khỏi phòng làm việc, trở lại phòng ngủ.

Trên giường, Hứa Tân Di đã đắp mền kín mít vùi đầu ngủ, đầu giường chỉ chừa một bóng đèn ngủ mờ nhạt, đủ để chiếu sáng khu vực gần chiếc giường.

Anh đứng ở mép giường quan sát kỹ thật lâu sau, Hứa Tân Di giống như là đã ngủ say, không phát hiện bất kỳ điều gì khác thường.

Vừa rồi... Chắc là chỉ là ảo giác mà thôi.

Dịch Dương xoa môi một *mi tâm, leo lên giường ngủ.

*Mi tâm: vị trí nằm giữa hai mắt.

—— "Làm mình sợ muốn chết, còn tưởng rằng bị anh ta phát hiện rồi chứ."

Đắp chăn, người được một mùi hương ngọt ngào, Dịch Dương nhắm mắt, hiểu ý, mỉm cười.

Một cơn mưa rơi suốt đêm, cây đại thụ cao to trước cửa sổ phòng ngủ cảnh lá điêu tàn, đã vào giữa đông, sắp ăn tết.

Hứa Tân Di mở to đôi mắt mơ màng còn chưa tỉnh hẳn, đang bước xuống lầu, mọi người đã tụ tập xung quanh bàn ăn.

Cô ngồi xuống cạnh Dịch Dương, như đang giận dỗi với anh, không nói một lời, cúi đầu ăn bữa sáng.

Ông nội Dịch và Dịch phu nhân một ánh mắt giao hội.

"Tân Di à, con quay phim xong rồi, có phải cũng nên nghỉ ngơi mấy ngày hay không?"

Ông nội Dịch lời này là nói Hứa Tân Di đóng xong bộ《Hoàng đế》rồi cần nghỉ ngơi mấy ngày, nhưng nghe vào trong lỗ tai Hứa Tân Di lại có mặt khác ý tứ.

Tự nhiên chột dạ.

"Là nên nghỉ ngơi mấy ngày."

"Vừa lúc, Dịch Dương, trong khoảng thời gian này con cũng nên dành chút thời gian nghỉ ngơi đi, hai đứa đi đâu đó chơi, thả lỏng tin thần."

Hứa Tân Di và Dịch Dương ngẩng đầu, gương mặt đều tràn ngập biểu tình giật mình pha chút hốt hoảng.

Hai người nhìn nhau.

"Ông nội, con... Con còn có nhiều lịch trình, rất bận."

"Còn có lịch trình sao? Vừa rồi không phải con nói muốn nghỉ ngơi mấy ngày sao?"

Dịch Dương buông chén đĩa, nói: "Ông nội, gần đây con cũng có công tác, chưa không ra thời gian."

Ông nội Dịch hơi híp mắt: "Trong khoảng thời gian này ngày nào con cũng bận, không thể nghỉ hai ngày thả lỏng tin thần sao?"

"Cuối tháng, công ty có rất nhiều, tạm thời trích không ra thời gian"

Anh nhìn Hứa Tân Di: "Sang năm sau rồi nói sau."

Hứa Tân Di vội gật đầu.

"Con ăn xong rồi, con đi đến công ty đây."

"Trên đường cẩn thận, đừng tham công tiếc việc quá, trở về sớm một chút." Dịch phu nhân dặn dò.

Dịch Dương gật đầu, nhìn Hứa Tân Di.

Hứa Tân Di dư quang nhìn thấy, ngẩng đầu cười, ngọt ngào nói: "Ông xã đi làm."

Lúc này Dịch Dương mới sải bước đi ra ngoài.

"Tân Di, chuyện tối hôm qua, Dịch Dương đã giải thích rõ ràng với ông và mẹ rồi, không sao, mẹ và ông đều hiểu."

Hứa Tân Di có trực giác không tốt, tên chó con Dịch Dương kia sẽ không hờ cô đi?

"Giải thích cái gì?"

"Đứa nhỏ này còn giả bộ hồ đồ, không phải con muốn chờ sau khi quay xong lại chuẩn bị mang thai sao?"

Quả nhiên.

"Mẹ, con... Phía trước đúng là có bàn như vậy, nhưng gần đây công việc của con có chút nhiều, cho nên con nghĩ... Chuyện con cái... Chậm rãi, từ từ tính sau..."

"Được rồi, con muốn chậm rãi từ từ thì chậm rãi từ từ, chuyện vợ chồng các con, chúng ta sẽ không nhúng tay vào nữa"

Dịch phu nhân thở dài: "Tân Di, thành thật nói với con, trước kia mẹ cho rằng con và Dịch Dương là vì sức khỏe của ông mới giả vờ ân ái. Hiện tại, xem tình cảm của hai đứa là thật sự, cuối cùng mẹ cũng yên tâm rồi."

Hứa Tân Di dùng ánh mắt khiếp sợ nhìn ông nội Dịch.

Ông nội biết bọn họ làm bộ ân ái?

Ông nội Dịch cười nói: "Mấy chiêu xiếc khi đó của tụi con, lúc còn trẻ ông đã chơi chán rồi, còn tưởng máu riu qua mắt ông sao con, ông đã sớm nhìn ra rồi! Nhưng cũng không quan hệ, mọi chuyện từ trước đều đã đi qua, không quan trọng, quan trọng là về sau, ông đây chỉ cần ngồi chờ ôm chất trai! Ha ha ha..."

Trên mặt Hứa Tân Di treo nụ cười đầy xấu hổ.

Xong rồi xong rồi, bắt đầu thúc giục sinh con.

Để phòng ngừa ở nhà lại lần nữa nghe được giục sinh, Hứa Tân Di ăn xong bữa sáng, nhanh chóng mặc quần áo tới công ty tránh né tị nạn.

An Nhã thấy cô, câu đầu tiên chính là hỏi cô: "Tối hôm qua không xảy ra chuyện gì đi?"

Hứa Tân Di lấp bắp nói: "Tối hôm qua em không nhận xuống được, nên chỉ hỏi anh một câu nhỏ..."

"Em hỏi? Không phải chị dặn em giả bộ hồ đồ làm như không biết sao?"

"Nhưng em vừa nhìn thấy anh ấy thì em... Em không nhận được."

An Nhã giận sôi máu: "Sau đó thì sao?"

Hứa Tân Di mặt ửng đỏ: "Anh ấy rất tức giận, sau đó quay mặt bỏ đi."

An Nhã dùng ánh mắt "em hết cứu chữa rồi" nhìn Hứa Tân Di.

"An Nhã, em nên làm cái gì bây giờ?"

"Đừng hỏi chị, Hứa Tân Di... Dịch Dương không ly hôn với là vì anh ta yêu em quá sâu, nếu đổi thành chị... Chị đã quăng em mấy đời rồi!!!"

Hứa Tân Di nặng nề thở dài.

Kế tiếp, Hứa Vi Nhân khẳng định sẽ chen chân vào giữa bọn họ, không biết đến lúc đó Dịch Dương có thể thay đổi tâm ý hay không?

"Đúng rồi!"

An Nhã như chợt nhớ tới điều gì, vội vội vàng vàng đi đến sau bàn làm việc, lấy một phần văn kiện đưa cho cô: "Có một chuyện quan trọng, bị em làm gián đoạn, thiếu chút nữa chị quên mất."

"Chuyện gì?"

"Tự em nhìn xem đi."

Hứa Tân Di tiếp nhận, nhìn nội dung.

Là giấy tờ chấm dứt hợp đồng.

"Chấm dứt hợp đồng?"

Là một phần chấm dứt hợp đồng của nhãn hàng mỹ phẩm, Hứa Tân Di hợp tác với hãng mỹ phẩm này cũng có ba năm.

Ba năm trước, Hứa Tân Di chưa nổi tiếng, nhãn hàng mỹ phẩm cũng chưa có tiếng. Ba năm sau, Hứa Tân Di có chút thanh danh, nhãn hàng mỹ phẩm cũng dần dần chiếm cứ một vị trí nhỏ nhỏ trên thị trường.

Có thể nói là cùng nhau trưởng thành, Hứa Tân Di còn rất quý trọng mối quan hệ này.

Gần đây, hợp đồng đã đến thời hạn, hẳn là sẽ tiếp tục gia hạn hợp đồng, nhưng không ngờ, công ty này đưa lại đây không phải hợp đồng gia hạn, mà là chấm dứt hợp đồng.

"Tại sao?"

An Nhã cười lạnh: "Còn có thể là gì? Bọn họ muốn đổi người phát ngôn."

"Đổi người phát ngôn? Ai?"

"Hứa Vi Nhân."

"Cái gì?"

Hứa Tân Di không thể tin tưởng, nhìn cô, hỏi lại: "Hứa Vi Nhân đoạt đại ngôn của em? Công ty bên kia không có đưa ra lời giải thích hợp lý sao?"

"Cái gì mà lời giải thích hợp lý?! Hừ!!! Bọn họ chỉ biết dùng lời nói qua loa lấy lệ."

Hứa Tân Di xụ mặt.

"Còn nữa..."

"Cuối tuần này, không phải có một quyển tạp chí muốn chụp CF sao?"

"Chị đừng có nói với em là có thay đổi nữa nha?"

"Tạp chí chủ biên nói, cuối tuần tạp chí có khả năng muốn đổi sang Hứa Vi Nhân."

Hứa Tân Di khiếp sợ: "Cái gì? Tại sao? Lý do?!!!"

"Chủ biên nói vì một nam diễn viên có tiếng sẽ đồng ý làm đại ngôn nếu loại bỏ em, người đó chỉ tên nói không muốn hợp tác với em, cho nên bọn họ thay đổi thành Hứa Vi Nhân."

"Nam diễn viên? Ai có mối thù với em lớn như vậy? Muốn tuyệt đường sống của em..."

An Nhã xụ mặt: "Em có quen đó, là Tạ Trì."

Hứa Tân Di nhắm mắt.

Oan gia ngõ hẹp.

Họa vô đơn chí (Tai họa thì không đến một lần)

Tạ Trì... Thật đúng là cô lúc trước tạo nghiệt.

An Nhã im lặng suy nghĩ một lát, không biết có nên nói tiếp hay không...

"Tân Di, còn có....."

"Đừng nói nữa"

Hứa Tân Di che lại trái tim "Chị để em tiêu hóa trước cái đã."

An Nhã trầm trọng nói: "Sớm đối mặt hiện thực để còn biết cách đối phó."

"Chị nói tiếp đi."

"Những dự án điện ảnh cùng phim truyền hình trước đó từng lên tiếng hợp tác với chúng ta, giờ đều cự tuyệt, nói là... Hứa Vi Nhân càng thích hợp."

"Hứa Vi Nhân càng thích hợp?"

Hứa Tân Di như nghe được chuyện cười: "An Nhã, đừng che che dấu dấu ở trước mặt em nữa, bọn họ nói gì chị cứ nói thẳng."

"Còn có thể nói cái gì? Thấy Hứa Vi Nhân về nước, có lượng fans trung thành của bốn năm về trước, khí chất cũng không khác em, hơn nữa..."

"Anti fans cũng không nhiều như em phải không?" Hứa Tân Di nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Hứa Vi Nhân muốn cướp ông xã cún con của cô còn chưa tính, hiện tại còn muốn cướp hết tất cả công việc của cô?

Đoạt chồng có thể nhin, đoạt công việc thì không thể nhin!!!

Hứa Vi Nhân vừa trở về đã lấy cô khai đao, thật tưởng cô ăn chay sao?

"Tân Di, em... Em đừng xúc động, chị cảm thấy sau lưng Hứa Vi Nhân có người. Nếu không cô ta không dám kiêu ngạo như vậy. Hai ngày này, chị đặc biệt chú ý hướng đi của paparazzi, em có biết mấy paparazzi đó chụp tới cái gì sao?"

"Cái gì?"

An Nhã quăng một xấp ảnh tới trước mặt cô, tất cả ảnh chụp đều là Hứa Vi Nhân.

Hứa Vi Nhân từ trên siêu xe bước xuống, Hứa Vi Nhân từ biệt thự cao cấp ra tới.

"Con nhỏ này vừa mới về nước thì đã ngồi siêu xe ở biệt thự cao cấp, đoạt đại ngôn giật kịch bản, thật quá đáng! Chị nói thử coi, người cô ta leo lên là ai?"

Hứa Tân Di nhìn Maybach trên ảnh chụp, đáy mắt hiện lên một tia lạnh lẽo không dễ phát hiện.

8 giờ tối.

Bóng đêm sâu thẳm, xuyên qua màn đêm, không nhìn thấy một chút ánh sáng.

Gió thổi lạnh thấu xương, người đi đường ít ỏi.

Kết thúc một chương trình talk show, Hứa Vi Nhân ngồi ở bên trong xe nhắm mắt nghỉ ngơi.

"Chị Vi Nhân, hôm nay chị biểu hiện rất tốt, em thấy có thật nhiều người xem tại hiện trường đều khóc, tin tưởng đợi chương trình này phát sóng, chị nhất định có thể thu hoạch được một lượng lớn fans nha."

Nhắm mắt nghỉ ngơi, Hứa Vi Nhân hơi hơi mỉm cười.

"Khán giả chỉ thích nghe người ta kể những câu chuyện quá khứ bi thảm, chỉ cần mở xé miệng vết thương làm máu tươi chảy đầm đìa ở trước mặt bọn họ, làm bọn họ chảy một hai giọt nước mắt, làm bọn họ có cơ hội hóa thân thành thánh mẫu. Chẳng sợ chưa bao giờ quen biết cô, từ nay về sau cũng sẽ yêu cô, quan tâm cô, bảo vệ cô."

Cô mở mắt ra, hỏi: "Chuyện đại ngôn tạp chí thế nào rồi?"

"Nhãn hiệu mời chúng ta cuối tuần này đến ký hợp đồng, chủ biên tạp chí nói thứ ba tuần sau có thể đến studio quay CF."

"Vậy là tốt rồi, cô phụ trách vụ này, có động tĩnh gì lập tức nói cho tôi biết ngay."

"Tốt."

"Đúng rồi, phía trước tôi dặn cô gửi kịch bản bộ phim điện ảnh kia cho Hàn Kiều, cô gửi chưa?"

"Gửi rồi."

"Phía Hàn Kiều nói như thế nào?"

"Ề kíp phía bên kia trả lời nói Hàn Kiều gần nhất tập trung nghỉ ngơi, tạm thời không tiếp diễn."

"Không tiếp diễn?"

Hứa Vi Nhân ấn đường nhíu lại: "Sao có thể không tiếp diễn? Theo lý mà nói anh ta sẽ không chấp tay nhường người khác diễn bộ phim điện ảnh này mới đúng, kịch bản bộ này rất phù hợp ăn uống của anh ta."

"Ngày mai để em liên lạc lại với phía ê kíp bên kia thêm một lần nữa."

Hứa Vi Nhân gật đầu.

Điện thoại vang lên.

Hứa Vi Nhân vừa thấy tên người gọi, lập tức nghe máy, giọng điệu dịu dàng: "A lô! Bảo bảo, làm sao vậy? Sợ tới? Đừng sợ đừng sợ, ngoan, ngồi với đi một chút nữa thôi, hiện tại mẹ còn đang làm việc, có khả năng sẽ về nhà rất muộn, con hãy ngoan ngoãn ngủ sớm nha. Cuối tuần này mẹ sẽ dẫn con ra ngoài chơi được không? Ngoan, mẹ yêu con."

Trợ lý chờ Hứa Vi Nhân cắt đứt điện thoại hỏi: "Chị Vi Nhân, chúng ta trở về chung cư hay..."

Hứa Vi Nhân nghĩ nghĩ, lắc đầu: "Không, chỗ cũ."

Trợ lý hiểu, gửi cho tài xế một vị trí.

Nửa tiếng sau, Hứa Vi Nhân đeo kính râm và khẩu trang, không để người khác nhận ra mình, đi vào một khu biệt thự xa hoa.

Dùng vân tay mở khóa, cửa mở ra.

Trong nhà độ ẩm vừa phải ấm áp, Hứa Vi Nhân cởi áo khoác, treo ở trên khuỷu tay, lên lầu, đẩy ra cửa phòng làm việc.

"Giang tiên sinh, em tới rồi."

Giới giải trí nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, có chút gió thổi cỏ lay mọi người đều biết.

Công việc của Hứa Tân Di liên tiếp bị cướp đoạt, CF của tạp chí thì bị người thay thế, điện ảnh cùng phim truyền hình cũng không ngoại lệ, người trong vòng người đại khái đều biết, chuyện này bị đồn khắp trong giới giải trí.

Người sáng suốt đều nhìn ra được, sau lưng Hứa Vi Nhân có người. Nếu không, bằng vào lực lượng bản thân cô ta làm sao làm được, rời khỏi giới giải trí bốn năm, sao có thể trong một thời gian ngắn đoạt được nhiều tài nguyên đến như vậy.

Đây là muốn đâm lên Hứa Tân Di tái nhậm chức mà.

Không phải là loại người dễ chọc.

"Tân Di, chuyện đại ngôn có khả năng không có đường cứu vãn, phía tạp chí cũng nói đã báo trước, giờ không có khả năng sửa, đến nỗi kịch bản..."

"Đại ngôn không có đường cứu vãn vậy quên đi, phía tạp chí không cần liên lạc nữa, kịch bản tạm thời gác xuống." Hứa Tân Di biểu tình hơi trầm lặng.

"Tân Di, em nghĩ kỹ rồi chưa?"

"Hứa Vi Nhân là có chuẩn bị mà đến, chúng ta đấu không lại cô ta. Nếu đấu không lại, chúng ta không cần lãng phí thời gian vào những chuyện này nữa"

Hứa Tân Di cười nói: "Giới giải trí vốn dĩ chính là như vậy, có hậu đài là có thể muốn làm gì thì làm, không có hậu trường, chỉ có thể nhẫn nại bị người đánh đập."

"Vậy, kế tiếp em muốn làm sao bây giờ? Hứa Vi Nhân không phải thứ người tốt, chúng ta phải đề phòng."

"Hứa Vi Nhân không phải thứ người tốt, ta chẳng lẽ em phải sao? Giúp em làm hai việc"

Cô nói: "Thứ nhất, giúp em nhìn chăm chăm mọi hành động của Hứa Vi Nhân, tra ra người sau lưng cô ta là ai. Thứ hai, ngày mai giúp em ước tổng giám đốc Thiên Ngu, em sẽ đích thân giúp Giang Niệm giải quyết chuyện hợp đồng."

"Ok."

Thấy hàng mi của An Nhã nhũn chặt, Hứa Tân Di nhẹ nhàng cười, lời nói có chút sâu xa: "Đừng lo lắng, em đó nha, còn có con át chủ bài chưa dùng..."

Hôm sau, Hứa Tân Di hẹn thành công tổng giám đốc Cao, bởi vì chuyện ngưng hợp đồng lần trước của Hứa Tân Di, là do Dịch Dương nhúng tay vào, nên đến bây giờ tổng giám đốc Cao còn tưởng rằng kim chủ sau lưng Hứa Tân Di là Dịch Dương.

Vừa nghe Hứa Tân Di nói là tới giải quyết hợp đồng của Giang Niệm, chỉ là một mình tinh nho nhỏ, tổng giám đốc Cao không nói hai lời, đồng ý yêu cầu của Hứa Tân Di ngay.

Toàn bộ quá trình còn tính rất suôn sẻ.

Sau khi giải quyết xong chuyện hợp đồng, Hứa Tân Di gọi cho Giang Niệm, báo cho cậu ta biết, cũng hỏi cậu khi nào có thời gian rảnh có thể đến công ty ký hợp đồng.

"Em lúc nào cũng đều có thời gian"

Giang Niệm do dự một lát, hỏi: "Chị Tân Di, gần đây em nghe được một vài tin đồn..."

Hứa Tân Di nhướn mày: "Như thế nào? Cảm thấy chị có phiền toái không nghĩ kỹ? Không sao, em không ký cũng không..."

"Không phải, chị Tân Di, em không có ý này!"

Giang Niệm nóng nảy: "Em chỉ là muốn hỏi, có chuyện gì em có thể giúp được chị hay không?..."

Hứa Tân Di cười: "Được rồi, chuyện của chị em giúp không được gì, em yên tâm, chị sẽ không có việc gì, đợi lát nữa chị gửi cho em một địa chỉ, ngày mai tự em đến công ty, chị kêu An Nhã chuẩn bị sẵn hợp đồng rồi."

Nói xong, cắt đứt điện thoại.

Giang Niệm nhìn màn hình di động tối đen, mặt mày không chút nào che dấu sự tàn bạo.

Giải quyết xong chuyện của Giang Niệm, Hứa Tân Di về đến nhà đã là 10 giờ tối.

Buồn ngủ gần chết, nhưng vẫn cố gắng chống đôi mắt xem hết những thông tin có liên quan về Hứa Vi Nhân trong hai ba tháng này.

Nếu cuộc chiến giữa cô và Hứa Vi Nhân đã khai hỏa, như vậy biết người biết ta, mới có thể trăm trận trăm thắng.

Lên talk show.

Theo cách nói suông của fans.

Phân tích tình sử năm đó của Hứa Vi Nhân, nói thẳng một câu đó chính là hối hận.

Hứa Tân Di nhìn thấy tin này, lập tức nhấp vào đọc, là một chương trình talk show nói khái quát về cuộc sống trong bốn năm nay của Hứa Vi Nhân.

Trong tiết mục, Hứa Vi Nhân nói chung chung những việc trước khi xuất ngoại, nói thẳng năm đó tuổi trẻ quá mức xúc động, sai lầm tuổi tác gặp đúng người, là tiếc nuối cả đời của cô.

Mc nói giỡn, muốn biết đối phương là ai, Hứa Vi Nhân che che dấu dấu, nhưng từ năm ba câu cũng đào ra không ít tin tức.

Nam, khoảng độ tuổi hai mươi tám, hai mươi chín, gia thế không tồi, tuổi còn trẻ đã là người đứng đầu công ty, đã từng cầu hôn cô bằng một chiếc xe thể thao có giới hạn toàn cầu, nhưng bị cô cự tuyệt.

Từ những thông tin Hứa Vi Nhân lộ ra tới xem, Hứa Tân Di càng đọc càng cảm thấy chính là tên chó con Dịch Dương kia!

Tuy rằng tình tiết trong tiểu thuyết đều là sơ lược, nhưng đã từng có một đoạn tình cảm chính là từng xảy ra, tên chó con Dịch Dương kia lừa cô!

Không chừng đứa trẻ kia chính là của anh ta!

"Thiếu phu nhân, tới nơi rồi."

Hứa Tân Di hoàn hồn, thu hồi di động: "Cảm ơn."

Xuống xe, đã về đến nhà chính.

Ông nội Dịch và Dịch phu nhân làm việc cùng nghỉ ngơi rất ổn định. Hiện tại đã trở về phòng nghỉ ngơi, toàn bộ biệt thự vô cùng an tĩnh.

Hứa Tân Di sửa sang lại tâm tình, bước chân nhẹ nhàng lên lầu.

"Em đã trở về." Hứa Tân Di hứng thú không cao.

Dịch Dương ngẩng đầu liếc cô một cái, hỏi: "Làm sao vậy?"

Hứa Tân Di cời áo khoác vui người ở trên sofa, như đang bị thương rất nặng, nhu nhược không có xương dựa đầu lên vai Dịch Dương, thiếu cảm giác an toàn, gắt gao ôm chặt vòng eo của anh, giọng điệu muốn bao nhiêu thể lương có bấy nhiêu thể lương.

"Ông xã, m sẽ vứt bỏ em sao?"

"Gi?"

"Em cảm thấy mệt mỏi quá, em không biết kế tiếp nên làm cái gì bây giờ, em biết, giữa em và cô anh khẳng định sẽ lựa chọn cô ta."

Hứa Tân Di lẩm bẩm tự nói: "Cũng đúng thôi, cô ta xinh đẹp như vậy, ưu tú như vậy, em.. Tuy rằng em tốt hơn so với cô ta một chút, nhưng tình cảm giữa em và anh không bằng quá khứ của hai người."

"Rốt cuộc làm sao vậy? Cô nói chuyện đang hoảng lại dùm tôi."

"Dịch Dương, em không muốn giành giật nữa, em giành không lại cô ta. Cô ta quá mưu mô quá xảo quyệt, quá có thủ đoạn, quá có lòng dạ. Em ở trước mặt cô ta giống như một tờ giấy trắng, em nhận thua, cái gì em cũng không cần, em chỉ cần anh..."

Dịch Dương ấn đường nhíu chặt vào nhau: "Hứa Tân Di, cô làm sao vậy? Cô ta khi dễ cô?"

Hứa Tân Di nước mắt rào rào mà rơi xuống, nhu nhược yếu ớt, hình tượng bông hoa trắng nhỏ bé, đầu óc còn trắng hơn cả trang giấy trắng.

"Hứa Vi Nhân.. Cô ta không có khi dễ em.. Tuy rằng cô ta đoạt đại ngôn của em, đoạt kịch bản của em, dẫm lên người em nhưng em biết, là do bản thân em không biết cố gắng, giới giải trí cá lớn nuốt cá bé chính là như vậy, anh đừng trách cô ta."

"Nói đi, nghĩ muốn cái gì?"

Hết chương 41

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nữ Phụ Không Muốn Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Giận sôi máu

—— "Muốn anh ly hôn với tôi, sau đó tôi ngồi trên đồng tiền tỷ làm những việc tôi thích, chuyên tâm đóng phim, từ đây không hề tin tưởng vào tình yêu, không tìm không phỉ dạo chơi nhân gian, chỉ nói tiền không nói tình, bình bình đạm đạm vượt qua quãng đời còn lại."

"Em chỉ muốn anh mà thôi."

Hứa Tân Di ôm lấy anh, chuyển hướng nhào vào trong lòng ngực anh: "Dịch Dương, em có thể mất đi hết tất cả, nhưng không thể mất anh."

Dịch Dương ở trong lòng khắc chế lại khắc chế, khắc chế lại khắc chế, mới không phun một chữ rất dơ rất thô rất tục đang kìm nén trong lòng kia ra.

"Phải không?"

"Đương nhiên, thật ra em không có hứng thú gì đối với việc đóng phim, liên hoan phim gì gì đó em một chút cũng đều không nghĩ muốn tham gia, ngay cả mấy cái danh hiệu giải thưởng càng không nghĩ chạm vào nha, mấy thứ đó chỉ là hư danh mà thôi. Hiện tại, chỉ đơn giản là ở giới giải trí chơi chơi tổng cổ thời gian mà thôi."

—— "Ít nhất phải giống như Hàn Kiều đoạt lấy một cái danh hiệu cao nhất mình mới cam tâm!"

—— "Hy vọng liên hoan phim năm nay thượng đế có thể vén tấm màn che khuất ở trước mắt giám khảo lên, làm cho bọn họ thấy rõ kỹ thuật diễn của mình!"

Dịch Dương hít một hơi thật sâu, nói cho chính mình, đừng tức giận, tức giận có hại chính là chính mình.

"Vậy chờ đến khi em không thể lẫn lộn nổi trong giới giải trí nữa, thì về nhà sinh con cho anh, chăm sóc ông nội hiếu thuận mẹ, được không?"

Hứa Tân Di biểu tình cứng lại.

—— "Tên chó con này, lớn lên xấu còn nghĩ rất hay."

—— "Chăm sóc ông nội hiếu thuận mẹ là đủ rồi, còn muốn tôi sinh con cho anh?"

"Ừm! Em hứa với anh."

Những thông tin liên quan đến Hứa Tân Di và Hứa Vi Nhân trong khoảng thời gian này, toàn bộ được sửa sang lại thành tập tài liệu, đưa đến trên bàn làm việc của Dịch Dương.

"Tổng giám đốc Dịch, chuyện này tôi đã điều tra xong, mời ngài xem qua."

Dịch Dương từ trên tay Triệu Bản tiếp nhận tập tin báo cáo điều tra rõ ràng mọi hành động của Hứa Vi Nhân từ lúc về nước cho đến bây giờ.

Nhìn kỹ một lần từ trên xuống dưới.

Nhìn đến đoạn cuối cùng, nhướn mày: "Giang Hoài?"

"Đúng vậy, thật ra không chỉ có Giang tiên sinh, trong báo cáo điều tra tôi còn phát hiện Hứa Vi Nhân cũng từng có liên hệ với những người khác nữa, nhưng những tài nguyên đó đều là Hứa tiểu thư nhận được từ trong tay Giang tiên sinh."

Dịch Dương nhìn tên Giang Hoài nằm ở trong danh sách một trong những người có quan hệ ái muội với Hứa Vi Nhân.

Triệu Bản nghĩ nghĩ, chần chờ nói: "Hơn nữa, còn một việc nữa..."

"Nói."

"Hai ngày trước, Hứa Vi Nhân từng tới công ty hỏi qua... Muốn... Hẹn gặp ngài"

Dịch Dương ấn đường nhíu lại: "Sau này cô ta có lại đây không cần nói với tôi, cứ nói tôi không rảnh."

Anh buông tài liệu: "Liên lạc đạo diễn Từ, hỏi ông ta xem gần nhất có kịch bản nào hay không, nữ chủ ưu tiên suy xét Hứa Tân Di."

"Dạ."

"Mặt khác, lấy danh nghĩa của tôi tìm chủ biên tạp chí《B?W》, số kế tiếp là Hứa Tân Di."

Số kế tiếp?

Tạp chí《B?W》là tạp chí đứng đầu trong nước, không biết có bao nhiêu ngôi sao đều mong ước được góp mặt trên tạp chí, nhưng không thể. Tổng giám đốc không mở miệng thì thôi một mở miệng, đơn giản mà thô bạo "số kế tiếp"?

Đương nhiên, lời này Triệu Bản không dám nói thẳng ở trước mặt Dịch Dương.

Miếng com manh áo còn cần nhờ vào, đó là cha mẹ của anh, không thể nói nặng nhẹ, chỉ cần nghe lời làm việc là được.

"Tốt. Tổng giám đốc, còn có cái gì cần yêu cầu tôi đi làm thêm không?"

Dịch Dương nghĩ nghĩ, nói: "Gửi cho tôi một phần thông tin tài liệu về những thương hiệu hợp tác với tập đoàn của chúng ta."

"Tổng giám đốc, mấy chuyện này có cần làm Hứa tiểu thư biết hay không?"

Dịch Dương hơi nhếch mí mắt: "Không cần, không để bụng."

Anh để ý mấy câu cảm ơn từ Hứa Tân Di sao?

Chỉ cần cô ta đừng kiểm chuyện ở trước mặt anh, anh đã cảm ơn trời đất rồi.

Bất quá nói trở về, nếu Hứa Tân Di biết là anh giúp đỡ, không biết sẽ cảm ơn anh như thế nào?

"Tốt, tôi lập tức đi làm ngay."

Dịch Dương dành chút thời gian nhìn Weibo, tên Hứa Vi Nhân nằm ở đầu bảng hot search.

Hứa Vi Nhân tái nhậm chức, tin tức nháy mắt bậc lửa toàn bộ giới giải trí.

Trước có hai chương trình talk show, kiếm không ít nước mắt từ fans. Sau có tạp chí giải trí cùng với tài khoản tăng bóc khen thưởng kỹ thuật diễn của Hứa Vi Nhân, lời hết những tác phẩm điện ảnh năm đó của cô ta ra, làm cái tên Hứa Vi Nhân nằm chiếm chế vị trí đầu bảng hot search Weibo.

@ Hứa Vi Nhân: Tôi đã trở về.

"Rốt cuộc đã trở lại! Fan trung thành suốt bảy năm rơi lệ đầy mặt!!!"

"Vẫn luôn đang đợi nàng, rốt cuộc đã chờ đến [thả tim]"

"Xem ảnh chụp tôi còn tưởng rằng là Hứa Tân Di."

"Phổ cập khoa học một chút, thời điểm Hứa Tân Di xuất đạo chính là mang tên tuổi Tiểu Hứa Vi Nhân xuất đạo, ở trước mặt Hứa Vi Nhân, Hứa Tân Di không tính là thứ gì, xin thứ lỗi, nhưng đừng mò lên tận mặt trắng ăn vạ nha."

"Một núi không chứa hai hổ, thật ra tôi rất xem trọng Hứa Tân Di, Hứa Vi Nhân đã rời khỏi giới giải trí nhiều năm như vậy, giờ trở về còn có thể thích ứng được sao?"

"Quấy rầy một chút, nhãn hiệu mỹ phẩm X tuyên bố thay đổi đại ngôn thành Hứa Vi Nhân kìa!!! Mọi người ơi!!! Mau đi mua đi, nhanh tay nào!!!"

"Đây chính là lý do vì sao tôi chán ghét Hứa Vi Nhân, bởi vì cái thói xấu này!!! (hét vỡ giọng!). Vừa trở về đã như vậy, thói quen tật xấu sau bốn năm cũng không bỏ được!!! Thích giành giật, cướp đoạt đồ của người khác là bệnh, cần phải chữa trị!"

"Một cái đại ngôn tính cái gì, cuối tuần này Vi Nhân còn quay CF cho tạp chí 《 thời thượng tuần san 》 cùng với Tạ Trì nữa kìa, mọi người chuẩn bị tiền đi là vừa!!!"

"Tôi có tin tức nội bộ, bộ phim truyền hình mở đầu cho màn tái nhậm chức của Vi Nhân đang trong quá trình bàn bạc, Vi Nhân xông lên đi!!!"

Hot search càng ngày càng nhiều, Hàn Kiều cũng thấy.

Lạc Kiệt đang gặm quả táo, vui thích nhìn trò hay: "Hàn Kiều, Hứa Vi Nhân có thù oán gì với Hứa Tân Di sao? Vừa trở về đã đoạt hết mọi công việc trong tay Hứa Tân Di."

Hàn Kiều đang vuốt vuốt thông tin về Hứa Vi Nhân trên Weibo, tay bỗng ngưng dừng, ấn đường không khỏi nhăn lại.

"Đoạt hết?"

"Cũng không biết rõ, nhưng CF tạp chí《 thời thượng tuần san 》 đáng lẽ là của Hứa Tân Di nhưng lại đột nhiên thay đổi người, mấy kịch bản phim từng lên tiếng muốn hợp tác với Hứa Tân Di giờ đều chuyển sang Hứa Vi Nhân. Ngay cả nhãn hiệu đã hợp tác ba năm với Hứa Tân Di cũng đổi thành Hứa Vi Nhân."

Cuối cùng, Lạc Kiệt tổng kết: "Người này không đơn giản."

Hàn Kiều nghĩ nghĩ, liên lạc với chủ biên tạp chí "《B?W》", cuối tuần này, tôi sẽ dẫn Hứa Tân Di đến phỏng vấn chung."

Lạc Kiệt sợ tới mức quả táo trên tay rớt xuống đất.

"Hàn Kiều... Cậu, tính dẫn cô ta theo? Đừng có nói là cậu động tâm với cô ta..."

Hàn Kiều hỏi lại: "Không được sao?"

"Cậu... Được, được..."

Lạc Kiệt nói: "Ngày hôm qua tôi vừa mới nghĩ xong tên con của tôi và An Nhã, hôm nay để tôi giúp cậu nghĩ tên con của cậu và Hứa Tân Di..."

Cái tên Hứa Vi Nhân leo lên bảng hot search suốt hai ngày, kiếm đủ nhiệt độ cùng sự chú ý từ fans và người qua đường.

Thật ra, tình hình này Hứa Tân Di đã đoán trước từ sớm.

Tình hình là một khi Hứa Vi Nhân tái nhậm chức, khẳng định sẽ không dễ dàng cho cô. Năm cô xuất đạo đã mang danh " Tiểu Hứa Vi Nhân ", nhất định sẽ bị Hứa Vi Nhân chụp tới làm bàn đạp để dẫn, theo dự đoán của cô, chắc chắn cô ta sẽ thường xuyên quảng cáo xuống dẫn mấy cái, nhưng không ngờ Hứa Vi Nhân hành động còn rất tuyệt tình.

Những người trong giới giải trí từng đối đầu với Hứa Tân Di sôi nổi cắn hạt dưa ngồi đợi xem cô bị chê cười.

Nhưng thật sự rất đáng tiếc, Hứa Tân Di không để bọn họ có cơ hội cười chê.

Bị không ít người cho rằng đang gặp đến độ vò đầu bứt tai, giờ phút này Hứa Tân Di đang nhận cuộc gọi từ đạo diễn Từ.

"Đạo diễn Từ, tìm tôi có chuyện gì sao? Tiến độ hậu kỳ của《 hoàng đồ 》thế nào rồi?"

Đạo diễn Từ cười nói: "Đang tiến hành, giai đoạn chế tác hậu kỳ có chút phiền toái, tôi tìm cô là bởi vì trên tay tôi có một kịch bản chuyển thể, đang trong quá trình tìm kiếm nữ chính, cô có muốn thử sức từ phim truyền hình chuyển sang điện ảnh không?"

"Điện ảnh?"

Hứa Tân Di có chút khó có thể tin: "Đạo diễn Từ, ông xác định là mời tôi sao? Anti fans của tôi rất nhiều nha."

Đạo diễn Từ cười nói: "Không thể tìm cô sao? Chúng ta cũng đã hợp tác hai bộ phim rồi, bản lĩnh của cô ra sao tôi rất rõ ràng. Hiện tại không giống trước kia, hiện tại là thị trường của phim điện ảnh, ưu tiên chất lượng"

"Hơn nữa đây cũng là bộ điện ảnh đầu tiên tôi làm đạo diễn, chúng ta ai cũng đừng nói ai. Nhưng phim truyền hình chuyển thể sang điện ảnh xác thật có nguy hiểm, như vậy, tôi gửi kịch bản cho cô trước, sau khi xem xong lại suy xét, thế nào? Sau khi suy nghĩ xong thì trả lời cho tôi biết, được không?"

"Được, đương nhiên là được, không thành vấn đề."

Cắt đứt điện thoại, Hứa Tân Di còn có chút lảng lảng.

Cô bước chân vào giới giải trí cũng có mấy năm, vai nữ chính trong《 Hoàng đồ 》vẫn là lần đầu tiên cô nhận được, nhanh như vậy đã có thể chuyển sang điện ảnh?

Khoảng cách cùng vận tốc cũng quá lớn.

Mới vừa cắt điện thoại, An Nhã từ ngoài đi vào, trên mặt treo nụ cười thần bí.

"Tân Di, đoán thử xem chị đem đến tin tức tốt gì cho em nè?"

Hứa Tân Di vừa nghe giọng của cô thì đã biết đó là tin tức tốt, lớn mật suy đoán, cẩn thận suy đoán: "Có phải có tài nguyên cho em hay không?"

"Thông minh!"

An Nhã đưa mail cho cô xem: "chủ biên《B?W》gửi tới, nói là muốn mời em tham gia phỏng vấn cho tạp chí vào cuối tuần này"

"《B?W》? Tại sao lại tìm em?"

"Phỏng vấn chung với Hàn Kiêu, em nói thử xem là vì cái gì?"

Hứa Tân Di hơi giật mình, tạp chí《B?W》cũng không phải là những tạp chí lá cải kia, đó là tạp chí nổi tiếng nhất trong nước, có tầm quốc tế. Cái tạp chí mời Tạ Trì và Hứa Vi Nhân kia chỉ là con tép so với《B?W》, không có cửa để so sánh với《B?W》.

Việc này hơn phân nửa là có người ở sau lưng giúp cô.

Hứa Tân Di trong lòng hiểu rõ, gửi tin nhắn cảm ơn Hàn Kiêu.

"Cảm ơn [ôm quyền]"

Hàn Kiêu ngắn gọn trả lời: "Không cần."

"Nói đi, em làm cách nào bắt được con tim Hàn Kiêu?"

Hứa Tân Di nghiêm túc nghĩ nghĩ: "Có thể là anh ta cảm thấy con người của em ngây thơ không làm ra vẻ, kỹ thuật diễn lại tốt, cho nên mới kéo em lên."

"Thật biết cách mạ vàng lên mặt mả."

Nhìn tin nhắn trên WeChat, Hứa Tân Di cảm thán, người đàn ông tốt như Hàn Kiêu, thế nhưng là gay, chỉ đứng nhìn từ xa không thể ăn được, quá lãng phí.

"Còn có chuyện gì nữa?!"

An Nhã hơi hơi mỉm cười, trên tay xuất hiện một tập tài liệu: "Em không ngại lại đoán tiếp thử xem."

"Chẳng lẽ là có tin tức về đại ngôn sao?"

"Không hở là em, đoán chuyện như thần."

An Nhã không còn mặt ừ mày chau, ghen khuất ừ dột như mấy ngày trước, hiện tại khí phách hăng hái đặt tài liệu ở trước mặt cô, cười nói: "Ba thương hiệu này liên hệ với chị, muốn tìm em làm người phát ngôn cho sản phẩm mới ra của bọn họ."

Hứa Tân Di nhìn tên tuổi ba thương hiệu kia.

Một chocolate, một di động, một mỹ phẩm dưỡng da, toàn là thương hiệu nổi tiếng trong nước, giá cả xa xỉ.

Tuy thương hiệu còn chưa có tiếng tăm trên thương trường quốc tế, nhưng cao cấp hơn nhiều so với mấy cái đại ngôn Hứa Vi Nhân cướp đoạt từ cô. Hiện tại mấy thương hiệu này lại đồng loạt tìm tới cô, thật đúng là không phải trùng hợp bình thường.

"Chị có hỏi bọn họ tại sao lại tìm em không?"

"Hỏi, bọn họ nói, hình tượng của em phù hợp với hình ảnh công ty bọn họ muốn đưa ra thị trường, chị cảm thấy, lần này khẳng định là có quý nhân tương trợ."

"Không sai, xác thật là có quý nhân, Hàn Kiều và đạo diễn Từ có được tính không?"

"Tính."

"Được rồi, đừng nhiều lời, chị chuẩn bị bận tối mắt tối mũi là vừa, mau đi làm nhanh đi."

An Nhã ra vẻ oán trách: "Em có biết chị vì chuyện của em mà bỏ bê những người tình nhỏ bé của chị trong suốt mấy ngày hôm nay hay không hả?"

"Chờ chuyện này xong rồi, em mời chị cùng nhóm bạn trai của chị đi du lịch nước ngoài, ok?"

"Tính em có lương tâm, đi làm việc cho em nè."

Mang tâm trạng sung sướng trong người, Hứa Tân Di và An Nhã đã đóng dấu ký tên, chứng thực cuối tuần phỏng vấn cùng với làm đại ngôn nhãn hàng. Sau khi Hứa Tân Di cầm hợp đồng trong tay, còn có chút không thể tin tưởng, vui đến phát điên, liên quan đến tâm trạng, nên nhìn Dịch Dương thuận mắt hơn ngày thường.

"Ông xã, em đã về rồi nè."

Dịch Dương nhướn mày, cầm một quyển tạp chí 《B?W》trên tay.

"Hôm nay trở về hơi trễ."

"Lịch trình bỗng xảy ra chút việc, nên hơi trễ, nhưng rất đáng giá, ông xã, sao hôm nay anh về nhà sớm vậy?"

"Công ty không có chuyện gì quan trọng, nên về sớm."

"Không phải anh nói công việc cuối năm rất bận sao?"

Dịch Dương tránh đi vấn đề này, bình tĩnh hỏi: "Nghe giọng của cô rất vui, có chuyện gì sao? Nói nghe một chút?"

Hứa Tân Di nghĩ nghĩ: "Thật ra cũng không có gì, chỉ là cuối tuần này phải làm đến một tạp chí làm phỏng vấn, cộng thêm mấy cái CF đại ngôn thôi, còn phải bàn bạc một chút kịch bản phim điện ảnh, khả năng không có nhiều thời gian ở bên cạnh anh..."

Dịch Dương nhướn mày, khoe miệng cất giấu một nụ cười sung sướng: "Rất lợi hại."

"Anh không biết đâu, chuyện này ít nhiều đều nhờ Hàn Kiều cùng đạo diễn Từ, nếu không có lẽ em..."

Hứa Tân Di nghĩ nghĩ, bồi thêm một câu: "Nhưng cũng bởi vì em có thực lực nha."

Dịch Dương tươi cười dần dần âm ỉm.

"Hàn Kiều? Đạo diễn Từ?"

"Đúng vậy, Hàn Kiều là khách quý số kế tiếp của tạp chí《B?W》, anh ấy mang em theo phỏng vấn chung, đạo diễn Từ nhìn trúng kỹ thuật diễn cùng tiềm lực của em, cho nên giới thiệu kịch bản mới cho em nha. Nhờ hai người đó, nên em đã giải quyết xong tình cảnh khó khăn bị Hứa Vi Nhân cướp đoạt... Em cũng không biết nên cảm ơn bọn họ như thế nào nữa đây nè!"

Dịch Dương tay nắm tạp chí dần dần buộc chặt.

Anh có để ý sao?

Anh một chút cũng đều không để bụng.

Mấy cái tài nguyên đó anh đưa cho Hứa Tân Di, chính là vì để cô ta đừng tiếp tục diễn trò ở trước mặt anh nữa, làm tai anh có thể yên tĩnh một thời gian.

Một chút anh cũng không để bụng Hứa Tân Di có biết người ở phía sau giúp cô ta là anh hay không. Cũng không để ý Hứa Tân Di có cảm ơn anh hay không!

Hứa Tân Di im lặng suy nghĩ, nói: "Phải tìm một cơ hội nào đó để em có thể cảm ơn người ta... À, tháng sau hình như là sinh nhật của Hàn Kiều, em phải chuẩn bị một món quà đặc biệt cho anh ta mới được. Còn đạo diễn Từ..."

"Nghe nói ông ta rất thích tranh chữ của đại sư Trần Học Đình, em nhớ rõ hình như em từng mua một bức tranh chữ của thầy ấy trong một buổi đấu giá ở tiệc từ thiện. Hôm nào đó em phải tận tay tặng cho ông ấy mới được."

Theo sắc mặt âm trầm dần dần tăng thêm của ai đó, tạp chí bị chà đạp thành một mớ giấy lộn.

"Ông xã, anh thấy em nên tặng cái gì cho Hàn Kiều mới thích hợp? Bọn đàn ông mấy anh muốn được người khác tặng cái gì nhất? Anh cho em chút ý kiến đi."

"Không, biết"

Thật là tức điên người mà!!!!

Hứa Tân Di càng chìm trong suy nghĩ của bản thân, không chú ý đến sắc mặt của Dịch Dương.

"Giúp em một chuyện lớn như vậy, em phải nghĩ thật kỹ xem nên tặng món quà nào anh ta thích mới được, mà nên tặng thứ gì đây... Cà vạt Armani, hay đồng hồ Rolex..."

Dịch Dương nhắm mắt, xả cà vạt, cởi ra áo khoác, để thoát khỏi thân nhiệt đang từ từ nóng lên.

Quà tặng? Thứ gì mà mình chẳng có, mình còn để ý một hai món quà từ cô ta?

Chuyện nhỏ không tốn sức gì mà thôi, cũng chỉ có mỗi Hàn Kiều là người có lòng tốt, hận không thể thông báo cho toàn bộ thế giới biết bản thân giúp cô ta... Dịch Dương càng nghĩ càng ứ gan.

Ai cho Hàn Kiều tư cách đứng ra nói chuyện tạp chí là anh ta giúp Hứa Tân Di???!!!!

Dịch Dương giọng hơi khàn khàn, nghiêng răng nghiêng lợi, hỏi: "Sao cô biết vụ tạp chí là anh ta giúp..."

"Hàn Kiều gửi tin nhắn trên Weibo, em thấy nên gửi một like cho anh ta, ả ý cảm ơn. À, mấy bữa nữa em sẽ phỏng vấn chung với anh ấy, xong việc em sẽ mời anh ấy ăn một bữa cơm..."

Nghĩ nghĩ, Hứa Tân Di nói: "Ông xã, tối hôm đó có khả năng em không trở về nhà chính được, sẽ ngủ lại chung cư, anh không cần chờ em về đâu."

Cô lấy ra di động, làm trò trước mặt Dịch Dương gửi tin nhắn thoại cho Hàn Kiều: "Anh Hàn, cảm ơn sự giúp đỡ của anh, thật sự rất rất cảm ơn anh, sau khi kết thúc phỏng vấn tạp chí em mời anh ăn bữa cơm nha."

"....."

Là tôi!!!!

Người giúp cô là tôi!!!!

Không phải tên giả mạo Hàn Kiều đó!!!!

Hứa ~ Tân ~ Di!!!!

Cô điếc sao!!!!

Đậu má nó!!!! Tức muốn học máu mà!!!!

Hết chương 42

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nữ Phụ Không Muốn Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Tổng giám đốc Dịch thích đối lòng

Tạp chí thời trang《B?W》là tạp chí có lực ảnh hưởng nhất trong nước, cho nên quá trình chọn lựa khách quý phá lệ cẩn thận.

Nhưng kỳ mới nhất thế nhưng là phỏng vấn Hứa Tân Di và Hàn Kiều.

Khu bình luận trên Weibo của Tạp chí thời trang《B?W》nổ tung.

Fans khóc thét đầy đất, vì Hàn Kiều bị Hứa Tân Di nhiễm đen mà khóc.

"Buộc chặt!!! Đây là buộc chặt!!!"

"Phía trước nghe được một chút tiếng gió, tôi cho rằng bản thân đã làm tốt tâm lý chuẩn bị, nhưng khi tôi nhìn thấy cái tên Hứa Tân Di thật sự xuất hiện, tôi vẫn không khống chế được tiếng thét chói tai của bản thân, a a a a!!! Hàn Kiều của tôi!!! Hứa Tân Di khống chế đôi tay của cô lại dùm tôi!!!"

"Fans thích nhìn mặt, thật ra còn rất xứng."

"Chị em trên kia, có cần yêu cầu giới thiệu bác sĩ khoa mắt không?"

"Ninh Hào xin kính chào chị em đồng bào, Ninh Hào là bệnh viện chuyên về khoa mắt, nhiều trang thiết bị đạt tiêu chuẩn Châu Âu, Ninh Hào tri kỷ vì các bạn phục vụ, đảm bảo đi bốn mắt về hai mắt."

Chẳng sợ những nhà âm mưu luận trên mạng một đồng, Hứa Tân Di tay vuốt Weibo không hề run.

Cô cũng muốn nhuộm đen Hàn Kiều, nhưng ngạc nhiên xu hướng giới tính...

Ngày phỏng vấn, studio, chuyên viên trang điểm nổi danh quốc tế hoá trang cho cô, trang phục thử một bộ lại một bộ, cuối cùng định rồi một bộ tây trang dành cho nữ giới, cùng kiểu dáng với Hàn Kiều, vừa nhìn vào như đồ đôi dành cho tình nhân.

Kiểu dáng tây trang gãi đúng chỗ ngứa, lớn mật gọi cảm, gam màu tối quyến rũ lại lạnh lùng, đôi tay cầm túi nhìn thẳng màn hình, đứng chung một chỗ với Hàn Kiều, nhiếp ảnh gia bấm mỗi tay, âm thanh tách tấp tạch tấp vang vọng trong studio.

Đã chụp xong, nhiếp ảnh gia vô cùng hưng phấn.

Quá trình chụp vô cùng ấn ý, cảm giác màn ảnh vô cùng tốt.

Hứa Tân Di và Hàn Kiều rất hoàn mỹ, rất phù hợp con mắt của nhiếp ảnh gia, camera trong tay răng rắc không ngừng, chụp xong còn chưa đã thèm.

"Vất vả thầy Hàn với cô Hứa rồi, xin mời hai vị sang bên này tiếp thu phỏng vấn."

Thật ra, câu hỏi phỏng vấn đã được gửi mail đến hòm thư của hai người bọn họ từ sớm. Bởi vì là hai người sẽ được phỏng vấn riêng, nhưng hầu hết, toàn là những câu có liên quan đến mối quan hệ giữa hai người.

Thí dụ như thầy Hàn nghĩ sao về kế hoạch trong tương lai?

Lại thí dụ như thầy Hàn có cảm nhận như thế nào trong quá trình hợp tác với cô Hứa?

Lại thí dụ như lần đầu tiên cô Hứa hợp tác với thầy Hàn có tâm tình như thế nào? Nếu có cơ hội, có còn muốn hợp tác với thầy Hàn không?

Thời gian phỏng vấn hết nửa tiếng, rốt cuộc cũng kết thúc.

"Anh Hàn, lần này cảm ơn anh giúp em, không biết tối nay anh có thời gian hay không, muốn mời anh ăn một bữa cơm."

Hàn Kiều trong lòng muốn đồng ý, nhưng mở miệng lại thành: "Không cần, chuyện nhỏ không tốn sức gì mà thôi."

"Cái gì không cần cảm ơn?"

Lạc Kiệt xông ra, nhìn An Nhã đang đứng phía sau Hứa Tân Di: "Hứa tiểu thư và An tiểu thư đã có lòng như thế chúng ta sao có thể cự tuyệt, có thời gian, có thời gian, tôi và Hàn Kiều đều có thời gian, hẹn tối nay, tôi sẽ đặt nhà hàng trước."

Hứa Tân Di đồng ý ngay, xoay người lại nói thầm với An Nhã: "Sao em có cảm giác là anh ta coi trọng chị vậy?"

An Nhã ấn đường thẳng nhăn: "Chị chỉ thích trai trẻ có xu hướng giới tính bình thường thôi."

Hứa Tân Di vô cùng hâm mộ mà nhìn An Nhã.

Tẩy trang xong, thay quần áo xong, chủ biên Tiêu của tạp chí «B?W» xem xong ảnh chụp, thái độ vô cùng thân thiết, ngăn đường đi của Hứa Tân Di, thấp giọng cười nói: "Hứa tiểu thư, quá trình chụp ảnh hôm nay rất thành công, mấy tấm ảnh đó Hứa tiểu thư có thể mang về một phần, đảm bảo Dịch tiên sinh xem xong nhất định thực vừa lòng."

Nghe được một cái tên không nên nghe ở nơi này, Hứa Tân Di tươi cười dần dần cứng đờ.

"Dịch tiên sinh? Cái nào Dịch tiên sinh?"

Chủ biên Tiêu hơi giật mình, cười hai tiếng, nói: "Đương nhiên là Dịch Dương Dịch tiên sinh chủ tịch tập đoàn Dịch thị, ngài ấy cố ý liên lạc với tôi, nhờ tôi sắp xếp chụp ảnh cùng phóng vấn số kế tiếp dành cho Hứa tiểu thư đây."

"Ý của ông là nói, là nhờ Dịch Dương Dịch tiên sinh tôi mới có cơ hội đến đây"

"Sao vậy? Dịch tiên sinh chưa nói sao?"

"Nói, đương nhiên nói, chỉ là trong lúc nhất thời tôi chưa kịp phản ứng lại thôi." Hứa Tân Di xấu hổ cười cười, trong lòng không phải rất muốn thừa nhận.

Dịch Dương?

Dịch Dương lên tiếng cô mới được tạp chí mời phỏng vấn chụp ảnh?

Không có khả năng.

Không... Dịch Dương sẽ không vì cô làm loại chuyện này.

Thường ngày là một tổng giám đốc bá đạo, cho dù phân vùng tiền như rác, trời lạnh cần phá sản kia hẳn là vì người con gái âu yếm của mình ra tay mới đúng.

Trong lòng Hứa Tân Di vô cùng khiếp sợ.

Chẳng lẽ hiện tại Dịch Dương đã yêu mình sâu như thế rồi sao?

Làm chuyện tốt không để lại tên? Đây không phải là chuyện nam phụ hay làm sao?

Nhưng hiện tại nam chủ của mình đang ở nhà trẻ nha?

Không được, đoạn tình cảm này trời định không có kết cục, không thể cứ nó tiếp tục phát triển tiếp như vậy.

"Tiểu A, tình yêu của Dịch Dương cùng Hứa Vi Nhân khi nào mới có thể kích phát?"

Khi nào cô mới có thể chứng kiến cốt truyện Dịch Dương yêu Hứa Vi Nhân, yêu đến chết đi sống lại?

"Chuyện này... Ít nhất cũng phải làm bọn họ gặp mặt mới được..."

Tiểu A trong lòng yên lặng ói ra một câu: Nhân thiết một đám băng thoát khỏi cốt truyện, đều thành cái dạng chó này, còn kích phát thứ cốt truyện rác rưởi gì nữa.

Hứa Tân Di ngộ đạo.

Nếu Hứa Vi Nhân có thể gặp mặt Dịch Dương, chắc hai người có thể xem như lưu manh nhìn trà xanh, càng nhìn càng thuận mắt.

Lấy thủ đoạn của Hứa Vi Nhân cộng thêm đứa con trai, Dịch Dương không có khả năng một chút ý tưởng cũng không có.

Chỉ cần Dịch Dương lọt vào mạng nhện của Hứa Vi Nhân, muốn chạy trốn... Chắc, chắc, chắc càng khó khăn nha.

Ngay sau đó là cốt truyện nhất kiến chung tình, tình sâu như biển, không phải em không cưới, rơi vào tình tay ba rồi rắm.

Mà cô, chỉ là một người vợ không được yêu, chỉ có thể bắt lực lại đáng thương mà bị Dịch Dương tàn nhẫn vứt bỏ, từ đây chỉ có thể không tìm không phôi dảo chơi nhân gian.

Nhưng cũng phải nói trở về.

Đến bây giờ Dịch Dương còn chưa gặp mặt Hứa Vi Nhân sao?

Hứa Vi Nhân đều đã cùng người khác khanh khanh ta ta, đã thông đồng đàn ông khác, mà ngàn năm nam phụ như Dịch Dương ngay cả mặt còn chưa

gặp nữa?

Tạo hóa trêu người đến như thế là cùng?

Quá ngược, thật sự quá ngược.

Không được, cô không thể nhìn thế loại mỗi người một ngã ngược luyến tình thâm, phải nghĩ biện pháp giúp hai người kia mới được.

Bởi vì chuyện này, Hứa Tân Di đã đánh mất ý muốn mời Hàn Kiều ăn cơm vào tối nay, cũng không có tâm trạng.

Vô cùng xin lỗi, nhìn Hàn Kiều nói: "Thật xin lỗi nha, đêm nay đột nhiên em có việc gấp, bữa cơm này hẹn anh vào ngày khác nha, được không?"

Hàn Kiều hơi giật mình, nhớ lại Lạc Kiệt đã bao đặt hết nhà hàng, còn trang trí đầy hoa hồng cùng ánh nến, tâm tình không tốt lắm, nhưng cũng chỉ có thể miễn cưỡng cười, nói: "Không có việc gì."

Nhưng anh không thể không chế cảm xúc được, ngược lại, Lạc Kiệt khó chịu ra mặt.

"Hứa tiểu thư, tôi đã đặt bao hết nhà hàng rồi, cô không thích thì bỏ ngang, cô thật..."

Hàn Kiều liếc nhìn Lạc Kiệt, cắt ngang lời nói của anh: "Không sao đâu, nếu cô có việc thì đi trước đi, hẹn ngày sau cũng được."

"Thật sự rất xin lỗi." Luôn miệng nói tiếng xin lỗi, Hứa Tân Di mang theo An Nhã lập tức rời khỏi.

Lạc Kiệt nhìn bóng dáng hai người rời đi, thở dài: "Vừa rồi nếu cậu nói thêm nhiều một câu... Cơ hội tốt như vậy cũng sẽ không bị bỏ lỡ... Haizz!!! Thật là đáng tiếc mà"

Hàn Kiều im lặng nhìn, một câu cũng chưa nói, xoay người rời đi.

Rời khỏi studio, Hứa Tân Di lái xe chở An Nhã thẳng đến trung tâm mua sắm.

"Đi đâu vậy?"

Hứa Tân Di xụ mặt: "Trung tâm mua sắm."

"Shopping? Nhưng chị thấy sắc mặt của em cũng không giống như muốn đi shopping."

"Mua quà cho Dịch Dương."

Việc nào ra việc đó.

Nếu chuyện này thật là do Dịch Dương giúp, cô cũng không thể vong ân phụ nghĩa, mua một món quà tặng cho anh ta thay lời cảm ơn, không ai nợ ai, đỡ phải sau này thiếu ân tình của anh ta.

Tốn hết nửa tiếng chọn lựa kỹ càng một chiếc đồng hồ, Hứa Tân Di tốn hết 200.000¥. (= 663,572,200VND)

Xem như một món quà xứng với công sức anh ta bỏ ra đi.

An Nhã tấm tắc bảo lạ: "Hai trăm ngàn, Hứa Tân Di, em cũng thật hào phóng đối với ông xã của mình nha."

Con tim Hứa Tân Di đang nhỏ máu: "Chị biết mà, em yêu anh ấy như vậy, chút tiền trình này tính cái gì."

Tòa nhà Dịch thị đèn đuốc sáng trưng.

Dịch Dương xem xong cuối cùng một tờ báo cáo tháng, nhìn thời gian.

Triệu Bân gõ cửa đi vào.

"Tổng giám đốc Dịch, xe đã chuẩn bị. Còn nữa, chủ biên Tiêu của tạp chí《B?W》gửi tin, nói Hứa tiểu thư đã phỏng vấn xong, ảnh chụp cũng đã đưa một phần cho Hứa tiểu thư mang về."

Dịch Dương gật đầu, nhớ tới hai ngày trước Hứa Tân Di nói đêm nay mời Hàn Kiều ăn cơm biểu đạt cảm ơn, không trở về nhà chính.

Một người phụ nữ đã kết hôn, một người đàn ông chưa lập gia đình... Hôm nay anh thật muốn nhìn xem bữa cơm này bọn họ ăn tới khi nào.

"Đêm nay không trở về Thủy Loan, đến Nhất Phẩm Lan Đình."

Rời khỏi trung tâm mua sắm thời gian cũng đã quá muộn, ban ngày chụp ảnh, phỏng vấn cho tạp chí, Hứa Tân Di thật sự không nghỉ làm gì nữa, không trở về nhà chính, trực tiếp đến nơi gần nhất, đi thẳng đến Nhất Phẩm Lan Đình nghỉ ngơi.

Muốn về nhà lập tức tắm rửa một cái, thoải mái để chịu ngủ một giấc, nhưng vừa vào cửa, thì đã nhìn thấy Dịch Dương đang ngồi ngay ngắn ở trong phòng khách.

Hứa Tân Di hơi kinh ngạc, lại chỉ có thể giả vờ mừng rỡ: "Ông xã, sao anh cũng ở đây?"

Dịch Dương lật một tờ tạp chí: "Sáng mai có một cuộc họp sớm, đêm nay ở nơi này cho tiện. Tạp chí chụp xong rồi?"

"Chụp xong rồi."

"Com nước xong?"

"..... Ăn xong rồi."

"Cảm ơn người ta chưa?"

Hứa Tân Di cắn răng: "Đã cảm ơn."

"Ừ." Dịch Dương cúi đầu im lặng nhìn xem tạp chí.

Hứa Tân Di cởi áo khoác, xoa xoa đầu nhức bả vai, nhớ tới những lời nói hôm nay chủ biên Tiêu trong lúc lơ đãng lộ ra.

—— "Rất kỳ quái, ngày thường ảnh chụp đều không đề cập tới chuyện đưa trước một phần cho mình đem về nhà, sao hôm nay lại đưa trả lại cho mình một phần làm mình mang về tới?"

—— "Chủ biên gạt mình chắc luôn? Không có khả năng nha."

Dịch Dương nhướn mày: "Hôm nay quay chụp thế nào?"

"Còn được."

Nghĩ nghĩ, Hứa Tân Di dò hỏi: "Ông xã, hôm nay em nghe nói tạp chí《B?W》đã từng cự tuyệt rất nhiều ngôi sao tai to mặt lớn, anh Hàn thế nhưng có bản lĩnh lớn như vậy, có thể đề cử em với tạp chí, quả thực em không dám tin tưởng luôn nha."

"Anh Hàn?"

Dịch Dương cười lạnh một tiếng: "Hứa Tân Di, cô cũng gần 30 rồi? Một tiếng một tiếng anh Hàn, còn tưởng rằng bản thân mới mười tám hả? Loại xưng hô này còn dám mạnh miệng kêu?"

—— "Tên chó này, không có việc gì tìm việc?"

—— "Chỉ cần tôi nguyện ý, vĩnh viễn đều mười tám tuổi! Thử trai già nhan sắc xuống dốc như anh không có tư cách nói tôi!"

"Đây chỉ là một cái xưng hô mà thôi, anh đừng nhỏ mọn như vậy àm."

"Tôi keo kiệt? Tôi chỉ cảm thấy tuổi của cô đã lớn như vậy, có phải nên thu liễm một chút hay không?"

Hứa Tân Di nắm chặt nắm tay, nhin xuống ý nghĩ muốn đập bẹp đầu chó tên đàn ông này, tiếp tục đi theo chủ đề chính, hướng dẫn từng bước.

"Em cảm thấy rất kỳ quái nha, hôm nay chủ biên Tiêu còn làm em mang về ảnh chụp, ảnh chụp luôn luôn không truyền ra ngoài, anh nói thử coi, tại sao chủ biên Tiêu lại muốn đưa cho em mang về?"

Dịch Dương tay lật tạp chí 《B?W》không có việc gì nói: "Không rõ ràng lắm."

Hứa Tân Di ra vẻ khó hiểu.

"Thật ra, trừ bỏ Hàn Kiều hình như em cũng không có quen biết ai khác nha. Còn có ba cái đại ngôn kia, cái gì chocolate, cái gì di động, còn có một cái cái gì mỹ phẩm dưỡng da... Ba cái nhãn hiệu đại ngôn cùng thời gian tìm em, thật tình cỡ nha, em cảm giác sau lưng có người đang giúp em, ông xã, anh nói ai sẽ tốt bụng giúp đỡ em như vậy?"

Tay lật tạp chí của Dịch Dương cứng lại: "Làm sao anh biết."

Hứa Tân Di suy nghĩ thật lâu, toàn bộ phòng khách chỉ dư lại âm thanh lật tạp chí của Dịch Dương.

"Chẳng lẽ là..." Ánh mắt dần dần nhìn về phía Dịch Dương, biểu tình bưng bình hiểu ra tất cả.

Tay của Dịch Dương càng cứng.

Hứa Tân Di hơi hơi mỉm cười: "Chắc là bọn họ thấy hình tượng khí chất của em hơn người, lớn lên còn vô cùng rất xinh đẹp cho nên mới tìm em chẳng?"

"....."

Dịch Dương xụ mặt, âm thanh lật tạp chí càng nhanh.

Con nhỏ này lớn lên chẳng ra gì, da mặt còn rất dày.

"Khăng định là như thế này!"

Hứa Tân Di tin tưởng vững chắc không nghi ngờ: "Quả nhiên, đôi mắt của người biết thưởng thức cái đẹp thường sáng như tuyết! Ha haha!!!"

Dịch Dương không muốn đề ý đến cô nữa.

Chân Hứa Tân Di trong lúc lơ đãng đá đá túi đựng quà cô mua về.

Ánh mắt Dịch Dương chú ý tới túi đựng hộp quà cô mang về, ho khan một tiếng: "Đó là cái gì?"

Hứa Tân Di làm như mới nhớ tới, đẩy mặt viết hai chữ ảo não.

"Cái này sao... Là lúc đi mua quà cho Hàn Kiều cảm thấy rất đẹp, thuận tay mua về thôi, mua xong mới phát hiện dành cho nam. Anh nhìn xem, có thích không, thích thì lấy dùng đi, không thích thì thôi, cứ để ở đó. Dù sao cũng không quá đắt. Thời gian không còn sớm, em đi tắm trước cái, ngày hôm nay mệt quá."

Hứa Tân Di đặt túi quà tặng ở trước mặt anh, đứng dậy đi vào phòng.

Dịch Dương cười lạnh.

Mua quà cho người khác, thuận tiện mua một phần trở về đưa cho anh?

Thật cho rằng anh là thùng rác, thứ rác rưởi nào cũng đều thu?

Ánh mắt Dịch Dương một giây cũng không thèm đặt ở trên túi đựng hộp quà kia, xem đều lười đến xem.

Anh muốn cái gì àm không có, thiếu một thứ tép riu như vậy sao?

Nhớ lại sợi dây lưng đại hạ giá mà Hứa Tân Di mua cho anh, chỉ sợ cũng không phải là thứ gì đáng giá.

Không xứng đáng để anh mở ra.

Hừ, anh sợ nhìn xong tức chết.

.....

Năm phút đồng hồ sau, Dịch Dương nhìn nhìn chiếc đồng hồ trên cổ tay.

Quả nhiên là thuận tiện chọn, mang trên tay anh một chút cũng không thích hợp, còn phải làm anh mất công đi cắt bớt dây.

Dịch Dương vô cùng ghét bỏ mà đặt đồng hồ trở lại trong hộp, cũng lên mạng tra một chút về giá cả đồng hồ.

Hai trăm ngàn? Dịch Dương nhìn màn hình di động nhảy ra tên thương hiệu cùng giá cả chiếc đồng hồ.

Hừ... Miễn cưỡng mang thôi.

Tất cả chỉ vì sợ cô ta bỏ phí, mua đồng hồ nam về làm gì, hừ, anh đành cắn răng dùng vậy.

Hết chương 43

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nữ Phụ Không Muốn Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Tân Di ghen????

Ngày phát hành số mới nhất tạp chí《B?W》, vừa mới thả ra ảnh chụp chung của Hứa Tân Di và Hàn Kiều.

Trên ảnh chụp, Hứa Tân Di ăn mặc tây trang gam tối lạnh, không mặc nội y, tây trang gài đúng chỗ ngựa, chỉ cài mỗi một nút áo cổ định, lớn mật gọi cảm, đứng chung một chỗ với Hàn Kiều, lạnh lùng quyến rũ cao ngạo nhìn thẳng màn hình, người xem nước miếng chảy ròng ròng.

Sự thật chứng minh, có sắc đẹp là có chính nghĩa.

Bình luận nổ tung.

"Tấm ảnh này của Hứa Tân Di quá đẹp! Đột nhiên get tới nét đẹp của Hứa Tân Di!"

"Trên mạng luôn có người công kích sắc đẹp của Hứa Tân Di. Tuy rằng tôi không thích Hứa Tân Di, nhưng trái lương tâm nói một câu, gương mặt của Hứa Tân Di thật sự không phải giả, tấm ảnh này nhất định sẽ nổi!"

"Mẹ ơi, nơi này có chị gái nhỏ đẹp trai đến mức con khép không được chân nè!!!"

"Đậu má nó!!!! Quá đẹp! Không hồ là B?W, cũng chỉ có tạp chí này mới có thể tung ra những bức ảnh đầy sức sống như vậy, đây mới gọi là nghệ thuật!"

"A a a a!!! Hai người này đứng chung một chỗ cũng quá xứng!!! Sắc đẹp đến chó cũng chảy nước miếng!!!"

"Hội nhóm chó thích sắc đẹp đâu, chỉ cần chị đẹp không giết người phóng hỏa em có thể liếm sắc đẹp chị cả đời!!!"

《B?W》 dự đoán ba giây sẽ bị cướp sạch, không phải nói chứ, chất sáng tạo của tạp chí 《B?W》 rất tuyệt vời, là kỳ tích trong kỳ tích.

So sánh xuống, Hứa Vi Nhân chịu sự chú ý từ mọi người, ảnh chụp cùng phòng vẫn trên tạp chí 《thời thượng tuần san》đánh dấu bước chân đầu tiên sau bốn năm rời khỏi giới giải trí, màn tái nhậm chức này lại được fans hưởng ứng thường thường, không đập ra một cái bọt nước tới.

Nhưng người qua đường lại bàn tán không ít.

"Ngày hôm qua, sau khi ảnh chụp của Hứa Tân Di phát hành ra tới, cộng sự là Hàn Kiều, theo kinh nghiệm của tôi, so sánh với Hứa Vi Nhân cùng Tạ Trì, cao không ngừng một cái cấp bậc nha."

"Điều nói Trường Giang sóng sau đê sóng trước, chị gái Hứa Vi Nhân vẫn là phải cúi đầu chịu thua nha."

"Tôi nghe nói, lúc mới xuất đạo, Hứa Tân Di là dựa vào danh tiếng Tiểu Hứa Vi Nhân xuất đạo, nhưng không hiểu sao tôi lại có cảm giác Hứa Tân Di càng hợp mắt hơn."

"Hứa Vi Nhân và Tạ Trì nhìn sao cũng thấy rất ngượng ngạo nha, không có cảm giác màn ảnh như Hứa Tân Di. Tuy nhân phẩm của Hứa Tân Di không ra sao, nhưng thấy ai làm việc chung với cô ấy cũng đều thoải mái."

"Tôi nghe nói Hứa Vi Nhân đoạt đại ngôn cùng ảnh bìa tạp chí này của Hứa Tân Di, hiện tại tình hình đã quay ngược lại rồi, Hứa Tân Di thay phiên lật bàn, không biết trong lòng Hứa Vi Nhân nghĩ như thế nào nữa hen."

Chỉ một cái bình luận này thôi đã làm nổ tung tính tò mò của không ít người qua đường, dân mạng sôi nổi bình luận dò hỏi câu chuyện là như thế nào.

"Cầu đưa sao? Cho con dân đường link xem nè, tự đi xem, tự nghiền ngẫm, không hỏi nữa!!."

Tuy rằng bình luận này rất mau đã bị chủ nhân tài khoản cắt bỏ, nhưng vẫn bị không ít người có tâm chụp hình giữ lại.

Thật ra, đường link kia cũng chỉ là một tin cũ, nhưng nội dung bên trong vô cùng kỹ càng tỉ mỉ nói về chuyện tạp chí cùng Hứa Tân Di. Sau đó là một loạt đường link kèm theo những đại ngôn thương hiệu nhãn hàng rồi kịch bản phim truyền hình...

Những điều đó con dân đều biết, nhưng điều bọn họ chưa biết, đó là Hứa Vi Nhân muốn tái nhậm chức, nhưng lại muốn dẫm lên Hứa Tân Di, không chỉ có đoạt ảnh bìa tạp chí của Hứa Tân Di, còn đoạt đại ngôn cùng kịch bản của Hứa Tân Di.

Vì lời nói của mình càng có mức độ đáng tin, chủ nhân tài khoản còn liệt kê ra danh sách khách mời đến phòng vấn chụp ảnh của 《tạp chí thời trang》, trong đó đích xác thật có tên của Hứa Tân Di.

Mà Hứa Tân Di làm đại ngôn trong suốt ba năm của nhãn hàng mỹ phẩm, hiện giờ lại đổi thành Hứa Vi Nhân.

Những bộ phim trước kia muốn ký hợp đồng với Hứa Tân Di giờ đã xóa tên khỏi Weibo chính thức của đoàn phim, bắt đầu có động thái qua lại với Hứa Vi Nhân.

Đủ loại dấu hiệu cùng chứng cứ cho thấy, mọi công việc hiện tại mà Hứa Vi Nhân có trong tay, đều đoạt từ trong tay Hứa Tân Di mà có.

Phần lớn fans trung thành của Hứa Vi Nhân đều rất lý trí, nhìn đến những chứng cứ đó, có chút không thể tin được, cảnh cáo chủ nhân tài khoản không cần bịa đặt, gửi báo cáo 500 lần là sẽ bị cấm ngôn.

Nhưng chủ nhân tài khoản kia kiểu ngạo không khác gì Hứa Tân Di, không chỉ có không xóa, còn cố ý tag Hứa Vi Nhân, có rất nhiều người cảm thấy tôi bịa đặt thì cứ đi báo cáo đi.

Từ lúc bắt đầu, có rất nhiều người có hảo cảm với Hứa Vi Nhân, nhưng đến bây giờ thì âm thanh nghi ngờ vang lên không ngừng.

Trong giới giải trí, cho dù nhân phẩm như thế nào, chuyện cướp đoạt tài nguyên của người khác, thật đúng là rất ghê tởm.

Mấu chốt, phía Hứa Vi Nhân một chút động tĩnh cũng đều không có.

"Thật là nhìn không ra tới nha, Hứa Vi Nhân lại là loại người này, đoạt tài nguyên từ trong tay người khác thật là ghê tởm."

"Doanh số tháng này của《thời thượng tuần san》thấp nhất trong tất cả các kỳ, giờ này chắc chủ biên tạp chí hồi hận ruột biến thành xanh rồi hen? Chủ biên tạp chí《B?W》thật đúng là có con mắt nhìn người."

Tại nơi đầu sóng ngọn gió này, lại tuôn ra lịch sử tình trường của Hứa Vi Nhân, xem như dòi lức chú ý về chuyện Hứa Vi Nhân đoạt tài nguyên.

Về lịch sử tình trường của Hứa Vi Nhân, mọi người đang sôi nổi đoán xem ai là cha ruột của đứa con trai mà cô ôm về nước cùng.

Mấy chuyện loại này vô cùng khơi gợi lên trí tò mò của mọi người, ai ai cũng sôi nổi vào xem, sôi nổi bình luận.

Còn lập một trang Weibo chuyên phân tích chuyện này, cái tên Dịch Dương được chọn nhiều nhất, tính tới hiện tại đã đứng đầu trong danh sách.

Đây là tin mọi người moi ra được từ những gì Hứa Vi Nhân "kể hết nỗi lòng xa xứ làm mẹ đơn thân" trên talk show.

Nam, hai mươi tám tuổi, gia thế không tồi, tuổi còn trẻ đã là chủ tịch một tập đoàn lớn, đã từng là đồng học với Hứa Vi Nhân.

Con dân để lại lời bình luận cùng rất nhiều thuyết âm mưu, trong chớp mắt đã xuất hiện vài cái tên người cầm quyền hiện giờ trên thương trường là một thế hệ tuổi trẻ, có tài, có tiền, có sắc đẹp.

Trong đó, có hai cái tên nhận được lượt like khá cao.

Dịch Dương, chủ tịch kiêm tổng giám đốc tập đoàn Dịch thị, được mọi người biết đến thông qua Hàn Kiều bởi vì mua một bộ phòng ở Nhất Phẩm Lan Đình gần bằng năm căn biệt thự.

Giang Hoài, tổng giám đốc tập đoàn điện tử Giang thị, giá trị con người xa xỉ.

Trừ bỏ hai người này, còn có người lôi ra tên của Hàn Kiều, vì Hàn Kiều và Hứa Vi Nhân từng hợp tác chung một bộ phim, còn từng có scandal tình cảm.

Tuy rằng vụ scandal đó đã được giải quyết rất nhanh, nhưng Internet luôn để lại ký ức, những chuyện xảy ra được đưa lên mạng vĩnh viễn sẽ không biến mất, nó chỉ ẩn đi ở đâu đó, chờ người đến khai quật.

Ngay sau đó, con dân hùa nhau cảm ơn người tìm ra được tin này, họ càng đào bới, càng tin chuyện đó là sự. Dịch Dương và Hứa Vi Nhân từng là bạn học đại học, xác thật trong quá khứ bọn họ từng có một đoạn tình. Hơn nữa Hứa Vi Nhân xuất ngoại, rất có khả năng chính là bởi vì Dịch Dương.

Tin này vừa mới nổ ra, trực tiếp buộc chặt Hứa Vi Nhân và Dịch Dương chung một chỗ.

"Nếu chuyện này đều là thật sự, vậy Hứa Vi Nhân hoàn toàn không cần thiết đoạt tài nguyên của Hứa Tân Di, khẳng định là Dịch Dương cho không."

"Cho nên con trai Hứa Vi Nhân là của Dịch Dương?"

"Ừ!!! Không phải có ai đó từng nói Dịch Dương đã kết hôn rồi sao? Đối tượng là một nữ diễn viên trong giới giải trí, sao có thể là Hứa Vi Nhân? Tôi đứng bên phía Giang Hoài."

"Tuy rằng không biết Giang Hoài là ai, nhưng Dịch Dương là chồng của tôi nha, cho nên tôi cho Giang Hoài một phiếu."

"Giang Hoài là ai?"

"Chưa từng nghe nói đến cái tên Giang Hoài này, người đàn ông này rất ít khi xuất hiện, rất thần bí."

Vừa khéo chính là, trước kia không bao lâu, ở một lần họp phỏng vấn Hứa Vi Nhân, khi bị phóng viên hỏi đến vấn đề này, cô ta không có giải thích quá nhiều, chỉ là nhẹ nhàng tỏ vẻ quá khứ đều đã đi qua, không muốn nhắc lại.

Không có phủ nhận cũng không có giải thích, tương đương cam chịu những lời đồn đoán trên mạng.

Hứa Tân Di dán tin hot search này trước mặt An Nhã, nghiêng răng nghiêng lợi, nói: "An Nhã, chị thử phân tích vấn đề này đùm em cái, mấy tin đồn này là thật hay là giả?"

Nếu là đặt vào tình huống lúc trước, Hứa Tân Di khóc lóc tìm cô, An Nhã khẳng định không nói hai lời, sẽ mắng Dịch Dương một trận, sau đó xúi giục Hứa Tân Di quay đầu lại là bờ.

Nhưng hiện tại thì khác.

Hiện tại Dịch Dương rõ ràng đã có tình cảm đối với Hứa Tân Di, cô lại xúi giục như vậy, chính là nghiệp chướng.

Thà hủy đi mười tòa miếu, cũng không hủy một cọc hôn.

Cho dù là bạn tốt, cũng không thể nhúng tay vào chuyện vợ chồng của đối phương.

"Em đã nói đó là tin đồn, đương nhiên không thể tin."

"Nhưng những gì trên đây nói đều là sự thật, Hứa Vi Nhân và Dịch Dương từng là bạn học đại học, bốn năm trước từng có một đoạn tình, những chuyện đó đều chân thật xảy ra!"

Trong tiểu thuyết, ai là cha của con trai Hứa Vi Nhân vẫn luôn không nói rõ, ngay cả hồi cuối, Hứa Vi Nhân và nam chủ hạnh phúc ở bên nhau, cũng chưa từng đi làm xét nghiệm ADN.

Tình tiết này nói lên điều gì?

Rất có khả năng đứa nhỏ này cũng không phải của nam chủ.

Không phải của nam chủ thì còn có thể là của ai?

Dịch Dương.

Hứa Vi Nhân mưu mô xảo quyết nhiều chiêu trò như vậy, thủ đoạn nào cũng có, Dịch Dương ngu như vậy, sao anh ta có thể thoát khỏi thiên la địa võng của cô ta cho được?

Chuồn chuồn, mạng câu chạy, không phải đều là kịch bản nữ chủ cầm sao?

Nếu đứa trẻ đó thật sự là của Dịch Dương, ly hôn! Cần thiết ly hôn!

"Ừ, ờ... Đó đều là chuyện quá khứ, em đừng so đo, chị từng nói những gì với em hả? Trăm triệu lần đừng gây chuyện với Dịch Dương, tín nhiệm anh ta nhiều một chút, em càng gây chuyện chính là đẩy Dịch Dương vào thẳng trong lòng ngực người đàn bà khác đó, hiểu chưa vậy chị hai?"

Hứa Tân Di bình tĩnh lại: "An Nhã, Dịch Dương không thích tên tuổi của mình trên mạng, càng không thích dính scandal tình cảm..."

Cô nhìn về phía tòa nhà tập đoàn Dịch thị nằm ở phía đối diện, nói: "Nếu chuyện này là giả, anh ấy nhất định sẽ mau chóng bình ổn trận gió bão này, sẽ không tùy ý để lời đồn tiếp diễn như vậy."

Tại chuyện này, Hứa Tân Di là rất tin tưởng Dịch Dương.

Giờ phút này, tòa nhà đối diện, Dịch Dương vừa kết thúc cuộc họp liên tục trong năm tiếng, vội vàng từ phòng họp ra tới.

Triệu Bân thấy boss ra, đang đưa tin tức mà bản thân vừa sưu tầm trên mạng, một loạt những scandal có tag "Dịch Dương và Hứa Vi Nhân" đưa cho Dịch Dương.

"Chuyện gì?"

Triệu Bân thấy có đến năm sáu nhân viên có chức danh giám đốc, toàn những nhân vật chức cao trong tập đoàn, đồng loạt cúi đầu im như ve sấu mùa đông, đi lỏ tò theo phía sau Dịch Dương, Triệu Bân thấp giọng nói: "Là một ít việc trên mạng."

Dịch Dương vừa định xem, thì một nhân viên vội vàng chạy đến trước mặt anh, nôn nóng đưa lên một phân tài liệu: "Tổng giám đốc Dịch, phân tài liệu này yêu cầu ngài ký tên gấp."

Dịch Dương lực chú ý chuyển dời sang tài liệu, nhìn nhìn phát giác có chút không thích hợp, ấn đường nhíu chặt, trầm giọng cả giận nói: "Cái này ngày hôm qua không phải tôi đã nói là không được sao? Ai làm? Kêu người đó đến văn phòng tôi gấp."

Là phương án hợp tác với Hứa Vi Nhân, nhưng bị Dịch Dương phản bác, nói hình tượng của cô ta không phù hợp với tập đoàn Dịch thị. Không hiểu sao bây giờ lại lòi ra hợp đồng đại ngôn làm người phát ngôn độc quyền cho tập đoàn Dịch thị.

Quần đoàn phía sau càng im lặng.

"Dạ tổng giám đốc, tôi lập tức đi kêu người ngay."

Triệu Bân lại lần nữa đưa tin tức lên đi.

Dịch Dương giờ tay đầy ra, không kiên nhẫn, nói: "Đề sang một bên đi."

Xoay người đi vào văn phòng.

Một ngày.

Hai ngày.

Ba ngày.

Một vòng.

Tên của Hứa Vi Nhân và Dịch Dương như khóa chặt vào nhau.

Tìm tên Hứa Vi Nhân thì thông tin về Dịch Dương sẽ được đính kèm theo sau.

Tìm thông tin về Dịch Dương sẽ kèm theo thông tin của Hứa Vi Nhân.

Scandal ngày một lên men.

Hứa Tân Di nghiêng răng: "An Nhã, scandal vẫn còn."

Hiện giờ Hứa Vi Nhân có đến mấy cái scandal tình cảm.

Thí dụ như # Hứa Vi Nhân Dịch Dương #, lại thí dụ như # Hứa Vi Nhân Giang Hoài #, lại thí dụ như # Hứa Vi Nhân Hàn Kiều #.

Nhưng thực mau, scandal # Hứa Vi Nhân Hàn Kiều # đã biến mất.

Chỉ còn lại scandal # Hứa Vi Nhân Dịch Dương # và # Hứa Vi Nhân Giang Hoài #.

"Em đừng nghĩ nhiều, chắc anh ta bận thôi, khẳng định không rảnh chú ý loại chuyện nhỏ này."

"Không rảnh chú ý?"

Hứa Tân Di bậc lửa nổ mạnh như pháo hoa: "Trước kia, anh ta dính scandal với... Tên là gì ta... Đúng rồi, là Tả Dung. Thời điểm dính scandal với Tả Dung, ngay ngày hôm sau anh ta đã ra mặt bác bỏ tin đồn. Hiện tại Tả Dung còn bị phong sát kia... Đến phiên Hứa Vi Nhân... Đều đã trôi qua mấy ngày rồi? Một tuần? Một chút động tĩnh đều không có!"

"Em đừng vội, như vậy, nếu em thật sự hoài nghi, em hãy trực tiếp hỏi anh ta thử xem, xem anh ta trả lời như thế nào."

"Nhưng anh ta rõ ràng biết Hứa Vi Nhân đoạt tài nguyên của em, vẫn thờ ơ đó thôi. Cũng phải thôi, tính cảm anh ta dành cho em làm sao có thể so sánh với tình nhân cũ năm xưa được?"

An Nhã bắt đầu dĩ: "Chuyện còn chưa rõ ràng, em đừng vội ghen."

"Ghen?"

Hứa Tân Di phục hồi tinh thần lại, giật bắn người, từ trên ghế đứng lên: "Em ghen? Em ghen cái gì? Đùa à, em sẽ ăn... " Dầm của tên chó già đó sao?

Trai trẻ không đủ trẻ hay là đàn ông thành thực không đủ sức quyến rũ?

Cô sẽ ghen?

Đùa nhau à.

Mất công hai ngày trước cô còn tặng một chiếc đồng hồ giá hai trăm ngàn cho anh ta.

Thật là tiện nghi cho tên chó già khôn nạn đó!!!!

An Nhã một lời khó nói hết, nhìn cô: "Được rồi, được rồi, được rồi, em không ghen, được rồi đi?"

Đình ——

Tin nóng, mới nhất được chuyển đến di động.

—— Nữ diễn viên nổi tiếng ngày trước rời khỏi giới giải trí, bốn năm sau mang theo con trai trở về, lại là vì người đàn ông đó!

Tên chó kia, anh chết chắc rồi!!!

Ly hôn!

Hôn nhân này cần thiết phải ly!!!

Chờ cô ly hôn cầm tài sản, sẽ lập tức rời khỏi giới giải trí, tuyệt đối không để đôi chó nam nữ này ô nhiễm đôi mắt của mình!

Đêm đó, Hứa Tân Di trở về nhà chính, cả đêm mất như đưa tang, tâm trạng buồn bực không vui, nhắc không nổi tinh thần.

Khi ông nội Dịch lên tiếng hỏi, Hứa Tân Di cũng chỉ miễn cưỡng cười nói: "Ông nội, con không có việc gì."

"Hay là do lượng công việc hơi nhiều nên con mới mệt mỏi như vậy?!"

"Có một chút."

"Vậy chạy nhanh lên phòng nghỉ ngơi đi."

Hứa Tân Di ngoan ngoãn lên lầu nghỉ ngơi.

Sau khi thấy cô đi lên, ông nội Dịch nhíu mày: "Gần đây có xảy ra chuyện gì hay không?"

Dịch phu nhân cẩn thận nghĩ nghĩ: "Con cũng không biết nữa? Nhưng con cũng chưa nghe qua tin gì"

Buổi tối 10 giờ, Dịch Dương về nhà, vừa vào cửa đã bị ông nội Dịch gọi ngược lại.

"Gần đây con có cãi nhau với Tân Di không?"

Dịch Dương không hiểu chuyện gì đang xảy ra hết, gần đây không phải Hứa Tân Di rất an tĩnh, không gây chuyện gì hết mà?!

"Có chuyện gì vậy ông nội?"

"Ông thấy tâm trạng hôm nay của con bé không tốt, hỏi con bé, con bé cũng không nói, con đi lên hỏi một chút, xem là chuyện gì."

Tâm trạng không tốt?

Lại có người khi dễ cô ấy?

"Dạ, con biết rồi ông nội, con sẽ hỏi cô ấy xem sao."

Nói xong, bước chân lên lầu.

—— "Tên chó chết! Tên chó chết! Tên chó chết!!!"

—— "Dịch Dương tên chó chết!!!"

Đứng ngoài cửa phòng, Dịch Dương vẻ mặt mờ mịt.

Gần đây hình như anh không làm gì chọc giận cô ta thì phải?

Đẩy cửa đi vào.

Hứa Tân Di nghe được động tĩnh, lập tức từ trên sofa bật dậy, nhìn Dịch Dương, mồm miệng thở dốc, nhưng lời nói đến bên miệng, lại nuốt xuống.

"Anh đã trở lại?"

Dịch Dương bình tĩnh ừ một tiếng, cởi áo khoác chuẩn bị thay quần áo: "Ông nói hôm nay tâm tình cô không tốt, làm sao vậy?"

—— "Tâm tình không tốt? Tâm trạng của tôi chỗ nào không tốt? Tâm tình của tôi rất tốt, cho nên muốn ly hôn với tên chó già như anh, ai nói tâm tình tôi không tốt, hử!!!"

"Không có việc gì, chỉ là công việc có chút mệt mà thôi."

Dịch Dương nghi hoặc hỏi: "Hứa Tân Di, rốt cuộc là chuyện gì?!"

"Em không có việc gì... Em... Em có thể có chuyện gì kia chứ?"

"Vậy cảm xúc của cô sao lại táo bạo đến như vậy?"

Hứa Tân Di khoé miệng gượng cười, cười như mếu: "Em táo bạo chỗ nào?"

"Không nói?"

Hứa Tân Di im lặng.

"Không nói thì thôi." Dịch Dương làm bộ đi vào phòng tắm.

Hứa Tân Di nghiêng răng, bắt lấy tay anh, sắc mặt âm trầm đặt Ipad vào tay anh: "Trên mạng đều đang lan truyền scandal của anh và Hứa Vi Nhân. Anh nói nhanh đi... Mọi quan hệ giữa anh và cô ta là sao, hả?!"

Dịch Dương tiếp nhận vuốt vuốt xem, nhìn thấy hot search toàn là tin scandal tình cảm của anh và Hứa Vi Nhân, thì biết ngay Hứa Tân Di lại đang mượn chuyện này làm bằng chứng muốn ly hôn với anh.

"Tôi không có quan hệ gì với cô ta, cô đừng vô cớ gây rối." Ném Ipad ngược trở về.

Hứa Tân Di ngăn anh lại: "Em vô cớ gây rối? Được, vậy anh dám nói trong quá khứ anh và cô ta không quen biết sao?!"

"Đúng là trước kia tôi có biết cô ta, nhưng..."

"Quả nhiên bị em đoán được! Anh và cô ta là tình cũ phải không?!"

Hứa Tân Di biểu tình như hiểu ra mọi việc.

"Em biết mà, em và Hứa Vi Nhân lớn lên rất giống, cho nên lúc trước anh đồng ý kết hôn với em... Có phải... Có phải anh xem em là thể diện của cô ta hay không? Hiện tại chính chủ đã trở lại... Có phải anh muốn ly hôn với em, sau đó hai người nắm tay hạnh phúc ở bên nhau hay không?"

"Cô nói hươu nói vượn cái gì đó?"

"Em nói bậy?"

"Nhìn đi, anh đang nổi nóng với em sao? Để em nói đúng rồi, đúng hay không?"

"Nếu anh không thích cô ta, thì tại sao lần trước cô ta đoạt tài nguyên của em, không thấy anh cảnh cáo cô ta? Còn có vụ scandal lần này... Ngày hôm sau Hàn Kiều người ta đã lên tiếng phủ sạch mọi chuyện, anh đâu? Anh chỉ thờ ơ, một tuần... Suốt một tuần, còn để chuyện ngày càng lớn!!!"

Hứa Tân Di càng nghĩ càng giận.

Trước đó cô còn cảm thấy tên chó con Dịch Dương này cái tà quy chính, đã trưởng thành, trở thành một người đàn ông thành thực. Không ngờ, không ngờ cũng không có... Mà chỉ từ chó con thành một con chó già...!!!

Lãng phí chiếc đồng hồ hai trăm ngàn của cô!!!!

Cũng không biết có phải bởi vì quá mức nhập vai hay không, Hứa Tân Di cảm thấy đêm nay cô diễn hơi quá lố.

Đầu óc nóng lên, cầm lấy áo khoác Dịch Dương vừa cởi ra, đẩy anh ta ra khỏi phòng ngủ, sau đó hét lên.

"Anh không nói rõ ràng, đêm nay đừng hòng ngủ chung một giường với em!!!"

Rầm ——

Dịch Dương đứng ở ngoài cửa phòng, mặt tái xanh.

Anh... Bị đuổi ra phòng?

"Hứa Tân Di! Mở cửa! Hôm nay cô rất quá đáng đó!"

Một phút đồng hồ sau, cửa mở.

Về mặt Hứa Tân Di vẫn tức giận, đứng ở trong phòng, Dịch Dương trầm giọng, giấu giận vào trong lòng, thấp giọng nói: "Cô nghe tôi..."

Phịch ——

Cô ném áo khoác lên trên người anh.

Buổi tối khuya khoắc, Dịch Dương cũng không dám gây ra động tĩnh lớn, làm kinh động người khác, chỉ dè nặng giọng.

"Hứa Tân Di, cô mở cửa ra đi, cô không mở cửa, sao tôi có thể đứng trước mặt cô nói rõ ràng mọi chuyện? Trước tiên cô hãy mở cửa cái đã! Rồi nói chuyện sau, được không?!"

"Tân Di!!!"

Hết chương 44

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nữ Phụ Không Muốn Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Nói rõ ràng mọi chuyện

Đêm đó, Dịch Dương ngủ ở phòng khách.

Sáng sớm hôm sau, đầu bếp còn chưa thức dậy làm cơm sáng, Dịch Dương đã thức, nhìn cả đêm lửa giận, về mặt người sống chó lại gần hậm hực đến thẳng công ty.

"Triệu Bản đâu?"

Trợ lý nhỏ về mặt khủng hoảng, không biết tại sao mới sáng sớm tinh mơ boss nhà mình nổi lửa lớn như vậy: "Tổng... Tổng giám đốc, trợ lý Triệu đã đi công tác từ tuần trước, ngài... Ngài ra lệnh đi."

Dịch Dương rút con giận về, thiếu chút nữa đã quên.

"Lập tức kêu toàn bộ phòng quan hệ xã hội lên cho tôi!"

Trợ lý nhỏ nom nớp lo sợ: "Tổng giám đốc, hiện tại còn chưa tới giờ đi làm, toàn bộ phòng quan hệ xã hội và giám đốc Trần hẳn là còn chưa tới công ty."

Dịch Dương lạnh lùng nhìn sang.

"..... Tôi... Tôi lập tức gọi giám đốc Trần đến ngay!"

Nhìn đồng hồ, hiện tại chưa tới 8 giờ.

Lên Weibo tìm thông tin về Hứa Vi Nhân, dòng tin đầu tiên hiện ra là tag Hứa Vi Nhân Dịch Dương, Hứa Tân Di nói không sai, hai người bị buộc chặt vào một tag.

Bốn năm tình cũ, không biết cha ruột là ai, cuộc đời của Hứa Vi Nhân quả thực trở thành một quyển tiểu thuyết.

Lần đầu tiên đi làm không làm việc đàng hoàng, trong suốt một tiếng đồng hồ này, Dịch Dương gom góp tích tụ vô số lửa giận, giống như dung nham núi lửa, sắp phun trào, chạm vào là nổ ngay.

Đúng 9 giờ, giám đốc Trần, giám đốc phòng quan hệ xã hội mới đến phòng chủ tịch, trợ lý nhỏ tri kỷ đóng cửa phòng, cửa vừa đóng lại, nháy mắt đã nghe được âm thanh mắng chửi vang vọng từ trong văn phòng ra, từ ngữ không lưu tình chút nào.

"Sao lại thế này? Cũng đã lâu tổng giám đốc chưa phát tính tình lớn như vậy?!"

Trợ lý nhỏ rút rút cổ, mếu máo trả lời: "Không biết."

Cuối cùng, kết quả giám đốc Trần rời khỏi phòng chủ tịch với gương mặt trắng không còn chút máu, ông vừa về đến phòng quan hệ xã hội đã lên tiếng mắng to nhân viên. Trên mạng đã không còn một tin tức nào về Hứa Vi Nhân và Dịch Dương, scandal ép buộc này đã chấm dứt tại đây.

"Vui chưa?" An Nhã dán màn hình di động vào sát mặt Hứa Tân Di, để cho cô thấy những tin đồn sai trái kia toàn bộ đã bị cắt bỏ, cười như không cười nhìn cô.

Hứa Tân Di nhướn mày nhìn nhìn, không nói gì.

"Tuy rằng Dịch Dương xử lý hơi trễ, nhưng anh ta cũng đã thể hiện thái độ với em. Hiện tại em yên tâm chưa?"

"Nhưng còn vụ đứa trẻ... Chừng nào em chưa xem xong báo cáo xét nghiệm ADN, em trước sau không an tâm nha."

"Vậy em tính toán làm như thế nào?"

Hứa Tân Di nhớ tới tình tiết trong tiểu thuyết "Hứa Tân Di" càng thêm cuồng loạn bởi vì Hứa Vi Nhân về nước.

Không chỉ ở giới giải trí chèn ép Hứa Vi Nhân, hơn nữa càng thêm nghi thần nghi quỷ. Chỉ cần Dịch Dương có chút dấu vết gì để lại, lập tức gây chuyện lớn chuyện nhỏ với anh ta. Tất cả chỉ vì không biết đứa con trai kia của Hứa Vi Nhân có phải là của Dịch Dương hay không?

"Hứa Tân Di" phái người âm thầm đi theo Hứa Vi Nhân, chờ Hứa Vi Nhân dẫn con rời khỏi nhà, nhỏ lấy một sợi tóc con trai của Hứa Vi Nhân.

Sau đó, Dịch Dương biết việc này thì giận tím mặt, mối quan hệ giữa hai người hoàn toàn hàng đến dưới âm.

Đương nhiên, xét nghiệm ADN cũng có thể thành công. Nếu người ra tay là cô...

Cô nghĩ ra một biện pháp, cô phải giải ra câu đố hóc búa ai là cha con trai Hứa Vi Nhân mới được.

Cho dù không phải của Dịch Dương, cho dù làm Dịch Dương biết mình hoài nghi anh ta...

Trong lòng Hứa Tân Di bàn tính đánh đến bạch bạch.

Tiếng đập cửa từ ngoài cửa văn phòng truyền vào.

"Chị Tân Di tỷ, Giang Niệm đã tới rồi."

Hứa Tân Di nhìn An Nhã.

An Nhã hoàn hồn: "Thiếu chút nữa đã quên, chị kêu cậu nhóc hôm nay đến nói chuyện ký hợp đồng, em cũng biết hình tượng của thằng nhóc này không tồi, chị muốn cho cậu nhóc thử sức trước ống kính game show trước, sau đó mới tính đến chuyện đặt chân vào con đường đóng phim."

Nói xong, lại nhìn người nhân viên kia nói: "Chị đã biết, lập tức ra ngay."

Hứa Tân Di cũng đứng dậy: "Đi thôi, cùng đi đi."

Trong phòng họp, Giang Niệm an tĩnh ngồi.

Anh đã ký hợp đồng với công ty của Hứa Tân Di đã hơn nửa tháng, nhưng công ty cũng chưa sắp xếp bất kỳ công việc nào cho cậu, cũng chưa có bất kỳ tiếng nói nào với cậu.

Nếu đặt trường hợp này trên người những người khác, chắc họ đã sớm không chịu nổi, đã gấp gấp liên lạc với công ty hỏi cho ra lẽ. Nhưng Giang Niệm không chút nào hoảng hốt, thậm chí nói, thời điểm cậu vừa ký hợp đồng với công ty, trong lòng chưa bao giờ bình tĩnh đến như vậy.

Cửa phòng mở ra.

"Giang Niệm đã đến rồi sao."

Hôm nay Giang Niệm mặc áo soni trắng quần jean xanh trơn, sạch sẽ thoải mái đầy hơi thở thanh xuân. Ánh mặt trời từ phía sau xuyên thấu qua tấm kính chiếu vào sau lưng cậu, toàn bộ phòng họp tựa như đều tràn ngập ánh mặt trời hơi thở thanh xuân.

Thấy có người đi vào, Giang Niệm vội đứng dậy: "Chị Tân Di, chị An Nhã."

Hứa Tân Di kinh ngạc nhìn cậu: "Mấy ngày không gặp hình như cao hơn thì phải, xác định là hai mươi sao? Không phải là mười tám còn đang trong quá trình trưởng thành sao?"

Giang Niệm không biết làm sao, chớp chớp mắt.

An Nhã nhin không được cười một tiếng: "Được rồi, cậu đừng nghe con bé nói bừa, mau ngồi xuống."

Giang Niệm khép hờ mi, an tĩnh ngồi xuống.

"Chị An Nhã, hôm nay tìm em tới là có chuyện gì sao?"

An Nhã mở tập tài liệu trước mặt mình ra, đẩy đến trước mặt cậu.

"Đã ký hợp đồng nhiều ngày như vậy, tại chị không tìm em em cũng không tìm tại chị. Chưa thấy qua nghệ sĩ nào im lặng bình tĩnh như em đó. Đây là con đường phát triển sự nghiệp trong tương lai của em, em nhìn xem, cảm thấy nơi nào không ổn cứ nói thẳng ra, chúng ta cùng bàn bạc sửa đổi sau."

Giang Niệm tùy tiện nhìn thoáng qua, lại đẩy tập tài liệu trở về.

"Chị An Nhã quyết định là được."

An Nhã và Hứa Tân Di liếc nhau: "Em không sợ tại chị mang em đi bán?"

"Hai chị sẽ làm như vậy sao?!"

"Ok, nếu em đã tin nhiệm tại chị, như vậy chị sẽ toàn quyền làm chủ thay em, cuối tuần có một chương trình game show, có liên quan đến nước, em tham gia được không?"

"Dạ được, chị cứ sắp lịch đi."

Hứa Tân Di là minh tinh không phải người quản lý, đối với mấy chuyện quy trình cùng kế hoạch không hiểu lắm, toàn bộ hành trình đều nghiêng người qua một bên, ngẫu nhiên lên Weibo xem tin tức, thỉnh thoảng liếc nhìn Giang Niệm, một cậu thanh niên tắm mình dưới ánh mặt trời.

Nói hai mươi tuổi, nhưng lớn lên không khỏi cũng quá trẻ.

Đặc biệt là tóc mái ở trên trán, chỉ lộ ra đỉnh mũi thẳng cùng cặp mắt to ngập nước, thoát nhìn không khác gì học sinh vừa mới tốt nghiệp.

Ngẫu nhiên, một cái liếc mắt thành bốn mắt nhìn nhau, Hứa Tân Di hơi hơi mỉm cười, cậu nhóc này thế nhưng nhảy mắt đỏ mặt, ánh mắt hoảng loạn, ngượng ngùng cúi đầu.

An Nhã và Giang Niệm đã nói chuyện xong, Hứa Tân Di cảm một câu: "Trước kia, em nói người nhà em không hy vọng em bước chân vào giới giải trí, sau đó em đã nói thông với người nhà chưa?"

Giang Niệm tươi cười dần dần biến mất: "Em không muốn có bất kỳ liên quan gì đến người đó."

Lúc nói ra lời này, toàn thân Giang Niệm đề phòng hẳn lên, kèm theo mâu thuẫn, khác xa thần thái thả lỏng vui vẻ trước đó.

Cậu là thật sự không muốn nói chuyện về gia đình mình.

Một khi đã như vậy, Hứa Tân Di cũng không cần nói quá nhiều: "Vậy cậu phải làm ra thành tích cho người đó nhìn xem. Cậu đi về trước đi, nghỉ ngơi thật tốt, quý trọng ngày nghỉ cuối cùng này đi."

Giang Niệm gật đầu, đứng dậy.

Đọc xong tin đồn thổi đầy nham nhở về Hứa Vi Nhân cùng Giang Hoài, Hứa Tân Di cười khẽ, thuận miệng hỏi một câu: "An Nhã, scandal về Hứa Vi Nhân, Hàn Kiêu và Dịch Dương đã biến mất, chỉ còn có mình Giang Hoài là còn lại. Chị nói, cặp đôi Hứa Vi Nhân và Giang Hoài có phải là sự thật hay không?"

Giang Niệm bước đến cửa, chân cứng lại.

"Không biết, Giang Hoài không phải loại người thích khoa trương, chị không cách nào biết được, không có bao nhiêu người biết đến quá khứ của anh ta. Không đúng, không nên nói như vậy, phải nói, tập đoàn điện tử Giang thị đều rất thần bí."

Giang Niệm xoay người, hỏi: "Giang Hoài?"

Hứa Vi Nhân cười nói: "Không có gì, chị chỉ nói chuyện phiếm với An Nhã thôi."

"Điện tử Giang thị Giang Hoài? Anh ta làm sao vậy?"

"Gần đây em không lên Weibo sao?" An Nhã hỏi cậu.

Giang Niệm nói: "Em rất chán ghét nơi đó."

"Giang Niệm, cậu bạn nhỏ à, thân ở trong giới giải trí nên quan tâm nhiều đến tin tức từ giới giải trí dù chị cái, gần đây hot search đều về cậu con trai của Hứa Vi Nhân, đang đồn ầm lên, không biết cha ruột của đứa trẻ đó là Giang Hoài hay là người khác, em có thể trở về xem một chút cho biết."

Giang Niệm ắn đường nhíu chặt, trong lúc nhất thời không nói gì, biểu tình cực kỳ phức tạp.

Chỉ để lại một câu "em đã biết" vội vàng rời đi.

Chân trước vừa rời khỏi cửa phòng, sau lưng đã lấy ra di động lên Weibo, khi nhìn đến mục Tin Nhắn biểu hiện con số chưa đọc, cùng số lượng người theo dõi trong khoảng thời gian, đồng tử hơi co lại.

Nhưng cũng chỉ trong cái chớp mắt, xẹt qua mấy tin đó, tìm kiếm thông tin về Hứa Vi Nhân.

Từ khung search tin tức đứng đầu là tag Hứa Vi Nhân Giang Hoài.

Nhấp vào, đứng đầu là bài viết phân tích quá khứ tình cảm giữa Hứa Vi Nhân và Giang Hoài.

Thô sơ giản lược xem xong.

Không có dính líu đến cậu.

Đang chuẩn bị rời khỏi Weibo, một cái bình luận phía dưới khiến cho anh chú ý.

"Cho nên nói trước đó Hứa Vi Nhân có thể đoạt toàn bộ tài nguyên từ tay Hứa Tân Di là bởi vì có Giang Hoài ở sau lưng thay cô ta làm chủ?"

Đoạt tài nguyên?

Sao lại thế này?

Lại dùng mười phút thời gian tìm hiểu, Giang Niệm một lần đọc hết những tin tức xảy ra trong khoảng thời gian này. Ngay sau đó bấm một dãy số, gửi tin nhắn qua.

"Hứa Vi Nhân đoạt tài nguyên của Hứa Tân Di là anh làm?"

Thực mau, tin nhắn trả lời đến ngay lập tức.

"Đêm nay về nhà."

Nhìn tin nhắn này, Giang Niệm mặt mày tối tăm, sắc mặt càng đen.

Màn đêm buông xuống.

Suốt ngày không có chuyện gì làm, Hứa Tân Di từ tốn đi từ công ty về nhà.

Tuy rằng đêm qua cô mượn cớ scandal tình cảm của Hứa Vi Nhân và Dịch Dương gây chuyện một trận, còn bắt Dịch Dương ngủ một đêm trong phòng khách. Hiện tại xem như giải trừ hiểu lầm, cô thật là có chút không có lý trí, không khỏi chột dạ.

Bước vào biệt thự, phòng khách đèn đuốc sáng trưng.

Mơ hồ truyền đến tiếng nói chuyện, Hứa Tân Di nghe có giọng nói của Dịch Dương.

Hiện tại mới 8 giờ rưỡi, sao hôm nay trở về sớm như vậy?

Sớm biết hôm nay anh ta trở về sớm như vậy, cô sẽ đến Nhất Phẩm Lan Đình ngủ tạm một đêm.

Có chút không muốn vào.

Tối hôm qua... Có phải cô hành động hơi quá đáng hay không?

Có quá đáng sao?

Hứa Tân Di nghĩ lại nghĩ.

Tên chó Dịch Dương kia làm cô phòng không gối chiếu hơn hai năm, làm anh ta ngủ phòng khách một đêm thì làm sao vậy?

Chỗ nào quá đáng?

"Thiếu phu nhân đã trở lại? Sao hôm nay cô trở về trễ đến như vậy? Thiếu gia đã trở về ngồi nói chuyện với lão tiên sinh một lúc lâu rồi."

Hứa Tân Di cá kinh, nhìn Trần bá, cười cười, nói: "Đúng vậy, hôm nay hơi bận."

Thông cổ họng, thay đổi giày, đi thẳng đến phòng khách.

Phòng khách, Dịch Dương đã thay đồ mặc ở nhà, đang nói cái gì đó với ông nội Dịch.

Dịch Dương liếc mắt sang, Hứa Tân Di theo bản năng tránh đi ánh mắt sắc bén đó, đổi hướng nhìn ông nội Dịch.

"Ông, mẹ, con đã trở về."

"Rốt cuộc đã trở lại?"

Ông nội Dịch chào cô về nhà, kêu cô lại gần: "Mau tới đây ngồi xuống, sao hôm nay con trở về trễ đến như vậy?"

Hứa Tân Di ngồi ở bên cạnh Dịch Dương, nhỏ giọng nói: "Công ty có chút việc, hơi bận, cho nên mới về trễ."

"Như vậy sao?!"

Ông nội Dịch nhìn Dịch Dương liếc mắt một cái: "Như vậy, hình như Dịch Dương có chuyện muốn giải thích với con, hy vọng con đừng hiểu lầm."

"Giải thích?" Hứa Tân Di nhìn Dịch Dương.

Dịch Dương nói: "Tối hôm qua không phải em còn la hét ầm ĩ, hoài nghi anh và Hứa Vi Nhân có đoạn tình cũ sao, còn nói con trai của Hứa Vi Nhân cũng là của anh sao?"

Hứa Tân Di nhìn ông nội Dịch và Dịch phu nhân.

Ông nội Dịch vỗ vỗ mu bàn tay của cô, hiền lành cười cười.

"Đều là lời đồn, ông cũng nghe thoang thoáng, căn bản không để ở trong lòng. Ông biết con luôn để ý đến những việc nhỏ này, luôn thích nghĩ đông nghĩ tây. Hiện tại ông kêu Dịch Dương chính miệng giải thích với con."

Nói xong, ông xụ mặt, giọng điệu nghiêm trọng vài phần: "Tân Di, không phải ông muốn dạy dỗ gì con, nhưng sao con lại có thể tin vào mấy chuyện vớ vẩn này kia chứ?"

Ông nội Dịch nhìn Dịch Dương, cho anh một ánh mắt.

Dịch Dương nghiêm túc, nói: "Đó chỉ là lời đồn mà thôi, anh và Hứa Vi Nhân chỉ là bạn học đại học bình thường, đã rất nhiều năm chưa thấy qua, đưa con cô ta dẫn theo về nước không có khả năng là của anh."

Hứa Tân Di áy náy cúi đầu: "Thì ra chuyện là như thế này ~."

—— "Giả thì giả thôi, cần thiết làm trò trước mặt ông và mẹ nghiêm mặt giải thích với tôi chứ"

—— "Chỉ ngủ phòng khách có một đêm mà thôi, người gì nhỏ mọn quá vậy."

Dịch Dương liếc cô một cái: "Hứa Tân Di, có phải cô cũng nên nói lời xin lỗi với tôi hay không?"

—— "Đương nhiên là phải nói rồi! Ai kêu mình chọc vào một tên tiểu nhân nhỏ mọn như anh ta kia chứ?"

—— "Một lời không hợp thì mét gia trưởng ngay, thật là chơi không dậy nổi mà."

Hứa Tân Di về mặt áy náy nhìn anh, đáy mắt hình như có nước mắt: "Ông xã, thực xin lỗi, là em trách oan anh, anh đừng nóng giận nữa nha."

Dịch Dương lẳng lặng nhìn cô biểu diễn, đáy mắt không cảm xúc: "Sau đó thì sao?"

"..... Em thề, sau này em không bao giờ hoài nghi anh nữa."

Dịch Dương vẫn im lặng nặng nề nhìn cô.

—— "..... Tôi đã thề như vậy anh còn muốn tôi làm như thế nào nữa hả?!!!!"

Hứa Tân Di lấy ra hết tất cả kỹ thuật diễn của bản thân, nháy mắt, hai mắt đầm lệ giàn giụa, quay đầu nước mắt rơi như mưa nhìn ông nội Dịch.

"Ông nội, con thực xin lỗi, con biết... Con sai rồi. Ngày hôm qua không nên xúc động như vậy, còn cãi nhau với Dịch Dương, còn làm anh áy náy một đêm ở phòng khách, ông tha thứ cho con nha."

Nói xong, cô quay đầu nhìn Dịch phu nhân, chân tình thật cảm mà xin lỗi: "Mẹ, thực xin lỗi, sau này con sẽ không hành động như vậy nữa."

Thành khẩn xin lỗi, nước mắt rơi như mưa, vô cùng đáng thương, diễn đến nhập thần.

—— "Tên chó con kia, đừng tưởng rằng chỉ có anh biết tìm gia trưởng!"

Quả nhiên, con tim của ông nội Dịch nháy mắt mềm nhũn, giọng nói cũng hòa nhã: "Được rồi được rồi, nếu Tân Di đã nói tiếng xin lỗi, chuyện này đừng ở đây, sau này ai cũng đều không được nhắc lại."

Dịch phu nhân cũng phụ họa, nói: "Ba nói không sai, đây là một hiểu lầm, hiện tại nói rõ ra thì tốt rồi, điều quan trọng nhất giữa hai vợ chồng chính là tín nhiệm. Sau này không được lại bởi vì chuyện này mà cãi nhau nữa, hai đứa nhớ kỹ chưa?"

Hứa Tân Di ghen ngào gật đầu, nháy mắt, nước mắt theo lông mi chảy xuống từng giọt từng giọt, nhìn Dịch Dương, nói: "Ông xã, anh đừng nóng giận, là em không tốt, bằng không, đêm nay em ngủ phòng khách được không anh? Ngủ ở phòng làm việc cũng được, ngủ phòng khách cũng có thể, chỉ cần anh có thể ngủ yên..."

Dịch Dương đương nhiên biết trong lòng cô chứa cái gì, lập tức cũng không vạch trần.

"Mẹ nói đúng, điều quan trọng nhất giữa hai vợ chồng chính là tín nhiệm, sau này đừng hành động thiếu lý trí như vậy, một một lời không hợp đã gây chuyện, nghe rõ chưa?"

Ông nội Dịch và Dịch phu nhân không nói chuyện, im lặng nhìn Hứa Tân Di.

—— "Minh nhin!"

Hứa Tân Di làm như mình là cô dâu nhỏ mới về nhà chồng bị khinh bỉ, liên tục gật đầu: "Dạ, con đã nghe rõ."

Dịch Dương tự phụ mà từ trong cổ họng bài trừ ra một từ: "Ừ".

Tiếp theo sau đứng dậy, nói: "Ông nội, mẹ, con về Tân Di về phòng trước, hai người cũng nghỉ ngơi sớm một chút."

"Ừ, được rồi, hai đứa đi nghỉ sớm đi."

Dịch Dương liếc mắt nhìn Hứa Tân Di ngồi ở trên sofa không nghĩ dịch thân, tặng cho cô một ánh mắt.

Hứa Tân Di bất đắc dĩ đứng dậy, tiếp tục mang biểu tình cô dâu nhỏ mới về nhà chồng bị khinh bỉ đi theo phía sau lưng Dịch Dương, lên lầu trở về phòng.

Dịch Dương bước vào phòng, ngồi ở trên sofa, dựa toàn thân ra sau, nhìn Hứa Tân Di một bước hận không thể ba bước dịch xa anh, rất có loại cảm giác rửa mối nhục xưa, khí phách đầy hăng hái.

"Đóng cửa."

Hứa Tân Di di chuyển đến gần sofa, nắm chặt tay, đối mặt với những câu sai sù từ Dịch Dương, không thể không di chuyển cơ thể đi đóng cửa.

"Ông xã..."

"Rót một ly nước tới đây."

—— "Minh nhin!"

—— "Anh chờ đó cho tôi!"

Hứa Tân Di nhẫn nhục vì việc lớn, đi rót ly nước cho anh.

Dịch Dương tiếp nhận, vô cùng bất bẽ: "Không có nước ấm sao?"

—— "Giết người phạm pháp, giết người phạm pháp, Hứa Tân Di mày bình tĩnh một chút, đừng xúc động!"

Hứa Tân Di chịu đựng muốn hất ly nước vào thẳng cái bản mặt đáng ghét của Dịch Dương, gương mặt hơi vắn vẹo, nuốt con tức, mỉm cười nói: "Để em đi rót ly khác cho anh nha!"

Nói xong, cô nuốt xuống oán hận, đi xuống lầu rót một ly nước nóng cho tên chó này.

Năm phút đồng hồ sau, Hứa Tân Di ôm một ly nước ấm lên lầu, đưa cho Dịch Dương.

"Ông xã, nước ấm nè anh."

Dịch Dương tiếp nhận: "Cảm ơn."

Cũng không uống, gác trên bàn nhỏ trước mặt.

—— "Quả nhiên anh ta đang trả thù mình!"

—— "Tên chó này, đêm nay anh hẳn phải chết!"

"Chuyện tôi và Hứa Vi Nhân, tôi nghĩ vừa rồi ở dưới lầu... Tôi đã giải thích rõ ràng rồi. Sau này, tôi không muốn nghe từ trong miệng cô nói ra những từ liên quan đến tôi và Hứa Vi Nhân, nhớ kỹ chưa?"

Hứa Tân Di gật đầu.

"Đến nỗi... Ngày hôm qua cô làm tôi ngủ ở phòng khách..."

"Ông xã, tối hôm qua em cũng không ngủ được nha, anh đừng nóng giận, em thật sự không phải cố ý mà."

Dịch Dương nhướn mày: "Hiện tại sao không nói... Cô muốn ngủ sofa hay ngủ phòng khách?"

—— "Tên chó này, được một tác lại muốn thêm một thước có phải hay không?"

—— "Có phải muốn bức tôi tức nước vỡ bờ, một phách hai tẩn, đồng quy vu tận hay không?"

"Nếu anh chưa hết giận... Em chỉ có thể đi ngủ phòng khách..."

—— "Nói giống như tôi muốn ngủ chung một giường với tên khốn nạn như anh vậy. hừ!."

Nói xong tính quay người đi.

"Bỏ đi"

Dịch Dương ngăn cản cô muốn đi phòng khách ngủ.

"Chuyện này cứ như vậy cho qua đi, chúng ta ai cũng đừng nhắc lại, sau này không có việc gì thì không cần làm mình làm mẩy với tôi, nhớ kỹ chưa?"

Hứa Tân Di gật đầu.

Nhìn Dịch Dương sullen mặt, cô đột nhiên nhớ tới vụ đứa con trai của Hứa Vi Nhân.

Cô thử hỏi: "Ông... Ông xã!!! Bốn năm trước... anh có đoạn tình nào với Hứa Vi Nhân không?"

Khuôn mặt Dịch Dương trầm tĩnh dần xuống, dừng một chút, nói: "Không có."

Mặt ngoài nhìn không thấy ra cái gì, nhưng anh có tạm dừng một chút.

Chỉ cái tạm dừng nháy mắt này, Hứa Tân Di dựa vào trực giác của phụ nữ, ngửi được một mùi vị không bình thường.

Anh ta đang tự hỏi phải trả lời mình như thế nào.

Cho nên ở bốn năm về trước, khẳng định hai người từng có cái gì đó, hoặc là chuyện Dịch Dương không muốn nói tới.

Nếu không, anh ta sẽ không trả lời chần chờ như vậy.

"Phải không?" Hứa Tân Di chú ý về mặt của anh.

Dịch Dương ấn đường nhíu lại, nhìn Hứa Tân Di: "Vừa rồi ở dưới lầu nói như thế nào? Như thế nào bảo đảm? Lặp lại lần nữa."

".....Điều quan trọng nhất giữa hai vợ chồng chính là tín nhiệm, sau này em sẽ không bao giờ hoài nghi anh nữa."

"Vậy vừa rồi cô vừa hỏi cái gì?"

"Em... Em chỉ là tò mò mà thôi, thật sự! Em không có hoài nghi anh nha. Ông xã, em tin anh, anh cũng phải tin em nha!"

Dịch Dương làm như không muốn nhiều dây dưa tại chuyện này, trầm giọng: "Được rồi, tôi tin cô, như vậy chuyện này cô còn có điều gì không rõ ràng, nói thẳng một lần luôn đi"

Hứa Tân Di nghĩ nghĩ, lắc đầu.

"Nếu cô đều đã rõ ràng, tôi nghĩ giữa hai chúng ta cũng không có những hiểu lầm khác, vậy chúng ta công khai quan hệ đi"

Đề tài vừa chuyển, Hứa Tân Di hơi hơi giật mình: "Cái gì? Công khai?"

"Như thế nào? Có bản khoản?"

"Có! Đương nhiên là có!"

Hứa Tân Di khiếp sợ hoàn hồn, về mặt toàn vì anh.

"Ông xã, anh xem đó. Hiện tại danh tiếng của em kém như vậy, nếu để cho người khác biết em là vợ của anh, khẳng định bọn họ sẽ chê cười anh. Còn có ông nội và mẹ nữa, nói không chừng cũng sẽ bị em liên lụy"

"Con dâu nhà người ta, mỗi người đều là hiền lương thực đức, tri thư đạt lễ. Tuy rằng em cũng rất không tệ, chính là xã hội hiện tại đã khác xưa, lòng người càng khó dò. Trên mạng nói cái gì bọn họ tin cái đó, bảo sao hay vậy, căn bản không có năng lực tự chủ tự hồi. Em chịu ủy khuất không có gì, nhưng không thể để cho mọi người cũng chịu chung."

Dịch Dương làm như không có việc gì, nói: "Cô yên tâm, ông nội và mẹ sẽ không để ý, tôi cũng sẽ không để ý."

"Không được!"

Hứa Tân Di lời lẽ chính đáng: "Em để ý!"

"Cho nên?"

"Cho nên em... Chờ danh tiếng của em tốt dần lên, sau đó chúng ta lại công khai quan hệ vợ chồng nha, ông xã, anh cảm thấy thế nào?"

"Sau khi danh tiếng dần tốt lên? Như vậy chẳng phải tôi phải giữ vững trạng thái độc thân cả đời?"

—— "Tên chó kia, anh cũng chỉ xứng với cụm từ độc thân cả đời, chó độc thân, hừ, chỗ nào xứng đôi với tôi, tôi, một cô gái xinh đẹp dễ thương đến trời đất ghen tỵ, anh xứng sao?"

"Sao lại có chuyện này được kia chứ, ông xã, anh nói đùa sao. Anh yên tâm, sẽ không làm anh chờ lâu đâu! Chỉ cần chờ bộ 《 Nhật ký thăng chức của Bối Bối》 công chiếu, cùng bộ 《 hoàng đồ 》， đến lúc đó khẳng định em có thể tẩy trắng "

Dịch Dương nặng nề nhìn cô, như đang cân nhắc.

—— "Dù sao đánh chết tôi cũng không muốn công khai."

—— "Có cái gì tốt mà công khai."

Dịch Dương trầm khuôn mặt, đánh giá cô một lúc lâu.

"Ông xã, anh hãy tin em!" Hứa Tân Di không hề chớp mắt nhìn anh, đáy mắt tràn ngập khẩn cầu.

Dịch Dương quay đầu: "Được rồi, cô đi tắm rửa đi."

Biểu tình như xác chết kia làm Hứa Tân Di ứa gan, cô toàn dựa vào sức chịu đựng của bản thân, mới nhìn xuống nắm tay đang ngo ngoe rục rịch.

"Ông xã, anh thật tốt, em đi tắm trước đây."

Nói xong, gấp không chờ nổi chui vào phòng tắm.

Sau khi tắm xong, Hứa Tân Di lên giường chuẩn bị ngủ, Dịch Dương dựa vào đầu giường lật một trang tạp chí.

"Ông xã, anh đang xem cái gì vậy?"

Dịch Dương lật bìa mặt tạp chí cho cô xem.

《B?W》.

Là số cô chụp.

Hứa Tân Di cười cười, không nói gì.

Dịch Dương dời ánh mắt sang quyển tạp chí, lật ngay trang chứa tám ảnh Hứa Tân Di chụp, là một tấm khổ lớn, tràn hết trang, thuận miệng nói một câu: "Hai ngày sau có một buổi tiệc từ thiện, cô đi tham dự chung với tôi."

"Tiệc từ thiện? Nhưng chúng ta..."

"Không công khai quan hệ, cô không thể đi tham gia chung với tôi?"

"Nhưng mà..."

"Quyết định như vậy đi"

Dịch Dương khép lại tạp chí《B?W》, gác trên tủ đầu giường, giọng điện bình luận vô cùng bình thường lãnh đạm: "Lần sau đừng chụp mấy tấm ảnh lộ liễu như vậy, để ông nội và mẹ nhìn thấy không tốt."

"....."

Đêm khuya tĩnh lặng.

Hứa Tân Di nằm trên giường, nhìn sùnn mặt người đang ngủ say bên gối, thủ thấp giọng hỏi: "Ông xã, anh ngủ rồi sao?"

Không động tĩnh.

Giấc ngủ thật đúng là tốt mà.

Đáng thương thân cô, trần trọc ngủ không được, nghĩ tới nghĩ lui càng ngủ không được.

Chuyện bốn năm trước, khẳng định Dịch Dương có chuyện dấu diếm cô, lừa dối cho qua chuyện, chuyện này tuyệt đối có ẩn tình.

Hứa Vi Nhân thủ đoạn mưu mô cao như vậy, tên chó này cũng dính bẫy cũng không biết chừng.

Hoặc là biết lại không nói, cố ý dấu diếm.

Không được, chuyện đưa trẻ đó nhất định phải biết rõ ràng.

Là Dịch Dương, cô sẽ nhân cơ hội ly hôn.

Không phải Dịch Dương, tìm cơ hội ly hôn sau.

Quyết định xong, Hứa Tân Di lặng lẽ rời giường, tìm kiếm mò mẫm được một cây kéo trong hộc tủ để đồ, chân trần bước nhẹ như mèo, lặng yên không một tiếng động đi đến gần mép giường phía Dịch Dương nằm.

Chỉ cần cắt hai ba sợi tóc, làm xét nghiệm ADN không phải chân tướng rõ ràng hết sao?

Nghĩ, Hứa Tân Di cúi người, duỗi tay, mục tiêu là đỉnh đầu của Dịch Dương.

Ánh đèn mờ đầu giường chiếu phía sau người cô, ngược sáng, bóng dáng của cô che một phần ở trên người Dịch Dương, tay còn cầm cây kéo, như một bóng ma âm trầm không rõ.

Cô ngừng thở, thật cẩn thận nắm một nhúm tóc của Dịch Dương, rắc.

Xong.

Tại sao làm giám định trong tiểu thuyết lại khó đến như vậy kia chứ?

Một người hai người đều là nhân vật tay to mặt lớn, quyền cao chức trọng, đều thua trước một người phụ nữ bình thường.

Thật là vô dụng!

Đúng ngay giây phút Hứa Tân Di mừng thầm, vừa lúc chạm phải tầm mắt hoảng hốt của Dịch Dương.

Hai người bốn mắt nhìn nhau.

Chiếc kéo nằm trên tay cô, đang chĩa thẳng vào đầu anh. Dịch Dương vừa mở mắt đã thấy cảnh tượng đáng sợ đến lạnh người.

Hai ngón tay của cô còn cầm một nắm tóc của Dịch Dương.

Không khí yên lặng càng thêm yên lặng.

Hứa Tân Di nuốt một ngụm nước miếng, cầm kéo cắt cắt mấy cái trong không khí, nhìn Dịch Dương cười, không hề tự tin hỏi: "Ông xã, nếu em nói em chỉ nghĩ giúp anh cắt tóc, anh... Tin không?"

Dịch Dương hoàn toàn tĩnh ngữ.

Ánh mắt vô cùng khiếp sợ mà nhìn Hứa Tân Di giờ chiếc kéo trên tay, múa múa mấy cái trước mắt anh, lấy một giọng nói khó có thể tin: "Hứa Tân Di, cô muốn giết tôi...??!!!"

Hết chương 45

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nữ Phụ Không Muốn Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 46: Rốt cuộc cũng đủ sáu sợi tóc

Nghe một chút, đây là tiếng người sao?

—— "Giết anh? Đừng tự mạ vàng lên mặt, cái mạng của anh không xứng để tôi ăn com tù."

"Ông xã, anh đừng hiểu lầm..."

Dịch Dương nhìn chăm chăm cây kéo trên tay cô, trầm giọng nói: "Cách tôi xa một chút."

"....." Hứa Tân Di lùi hai bước ra sau.

Dịch Dương đứng dậy bật đèn, duỗi tay đến trước mặt Hứa Tân Di: "Đưa cho tôi."

Dịch Dương mạnh mẽ yếu, dưới loại tình hình này, Hứa Tân Di biết xem xét thời thế, rất có cốt khí, không tranh đua cao thấp với anh, đưa cây kéo giấu ở phía sau lưng cho anh.

Dịch Dương nhìn trên thân cây kéo bóng loáng lạnh người kia còn dính mấy sợi tóc của mình, hơn phân nửa đêm cắt tóc cho anh làm cái gì? Nghĩ anh là thằng ngu, muốn lừa gạt cho qua?

"Nói rõ ràng, hơn phân nửa đêm cắt tóc tôi làm cái gì?" Nửa ngủ nửa tỉnh, mơ hồ nhìn thấy một người phụ nữ vẻ mặt cười dữ tợn đứng trước giường cầm kéo chia vào đầu mình, hồn thiếu chút nữa bị dọa bay mất.

Hứa Tân Di lẩm bẩm nói: "Không làm cái gì hết á"

—— "Chỉ có mấy sợi tóc mà thôi, cần thiết tức giận đến như vậy sao?"

"Lặp lại lần nữa?"

"Chỉ có mấy sợi tóc... Không đúng..."

Hứa Tân Di mau miệng, thiếu chút nữa lòi: "Không làm cái gì."

Dịch Dương im lặng nhìn cô thật lâu sau, không nghe được trong lòng Hứa Tân Di nói lý do tại sao lại nửa đêm cắt tóc mình, anh chỉ đành phải xụ mặt, ném xuống một câu: "Cắt kéo, đi ngủ!"

Hứa Tân Di "ờ" một tiếng, cầm lấy cây kéo Dịch Dương ném trên bàn bỏ trở về học tủ, cũng bỏ nắm tóc trong lòng bàn tay vào khăn giấy sạch sẽ, sau đó bao lại, vẻ mặt vui mừng, cẩn thận đặt vào trong hộp trang sức.

—— "Mọi chuyện đã sẵn sàng chỉ thiếu gió đông!"

Dịch Dương ấn đường nhú chặt, con điên này lại tính làm cái gì nữa đây?

Hứa Tân Di muốn xét nghiệm ADN xem đứa trẻ đó có thật là con của Dịch Dương hay không, không phải là do đột nhiên mà là kế hoạch đã lâu ngày. Hơn nữa sau khi Hứa Vi Nhân về nước, truyền ra sau lưng có kim chủ, thì đã có vô số paparazzi ngăm đi theo phía sau dấu chân cô ta, ý đồ muốn chụp được ảnh chính diện của kim chủ, moi được một mớ tiền.

Lợi dụng điểm đó, ngày thứ ba, Hứa Tân Di không tốn chút sức lực nào đã mua được một nhúm tóc con trai của Hứa Vi Nhân từ một paparazzi.

"Xác định là của thằng bé sao?"

Hứa Tân Di mặc áo khoác to, mang kính râm, đeo khẩu trang, đứng ở tầng ngầm gara, bước ra từ phía sau cánh cửa phòng chứa đồ.

Paparazzi cũng mặc áo khoác to, mang kính râm, đeo khẩu trang, võ trang hạng nặng, giống cảnh sát nằm vùng, đứng ở trước cửa, lấy một cái túi nylon từ trong tay áo ấy ra, thần thần bí bí luôn qua kẹt cửa đưa cho Hứa Tân Di.

"Tôi đi theo phía sau bảo mẫu và con trai của Hứa Vi Nhân vào tận cửa tiệm cắt tóc để lấy, còn có thể giả được sao?"

Hứa Tân Di nhìn một túi tóc.

"Tôi biết cô muốn làm gì, yên tâm, là chân lông."

"Chân lông?"

Paparazzi nói: "Đứa bé kia vừa bước vào tiệm giống như lên con diên, giắt giữa tự giắt tóc xé quần áo của bản thân. Tôi nhân cơ hội lấy từ trên tay của nó, cô lấy cái này đi làm xét nghiệm ADN, khẳng định có kết quả."

"Sao ông biết tôi phải làm xét nghiệm ADN?"

"Hiện tại ai không muốn biết cha ruột con trai Hứa Vi Nhân là ai?"

Paparazzi đề thấp giọng, nói: "Nếu cô muốn biết cha đứa trẻ là ai, có hứng thú hợp tác hay không? Tôi có người ở bên trong, chúng ta có thể liên hợp tạo ra một tin động trời, sẽ không hề có hại."

Hứa Tân Di không có hứng thú với "tin động trời", lập tức có lệ nói: "Nói sau đi."

"Được rồi, vậy tôi đi trước."

Nói xong, paparazzi thăm dò nhìn bốn phía, thấy bốn bề vắng lặng, lúc này mới vội vàng rời đi.

Hứa Tân Di từ trong phòng chứa đồ ra tới, trên tay cầm hai túi nilon trong suốt, cười đầy ẩn ý.

Rõ ràng chỉ là một chuyện đơn giản như vậy, "Hứa Tân Di" sao có thể làm hỏng?

Vẫn là để cô ra ngựa mới được. Đúng thật là nữ phụ chỉ là con ghê của tác giả.

Bây giờ cô sắp có thể mở khóa giải mã câu đố lớn nhất trong quyển tiểu thuyết này rồi!

Hai tiếng sau, Hứa Tân Di nhận được cuộc gọi từ bệnh viện.

Trong điện thoại, bác sĩ đề thấp giọng nói, giọng điệu khá quen thuộc với cô: "Hứa tiểu thư, hàng mẫu không đúng tiêu chuẩn, làm xét nghiệm ADN không được."

"Không đúng tiêu chuẩn? Không thể làm? Tại sao?"

"Dùng tóc làm xét nghiệm ADN, cần yêu cầu chân lông của tóc, tốt nhất phải có tới năm sáu sợi, hàng mẫu của cô là sợi tóc bị cắt ngang."

Hứa Tân Di nháy mắt hiểu rõ.

Cho nên, muốn làm xét nghiệm AND xem đó có phải là con trai của Dịch Dương cùng Hứa Vi Nhân hay không, yêu cầu cô phải tự tay giắt năm sáu sợi từ trên đầu Dịch Dương?

Hứa Tân Di nhìn sương chiều ngoài cửa sổ, nặng nề thở dài, tòa nhà tập đoàn Dịch thị phía đối diện vẫn đèn đuốc sáng trưng.

Giắt lông trên đầu cạp, chuyện này có chút khó khăn, làm không tốt còn bị cắn thê thảm.

Nhưng, dù có khó khăn đến mấy, tóc trên đầu Dịch Dương... Cô nhất định phải giắt cho bằng được, tình làm không được thì chuốc thuốc!

Quyết định xong, Hứa Tân Di xuống tầng hầm để xe, vừa lúc gặp được Giang Niệm đứng trước cửa thang máy đang chuẩn bị về nhà.

"Giang Niệm? Về sao?"

Hình như Giang Niệm mới vừa luyện tập xong, tóc vẫn còn ướt: "Dạ."

"Đi chung xe, chị đưa em về."

Nếu là lúc trước, Giang Niệm sẽ đồng ý rất dứt khoát, hôm nay lại lên tiếng cự tuyệt: "Không cần, hôm nay em có chút việc."

Hứa Tân Di cũng không hoài nghi, chỉ gật đầu.

Thời gian tan tầm, đường xá kẹt xe rất nghiêm trọng, chỉ từ phía dưới tầng hầm để xe đến trước cửa chính công ty, đã tốn hết mười tới phút của cô.

Đang nghĩ làm cách nào chút nữa nhổ lông trên đầu cạp mà không bị cạp cắn, thì nhìn thấy Giang Niệm đeo khẩu trang cùng nón, không khoa trương đi đến giao lộ phía trước.

Hứa Tân Di phanh xe lại, đang chuẩn bị ấn loa, lại nhìn thấy gương mặt Giang Niệm không chút cảm xúc đi đến gần một chiếc Maybach đang đậu ven đường.

Trên ghế phụ có người xuống xe, cung kính cúi người mở cửa xe cho cậu.

Giang Niệm làm như có điều cố kỵ, nói hai câu với người trong xe, tiếp theo sau mới lên xe.

Cách đến quá xa, Hứa Tân Di không nghe được cậu nói cái gì, cũng nhìn không được người ngồi trong xe là ai. Nhưng trong ấn tượng ban đầu của cô... Không phải Giang Niệm chỉ là một đứa trẻ thuộc gia đình bình thường sao?

Bằng không như thế nào bị Thiên Ngu phong sát, hết đường sinh sống phải ngâm ngùi đến phim trường làm nhân viên dọn dẹp?

Mua được Maybach, còn có tài xế cùng vệ sĩ riêng, không giống như là người thường nha.

Một đứa trẻ gia đình bình thường dần thân vào giới giải trí, đi Maybach? Chuyện này thấy thế nào cũng khiến người khác dễ nghi bậy.

Chẳng lẽ... Giang Niệm có chuyện gì gạt cô?

Tuy rằng đây là việc tư của Giang Niệm, cô không có quyền hỏi đến. Nhưng cậu nhóc tuổi còn nhỏ, chưa trải qua qua hiểm ác mùi đời, người trên Maybach là người tốt thì không sao, nhưng lỡ như là người có ý xấu, bị lừa thì tính làm sao bây giờ?

Căn cứ vào trách nhiệm bà chủ của Giang Niệm, Hứa Tân Di cho rằng bản thân vẫn nên gọi điện thoại hỏi cậu vẫn hơn.

Điện thoại thực mau được bắt máy.

"A lô! Giang Niệm, hiện tại cậu đang ở đâu vậy?"

Phía bên kia đường dây tạm dừng một lát, Giang Niệm đề thấp giọng, nói: "Chị Tân Di, Em... Em mới vừa lên xe chuẩn bị về nhà, chị tìm em có việc sao?"

"Chị chợt nhớ tới một chuyện, ba ngày sau không phải em tham gia gameshow sao? Có một ít yêu cầu em cần chú ý đến muốn dặn dò em đôi chút. Hiện tại em có thể quay trở lại công ty một chuyến được không? Xong việc chị đưa em về."

Giang Niệm im lặng một lát, nói: "Chị Tân Di, hiện tại em có việc gấp, sáng sớm ngày mai em đến công ty nói sau được không chị?"

Có việc gấp.

Nếu Giang Niệm không muốn, cô cũng không thể miễn cưỡng.

Hứa Tân Di nghĩ nghĩ, lên tiếng: "Ok, ngày mai gấp."

Cắt đứt điện thoại.

Có lẽ là do cô quá lo lắng thôi, lên một chiếc Maybach mà thôi, đều là người trưởng thành rồi, có cái gì cần lo lắng...

Ngày mai nói bóng nói gió, hỏi một chút, xem rốt cuộc là chuyện như thế nào?

Cùng lúc đó, sau khi ngưng cuộc gọi, Giang Niệm lạnh lùng quay đầu nhìn ra phía ngoài cửa sổ xe, di động nắm chặt trong tay, ngón tay vô ý thức mà không ngừng ấn mở màn hình, màn hình sáng lên lại đen, đen lại sáng lên.

Toa sau xe rộng mở thoải mái giờ lại tràn ngập không khí trầm trọng.

Bên trong xe, tầm mắt quá mức tối tăm, thấy không rõ toàn cảnh cũng như gương mặt của người đàn ông ngồi bên cạnh. Ngoài cửa sổ xe, ngẫu nhiên có một hai ngọn đèn đường xẹt qua, có thể nhìn thấy đôi mắt lạnh thấu xương cùng cặp chân mày đầy nghiêm nghị.

Người đàn ông kia thấp giọng cười: "Cậu bạn nhỏ à, đừng khẩn trương, chúng ta chỉ là về nhà ăn bữa cơm bình thường với ba mà thôi."

Giang Niệm tay cứng lại.

"Anh không nên dẫn em về ăn cơm, người đó sẽ không vui."

"Không có chuyện đó! Ba chờ mong ngày này thật lâu rồi."

Giang Niệm quay đầu sang, nhìn người đàn ông ngồi bên cạnh, đáy mắt nặng nề nồng đậm hận ý cùng âm u: "Em sẽ không làm ông ta vui sướng."

Chiếc xe chuyển bánh, chậm rãi chạy vào khu biệt thự.

Bên kia, Hứa Tân Di thuận lợi thông qua con đường kẹt xe, vừa đến nhà thì thấy có một người đàn ông xa lạ mặc tây trang giày da từ biệt thự đi ra.

Thấy Hứa Tân Di, dừng lại, nghiêng người, hơi hơi khom lưng giống như chào hỏi.

Cô nghi hoặc nhìn bác Trần đang đưa người này ra cửa.

Bác Trần cười giới thiệu nói: "Vị tiên sinh này là tới gửi thiệp mời cho lão tiên sinh."

"Thiệp mời?"

Người đàn ông xa lạ giải thích, nói: "Chúng tôi là tới gửi thiệp mời tiệc tối từ thiện cho lão tiên sinh đưa."

Hứa Tân Di đã hiểu.

Thì ra là tiệc tối từ thiện Dịch Dương nói hồi tối hôm qua.

Vào cửa.

Ông nội Dịch đang ngồi ở trên sofa nói chuyện với Dịch phu nhân, trước mặt là một tấm thiệp mời.

"Ông nội, mẹ, con đã trở về."

"Đã trở lại? Đúng lúc đang nói tới con."

"Con?"

"Đúng vậy"

Dịch phu nhân đưa tấm thiệp mời kia cho cô xem.

"Ba ngày sau, thành phố A có tổ chức một buổi tiệc tối từ thiện. Trước kia, đều là Dịch Dương đi chung với mẹ, năm nay đặc biệt muốn mời ông nội mấy đứa đến tham gia. Nhưng hai ngày nay thời tiết quá lạnh, sức khỏe của ông nội luôn luôn không tốt, không muốn ra ngoài. Cho nên muốn để mẹ và hai vợ chồng con đi."

"Tiệc tối từ thiện? Có truyền thông đến không mẹ?"

"Đây là điều khẳng định, làm sao vậy?"

Hứa Tân Di lộ vẻ mặt khó khăn, nói lời cự tuyệt: "Ngày đó con có chút việc, có khả năng đi không được."

Ba ngày sau, Giang Niệm tham gia chương trình gameshow đầu tiên sau khi ký hợp đồng với công ty cô, mà thằng nhóc cũng là nghệ sĩ đầu tiên công ty ký. Đương nhiên cô phải tận tâm tận lực giúp đỡ thằng bé, trước đó đã đồng ý làm khách mời đặc biệt cho chương trình, đã đồng ý rồi... Giờ đổi ý thì không tốt lắm

Quan trọng nhất chính là, tham dự loại trường hợp này với Dịch Dương? Quan hệ giữa cô và Dịch Dương còn chưa có cho hấp thụ ánh sáng đâu, đi cái gì mà đi.

"Vậy sao? Vậy đợi lát nữa Dịch Dương xuống con nói chuyện lại với nó ha."

"Được rồi, việc này đợi lát nữa lại nói, đói bụng chưa? Ông Trần, phiền ông kêu Dịch Dương xuống ăn cơm"

Quần áo cũng chưa đổi, Dịch Dương từ trên lầu xuống, ngồi ở trước bàn ăn.

—— "Gần đây bộ Dịch Dương nhân như vậy sao? Về sớm như vậy?"

Hứa Tân Di ngồi xuống, nhéo chiếc đùi, suy nghĩ cặn kẽ nên làm sao mới rút được tóc của Dịch Dương.

"Đúng rồi, vừa rồi người của quỹ từ thiện đã cho người tới đưa thiệp mời, là buổi tối vào ba ngày sau, con chuẩn bị đi là vừa."

Dịch Dương nhìn Hứa Tân Di.

Hứa Tân Di vui đầu ăn cơm, cơ thể còn nghiêng sang một bên né tránh, toàn thân viết "mặc kệ bà đây" bốn chữ.

Dịch Dương cười lạnh: "Con biết, con và Tân Di nhất định sẽ đi."

Hứa Tân Di ngẩng đầu nhìn anh, rất là khó xử, nói: "Nhưng ngày đó em có việc, có khả năng..."

"Đây."

"Là chuyện rất quan trọng..."

"Đấy!"

"....."

—— "Tức chết! Tức chết! không khác gì bức mình phải công bố mối quan hệ với anh ta?"

—— "Xong rồi! Xong rồi! Anh ta muốn mình phải treo cổ trên thân cây của anh ta!"

—— "Tên chó này, trước kia giữ kín như bưng, xem mình như không khí, tiệc tùng gì cũng đều không dẫn mình theo. Quả thật không có nhân quyền mà, hiện tại chuyện gì cũng ném lên trên người mình, có ý gì? Kêu thì tới, không thích thì đuổi đi sao?"

—— "Tức giận nha!"

Hứa Tân Di cầm giận ăn cơm, ánh mắt không tự chủ được luôn ngó ngó đầu tóc đen dày đầy sức sống của anh.

—— "Không được, mình phải nghĩ cách mới được."

Dịch Dương nhìn cô một cái.

"Đúng rồi..."

Ông nội Dịch nhắc nhở anh: "Đến lúc đó, người của gia tộc họ Giang khẳng định cũng sẽ có người đi, con chú ý một chút."

Dịch Dương gật đầu: "Dạ, con đã biết."

"Gia tộc họ Giang?"

"Điện tử Giang thị chuyên về khoa học kỹ thuật"

Dịch phụ nhân giải thích, nói: "Trước kia từng quan hệ hợp tác với chúng ta, nhưng sau đó quan hệ dần phai nhạt theo thời gian."

Hứa Tân Di đã biết.

Thì ra là gia tộc của nam chủ.

Giang Hoài và Dịch Dương giống nhau, đều là người từng có dây dưa vào bốn năm trước với Hứa Vi Nhân. Thật ra, đàn ông mà Hứa Vi Nhân từng có dây dưa cũng không chỉ có hai người bọn họ, còn từng diễn chung với Hàn Kiều. Những cậu ấm thiếu gia nhà giàu đời thứ hai cũng từng có chút quan hệ với Hứa Vi Nhân.

Chẳng qua chỉ có ba người này là có máu mặt, nên được viết đến nhiều, những người khác đều là phong nền, tất cả chỉ vì chứng minh Hứa Vi Nhân có sức quyến rũ mà thôi.

Mà bởi vì Giang Hoài ôm được người đẹp về, là do Giang Hoài không có một người vợ giống như cô, nơi nơi đối đầu với Hứa Vi Nhân.

Nhưng mà, thực bất hạnh chính là... Dịch Dương có.

"Ông xã..."

Hứa Tân Di ân cần kẹp một con tôm vào trong chén của anh, *hiền thê lương mầu mỉm cười, nói: "Gần đây anh làm việc rất vất vả, ăn nhiều một chút."

*Hiền thê lương mầu: Làm một người vợ hiền, một người mẹ biết cách dạy con.

Từ sau tối hôm qua bị Hứa Tân Di cắt một nắm tóc, hiện giờ mỗi khi Dịch Dương đối mặt với cô, tinh thần luôn luôn nâng cao đề phòng, e sợ con điên Hứa Tân Di này lại làm điều gì khiến anh trở tay không kịp.

"Cảm ơn."

"Vợ chồng với nhau anh cảm ơn cái gì"

Hứa Tân Di vô cùng tri kỷ, nói: "Ông xã, gần đây anh rất bận đừng làm bản thân mệt mỏi, em thường đọc được mấy tin chết đột ngột vì thức đêm tăng ca, anh cũng phải cẩn thận nha."

Dịch Dương ấn đường nhú chặt, từ khi có thể nghe được lời nói trong lòng Hứa Tân Di tới nay, ấn đường của anh chưa từng giãn ra bao giờ.

Nghe giọng Hứa Tân Di, hình như còn rất chờ mong tình cảnh này sẽ xảy ra.

Lại tính làm cái gì nữa đây?

Ông nội Dịch hỏi một câu: "Gần đây công việc trong công ty rất nhiều sao?"

"Không nhiều lắm, giai đoạn này xem như tạm thời xử lý xong rồi."

"Vậy là tốt rồi"

Dịch phu nhân gấp miếng xương sườn cho anh, giọng lo lắng, nói: "Gần đây ngày nào con cũng tối khuya mới về nhà, phải bồi bổ cơ thể."

Sự chú ý của mọi người trở lại bàn cơm, trên bàn chỉ nghe thấy âm thanh của chén đĩa.

"Trời ơi! Ông xã, anh.... Anh có tóc bạc kìa kìa"

Một tiếng thét kinh hãi khiến cho mọi người trong phòng chú ý.

Hứa Tân Di mất bình tĩnh buông thìa xuống, đứng dậy, hai bàn tay vươn thẳng ra, mục tiêu là đầu của hắn.

Dịch Dương nghiêng cơ thể sang bên kia, phản ứng cực nhanh, lập tức rời khỏi ghế, đứng cách cô một cái ghế, về mặt đề phòng nhìn cô: "Làm gì?"

Hứa Tân Di tay ngừng ở trước mắt Dịch Dương, về mặt vô tội, nói: "Em thấy anh có tóc bạc... Cho nên muốn nhìn kỹ xem sao thôi, anh làm gì phản ứng dữ vậy?!"

"Không cần, khẳng định là do cô nhìn lầm rồi, ngồi xuống lo ăn cơm của cô đi."

Dịch phu nhân nhìn về phía Dịch Dương, nghi ngờ không biết có thật hay không, nói: "Cái gì, con mới bao nhiêu tuổi mà đã có tóc bạc rồi?"

"Không thể nào, là Tân Di nhìn lầm thôi." Nói xong, trừng mắt liếc Hứa Tân Di một cái.

Về mặt Hứa Tân Di lo lắng không hề thiếu so với Dịch phu nhân: "Mẹ, khẳng định có, vừa rồi con chính mắt thấy!"

Dịch phu nhân lo lắng mà nhìn Dịch Dương: "Dịch Dương, tuổi còn trẻ đã có tóc bạc hơn phân nửa là do cơ thể con bị một mồi, con để Tân Di nhìn thử xem, xem rốt cuộc có hay không?!"

"Đúng vậy đó ông xã, anh mau để em nhìn xem đi."

Dịch Dương muốn nổi lửa lại tìm không thấy có, biểu tình "cô chơi đủ rồi" nhìn Hứa Tân Di.

Hứa Tân Di làm bộ không nhìn thấy, đơn giản đứng lên, đánh danh nghĩa tất cả vì tốt cho anh, ý vào có ông nội và mẹ ở tại đây, mạnh mẽ cường chế anh, một tay ôm vai anh, một tay bẻ đầu anh, mò mò sờ mó tóc trên đầu anh, làm bộ làm tịch tìm tóc bạc.

"Ông xã, anh đừng gấp, rõ ràng vừa nãy em nhìn thấy được nha"

Cô cẩn thận kích thích vài cái, giọng đầy kinh ngạc, như phát hiện ra lục địa mới.

"Ông xã! Anh thật sự có tóc bạc nè, để em nhờ giúp anh nha!"

"Hứa Tân Di!"

"Anh đừng nhúc nhích! Thật sự có tóc bạc, em thấy rồi! Hiện tại em nhờ ngay đây!"

Hứa Tân Di lấy hành động sét đánh không kịp bưng tai, kìm chặt đầu Dịch Dương, tính chuẩn thời cơ, ngón cái cùng ngón trỏ kẹp lấy mấy sợi tóc của Dịch Dương, giật mạnh.

"Ay ——"

Dịch Dương mặt đều tái xanh, nghiêng răng nghiêng lợi, hét: "Hứa Tân Di!"

Hứa Tân Di nhìn ba sợi tóc màu đen vừa giật xuống trong tay, ngăn ra, như xấu hổ vì hành động nhìn lầm của mình, nhìn Dịch Dương, xin lỗi cười, nói: "Xin lỗi nha ông xã, em nhìn lầm rồi!"

Dịch Dương căn bản nửa chữ đều không tin, cảm tức nhìn cô: "Có phải cô cố ý hay không?"

"Sao em có thể làm ra hành động cố ý như vậy được?" Biểu tình của Hứa Tân Di là cực độ khiếp sợ, dùng ánh mắt chỉ trích anh, tại sao anh lại nghĩ cô như vậy.

"Anh thật sự hiểu lầm rồi... Em..."

Cô ở một bên mừng thầm trân trọng bỏ ba sợi tóc vào khăn giấy, cẩn thận bao lại, lại giả vờ vô tội nhìn Dịch Dương, ủy khuất, nói: "Em cũng là do khăn trương lo lắng cho anh nên mới nhìn lầm thôi mà, anh đừng nóng giận..."

"Được rồi, được rồi."

Ông nội Dịch lên tiếng giảng hòa: "Một chuyện nhỏ mà thôi, Tân Di cũng là lo lắng cho con, có cái gì tức giận hả, ăn cơm."

Ông nội Dịch ra lệnh một tiếng, ai cũng không dám cãi lại.

Dịch Dương cảm tức nhìn Hứa Tân Di, nhìn khoe miệng che dấu không được mừng thầm, cảm giận cảm dũa lên.

—— "Ba sợi đã tới tay, he he he, đợi lát nữa nghĩ cách giặt tiếp ba sợi!"

Che lại chỗ vừa bị Hứa Tân Di giặt xuống một nhúm tóc, Dịch Dương một lời khó nói hết, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Hứa Tân Di.

Giặt ba sợi, còn muốn giặt tiếp ba sợi nữa?

Quả thực được một tác lại muốn tiến một thước!

Sau khi ăn cơm xong, Hứa Tân Di ngồi nói chuyện chơi với ông nội Dịch, sau đó lên lầu.

Trong phòng, không thấy bóng dáng Dịch Dương, đi bộ đến phòng làm việc, thấy đang ngồi ở phía sau bàn làm việc, Hứa Tân Di thò đầu vào, ánh mắt phát sáng như vừa mới tìm được kho báu.

—— "Tìm được rồi!"

Dịch Dương ấn đường nhảy dựng, ngẩng đầu nhìn Hứa Tân Di đang lén lút ngoài cửa: "Đi lấy chút trái cây đến cho tôi."

"Dạ, ông xã, em đi lấy ngay."

Ngay lúc Hứa Tân Di xoay người xuống lầu, Dịch Dương mặt không cảm xúc, đứng dậy, nhanh chóng đóng chặt cửa phòng, cũng khóa trái.

Muốn chơi anh? Nằm mơ!!!

Bưng một đĩa trái cây lên lầu, Hứa Tân Di cầm then cửa, đang chuẩn bị mở ra, lại phát hiện cửa đã được khóa trái từ bên trong.

"Ông xã?" Cô gõ gõ cửa.

Bên trong không động tĩnh.

Hứa Tân Di lại gõ gõ cửa, cao giọng nói: "Ông xã, trái cây đã đem lên cho anh rồi nè."

"Tạm thời chưa muốn ăn, cô về phòng nghỉ ngơi trước đi." Giọng Dịch Dương từ bên trong truyền ra.

—— "Tên chó đó thuộc giống Husky ngáo lòi đi? Chút thế này chút thế kia!"

—— "Suốt ngày toàn nghĩ làm chuyện xấu với cô? Trong đầu chứa thứ gì không biết?"

Hứa Tân Di nhét một miếng trái cây vào trong miệng: "Vậy em đi ngủ trước đó nha, ông xã à, anh cũng đi nghỉ ngơi sớm một chút nha."

—— "Tôi cũng không tin đêm nay anh không trở về phòng ngủ!"

Hai tay của Dịch Dương đang đánh bàn phím bạch bạch, ấn đường lún sâu, quả thực có thể kẹp chết con ruồi.

9 giờ.

10 giờ.

11 giờ.

Hứa Tân Di nhìn đồng hồ treo tường, mí mắt trên dưới đánh nhau đùng đùng.

Sao Dịch Dương còn chưa trở về phòng ngủ.

Buồn gần chết.

Việc gì mà quan trọng đến như vậy, đã trễ thế này còn không thể nghỉ ngơi.

Dựa vào thời gian làm việc bạc mạng như anh ta, tóc bạc chỉ là chuyện bình thường, có điều cô chắc chắn, anh ta sớm hay muộn gì cũng nằm trong đội ngũ chết đột ngột.

12 giờ rồi.

Cửa phòng lặng lẽ mở.

Hứa Tân Di cuộn tròn ở trên sô pha, một cái chăn mỏng rơi trên mặt đất, hiển nhiên là chờ anh ngủ quên rồi.

Dịch Dương bó tay, liếc nhìn cô.

"Hứa Tân Di, tỉnh tỉnh."

Không có động tĩnh.

Một sợi tóc từ gương mặt chảy xuống trên mặt, như có chút ngứa, nửa mộng nửa tỉnh, Hứa Tân Di duỗi tay cào cào, ấn đường nhú chặt, trong miệng nói mơ lẩm bầm vài câu.

Quay đầu sang hướng khác, lại nặng nề ngủ.

Dịch Dương cười một tiếng.

An tỉnh ngủ, nhìn ngoan ngoãn đáng yêu hơn so với ban ngày thích gây chuyện âm ỉ nhiều.

Suốt ngày cũng không thể an phận dùm anh?

Cả ngày làm trời làm đất, cũng không sợ mệt sao?!

Dịch Dương hơi thông giọng, bước lên, khom người, một tay vòng đến sau lưng Hứa Tân Di, một tay ôm đầu gối cô, hai tay âm thầm dùng sức, ôm Hứa Tân Di lên.

Động tác quá lớn, Hứa Tân Di như muốn tỉnh, cô dựa vào đầu vai Dịch Dương dụi dụi mắt, nặng nề ngủ tiếp. Hô hấp ấm áp quanh quẩn ở vùng cổ đầy nhạy cảm của Dịch Dương, có hơi ngứa, còn có hơi nóng nóng, mùi hương ngọt ngào quanh quẩn chớp mũi của anh, khiến nơi nào đó của anh rục rịch.

Dịch Dương hít một hơi thật sâu, sợ đánh thức cô, nhẹ nhàng ôm cô đến trên giường.

Một khi vừa dính giường, Hứa Tân Di trở mình, không có một chút dấu hiệu thức tỉnh, đưa lưng về phía Dịch Dương, tiếp tục ngủ.

"Thật nặng, giống y như heo."

Đây là Hứa Tân Di chưa tỉnh, nếu tỉnh, nghe anh nói như thế, thế nào cũng phải anh chết thôi sống với Dịch Dương.

Tia sáng mặt trời đầu tiên trong ngày chiếu ở trên mặt Hứa Tân Di, cô từ từ chuyển tỉnh.

Tối hôm qua ngủ một giấc ngon lành, một giấc ngủ tỉnh, chỉ cảm thấy dư thừa sức lực.

Bên gối trống không, chắc là Dịch Dương đã dùng xong com sáng đã đi làm rồi.

Tối hôm qua, cũng không biết anh ta trở về phòng ngủ lúc nào.

Từ từ, tối hôm qua?

Hứa Tân Di suy nghĩ quay trở về, bỗng nhiên ngẩn ra, hoảng hốt nhớ tới cái gì, trầm nghĩ không tốt.

Tối hôm qua, không phải cô đợi Dịch Dương trở về phòng ngủ sao? Cô nhớ rõ mình nằm ở trên sô pha, sao một giấc ngủ dậy lại thấy đang ở trên giường?

Hứa Tân Di nghĩ trăm lần cũng không ra, nghĩ hồi lâu cũng không nhớ tối qua đã xảy ra chuyện gì.

Chẳng lẽ Dịch Dương ôm mình lên giường?

Không có khả năng!

Không có khả năng... Đi?

Dịch Dương còn biết... Ôm người lên giường ngủ?

Hứa Tân Di tưởng tượng đến cái cảnh tượng kia, toàn thân đều ớn lạnh.

Dịch Dương chỉ biết cho cô một đá, đá tỉnh cô rồi mắng một câu, sau đó mặt lạnh kêu cô lên giường ngủ, chỗ nào sẽ dịu dàng như vậy, còn vô cùng sẵn sàng ôm cô lên giường?

Tối hôm qua ngủ quá sớm, không giặt được sợi tóc nào. Hôm nay tìm một cơ hội lại giặt tiếp mấy sợi của Dịch Dương mới được, ba sợi quá ít, cỡ chục sợi đi, như vậy cho bảo đảm.

Mở chăn ra, đang chuẩn bị rời giường, có một thứ thu hút tầm mắt của cô, phát hiện tóc rụng ở trên gối của Dịch Dương.

Tóc?

Hứa Tân Di bỏ bỏ nhích nhích lại gần chiếc gối của Dịch Dương nhìn mấy sợi tóc rụng đó.

Không nhiều không ít, vừa đúng ba sợi.

Hứa Tân Di nhìn ba sợi tóc này chìm vào suy nghĩ, không khỏi cũng quá khéo.

Cô cẩn thận nâng niu cầm một sợi tóc lên, cẩn thận xem xét tỉ mỉ, có chân lông!!!

Dịch Dương bắt đầu rụng tóc?

Quả nhiên, người mang trên lưng áp lực lớn, đều dễ dàng rụng đầu.

Tưởng tượng đến bộ dáng Dịch Dương bị hỏi tội đầu, Hứa Tân Di nhìn không được cười như điên.

Cô mang ý nghĩ độc ác, chờ tên chó đó tới độ tuổi trung niên bụng phệ còn đầu rụng, xem ai còn muốn anh, hừ.

Nhưng mặc kệ thế nào, sáu sợi tóc xem như đã đủ.

Cô cầm ba sợi tóc lên, bỏ chung vào trong túi plastic cất chứa ba sợi tóc phía trước, khóa khóa zip.

Thành công.

Cùng ngày, cô đem tóc của Dịch Dương đến bệnh viện, được thông báo giống kết quả sẽ có sau một tuần, hiện tại điều cô cần phải làm là chờ đợi.

Di động vang lên.

Là Giang Niệm gọi tới.

Trong điện thoại, giọng Giang Niệm vẫn là tràn đầy sức sống thanh xuân: "Chị Tân Di, ngày sau em sẽ tham gia gameshow, ngày hôm qua chị nói có chuyện muốn dặn dò em, là chuyện gì vậy?"

Hứa Tân Di muốn nói lại thôi, cô phải giải thích với Giang Niệm như thế nào đây, ngày đó chị không thể đi chung với em tới gameshow được!

Tưởng đâu không cần tưởng, tên chó con Dịch Dương kia khẳng định sẽ không để mình đi, thất tín với người khác là điều cô không thích, nó trái với quy tắc làm người của cô. Mà, từ khi dính vào Dịch Dương, cô toàn làm ngược với quy tắc của bản thân, anh ta là khắc tinh của cô sao?!

Kẹp ở bên trong, Hứa Tân Di lọt vào tình thế khó xử.

Lần đầu tiên cảm thụ được phiền não của An Nhã.

Hết chương 46

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nữ Phụ Không Muốn Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 47: Chạm mặt nam nữ chủ

"Thật xin lỗi nha Giang Niệm, ngày đó chị không có thời gian tham gia gameshow với em được, có một buổi tiệc tối từ thiện chị bắt buộc phải tham gia, như vậy đi, chị kêu An Nhã đi với em nha. Lần sau có cơ hội lại tham gia chung gameshow, được không?"

Giang Niệm ngồi ở trên sàn nhà trong phòng luyện vũ đạo, đầu dựa vào trên tường kính, vẻ mặt ngạc nhiên.

Có lẽ là bởi vì luyện tập trong thời gian dài, đại não có chút thiếu ô xy, đầu óc choáng váng, trong đầu chỉ quanh quẩn những lời vừa rồi Hứa Tân Di nói đầu bên kia đi động với cậu.

Buổi tiệc tối từ thiện.

Trong lòng Giang Niệm rõ ràng, tham gia buổi tiệc tối từ thiện, so tham gia một chương trình gameshow quan trọng hơn nhiều.

Huống chi, Hứa Tân Di tham gia tiết mục, cũng chỉ là lấy thân phận khách mời đặc biệt đến, thời gian sẽ không vượt qua mười phút, càng sẽ không được xuất hiện nhiều trên màn ảnh.

Cậu hiểu...

Phòng luyện tập mở cửa.

An Nhã cầm hai chai nước có ga bước vào, đưa cho Giang Niệm một chai, ngồi xuống bên cạnh cậu.

"Hai ngày này luyện tập vất vả rồi. Chỉ có một chai này thôi, không có lần sau." Quá trình quản lý đáng người, An Nhã luôn luôn rất nghiêm khắc đối với nghệ sĩ.

Giang Niệm tiếp nhận.

"Ngày kế tham gia gameshow phải không?! Chị đi với em "

Giang Niệm nhìn cô.

"Vừa rồi Tân Di đã gọi cho chị, có việc trì hoãn là chuyện thường, em đừng để ở trong lòng, con bé cũng không phải có ý thả bỏ cậu em đâu."

Giang Niệm cúi đầu, nắm chai nước trong tay cũng không uống.

"Em biết".

Cậu hỏi: "Chị An Nhã... Chị Tân Di... Chị ấy thích dạng con trai nào vậy?"

Mở ra chai nước, tay An Nhã đình trệ một lát, trực giác của một tay chơi già đời, quá rành tâm lý đàn ông như cô, đương nhiên rõ ràng những câu từ này của Giang Niệm là có ý gì.

Cô làm như không có việc gì, ngửa đầu uống một hớp nước, nói: "Con bé thích đàn ông thành thực có sức quyến rũ."

Giang Niệm lẩm bẩm: "Thành thực có sức quyến rũ?"

"Em biết đó, tuổi của chị Tân Di em cũng không nhỏ, bay nhảy ở giới giải trí nhiều năm như vậy, người đàn ông thích hợp con bé là người có thể vì con bé che mưa chắn gió. Nếu không thể mạnh mẽ hơn con bé, vậy khẳng định không thể yếu hơn con bé được".

An Nhã nhìn cậu: "Năm nay em mới 22 tuổi phải không?"

Giang Niệm gật đầu.

"Có từng yêu chưa?"

Lắc đầu.

An Nhã cười: "Chắc em trưởng thành trong gia đình rất hạnh phúc? Trải qua việc đời thiếu, chờ em ở giới giải trí hai năm sẽ hiểu."

Giang Niệm im lặng.

An Nhã vỗ vỗ vai cậu: "Em còn nhỏ, đừng có gấp, hiện tại mới vừa vào giới giải trí, đừng nghĩ tìm bạn gái, đó chính là tự tìm con đường chết, ít nhất chờ em ổn định địa vị rồi tính sau."

"Em đã hiểu."

"Em hiểu rõ thì tốt, được rồi, em luyện tiếp đi, chị còn có chút việc muốn làm, đi trước."

An Nhã rời khỏi phòng luyện tập.

Giang Niệm cầm chai nước có ga trong tay, vẫn luôn không uống.

Cho dù Hứa Tân Di ở trong lòng lặp đi lặp lại mắng Dịch Dương một triệu lần, nhưng khi nhìn đến danh sách đấu giá trong tiệc tối từ thiện, cuối cùng vẫn nhân từ mà tha thứ Dịch Dương.

Đương nhiên, quan trọng nhất chính là không có phóng viên.

Tiệc tối từ thiện cũng chính là bán đấu giá từ thiện, lấy ra những món đồ quý giá trên quý của bản thân có giá trị thực tế đến để tiến hành bán đấu giá, toàn bộ số tiền bán đấu giá sẽ được quyên tặng cho hiệp hội từ thiện.

Khác xa với những buổi tiệc từ thiện công khai trực tiếp trên mạng của giới giải trí, buổi tiệc tối từ thiện này càng chú trọng đến hai từ "từ thiện", cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng.

Đây là trường hợp về thân phận, địa vị xã hội của nhiều doanh nhân, các quý bà nhà giàu quý tộc, ra giá không nhìn đến con số không phía sau, chỉ biết càng nâng càng cao.

Vòng cổ ngọc bích kia chịu người chú ý nhiều nhất, danh tiếng không phân cao thấp với sợi dây chuyền kim cương hải dương chỉ tâm tiếng tăm lừng lẫy trong truyền thuyết, được vợ của người mở buổi tiệc tối từ thiện này quyên tặng.

Hứa Tân Di nhớ rõ, trong tiểu thuyết có tình tiết "Hứa Tân Di" tranh giành vòng cổ ngọc bích này với Hứa Vi Nhân tranh đến túi bụi, đáng tiếc, dưới tài lực chống đỡ của Giang Hoài, "Hứa Tân Di" một mình chiến đấu hăng hái cứ như vậy bỏ lỡ vòng cổ ngọc bích này.

Nhìn bảng danh sách giới thiệu đồ vật đấu giá, Hứa Tân Di cười.

—— "Món đồ xinh đẹp như vậy, ai kêu được giá đương nhiên sẽ thuộc về người đó."

Tiếng đập cửa truyền đến.

Dịch Dương đứng ở cửa nhìn cô: "Xong chưa? Chúng ta cần phải đi ngay."

Hứa Tân Di từ bàn trang điểm đứng lên, cố ý đứng ở trước mặt Dịch Dương: "Thế nào? Em đẹp không?"

Váy dài ôm đuôi cá màu bạc lấp lánh, tôn lên dáng người là lướt quyến rũ, thể hiện hết tất cả nét đẹp trên người cô.

Đường cong gầy đúng chỗ ngựa, làm bất kỳ người đàn ông nào cũng kinh ngạc làm họ không khỏi quay đầu nhìn lại.

"Còn có thể."

Hứa Tân Di hơi hơi mỉm cười.

Cô còn hy vọng gì với ánh mắt loại đàn ông giống như Dịch Dương kia chứ!.

Rốt cuộc cô còn có thể chờ mong một người mù khen cô sao?

Bước lên, kéo cánh tay Dịch Dương, nhìn anh cười nói: "Đi thôi."

Dịch phu nhân ngồi chờ ở phòng khách, vừa thấy Hứa Tân Di bước xuống, liếc mắt đánh giá cô, trên cổ trống không, cảm thấy thiếu thiếu cái gì.

Lần này, tiệc tối từ thiện được tổ chức ở một khách sạn sáu sao, nữ chủ nhân tổ chức tiệc từ thiện lần này sẽ quyên tặng chiếc vòng cổ ngọc bích nổi tiếng kia, người đó là bạn của Dịch phu nhân, quen biết đã nhiều năm. Hai người vừa thấy mặt đã nói không ngừng.

"Rốt cuộc chờ được cô đến rồi, cậu nhìn xem, người đầu tôi không sai biệt lắm, tôi ở cửa trông mòn con mắt, còn tưởng rằng cậu không tới nữa chứ."

Dịch phu nhân cười nói: "Tiệc từ thiện cậu tổ chức, có buổi nào tôi vắng mặt hả? Giới thiệu với cậu, đây là Tân Di, con dâu của mình."

Chủ nhân tiệc tối họ Tống, Tống phu nhân kéo cánh tay ông chồng của mình, ngạc nhiên nhìn Dịch phu nhân đẩy ra Tân Di, qua tuổi 50 bảo dưỡng khéo léo, mặt mày dịu dàng: "Con dâu? Rốt cuộc cậu cũng bỏ được mang ra tôi cho mình gặp? Giấu kỹ quá mà!"

Lúc Dịch Dương kết hôn, vợ chồng Tống phu nhân cũng đến tham gia, nhưng cũng chỉ vội vàng góp mặt, từ đây lúc sau không thấy bất kỳ động tĩnh gì.

Nếu hôm nay không phải Dịch phu nhân chủ động giới thiệu, cô thật đúng là đã quên Dịch Dương là người đã có vợ.

"Đây là Dịch thiếu phu nhân?"

Hứa Tân Di đứng ra: "Chào Tống phu nhân, cô gọi cháu là Tân Di thì tốt rồi."

Tống phu nhân đánh giá cô, cảm thán nói: "Có một người vợ trẻ đẹp như vậy, Dịch Dương à, con thật đúng là có phúc khí."

Dịch Dương thái độ khiêm tốn.

"Được rồi, không nhiều lời nữa, mau vào đi, đợi lát nữa chúng ta tâm sự sau."

"Được."

Dịch phu nhân mang theo hai người đi vào buổi tiệc.

Giờ phút này, giữa phòng ăn uống linh đình, tốp năm tốp ba tụ ở bên nhau nói chuyện phiếm.

Ba người tìm được vị trí của mình, ngồi xuống.

Toàn bộ quá trình, Hứa Tân Di vô cùng an tĩnh, không khoa trương làm màu.

"Tân Di, con nhìn xem bảng danh sách đầu giá tối nay có thích món nào không, nói với mẹ, mẹ mua cho con."

Hứa Tân Di kinh ngạc vì được cưng chiều như vậy.

"Cảm ơn mẹ."

Đột nhiên, một giọng nói có chút kinh ngạc vang lên.

"Bác gái? Bác cũng tới sao?"

Ba người theo tiếng nhìn lại, thế nhưng là Tần Nghiên, người đã lâu chưa có lộ mặt qua.

Từ sau lần đó, Tần Nghiên thiết kế Dịch Dương ở chính bữa tiệc sinh nhật của mình, thì Hứa Tân Di chưa từng thấy cô ta xuất hiện tại nhà họ Dịch lần nào. Dịch phu nhân càng không nhắc tới tên Tần Nghiên.

Hiện giờ, Tần Nghiên bùng ly nước chanh đứng ở ghế trước, hào phóng hơi hơi mỉm cười.

Ý cười trên mặt Dịch phu nhân phai nhạt không ít, không thể nói có bao nhiêu nhiệt tình. Dù sao Hứa Tân Di xem ra, thái độ đối với Tần Nghiên, quả thực một cái trên trời một cái dưới đất so với lúc trước.

Rốt cuộc, ở trong cảm nhận của Dịch phu nhân, Tần Nghiên đã từng là nàng dâu tiêu chuẩn, là người vừa lòng vừa mắt nhất, ngày thường đối xử với cô ta như con gái.

Nào biết đâu rằng, ở trong tiệc sinh nhật của chính mình, lại dám làm loại chuyện này đối với Dịch Dương.

Dịch phu nhân tỉnh lại chính mình, cũng cảm thấy thất vọng về mình, già rồi nên con mắt không còn sáng nữa, nhìn lầm người, còn làm vợ chồng con trai mình lục đục với nhau trong một thời gian dài, cũng vô cùng thất vọng đối với Tần Nghiên.

"Là Tần Nghiên à? Đã lâu không thấy."

"Đúng vậy, đã lâu không thấy, gần đây có hơi bận, cho nên không có thời gian đến cửa hỏi thăm sức khỏe bác gái cùng ông nội."

"Không sao, con bận thì thôi đi, bác muốn xem bảng đầu giá với Tân Di."

Giọng cười người thực rõ ràng.

Tần Nghiên nháy mắt xấu hổ, nhưng lại gượng cười nói: "Bác gái có món đồ nào muốn mua sao? Con..."

"Bác đang tính hỏi Tân Di thích cái gì..."

Nói xong, Dịch phu nhân nhìn về phía Tân Di: "Tân Di, đợi lát nữa thích món gì thì nói thẳng với ẹm, biết không?"

Hứa Tân Di gật đầu: "Dạ, con cảm ơn mẹ trước."

"Người một nhà cần gì nói mấy lời đó, Dịch Dương con của mẹ còn là của con mà, không phải sao?"

—— "Dịch Dương chính là của mình?"

—— "Hào phóng như vậy?"

—— "Không thể đi? Toàn thân trên dưới, trừ bỏ nhẫn cưới ở ngoài, tên chó Dịch Dương này kết hôn đến nay cũng chưa từng tặng mình một thứ nào, hừ, đồ chó già keo kiệt!!!"

Hứa Tân Di nghĩ nghĩ.

—— "Mình lại quăng lên trên người Dịch Dương một đồng tiền, hai cái dây lưng một chiếc đồng hồ, cộng lại cũng hơn ba trăm ngàn chứ ít ỏi gì."

—— "Mệt, mệt, mệt lớn!"

Dịch Dương ghé mắt nhìn cô, mở miệng như muốn nói cái gì, nhưng nhìn đến trên cổ Hứa Tân Di trống rỗng, bảo trì im lặng.

Tần Nghiên bị xem nhẹ ở một bên, thật sự chịu không nổi nữa, cười nói: "Bác gái, hôm nào con sẽ đến hỏi thăm sức khỏe mọi người vậy, con xin phép đi trước."

Dịch phu nhân mỉm cười, vẫn chưa giữ lại.

Toàn bộ hành trình Dịch Dương một câu cũng chưa nói, thậm chí một ánh mắt cũng chưa từng dừng lại ở trên người Tần Nghiên.

Có người quen biết với Dịch phu nhân bước đến chào hỏi, chào hỏi hai câu nhìn về hướng khác tụ tập các phu nhân đang nói đùa với nhau, Dịch phu nhân nhìn về phía Tân Di, hỏi cô: "Tân Di, muốn đi qua đó chào hỏi hay không con?"

Hứa Tân Di biết, Dịch phu nhân là muốn nhân cơ hội này giới thiệu cô gia nhập vào thế giới thượng lưu này.

Nhưng Hứa Tân Di ngồi ở tại chỗ, lộ vẻ mặt khó xử.

—— "Vừa rồi nói chuyện phiếm với Tổng phu nhân mặt thiếu chút nữa cười đơ luôn."

—— "Chào hỏi nhiều người như vậy... Chẳng phải mặt phải cười đến rút gân sao?"

—— "Thôi, thôi, ứng phó một chút chắc cũng không sao, dù sao trong tương lai mình cũng không tiếp xúc với trường hợp này nhiều."

Hứa Tân Di đứng lên, trong nháy mắt Dịch Dương đã giữ tay cô lại, cũng nhìn Dịch phu nhân nói: "Mẹ, con có chút việc muốn nói với Tân Di, phía bên các phu nhân phiền mẹ chặn dùm một chút."

"Chỉ tới chào hỏi một lát thôi, lập tức xong ngay... Chuyện gì chờ không kịp, muốn nói ngay lúc này?"

"Chuyện quan trọng."

Dịch phu nhân bắt đầu nói: "Được rồi, thua con luôn."

Không cần giả cười giao tiếp với người khác, vẻ mặt Hứa Tân Di mừng thầm ngồi xuống.

"Ông xã, anh có chuyện gì muốn nói với em vậy?"

Dịch Dương nhìn cô, lại nhìn bảng danh sách giới thiệu vật phẩm đấu giá trước mặt, muốn nói lại thôi.

"... Không có gì."

"Vậy anh giữ em lại làm...".

"Tôi là sợ cô không lựa lời đắc tội người còn không tự biết."

Hứa Tân Di tròn mắt.

—— "Tên chó con này... Thật chán ghét quá đi hà!"

Trước cửa ra vào đang rất ồn ào.

Hứa Tân Di giương mắt nhìn sang, chỉ thấy một người đàn ông ăn mặc tây trang không coi ai ra gì mà đi vào khán phòng. Bên dưới làn mi sắc bén là một đôi mắt vô cùng sắc bén, làm người liếc mắt một cái thì đã biết người đàn ông này không tốt ở chung, càng khó đối phó.

Nhưng lại có không ít người bước lên bắt chuyện, người đàn ông đó sẽ nói vài ba câu ngẫu nhiên với người lên chào hỏi, nhưng lại làm như không thấy đối với đại đa số người. Bên cạnh là một người con gái mặc một chiếc váy dài bọc ngực màu trắng đang lôi kéo cánh tay anh ta.

Trai tài gái sắc, nhìn thoáng qua còn rất xứng đôi.

Hai người một đường đi tới, ngồi xuống bàn cách vách Hứa Tân Di.

"Dịch tiên sinh, đã lâu không thấy."

"Giang tiên sinh, đã lâu không gặp."

Hai người lạnh lùng nhìn nhau, chào hỏi cách một cái bàn.

Giang tiên sinh?

—— "Đây là Giang Hoài?"

—— "Khá giống trong tưởng tượng, rất đẹp trai."

Dịch Dương ghé mắt nhìn cô.

Trong tưởng tượng?

Con nhỏ Hứa Tân Di này còn từng mơ tưởng đến Giang Hoài?

"Không biết người bên cạnh Dịch tiên sinh là...?"

Không đợi Dịch Dương nói chuyện, người phụ nữ bên cạnh Giang Hoài đã thay anh giải đáp: "Đây chính là Dịch thiếu phu nhân."

Cô cười nhìn Hứa Tân Di, nói: "Dịch thiếu phu nhân, đã lâu không thấy."

"Hai người quen biết?"

"Phía trước may mắn được Dịch thiếu phu nhân đi tìm một lần, về chuyện Dịch tiên sinh đây"

Hứa Vi Nhân nhìn Dịch Dương, cười dịu dàng, nói: "Dịch Dương, đã lâu không thấy."

Hứa Tân Di chú ý từng giây từng khắc biểu tình trên nét mặt của Dịch Dương.

Dù sao đây cũng là lần đầu tiên anh ta gặp mặt Hứa Vi Nhân.

—— "Không biết Dịch Dương có cảm giác đối với Hứa Vi Nhân hay không? Hai người có xem vừa mắt nhau hay không?."

—— "Cách bốn năm, tình nhân cũ gặp mặt hẳn là có cảm giác gì đó đó?"

Hứa Tân Di nhẫn nại kích động, trộm liếc nhìn Dịch Dương.

Vừa lên nhìn, thì bị ánh mắt Dịch Dương bắt gặp.

Hứa Tân Di đột nhiên thu hồi ánh mắt.

—— "Không nhìn Hứa Vi Nhân nhìn tôi làm gì!"

Giang Hoài bình tĩnh xem biểu tình Hứa Vi Nhân ở trong mắt, hỏi: "Cô quen Dịch Dương?"

"Đương nhiên là quen..."

Hứa Vi Nhân vô cùng bằng phẳng, nói: "Em và Dịch Dương chính là bạn đại học, có thể nói, em quen anh ấy sớm hơn anh nhiều."

—— "Trời má! Kỹ xảo nói chuyện quá kỹ nữ, đây là nói cho mình nghe lại nói cho Giang Hoài nghe."

—— "'Em và Dịch Dương chính là bạn đại học, có thể nói, em quen anh ấy sớm hơn anh nhiều', đây còn không phải nói cho mình, cô ta và Dịch Dương từng có một đoạn tình cảm thanh xuân vườn trường sao?"

—— "Đây không phải nói cho Giang Hoài, tôi và người đàn ông trước mắt này đã quen nhau thật lâu, tôi chính là có lớp xe dự phòng, anh không đối xử tốt với tôi, tôi sẽ đi tìm người khác ngay, làm Giang Hoài có cảm giác sốt ruột, muốn khơi gợi lên dục vọng chiếm hữu của đàn ông?"

"Đúng rồi, Dịch Dương kết hôn khi nào vậy. Sao em không biết tin gì hết, em ra nước ngoài bốn năm trước anh còn trong trạng thái độc thân, đối tượng yêu đương cũng không có. Xem ra Hứa tiểu thư có chỗ hơn người, mới có thể bắt được trái tim của Dịch tiên sinh đây nha."

—— "Chắc, chắc, người này nói chuyện rất lợi hại, rất có kỹ xảo 'em ra nước ngoài bốn năm trước anh còn trong trạng thái độc thân', còn không phải là nói cho mình, nói cho Giang Hoài, bốn năm trước cô vẫn còn giữ liên lạc với Dịch Dương? Nếu không, tại sao lại biết rõ ràng đến như vậy?"

Hứa Tân Di mỉm cười: "Chúng tôi có hôn ước, đã kết hôn vào hai năm trước rồi."

Dịch Dương cái gì cũng chưa nói, đuổi tay cầm lấy bàn tay Hứa Tân Di.

—— "Làm gì vậy hả!"

Hứa Tân Di vẫn duy trì mỉm cười, muốn rút tay khỏi móng chó của Dịch Dương, lại không rút được.

—— "Chẳng lẽ là nhìn Hứa Vi Nhân và Giang Hoài có cử chỉ thân mật nên ghen tị? Cho nên tìm mình chán sủng?"

—— "Cũng đúng thôi, bên trong tiểu thuyết đều viết như vậy, nam phụ nhìn người con gái âu yếm của mình thân mật với người đàn ông khác, không muốn mất mặt mũi, cũng không muốn ném xuống lòng tự tôn, nên tìm vật hy sinh nữ phụ làm cái khiên chắn sủng."

—— "Minh thật thảm mà! Bản thân vậy mà trở thành thành vật hi sinh trong cuộc tình tay ba này!"

Dịch Dương ánh mắt không vui nhìn lại đây: "Hứa Tân Di, có phải em đói bụng rồi hay không?"

"Em.. Không đói bụng."

"Vậy em bớt tranh cãi đi."

"Em không có nha!"

Đối diện, Hứa Vi Nhân thấp giọng cười, nói: "Tình cảm của hai người thật tốt, như vậy em an tâm rồi."

Hứa Vi Nhân như sức nhớ ra chuyện trong quá khứ.

"Trước kia, lúc còn ở đại học, Dịch Dương chính là học sinh xuất sắc nhất trong trường của chúng tôi, đáng tiếc tính tình quá lạnh, không được ưa thích như hội trường hội học sinh bấy giờ. Cho nên nằm ở vị trí thứ hai trên bảng xếp hạng mỹ nam của trường. Lúc ấy tôi nghĩ, tính tình như Dịch Dương, sẽ thích một người phụ nữ có tính cách như thế nào đây?!!!"

Giang Hoài nhìn cô: "Chuyện đại học, cô còn nhớ rất rõ ràng."

"Đương nhiên, lúc ấy.....".

Hứa Vi Nhân như nghĩ tới điều gì, hai mắt ngập nước nhìn Giang Hoài, hơi hơi mỉm cười: "Giang tiên sinh, em và Dịch Dương chỉ là bạn bè bình thường, chỉ là quan hệ bạn học thôi."

Hứa Tân Di cảm thấy bản thân lúc này không thể lại bảo trì im lặng, nhìn một người phụ nữ dùng từ ngữ, ánh mắt đầy hoài niệm quá khứ có Dịch Dương.

"Hứa Vi Nhân, chuyện trong quá khứ của cô và Dịch Dương tôi không muốn biết, cho nên cô cũng đừng nhắc lại..."

Hứa Tân Di chỉ vào Tân Nghiên đang ngồi cách đó không xa: "Biết Tân Nghiên sao? Khi còn nhỏ từng chơi chung với Dịch Dương, cô ta đóng giả tân nương Dịch Dương đóng giả tân lang, còn nói cái gì 25 tuổi còn chưa gả chồng thì Dịch Dương sẽ cưới cô ta, những chuyện quá khứ cộc ghè đó của cô cũng không cần nói làm gì, không thú vị."

Dịch Dương chỉ ra chỗ sai của cô: "Chưa từng nói quá những lời như vậy."

"Nói qua, khẳng định anh đã nói qua, là do anh không nhớ rõ thôi, hử!"

"Chưa từng nói qua!!!"

"Nói qua! Nếu không Tân Nghiên lại nhớ rõ như vậy, còn lớn tiếng nói trước mặt em!!!"

Dịch Dương nhú mày, quay mặt sang chỗ khác.

Hứa Vi Nhân hơi hơi mỉm cười, che dấu xấu hổ: "Phải không? Hình như tâm trạng của Dịch thiếu phu nhân không tồi. Một khi đã như vậy, tại sao lại hiểu lầm mối quan hệ giữa tôi và Dịch Dương?"

—— "Tôi tôi, quả nhiên! Minh biết mà, con kỹ nữ Hứa Vi Nhân này thế nào cũng lòi chuyện cô lấy tiền đập vào mặt cô ta ra nói! Hơn phân nửa là muốn nhắc nhẹ mọi người một miếng, rằng cô là một người không có lý trí, không biết đúng sai. Cô chỉ là không biết cô ta muốn nói khi nào, không ngờ, hiện tại lại nói ra trước mặt Dịch Dương và Giang Hoài."

"Tôi..."

"Hiểu lắm gì?" Giang Hoài hỏi.

"Chuyện thế này, em mới vừa về nước không lâu, thì có người giật dây bắc cầu cho Dịch thiếu phu nhân, nói Dịch thiếu phu nhân muốn gặp em, muốn nói chuyện riêng với em, mới vừa về nước, em cũng không có gì bạn bè thân thuộc gì, cả ngày ở nhà nhàm chán nên đồng ý đi..."

Nói, Hứa Vi Nhân còn cười khúc khích, như là bị chọc cười: "Không ngờ Dịch thiếu phu nhân đưa tiền nói muốn em rời khỏi Dịch Dương, lúc ấy em rất giật mình nha."

Dịch Dương không thể tin tưởng mà nhìn Hứa Tân Di.

Hứa Tân Di vội nói: "Ông xã, anh đừng nóng giận, em chưa cho cô ta tiền nha."

"....."

Dịch Dương kiềm nén không được, bật cười.

*Ad có điều muốn nói: Dịch Dương à, anh cười cái gì mà cười, bà xã của anh không cho tiền là bởi vì thấy anh không xứng với số tiền 50 chai thôi.

Không chỉ có Dịch Dương, ngay cả Giang Hoài cũng cười.

"Hứa tiểu thư rất thú vị."

Dịch Dương ngưng cười, bắt đầu dĩ, lắc đầu: "Đây là vấn đề có đưa tiền hay không sao?"

"Lúc đó là do em không biết... Là hiểu lầm mà."

Cô nhìn Hứa Vi Nhân, giận hờn, nói: "Chuyện này cũng không có quan trọng to tát gì, Hứa tiểu thư cần thiết nói ở tại đây sao? Châm ngôn ly gián có phải hay không?"

Hứa Vi Nhân ngẩn ra, cô đúng là có ý này.

Nhưng bị Hứa Tân Di mở miệng nói thẳng ra mục đích, trong lúc nhất thời cũng không biết nói sao đáp sao cho phải.

—— "Hử, bị mình chọc trúng tâm tư nên không lời gì để nói rồi phải không?"

—— "Muốn mình nan kham? Đấu với tôi? Ra nước ngoài tu luyện thêm mấy chục năm nữa cũng không có cửa đâu!!!"

"Hứa tiểu thư đừng nghĩ nhiều, tôi không có ý kia..."

Hứa Tân Di hung dữ dọa người: "Không phải ý đó thì là ý gì? Là cảm thấy có thể dùng chuyện này giễu cợt tôi sao?"

"Hứa tiểu thư đừng để ý, tôi thật sự chỉ là thuận miệng nói ra mà thôi, hơn nữa tôi cũng muốn sẵn cơ hội này giải thích rõ ràng với cô."

"Giải thích cái gì?"

"Tôi và Dịch Dương chỉ là bạn bè bình thường, không có tư tình." Cô ta nhìn Giang Hoài rất dịu dàng.

Giang Hoài lại ngoảnh mặt làm ngơ đối với ánh mắt của cô ta, khép hờ đôi mi, ý tứ không rõ vuốt ve chiếc nhẫn trên ngón trỏ.

"Hứa tiểu thư không tin tôi thì cũng nên tin tưởng Dịch tiên sinh?"

lúc này sắc mặt Hứa Tân Di mới hòa hoãn lại: "Đương nhiên tôi tin tưởng Dịch Dương."

Có người bùng ly rượu đến bắt chuyện với Giang Hoài.

Giang Hoài rời khỏi chỗ ngồi.

Hứa Vi Nhân nhìn Dịch Dương, mặt mày dịu dàng, cười nói: "Dịch Dương, chúc mừng anh, tìm được một người vợ xinh đẹp thú vị như vậy."

Dịch Dương gật đầu, cũng không nói gì.

Biểu tình lạnh lùng, nháy mắt làm Hứa Vi Nhân có chút ngồi không được: "Anh vẫn giống như trước đây, không thích nói chuyện."

Nói xong, cô ta cúi đầu, giả dờ thờ dài một tiếng, ngẩng đầu, miễn cưỡng cười nói: "Thật xin lỗi, em đi toilet một chút."

Hứa Tân Di chắc lưỡi bảo lạ.

—— "Tình cũ ở trước mặt, Dịch Dương có thể bình tĩnh như vậy, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì trong quá khứ vậy, khó lòng, quá có thể nhận."

Dịch Dương ngưng mi nhìn cô, nhìn rồi lại nhìn, vẫn là không nhìn xuống: "Hứa Tân Di, cô nói thử coi, suốt ngày trong đầu cô suy nghĩ cái quỷ gì vậy?"

Hứa Tân Di về mặt vô tội: "Em nghĩ cái gì chứ?!"

—— "Dịch Dương lời này có ý gì? Đừng nói là hoài nghi mình đi?"

Cô cẩn thận nghiêm túc nghĩ.

—— "Vừa rồi mình không lưu tình chọc thủng gương mặt thật của Hứa Vi Nhân, và Dịch Dương thật sự tin những gì cô nói?"

—— "Không thể nào? Hiện tại năng lực chứng nhận kỹ nữ của Dịch Dương mạnh như vậy sao?"

—— "Hứa Vi Nhân loại kỹ nữ đẳng cấp cao cấp này đều có thể phân biệt ra tới?"

Hứa Tân Di cho rằng bản thân mình cần thiết đền bù một chút.

"Ông xã, vừa rồi có phải em nói sai gì rồi hay không?"

"Không có."

"Không, khẳng định là mình có nói sai..."

Nét mặt Hứa Tân Di đầy hối hận, nói: "Em cần thận suy nghĩ lại, vừa rồi em tuyệt đối là lòng tiểu nhân đo lòng quân tử, những câu đánh giá Hứa Vi Nhân khẳng định cũng chỉ là do thuận miệng nói thôi. Cô ta không giống loại người châm ngòi ly gián, là em hiểu lầm cô ta, Dịch Dương... Anh thấy sao?"

"Không cảm thấy gì."

"Hà?"

Dịch Dương nhìn cô, nghiêm túc cẩn thận phân tích: "Vừa rồi cô không cảm thấy những lời nói của Hứa Vi Nhân đều rất có kỹ xảo sao?"

"Kỹ xảo?"

"Vừa thấy mặt anh đã nói là bạn đại học, quen anh còn sớm hơn Giang Hoài, em có biết cô ta nói những lời này là có ý gì không?"

Hứa Tân Di mờ mịt, hỏi lại: "Có ý gì?"

"Cô ta là đang nói cho Giang Hoài, cô ta và anh từng có một đoạn tình yêu thanh xuân vườn trường, nói cho Giang Hoài, cô ta đã quen biết anh thật lâu, cố ý làm ái muội, làm Giang Hoài có cảm giác sốt ruột, khơi dậy dự vọng chiếm hữu vốn có của đàn ông"

Hứa Tân Di muốn nói lại thôi.

"Là như thế này sao? Không thể nào? Vi Nhân là bạn của anh mà, chắc chỉ là thuận miệng nói mà thôi, anh không cần quá mức nhạy cảm như vậy."

Dịch Dương nói: "Không chỉ là câu này, sau đó cô ta lại nói những câu ái muội hơn, em không chú ý?"

"Nói cái gì?"

"Cô ta nói bốn năm trước cô ta ra nước ngoài anh còn trong tình trạng độc thân, đối tượng yêu đương còn không có, cái này nói lên cái gì?"

"Nói lên cái gì?"

Dịch Dương rất tri kỷ mà phân tích: "Cô ta muốn nói cho em, nói cho Giang Hoài, bốn năm trước cô ta vẫn còn liên lạc với anh, cố ý làm ra một đoạn tình trong quá khứ, ai cũng nói không rõ, làm Giang Hoài ghen, trong lòng tồn một cây kim."

Hứa Tân Di: "....."

"Cô ta ở trước mặt em và Giang Hoài nhắc tới những chuyện quá khứ đã qua giữa cô ta và anh, chính là vì châm ngòi ly gián. Cho nên, cô ta mới nói chuyện em lấy tiền vũ nhục cô ta sau cùng, mục đích chính là mách lẻo với anh, muốn châm ngòi mối quan hệ vợ chồng giữa anh và em."

Hứa Tân Di căng da đầu nói: "Không thể nào? Vi Nhân... Thoạt nhìn không giống người như vậy?!"

Dịch Dương ý nghĩa sâu xa nói: "Đó là do em thiếu kiến thức, hôm nay kiến thức tới rồi? Một người có thể đem nhiều người chơi xoay quanh đến như vậy, cũng rất có bản lĩnh."

"....."

Trong nháy mắt, Hứa Tân Di hoài nghi cuộc sống này.

—— "Khó lường, khó lường. Rốt cuộc Dịch Dương đã trải qua cái gì?! Từ đẳng cấp hoa sen trắng như Tần Nghiên đều nhìn không ra, trực tiếp thăng cấp, có thể nhìn thấu kỹ nữ đẳng cấp cao như Hứa Vi Nhân, còn phân tích đạo lý rõ ràng."

—— "Thông minh đến như vậy, không biết có hay nhìn thấu mình không nữa?"

—— "Chắc là không có hen? Rốt cuộc đẳng cấp của mình cao hơn so với Hứa Vi Nhân nhiều."

—— "Nhân Giả kiến nhân, Trí Giả kiến trí, Dịch Dương có thể nhìn thấu Hứa Vi Nhân, nói ra người đàn ông này cũng không đơn giản, xem ra về sau phải cẩn thận, trăm triệu lần không thể lộ ra dấu vết."

* Nhân Giả kiến nhân, Trí Giả kiến trí: Người có tâm lòng lương thiện sẽ gặp người có lòng lương thiện hơn, người có trí thức sẽ gặp người có trí thức hơn (Ad tự hiểu, khi tra thì ra "Người nhân thấy thì gọi là nhân, người trí thấy thì gọi là trí". Ad thấy giải thích tầm xàm làm sao ấy, sao đó tra tra, thì thấy Không Tử nói về câu này, thế là nháp vào đọc, đọc xong thì ngộ đạo ra 1 lời giải thích như vậy)

"Ông xã, vẫn là anh lợi hại, có thể liếc mắt một cái đã nhìn thấu gương mặt thật của Hứa Vi Nhân, không giống em, ngây thơ khờ khạo như vậy, cái gì cũng không biết." Nói xong còn chớp chớp mắt, giả bộ nai tơ với Dịch Dương.

Dịch Dương hết nói luôn.

Con diễn này đóng phim diễn còn chưa đã sao...???!!!

Hết chương 47

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nữ Phụ Không Muốn Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Hứa Tân Di vs Hứa Vi Nhân - Dịch Dương vs Giang Hoài

Một nhà Hứa Tân Di tại buổi tiệc tối từ thiện tính ra đến muộn, không bao lâu, khán phòng không sai biệt lắm đã ngồi đầy vị trí.

Lực ảnh hưởng của Tổng phu nhân ở thành phố A rất lớn, các giới nhân vật nổi tiếng tại thành phố A cũng vui cho bà mặt mũi, đều đến tham gia.

Chờ sau khi Dịch phu nhân giao lưu trở về vị trí, sắc mặt Giang Hoài như thường ngồi xuống cùng Hứa Vi Nhân vừa từ toilet trở về.

Buổi đấu giá chính thức bắt đầu.

Trải qua một loạt những từ ngữ giới thiệu cùng nói lời cảm ơn đến Tổng phu nhân, Mc mới mời hai nữ nhân viên xinh đẹp bùng ra món đồ đấu giá đầu tiên.

Là một cái bình bạch ngọc cổ.

"Hôm nay vật phẩm đầu tiên khai giá trong buổi tiệc từ thiện này là một cái bình bạch ngọc cổ, thuộc về triều đại nhà Thanh. Được Triệu tiên sinh quyên tặng, mở đầu là 200.000¥, mỗi lần kêu giá không được thấp hơn 10,000¥, đấu giá bắt đầu!" (200.000¥ = 663,086,400VND)

Bình bạch ngọc cổ, có thể mua được ở mọi nơi, giá trị cũng không tính quá cao.

Hứa Tân Di dẫn đầu giờ thê bài.

"Hứa Tân Di tiểu thư ra giá 210,000¥!"

"Ngô tiên sinh ra giá 230,000¥!"

Hứa Tân Di tiếp tục giờ lên.

"Hứa Tân Di tiểu thư ra giá 250,000¥!"

"Hứa Vi Nhân tiểu thư ra giá 280,000¥!"

Hứa Tân Di nhìn Hứa Vi Nhân.

Cô nhớ rõ, trong buổi đấu giá, "Hứa Tân Di" luôn là ra giá cao hơn Hứa Vi Nhân, cô ấy cũng không thích mấy thứ này, chỉ đơn giản muốn đoạt hết những gì Hứa Vi Nhân coi trọng thôi, làm Hứa Vi Nhân mất mặt.

Tất cả đều rất thuận lợi, hai người ra giá ai cũng không nhường ai, vào lúc "Hứa Tân Di" gấp đến độ mất, khi cô ấy ra giá cao hơn giá trị món đồ gấp ba lần, Hứa Vi Nhân ngưng ra giá.

Đương nhiên, thứ này rơi vào tay "Hứa Tân Di", Hứa Vi Nhân không chỉ đạt được danh tiếng rộng lượng, còn làm "Hứa Tân Di" nén giận ra giá cao mua đồ vật cô không thích, còn nhận được cái tiếng hảo thắng.

Cho nên, đấu giá chưa xong, mà "Hứa Tân Di" đã tức đỏ mặt. Chỉ cần Hứa Vi Nhân coi trọng đồ vật, cô ấy nhất định phải tranh giành cho bằng được.

Cuối cùng còn bị Hứa Vi Nhân chơi xoay vòng, mua một đồng đồ vật bản thân mình cũng không thích.

Từ đầu đã không muốn cạnh tranh, nhưng đến phút cuối cùng lại tranh một chiếc vòng cổ ngọc bích.

Đương nhiên, chiếc vòng cổ ngọc bích đó cuối cùng thuộc về Hứa Vi Nhân.

Danh lợi song thu.

Hứa Tân Di hơi hơi mỉm cười, giờ thì.

"Hứa Tân Di tiểu thư ra giá 300,000¥, còn có càng cao hơn sao?"

Hứa Vi Nhân tiếp tục giờ thì, cũng nhìn Hứa Tân Di cười xin lỗi.

"Hứa Vi Nhân tiểu thư ra giá 330,000¥."

"Trần tiên sinh ra giá 400,000¥! 400,000¥!! Còn có so 400,000¥ càng cao sao?"

"Hứa Tân Di tiểu thư ra giá 430,000¥."

"Hứa Vi Nhân tiểu thư ra giá 450,000¥! 450,000¥ còn có càng cao sao?"

Mất thấy giá cả càng ngày càng cao, xa xa vượt qua giá trị thị trường của bình hoa, Dịch phu nhân nghi hoặc nhìn cô.

"Tân Di, con thích bình hoa này như vậy sao?"

"Đương nhiên..."

Hứa Tân Di nói: "Đặt trong phòng ngủ, chung một bó hồng mai, khẳng định rất đẹp!"

Hứa Vi Nhân giờ thì.

"Hứa Vi Nhân tiểu thư ra giá 550,000¥."

—— "Đỉnh câu, đỉnh câu, mình biết mà, Hứa Vi Nhân sẽ không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào ăn thua với mình."

—— "Muốn chơi mưu lược với mình, muốn tranh giành với mình? Xem ai chơi chết ai!"

Hứa Tân Di giờ thì.

"Hứa Tân Di tiểu thư ra giá 600,000¥." (= 1,989,259,188 VND)

"Hứa Vi Nhân tiểu thư ra giá 630,000¥."

"Hứa Tân Di tiểu thư ra giá 700,000¥." (= 2,320,802,386 VND)

Hứa Tân Di dùng thần thái kiêu ngạo của kẻ thắng cuộc nhìn người bình hoa bạch ngọc gần MC.

Cô rất có lòng tin, Hứa Vi Nhân nhất định sẽ tiếp tục tranh với cô.

—— "Lúc này mới khi nào, 700,000¥ không đủ để biểu hiện ra sự yêu thích của Hứa Vi Nhân đối với bình hoa này, ít nhất phải chạy đến con số 800,000¥, giá cả phải gấp ba gấp bốn mới thể hiện tâm trạng nhịn đau vứt bỏ, mới có thể biểu hiện ra bản thân mình rộng lượng."

Dịch Dương bưng lên ly rượu vang đỏ trước mặt, khép hờ mi uống một hớp.

"700,000¥ lần đầu tiên, 700,000¥ lần thứ hai!"

Hứa Tân Di mỉm cười chuẩn bị đứng dậy thu hoạch chiến lợi phẩm đầu tiên của mình.

Hứa Vi Nhân giờ lên thẻ bài.

"Hứa Vi Nhân tiểu thư ra giá 800,000¥! Xem ra Hứa Vi Nhân tiểu thư cũng rất ưu ái bình bạch ngọc này!"

Hứa Tân Di ngẩn ra, im lặng một lát, nhìn Hứa Vi Nhân liếc mắt một cái, hơi hơi mỉm cười, buông thẻ bài xuống.

"800,000¥ lần đầu tiên!" (= 2,652,345,584 VND)

"800,000¥ lần thứ hai!"

"Còn có người muốn ra giá nữa không? Hứa Tân Di tiểu thư muốn ra giá nữa không?"

Hứa Tân Di lắc đầu hơi hơi mỉm cười: "Không được, nếu Hứa Vi Nhân tiểu thư đã thích đến như vậy, tôi cũng không thể hoành đao đoạt ái, nhường cho cô ta vậy"

Hứa Vi Nhân nhìn Hứa Tân Di.

MC mặt mày hớn hơ nhìn Hứa Vi Nhân.

"800,000 ¥ lần thứ ba! Thành giao!"

"Bình bạch ngọc này thuộc về Hứa Vi Nhân tiểu thư, cảm ơn Hứa Vi Nhân tiểu thư mạnh mẽ duy trì sự nghiệp từ thiện! Đồng thời cũng cảm ơn Tân Trọng, Tàn tiền sinh quyền tặng."

Toàn trường vỗ tay cổ động.

Hứa Tân Di cũng cười vỗ tay, chúc mừng Hứa Vi Nhân.

Phí hết 800,000¥ để mua một cái bình hoa không có tính thực dụng, đây là điều Hứa Vi Nhân chưa từng đoán được đến.

Cô chỉ là thấy Hứa Tân Di lời thề son sắt muốn đoạt được cái bình hoa này, chỉ nghĩ ra giá cao chọc tức dạy dỗ cho con nhỏ ngu ngốc này một bài học mà thôi.

Rõ ràng là đã vào tư thế nâng thê ra giá, tại sao đến phút cuối lại thu tay lại?

Lần đầu tiên có cảm giác mọi chuyện đã vượt qua khổng chế của bản thân, trong lòng đang vô cùng hoảng loạn.

MC tiếp tục đấu giá món tiếp theo.

"Vừa rồi chỉ là món hàng đầu tiên, kế tiếp là món hàng thứ hai... "

Bị ép phải trả tiền cho bình hoa bạch ngọc mà bản thân không thích, sắc mặt Hứa Vi Nhân thật sự rất không tốt, những món hàng đấu giá kể cũng chưa giờ thê đấu giá.

Giang Hoài nghiêng đầu nhìn cô: "Làm sao vậy? Mua món đồ mà bản thân thích sao không thấy cô vui chút nào vậy?"

Hứa Vi Nhân miễn cưỡng bỏ cảm xúc qua một bên, hơi hơi mỉm cười: "Không có, em thật sự rất vui mà."

Bản tính thất bại, bị ép lấy giá cao mua một món đồ mà bản thân không thích, sao có thể vui cho được.

Là cô xem thường Hứa Tân Di.

Đấu giá càng nhiều càng nhiều đồ vật, không khí dần dần nâng nhiệt độ lên cao.

"Tiếp theo, món hàng thứ bảy của chúng ta, là một bức tranh xuất xứ từ danh họa trứ danh Đường Sơn Chi, đã được nhà đấu giá quốc gia kiểm định chứng thực, mở đầu là 500,000¥, mỗi lần ra giá không được thấp hơn 50,000¥."

Hứa Vi Nhân im lặng hồi lâu rốt cuộc cũng có động tác.

Cô biết, cha của Giang Hoài rất thích tranh của Đường Sơn Chi.

"Hứa Vi Nhân tiểu thư ra giá 550,000¥."

"Triệu tiên sinh ra giá 600,000¥."

"Cao tiên sinh ra giá 700,000¥, còn có càng cao hơn không?"

Hứa Vi Nhân lại lần nữa giơ lên thê bài.

"Hứa Vi Nhân tiểu thư ra giá 750,000¥."

Hứa Tân Di giờ thê, lại là bộ dáng nhất định phải được.

"Hứa Tân Di tiểu thư ra giá 800,000¥."

Hứa Vi Nhân ghé mắt nhìn cô.

"Dịch Dương, em nhớ rõ ông nội cũng thích tranh, hay là em đấu giá lấy về đưa cho ông nội, anh thấy được không?"

Trong nhà căn bản rất ít tranh, tặng tranh cho ông, còn không bằng mua cần câu chuyên nghiệp cho ông. Không chừng khi đó ông còn thưởng ngược lại.

Đương nhiên, lời này Dịch Dương không dám nói ra.

Biết cô ta trong thời gian dài như vậy, trong lòng cô ta nghĩ cái gì anh còn không rõ ràng sao?

Hứa Tân Di lại bắt đầu kiếm chuyện.

"Tùy em."

Vừa nghe lời này, Hứa Tân Di tiếp tục gior thẻ.

"Hứa Tân Di tiểu thư ra giá 930,000¥."

"Hứa Vi Nhân tiểu thư ra giá 1,000,000¥." (= 3,324,028,200 VND)

Hứa Tân Di nhìn Hứa Vi Nhân, gior lên thẻ bài.

"Hứa Tân Di tiểu thư ra giá 1,100,000¥."

Liên tiếp mấy lượt ra giá, đều là Hứa Tân Di phân cao thấp với Hứa Vi Nhân, nâng giá cả bức tranh lên đến 2,150,000¥. (= 7,146,660,632 VND)

Hứa Tân Di biết Hứa Vi Nhân nhất định phải lấy bức họa này cho bằng được, không hung hăng hống cô ta, thì thật xin lỗi mối thù hôm nay Hứa Vi Nhân cố ý làm xấu mặt mình trước mặt người khác.

"Hứa Tân Di tiểu thư ra giá 2,450,000¥, còn có ra giá càng cao không?"

"2,450,000¥ lần thứ nhất!"

"2,450,000¥ lần thứ hai!"

MC nhìn xung quanh toàn khán phòng, gior lên cây búa gỗ, chỉ chờ một giây cuối cùng giải quyết dứt khoát.

Hiện tại, giá cả bức tranh này đã là gấp bốn lần giá thực tế, còn không ngừng tăng cao, tổn thất quá mức, căn bản không đáng giá.

Hứa Vi Nhân vẫn luôn mãi cân nhắc, bức tranh này là vật phẩm máu chó cô dùng để lấy lòng cha của Giang Hoài, không thể thua bởi Hứa Tân Di.

Cẩn rằng, gior lên thẻ bài.

"Hứa Vi Nhân tiểu thư ra giá 2,500,000¥!" (= 8,310,070,503 VND)

"2,500,000¥ lần đầu tiên!"

"2,500,000¥ lần thứ hai!"

"Còn có càng cao hơn không? 2,500,000¥ lần thứ ba! Thành giao! Chúc mừng Hứa Vi Nhân tiểu thư!"

Toàn trường vỗ tay như sấm.

Coi tiền như rác, đây tuyệt đối là một người coi tiền như rác.

Hứa Vi Nhân mỉm cười ý bảo.

Hứa Tân Di cúi đầu, cẩn thận nhìn còn có thể nhìn thấy bà vai cô đang rung động.

Người không hiểu rõ chuyện thấy, còn tưởng rằng là do cô không lấy được bức tranh nên mới đau lòng đến như vậy.

—— "2,500,000¥ cười chết, ai kêu cô dám âm mưu dương mưu với tôi, hừ, muốn đấu với tôi, mơ đi cưng!"

Dịch phu nhân đưa cho Dịch Dương một ánh mắt.

Dịch Dương không rõ, dùng ánh mắt hỏi lại.

Dịch phu nhân liếc mắt nhìn thẳng con ngu của mình. Thầm nghĩ, nó có vợ thật là cảm ơn trời đất, thứ đàn ông không ga lăng, nhanh chóng mở lời an ủi Tân Di.

"Tân Di, đừng buồn nha con, một bức tranh mà thôi, ông con không thích tranh lắm đâu, ông đã lớn tuổi nên chỉ thích câu cá thôi. Nếu con thật lòng muốn tặng, thì cứ tìm cần câu chuyên nghiệp cho ông là được, khẳng định ông sẽ rất vui."

Hứa Tân Di nhìn cười, bi thương ngẩng đầu: "Thật sự?"

"Đương nhiên là thật sự, mẹ lừa con làm gì?"

Hứa Tân Di thở phào, giọng có chút thiếu đánh: "Chắc con nhớ lắm, còn may là không tốn 2,500,000¥ mua này bức tranh này, nếu không thì đã lãng phí tiền rồi nha, chồng con kiếm tiền cực khổ như vậy, con không thể tiêu tùy tiện như vậy."

Liên tiếp thảm bại trong cuộc đối đầu, Hứa Vi Nhân hít một hơi thật sâu, trước mắt bao người cô chỉ có thể mỉm cười đối mặt, nhưng đôi tay nắm chặt kia đã bại lộ cảm xúc chân thật trong lòng cô.

Ai cũng vậy, tự nhiên vô cớ mất hai triệu rưỡi vì một món đồ không có ích, đều sẽ không vui vẻ.

Giang Hoài bình tĩnh mặt không đổi sắc nhìn cô, không nói gì.

"Kế tiếp, món hàng này các quý phu nhân, tiểu thư ở nơi này có khả năng sẽ phải chú ý đây, là một chiếc nhẫn kim cương bỏ câu nạm đá quý huyết hồng."

Một cái hộp nho nhỏ đầy sang quý đặt ở trên đài bị mờ ra, chính giữa là một viên đá quý màu đỏ, giống như ngọn lửa đang bùng cháy.

"Mọi người đều biết, kim cương bỏ câu nạm đá quý huyết hồng màu càng đỏ càng tươi đẹp thì càng mỹ lệ chứng tỏ nó càng có giá trị, chiếc nhẫn kim cương bỏ câu nạm đá quý huyết hồng mười cara được Triệu phu nhân quyền tặng. Giá khởi điểm là 2,800,000 ¥, mỗi lần ra giá không được dưới 100,000¥, đấu giá bắt đầu!"

2,800,000¥, đối với chiếc nhẫn kim cương bỏ câu nạm đá quý huyết hồng mười cara, thật ra là một cái giá rất thấp.

Hứa Tân Di nhìn chiếc nhẫn kim cương bỏ câu nạm đá quý huyết hồng kia không chớp mắt, giống như nhất định phải được, lập tức giơ lên thẻ bài.

"Hứa Tân Di tiểu thư ra giá 2,900,000¥."

"Tiền tiểu thư ra giá 3,000,000¥." (= 9,972,084,603 VND)

"Hứa Vi Nhân tiểu thư ra giá 3,200,000¥."

Trong lúc nhất thời, âm thanh ra giá nối liền không dứt.

Quả nhiên, từ trước đến nay phụ nữ không hề có sức chống cự đối với trang sức, một khi đã thấy thích thì thẳng tiến không lùi, giá cả một ngày được đẩy lên, nối liền không dứt, mấy người từng lên tiếng giờ lại xuống dưới, nhẫn kim cương bỏ câu nạm đá quý huyết hồng bị nâng tới mức giá 6,100,000¥.

"6,100,000¥ lần đầu tiên!"

"Hứa Vi Nhân tiểu thư ra giá 6,200,000¥."

Hứa Tân Di như muốn đấu với cô vậy, cũng giơ lên thẻ bài.

"Hứa Tân Di tiểu thư ra giá 6,300,000¥!"

Ở đây người đều đã nhìn ra, chỉ cần Hứa Vi Nhân đối đầu với Hứa Tân Di, giá cả khẳng định chỉ cao không thấp, không phải những người có lý trí như bọn họ có thể nhúng tay, lấy số tiền cao hơn giá cả thực tế gấp ba gấp bốn lần, bọn họ không điên.

Dịch phu nhân trên ghẹo cô: "Con rất thích sao?"

Hứa Tân Di hưng hăng gật đầu, nhìn chiếc nhẫn kia không chớp mắt: "Quá đẹp! Con nhất định phải lấy được nó!"

Hứa Vi Nhân thua hai trận, nhất thời không hiểu rõ cuộc Hứa Tân Di là thật muốn hay là làm bộ muốn.

Mua một cái bình hoa chính mình cũng không thích, cùng với một bức tranh mức giá cao hơn thực tế gấp năm lần, chiếc nhẫn kim cương bỏ câu nạm đá quý huyết hồng xác thật xinh đẹp, cô là thiệt tình thích. Tuy rằng dùng hơn sáu triệu mua có chút đắt, nhưng cũng đáng giá.

Chỉ là tưởng tượng đến Hứa Tân Di có thể là đang cố ý nâng giới đấu với cô, trong lòng càng nghĩ càng không thoải mái.

Cô nhìn Giang Hoài.

May mà, còn có Giang Hoài ở đây.

Sau khi suy nghĩ cặn kẽ xong, Hứa Vi Nhân giơ thẻ số.

"Hứa Vi Nhân tiểu thư ra giá 6,400,000¥!"

"6,400,000¥ lần đầu tiên!"

"6,400,000¥ lần thứ hai!"

"6,400,000¥ lần thứ ba! Thành giao! Chiếc nhẫn kim cương bỏ câu nạm đá quý huyết hồng này đã thuộc về Hứa Vi Nhân tiểu thư! Cảm ơn Hứa Vi Nhân tiểu thư đã ủng hộ hết sức mình đối với sự nghiệp từ thiện!"

Âm thanh khe khẽ nói nhỏ không ngừng vang khắp khán phòng.

Dịch phu nhân kinh ngạc nhìn chiếc nhẫn kim cương bỏ câu nạm đá quý huyết hồng kia rơi vào trong tay Hứa Vi Nhân.

"Tân Di, không phải con rất thích chiếc nhẫn kim cương đó sao?"

Hứa Tân Di như suy nghĩ gì đó, sau đó cẩn thận trả lời: "Con suy nghĩ cẩn thận lại, nhẫn kim cương bỏ câu nạm đá quý huyết hồng quá rêu rao, không phù hợp với hình tượng của con, đã không phù hợp thì cố cướp lấy làm gì, đưa nó cho người có khí chất cao sang không chừng phù hợp hơn con thì sao!."

Thuận lợi lấy được chiếc nhẫn kim cương bỏ câu nạm đá quý huyết hồng Hứa Vi Nhân đột nhiên cảm thấy chiếc nhẫn kim cương trước đột nhiên không còn phát sáng nữa.

Cho nên... Hứa Tân Di là cố ý?

"Con đó, cả đêm cũng chưa lấy được món nào, ở đây thật sự không có món hàng nào còn thích sao? Thích cái gì nói với Dịch Dương, để Dịch Dương lấy về cho con."

"Sao con có thể không biết xấu hổ như vậy được?" Hứa Tân Di nhìn Dịch Dương.

"Việc này có cái gì mà xấu hổ, hai đứa là vợ chồng, toàn thân trên dưới Dịch Dương đều là của con."

"Ông xã?"

Dịch Dương ngồi đó làm diễn viên quần chúng từ nãy đến giờ, thấy hỏi đến mình, cơ thể khẽ nhúc nhích, thấp thấp giọng "ừ" một tiếng.

Kế tiếp, Hứa Tân Di vẫn không lấy được món hàng nào, nhưng Dịch phu nhân lại lấy được một cây trâm cài ngực áo cùng một miếng ngọc có giá trị xa xỉ.

Buổi bán đấu giá từ thiện cũng đã tiến hành đến giai đoạn cuối cùng.

"Được rồi, kính thưa toàn thể mọi người có mặt trong khán trường ngày hôm nay, hiện tại tới vật phẩm cuối cùng cũng là vật phẩm có giá trị nhất của buổi đấu giá này."

Một nhân viên nữ mặc sườn xám dài màu đỏ nâng một cái hộp trang sức có hoa văn tinh xảo lên đài.

"Vật phẩm này được quyên tặng từ Tổng phu nhân, chính là người vợ xinh đẹp của chủ nhân tổ chức buổi tiệc tối từ thiện ngày hôm nay, xin mọi người cho một tràng pháo tay cho Tổng phu nhân xinh đẹp của chúng ta"

Tổng phu nhân cười, đứng dậy chào hỏi.

Hộp trang sức chậm rãi mở ra.

Một chiếc vòng cổ ngọc bích lộng lầy bắt mắt xuất hiện ở trước mắt mọi người, dưới ánh đèn của khán phòng, vòng cổ càng thêm rực rỡ lấp lánh, long lánh xinh đẹp khiến người chần động linh hồn.

Hứa Tân Di bình tĩnh, nét mặt không biến đổi nhìn chiếc vòng cổ ngọc bích lộng lầy bắt mắt kia, thần sắc uể oải, giống như nhắc không nổi hứng thú, thậm chí còn ngáp một cái.

—— "A a a... Chiếc vòng cổ ngọc bích này cũng quá xinh đẹp!"

—— "Không được, nó là của mình, là của mình, nó nhất định sẽ là của mình!"

"Chắc mọi người đều biết chiếc vòng cổ ngọc bích này vô cùng trân quý"

"5 năm trước, giá thị trường của nó đã là 11,600,000 ¥, mà hôm nay Tổng phu nhân quyên tặng chiếc vòng cổ ngọc bích này chỉ với giá khởi điểm 10,000,000, mỗi lần kêu gọi không được thấp hơn 50 vạn, phía dưới đấu giá bắt đầu."

—— "Mười triệu, đây là giá cả thân tiên nha, quá tiện nghi!"

—— "Không được, mình phải nhịn xuống! Người làm chuyện lớn không để ý đến những vấn đề vặt vãnh, càng trong thời khắc quan trọng càng cần phải bình tĩnh giữ vững tinh thần, không thể để con kỹ nữ Hứa Vi Nhân kia phá hư kế hoạch của mình."

Tuy rằng trong lòng kích động đến hận không thể lập tức đi lên hét giá với mọi người, lấy cái vòng cổ đó về, nhưng Hứa Tân Di vẫn giữ biểu tình không có hứng thú.

Dịch Dương nhìn cô, biết mà cố hỏi: "Không thích?"

"Còn được..."

Hứa Tân Di che lại lương tâm, cực độ đau khổ mà nói: "Vòng cổ ở nhà nhiều đến mức đeo không xong, mua trở về chỉ tổ chật chỗ, cũng chỉ nằm trong hộp trang sức thôi, chứ có đi đâu đâu mà đeo."

Dịch Dương như suy nghĩ điều gì, gật đầu: "Ừ, vậy anh không cần đấu giá chiếc vòng cổ đó cho em làm gì, phí tiền. Lần sau có cơ hội cho em chọn món khác."

Hứa Tân Di muốn nói lại thôi.

—— "Tôi không thích chẳng lẽ anh không thể bá đạo một chút trực tiếp mua về ném cho tôi?"

—— "Cũng chỉ có mười triệu mà thôi, nói không mua thì không mua, nhìn bộ dáng keo kiệt của anh kia, quả thực làm mất mặt chức danh tổng tài bá đạo!"

Hứa Tân Di bực mình, xụ mặt.

—— "Không tức giận, không tức giận, tên chó con đó không mua cho mình thì mình tự bỏ tiền túi ra mua, mình sẽ ra giá vào thời khắc máu chốt cuối cùng, làm như gió thoảng mây bay, đừng làm người khác chú ý quá là được."

"Cố tiểu thư ra giá 20 triệu!"

—— "Cần thiết sao? Một cái vòng cổ mà thôi, cần thiết vừa ra tay đã 20 triệu? Chơi vậy ai chơi lại"

"Trần tiểu thư ra giá 25 triệu!"

Hứa Tân Di: "....."

—— "Cứ tiếp tục như vậy, không biết số dư tài khoản của mình có đủ hay không nữa?!!"

Hứa Tân Di bắt đầu lo lắng cho túi tiền của mình.

"Lý tiểu thư ra giá 27 triệu!"

"Hứa Vi Nhân tiểu thư ra giá 30 triệu!"

"Cố tiểu thư ra giá 32 triệu!"

Trận đấu giá đã đến gần cuối, chưa có món vật phẩm nào có thể làm người khác khản trương hưng phấn đến như vậy.

Hứa Tân Di che lại trái tim nhỏ của mình, có chút chịu không nổi.

—— "Đừng lúng túng, còn chưa đến 40 triệu mà, Hứa Tân Di, mày có tiền, mày là một quý bà triệu phú!"

"Lý tiểu thư ra giá 35 triệu."

—— "Không sao, thật sự không sao, một cái vòng cổ mà thôi."

"Hứa Vi Nhân tiểu thư ra giá 37 triệu!"

"Cố tiểu thư ra giá 39 triệu."

Hứa Tân Di nhìn về phía người được gọi là Cố tiểu thư kia, cao ngạo lạnh lùng hào phóng, nhìn cái vòng cổ kia như đã là vật trong tay.

"Hứa Vi Nhân tiểu thư ra giá 40 triệu."

—— "Không được, mình còn chưa ra giá mà."

Cô giờ lên thẻ.

"Hứa Tân Di tiểu thư ra giá 40 triệu lẻ 500 ngàn."

Hứa Tân Di cười như không cười nhìn Hứa Vi Nhân.

Người trả giá thấp nhất vẫn là Hứa Vi Nhân, người sáng suốt nhìn thì biết ngay là chuyện như thế nào.

Hứa Vi Nhân ngần người, nhưng cũng chỉ ngần như là một cái chớp mắt, tiếp tục ra giá.

"Hứa Vi Nhân tiểu thư ra giá 43 triệu."

"Cô tiểu thư ra giá 44 triệu."

Hứa Vi Nhân bình tĩnh ung dung giờ thẻ.

"Hứa Vi Nhân tiểu thư ra giá 45 triệu."

Cố tiểu thư tay giờ thẻ nháy mắt do dự một chút.

Hứa Tân Di biết, 45 triệu đã là cái giá hạn cuối của Cố tiểu thư. Cô ấy sẽ không đấu tiếp.

Thấy thế, Hứa Tân Di giờ thẻ bài.

"Hứa Tân Di tiểu thư ra giá 45 triệu 500 ngàn!"

Hành động này xem như chơi lợi nhằm vào.

Mọi người có mặt ở đây mơ hồ có thể đoán được, nếu Hứa Tân Di tham gia cuộc chiến đấu giá này, thì Hứa Vi Nhân phải tốn hết bao nhiêu tiền để rinh chiếc vòng cổ này về, tất cả phải xem Hứa Tân Di có bao nhiêu thù hận với cô ta.

"Hứa Vi Nhân tiểu thư ra giá 46 triệu."

"Hứa Tân Di tiểu thư ra giá 46 triệu 500 ngàn!"

Hứa Vi Nhân hơi khép hờ mắt, tiếp tục ra giá.

Nhưng cho dù cô có ra giá như thế nào, Hứa Tân Di đều ra hơn cô 500,000¥.

Thẻ bài cứ như vậy mà được nâng lên thêm bốn năm lần, hiện tại chiếc vòng cổ ngọc bích đã chạy đến mức giá 49 triệu so với mức giá khởi điểm là 10 triệu.

—— "Bình tĩnh đi mày ơi, còn chưa đến 50 triệu, mày có tiền, mày có thể rinh ẻm về nhà, cứ giữ vững niềm tin như vậy đi!"

"Hứa Vi Nhân tiểu thư ra giá 50 triệu."

Hứa Tân Di giả vờ nhầm chán mà giờ thẻ bài.

"Hứa Tân Di tiểu thư ra giá 50 triệu lẻ năm mươi ngàn."

Hứa Vi Nhân mặt tức đến phát trắng.

Lần này Hứa Tân Di tuyệt đối là cố ý nâng giá!

Tiếp tục ra giá, cô thật không biết Hứa Tân Di sẽ cho nâng giá tới khi nào...

"50 triệu lẻ năm mươi ngàn lần đầu tiên!"

MC bình tĩnh nhìn toàn khán trường đang chìm trong không khí im lặng.

"50 triệu lẻ năm mươi ngàn lần thứ hai! Còn có ai ra giá nữa không?"

Hứa Vi Nhân do dự nắm chặt thẻ bài trong tay.

"50 triệu lẻ năm mươi ngàn lần thứ ba!"

Mắt thấy búa gỗ sắp gõ xuống.

"55 triệu!" Một giọng nam trầm thấp vang lên.

Hứa Tân Di đang trong tâm trạng kích động cộng hưng phấn như bị một chậu nước lạnh tạt thẳng từ trên đầu xuống.

Cô theo tiếng nhìn sang, là Giang Hoài.

Hứa Vi Nhân mang vẻ mặt kinh ngạc đầy vui mừng nhìn Giang Hoài.

—— "Tên khốn kia, tôi muốn liều mạng với anh!!!"

—— "Chiến tranh giữa những người phụ nữ với nhau, một thằng đàn ông như anh muốn cấm một chân vào làm gì, có phải là đàn ông hay không hả??!!!"

—— "Bỏ ra 50 triệu chỉ để làm một người phụ nữ thấy vui thôi sao? Tên khốn kia, anh còn có phải là đàn ông hay không??!!!"

50 triệu?! Anh có thể dùng số tiền đó đầu tư biết bao nhiêu hạng mục, anh có biết không?

Phát triển công ty ra tầm quốc tế, chẳng lẽ đó không phải là mục tiêu cuộc sống này của anh sao? Vì tình yêu bé nhỏ mà anh đã không hề có chí tiến thủ rồi? Phụt! Đờm này anh cũng cứ như vậy thôi! Không có ai tiêu tiền như nước vì gái vui mà phát triển sự nghiệp ra tầm quốc tế được!!!"

Kết cục thảm của vai ác, hơn phân nửa đều là vì gái đẹp mà ra.

Tuy Giang Hoài sâu không lường được, thực lực của điện tử Giang thị càng là không thể nghi ngờ. Nếu Giang Hoài thiết tình muốn vì làm Hứa Vi Nhân vui mà mua vòng cổ này cho bằng được, một diễn viên nhỏ bé như cô làm sao có thể là đối thủ?

—— "Khẳng định tên chó con này sẽ không giúp mình, mình nói không cần không biết ép đến khi nào mình cần hay sao, nguyên rửa anh độc thân cả đời!!!"

Hứa Tân Di hận không thể quay trở về hai mươi phút trước giết cái con nhỏ dám mở miệng nói không vòng cổ kia quá.

—— "Có cần hấp hối giãy giụa ra giá tiếp không?"

—— "Mình cũng còn chút tiền riêng."

—— "Nhưng đấu với Giang Hoài chẳng khác gì lấy trứng chọi đá."

—— "Thôi bỏ đi, bình tĩnh một chút, cũng chỉ là một cái vòng cổ mà thôi, có cái gì đáng giá để mày nhớ thương, mày giữ lại 50 triệu đi Paris mua sắm không tốt sao?"

"Giang tiên sinh ra giá 55 triệu, còn có ai ra giá cao hơn không?"

"55 triệu lần đầu tiên!"

Hứa Tân Di nản lòng thoái chí.

"55 triệu lần thứ hai!"

Con tim Hứa Tân Di tan thành khói bụi.

"55 triệu lần thứ ba!"

Hứa Tân Di đau khổ nhắm hai mắt, làm ngơ mọi chuyện, nhìn chỉ tỏ đau lòng.

"Không ai lại ra giá thì... Như vậy, chiếc vòng cổ này sẽ thuộc về Giang ——"

"60 triệu."

Từng câu từng chữ rõ ràng, giọng nói không nhanh không chậm truyền đến.

Hứa Tân Di đột nhiên ngẩng đầu, nhìn gương mặt Dịch Dương vô cùng bình tĩnh, biểu tình không chút thay đổi, người từ đầu đến giờ đều tích tỵ như kim, nhưng hiện giờ, cô thấy anh như thấy được chứa chứa cứu thế.

"Ông xã ~"

Dịch Dương thuận ý gật đầu: "Tùy tiện ra giá thôi."

—— "Đại Boss cố lên!!! Đập bẹp đôi cậu nam nữ này dùm bà xã anh đi!!!"

—— "Xông lên ông xã ời!!!"

Giang Hoài liếc mắt nhìn Dịch Dương.

"65 triệu."

"Giang tiên sinh ra giá 65 triệu!"

"70 triệu."

"Dịch tiên sinh ra giá 70 triệu!"

"75 triệu."

Dịch Dương không chút do dự: "80 triệu."

Hứa Tân Di hít hà một hơi.

—— "80 triệu... Hình như có hơi..."

Cái giá cả này xác thật có chút ra ngoài dự kiến của cô.

Phải biết rằng, trong tiểu thuyết, Hứa Vi Nhân trong lần đầu giá này không bị "Hứa Tân Di" quấy rối, thành công lấy con số 45 triệu rinh chiếc vòng cổ này về.

Sao cốt truyện vừa chuyển lên người của hai tên đàn ông này thì đã nâng giá cao mau gấp đôi?

"Dịch... Dịch Dương, 80 triệu có phải hay không có chút... Đắt? Em cũng không phải rất thích, mua trở về tặng cho mẹ sao anh?"

Dịch phu nhân lại cười, nói: "Mẹ đã có một chiếc rồi."

—— "Thì ra là thế."

—— "Xin lỗi, tại hạ không biết."

Dịch Dương vẫn nói mấy chữ kia "Tùy tiện ra giá chơi thôi."

Tùy tiện ra giá chơi thôi, mấy chữ này làm người khác cảm thấy anh cũng là đang cố ý kiếm chuyện.

Trước có Hứa Tân Di, mỗi lần kiếm chuyện là 5 triệu, hiện có Dịch Dương, lại là 50 triệu.

Không phải người một nhà không vào chung một cửa.

Thật là đôi vợ chồng thích kiếm chuyện.

"85 triệu."

Dịch Dương bình tĩnh ra giá: "90 triệu."

—— "Mấy kẻ có tiền đáng chết này!"

MC nhìn về phía Dịch Dương, lại nhìn chằm chằm Giang Hoài.

"Dịch tiên sinh ra giá 90 triệu!"

Giang Hoài cũng không có tiếp tục ra giá, mà là cúi đầu vuốt ve chiếc nhẫn trên ngón trỏ.

Một hồi lâu, mới dùng từ không rõ ý ra sao, nói: "Dịch tiên sinh vì Dịch thiếu phu nhân... Tồn không ít của cải... Tôi đây thật không dám so"

"Tùy tiện ra giá chơi thôi."

Tuy rằng từ lúc ra giá, Dịch Dương chỉ lặp lại những câu chữ này, nhưng không thể không nói, mấy chữ này rất có lực sát thương, rất đáng giận.

"Nếu Dịch tiên sinh chấp nhất như thế, tôi đây đành phải nhận đau bỏ những thứ yêu thích, nhường chiếc vòng cổ ngọc bích này cho anh."

Giang Hoài đành chỉ ra giá.

"90 triệu lần đầu tiên!"

"90 triệu lần thứ hai!"

"90 triệu lần thứ ba!"

Hứa Tân Di tim đập như sấm.

"Thành giao! Chúc mừng Dịch tiên sinh Dịch thiếu phu nhân, cảm ơn hai ngài đã góp phần to lớn duy trì hội từ thiện!"

Nhân viên nữ nâng khay đặt hộp trang sức chứa vòng cổ ngọc bích đưa đến ngay trước mặt Dịch Dương.

Dịch Dương tùy ý nhìn nhìn, lấy ra tới, gỡ móc khóa, khom người, đeo lên trên cổ Hứa Tân Di.

Đá quý tinh ónh màu xanh trong suốt lấp lánh, tự phát sáng, trong đó như ẩn chứa một bãi biển màu xanh trong suốt tuyệt đẹp.

Dịch phu nhân rốt cuộc biết bộ dạ hội hôm nay của Hứa Tân Di thiếu cái gì.

Chính là thiếu chiếc vòng cổ, cũng chính là chiếc vòng cổ ngọc bích hiện tại trên cổ mới phù hợp với thần thái của cô.

Hết chương 48

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nữ Phụ Không Muốn Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Cốt truyện lại trật đường rây

Hứa Tân Di ngồi ở trên chỗ ngồi, vòng cổ ngọc bích nằm im trên cổ của cô lóng lánh phát sáng dưới ánh đèn, phát ra ánh sáng lộng lẫy động lòng người trong khắp khán phòng.

Vòng cổ ngọc bích đẹp như vậy, thực sự làm không ít phụ nữ ở đây hâm mộ không thôi.

Nhưng càng làm cho người hâm mộ, chính là bản thân Dịch Dương.

Vì muốn làm người vợ xinh đẹp của mình mỉm cười, thế mà không chớp mắt đã ném ra 90 triệu mua một chiếc vòng cổ.

Ở đây không ít người dùng ánh mắt đánh giá hai vợ chồng Hứa Tân Di và Dịch Dương.

Hai người kết hôn cũng không có quá nhiều người biết đến, nếu không phải Dịch phu nhân mở màn trước, đứng xa xa cười chỉ vào Hứa Tân Di giới thiệu, nói đó là con dâu của mình. Bọn họ còn tưởng rằng Hứa Tân Di chỉ là một cô tình nhân Dịch Dương mang đến đây mà thôi.

Mấy năm nay, Dịch Dương tham dự tiệc rượu, vũ hội hay tiệc tối cũng chưa từng mang bạn gái đến, không ít người trong giới còn liệt kê Dịch Dương vào danh sách người đàn ông kim cương độc thân, nằm trong danh con rể ưu tú, người chồng tương lai của nhiều người.

Trăm triệu không nghĩ tới đã kết hôn hai năm.

Hai người cho giấu cũng đủ sâu, che đến kín mít như vậy, một chút tin tức cũng không có.

Hơn nữa có thể vung tiền như rác tiêu phí 90 triệu ở trên người vợ của mình, tình cảm của hai người hẳn là rất sâu.

Cảm nhận được ánh mắt tò mò tìm tòi nghiên cứu từ bốn phương tám hướng ào ào đến, Hứa Tân Di lặng lẽ kéo kéo ống tay áo Dịch Dương, đè thấp giọng, nói: "Ông xã, anh có cảm thấy, sợi dây chuyền này có chút quý giá hay không?"

Thật ra cô cũng từng có thời điểm vung tiền như rác.

Ví dụ như chỉ một đêm đã xài của Dịch Dương hết một triệu.

Lại ví dụ như đi Paris xẹt thẻ đến hoa mắt.

Lại ví dụ như nhẫn kim cương hay các loại trang sức đá quý khác nằm thành hàng hàng trong tủ đựng bên trong phòng giữ quần áo của cô, nhiều vô số, tính xuống dưới cũng có mấy chục triệu.

Nhưng những món đồ đứng ở trước sợi dây chuyền ở trên cổ cô, thì chỉ được xem là tép riu.

"Không cảm thấy."

Dịch Dương liếc nhìn cô, nói: "Anh biết em không thích sợi dây chuyền này, trước tạm chấp nhận đeo đỡ đi, sau này có gặp được yêu thích, anh lại mua cho em."

Hứa Tân Di biểu tình" cổ mà làm " cần rằng nhận lấy món quà đầu tiên Dịch Dương tặng mình, giả vờ gãi vệt nói: "Ừ, thôi đành cổ mà chấp nhận vậy, cảm ơn ông xã nhiều nha."

—— "Chuyện này làm cũng không tệ lắm."

—— "Cùng lắm thì sau này không âm thầm mừng anh là tên chó con là được."

Dịch Dương nhướn mày, không nói gì.

Món hàng cuối cùng trong buổi tiệc tối từ thiện đã được bán ra, toàn bộ buổi tiệc cũng đã tiến hành tới quá trình cuối cùng.

Chủ sự nhân buổi tiệc tối từ thiện Tổng phu nhân và Tổng tiên sinh nâng ly rượu lại đây.

"Dịch phu nhân, tôi thật hâm mộ bà nha, có một đứa con trai vừa đẹp trai lại vừa có tài, còn có một cô con dâu xinh đẹp hiểu chuyện nữa."

Mấy người đứng lên.

Dịch phu nhân cười cười, nét mặt toàn là kiêu ngạo.

Tổng phu nhân dời ánh mắt, đặt trên sợi dây chuyền ở trên cổ Hứa Tân Di: "Dịch thiếu phu nhân, rốt cuộc sợi dây chuyền này đã tìm được chủ nhân chân chính, nó rất xứng với cô."

"Là phu nhân nhìn đau bỏ thứ yêu thích mới thành toàn con thôi."

"Đều là vì từ thiện, huống chi sợi dây chuyền này có thể đeo ở trên cổ Dịch thiếu phu nhân cũng là vinh hạnh của nó, Dịch thiếu phu nhân có được một người chồng rất tuyệt."

Hứa Tân Di vẫn duy trì nụ cười tiêu chuẩn giao tiếp nên có.

Dịch Dương không kiêu ngạo không khoa trương khiêm tốn nói: "Là cô quá tán thưởng thôi."

"Nơi nào là tán thưởng, ai không biết con tuổi còn trẻ đã mang tập đoàn Dịch thị mở rộng cho tới quy mô bây giờ. Đúng rồi, trên tay chồng của cô có một hạng mục, đang tìm người hợp tác. Nếu Dịch tiên sinh con không chê, thì hôm nào ngồi xuống nói chuyện về hạng mục này với chồng cô, thế nào?"

Tổng tiên sinh đứng bên cạnh Tổng phu nhân hơi hơi mỉm cười: "Cha nào con nấy, chú rất xem trọng con, cũng rất xem trọng tương lai phát triển của Dịch thị, có cơ hội chúng ta ngồi xuống nói chuyện hợp tác."

Hứa Tân Di nhướn mày.

Trong tiểu thuyết người mà Tổng tiên sinh hợp tác là Giang Hoài mà, sao giờ lại thành Dịch Dương?

Mua dây chuyền còn tặng kèm một hạng mục?

Dịch Dương cười nói bình thường: "Có thể hợp tác với chú Tổng, là vinh hạnh của con."

Nói chuyện phiếm hai câu thì kết thúc cuộc đối thoại.

"Thay chú hỏi thăm sức khỏe của lão tiên sinh."

"Nhất định."

Nói xong, hai vợ chồng lại đi đến bàn Giang Hoài đang ngồi.

Hứa Tân Di nhìn bóng dáng vợ chồng Tổng phu nhân và Tổng tiên sinh, suy nghĩ gì đó.

Buổi tiệc tối từ thiện kết thúc vào lúc 10 giờ, Hứa Tân Di kéo tay Dịch Dương chuẩn bị rời khỏi khách sạn thì bắt gặp Giang Hoài và Hứa Vi Nhân đang đứng chờ xe ngoài cửa khách sạn.

"Đêm nay Dịch tiên sinh thu hoạch thật lớn."

Đối thủ cạnh tranh nói chuyện với nhau từ trước đến nay chính là như vậy, lời nói toàn mang theo dao găm.

"90 triệu mà thôi, tùy tiện ra giá chơi thôi."

"Cũng đúng thôi, nhà Dịch tiên sinh có đại nghiệp lớn, 90 triệu đương nhiên không bỏ ở trong mắt. Hơn nữa sợi dây chuyền đó xác thật cũng rất xứng với Dịch thiếu phu nhân"

Giang Hoài chuyển đề tài tới trên người Hứa Tân Di: "Tôi nghe nói Dịch thiếu phu nhân mở công ty giải trí?"

Hứa Tân Di mỉm cười: "Đúng vậy."

"Công ty giải trí..."

Giang Hoài im lặng suy nghĩ một lát mới nói: "Tuy rằng giới giải trí coi trọng chính là cá nhân tiềm lực, nhưng công ty của Dịch thiếu phu nhân ký hợp đồng với nghệ sĩ có phải cũng nên điều tra kỹ rồi hẳn xét duyệt không!."

"Anh muốn nói gì?"

"Dịch thiếu phu nhân cho rằng một đứa nhóc chưa đến hai mươi tuổi là nên lấy việc học làm trọng, hay là làm minh tinh quan trọng?"

Trong đầu Hứa Tân Di trước tiên nhớ tới chính là Giang Niệm.

Giang Niệm? Giang Hoài?

Đều họ Giang?

Có mối quan hệ gì đây?

Anh em?

Trong tiểu thuyết không phải nói em trai của Giang Hoài đã chết từ lúc còn nhỏ sao? Ngay cả cái tên cũng không có, nhân vật em trai này chỉ sống trong quá khứ của nam chủ... Hơn nữa độ tuổi cũng không đúng...

Nhưng trừ những điều đó ra, cô thật sự không nghĩ ra nguyên nhân gì Giang Hoài lại nói những lời đầy gai nhọn với cô như vậy.

"Giang tiên sinh, lựa chọn là của chính mình, muốn trở thành dạng người gì tôi không có quyền can thiệp, tôi chỉ có thể làm là tôn trọng sự quyết định đó thôi."

"Chính là có một số đứa trẻ ra đời sớm, chưa biết cuộc sống này nó khắc nghiệt ra sao, mới vừa trưởng thành, tâm trí không thành thực, yêu cầu người nhà tiến hành dẫn đường."

"Đó là chuyện của người nhà, người nhà không hoàn thành trách nhiệm dạy dỗ thì để xã hội dạy... Giang tiên sinh ngược lại trách tội đến trên đầu tôi là sao? Muốn kiếm chuyện hả?!"

Nét tươi cười đầy dao găm trên mặt Giang Hoài biến mất, mặt mày hơi trầm xuống, híp lại hai mắt, cắn chặt răng nhìn ra được là đang cực lực nhẫn nại.

Anh không biết Hứa Tân Di lại miệng lưỡi đến như vậy, cũng không chừa mặt mũi cho anh.

Hứa Vi Nhân cười nói: "Dịch thiếu phu nhân nói không sai, nhưng chuyện dẫn đường đối với người vừa mới trưởng thành, không chỉ là trách nhiệm của người nhà... Nếu Dịch thiếu phu nhân ký hợp đồng với một người như vậy, có phải hay không cũng nên có trách nhiệm?"

"Tôi không có ký hợp đồng với những người chưa tới hai mươi tuổi..."

"Dịch thiếu phu nhân không ngại trở về tìm hiểu kỹ rồi hãy mạnh mẽ nói như vậy."

Giọng Giang Hoài lạnh lùng nói: "Đi trước."

Nói xong, xoay người đi ngay.

Cửa Maybach được tài xế cúi người kéo ra, hai người lên xe không nói một lời.

Hứa Vi Nhân rất biết cách nhìn sắc mặt của người khác, cô biết, hiện tại tâm trạng của Giang Hoài vô cùng không tốt.

"Giang Hoài, những lời vừa rồi của anh là có ý gì?"

Giang Hoài quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ xe, giọng điệu nghe không ra tốt xấu: "Tùy tiện nói."

Cho dù không biết là vì chuyện gì, Hứa Vi Nhân cũng đoán được anh có điều bất mãn đối với Hứa Tân Di.

"Hứa Tân Di... Hình như cô ta rất có thành kiến với em?!"

"Thành kiến?"

Hứa Vi Nhân ấn đường nhú lại, như là đang vắt hết đầu óc tự hỏi, muốn nói cái gì đó, sau một lúc lâu lại lắc đầu cười, nói: "Thôi bỏ đi, chắc là do em có ảo giác mà thôi."

"Không phải ảo giác, xác thật cô ấy đang nhắm vào cô."

Hứa Vi Nhân nhìn Giang Hoài, hơi hơi kinh ngạc.

"Cô tái nhậm chức việc đầu tiên là đoạt hết đại ngôn cùng kịch bản của Hứa Tân Di, sau lại truyền ra scandal tình cảm với Dịch Dương... Cô cảm thấy Hứa Tân Di có thể không nhắm vào cô?"

Giang Hoài sửa lại ống tay áo: "Cô ấy tốt xấu gì cũng chỉ là nâng giá lên mấy chục triệu hồ cô mà thôi, tính ra cô ấy vẫn còn rất lương thiện so với cô"

Hứa Vi Nhân trên mặt vẫn giữ tươi cười, nhưng đáy mắt lại không thấy ôn nhu, bao trùm hận thù cùng ghen ghét.

"Anh đang nói chuyện thay cô ta? Em dù gì cũng là bạn gái của anh, anh nói chuyện không thể nể mặt em một chút sao?"

"Không có nói thay, tôi chỉ là thuật lại sự thật mà thôi..."

Giang Hoài không hề chớp mắt nhìn cô, không chút nào thương hương tiếc ngọc, gơ tay捏 chiếc cằm tinh xảo cùng hàm dưới của cô.

"Tôi nói những lời đó chỉ là muốn nói cho cô biết. Cô là dạng đàn bà gì trong lòng tôi rất rõ ràng, cô nghĩ muốn cái gì nói thẳng. Tôi có thể thỏa mãn cô nhất định thỏa mãn, đừng giả vờ không hiểu chuyện đời ở trước mặt tôi"

"Tôi không thích loại đàn bà ngây thơ trong trắng, loại đó chỉ biết gây chuyện, thích làm những chuyện ngu ngốc, thích xem vào chuyện của người khác, chỉ biết liên lụy đến tôi. Tôi không cần những người vô dụng"

Anh buông tay, hàm dưới và cằm Hứa Vi Nhân bầm tím hằn dấu tay.

Hứa Vi Nhân sờ sờ hàm dưới, nhìn Giang Hoài.

Từ về nước đến nay, cô vẫn luôn cho rằng bản thân đã nắm chặt người đàn ông trước mắt này trong tay, luôn gài đúng chỗ ngựa, dẫn dắt hành động, suy trước nghĩ sau, cũng không vượt quá bốn phận tình nhân.

Cô vẫn luôn rõ ràng, Giang Hoài chỉ là vì còn chút vương vấn tình cũ với cô, nếu không cũng sẽ không tự động làm chỗ dựa sau lưng cho cô, từ sau khi về nước đã giúp đỡ cô rất nhiều.

Nhưng hôm nay, mấy lời nói này của Giang Hoài, làm cô hiểu ra, từ đầu đến cuối, người đàn ông trước mắt này đối với cô chỉ là gặp dịp thì chơi mà thôi.

Không có thất vọng cũng hoàn toàn không có khổ sở.

Thiệt tình đối thiệt tình.

Ngay từ đầu, mục đích cô đến với anh ta không trong sáng, chỉ là lợi dụng, cô đã không thật tình đối với Giang Hoài, cũng không hy vọng anh ta thật lòng đối với cô.

Nếu Giang Hoài thật lòng thì là cô kiếm lời, còn không... Gặp dịp thì chơi cô cũng không thiệt thòi. Huống chi cô chưa từng hy vọng xa vời Giang Hoài sẽ yêu thương mình.

Hứa Vi Nhân dịu dàng cười: "Em đã hiểu rõ."

"Còn nữa, sau này có thể không trêu thì không cần trêu chọc Hứa Tân Di."

"Tại sao?"

Giang Hoài thờ dãi, giọng điệu có chút bất lực: "Trong nhà có tổ tông, không cho phép tôi động vào cô ta".

Hứa Vi Nhân hơi giật mình, còn chưa đợi cô kịp ra tiếng dò hỏi, Giang Hoài đã nhắm mắt, không muốn nói chuyện tiếp nữa.

Cô không có quấy rầy, mà là âm thầm ghi nhớ, từ từ nhìn về phía ngoài cửa sổ xe, không nói thêm nữa.

Sáng hôm sau, dùng số tiền trên trời 90 triệu đấu giá thắng một sợi dây chuyền trong buổi tiệc tối từ thiện được truyền đến ồn ào huyền ảo.

Hiện giờ là thời đại Internet, có cái gì gió thổi cỏ lay, trời nam đất bắc ai ai cũng đều biết.

Thật sự là bỏ ra 90 triệu để mua một món trang sức quý giá ở hội đấu giá không là gì hết, trang sức hơn một trăm triệu hoặc là mấy trăm triệu đến cả tỉ

đều có, nhưng lần này lại khác, người bỏ ra 90 triệu là Dịch Dương.

Là chủ nhân khu Nhất Phẩm Lan Đình, giá bán một bộ phòng bằng mua năm cái biệt thự, chủ tịch kiêm tổng giám đốc tập đoàn Dịch thị, Dịch Dương.

Còn có tin tức nhỏ truyền ra, Dịch Dương vùng tiền như rác là vì muốn một nụ cười từ cô vợ xinh đẹp của mình.

Điều này cũng chứng minh hot search lúc trước nói Dịch Dương đã kết hôn, đúng thật là đã kết hôn.

Lần này người kia còn nói, chứng thực 100% cô vợ xinh đẹp của Dịch Dương là một diễn viên nữ trong giới giải trí, hai người chính là tình yêu đích thực, Dịch Dương cực lực bảo vệ trong nhiều năm như vậy không để thông tin lọt ra ngoài, chính là vì bảo vệ cô vợ xinh đẹp của anh.

Hôn nhân và tình yêu của hai người sau khi bị thổi phồng, không ít fans âm thầm phỏng đoán người vợ xinh đẹp mà Dịch Dương âm thầm bảo vệ cho tới nay là ai.

Nhưng, cho dù tin nhắn bình luận có ầm ĩ như thế nào, người kia vẫn tuyệt đối ngậm miệng không nói ra thân phận thật sự của cô vợ xinh đẹp của Dịch Dương.

Làm như có điều gì rất kiêng kỵ.

Nhưng ở ngay lúc này, Weibo của Hứa Vi Nhân đăng lên một tấm ảnh chụp, khoe những món vật phẩm mà bản thân đấu giá thành công trong buổi tiệc từ thiện kia, cũng xem như chính thức xác nhận bản thân đã đến tham gia.

Một thời cơ gặp đúng chỗ ngựa, tấm ảnh gặp đúng chỗ ngựa, trực tiếp làm mọi người hoài nghi, chuyển mục tiêu chỉ hướng về phía cô.

"Vợ của Dịch Dương là nữ diễn viên, đêm đó Hứa Vi Nhân vừa lúc cũng ở nơi đó, nhiều điều trùng hợp như vậy chồng ở bên nhau, tôi xin phép không phụ trách lời nói, hợp lý suy đoán một chút, hai người bọn họ có gian tình, hay là...?"

"Cái búa! Tôi dám lấy danh dự ra đảm bảo, Hứa Vi Nhân vẫn tái phạm thói xấu, thích chiếm tiện nghi từ người khác. Không có một gia tộc giàu có nào chấp nhận một đứa con dâu có con riêng còn dính đầy scandal tình cảm như cô ta!!!"

"Có được xem như công khai không tại đây? Mới vừa truyền ra tin Dịch Dương tham gia tiệc từ thiện bỏ ra 90 triệu lấy một nụ cười của vợ yêu, Hứa Vi Nhân đã đăng Weibo ngay, đây không phải ngậm ân ái sao?"

"Trời ơi! Đây chuyện 90 triệu, Vi Nhân cũng quá hạnh phúc!"

"Tôi phát hiện ra một điều đáng ngờ, không phải Hứa Vi Nhân mới về nước sao? Còn có đứa con trai, không phải trên mạng truyền Dịch Dương ả hôn mấy năm sao? Chẳng lẽ bốn năm trước Hứa Vi Nhân rời khỏi giới giải trí, chính là bởi vì Dịch Dương? Nói là mấy năm nay ở nước ngoài, thật ra vẫn luôn bị Dịch Dương bảo vệ trong vòng tay yêu thương?"

"Tôi bỏ não ra nội dung tổng giám đốc bá đạo cưng chiều cô vợ nhỏ!"

Hứa Vi Nhân đăng Weibo nửa ngày, mắt thấy fans đã tổ chức fandom cp cho cô và Dịch Dương, cũng đã tự xác nhận hai người là vợ chồng, Hứa Vi Nhân xóa tấm hình kia.

Không có giải thích, thái độ thực sâu xa đầy ẩn ý.

Muốn nói cô không phải vợ của Dịch Dương không một ai tin, vì sao?

Vì khi fan hòa nhau bàn tán xôn xao ở dưới khu bình luận, cô ta hoàn toàn có thể nói một câu làm sáng tỏ mọi chuyện, nhưng cô ta không làm, cô ta chỉ cắt bỏ tấm ảnh cùng khu bình luận, mọi chuyện yên lặng.

Cho người ta một cảm giác "thế nhưng bị mọi người phát hiện, nhưng tôi còn chưa muốn công khai, đành phải xóa bỏ".

Đậu má nó!!!! Kỹ năng cao cấp của kỹ nữ chuyên nghiệp có khác!

"Em nhìn xem, con nhỏ Hứa Vi Nhân thật đúng là kỹ nữ, chiều nào nó cũng biết, còn áp dụng rất thuần thực, em dám đảm bảo đây không phải lần đầu nó sử dụng. Còn mấy người kia nữa có phải đầu óc của bọn họ có vấn đề điên hết rồi hay không? Thế nhưng cho rằng vợ của Dịch Dương là Hứa Vi Nhân?"

Hứa Tân Di cũng không có gì để tức giận, vội trấn an An Nhã: "Chị đừng tức giận vì tiểu nhân làm gì, cô lại ta có sử dụng thủ đoạn như thế nào cũng không trở thành vợ của Dịch Dương được."

"Chị hỏi em nè, Dịch Dương tính toán khi nào công khai quan hệ của hai đứa?"

Tay Hứa Tân Di vuốt đọc tin trên Weibo cứng lại, cẩn thận nghĩ nghĩ: "Việc này nói sau, không vội."

"Ok, em nói không vội thì không vội, nhưng chị cũng khá tò mò, tối hôm qua Dịch Dương thật sự bỏ ra 90 triệu đấu giá thắng một sợi dây chuyền cho em sao?"

Nhớ tới món đồ làm cô yêu thích không buông tay đang nằm trong tủ đựng trang sức trong nhà cái kia, Hứa Tân Di thanh thanh giọng.

"Ừm, Dịch Dương chỉ tiện tay thôi, chị cũng biết, từ hồi kết hôn cho đến bây giờ, trừ bỏ thời điểm kết hôn ông nội chuẩn bị một chiếc nhẫn kim cương cho em, anh ấy hầu như chưa từng tặng cho em bất cứ món đồ gì, lần này xem như... Là bồi thường cho em."

"Lần sau có cơ hội, cho chị chiêm ngưỡng sợi dây chuyền 90 triệu nó trông như thế nào, không biết Dịch thiếu phu nhân có đồng ý hay không?!"

"Ok, không thành vấn đề, nhưng trước tiên... Em có một việc quan trọng muốn chị điều tra giúp em.."

"Chuyện quan trọng?"

"Chị tra hoàn cảnh của Giang Niệm giúp em."

An Nhã đánh lên bàn, sực nhớ tới một chuyện.

"Em nói Giang Niệm chị mới nhớ, thiếu chút nữa đã quên"

"Chương trình gameshow tối qua cậu chàng biểu hiện khá tốt, chị có cảm giác sau khi chương trình này phát sóng, khẳng định có thể là một con đại hồng thủy trong giới giải trí. Nếu cậu nhóc không có thời gian học diễn xuất, chị cảm thấy cậu nhóc có thể tạm thời đi con đường gameshow. Nhưng nói đến cũng phải nói đi, em kêu chị điều tra cậu nhóc cái gì?"

"Tra tuổi, người nhà, quá khứ."

An Nhã muốn nói lại thôi, cảm nhận được trong giọng nói của Hứa Tân Di khá trầm trọng.

"Làm sao vậy? Xây ra chuyện gì?"

"Em có cảm giác cậu ta có việc gạt chúng ta, chị cứ điều tra trước, điều tra xong lại nói sau."

An Nhã gật đầu.

"Đúng rồi, còn có nữa, 《 Nhật ký thăng chức của Bối Bối 》 sẽ được phát sóng vào khung giờ vàng vào tối mai trên kênh Mango TV, em biết chưa?"

"Biết"

"Đến lúc đó chúng ta phối hợp tuyên truyền một chút."

"Đã rõ."

Chờ An Nhã đi rồi, Hứa Tân Di như suy nghĩ điều gì đó, thân người nhìn ra ngoài cửa sổ.

Từ lúc bắt đầu, Giang Niệm cố ý tiếp cận cô, muốn có chân đứng ở trong giới giải trí, điều này cô không phải không thể hiểu. Chỉ là, nếu Giang Niệm thực sự có quan hệ với Giang Hoài, cần gì phải dốc hết công sức tiếp cận cô làm gì?

Hứa Tân Di đang nghĩ tới Tào Tháo, Tào Tháo đã đưa tới cửa.

Giang Niệm gõ cửa văn phòng của Hứa Tân Di, thờ hồng học mở hồi đầy đầu, hỏi thẳng cô: "Chị Tân Di, cô vợ xinh đẹp của Dịch Dương mà trên mạng đang nói tới... Là chị sao?"

Giang Niệm đương nhiên không tin những lời đồn đãi rối loạn trên mạng, tuy rằng Hứa Vi Nhân tham gia tiệc tối từ thiện, nhưng cậu biết là đi chung với Giang Hoài.

Trừ điều đó ra... Người có khả năng nhất... Chính là Hứa Tân Di.

Hứa Tân Di im lặng nhìn cậu.

"Chị kết hôn?"

"Bộ chuyện đó rất.... Khủng khiếp đáng sợ sao?"

Hứa Tân Di đứng dậy, vòng qua bàn làm việc đi đến trước mặt Giang Niệm: "Chuyện này chị và Dịch Dương đều còn chưa có quyết định khi nào công khai, cho nên cho tới nay..."

Giang Niệm nhìn cô, ánh mắt khó có thể tin, hỏi: "Là thật sự? Chị thật sự đã kết hôn!"

Dưới sự truy vấn, Hứa Tân Di gật đầu.

Trước khi tới, cậu tự nhủ trong lòng, hy vọng đó chỉ là suy đoán sai lầm của bản thân, cũng có rất nhiều nữ diễn viên trong buổi tiệc từ thiện tối hôm qua, vợ của Dịch Dương có thể là người khác, không nhất định là Hứa Tân Di.

Nhưng Hứa Tân Di gạt đầu, đánh vỡ mọi ảo tưởng cùng may mắn trong lòng cậu.

Giang Niệm trước mắt tối sầm, cơ bắp toàn thân dần dần căng chặt, một dòng nước lạnh lẽo từ lòng bàn chân bốc lên trên, lạnh đến thấu xương, như có cái gì đâm vào trong mắt, làm hốc mắt cậu vô cùng đau đớn như có thứ gì đó sắp sửa tràn ra tới, lại bị cậu kìm nén nghẹn trở về.

Trong lòng cậu rõ ràng, cậu không có tư cách cũng không có lập trường đi chất vấn người trước mặt này, càng không có quyền cùng lý do tức giận. Đây là việc tư của Hứa Tân Di, cậu và Hứa Tân Di chỉ là quan hệ người làm công cùng bà chủ, cậu không có quyền hỏi.

Nhưng khi cậu nhìn đến tin tức, vẫn nhìn không được phần nộ.

Càng có rất nhiều là hận chính mình.

"Chị vậy mà đã kết hôn!"

"Giang Niệm, đây là việc tư của chị, chị cho rằng chị không có bất kỳ cơ sở nào cần phải nói cho em và mọi người đều biết, cũng xin em giữ kín bí mật này."

Hứa Tân Di cho rằng chuyện bản thân cô đã kết cũng không có gì tốt đẹp để nói cho toàn thể giới biết, lại nói sang chuyện khác: "Chị nghe An Nhã nói, gameshow tối hôm qua em biểu hiện không tồi, chúng ta nhất trí cho rằng trước tiên em có thể phát triển con đường gameshow, em cảm thấy..."

"Cho nên, tối hôm qua chị vì đi tham gia tiệc tối với chồng của mình, cho nên mới lỡ hẹn với em phải không?"

"Đúng vậy, chuyện này chị rất xin lỗi em, chị cũng là..."

"Hai người kết hôn khi nào?"

Hứa Tân Di ngẩn ra, trả lời: "Hai năm trước."

"Chị yêu người đó sao?"

"Yêu."

Giang Niệm cúi đầu, đầu tóc tạo thành một tầng bóng che phủ đôi mắt, lẩm bẩm tự nói: "Nhưng hai năm trước chị không phải nói như vậy..."

Hứa Tân Di không nghe rõ: "Cái gì?"

Giang Niệm càng im lặng.

"Không có gì, em có chuyện đi trước."

Nói xong, xoay người rời đi.

Hứa Tân Di nhìn bóng dáng Giang Niệm đầy tối tăm nặng nề, nhìn không thấy một chút ánh sáng mặt trời hay tinh thần phấn chấn.

Không phải tâm trạng độ tuổi này nên có.

Gameshow kia của Giang Niệm, như An Nhã sở liệu, thu hoạch được một đại hồng thủy fans.

Gương mặt của cậu rất đẹp, trong gameshow biểu hiện ra ánh mặt trời nên có không có u buồn, nên hoạt bát không im lặng, nên không khoa trương thì không khoa trương.

Vô cùng ăn ảnh màn hình, còn có thể cùng fans hỗ động, chương trình vừa phát sóng, lập tức được các fan phong danh hiệu em trai quốc dân, bạn trai quốc dân, fans dâng lên con số một triệu.

Không ít gameshow sôi nổi tung cánh ôliu ra cho Giang Niệm, có khuynh hướng nở lớn.

Mà cùng lúc đó, giờ vàng trên kênh Mango TV phát sóng bộ phim truyền hình 《Bối Bối thăng chức ký》, là bộ Hứa Tân Di chính chức diễn vai nữ chính, trước lúc phát sóng đã từng thông báo trước qua cổng thông tin một lần, không ít fans tỏ vẻ Hứa Tân Di diễn vai chính, không xem.

Sau khi phát sóng, thật thom...

"Việc nào ra việc đó, tuy rằng Hứa Tân Di luôn thích gây chuyện, nhưng kỹ thuật diễn là thật sự, không có gì để bắt bẻ."

"Hứa Tân Di trong bộ phim này cũng quá đẹp! Quả thực chính là thần tượng của chế!"

"Không máu chó, không kéo dài, người qua đường có cảm tưởng đáng giá là rất đáng xem, thật sự là bộ phim đáng xem nhất năm nay!"

"Mỗi ngày chỉ có hai tập, em nó chờ đến thật vất vả!"

"Nói thật, tuy rằng Hứa Tân Di luôn có scandal ăn hiếp người khác, nhưng diễn xuất của cô ấy là đảm bảo rating của phim truyền hình, không có một bộ nào cô ấy tham gia mà không hot, điểm này của cô ta làm tôi chịu phục."

"Ngày hôm qua vừa xem xong một tập mới nhất nè, chế thể, sau này chế không bao giờ bôi đen hay nói bậy bảo bôi nữa @ Hứa Tân Di đi đi"

Khen ngợi như nước.

Cũng bởi vậy Hứa Tân Di tiến vào không ít tầm mắt của đạo diễn cùng nhà đầu tư.

Công ty của Hứa Tân Di.

An Nhã đặt một chồng folder sơ lược lý lịch ở trước mặt Hứa Tân Di.

"Cái gì vậy?"

"Sơ lược lý lịch."

"Sơ lược lý lịch?"

"Hứa đại tiểu thư, em có khả năng không biết, từ khi bộ phim em đóng và gameshow mà Giang Niệm tham gia cùng nhau nổi lửa, có bao nhiêu diễn viên minh tinh mới vào nghề đều hướng đến công ty chúng ta tung ra cảnh ôliu."

"Không thể nào?"

Hứa Tân Di khiếp sợ, nói: "Giang Niệm cũng mới tham gia một chương trình mà thôi, bộ phim này của em thì mới chiếu không đến một tuần."

An Nhã thay cô phân tích.

"Thứ nhất, một giây bắt đầu từ lúc em có thể hoà bình ngưng hợp đồng với Thiên Ngu, em không chỉ là em. Thứ hai, em cực cực khổ khổ nhiều năm như vậy, nhận kịch bản bộ bào bộ ấy đều hoàn mỹ, em cho rằng người khác đoán không được hả? Ai cũng biết em có hậu đài nha!"

"Thì ra là thế."

"Nhìn qua chút đi"

An Nhã chỉ chỉ đống folder kia, nói: "Xem có ai thích hợp không?"

Hứa Tân Di tùy ý lật xem, phần lớn đều là những cậu nhóc tuổi đời còn trẻ có tính thần phần chấn, toàn bộ đều tốt nghiệp đại học hay học viện nghệ thuật, hình tượng rất tốt, còn có một hai minh tinh đã debut ở giới giải trí nhiều năm cũng không có danh tiếng.

Từ trang đầu lật đến tờ cuối cùng, Hứa Tân Di ngẩng đầu nhìn An Nhã mỉm cười: "Đề em từ từ đánh giá sau nha."

"Còn thêm một chuyện nữa, lần trước em nhờ chị điều tra Giang Niệm, có chút phiền toái."

"Cái gì phiền toái?"

"Tra không được."

"Tra không được?"

"Thật sự tra không được, quá khứ của Giang Niệm bị che dấu rất chặt, nhưng có một điều, cậu ta sửa tuổi trong giấy tờ chứng minh."

"Tuổi? Không phải cậu ta nói mình 22 tuổi sao?"

"Không đúng!"

An Nhã đè thấp giọng, nói: "Cậu nhóc mới vừa thành niên."

"Mười tám? Chị xác định?"

"Xác định!"

An Nhã nói: "Chị cũng rất khiếp sợ, phải biết rằng cậu nhóc mười tám cũng chính là nói hai năm trước khi cậu nhóc ký hợp đồng với Thiên Ngu cũng chỉ có mười sáu tuổi, dưới độ tuổi tự đứng ra ký hợp đồng lao động."

Mười tám tuổi!! Hứa Tân Di ở trong lòng tính toán một chút.

Không sai, mười tám tuổi, bằng tuổi cậu em trai đã mất sớm của Giang Hoài.

Có gia tộc học Giang chỗ dựa không dựa, lại một thân một mình bò đến giới giải trí dốc sức làm?

"Trong đầu cậu ta chứa cái gì vậy?"

"Đúng vậy! Chị cũng không rõ, trong đầu cậu ta chứa cái gì!"

"Móa nó! Khó quá bỏ qua, tra không được thì không cần tra tiếp làm gì!"

Nếu Giang Niệm là em trai của Giang Hoài, như vậy khẳng định Giang Hoài sẽ không để người khác tra được quá khứ của Giang Niệm.

Hứa Tân Di lần đầu tiên gặp chuyện thoát ra ngoài tình tiết tiểu thuyết, mà còn là nhân vật nhỏ bé không thể nhỏ bé hơn, chỉ được nhắc đến qua hồi ức của nam chủ, sau một lúc lâu mới nói: "Chuyện này cứ như vậy đi..."

"Ok, danh sách em chậm rãi xem, quyết định lại trả danh sách lại cho chị, chị đang rất bận, đi trước đây."

Hứa Tân Di gật đầu.

Chờ sau khi An Nhã rời khỏi, Hứa Tân Di gấp không chờ nổi hỏi Tiểu A: "Không phải Giang Niệm hẳn là đã sớm mất rồi sao? Sao lại không chết?"

Tiểu A lại sáng khoái trả lời: "Không biết nha baby, thế giới này không phải bốn bảo bảo sáng tạo ra, bốn bảo bảo cũng là lần đầu tiên tới."

"Ừ, được rồi."

"Nhưng mà đừng bốn bảo bảo dài bốn bảo bảo ngắn được không, bốn cô nương nghe không tiêu"

Tiểu A tròn mắt, nếu nó có: "Không phải cô nói tôi quá cứng ngắt, không hiểu phong tình sao, tôi lên mạng học tập, làm bản thân có chút hơi người, sao vậy, giờ nói ngược sao, tôi chọn cô thật đúng là xui tám đời"

"Mày có kiếp sau sao?"

- - - - -

Tuy nói Giang Niệm tồn tại rất là kỳ quặc, nhưng trong khoảng thời gian này Hứa Tân Di ở chung với cậu ta, cũng không cảm giác được cậu ta có ác ý với cô, cô nghĩ trong đó sợ là có ẩn tình.

Tìm thời gian nói chuyện với Giang Niệm mới được.

Nhìn một đồng sơ lược lý lịch diễn viên trước mặt, Hứa Tân Di cười cười, trước nghĩ mở công ty tự cung tự hành, chỉ là không ngờ, lại nổi tiếng mau như vậy.

Ôm ý nghĩ không cần làm mai một bất kỳ một người tài nào, Hứa Tân Di cực kỳ nghiêm túc mà xem xét đánh giá tư liệu, đến lúc chạng vạng cũng chưa xem xong, mang về nhà tiếp tục xem.

Khi Dịch Dương về nhà, nhìn thấy đồng folder mở ra đặt ở trên ghế sofa, hí hí hí.

Ngồi xuống, tiếp theo sau cầm lên lật lật vài tờ.

Tất cả đều là tư liệu về diễn viên nam trẻ tuổi.

Bởi vì trong đó còn có không ít ảnh chụp hằng ngày và ảnh chân dung nghệ thuật, nên đồng folder này mới dày như vậy.

Thùng rác dưới chân trống không.

Dịch Dương hai mắt hí hí.

Tiếng bước chân truyền đến, Dịch Dương tùy tay ném tập folder xuống, đứng dậy.

"Ông xã, anh đã trở về rồi?"

"Ừm."

Hứa Tân Di đi đến phòng làm việc lấy viết, tiếp tục nâng lên tập folder dày cộm kia, bên trong có vô số tư liệu về diễn viên, nghiêm túc cẩn thận xem xét đánh giá, thường thường đặt viết ghi cái gì đó.

Dịch Dương từ phòng quần áo thay đồ ở nhà ra tới, thấy cô vẫn giữ nguyên tư thế kia, làm như thuận miệng hỏi một câu: "Đang xem cái gì."

"Một ít sơ lược lý lịch của người muốn hợp tác với công ty."

"Sơ lược lý lịch của người muốn hợp tác với công ty, yêu cầu bà chủ như cô tự mình xem qua?"

"Đương nhiên." Hứa Tân Di đầu cũng không nâng, hoàn toàn chú tâm vào đóng folder kia.

—— "Cậu nhóc này 22 tuổi, mới vừa tốt nghiệp không lâu, lớn lên không tệ, mặt mày có hơi giống Ngô Ngạn Tổ, nhưng có cảm giác không quá thành thật, thấy người thật rồi nói sau."

—— "Cậu nhóc này 24 tuổi, biết nhảy biết ca hát còn từng đoạt giải thưởng... Có cơ bụng, pass."

—— "23 tuổi đã cao như vậy? Đáng người quá hoàn mỹ, chân dài một mét sao?"

—— "25 tuổi, đã debut được bốn năm? Kỹ thuật diễn có, nhan giá trị cao, kỳ quái, đẹp trai như vậy tại sao không nổi tiếng được? Người trong công ty lời trông hết cả đám? Người có tiềm lực như vậy, nhất định phải ký."

—— "Tại sao hiện tại cô mới biết giới giải trí lại có nhiều cậu nhóc trẻ đẹp như vậy, trước kia sao không phát hiện?"

Dịch Dương chậm rãi đi vào phòng quần áo, đứng ở trước tấm kính dài toàn thân, giờ áo lên nhìn cơ bụng của mình, vỗ vỗ vài cái, tỏ vẻ rất rắn chắc, giờ giờ chân ra, chân dài hơn một mét, để sát mặt vào gương cẩn thận quan sát, đường nét gương mặt cùng trạng thái làn da thuộc hàng cực phẩm.

Còn chưa đến 30 tuổi, mới 29 xuân sanh, chắc cũng nằm trong danh sách trai trẻ?

Ánh mắt Hứa Tân Di... Thật là càng ngày càng kém!

Một anh chàng trai trẻ, tám múi, chân dài hơn một mét, đẹp trai, nhà giàu, biết kiếm tiền, không trăng hoa nằm ngay trước mắt mà không biết, mù, mù quá rồi, ngày mai cần đưa đi khám mắt ngay mới được!!!

Hết chương 49

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nữ Phụ Không Muốn Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Kết quả ADN

Hứa Tân Di gần nhất có hơi nổi.

Hướng gió trong giới giải trí thay đổi trong nháy mắt.

Nữ diễn viên trà trộn trong giới giải trí mười năm bỗng nổi tiếng trong một đêm, khắp đại giang nam bắc ai cũng biết đến, từ một diễn viên nghèo túng, giờ đâu đâu cũng nhắc tên cô.

Danh tiếng của Hứa Tân Di từ trước đến nay không được tốt, khắc nghiệt kiêu ngạo là fans công nhận, thời gian trước bị đoạt tài nguyên, giới giải trí không ít người cho rằng Hứa Tân Di đây đá tới ván sắt, tiền đồ đã đến hồi kết thúc.

Bộ phim truyền hình《Nhật ký thăng chức của Bối Bối》vừa lên sóng, Hứa Tân Di ngược gió lật bàn, chất lượng không tính hoàn mỹ, nhưng ở thị trường phim ảnh trong hai năm nay, tiết tấu cùng cốt truyện cộng với kỹ thuật diễn của diễn viên, đều thuộc hạng nhất.

Phía nhà sản xuất cũng thông minh, mắt thấy nhiệt độ một ngày so với một ngày càng cao, nhân cơ hội mua không ít thủy quân và rating, danh tiếng và khí thế của Hứa Tân Di cũng ăn theo bộ phim truyền hình này mà không ngừng tăng vọt.

Đạo diễn mang theo kịch bản đến gặp An Nhã muốn hợp tác với cô được An Nhã để đầy trên bàn làm việc của cô, cô căn bản không có thời gian để xem.

Cùng lúc đó, có không ít nhãn hiệu cũng tìm tới cô, hy vọng có thể cùng nhau hợp tác làm đại ngôn sản phẩm.

Đây là lần đầu tiên có nhãn hiệu chủ động tìm tới cô.

Cũng không phải nhãn hiệu bình dân bình thường mà là những thương hiệu có tiếng dành cho giới có tiền trong nước.

"Ngôi sao lớn, mau tới đây, nhìn mấy cái nhãn hiệu này xem, em muốn làm hạnh cái nào?" Từ sau khi Hứa Tân Di nổi lên, An Nhã luôn thích trêu chọc cô, luôn miệng kêu cô là ngôi sao lớn.

"Vất vả cho thiên hạ đệ nhất quản lý An rồi." Hứa Tân Di đáp lễ.

"Không vất vả."

"Vậy chị cảm thấy nhãn hiệu nào càng thích hợp?"

"Đưa cho em xem đều là những nhãn hiệu đã thông qua phân tích và đánh giá của đội ê kíp, em có thể tùy hứng lựa chọn trong cái đồng đó, đương nhiên, nếu em muốn toàn bộ đại ngôn, hẳn là cũng không thành vấn đề."

Hứa Tân Di nhìn kỹ, liếc mắt một cái, mấy nhãn hiệu tìm cô làm đại ngôn, ánh mắt đánh giá qua lại, nhìn một logo nhãn hiệu trong đó, cười.

"Cái này rất không tồi, mức độ nổi tiếng đứng hàng thứ ba trong nước, sản phẩm cũng không tồi, nó đi."

An Nhã như nhìn thấu ý đồ của Hứa Tân Di, hỏi lại: "Em xác định?"

"Đương nhiên, chị quá rành em rồi mà, em là một đứa vô cùng mang thù nha."

Ăn com dùng bữa không có hại là tín ngưỡng trong đời của Hứa Tân Di.

Cho dù có hại, quân tử báo thù mười năm không muộn, không sai, cô giống như những gì bên ngoài nói, lòng dạ từ trước đến nay đều rất nhỏ.

Hôm nay cô đánh tôi một cái tát, tìm cơ hội tôi nhất định đùa chết cô.

Lần trước bị Hứa Vi Nhân đoạt đại ngôn, Hứa Tân Di đã kéo nhãn hiệu kia vào sổ đen.

Ngay từ đầu đã ấn định muốn chụp hình phỏng vấn cho tạp chí 《thời thượng tuần san》，bởi vì nam diễn viên kia cự tuyệt hợp tác với cô, cho nên tạp chí dứt khoát thay đổi người, sửa thành Hứa Vi Nhân.

Tuy rằng lần đó tạp chí 《B?W》mời cô mới đỡ nhục, nhưng Hứa Tân Di cũng không ngại ghi tạc mối thù này trong lòng.

Mà nam diễn viên cự tuyệt chụp tạp chí với cô gọi là Tạ Trì.

"Em đó, lúc trước quay phim chung với Tạ Trì bớt lo chuyện bao đồng thì đã tốt"

An Nhã lắc đầu thổn thức: "Bạch nhãn lang sẽ không biết cảm kích người khác."

*Bạch nhãn lang: sói mắt trắng, thường dùng cụm từ này để chỉ loại người không biết ơn nghĩa, tính tình hung tàn.

Lúc trước, Hứa Tân Di tham gia bộ phim truyền hình đầu tiên do đạo diễn Từ chế tác và đạo diễn. Tạ Trì đóng vai nam phụ thứ hai, hình tượng thâm tình, yêu chết nữ chủ, vì nữ chủ nguyện hy sinh tất cả.

Nếu Tạ Trì có một gương mặt nam phụ thâm tình hay ánh mắt dịu dàng thì không nói, đáng tiếc gương mặt cùng thần thái của anh ta lại trái ngược hoàn toàn với hình tượng nam phụ thâm tình.

Huống chi, trong kịch bản, nam phụ thứ hai vì nữ chủ mà chết, kỹ thuật diễn không sâu, không có nhiều tình tiết để phát huy như nam phụ thứ ba, giai đoạn trước kiệt ngạo sau nhẫn nhục, phân vân rối rắm giữa tình yêu và sự nghiệp, nhân vật này sẽ đi vào lòng khán giả hơn là nam phụ hai thâm tình.

Lúc ấy, cô vừa nhìn thấy Tạ Trì đã cảm thấy bản tính của cậu ta kiệt ngạo khó thuần, giống y hình tượng của nam phụ thứ ba, thấy tiếc cho Tạ Trì, vì không có đất diễn để cậu phát huy đúng thực lực của bản thân. Nên cô mới nói với đạo diễn Từ, kiến nghị đổi Tạ Trì từ nam phụ hai thành nam phụ ba.

Tuy rằng suất diễn có ít hơn nam phụ hai, nhưng nhân vật lại có thiện cảm hơn nam phụ hai, diễn tốt, nhất định có thể nổi.

Sau đó, kết quả giống như cô dự đoán, nam chính và nam phụ hai trong bộ phim này không nổi, nhưng Tạ Trì lại bởi vì đóng vai nhân vật nam phụ thứ ba mà một lần là nổi tiếng.

Hứa Tân Di làm chuyện tốt từ trước đến nay không thích để lại tên. Lúc ấy, cô chỉ thuận miệng kiến nghị với đạo diễn Từ một câu, như thế nào sẽ biết Tạ Trì vẫn luôn tưởng cô cố ý làm khó dễ anh ta, thay đổi từ nam hai thành nam ba.

Nhưng nghĩ lại cũng có thể hiểu, lúc ấy danh tiếng của cô đã không tốt, ở giới giải trí hoành hành ngang ngược, anh ta sẽ cho rằng như vậy cũng không có gì đáng trách.

Nhưng anh ta dám bắt tay với Hứa Vi Nhân ngáng chân cô?

Mối thù này, cho tới bây giờ Hứa Tân Di không muốn tiếp tục nhịn nữa.

"Hỏi phía nhân hiệu xem khi nào đàm phán chuyện đại ngôn, quyết định xong thời gian lại cho em biết."

"Ok. Hôm trước chị đưa cho em tập folder kia, em xem xong chưa? Có ý nghĩ gì hay không?"

"Xem xong rồi!"

Hứa Tân Di từ một chồng tư liệu trên mặt bàn rút ra mấy tờ, đưa cho An Nhã: "Tìm thời gian chúng ta cùng nhau hẹn mấy người này, nhìn mặt thật ngoài đời rồi quyết định chính xác sau."

"Không thành vấn đề, để đó cho chị."

"Còn nữa, phía Giang Niệm chị sắp xếp ra sao rồi?"

Hai nghệ sĩ trong tay cùng nhau cất cánh, gần đây tinh thần và sắc mặt An Nhã không tồi, cười nói: "Yên tâm đi, hiện tại cậu nhóc chính là một cái bánh bao thơm tho, gameshow mời không ngừng, đi con đường gameshow là đi đúng rồi."

"Nhưng chị cảm giác gần đây cậu nhóc có chút kỳ quái."

"Kỳ quái?"

Hứa Tân Di như suy nghĩ điều gì đó.

"Lúc trước, vừa đến công ty khẳng định sẽ tìm em hỏi thăm hai ba câu, hiện tại đến công ty chỉ đắm đầu vào phòng luyện tập, không chịu nói chuyện với em nữa, nhìn rất u ám, cảm giác như thay đổi thành người khác, em suy nghĩ, có cần tìm cậu nói nói chuyện hay không?"

"Nói? Nói chuyện gì?"

Hứa Tân Di không quá muốn nói, thật ra cũng chỉ là suy đoán mà thôi. Chẳng lẽ muốn cô nói, cô hoài nghi một cậu nhóc mười tám tuổi như Giang Niệm yêu thầm một bà chị hai mươi tám tuổi như cô?

Cô tự biết độ dày của da mặt mình, nhưng lời này thật sự không nói ra thành lời được.

Quá mức tự luyện.

"Em cũng không biết nói như thế nào, ngày đó cậu nhóc tới tìm em, biết chuyện em kết hôn với Dịch Dương..."

"Biết?"

An Nhã nhướn mày, nhìn cánh cửa văn phòng đang đóng chặt, đi đến bên cạnh Hứa Tân Di, ngồi ở trên bàn làm việc của Hứa Tân Di, mặt đối mặt, đè thấp giọng, nói: "Tân Di, em tin vào trực giác của chị không?"

"Trực giác?"

"Em biết đó, số lượng danh sách trai trên WeChat của chị gấp hàng chục lần so với giống đực đời này em từng tiếp xúc"

"Mấy ngày hôm trước, Giang Niệm còn không biết tin em kết hôn từng hỏi qua chị, muốn biết em thích dạng đàn ông gì. Em biết khi một người đàn ông nói bóng nói gió hỏi bạn thân của người con gái đó thích dạng đàn ông gì, nói lên điều gì sao?"

Hứa Tân Di tâm tình trầm trọng: "Người đàn ông đó thích cô gái đó."

"Không tính quá ngu."

"Giang Niệm thích em."

"Rõ ràng."

Hứa Tân Di thờ dãi: "Cậu nhóc mới mười tám tuổi, chị kêu em sau này còn đối mặt với cậu ta như thế nào đây."

"Nói thật, trai trẻ có cái tốt của trai trẻ, ông chú có ưu điểm của ông chú, thằng bé Giang Niệm này thật ra cũng khá tốt, đáng tiếc, lại một lòng chỉ thích em."

Hứa Tân Di nhìn cô: "Quản lý An, phiền chị thanh tỉnh một chút, thằng bé mới mười tám tuổi, chị đừng tai họa con người ta."

"Sao chị có thể tai họa thằng bé nha? Danh sách trai trên WeChat của chị còn chưa đủ chị tai họa hay sao?"

An Nhã quơ quơ đi động của mình: "Yên tâm đi, quân tử không đoạt thứ tốt của bạn, dưa hấu xanh không ngọt, không thích chị, từ trước đến nay chị sẽ không miễn cưỡng."

"Còn có chuyện em cần phải nói cho chị biết."

"Chuyện gì?"

"Giang Niệm là em trai ruột của Giang Hoài."

An Nhã ấn đường nhú chặt.

"Chính là Giang Hoài, tổng giám đốc tập đoàn điện tử khoa học kỹ thuật Giang thị, là Giang Hoài đó sao?!"

An Nhã ngẩn ra: "Nhà giàu đời thứ hai? Ra thử nghiệm cuộc sống?"

"Em cũng nghĩ y như chị, em cũng không biết mấy kẻ có tiền nghĩ như thế nào nữa, cam tâm tình nguyện ở Thiên Ngu uất ức phí mất hai năm."

"Thiếu gia nhà giàu đời thứ hai, mai danh ẩn tích..."

An Nhã trước mắt sáng ngời, kinh ngạc nhìn Hứa Tân Di: "Tân Di, tình cảm Giang Niệm đối với em sâu vô cùng đó!"

"Chị nói bậy rồi đó nha!!!"

"Em nghĩ lại đi!"

An Nhã đứng đắn phân tích.

"Một thiếu gia nhà giàu mai danh ẩn tích ở Thiên Ngu hai năm, sau bởi vì cự tuyệt tiềm quy tắc ở CLB Ung Phúc bị người đánh, lại bởi vì bị tuyệt tâng đến phim trường làm công. Em nói thử xem, sao có thể tình cờ đến như vậy được?"

"Tình cờ sao?"

"Em còn chưa hiểu rõ nữa hả? Dù là ở Thiên Ngu hay là ở CLB Ung Phúc, hoặc là ở phim trường, đều có sự xuất hiện của em nha!"

An Nhã nghĩ tới nghĩ lui càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng: "Xem ra tâm tư của Giang Niệm còn rất thâm, lại tính tới trên đầu em, xem ra theo dõi em từ rất lâu rồi."

"Chị đừng suy nghĩ vớ vẩn nữa!"

Hứa Tân Di cắt ngang lời nói của An Nhã: "Được rồi, chúng ta đừng nói đến chuyện này nữa, chị bận việc gì thì đi nhanh nhanh đi, có thời gian em tìm cậu ấy nói chuyện sau."

"Được rồi, được rồi, chị đi đây, khỏi đuổi."

Cửa văn phòng đóng lại.

Hứa Tân Di tâm tình thêm trầm trọng.

Ở trong mắt cô, Giang Niệm mới vừa ăn sinh nhật mười tám không lâu, vẫn là một đứa trẻ.

Cảm giác bị một đứa trẻ nhớ thương, Hứa Tân Di thật đúng là không biết nên hình dung như thế nào.

Nhưng những việc này chỉ có thể coi như là một chút việc nhỏ mà thôi.

Hứa Tân Di gần nhất thật sự rất bận, không phải đang trên đường đi gặp giám đốc nhân hiệu bàn chuyện đại ngôn, thì chính là ở phòng họp đàm phán với nhà đầu tư, không còn chút tinh thần cùng sức lực nào quan tâm đến tình với chả yêu.

Ước chừng một tuần sau, An Nhã đã thay cô bàn xong chuyện đại ngôn.

Ba giờ chiều, ở văn phòng tổng công ty nhân hiệu trao đổi cụ thể công việc.

Nhãn hiệu này coi như là hàng TOP trong nước, Hứa Tân Di trước đây chưa từng tiếp xúc qua. Đáng nói ở đây chính là, cô từng tự tiến cử chính mình, nhưng tiếc nuối chính là khi đó danh tiếng của cô rất tệ, nên bị uyển chuyển cự tuyệt.

Nhưng sản phẩm của là nhãn hiệu nhà này dùng khá tốt, cho nên, lúc này đây, Hứa Tân Di rất có cảm tình với công ty này.

Trong phòng hội nghị, ngồi ước chừng mười mấy người, một dãy đại biểu cho nhãn hiệu công ty, một dãy còn lại là đoàn luật sư Hứa Tân Di mang đến,

hai bên cùng nhau soạn hợp đồng, có người gõ cửa, nói nhỏ vài câu vào lỗ tai người chủ trì hội nghị.

Sau khi nghe xong, giám đốc nhân hàng nhìn Hứa Tân Di, nói: "Thật xin lỗi Hứa tiểu thư, bởi vì hợp đồng của Tạ Trì Tạ tiên sinh đã đến thời hạn, cho nên chúng tôi mới mạo phép hẹn anh ta đến soạn hợp đồng luôn một thể, cô có ngại không?"

Hứa Tân Di mỉm cười: "Đương nhiên không ngại."

Mà giờ phút này, Tạ Trì đang ngồi chờ ở phòng nghỉ, con người âm u, không nói một lời.

Người quản lý của anh là người có kinh nghiệm cuộc sống, về chuyện này cũng từng khuyên anh ta không ngừng một lần.

"Tạ Trì, đợi lát nữa đến phòng họp đừng bày ra cái dạng này, Hứa Tân Di cũng coi như là có may mắn, nếu không đại ngôn này cũng không rơi đến trên đầu cô ta. Lần trước cậu cự tuyệt chụp hình tạp chí với cô ta, chuyện này hoặc nhiều hoặc ít có chút ảnh hưởng đối với hình tượng của cậu"

"Huống chi lần này cậu hợp tác chung với cô ta, nhiều lần cũng chỉ chụp hai ba đợt quảng cáo mà thôi, động tác trên Weibo đều không cần cậu nhúng tay, cũng lắm, lần sau hợp tác chúng ta tránh cô ta là được."

Tạ Trì trời sinh chính là tính tình *kiệt ngạo khó thuần: "Tránh? Dựa vào gì tôi phải tránh?"

*Kiệt ngạo khó thuần: tiếng lóng của người Việt mình là "chảnh mà còn khó dạy", ad thấy câu này hơi thô nên thôi để nguyên hán việt luôn.

"Chuyện năm đó đều đã đi qua, không phải cậu cũng nhờ họa được phúc đó sao..."

"Nếu không phải tôi nhờ họa được phúc, hiện tại tôi còn không biết đang ở cái xó nào ăn xin đâu"

Tạ Trì lạnh lùng cười: "Tôi nên cảm ơn cô ta sao, cảm ơn năm đó cô ta ta đổi vai của tôi từ nam hai thành nam ba, nằm mơ, tôi không chính chết cô ta, cô ta nên thấy may mắn!!!"

"Tình cảnh hiện tại của bản thân mình ra sao? Trong lòng cậu rõ ràng nhất, đừng bởi vì chút chuyện cũ này lại quăng mất đại ngôn lần này, nghe vào không hả?"

"Tạ Trì tiên sinh ở sao?" Ngoài cửa, nhân viên công tác gõ cửa thò đầu vào hỏi, cắt ngang cuộc nói chuyện giữa hai người.

Người quản lý kéo cửa ra, trả lời: "Ồ."

"Xin mời đi theo tôi."

Một phút đồng hồ sau, Tạ Trì cùng với đoàn ề kịp đi theo nhân viên vào phòng họp.

Kiều ngạo cuồng vọng là những cụm từ ghép Hứa Tân Di đánh giá bề ngoài của Tạ Trì.

"Tạ tiên sinh, quý cô này chính là Hứa tiểu thư, công ty của chúng tôi thật vinh hạnh khi có hai người cùng làm đại ngôn. Hai người có gì muốn nói với nhau cứ nói, thời gian chụp quảng cáo đã được quyết định vào thứ năm tuần sau, hai..."

"Từ từ... "

Hứa Tân Di cắt ngang lời nói của giám đốc nhân hiệu: "Giám đốc Lâm, trước khi nói đến những việc này, tôi cho rằng ông hẳn là hỏi lại quý ngài Tạ tiên sinh nào cho bảo đảm"

"Hứa tiểu thư ngài có chuyện mời nói."

Hứa Tân Di ghé mắt nhìn về phía Tạ Trì, tựa lưng vào ghế, tư thế ngồi lười biếng.

"Thật ra tôi có chút quen biết với quý ngài Tạ tiên sinh này, nhưng mối quan hệ vẫn luôn chẳng ra gì. Tôi tin tưởng Tạ Trì Tạ tiên sinh hẳn là không quá thích tôi, nếu không lần trước cũng sẽ không cự tuyệt hợp tác chụp chung tạp chí《 thời thượng tuần san 》 với tôi."

Tạ Trì ánh mắt âm u, không nói gì.

"Hứa tiểu thư ngài là có ý gì?"

"Ý của tôi rất đơn giản"

Hứa Tân Di nhìn Lâm giám đốc, cười nói: "Tạ Trì tiên sinh không muốn hợp tác với tôi, tôi cũng không muốn miễn cưỡng quý ngài đây, như vậy, đại ngôn của quý công ty, chỉ được chọn một là tôi, hai là Tạ Trì tiên sinh đây, miễn cho ngày sau xảy ra tranh chấp, làm trò cười cho mọi người, hồng chính là ích lợi cùng danh tiếng của quý công ty."

Nhân viên công ty trở mắt nhìn Hứa Tân Di, ngay cả Tạ Trì cũng chưa từng nghĩ đến, Hứa Tân Di lại dám làm khó dễ ngay tại chỗ như vậy.

"Hứa tiểu thư... Chúng ta ngồi xuống bàn lại sau thế nào... Có lẽ trong đó có điều gì hiểu lầm..."

"Giám đốc Lâm lo lắng nhiều rồi, giữa tôi và Tạ Trì tiên sinh không có hiểu lầm, là tôi nhìn sắc mặt của Tạ Trì tiên sinh cho nên mới đoán anh ta hẳn là không thích hợp tác với tôi thôi, phải không... Tạ Trì tiên sinh?"

Người quản lý của Tạ Trì chảy mồ hôi lạnh.

Trong khoảng thời gian này, công việc của Tạ Trì thiếu rất nhiều, mức độ nổi tiếng trượt xuống không ít, không thể quảng cái đại ngôn này được.

Hiển nhiên, Tạ Trì cũng biết lúc này nên nhấn: "Hứa tiểu thư nói đùa, tôi chưa từng nói không muốn hợp tác với Hứa tiểu thư."

"Ồ? Phải không? Vậy là do tôi đoán sai sao."

Hứa Tân Di hơi hơi mỉm cười: "Tuy rằng nói Tạ tiên sinh muốn hợp tác với tôi, nhưng... Bỏn tiểu thư đây không thích."

Hứa Tân Di nhìn giám đốc Lâm: "Giám đốc Lâm, tôi và Tạ Trì, phiền ông chọn một người, mặc kệ quý công ty lựa chọn ai làm đại ngôn, tôi đều có thể tiếp thu, hơn nữa tôi cũng tôn trọng sự lựa chọn của quý công ty."

"Hứa tiểu thư... Chuyện này chúng tôi cần yêu cầu báo lên trên, có khả năng..."

Hứa Tân Di đứng lên, trợ lý cùng đoàn luật sư cũng sôi nổi đứng dậy theo.

"Không sao, giám đốc Lâm có thể từ từ suy xét, quyết định trước thời gian quay quảng cáo là được."

Nói xong chuẩn bị rời đi.

"Hứa tiểu thư, chúng ta ngồi xuống chậm rãi bàn lại sau được không? Cô và Tạ tiên sinh khẳng định có hiểu lầm, chúng ta có thể..."

Người quản lý mạnh tay đè Tạ Trì lại, không cho phép anh làm bậy.

Nhưng Tạ Trì làm sao mà nhịn được Hứa Tân Di ở trước công chúng kiêu ngạo ương bướng nhọc nhằn anh ta như vậy?

Anh đứng lên chỉ vào mặt Hứa Tân Di, tức giận, nói: "Hứa Tân Di, cô đừng tưởng rằng cô mới đỏ hai ba ngày là có thể muốn làm gì thì làm, cô..."

"Không phải tôi mới đỏ hai ba ngày đã bắt đầu muốn làm gì thì làm."

Hứa Tân Di đột nhiên quay đầu lại cắt ngang lời nói của Tạ Trì, bình tĩnh nhìn anh, lạnh giọng, nghiêm nghị nói:

"Từ ngày tiến vào giới giải trí thì tôi đã bắt đầu như vậy, muốn làm gì thì làm! Đây là ngày đầu tiên anh quen tôi sao? Không phải người rõ ràng nhất là anh sao? Hả?"

"Anh đã có cốt khí cự tuyệt chụp chung tạp chí với tôi, sao hiện tại không có cốt khí cự tuyệt cùng làm đại ngôn chung một sản phẩm? Tôi nói cho anh, Tạ Trì, đại ngôn này, có anh không có tôi, có tôi không có anh."

Cô cười cười: "Anh cũng đừng nóng giận, tôi chỉ là ăn miếng trả miếng, lặp lại hành động trước kia của anh mà thôi, tôi còn chưa có ghê tởm tới mức lên nói với công ty nhãn hiệu giống như anh, mà là đối diện ba mặt một lời cho phía nhãn hiệu có sự lựa chọn, đó là tôi đã quá nhân từ so với anh."

Tạ Trì cắn chặt răng, hiển nhiên là đang cực lực khống chế cảm xúc của bản thân.

Hứa Tân Di nhìn giám đốc Lâm: "Giám đốc Lâm, chúng tôi cáo từ trước, có tin tức phiền toái thông báo cho quản lý của tôi biết, cảm ơn."

Nói xong, mang theo trợ lý cùng đoàn luật sư, lập tức rời đi.

Làm trò trước mặt giám đốc nhãn hiệu công nhiên xa lánh một người phát ngôn khác, nói thẳng có anh ta không có tôi, có tôi không có anh ta, không thể nói Hứa Tân Di không kiêu ngạo.

Nói xong, Hứa Tân Di đi ra công ty, bên trong xe, An Nhã vỗ tay tán thưởng.

"Không hổ là em nhà Hứa Tân Di, chị còn lo lắng trong khoảng thời gian này em bị tình yêu làm u mê đầu óc, không ngờ bản lĩnh còn giống như trước, sấm rền gió cuốn, đủ sắc bén."

"Chị thấy em giống người có thù oán không báo sao?"

"Không giống. Nhưng làm sao em có thể xác định công ty nhãn hiệu này nhất định sẽ chọn em làm đại ngôn?"

Hứa Tân Di kinh ngạc nhìn cô: "Em không có nghĩ xa như vậy, bọn họ tìm em làm đại ngôn thì em làm thôi, không tìm em thì em cũng không có tổn thất gì, trên tay cũng không phải chỉ có bọn họ mới mời em làm đại ngôn? Huống chi, em không làm cũng sẽ không đói chết."

An Nhã cười cười: "Nếu nói như em, thì lưng của chị đây cũng thẳng không ít nha, có một ngôi sao không cúi đầu trước thế lực tà ác. Được rồi, chuyện này chúng ta chỉ cần ngồi chờ tin tức tới thôi."

Thật sự Hứa Tân Di không đem chuyện này để ở trong lòng, đối với cô mà nói, thêm một đại ngôn thiếu một đại ngôn không sao cả, cô hiểu biết Tạ Trì, trong khoảng thời gian này đã không có kịch bản cũng không thông cáo, không biết đã có bao nhiêu tháng không xuất hiện trên chương trình truyền hình, nhiệt độ giảm xuống, lại không có đại ngôn, chính là ác giả ác báo. Không một ai muốn làm việc với một kẻ vừa kiêu ngạo vừa không biết nghe lời, lại không hiểu vị trí của bản thân ở đâu.

Hứa Tân Di thấy vậy cũng mặc kệ, không khuyên hay giúp đỡ gì hết, cô xen vào một lần đã bị người ta thù tới tận bây giờ, thứ không biết điều.

Anh ta không ký được đại ngôn, mình bị tạp chí quay lưng... Như vậy mới tính huê nhau.

Một ngày sau, Hứa Tân Di chờ tới hồi âm từ phía nhân hiệu, tôn trọng Hứa Tân Di ý nguyện, người phát ngôn chỉ chọn một mình cô.

"Hiện tại em đang trên đà nổi tiếng, ai có đầu óc đều biết nên chọn như thế nào."

"Xem như huê nhau..."

Hứa Tân Di tâm tình thoải mái: "Còn có chuyện gì nữa?"

"Chuyện tốt."

An Nhã đưa một tấm thiệp mời cho cô: "Tạp chí《B?W》mời em đến cơ sở chính ở Paris tham gia tuần lễ thời trang cuối năm, thế nào? Có đi hay không?"

"Mời em?"

"Bingo, nhưng làm phiền em nhớ mang theo kẻ hèn quản lý này, cảm ơn, chị muốn đến tham quan show thời trang này thật lâu rồi."

"Đương nhiên là đi rồi, xin chị hãy đại biểu em cảm ơn tạp chí nhớ chân thành một chút."

An Nhã cảm thấy mỹ mãn.

"Còn có một bưu kiện gửi riêng cho em, không có việc gì chị đi trước đây."

An Nhã vừa đi vừa lầm nhảm: "Hình như quần áo vấy đầm trong tủ đều từng mặc qua hết rồi, mình phải shopping mới được, phải mặc gì cho sang chảnh đây ta, là là la..."

Hứa Tân Di cầm bưu kiện, vẫy tay chào An Nhã.

Chờ An Nhã đã rời khỏi, lúc này Hứa Tân Di mới mở bưu kiện kia.

Tờ giấy hơi mỏng từ túi bưu kiện được cô rút từ từ ra.

"Kết quả xét nghiệm AND..." Hứa Tân Di giật mình đầy kinh ngạc, tắt tiếng, vội đứng dậy đóng cửa văn phòng lại, khóa trái.

Thiếu chút nữa đã quên.

Một tuần trước cô liên hệ với phía bệnh viện làm xét nghiệm ADN xem đứa con trai kia của Hứa Vi Nhân có phải của Dịch Dương hay không? Hiện tại có rồi kết quả rồi!

Hứa Tân Di nhìn những dòng chữ được giấu hơn phân nửa ở trong túi bưu kiện... Kết quả xét nghiệm ADN, che lại trái tim, thở sâu, làm tốt chuẩn bị tâm lý. Lúc này mới từng chút từng chút một, chậm rãi rút lên.

Từ đầu trang đến cuối trang, bảy cái chữ to màu đỏ chói xuyên qua mi mắt cô.

—— Xác nhận không có quan hệ huyết thống.

Không có quan hệ huyết thống?

Đồng tử của Hứa Tân Di hơi co lại.

Con trai của Hứa Vi Nhân... Thật sự không phải của Dịch Dương?

Hứa Tân Di nhìn bảy cái chữ to màu đỏ trên tờ kết quả xét nghiệm ADN, ngăn người ngồi ngu ngơ ở tại chỗ một hồi lâu, trong lòng không có mùi vị gì, cảm xúc nói không nên lời, cũng không biết là nên vui mừng hay là nên cảm thấy tiếc nuối.

Nếu con trai Hứa Vi Nhân không phải của Dịch Dương, vậy chẳng phải là cô đã hiểu lầm Dịch Dương một thời gian dài, còn âm thầm chửi rủa anh ta?

Nghĩ đến phía trước cô nói năng hùng hồn đầy lý lẽ hoài nghi Dịch Dương, hiện tại nhìn đến đáp án chính xác không thể chính xác hơn, khó tránh khỏi chột dạ.

Hiểu lắm thì hiểu lắm thôi, mình cũng không có làm gì nên tội, chắc Dịch Dương không keo kiệt như vậy đâu hen?

Cùng lắm thì, nói lời xin lỗi thôi?

Mà xin lỗi cái gì?

Có cái gì để xin lỗi?

Là do Dịch Dương áp úng không chịu nói ra chuyện xảy ra vào bốn năm trước, bất kỳ một người vợ nào gặp phải trường hợp như thế này đều sẽ hoài nghi ông chồng của mình, con nào không nghi ngờ con đó méo phải người thường...

Đều là lỗi của Dịch Dương, là anh ta làm sai!

Chạng vạng, Hứa Tân Di chân trước về nhà, chân sau Dịch Dương cũng về.

"Ông xã, hôm nay làm việc có vất vả không anh?" Hứa Tân Di vừa vào cửa, đã ân cần cởi áo khoác giúp anh.

Dịch Dương dưới chân cứng lại, nhìn Hứa Tân Di mỉm cười đầy mặt.

"Cô lại muốn làm gì?"

"Em không muốn làm gì nha, em là vợ của anh, chăm sóc anh là bổn phận của em."

Hứa Tân Di treo áo khoác vest phẳng phiu, lại lấy một bộ đồ ở nhà từ phòng quần áo đưa cho anh: "Ông xã, thay quần áo cho nhẹ người đi anh."

Dịch Dương ấn đường dần dần lún sâu.

Lấy kinh nghiệm xương máu của anh tới nói, Hứa Tân Di biểu hiện như vậy, không phải gây chuyện, chính là đang chuẩn bị gây chuyện.

Dù sao lòng tốt của cô ta luôn làm mình bất an.

Nhưng anh cũng cố gắng đứng im nghe cô nói một hồi, cố gắng lắng nghe tiếng lòng của cô nhưng không nghe được âm thanh gì.

"Ông xã, anh làm sao vậy?"

"Không có việc gì."

Dịch Dương lấy đồ bước vào phòng tắm thay quần áo.

Sau khi tắm rửa xong, anh đẩy cửa ra, Hứa Tân Di đã bung một ly nước trái cây đưa tới trước mặt anh.

"Ông xã, chắc anh cũng khát nước rồi hen, đây là nước ép trái cây em đặc biệt làm cho anh đó, thuần thiên nhiên không bỏ đường, anh uống nhanh đi, đừng để lâu, coi chừng ô xy hóa?"

Ánh mắt Dịch Dương đặt ở ly nước trái cây kia, tay do dự, không biết có nên cầm lấy hay không.

Sau một lúc lâu mới hỏi: "Hứa Tân Di, cô muốn làm gì cứ việc nói thẳng!"

"Em không muốn cái gì hết nha!"

Hứa Tân Di nhét ly nước trái cây vào trong tay anh, lại đẩy anh ngồi xuống: "Ông xã, hai ngày sau anh có thời gian hay không?"

Tới tới.

Anh biết ngay mà, cảm thấy Hứa Tân Di đang chuẩn bị làm chuyện gì đó rất xấu xa.

Dịch Dương bình tĩnh, nét mặt như thường, hỏi: "Có chuyện gì?"

"Tuần lễ thời trang Paris..."

"Muốn đi? Ngày mai tôi sắp xếp cho cô, còn có chuyện gì nữa không?"

Hứa Tân Di muốn nói lại thôi: "Không phải! Tuần lễ thời trang Paris mời em đến tham dự, không cần anh sắp xếp cho em làm gì nữa đâu!"

Dịch Dương thấy lạ, lại hỏi tiếp: "Rốt cuộc cô muốn nói cái gì?"

"Tuần lễ thời trang Paris mời em, cho nên cuối tuần này có khả năng em phải bay đến Paris một chuyến, mấy ngày... Anh..."

Hứa Tân Di nhớ tới những lời dằn dò trước đó của ông nội, kêu cô có cơ hội thì dẫn theo Dịch Dương đi ra ngoài du lịch giải sầu.

"Anh... Anh có muốn đi chung với em hay không?"

—— "Xem như tôi nhận lỗi với anh vậy!."

Nhận lỗi?

"Hứa Tân Di, cô lại làm chuyện xấu gì rồi hả?"

"Em làm chuyện xấu gì?"

"Vậy người làm ta bồi người đi Paris tuần lễ thời trang?"

—— "Đi hay không đi thì nói dứt khoát một câu, boss lớn giống gì mà áp a áp úng?"

"Là ông nội... Nói trong khoảng thời gian này anh làm việc quá vất vả, phải đi ra ngoài du lịch giải sầu, giúp tinh thần khỏe mạnh."

"Thật sự?"

"Bằng không anh nghĩ cái gì?"

Một nửa ngày là vì việc này.

Dịch Dương cự tuyệt không chút do dự: "Không đi, không có thời gian."

"Ông xã, anh xác định..."

"Tôi xác định, tôi không có một chút hứng thú nào đối với loại tuần lễ thời trang này, chi lãng phí thời gian."

Hứa Tân Di nhìn xuống biểu cảm khinh bỉ cùng xem thường Dịch Dương.

"Thôi... Thôi được rồi."

Đình ——

Màn hình di động hiện lên nội dung tin nhắn WeChat.

Hứa Tân Di click mở vừa thấy, là Hàn Kiêu.

Hàn Kiêu: Nghe nói cô được mời đến tham gia tuần lễ thời trang Paris? Vừa lúc tôi cũng đi, kết bạn đi chung, cô thấy sao?

Lấy địa vị của Hàn Kiêu ở giới giải trí, tuần lễ thời trang Paris xem như anh ta đã đi chán.

Có mang theo một khách quen, không sợ giống một con nhà quê vừa mới lên tỉnh ngó đông ngó tây, Hứa Tân Di đương nhiên vui mừng đồng ý.

Lập tức trả lời ngay: Được nha!

—— "Không đi thì thôi, hừ, anh không đi có người khác đi."

—— "Mình nhớ rõ Hàn Kiêu đến tuần lễ thời trang Paris rất nhiều lần, chắc là rất quen thuộc các nơi ăn chơi nơi đó."

—— "Oh yeah!"

"....."

Dịch Dương xụ mặt, một hơi uống hết nước trái cây trong tay, cộp một tiếng, đặt mạnh cái ly không lên trên bàn.

Từ trong cổ họng rặng ra hai chữ: "Tôi đi!"

Tôi đi là được!

Chỉ cần tưởng tượng ra cảnh hai người đó sánh đôi đi trên đường phố Paris anh đã muốn giết người.

Hết chương 50

Chương 51: Dịch Dương nổi điên chạy tới Pari

Rạng sáng 1 giờ, người trong công ty giải trí của Hứa Tân Di đã về hết, nhưng phòng tập nhảy đèn được vẫn sáng trưng.

Bên trong cánh cửa khép hờ truyền đến tiếng nhạc, âm thanh bước chân đan chéo.

An Nhã trở về lấy một phần giấy tờ quan trọng, nghe được tiếng nhạc từ trong phòng tập nhảy trong lòng nghi vấn.

Đã trễ thế này, ai còn ở lại luyện tập vũ đạo?

Cô đẩy ra cửa phòng, thì nhìn thấy Giang Niệm đỏ mồ hôi đầm đìa đang luyện tập vũ đạo, có lẽ là thời gian luyện tập quá dài, toàn thân cậu đỏ mồ hôi và trên sàn nhà nơi nơi đều có vệt nước.

Âm nhạc dừng lại.

Giang Niệm ngồi xổm xuống, cúi đầu thờ hồng học, nhìn mồ hôi từ trên đầu tóc ướt át từng giọt từng giọt dừng ở trên sàn nhà, sau đó suy sụp ngã ngược ra phía sau, ngưỡng mặt nằm trên sàn nhà, nhìn trần nhà, một chút động tĩnh cũng không có.

"Giang Niệm? Cậu còn chưa về nghỉ ngơi nữa sao?"

Giang Niệm đang nhìn trần nhà, nghe giọng nói hơi giật mình, nghiêng đầu nhìn về phía cửa, thấy là An Nhã, không tiếng động ngồi dậy.

Thân là một người quản lý xuất sắc, An Nhã cảm thấy bản thân mình có trách nhiệm và có nghĩa vụ quan tâm đến thể xác và tinh thần khỏe mạnh của nghệ sĩ mình.

Cô đi vào phòng tập nhảy, ngồi xuống cạnh Giang Niệm, đưa cho cậu một lọ nước cùng khăn lông lấy ở ngăn tủ gần cửa.

"Đã trễ thế này sao em còn ở lại luyện tập?"

Giang Niệm im lặng, vịn ra bình nước uống một hớp, lại lấy khăn lông xoa xoa mồ hôi trên mặt cùng trên cổ.

"Hai ngày sau có một chương trình gameshow, em được yêu cầu biểu diễn vũ đạo tại chỗ, thừa dịp bây giờ còn có thời gian, luyện tập cho nhuần nhuyễn, miễn cho đến lúc đó xấu mặt."

An Nhã cười: "Đừng lo lắng, lấy vũ đạo của em, tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện xấu mặt..."

Giang Niệm ừ một tiếng, tiếp tục bảo trì im lặng.

Thần thái này khác xa cậu nhóc đầy ánh nắng mặt trời nói nói cười cười trong ấn tượng của An Nhã kia, Giang Niệm của bây giờ thật là mặt trái với Giang Niệm trước kia.

Hai ngày này, cô để ý quan sát Giang Niệm, thần thái không thuộc về độ tuổi này nên có, thần thái u buồn không có sức sống, ánh mắt nhìn đời không có độ ấm.

"Giang Niệm, tiến vào giới giải trí người cũng có hai năm rồi phải không, chị không biết cách em ở chung với người quản lý trước như thế nào, nhưng là ở chị nơi này, là nghệ sĩ của chị, thì không thể có bất kỳ chuyện gì dấu diếm chị, em hiểu rõ ý chị chưa?"

Giang Niệm ném khăn lông lên trên sàn nhà ở trước mặt, vẫn không nói một lời.

An Nhã cũng không kỳ vọng cậu nói câu nào.

"Em hẳn là nên rõ ràng, hiện tại hình tượng của em trước mặt fans là thiếu niên đẹp trai tràn ngập sức sống, truyền ra ngoài chính là năng lượng thanh xuân, nhưng em thử nhìn xem bản thân hiện tại của em đã thành cái dạng gì, còn có thanh xuân còn có năng lượng sao? Nhìn em không khác gì xác sống biết đi"

An Nhã thờ dãi: "Chị có hỏi qua Tân Di, em không nói chị cũng biết nguyên nhân tại sao em lại thành như vậy."

Giang Niệm rũ tay, cơ thể cứng đờ.

An Nhã có thể cảm nhận được hiện tại cơ bắp toàn thân đều cứng đờ.

"Em thích Tân Di phải không?"

Một liều thuốc mạnh trực tiếp làm Giang Niệm ngẩng đầu lên.

"Em không cần cảm thấy kinh ngạc."

An Nhã nói tiếp: "Nói thật, mấy cậu nhóc giống như em, chị tiếp xúc vượt qua ba con số"

"Chị thực hiểu biết trong lòng mấy cậu nhóc có độ tuổi như em đang suy nghĩ cái gì, em thích Tân Di phải không? Ở Thiên Ngu hai năm là vì con bé, ngày đó ở CLB Ung Phúc cũng là có ý, ngay cả vụ tình cờ gặp ở phim trường cũng vậy, phải không?"

Hầu kết của Giang Niệm lẩn lộn, muốn nói cái gì, đôi môi khẽ nhếch, nhưng sau một lúc lâu cũng không nói gì.

"Em đừng gấp gáp phủ nhận, cũng đừng cảm thấy thẹn thùng, thích một người là không có sai. Huống chi chuyện Tân Di kết hôn không có bao nhiêu người biết, em thích một phụ nữ có chồng không phải lỗi của em."

An Nhã chú ý tới, khi cô nói đến "phụ nữ có chồng", ánh mắt Giang Niệm âm u càng sâu.

"Em còn trẻ, còn chưa nếm qua mùi vị tình yêu, tình cảm nảy sinh trong độ tuổi thiếu niên chỉ là do em còn ngây thơ và hiếu kỳ mà thôi. Có khả năng em đối với Tân Di cũng không có tình yêu xúc động giữa nam nữ, chờ sau này em gặp được cô gái trong đời mình, khi đó em sẽ..."

"Em biết cảm giác đó như thế nào."

Giang Niệm nhìn An Nhã: "Chị An Nhã, nếu, em nói là nếu, nếu chị Tân Di không có kết hôn, chị ấy sẽ thích em sao?"

An Nhã thật không biết là nên lừa cậu hay là nên nói thật.

"Vấn đề này, không có nếu, Tân Di... Con bé..."

Giang Niệm nói: "Em muốn biết."

An Nhã giọng hơi trầm, nói: "Tân Di... Con bé..."

"Em muốn nghe lời nói thật." Giang Niệm nặng nề nhìn cô.

Cái này kêu chưa nhảy xuống Hoàng Hà chưa từ bỏ ý định.

"Ok, nếu em muốn nghe lời nói thật, vậy chị sẽ nói thật."

Giang Niệm khần trương nhìn An Nhã, đáy mắt mang theo một tia may mắn, ngừng thờ.

"Nếu Tân Di không có kết hôn, lấy sự hiểu biết của chị đối với Tân Di mà nói, chắc chắn con bé sẽ không thích em."

Giang Niệm đáy mắt chờ mong dần dần biến mất.

Thật ra cậu đã sớm đoán được, chỉ là không có chính tai nghe được đến đáp án, nên trong lòng vẫn luôn có ảo tưởng rằng chị ấy sẽ thích mình.

"Bởi vì em nhỏ tuổi hơn chị ấy sao?"

"Không phải nhỏ tuổi hay lớn tuổi, tuổi tác không là vấn đề. Giang Niệm, tính cách của em, cách em suy nghĩ, cách em ứng xử đều không phải là loại hình Tân Di thích."

"Dịch Dương là loại hình chị ấy thích?"

An Nhã cười khổ: "Đương nhiên, nếu không sao con bé lại đau khổ chờ đợi Dịch Dương trong suốt hai năm kia chứ?"

Đau khổ chờ đợi?

Giang Niệm ấn đường nhíu lại.

Sau khi biết đối tượng kết hôn của Hứa Tân Di là Dịch Dương, cậu đã từng điều tra qua Dịch Dương.

Không có người biết anh ta đã kết hôn với chị Tân Di là sự thật, hai người che dấu chuyện này đến kín mít, bất kỳ trường hợp nào có sự xuất hiện của Dịch Dương, đều chưa từng xuất hiện bóng dáng của Hứa Tân Di.

An Nhã nói đau khổ chờ đợi?

"Đau khổ chờ đợi? Dịch Dương không thích chị Tân Di?"

An Nhã không có thói quen nói về chuyện vợ chồng người ta cho người khác đó nghe: "Không có gì."

Thấy An Nhã che che dấu dấu, cậu cũng đã đoán được.

"Em nói đúng rồi phải không? Dịch Dương căn bản không thích chị Tân Di, nếu không thì tại sao mấy năm nay một chút tin tức cũng chưa truyền ra tới. Nếu thật thích, cho dù che miệng lại, cũng có thể từ trong ánh mắt nhìn ra tới."

"....."

An Nhã thở dài: "Đúng vậy, em nói không sai."

"Trước kia Dịch Dương không quá thích Tân Di, nhưng mấy chuyện đó đều là quá khứ, hiện tại tình cảm hai vợ chồng bọn họ rất tốt. Cậu bạn nhỏ Giang Niệm à, em đừng nhớ thương một phụ nữ đã có chồng nữa, chúng ta buông tập niệm độc súc ở giới giải trí không tốt hay sao. Sớm hay muộn gì cũng có một ngày em sẽ hiểu rõ cảm giác động tâm là gì."

"Được rồi, đã rạng sáng, em chạy nhanh trở về nghỉ ngơi đi, để chị chờ em về."

An Nhã đứng dậy, Giang Niệm vẫn không động dậy, ngồi im như tượng ở tại chỗ.

"Không cần, em có thể tự về."

Thằng nhóc đáng chết này, tại sao lại cứng đầu đến như thế?

An Nhã trầm giọng.

Một thằng nhóc cứng đầu như vậy... Đừng nói là Tân Di, chính là bản thân cô cũng không thể khống chế được.

"Ok, vậy trên đường cẩn thận một chút, có việc cho gọi điện cho chị, chị đi trước."

Cửa phòng tập đóng lại.

Giang Niệm cứng người ngồi tại chỗ thật lâu.

Cảm giác động tâm?

Cậu hơi hơi mỉm cười, bật dậy, đứng ở trước cửa sổ phòng tập, nhìn ra ngoài, khung cảnh thành phố đèn đuốc sáng trưng.

Sao cậu lại không biết cảm giác động tâm là gì kia chứ?

Tuổi còn nhỏ?

Ha!!!

Sáu năm trước, cậu đã trưởng thành rồi.

Hôm sau, nhân viên trong công ty của Hứa Tân Di một đám ngồi ngáp liên tục không dứt.

Không có cách nào khống chế được nha, trong khoảng thời gian này Hứa Tân Di đỏ lên, Giang Niệm nổ tung nổi tiếng trong một đêm, không ít người đỏ mắt, muốn bôi đen. Bọn họ phải làm việc xuyên suốt để đề phòng ngừn bạo lực internet.

Hiện tại, trên mạng có cái gió thổi cỏ lay hay chỉ cần nơi nào đó truyền ra cái gọi là lịch sử đen tối, bọn họ phải bò dậy xem tình huống xử lý ngay.

Chính là có quân đoàn ề kíp kíp thời xử lý những chuyện này, Hứa Tân Di và Giang Niệm mới không bị ngôn luận của anti fans đè chết.

"Trong khoảng thời gian này mọi người đã vất vả rồi."

Hứa Tân Di mua bữa sáng và điểm tâm bao mọi người trong công ty.

"Mọi người lại kiên trì thêm một thời gian nữa, chờ tôi từ Paris trở về, sẽ mua quà tặng cho mọi người có được không?"

Quà từ Paris là nên có, dù sao cô cũng là bà chủ của người ta, từ lúc thành lập công ty đến nay cũng chưa từng thưởng cho nhân viên cái gì, thật mất mặt.

Lời vừa ra, mọi người đã sôi nổi ồn ào.

"Bà chủ, cơ sở chính của LV ở Paris đó, có phải bà chủ cũng nên tặng cho mỗi người một cái hay không?"

Hứa Tân Di một câu đồng ý: "Ok!"

"Nữ mua túi LV, nam không có dùng được, bà chủ bắt công."

"Đàn ông mấy người không biết tặng cho bạn gái sao?"

"Không có bạn gái thì tặng cho ai?"

"Ai thêm quan tâm anh tặng cho ai!"

Hứa Tân Di cười: "Được rồi, mọi người suy nghĩ cho kỹ muốn cái gì, sau đó tìm An Nhã nói ra nguyện vọng, ok!."

Sau một trận tiếng hoan hô, Hứa Tân Di trở lại văn phòng.

An Nhã sau lưng đi theo vào: "Tân Di, đây là hợp đồng phía nhãn hiệu gửi tới, em nhìn xem, nếu không có ý kiến gì thì hai ngày sau chúng ta tham gia họp báo buổi ký hợp đồng đại ngôn."

Hứa Tân Di nhìn nhìn hợp đồng: "Tạ Trì đâu? Em đá anh ta ra khỏi dự án, anh ta phản ứng ra sao?"

"Còn có thể có phản ứng gì nữa, chị nghe những người quen biết với Tạ Trì nói, anh ta tức giận muốn nhập viện, sau này sẽ không đội trời chung với em."

Hứa Tân Di cười: "Không đội trời chung, không phải tất cả mọi người đều sống chung dưới một bầu trời sao? Anh ta không nên dựa vào em, vụ tạp chí kia nhìn một chút thì tốt rồi, đâu đến nỗi bị mọi người xa lánh như bây giờ. Chuyện này không nói nữa, em và Tạ Trì xem như thanh toán xong, chúng ta nói đến chuyện thứ sáu này bay đến Paris đi."

"Chị đã liên lạc với phía bên kia rồi, còn nữa chị cũng đã hẹn với chuyên viên trang điểm giúp em, em biết đó, tuần lễ thời trang lần này được các truyền thông trong nước vô cùng đề ý, chúng ta cần phải thật rực rỡ, thật chói mắt, tuyệt đối không thể thua bất kỳ giống cái nào..."

Hứa Tân Di cắt ngang An Nhã, sợ cô càng nói càng đi lố: "E hèm! May mắn có Hàn Kiều cùng đồng hành, nếu không khẳng định em sẽ nhảm chán đến chết."

Trước kia, Hứa Tân Di chưa bao giờ nhận được thiệp mời đến dự show thời trang quốc tế, thứ nhất, nghề nghiệp của cô là diễn viên, không giao tiếp nhiều với người trong giới thời trang, thứ hai, anti fans của cô chiếm phần lớn nhất trong giới giải trí, ai dám mời cô.

Cho nên, giới thời trang trong nước lẫn quốc tế, một người quen cô đều không có.

Thứ sáu, hành trình đúng hẹn đã tới, việc Hứa Tân Di và Hàn Kiều chịu lời mời tham gia tuần lễ thời trang, fans cũng đã biết, nên sân bay toàn là fans của Hàn Kiều đến đưa tiễn, dòng fans cuộn cuộn mênh mông.

Hàn Kiều nhìn thoáng qua tình trạng tại sân bay, kín người hết chỗ chen lấn, anh sợ sẽ xảy ra nhiều loạn, nên liên lạc với ban giám đốc sân bay, cùng Hứa Tân Di lặng lẽ đi đến lối dành cho khách VIP.

Nhưng cho dù là lối VIP, chỗ đó cũng có không ít fans nằm vùng mai phục sẵn.

Vừa thấy bóng dáng Hàn Kiều, triệu lần kích động, fans sôi nổi anh dừng nhào lên.

"Hàn Kiều Hàn Kiều! Em là fans của anh, em rất rất yêu anh!!!"

"Hàn Kiều em thích anh đã mười năm! Từ lúc anh xuất đạo đã bắt đầu thích anh, anh có thể ký tên cho em được không?"

"Hàn Kiều! Em phải sinh con cho anh!"

Chỉ có mười fans thôi cũng đã chế tạo ra hiện trường đầy hỗn loạn.

Trong mắt chỉ biết đến Hàn Kiều, nên mọi người đi chung với Hàn Kiều đều bị cam chịu trở thành nhân viên của anh.

Nhân viên an ninh sân bay vội vàng chạy đến duy trì trật tự, fans vừa thấy bảo vệ, càng thêm kích động, một người nhào lên phía, ý đồ tự hy sinh đột phá vòng vây, vô tình xô An Nhã té vào trong lòng ngực của Lạc Kiệt.

Hứa Tân Di lao đảo thiếu chút nữa té ngã, may mắn có Hàn Kiều đứng sát người, tay mát lạnh đỡ cô một tay.

"Không có sao chứ?"

Nón trên đầu Hứa Tân Di rơi ra, kính râm cũng rớt.

"Không có sao."

Rốt cuộc an ninh sân bay cũng đã ngăn cách fans ở ngoài vòng vây, đoàn người có thể đi được.

"Thật xin lỗi, nhưng xin mọi người tuân thủ giữ gìn trật tự sân bay dùm, cảm ơn!"

Có nhân viên an ninh che chở, đoàn người bước nhanh lên máy bay.

Khoang hạng nhất cũng có vài fans trà trộn vào, còn có người âm thầm lặng lẽ quay mọi hành động của Hàn Kiều, có người xông lên muốn chụp ảnh chung.

Hàn Kiều sớm đã thành thói quen loại trường hợp giống như này, nhưng Hứa Tân Di thì không có.

Anh gọi tiếp viên hàng không đến, nói rõ tình huống, lúc này fans mới an phận chút.

Cuối cùng, sau khi bay suốt mười một mười hai tiếng, Hứa Tân Di ngủ một giấc ngủ an ổn vượt qua đoạn thời gian buồn tẻ chán ngắt này.

Cô và Hàn Kiều đều đang ở trên máy bay, nên có điều không biết, chính là fans bởi vì chuyện này mà làm ầm ben lên.

Nguyên nhân gây ra là fans đóng quân khắp sân bay nhưng không có gặp được Hàn Kiều, sau khi máy bay cất cánh mới phát hiện Hàn Kiều là đi lối VIP, mà cùng lúc đó, fans mai phục ở lối VIP đặc ý đào dật đăng lên diễn đàn, đẩy tự hào cùng hạnh phúc nói rằng bản thân gặp được Hàn Kiều, rước lấy không ít tiếng hét hâm mộ.

Nhưng thực mau, có nhiều fans hận không thể phóng to lỗ chân lông của Hàn Kiều một trăm lần để tự sướng cho đã, thì đã mò ra được hình ảnh Hứa Tân Di đang đi bên cạnh Hàn Kiều.

Đó là một video ngắn, bởi vì chen chúc nên Hứa Tân Di nuốt chút nữa té ngã, được Hàn Kiều nâng dậy.

Đoạn video ngắn này bị fans tung lên fandom, fans Hàn Kiều trực tiếp bạo loạn.

"Sao lại thế này? Tại sao mình thấy được gương mặt của Hứa Tân Di trong đây?"

"Tại sao Hàn Kiều và Hứa Tân Di lại cùng nhau xuất hiện ở sân bay?"

"Là đến tham gia tuần lễ thời trang sao?"

"Tuần lễ thời trang? Hứa Tân Di có thể nhận được thiệp mời đến tuần lễ thời trang? Phiên mọi người thanh tỉnh một chút, hiện tại tuần lễ thời trang chỉ cần ra tiền, ai cũng có thể đi, khẳng định là bỏ tiền ra!"

"Nói không chừng là đi kè thì sao!"

"Đi kè thì đi kè, tại sao lại đi chung với Hàn Kiều?"

"A a a a trên mạng nói không phải là thật sự phải không? Nghe nói lúc Hàn Kiều và Hứa Tân Di đóng phim chung bộ《 hoàng đồ 》, hai người lâu ngày sinh tình, a a a a tôi không tin!"

"Nhìn bộ dáng rất giống a, nhớ trước đó Hứa Tân Di bị bôi đen không, Hàn Kiều còn tự đăng Weibo nói chuyện thay cô ta, sau đó hai người còn bắt tay chụp chung tạp chí, tôi cảm thấy hai người kia khẳng định có mờ ám!"

"Không phải có lời đồn sau lưng Hứa Tân Di có kim chủ che chở sao? Còn từng qua lại dây dưa không rõ với nhiều nam diễn viên, một người phụ nữ có cuộc sống cá nhân hỗn loạn như vậy, khẳng định là Hứa Tân Di quyến rũ Hàn Kiều! Hàn Kiều xin anh thanh tỉnh một chút, đừng bị con kỹ nữ cao cấp này lừa!"

Con sóng phản nộ từ fans ở trên mạng đợt này cao hơn đợt kia.

Theo thời gian, càng ngày càng nhiều fans Hàn Kiều biết về việc này, bị người có tâm lợi dụng, thừa dịp hai người còn ở trên máy bay, các tài khoản bôi đen nối liền không dứt, làm chuyện càng ngày càng trầm trọng, Hứa Tân Di mới tẩy trắng không quá hai ngày, lại chọc phải một thân tanh hôi.

Cái gì mà tiêu tiền đi kè tuần lễ thời trang Paris.

Cái gì mà vì thiệp mời mà xả thân quyến rũ Hàn Kiều.

Cái gì mà bị kim chủ bao dưỡng, hiện tại vì tài nguyên leo lên Hàn Kiều...

Bôi đen có nội dung, có cú pháp, từng từ từng câu chữ đều mang ý nghĩ sâu xa, một từ một chữ về Hứa Tân Di đều đâm thẳng vào trong lòng fans Hàn Kiều.

Khi Hứa Tân Di và Hàn Kiều xuống máy bay, bật di động sang chế độ chuyển vùng lên thì tin tức Weibo cùng cuộc gọi đến vang không ngừng, đầu bên kia điện thoại quả thực sắp mau điên rồi.

Thật ra mau điên không ngừng ê kíp của Hứa Tân Di và Hàn Kiều, mà bộ phận quan hệ xã hội và PR của tập đoàn Dịch thị cũng mau điên rồi, không phải, họ sắp bị giết rồi.

Không hiểu sao đã hai ngày nay tâm trạng của Dịch Dương rất tệ, phải nói là cực kỳ tệ. Tất cả nhân viên bộ phận trong tập đoàn sắp bị sát khí của anh cách không chém thành ngàn mảnh, cả đám rút vào nhau run cầm cập.

"Chút việc nhỏ còn muốn tới hỏi tôi? Anh ngồi lâu trên cái ghế giám đốc nên chán rồi phải không?"

"Hạng mục này một tháng trước tôi cũng đã toàn quyền giao cho mấy người, tại sao hiện tại còn cần phải thương lượng lại mọi việc với tôi? Anh ngồi lâu trên cái ghế giám đốc nên chán rồi phải không?"

"Loại việc nhỏ này còn muốn tới hỏi tôi? Tìm phó tổng giám đốc! Đừng lãng phí thời gian của tôi!"

"Hạng mục này giao cho bộ phận mấy người đã có hơn nửa năm, thời điểm mấu chốt cuối cùng còn có thể xảy ra lỗi? Ý định lãng phí thời gian của tôi? Thích bị sa thải chung cả đám đúng không?"

Những lời mắng chửi không dứt từ trong văn phòng Dịch Dương truyền ra ngoài. Hôm nay là hai ngày cuối tháng, vì là cuối tháng nên báo cáo đặc biệt nhiều, hơn nữa các cuộc họp lớn nhỏ diễn ra đều đều trong ngày, Dịch Dương ngắt thời gian ăn cơm còn mười phút để dành cho họp báo cáo cuối tháng.

Những bộ phận phụ trách hạng mục, từng đoàn từng đoàn từ văn phòng vào ra lại ra vào, bị boss mắng không thương tiếc trước mặt cấp dưới, sắc mặt những người giữ chức vụ cao càng không đẹp tâm tình càng không tệ.

Nhóm thư ký và trợ lý đứng trước cửa văn phòng cũng sôi nổi châu đầu ghé tai.

"Hôm nay tổng giám đốc làm sao vậy? Núi lửa phun trào quá dữ dội!"

"Hôm nay? Mấy ngày trước cô không có đi làm sao? Núi lửa phun trào đã ba ngày nay rồi."

"Rốt cuộc là chuyện như thế nào? Từ trước đến nay tổng giám đốc rất ít tức giận đến level cao như vậy!"

"Triệu Bản, anh biết không?"

Triệu Bản lắc đầu: "Không biết."

Anh nào biết lý do nguyên nhân gì làm tâm trạng boss tệ đến như vậy, đều ngu ngơ như những người khác, ôm một phần văn kiện trong lòng ngực, tâm trạng thấp thỏm lo âu, không dám mở cửa bước vào.

Anh đã nhìn ra số phận trong mấy phút nữa của mình, đợi lát nữa anh vừa đặt chân vào điện diêm la, à không là văn phòng của boss, chỉ cần vừa đặt tài liệu trên tay lên trên bàn, sẽ ăn chửi ngay, làm không khéo còn có nguy cơ thất nghiệp.

Ráng thôi chứ biết sao giờ, chửi thì cứ chửi đi, nhào lên đi Triệu Bản, ăn chửi nhanh nhanh còn đi ăn cơm, không gì quan trọng bằng no bụng.

Triệu Bản chuẩn bị tốt tư tưởng, hít sâu, gõ cửa văn phòng.

Đáp lại anh, là một giọng điệu lạnh đến rớt một lớp da.

"Vào."

Triệu Bản anh dừng đầy cửa bước vào, đặt một tập tài liệu lên trên bàn làm việc của Dịch Dương.

Dịch Dương ngồi phía sau bàn làm việc, ấn đường nhíu chặt, lạnh mặt, mở tài liệu ra, xem xong, sắc mặt càng đen, quăng bút máy lên trên bàn.

"Tại sao nó lại xuất hiện ở trên bàn làm việc của tôi, không phải nên đặt trên bàn của phó tổng giám đốc hay sao? Không phải tôi đã nói những hạng mục nhỏ lẻ chỉ cần chữ ký của phó tổng giám đốc không cần đích thân tôi ký? Hay phó tổng giám đốc bận đến nỗi không có thời gian xử lý phải để tổng giám đốc như tôi giải quyết, anh ta bận hơn tôi sao?"

Triệu Bản giải thích nói: "Là phó tổng giám đốc nhờ tôi đem đến cho ngài nhìn một cái, nếu không có vấn đề..."

"Triệu Bản, toàn bộ cái tập đoàn này từ trên xuống dưới không phải chuyện gì cũng đều bắt tôi phải giải quyết, tôi không có nhiều thời gian xử lý mấy việc tầm thường này."

"Từ nay về sau, không phải những hạng mục đặc biệt có giá trị trên bảy con số thì đừng để nó xuất hiện ở trên bàn làm việc của tôi, công ty có phó tổng giám đốc, có giám đốc từng bộ ngành làm việc theo cấp bậc, tôi thuê mấy người về làm việc cho tôi để làm gì, nghỉ hết cả đám đi, mình tôi làm được rồi!"

"Nghe cho kỹ đây, nếu sau này tôi mà thấy những gì không đáng xuất hiện trên bàn làm việc của tôi thì tôi sẽ sa thải toàn bộ nhân viên trong bộ phận đó, hiểu chưa?"

"Dạ, đã hiểu thưa tổng giám đốc, tôi đã nhớ kỹ." Nói xong, Triệu Bản lấy tài liệu về, vội vàng đi ra ngoài.

Lúc Dịch Dương bắt tay tiếp nhận tập đoàn, còn chưa quá quen thuộc đối với nghiệp vụ trong tập đoàn, cũng như tính tình của từng nhân viên cấp cao, cũng không đủ tự tin đối với năng lực của mình. Lúc này đây, anh mới ra quyết định, tất cả những quyết sách dù lớn hay nhỏ đều phải hỏi anh, và được sự đồng ý của anh mới được thông qua.

Anh ôm việc quá nhiều, nên lượng công việc cũng gấp chục lần so với những người ngồi trên ghế tổng giám đốc khác, thời gian cá nhân của anh cũng ít hơn người khác.

Nhưng không thể không nói, đây là một lối tắt nhanh chóng hiểu biết cách vận hành cũng như nắm giữ mọi tin tức có liên quan đến tập đoàn Dịch thị.

Hiện tại, anh đều đã nắm giữ Dịch thị trong tay, không cần thiết lại dùng phương pháp như trước kia để quản lý.

Giải quyết xong một tập folder cuối cùng trên bàn làm việc, Dịch Dương nhẹ nhàng thở ra.

Thời gian trên màn hình máy tính đã là thứ sáu ngày...

Thứ sáu, chắc Hứa Tân Di đã đến Paris.

Nhớ tới hình ảnh Hứa Tân Di nhảy nhót hí hửng tham gia tuần lễ thời trang, mà chính mình lại bởi vì bận công việc thoát không được thân, Dịch Dương tính tình nhịn không được phun lửa.

Đi chung với Hàn Kiều hạnh phúc đến như vậy?

Mở ra di động, chú ý thông tin về Hứa Tân Di, về tuần lễ thời trang, đứng đầu là một video, tiêu đề thu hút tầm mắt của anh.

—— Hàn Kiều cam chịu mối quan hệ giữa anh và Hứa Tân Di?

Mối quan hệ?

Quan hệ gì?

Dịch Dương click mở video.

Bối cảnh ồn ào của sân bay, Hàn Kiều dịu dàng ảm áp đỡ Hứa Tân Di, có người còn cho thêm âm nhạc lãng mạn, động tác Hàn Kiều đỡ Hứa Tân Di còn cho thêm hiệu ứng quay chậm lặp lại một lần, hai lần, mười lần.

Khu bình luận càng là khí thế ngất trời.

Thậm chí còn có người đăng lên ảnh chụp lên trên máy bay.

Hứa Tân Di và Hàn Kiều ngồi sát nhau, thoạt nhìn như cặp tình nhân đi nghỉ phép.

Trên ảnh chụp còn có dòng chữ, tình yêu là gì, tình yêu chính là em. Còn cố ý ghép hình hai người ôm nhau trên máy bay, muốn bao nhiêu lãng mạn có bấy nhiêu lãng mạn, muốn bao nhiêu tình cảm có bấy nhiêu tình cảm.

"....."

Dịch Dương có cảm giác có xanh mọc đầy trên đầu, trăm giọng gọi điện thoại nội tuyến.

"Triệu Bản, vào đây."

Mới vừa trả tài liệu cho phó tổng giám đốc, Triệu Bản một giây cũng không ngừng, lập tức đi vội vào văn phòng Dịch Dương.

"Thứ bảy, chủ nhật cùng với thứ hai, thứ ba tuần sau sẽ là thời gian nghỉ ngơi của tôi, tôi muốn đi Paris, lập tức lập tức, chuẩn bị mọi thứ cho tôi."

"Thứ hai?"

Triệu Bản nhắc nhở anh: "Nhưng thưa tổng giám đốc, thứ hai tuần sau..."

Dịch Dương lạnh lùng nhìn sang.

Triệu Bản biết nghe lời, mỉm cười nói: "Ngài yêu cầu ở Paris tận bốn ngày sao? Tôi lập tức sắp xếp hành trình cho ngài ngay."

8 giờ tối cùng ngày, Dịch Dương bước lên máy bay.

Mười hai tiếng sau đã đặt chân đến trước cửa khách sạn Hứa Tân Di ở, hôm nay anh muốn nhìn hai người kia ái muội như thế nào ở trước mắt anh.

Nếu Hứa Tân Di thật sự dám làm bất kỳ chuyện gì khác... Vậy ly hôn!

Không, anh sẽ giết đôi dâm phu dâm phụ sau đó mới ly hôn!

Hết chương 51

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nữ Phụ Không Muốn Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Bị khinh bỉ

Trong khi Dịch Dương còn đang trên máy bay, Hứa Tân Di và Hàn Kiều cũng đã xuống máy bay và đang làm thủ tục tại sân bay.

Mới vừa chuyển vùng xong thì di động vang không ngừng, cho dù đang trên đường đi tới khách sạn, thì di động của An Nhã và Lạc Kiệt cũng vang không dứt, một cuộc lại tiếp một cuộc, miệng đều nói khó.

Ngược lại, hai người thân ở trong trung tâm bão lại rất bình tĩnh.

Nhìn những tin đồn nhảm nhí trên mạng, thậm chí Hứa Tân Di còn có chút kinh ngạc, thật sự khó có thể tin.

Việc này sao có thể truyền thành như vậy? Cô và Hàn Kiều nhìn giống người yêu đến như vậy sao?

Cái video ngắn Hàn Kiều đỡ cô kia, thật sự không phải bởi vì âm nhạc thêm pha quay chậm cộng với hiệu quả photoshop mới trở nên ái muội như vậy sao? Fans mù hết rồi sao mà nhìn không ra?

Ai ở sau lưng cố ý hại cô?

"Không phải khen chứ, video này làm thật là có chút ý tứ..."

nói chuyện điện thoại xong, đem hết thấy an bài hảo Lạc Kiệt click mở sân bay Hàn Kiều nâng dậy Hứa Tân Di video, ý vị thâm trường cười nói, "Thật giống."

Hàn Kiều nhìn Lạc Kiệt liếc mắt một cái, cái gì cũng chưa nói.

Nhưng Hứa Tân Di lại thấy có lỗi: "Thật xin lỗi anh Hàn, thật sự em không ngờ chuyện sẽ biến thành dạng này."

Tuy nói việc này không thể trách cô, nhưng tốt xấu gì Hàn Kiều người ta cũng bị liên lụy bởi vì danh tiếng xấu của cô.

"Không phải em sai, em không cần thiết xin lỗi."

Thái độ Hàn Kiều nhẹ nhàng ảm áp, đối việc này còn muốn để bụng hơn so với Hứa Tân Di, anh hỏi Lạc Kiệt: "Chuyện như thế nào rồi?"

"Yên tâm đi, tôi đã liên hệ với đội ê kíp của công ty rồi, phía công ty sẽ mau chóng xử lý việc này."

An Nhã nghĩ nghĩ, nói: "Tân Di, đợi lát nữa đến khách sạn chúng ta đổi phòng"

"Ừm."

*Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, hiện tại Hứa Tân Di bị theo dõi, chỉ sợ có fans điên cuồng làm ra những chuyện động trời.

*Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất: là việc cẩn thận, cẩn trọng, đề phòng những việc không hay, khó lường trước sẽ xảy ra.

Một chiếc siêu xe limousine, phía sau khá dài, ngồi bốn người dư dả.

Bốn người ngồi trong xe nhưng trong lòng lại mang tâm sự khác.

Lạc Kiệt thường thức di động, thỉnh thoảng nhìn An Nhã, thỉnh thoảng nhìn di động, biểu tình hơi do dự.

"An tiểu thư, đợi lát nữa có thời gian tâm sự hay không?" Từ sân bay, An Nhã bị đám người đẩy vào trong lòng ngực mình, anh vẫn luôn đang suy nghĩ làm cách nào để có cơ hội ở chung với An Nhã.

Thật An Nhã cũng không để trong lòng, rốt cuộc scandal lần này khá lớn, hai bọn họ phải ngồi lại bắt tay nghĩ cách giải quyết chuyện này.

Huống chi, ở trong cảm nhận của cô đã đóng mác gay cho Lạc Kiệt, một người đồng tính có thể có ý xấu hứng thú gì với cô?

"Nói chuyện? Được."

Xe ngừng ở trước cửa một khách sạn năm sao cao cấp.

Đứa bé giữ cửa đi lên mở cửa, lấy hành lý từ cốp sau xe ra. Ngay sau đó, có hai chiếc xe theo sau mà đến, là xe chở đoàn đội ê kíp của Hứa Tân Di và Hàn Kiều, gồm trợ lý, stylist và chuyên viên trang điểm.

Trong khoảng thời gian diễn ra tuần lễ thời trang, có không ít những ngôi sao lớn đăng ký phòng ở khách sạn này, an ninh của khách sạn rất tốt, nên rất được lòng những khách quý thích sự riêng tư. Từ lúc bước vào sảnh khách sạn đến vào thang máy, không người lạ nào đột nhiên lao tới hỏi hay đòi chụp hình chữ ký.

An Nhã đem một thẻ khóa từ của khách sạn cho Hứa Tân Di: "Phòng số 1902, đợi lát nữa chị đến tìm em sau."

Hứa Tân Di tiếp nhận thẻ khóa từ phòng khách sạn: "Ừm."

Lạc Kiệt cũng đưa một thẻ từ cho Hàn Kiều, số phòng 1905.

Mà Lạc Kiệt và An Nhã vốn dĩ muốn cả bốn người ngồi xuống tìm cách xử lý scandal lần này, nhưng thấy hai người kia mệt mỏi, nên đành đến phòng của An Nhã.

Quản lý của hai người nói chuyện với nhau sẽ dễ giải quyết hơn.

Vào phòng, An Nhã cởi áo khoác dày nặng ra, ngưỡng mặt dựa vào trên sofa.

Bay suốt mười mấy tiếng còn đi xe một đường dài, rốt cuộc chân cũng chạm đất.

Cô họng có chút khát, lại từ tủ lạnh lấy ra hai bình nước, ném cho Lạc Kiệt một chai.

Cô căn bản không xem Lạc Kiệt là một thằng đàn ông, cô không kể vai sát cánh, xưng chị em là đã tôn trọng giới tính của Lạc Kiệt.

"Nói đi, có phải scandal lần này phía công ty mấy người thấy khó giải quyết? Không sao, nói thẳng, phía chúng tôi có thể đơn phương bác bỏ tin đồn, không cần các người ra mặt trước."

"Đừng, Hàn Kiều đã nói rõ với anh, chuyện này từ phía tại anh ra mặt giải quyết, phía em mới là chân chính người vô tội."

Lạc Kiệt ngồi đối diện với cô, nói: "Việc này nếu phía tôi đã nói sẽ giải quyết, thì không cần công ty em nhọc lòng, vốn dĩ chuyện này bên em cũng không có làm gì sai..."

Anh dùng một chút, mở chai nước khoáng uống một ngụm cho đỡ khát.

"Công ty đã nói với anh, những tài khoản bịa đặt bôi đen kia công ty sẽ giải quyết bọn họ trước, sau đó sẽ lên tiếng làm sáng tỏ scandal. Đến lúc đó, phía công ty em đi theo chứng nhận mọi việc là được."

An Nhã gật đầu.

"Thật ra anh khá tò mò, An tiểu thư em có năng lực có tiêu chuẩn, tại sao nhiều năm như vậy chỉ mang một mình Hứa Tân Di? Mang nhiều mấy người không phải càng kiếm thêm tiền và danh tiếng hay sao?"

"Tôi không quan trọng chuyện tiền bạc, có kiếm được hay không với tôi không sao cả."

"Chỉ là do thích công việc này thôi, mang quá nhiều người chỉ tổ mệt thân. Hơn nữa cũng không có không gian riêng tư, Tân Di khá tốt. Trên cơ bản, con bé cũng không có gây ra nhiều chuyện làm tôi vội sút đầu mề trán cho lắm..."

"Chắc anh rất bận, trên tay trừ bỏ Hàn Kiều còn có thêm vài ngôi sao nữa, không có không gian riêng dành cho bản thân à?"

"Còn chịu đựng được, hai năm đầu rất bận bịu. Hiện tại chỉ tập trung vào Hàn Kiều, tuy rằng vẫn còn chút nhọc lòng, nhưng so với trước đây thấy khá hơn nhiều."

Lạc Kiệt lấy ra di động: "Em thấy đó, chúng ta quen nhau lâu như vậy, kết bạn WeChat, có chuyện liên lạc cũng nhanh hơn?"

"Ok." An Nhã hoàn toàn không có phòng bị.

Đã kết bạn WeChat xong, thân thể mỗi một của An Nhã hiển nhiên không có cách nào chống đỡ tiếp tục tại đây nói chuyện phiếm với anh.

"Không có chuyện gì thì tôi đi về nghỉ ngơi đây, ngày mai là ngày diễn ra tuần lễ thời trang, hôm nay tôi phải ngủ đủ giấc bổ sung sức sống cho làn da, ngày mai gặp."

Lạc Kiệt buông chai nước khoáng xuống bàn, nghĩ nghĩ, nói: "Có chuyện muốn hỏi một chút. Hứa tiểu thư gia nhập giới giải trí cũng đã nhiều năm như vậy, vẫn luôn không nghe chứng thực chút scandal tình cảm nào, không biết Hứa tiểu thư thích loại hình đàn ông nào?"

An Nhã nhướn mày, Hàn Kiều là gay, Lạc Kiệt cũng là gay, muốn dẫn mối cho ai đây?

"Anh là người thứ hai hỏi tôi vấn đề này."

Lạc Kiệt nghe hiểu ý trong lời nói của An Nhã, cười nói: "Em đừng hiểu lầm, anh không có ý tưởng đối với Hứa tiểu thư."

"Vậy là ai?"

Lạc Kiệt hơi hơi mỉm cười.

Nhưng hiển nhiên, An Nhã không nắm được trọng điểm.

"Tân Di thích dạng đàn ông gì... Thật sự tôi cũng không biết, chắc anh cũng từng nghe qua, con bé chính là một đứa cuồng làm việc, không có thời gian để bận tâm nã chuyện đó."

Cô ngáp một cái: "Không có việc gì nói nữa thì tôi đi trước."

Nói xong đứng dậy.

Mất thấy cơ hội mới tới tay cứ như vậy tan biến, Lạc Kiệt ngăn cô lại, hai mắt sáng quắc nhìn cô: "Còn có một việc, muốn thảo luận với em một chút."

An Nhã lùn hơn anh nửa cái đầu, tầm mắt hơi hơi hướng lên trên.

Thật ra Lạc Kiệt lớn lên rất không tệ, người phân theo nhóm, có lẽ là ở chung với Hàn Kiều lâu rồi, nên khí chất cũng khá tương đồng với Hàn Kiều, dù là chỉ dính nhỏ tí tẹo.

Hình tượng nice, khí chất good, thủ đoạn là có tiếng trong giới quản lý. Nếu không phải gay, có lẽ có thể làm bạn chơi chơi cũng nói không chừng.

"Chuyện gì?"

Đối mặt với sự bằng phẳng từ An Nhã, Lạc Kiệt nhếch miệng cười lộ ra tám cái răng, khoe miệng cong lên, đáy mắt chứa đựng ánh sáng nhìn... có hơi hư hỏng.

"Không có gì khác... Chính là muốn thảo luận một chuyện này với em..."

Lạc Kiệt cười cười: "Em muốn đặt tên những đứa con của chúng ta là gì."

An Nhã: "?"

"Em cảm thấy Lạc An thế nào?"

An Nhã im lặng, hai mắt mở to nhìn anh.

Lạc Kiệt được một tắc lại muốn tiến một thước.

"Hay là em thấy không hay, Lạc Mộ An thì sao?"

An Nhã gờ tay.

—— Bốp...

Lạc Kiệt che lại má phải, tính tình không sợ chết, vẫn nói tiếp: "Nếu đều không thích, có thể..."

—— Bốp.

Lạc Kiệt che lại má trái, hai tay che hai má, hai người bốn mắt nhìn nhau, cảm xúc quỷ dị bình tĩnh.

An Nhã mặt không cảm xúc, nổi lên tình nhìn, nhìn anh, quát: "Lăn!"

"....." Lạc Kiệt vẫn chưa hoàn hồn.

Một phút đồng hồ sau ——

"Lăn thì lăn!"

Anh xoay người đi luôn.

Nhìn rất yếu đuối mong manh, xương tay còn rất tàn nhẫn.

Ai da ——

Thật con mẹ nó đau!

Trở về phòng, Lạc Kiệt nhìn gương dùng đá đập mặt, nghe răng trợn mắt, không ngừng ai da, ai da...

Nhìn dấu vết trên mặt mình, chắc phải đeo khẩu trang trong hai ngày mới lành được.

Bên kia, An Nhã quát cho Lạc Kiệt hai cái tát, vô cùng tức giận đi vào phòng Hứa Tân Di, toàn thân tức giận đến phát run.

Hứa Tân Di từ trong phòng tắm ra tới, thấy cảm xúc của cô khác lạ, hỏi câu: "Chị làm sao vậy?"

"Làm sao vậy?"

An Nhã nghiêng răng nghiêng lợi, biểu tình hận không thể lột da bóc xương người nào đó.

"Em có biết vừa rồi tên gay Lạc Kiệt khốn nạn kia nói cái gì với chị không?"

"Nói cái gì?"

"Tên gay đó dám hỏi chị, những đứa con trong tương lai của chị và anh ta nên đặt tên gì?"

An Nhã chỉ cần nhớ tới, đã tức muốn giết người: "Trong giới ai không biết anh ta là gay? Nói mấy lời này với chị có ích gì? Anh ta có ý gì? Tìm chị làm vợ gay? Phi! Thứ gay khốn nạn!"

Hứa Tân Di muốn nói lại thôi.

"Không thể nào? Anh ta thật sự nói như vậy?"

"Đương nhiên! Cái gì mà Lạc An, Lạc Mộ An? Chị nói cho em hay, hôm nay chị chỉ mới tặng cho tên gay khốn nạn đó hai bàn tay. Lần sau còn dám nói như vậy với chị, chị không đập vỡ trứng phần dưới của anh ta chị không tên An Nhã! Dù sao chị thấy anh ta có cũng không dùng được, nhìn là biết thích cửa sau, phi!!!!"

Tuy con người An Nhã nói chuyện khá tốt, trừ bỏ dính líu đến chuyện tình cảm, khiêu chiến đến điểm mấu chốt thì có thể làm cô nổi trận lôi đình.

"Em biết không? Anh ta còn hỏi em thích dạng đàn ông gì, Tân Di, gần nhất em phải chú ý cho chị, chị có cảm giác những lời tên gay kia hỏi không phải vì hỏi cho bản thân tên đó mà là hỏi thay Hàn Kiều."

"Chị đừng nói bậy, trước đó không phải đã phân tích rồi sao? Hàn Kiều và anh ta mười có tám chín đã là gay, hơn phân nửa là nói chuyện phiếm với chị nên kéo em vào, tùy tiện nói nói xả ra tới đề tài mà thôi, thôi được rồi, đừng tức giận nữa, không đáng làm tổn hại tinh thần và sức khỏe vì một tên gay đáng chết, ha."

An Nhã thờ sâu, trả lời: "Em nói đúng, chị không tức giận, chị tức tên gay khốn nạn đó làm cái gì!!!"

Nói, cô mở di động, mở WeChat, thuận thực nhắn tin trên WeChat, tìm trai trẻ cầu an ủi tâm hồn bị tổn thương trầm trọng.

Bộ dáng này chắc là không cần mình an ủi rồi. Hứa Tân Di tinh thần không phấn chấn leo lên trên giường nằm, đắp chăn, không để ý đến chuyện bên ngoài, trực tiếp ngủ như chết, nghỉ ngơi dưỡng sức vì tuần lễ thời trang ngày mai.

Lúc này đây, Dịch Dương người đầy bụi bặm mệt mỏi, ngồi suốt mười hai tiếng đồng hồ đuổi tới Paris, đến trước cửa phòng Hứa Tân Di đang ở khách sạn, gõ cũng có năm phút đồng hồ, cũng không thấy ai ra mở cửa.

Một cơn gió lạnh thổi vào hành lang Khách sạn, Dịch Dương toàn thân lạnh đến run run.

Phòng không có người ở, cái này làm Dịch Dương có vô vàn không gian ảo tưởng.

Đến nỗi gọi điện thoại cho Hứa Tân Di...?

Di động nắm chặt ở trong tay, màn hình đen lại sáng, sáng lại tối, một cuộc gọi đi đều không có.

Gọi cho Hứa Tân Di?

Vui đùa cái gì vậy?

Anh chính là tôi *hung sư vấn tội, gọi cho Hứa Tân Di chẳng phải là *rút dây động rừng?

*Hung sư vấn tội: theo mình biết thì là tra hỏi tội lỗi đã từng làm, sau đó áp dụng hình phạt. Đây là nghĩa mình hiểu, ai có nghĩa gần giống với trường hợp Dịch Dương thì xin hãy cho mình biết, cảm ơn.

*Rút dây động rừng: là một câu tục ngữ ý nói rút một sợi dây làm rung chuyển cả khu rừng.

Điều anh muốn chính là *xuất kỳ bất ý, anh thật muốn nhìn một chút, một người phụ nữ kết hôn dám vứt thân phận đã làm vợ người ta sau đầu, dám công nhiên chơi trò mập mờ tại sân bay cùng một người đàn ông, đặc biệt người đó không phải là chồng cô ta.

Anh muốn nhìn thử xem Hứa Tân Di giải thích chuyện này như thế nào với anh.

*Xuất kỳ bất ý là về sau một trong sáu câu nói hay nhất trong Binh pháp Tôn Tử: Công kỳ vô bị, xuất kỳ bất ý (nhân lúc kẻ địch không chuẩn bị, không ngờ tới, bất ngờ tiến lên giành thắng lợi).

Không phải ngày mai là tuần lễ thời trang sao? Anh thật muốn chống mắt ra nhìn, Hứa Tân Di thấy anh sẽ nói cái gì đây?!!!

Trên mạng, dư luận trải qua một ngày lên men, rốt cuộc sau khi phía Hàn Kiều lên tiếng làm sáng tỏ mọi chuyện fans mới an tâm.

Nhưng vẫn có không ít fans tỏ vẻ, đối với loại scandal này, Hàn Kiều từ trước đến nay chưa từng phản ứng, nhưng chuyện này xảy ra trên người Hứa Tân Di, một lần lại một lần mà phá lệ, bọn họ cho rằng đây là sự bảo vệ của anh đối với Hứa Tân Di, giấu đầu lòi đuôi ngược lại càng đáng giá hoài nghi!

Trên mạng, không biết moi ra được tin nội bộ, đăng lên một tấm ảnh, là sơ đồ phân phối vị trí chỗ ngồi trong quá trình diễn ra tuần lễ thời trang.

Hàng đầu đều là những ngôi sao nổi tiếng cùng những doanh nhân có tiếng, fans mắt sắc nhìn ra được, vị trí của Hứa Tân Di trong tờ sơ đồ chỉ chút tên kia.

Vị trí chỗ ngồi trong các show thời trang là dựa theo độ nổi tiếng của ngôi sao, mới sắp xếp bọn họ nên ngồi hàng ghế nào, nên ngồi sau hàng đầu, hay ngồi kế bên các doanh nhân thành đạt.

Vị trí của Hứa Tân Di thật sự không được tốt cho lắm, là hàng ghế sau cùng, thuộc về nhân vật có thể có có thể không.

"Tôi đã nói mà, khẳng định sẽ không có ai mời Hứa Tân Di đến tuần lễ thời trang, chỉ cần tiêu tiền thì ai ai đều có thể đi được, nhìn cái vị trí nhìn không thấy vạt áo người mẫu này, tôi lấy đầu đảm bảo, khẳng định là tiêu tiền."

"Ê, tôi mới phát hiện, Hứa Vi Nhân cũng có tên trong sơ đồ vị trí ngồi này, vị trí của cô ta cao hơn Hứa Tân Di những mấy hàng, nhìn người ta xem, đây mới là chính thức được mời đến, Hứa Tân Di chính là đi ké thăm đồ, thật không biết xấu hổ."

"Ké thăm đồ mà còn được cái vị trí kia? Hứa Tân Di thật là làm mất mặt người Trung quốc mà."

"Đầu tiên là cố ý kén danh tiếng Hàn Kiều, hiện tại lại cố ý kén thăm đồ tuần lễ thời trang, gần nhất có phải Hứa Tân Di bị kim chủ chán rồi hay không? Nếu không sao không được một vị trí tốt nào hết? Chắc chắn, hiện tại để nổi tiếng, thủ đoạn bỉ ổi nào cũng đều làm."

"Cũng không phải sao? Con người có học thức thì phải biết cái nào hơn tầm mình cái nào cùng tầm với mình. Nhìn Hứa Vi Nhân người ta đi, không nói đến bốn năm trước, hiện tại tái nhậm chức đã được mời đến tuần lễ thời trang. Hơn nữa còn là vợ của ông chủ lớn nào đó đó, so sánh với Hứa Tân Di. Chắc chắn, ăn mà so với hoàng hậu có thể so sao? Mang danh Hứa Vi Nhân nhỏ, hiện tại còn bị kim chủ vứt bỏ, lưu lạc đến nông nỗi phải bỏ tiền ra đi ké thăm đồ..."

Âm thanh trào phúng trên mạng một lời tiếp sau một lời.

Hứa Tân Di biết đến việc này thì đã là ngày hôm sau.

Thật ra, chuyện phân bố vị trí chỗ ngồi tại tuần lễ thời trang thay đổi liên tục.

Khả năng sẽ có ngôi sao nào đó nhất thời đến không được, cũng người đột nhiên nhận được thiệp mời của nhà thiết kế nào đó. Dưới loại tình huống này, thì sẽ yêu cầu lại điều chỉnh vị trí ngồi lần nữa là chuyện bình thường.

Trước khi tuần lễ thời trang bắt đầu, đều sẽ thường xuyên điều chỉnh.

Hàng ghế đầu cơ bản đều là các doanh nhân nổi tiếng, các ngôi sao lớn, và khách hàng VIP.

Tuy rằng vị trí ngôi của Hứa Tân Di không như trên mạng lan truyền, nhưng cũng không hơn được bao nhiêu, cô và Hứa Vi Nhân đều được sắp xếp chung một hàng ghế, đều ngồi ở hàng ghế thứ ba.

Nhìn sang Hàn Kiều, người ta là ngôi sao lớn, nên vị trí ngồi ở đây đầu là chuyện đương nhiên.

Nhưng Hứa Tân Di không có thời gian rỗi để mấy chuyện này ở trong lòng.

Rốt cuộc, chờ sau khi show thời trang kết thúc, truyền thông các nước sẽ đăng trên các phương tiện truyền thông của nước họ, người Trung sẽ đăng lên Weibo. Đến lúc đó sẽ biết cô là được mời tham gia hay bỏ tiền ra mua vị trí.

Đến nỗi vị trí chỗ ngồi, lấy trình độ nổi tiếng hiện tại của cô ở giới giải trí, xác thật cũng chỉ đủ ngồi ở hàng ghế thứ ba.

Điểm này Hứa Tân Di vẫn là rất ý thức, biết tự mình hiểu lấy.

Trước khi tuần lễ thời trang bắt đầu, Hứa Tân Di ở khách sạn thử lễ phục, váy dài màu trắng bọc ngực, sửa thành gọi cảm quyến rũ, trang điểm nhẹ, búi tóc lên, đẹp như tiên.

Toàn bộ hành trình đều vô cùng phối hợp với nhiếp ảnh gia, Hứa Tân Di chụp từ lúc ra khỏi phòng. Bắt đầu cạch cạch click click liên tiếp mấy tấm đề thử ống kính, nhìn thành quả rất là vừa lòng.

Xe chờ trước cửa khách sạn, có mấy ngôi sao nữ người nước ngoài Hứa Tân Di thấy quen thuộc lại không biết tên đang tiến đến làm quen với Hàn Kiều. Nhìn biểu cảm của Hàn Kiều, hiển nhiên rất không được tự nhiên, thấy Hứa Tân Di ra, vội đánh cắt ngang lời nói của mấy nữ diễn viên kia, đi đến gần Hứa Tân Di.

Cô rõ ràng nghe được Hàn Kiều nhẹ nhàng thở ra.

Hàn Kiều không quen nói lời khách lễ người khác, thấy Hứa Tân Di, chỉ hơi hơi mỉm cười, nói: "Hôm nay em thật xinh đẹp."

Hứa Tân Di khen ngược lại: "Anh thực sự có ánh mắt, hôm nay anh cũng rất đẹp trai".

Lạc Kiệt mang khẩu trang đeo kính râm, ba bước cũng làm hai, từ ngoài khách sạn đi tới, thấy An Nhã đứng bên cạnh Hứa Tân Di, ánh mắt né tránh, nhìn Hàn Kiều, nói: "Hàn Kiều, vừa rồi phía bạn tổ chức thông báo cho tôi, thời gian lên thảm đỏ của cậu sớm hơn năm phút, xe đã chờ ở bên ngoài."

Xe bạn tổ chức thuê chuyên chở ngôi sao bước lên thảm đỏ đã chờ ở bên ngoài, Hàn Kiều liếc nhìn Hứa Tân Di.

"Vậy anh đi trước đây, đi xong thảm đỏ anh chờ em ở phía sau."

Hứa Tân Di liên tục gật đầu.

Bước nhanh ra đại sảnh, Hàn Kiều vừa thấy Lạc Kiệt khẩu trang kính râm như ra trận, trang bị còn đầy đủ so với ngôi sao như anh, lòng hiếu kỳ nhìn không được hỏi nhiều hai câu: "Anh làm sao vậy?"

Lạc Kiệt sĩ diện chết cái thân, lập lò, nói: "Không có việc gì, ngày hôm qua nói hai ba câu với An Nhã... Cô ấy không thích mấy cái tên anh mà đặt nên câu quào mấy cái lên mặt thôi, mà nói thật với anh mà đi, thật sự mấy cái tên đó khó nghe lắm hay sao? Lạc An, Lạc Mộ An, nghe là đủ biết anh mà yêu mẹ chúng thế nào..."

"....."

So với Hàn Kiều, thời gian bước trên thảm đỏ của Hứa Tân Di không nhanh như vậy, trái phải không có việc gì làm đành ở đại sảnh chờ.

"Em quên thư mời ở trong phòng rồi!!!" Một giọng hét đầy kinh hoàng thô lỗ khiến cho Hứa Tân Di chú ý.

Là tiếng hét của một cô trợ lý nhỏ trong đoàn ê kíp mà cô mang theo, hiện tại mặt mũi trắng bệch.

An Nhã ấn đường nhíu chặt, mơ hồ có dấu hiệu núi lửa bùng phát: "Cô làm ăn kiểu gì vậy? Thư mời quan trọng như vậy mà có thể quên? Còn không đi lên lấy!"

"Không sao, còn thời gian, đừng nóng giận..."

Hứa Tân Di trấn an An Nhã: "Để con bé đi lên lấy là được."

Lần đầu tiên tham gia tuần lễ thời trang, Hứa Tân Di biết, bản thân An Nhã cũng có áp lực.

Cô trợ lý nhỏ cũng liên tục gật đầu, bước nhanh vào thang máy.

"Làm gì vậy? Nhìn đường đi!" Một lời khó chịu từ một người khách truyền đến.

Cô trợ lý nhỏ liên tục xin lỗi.

Hứa Tân Di và An Nhã đều quay đầu lại.

Chỉ thấy một người đàn ông nước ngoài mặc một bộ suit đắt tiền, vẻ mặt tức giận nặng nề nhìn cô trợ lý nhỏ, cô bé bị dọa sợ, liên tục xin lỗi người đàn ông nước ngoài kia cũng không nguôi giận, ngăn cản không cho cô đi.

Dưới loại tình huống như vậy, một sự nhịn chín sự lạnh là sự lựa chọn lý trí nhất.

Nhưng hiển nhiên, người đàn ông nước ngoài kia không nghĩ một sự nhịn chín sự lạnh, mà là muốn gây chuyện.

Hứa Tân Di tiến lên, dùng tiếng Anh lưu loát giao lưu câu thông với ông ta.

"Thật xin lỗi quý ngài đây, là trợ lý của tôi mạo phạm ngài, xin ngài không cần để ý, tôi xin mạn phép xin lỗi quý ngài thay cô ấy."

Người đàn ông nước ngoài này không có thiện cảm đối với những người tham dự tuần lễ thời trang đến từ Châu Á, thậm chí mơ hồ có thể nhận ra ông ta mang tư tưởng phân biệt chủng tộc.

"Cô cũng là tới tham gia tuần lễ thời trang?"

"Đúng vậy."

Người đàn ông hừ lạnh một tiếng, vỗ vỗ nơi bị cô trợ lý nhỏ đâm trúng, rất là ghét bỏ, giọng đầy khinh bỉ, nói: "Thư mời đâu? Cho ta xem?"

Sao Hứa Tân Di có thể không nhìn ra được người đàn ông này muốn kiểm chuyện? Sắc mặt lập tức không còn tươi cười thân thiện như trước.

"Quý ngài này, tại sao tôi phải xuất trình thư mời cho ngài xem?"

"Cô là lần đầu tiên tới tuần lễ thời trang? Tiêu tiền mua? Ngay cả tôi là ai cũng không quen biết?"

Trong đầu An Nhã vừa nhá lên thông tin của người đàn ông nước ngoài này, nói nhỏ vào lỗ tai Hứa Tân Di: "Người này là Edward Davis là người trong ban tổ chức"

Tối hôm qua, An Nhã dùng không ít thời gian để ghi nhớ gương mặt cùng tên tuổi ban tổ chức, đầu óc còn chưa tỉnh táo vì thiếu ngủ, hiện tại mới nhận ra.

Người tên David này cũng được xem như một người có chức vụ cao trong ban tổ chức, là người có tiếng nói, căn cứ theo quy tắc sống của cô là không đắc tội tiểu nhân. An Nhã nhắc nhở Hứa Tân Di đừng làm xằng bậy.

Hứa Tân Di nào biết đây là ai, nhưng nghe giọng điệu nghiêm trọng của An Nhã, chắc không phải là nhân vật đơn giản.

Cô hơi hơi mỉm cười, không kiêu ngạo không khoa trương, tiếp tục nói: "Thật sự rất xin lỗi, thư mời của tôi còn đặt ở trong phòng khách sạn. Hiện tại trợ lý của tôi đang chuẩn bị đi lên lấy."

Cô bổ sung thêm một câu: "Nếu không phải ngài ngăn đón thì đã và đang đi lấy rồi."

Nghe lời này, Davis càng thêm kiêu ngạo, càng thêm khinh người.

Ngay từ đầu được cử đi tiếp một khách hàng VVVVIP, là khách hàng cấp kim cương đến từ Trung Quốc cũng đã ghen một bụng hỏa, còn bị một trợ lý nhỏ đụng phải, con tức kia càng thiếu chấy hừng hực.

"Thư tôi nói thẳng với quý cô đây, loại ngôi sao nhỏ bé giống quý cô như vậy, mỗi năm tiêu tiền để tới ké tuần lễ thời trang ta gặp cũng không ít. Quý cô thanh toán tiền, ta không thể nói quý cô cái gì, nhưng ít nhất quý cô cũng cần phải biết tôn trọng tuần lễ thời trang mà chúng tôi dốc lòng tổ chức. Trước khi bước lên thảm đỏ, hãy cầm theo thư mời. Đó là phép lịch sự cơ bản nhất, quý cô đây không biết sao?!"

"Thật sự rất xin lỗi, nhưng có một điều tôi yêu cầu sửa đúng, tôi không phải tiêu tiền tới ké thảm đỏ, là ban tổ chức mấy người chủ động mời tôi. Còn nữa, chuyện này là tôi làm không tốt, cảm ơn đã nhắc nhở, sau này tôi sẽ chú ý nhiều hơn."

Cô nhìn cô trợ lý nhỏ, cô trợ lý nhỏ hốt hoảng gạt đầu, vội vàng chạy tới cửa thang máy.

Đình ——

Cửa thang máy mở.

Cô trợ lý nhỏ đang chuẩn bị bước vào thang máy, lại bị khí thế bên trong thang máy làm sợ hãi đành phải nhường một bước, bước chân ra ngoài, nhường đường cho đoàn người bên trong đi ra ngoài.

Trong thang máy có bốn người, ba người đàn ông nước ngoài đứng ở phía sau một người đàn ông Châu Á, gương mặt người đàn ông Châu Á kia lạnh như băng, vô ý thức vuốt ve chiếc nhẫn trên tay. Cửa thang máy mở mới bắt đầu ngược mắt, ánh mắt lạnh có thể đóng băng người khác, khí thế hoàn

toàn không thua ba người nước ngoài đứng phía sau.

Người đàn ông Châu Á! nhắc chân đi ra thang máy, ba người đàn ông nước ngoài phía sau nhanh chân đuổi theo, lấy tư thế vệ sỹ bảo vệ, ba người phân chia vòng người đàn ông Châu Á kia, bảo đảm sự an toàn toàn diện cho anh ta.

"Dịch tiên sinh, chào ngài! Tôi là Edward Davis, tới đón ngài đi trước đến show thời trang."

Sau khi Hứa Tân Di nói lý xong với Davis, đang đứng với An Nhã chờ xe tới, thì nghe được một câu vô cùng cung kính này của Davis.

Dịch tiên sinh? Hứa Tân Di nghi hoặc quay đầu nhìn sang.

Dịch Dương dưới chân không ngừng, nhìn Davis không nói, toàn thân viết người sống chó lại gần.

Cách một người vệ sỹ cùng thân thể của Davis, Hứa Tân Di nhìn thấy được sự lạnh lùng của Dịch Dương.

Tại sao anh ta lại có mặt ở đây?

Như cảm nhận được ánh nhìn chăm chú đầy kinh ngạc của Hứa Tân Di, Dịch Dương liếc mắt qua, trong lúc lơ đãng ngó lại đây, ánh mắt vừa lúc đối diện ánh mắt của Hứa Tân Di, dưới chân ngừng lại, đứng yên tại chỗ.

Davis thấy anh dừng lại, mỉm cười cung kính nhìn anh hỏi: "Dịch tiên sinh, Amanda đang chờ quý ngài tại show thời trang, ngài còn có chuyện gì sao?"

Dịch Dương không hề chớp mắt nhìn Hứa Tân Di, coi Davis như không khí.

Davis nhìn theo ánh mắt Dịch Dương nhìn qua, dừng ở trên người Hứa Tân Di.

Hứa Tân Di nhìn anh muốn nói lại thôi.

Không phải nói không tới sao?

Sao lại đột nhiên tới?!

Cũng không biết báo trước một tiếng!!!

Căn cứ quy tắc sống định bất động ta bất động, Hứa Tân Di đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

Dịch Dương tặng cho cô một ánh mắt, cũng hỏi: "Còn không qua tới?"

Đầu óc cùng toàn thân của Hứa Tân Di còn đang trong trạng thái tự hỏi và không thể tin được những gì nhìn trước mắt.

—— "không chút động tĩnh không một lời nói đã đến đây, còn ở chung khách sạn với mình, mà mình lại không biết chút tin gì!!!"

—— "Có ý gì?"

Dịch Dương nhìn cô vẫy vẫy tay.

—— "Đang gọi chó hả?"

Hứa Tân Di từng bước một di chuyển đến trước mắt Dịch Dương, thấp giọng hỏi: "Sao anh lại tới đây?"

"Lời mời quá nhiệt tình từ ban tổ chức, không thể từ chối."

Ánh mắt Davis qua lại giữa Dịch Dương và Hứa Tân Di: "Dịch tiên sinh, quý cô này là...?"

"Anh không cần thiết biết."

Dịch Dương lạnh giọng nói: "Thay tôi nói một tiếng với Amanda, thêm một vị trí ngồi bên cạnh tôi"

Nói xong, anh nắm tay Hứa Tân Di, lưu lại Davis với vẻ mặt ngốc đang ngăn người tại chỗ, lập tức rời khỏi đại sảnh khách sạn.

An Nhã bỗng nở mày nở mặt, mỉm cười bước lên, vỗ vỗ Davis bả vai: "Quý ông Davis, tôi nghĩ lần này hẳn là không cần trình thư mời cho quý ông đây xem ha?"

Sắc mặt Davis thay đổi mấy lượt, gắng gượng ra một nụ cười: "Không cần, Dịch tiên sinh chính là thư mời tốt nhất."

Hết chương 52

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nữ Phụ Không Muốn Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 53: Đây là phu nhân của tôi

—— "Minh mời thì nói là không có thời gian, ban tổ chức mời thì nói là không thể chối từ, có ý gì, như thế nào? Chưong mất lời mời từ mình sao?"

—— "Đi đâu thì cứ lo đi đi, kêu mình làm gì? Anh đi anh tôi đi tôi, làm thế nào cũng phải trối với nhau mới chịu là sao."

—— "Thật là không nên lên xe của anh ta làm gì mà, đi chung với anh ta làm cái gì, đâu phải mình không có thư mời đâu?!"

"Dịch Dương, anh đến đây khi nào vậy? Tôi sao không chịu nói trước với em một tiếng?"

Hứa Tân Di cảm thấy mỗi khi cô đối mặt với Dịch Dương, kỹ thuật diễn đều đạt tới đỉnh cao.

Nghe thử đi, trong giọng nói khiếp sợ cùng kinh ngạc hạnh phúc, vui mừng khôn xiết, nghẹn ngào gãi đúng chỗ ngứa, quả thực làm người xúc động.

Dịch Dương vuốt ve chiếc nhẫn, che giấu hành động đứng trước cửa phòng Hứa Tân Di gõ cửa suốt năm phút đồng hồ, nói: "Hôm nay vừa đến, xem xong show thời trang còn có việc gì ở Paris nữa sao?"

"Hình như... Anh hỏi chi vậy?"

"Rốt cuộc là có việc hay là không?"

"Một chút việc nhỏ, chắc cần ở đến hai ngày."

Dịch Dương nhìn sang: "Nếu không có chuyện gì quan trọng, sau khi xem xong show về nước chung với tôi ngay, đừng chạy lung tung."

—— "Mình biết mà, tên khốn nạn này vừa xuất hiện xác định trăm phần trăm không bao giờ có chuyện gì tốt!"

—— "Thật vất vả mới tới Paris, không đi cần quét shopping thì còn làm gì?"

Bên trong xe, tầm mắt tối tăm, Hứa Tân Di dựa thị giác tuyệt hảo này, quay đầu nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn anh, nhưng giọng nói lại ngọt chết người.

"Ông xã, có lẽ em không thể về nước chung với anh được, em đột nhiên nhớ tôi có chút chuyện quan trọng muốn đi làm, anh đi về trước đi."

"Chuyện quan trọng?"

Dịch Dương nghĩ nghĩ: "Tôi đi chung với cô."

"....."

Khoảng cách đoạn đường từ khách sạn đến thăm đồ tuần lễ thời trang không tính quá xa, chỉ mười lăm phút, nhưng bởi vì một vài người khá dây dưa trên thăm đồ, nên thời gian không thể giống như trong lịch trình được.

Chiếc xe ngừng ở cửa vào thăm đồ cách đó không xa, nhân viên lập tức xuất hiện để điều hành, vô cùng xin lỗi nói: "Thật xin lỗi Dịch tiên sinh, phiền quý ngài chờ một lát, một lát thôi."

Ngồi trong xe chờ một thời gian, Hứa Tân Di nhàm chán nhìn ra ngoài cửa sổ xe.

Ánh đèn bốn phía, toàn bộ nhân viên hội trường loạn nhưng vẫn có trật tự, sắp xếp tổ chức mọi người lần lượt thứ tự đi vào.

"Dịch tiên sinh, đến ngài."

Chiếc xe khởi động, chậm rãi ngừng ở cửa thăm đồ.

Có nhân viên đến kéo ra cửa xe.

Dịch Dương từ trên xe khom người bước xuống.

Có người phát sóng trực tiếp tại hiện trường tuần lễ thời trang lên mạng, Dịch Dương vừa bước ra cửa xe, trong nháy mắt, sóng nước nổi lên bọt nước không tính là nhỏ.

"Anh chàng đẹp trai này là ai vậy chị em, xuất hiện tung bừng như vậy tôi không biết còn tưởng là ngôi sao quốc tế nào ấy chứ, nhìn mặt lạ hoắc, có chị

em nào biết thông tin về anh chàng đẹp trai này không, xin cho kẻ hèn chút đưa muối được không?!"

"Cho nè, những chị em không biết là ai thì để chị đây phổ cập khoa học một chút, đây là ông chủ của Nhất Phẩm Lan Đình, Dịch Dương, chính là Nhất Phẩm Lan Đình một bộ phòng bằng mua năm căn biệt thự."

"Dịch Dương cũng tham gia tuần lễ thời trang, tại sao trước đó một chút tin tức cũng không có?"

"Chồng của bốn tiểu thư thật là đẹp trai mà!!! Mẹ ơi, con của mẹ tìm được người tình trong mộng rồi nè!!!"

"Đàn ông mặt suit thật là quá quyến rũ! Quá đẹp trai!"

"Dịch Dương! Đừng nói là trong xe còn có người đó nha? Chờ mong diện kiến dung nhan, không biết người đó có phải là Hứa Vi Nhân không nữa?!"

"Khẳng định là Hứa Vi Nhân, thông tin trên trang Weibo của Hứa Vi Nhân nói cô ta đã đến tuần lễ thời trang, vợ chồng ả hôn thật tuyệt vời!"

Nhưng mà tại hiện trường thăm đồ, thực tế tình huống là, Dịch Dương đứng ở trước cửa xe, vô cùng lịch sự, hơi cúi người, giờ tay về phía cửa xe chờ đợi người trong xe.

Hứa Tân Di ở bên trong xe nhìn bàn tay đang hướng về phía cô, hít một hơi thật sâu.

Giờ tay, đem tay đặt ở trong lòng bàn tay Dịch Dương.

"Ra tới!!!"

"Hứa Vi Nhân! Nhất định là Hứa Vi Nhân! Đây là tình yêu thần thoại nha, tôi quá hâm mộ"

"Đây có tính là công khai không? Tôi chưa từng nghe chút tin tức nào nói Dịch Dương sẽ đến tham gia tuần lễ thời trang, vị trí chỗ ngồi cũng không thấy tên, khẳng định là đột ngột đến, trời ơi, tôi cũng muốn có được tình yêu lãng mạn như vậy!"

Nhưng mà giây tiếp theo, người xuất hiện lại là gương mặt mỉm cười của Hứa Tân Di, kéo Dịch Dương cánh tay, cùng nhau tay trong tay bước vào thăm đồ.

Hiện trường không có ảnh hưởng gì, đối với người nước ngoài mà nói, gương mặt của người Châu Á đều giống nhau.

Nhưng ở trong mắt fans tới nói, quả thực là nổ tung rồi.

"Hứa Tân Di???? Tôi nhớ thứ tự bước lên thăm đồ của Hứa Tân Di là ở sau cùng mà, tại sao hiện tại lại ra tới? Còn đi chung với Dịch Dương?"

"Đây là tình huống gì??? Dịch Dương và Hứa Tân Di cùng nhau dắt tay bước lên thăm đồ??? Là tôi đang nằm mơ sao?"

"Ai có thể nói cho tôi, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra? Không phải nói Dịch Dương đã kết hôn rồi sao? Đối tượng kết hôn là Hứa Vi Nhân? Tôi nhớ rõ Hứa Vi Nhân cũng đến tham gia tuần lễ thời trang, Tại sao không đi chung với Dịch Dương?"

"Không phải có người từng nói sau lưng Hứa Tân Di có kim chủ sao? Kim chủ chính là Dịch Dương?"

"Chẳng lẽ Hứa Tân Di không biết xấu hổ đến như vậy, làm trò trước mặt chính thất thông đồng Dịch Dương?"

"Chị em lâu trên, nói Hứa Tân Di không biết xấu hổ kia, phiền cô động não một chút được không? Dịch Dương là loại người dễ bị chơi đến xoay vòng sao? Tôi dám khẳng định, vợ của Dịch Dương không phải Hứa Vi Nhân, nhưng anh ta có thể dắt tay Hứa Tân Di cùng nhau bước lên thăm đồ, quan hệ khẳng định không bình thường, đến nỗi cụ thể là quan hệ gì, mọi người tự hiểu nha..."

"Đậu má nó, cốt truyện này có chút nguy hiểm à..."

"Đừng nói nhảm nữa, Hứa Tân Di thật sự rất xinh đẹp, cái váy này mặc trên người cô ta thật quá tuyệt đẹp! —— Đến từ group chó liếm sắc đẹp!"

"Hứa Tân Di buông chồng tôi ra!!!"

Hứa Tân Di kéo tay Dịch Dương, vừa bước lên thăm đồ đã bị ánh đèn lóe tắt vờn quanh, thể hiện công thức hoá mỉm cười, phối hợp nhiếp ảnh gia.

Thăm đồ không phải lần đầu tiên đi, nhưng trong ấn tượng, đây vẫn là lần đầu tiên cô tay trong tay đi chung với Dịch Dương.

—— "Xong rồi xong rồi, có chút khẩn trương làm sao bây giờ."

Đi hai bước dừng một hồi, để nhiếp ảnh gia chụp xong lại tiếp tục đi đến phía trước.

Toàn bộ thăm đồ ước chừng đi đến một nửa, Hứa Tân Di vẫn đứng ở tại chỗ không nhúc nhích.

Cô mỉm cười mà túm chặt cánh tay Dịch Dương, thấp giọng xem như không có việc gì, nói: "Dịch Dương, em tiêu rồi."

Dịch Dương thấp giọng dò hỏi: "Làm sao vậy?"

Hứa Tân Di khóc không ra nước mắt: "Gót giày bên phải bị vướng lên thảm rồi."

Bước lên thảm đỏ chuyện lớn như vậy, sao còn có thể vướng gót giày kia chứ?

—— "Đừng khẩn trương, việc nhỏ mà thôi, Hứa Tân Di, chuyện lớn nhỏ gì mà cũng từng trải qua rồi, chút việc nhỏ này đừng vội vàng, đừng hoảng hốt!"

—— "Thử dùng thêm chút lực xem xem"

—— "A! Một tuần lễ thời trang lớn như vậy tại sao lại có loại sai lầm này được?!"

Hứa Tân Di dưới chân dùng sức, muốn rút gót cao ra khỏi khe hở, nhưng hai người bên họ đã đứng khá lâu, mà gót giày cao gót quá mức thon dài, lún đến quá sâu, trong chốc một vẫn gỡ không ra.

Cô liếc mắt xung quanh, nhân viên không phải đang duy trì trật tự, chính là đang ngăn cản nhiếp ảnh gia tiến vào quá sâu, MC thì đứng quá xa, nhìn không thấy.

Ánh đèn tại hiện trường chiếu xuống, Dịch Dương thấy biểu tình Hứa Tân Di càng ngày càng gấp gáp.

Không để ý cũng không nghĩ nhiều, buông ra tay Hứa Tân Di đang kéo cánh tay mình ra, bước đến trước mặt Hứa Tân Di, ở trong ánh mắt nghi hoặc khó hiểu của Hứa Tân Di chậm rãi quỳ một đầu gối, ngồi xổm xuống.

"Trời, trời, trời.....!!! Đây là cầu hôn sao?"

"Trường hợp này mà cầu hôn?! Tổng giám đốc Dịch à, đầu óc của anh bị nước vào hả???"

"Trời ơi! Tập trung ánh mắt của toàn thể giới nha, một trường hợp cầu hôn sang chảnh không thể sang chảnh hơn!!! Lãng mạn chết người mà? Tôi ghen tỵ quá đi à!"

Hứa Tân Di giật mình, sắc mặt lúc xanh, lúc đỏ.

"Anh làm gì vậy?"

Dịch Dương nhắc lần váy của cô lên, một tay nắm mắt cá chân của cô, thấp giọng nói: "Đừng ồn."

"....."

Hứa Tân Di nhìn quanh bốn phía, âm thanh camera rắc rắc cùng ánh đèn lóe tắt không ngừng vang lên.

Cô cũng coi như đã trải qua không ít sóng to gió lớn, nhưng tụ tập tầm mắt nhiều như vậy, cũng không biết sao, tim đập như sấm, bang bang vang lên không ngừng.

"Anh đừng... Anh đứng lên, gọi nhân viên lại làm thì tốt rồi."

Dịch Dương một tay cầm mắt cá chân của cô, bàn tay ấm áp, xúc cảm mạnh mẽ nắm chặt, lực độ làm cô không thể tránh thoát.

"Đừng vội vàng, thời gian trễ một chút cũng không sao."

Cũng thật là kỳ quái, hiện trường thảm đỏ ồn ào ầm ĩ như vậy, nhưng Hứa Tân Di lại nghe rõ ràng giọng nói trầm thấp đầy nam tính quyến rũ của Dịch Dương.

Cô không muốn thừa nhận rồi lại không thể không thừa nhận, tại một giây lúc này đây, Dịch Dương cho cô cảm giác vô cùng an toàn.

Anh gỡ chân phải của cô ra khỏi chiếc giày dính chặt vào khe hở thảm đỏ kia, đặt lên trên khủy chân đang quỳ của anh, rồi Dịch Dương hơi cúi đầu, tay dùng sức, rút gót giày từ trong thảm sâu ra tới, cầm lấy chân cô, sau đó nhẹ nhàng mang giày vào giúp cô.

"Được rồi." Dịch Dương đứng dậy, giống như không có việc gì.

Hứa Tân Di rút cuộc tỉnh hồn, mỉm cười, ôm lấy cánh tay Dịch Dương, tiếp tục đi về phía trước.

"Có chút ngọt nha, chuyện như thế nào vậy bà con?"

"Thì ra quỳ một gối xuống đất không phải cầu hôn, tôi nói mà, tổng giám đốc Dịch làm sao có thể làm chuyện này tại trường hợp này nha."

"A a a tổng giám đốc Dịch bạn trai lực max!!! Quá dịu dàng ấm áp, quá ngọt! Là đối tượng mà tôi vẫn luôn mơ ước!"

"Tôi có thể khẳng định, người vợ ả hôn của Dịch Dương nhất định là Hứa Tân Di! Không phải tôi phát sóng trực tiếp ăn phần!"

"Cũng không cần phát sóng trực tiếp đâu chị em, cô có thể tự trốn tự ăn."

"Một người đàn ông có thể hành động như vậy trước mặt một người con gái, nếu hai người không phải vợ chồng, vậy đủ để chứng minh nhân phẩm Dịch Dương có vấn đề."

"Mấy người một câu một chữ đều dính tới cụm từ vợ chồng làm gì, Dịch Dương thừa nhận sao, nếu vậy vợ anh ta chắc là toàn bộ giống cái trên đời này rồi? Hứa Tân Di là người nào, các chị em đều đã quên? Con đó nó xứng đôi với Dịch Dương sao?"

Mặc kệ lần đạn phát sóng trực tiếp trước như thế nào gió bão mưa máu, sau màn hình là hiện trường thảm đỏ, Hứa Tân Di ôm cánh tay Dịch Dương đã đi đến cuối thảm đỏ.

MC là một người đẹp nước ngoài có thân hình gợi cảm nóng bỏng, Hứa Tân Di và Dịch Dương bước trên thảm đỏ đã được nhân viên thông báo cho cô nửa tiếng trước.

Dịch Dương không thích bị người khác hỏi vấn đề tư nhân, MC cũng là được nhắc nhở.

"Đây là lần đầu tiên Dịch tiên sinh tham gia tuần lễ thời trang của chúng tôi, hi vọng đêm nay ngài có thể trải qua một đêm hạnh phúc vui vẻ cùng với Hứa Vi Nhân tiểu thư, một người phụ nữ xinh đẹp quyến rũ..."

Ngay lúc MC vừa nói ra cái tên này, màn hình phát sóng trực tiếp lại lần nữa cao trào.

"MC vừa gọi tên Hứa Vi Nhân!!! Nói sai rồi hay là người ngay từ đầu bước trên thảm đỏ cùng Dịch Dương chính là Hứa Vi Nhân?"

"Tuyệt đối không phải nói sai, người ngay từ đầu bước trên thảm đỏ cùng Dịch Dương khẳng định chính là Hứa Vi Nhân, khẳng định Hứa Tân Di dùng thủ đoạn cướp đoạt lấy!"

"Hứa Tân Di cũng quá âm hiểm? Vì nổi tiếng thủ đoạn bỉ ổi nào cũng sử dụng!"

Nhưng những lần đạn mới vừa phát ra tới, MC nói cũng chưa hết câu, mí mắt Dịch Dương nháy nháy, cắt ngang lời nữ MC, nói: "Tôi nghĩ thông tin của các vị nhầm lẫn rồi, quý cô này chính là Hứa Tân Di tiểu thư."

MC xấu hổ cười: "Thật là vô cùng xin lỗi, quý cô... Hứa Tân Di tiểu thư, hy vọng hai người có thể vượt qua một đêm tốt đẹp."

Trên màn hình, lần đạn thực xấu hổ.

Chậm rãi đi vào hậu trường, Hứa Tân Di nhẹ nhàng thở ra.

Đang đi đến là một người phụ nữ trang điểm tinh xảo, mỉm cười bắt tay với Dịch Dương.

"Dịch tiên sinh, ngài có thể tới tham dự, là vinh hạnh của em."

Dịch Dương hơi hơi gật đầu, không kiêu ngạo không khoa trương cũng nắm lại.

"Phu nhân, đã lâu không gặp."

"Quý cô này là...?"

Amanda mỉm cười nhìn bạn gái Dịch Dương mang đến, tò mò hỏi: "Trước lúc tới ngài cũng chưa thông báo cho em rằng ngài có bạn nữ đồng hành."

"Đây là phu nhân của tôi, Hứa Tân Di."

Amanda giật mình, sắc mặt lập tức thay đổi.

Dịch Dương giới thiệu cho Hứa Tân Di: "Quý bà này chính là Amanda, là người phụ trách tuần lễ thời trang."

"Chào phu nhân, nghe danh tiếng đã lâu đến nay mới có cơ hội gặp."

Amanda tiếc hận cùng có chút ghen tỵ, bắt tay có lệ Hứa Tân Di.

"Mấy năm không thấy, không ngờ Dịch tiên sinh đã lấy một quý phu nhân xinh đẹp như vậy, thật là một người đàn ông may mắn."

Hứa Tân Di liếc mắt nhìn Dịch Dương, mỉm cười thay câu nói của Amanda.

"Được rồi, quý ngài và quý cô, vị trí chỗ ngồi tôi đã sắp xếp ổn thỏa cho hai ngài, hưởng thụ thị giác bữa tiệc tung bừng đêm nay đi, tôi bận, xin phép rời đi trước."

Amanda rời đi ngay.

Bên trong đã tới không ít người, mấy người tụ thành nhóm không phải nói chuyện phiếm chính là chụp ảnh chung.

Dịch Dương từ trước đến nay không thích khoa trương, không quá nhiều người quen biết anh, tên của anh cũng không có trong danh sách khách mời, chỉ biết hai người là đối tượng vừa rồi Amanda thân mật chào hỏi qua, không biết chi tiết cũng không dám tùy tiện lại gần làm quen.

Cách đó không xa, Hàn Kiều đang nói chuyện cùng một nam diễn viên đã từng hợp tác chung trong một bộ điện ảnh của Hollywood, đưa mắt qua thì thấy Hứa Tân Di, ngẩn ra. Sau đó ánh mắt dừng lại ở trên người Dịch Dương.

"Hân? Làm sao vậy?"

Hàn Kiều xin lỗi nam diễn viên đang đứng đối diện mình, cười nói: "Thật xin lỗi, tôi đến gặp chào hỏi người quen."

Nói xong, xin lỗi rồi đi.

Tuy rằng chần chờ, nhưng vẫn đi tới phía Hứa Tân Di.

"Tân Di."

Hàn Kiều nhìn Dịch Dương: "Dịch tiên sinh cũng tới?"

"Ban tổ chức quá nhiệt tình, không thể chối từ."

Nói xong, anh nhìn Hứa Tân Di: "Có thể giúp anh lấy một ly rượu lại đây không? Anh muốn uống một ly cùng Hàn tiên sinh đây."

Hứa Tân Di nghe lời, đi đến bàn tiệc, lấy một ly rượu.

Hàn Kiều lễ phép mỉm cười: "Vừa rồi là Dịch tiên sinh đi chung với Tân Di bước lên thăm dò? Vừa rồi hình như tôi có nghe nói giữa đường xảy ra chút việc thì phải?"

"Không phải chuyện gì lớn, gót giày Tân Di dính vào khe hở của thảm thôi"

Ánh mắt Dịch Dương đi theo bóng dáng Hứa Tân Di, nhàn nhạt cười nói: "Cô ấy chính là như vậy, suốt ngày lỗ măng hấp tấp, không ở bên cạnh, tôi thật đúng là không yên tâm chút nào."

"....."

Hàn Kiều muốn nói lại thôi: "Có chuyện này không biết có nên hỏi hay không?."

"Mời Hàn tiên sinh nói."

"Thật ra chuyện này tôi đã muốn hỏi thật lâu, nhưng không biết có mạo phạm đến ngài đây hay không?"

Ánh mắt của anh đặt ở trên chiếc nhẫn nằm ở ngón áp út của Dịch Dương.

"Nghe nói Dịch tiên sinh đã kết hôn, hơn nữa thấy chiếc nhẫn kim cương trên tay Dịch tiên sinh, xác thật là đã kết hôn, nhưng hôm nay, hành vi của Dịch tiên sinh đối với Tân Di như vậy, có phải đã đi quá giới hạn cho phép rồi hay không?"

Dịch Dương mặt không cảm xúc, nói: "Quá sao? Tân Di rất tốt, đáng giá."

"Vậy Dịch tiên sinh có nghĩ tới cảm thụ của vợ mình sao?"

Hứa Tân Di nâng hai ly champagne lại đây, đưa cho Dịch Dương một ly, đưa cho Hàn Kiều một ly.

Hai người hoàn toàn im lặng không nói lời nào.

Không khí hình như có chút không thích hợp.

Hứa Tân Di mỉm cười đánh vỡ im lặng: "Các người đang nói chuyện cái gì?"

Dịch Dương tiếp nhận, một tay ôm Hứa Tân Di, biểu thị công khai quyền sở hữu.

"Hàn tiên sinh hình như có chút hiểu lầm về mối quan hệ giữa hai chúng ta, cho nên anh đang cố giải thích cho Hàn tiên sinh hiểu."

"Hiểu lầm?"

"Chuyện là thế này..."

Dịch Dương lạnh lùng nhìn Hàn Kiều, đáy mắt toát ra mùi thuốc nổ: "Hôm nay chính thức hướng Hàn tiên sinh giới thiệu một chút, vị này chính là phu nhân của tôi, Hứa Tân Di tiểu thư. Tôi kính Hàn tiên sinh một ly."

Ý cười đáy mắt Hàn Kiều dần dần biến mất, bụng champagne đờ đẫn ở trước mắt, một lúc lâu mới hồi phục tinh thần lại, thoáng lui ra sau một bước.

Hứa Tân Di đồng dạng cũng ngăn ra, bản thân cô cũng không dự đoán được Dịch Dương cứ như vậy giới thiệu quan hệ giữa hai người bọn họ cho Hàn Kiều biết.

Dịch Dương uống một hớp, giữ nguyên nét mặt nhìn Hàn Kiều: "Hàn tiên sinh không uống?"

Hàn Kiều im lặng nhìn Hứa Tân Di.

"Anh Hàn, anh không sao chứ?"

Nghe giọng Hứa Tân Di chứa sự quan tâm, thì anh đã hiểu ra, Hứa Tân Di không có một chút tình ý nào đối với anh, cũng là thật sự chỉ đối xử với anh như một người bạn, từ bắt đầu đến bây giờ, chỉ có mình anh miên man suy tưởng mà thôi.

"Thật xin lỗi."

Hàn Kiều ngửa đầu, uống một hơi cạn sạch ly champagne: "Là tôi mạo phạm."

Nói xong, anh cười xin lỗi, sạch sẽ lưu loát xoay người rời đi.

Hứa Tân Di nhìn bóng dáng Hàn Kiều, rốt cuộc đã rõ tại sao không khí lại không thích hợp.

—— "Dịch Dương cho rằng giữa mình và Hàn Kiều có cái gì? Cho nên mới..."

—— "Nhưng Hàn Kiều là gay nha! Giữa mình và anh ta có thể xảy ra chuyện gì được kia chứ?"

—— "Dịch Dương có phải nghĩ quá nhiều rồi hay không?"

Gay? Dịch Dương cười lạnh.

Đàn ông hiểu biết đàn ông nhất, cặp mắt Hàn Kiều nhìn về phía Hứa Tân Di, trong lòng anh quá hiểu trong đầu Hàn Kiều nghĩ đến cái gì.

Thích cùng dục vọng chiếm đoạt.

"Em đang trách anh nói chuyện này cho Hàn Kiều biết?"

"Cũng không phải." Sau khi Hứa Tân Di phản ứng lại tình huống này, có hơi phiền não.

—— "Không đúng, tại sao Hàn Kiều lại có phản ứng như vậy?"

—— "Không phải anh ta là gay sao? Thân là bạn bè không nên chúc phúc mình sao? Tại sao phản ứng lại giống như..."

"Anh ta thích em"

"?"

Dịch Dương đảo đảo lắc lắc ly champagne, mặt không cảm xúc nói: "Đàn ông hiểu biết đàn ông nhất, anh nhìn ra được, anh ta thích em."

"Nhưng anh ta là..." Hứa Tân Di đột nhiên im miệng.

Cô đã quên, chuyện Hàn Kiều là gay, chỉ là do cô và An Nhã căn cứ vào những lời đồn đãi vớ vẩn thảo luận ra tới kết quả, chỉ vì có lần cô đã từng nhìn thấy Hàn Kiều và Lạc Kiệt ôm nhau trong phòng nghỉ ngơi, trừ lần đó ra, không có hành động nào chứng minh thực tế rằng Hàn Kiều là gay.

—— "Cho nên... Hàn Kiều thật sự thích mình?"

—— "Trong khoảng thời gian này mình tạo nghiệt gì vậy trời? Mình dấu điểm thân phận là người đã kết hôn, làm một người đàn ông độc thân hiểu lầm..."

"Hứa Tân Di, cô nhớ kỹ, cô là người phụ nữ đã có chồng, tôi không hy vọng sau này ở bất kỳ trường hợp nào từ trên báo đài truyền thông cũng như internet đọc thông tin cô dính scandal với đàn ông khác ngoài tôi."

"....."

Hứa Tân Di rất muốn nói hai câu, nhưng Dịch Dương nói xác thật không sai, thật sự không thể nào phản bác.

Càng ngày càng có nhiều người bước lên thảm đỏ đi vào trong show thời trang.

Hứa Tân Di và Dịch Dương được nhân viên dẫn đường vào vị trí ngồi.

Vị trí ghế của Dịch Dương còn rất không tồi, dãy ghế đầu, khoảng cách vị trí Hàn Kiêu và cô chỉ cách có ba cái ghế.

—— "Đợi Hàn Kiêu ngồi xuống phải giải thích một chút."

—— "Hàn Kiêu từng giúp mình không ít chuyện, giờ thì tốt rồi, bạn bè cũng làm không được."

—— "Phụ nữ đã kết hôn không có tư cách có được anh bạn đẹp trai nào, mình muốn ly hôn, hu hu hu"

Hứa Tân Di rơi lệ đầy mặt.

Dịch Dương bình tĩnh chuyên chú xem biểu diễn thời trang, đáy lòng lại rất là bất mãn.

Giúp cô không ít chuyện?

Hàn Kiêu có thể dẫn cô bước lên thảm đỏ?

Anh ta có thể dẫn cô ngồi hàng ghế đầu?

Không phải chỉ có mình tôi có thể làm hay sao?

Con vợ mê trai ngu muội!!

Hết chương 53

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nữ Phụ Không Muốn Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Mua hết, muốn gì Dịch Dương cũng chiều

Tuần lễ thời trang đã tụ tập đông đủ, người mẫu cao gầy mặc những quần áo váy đầm xuất phát từ các thiết kế của các thương hiệu thời trang nổi tiếng, mặt không cảm xúc bước đi lên khán đài T.

Bị chuyện của Hàn Kiêu gây bối rối, tuy vậy Hứa Tân Di thực mau đã rơi vào trạng thái "Xinh đẹp", nào là "Cái này quá xinh đẹp nha", nào là "Thật xinh đẹp quá đi", hay là biểu cảm khiếp sợ thốt lên "Quá đẹp"...

Trước kia chỉ ngồi xem ở trước màn hình TV, không cảm thấy cái gì, hiện giờ ngồi ở hiện trường tận mắt thưởng thức, khoảng cách không đến nửa mét, còn ngồi gần hơn cả trước màn hình TV. Người mẫu đi qua lại đều có thể cảm giác được luồng gió khi di chuyển nhanh, cảm xúc hiện tại trừ bỏ quần áo xinh đẹp chính là chấn động.

Dịch Dương không có quá nhiều hứng thú đối với mấy show thời trang, đối với anh mà nói, vòng vòng chỉ là mấy món quần áo mà thôi.

Sau khi người mẫu đi khiến người hoa cả mắt, tuần lễ thời trang sau tuyên bố kết thúc. Các thương hiệu có show trình diễn được không ít nghệ sĩ hoặc khách hàng VIP dò hỏi dự định mua, hàng mới hồi hồi này rất khó mua được ở trong nước, cơ bản đều đã bán hết ở tuần lễ thời trang.

Mà party sau khi show kết thúc, chính là cơ hội tốt để xã giao.

Dịch Dương giờ chén rượu chúc mừng Amanda tổ chức tuần lễ thời trang thành công, cũng hướng Amanda đưa ra một cái yêu cầu có thể nói là quá đáng.

"Amanda, có một yêu cầu có chút quá đáng, không biết những bộ quần áo tại show tuần lễ thời trang lần này tôi có thể đặt hết nguyên show luôn được không?"

Amanda ngầm hiểu: "Là vì quý phu nhân xinh đẹp của ngài sao?"

Dịch Dương không thể không gật đầu.

"Thật là một người đàn ông lãng mạn, có gì tôi lại không cho ngài cơ hội lấy lòng phu nhân của mình kia chứ? Đương nhiên không thành vấn đề."

"Chân thành cảm ơn."

Hứa Tân Di nâng ly rượu, lấy cớ tách khỏi Dịch Dương, vui sướng giao lưu với những người mẫu, phu nhân tiểu thư ở buổi party này.

Có lẽ là bởi vì có sự hiện diện của Dịch Dương, Hứa Tân Di phát hiện bản thân được hoan nghênh rất nhiều so với lúc trước.

"Hứa tiểu thư mặc chiếc váy này thật xinh đẹp."

"Đêm nay Hứa tiểu thư có coi trọng mẫu nào chưa? Phải nhớ rõ đặt trước, đừng giống tôi hồi năm ngoái, sau khi tuần lễ thời trang kết thúc mới nhớ tới, kết quả vừa hồi, đã bán hết."

"Ở trong nước từng nghe nói qua tên tuổi của Hứa tiểu thư, chỉ tiếc vẫn luôn không có cơ hội hợp tác, không biết lúc sau tôi có thể cơ hội hợp tác với Hứa tiểu thư hay không?"

"Quan hệ giữa Hứa tiểu thư và Dịch tiên sinh nhìn qua rất không tồi, trước cho tới bây giờ chưa từng nghe nói qua, tôi thật là có chút tò mò."

Mọi việc cứ như thế nói bóng nói gió.

Hứa Tân Di nét mặt như thường, giả ngu hoặc là nói sang chuyện khác.

Tuy nói Hứa Tân Di không quá thích xã giao, nhưng thân là người trong giới giải trí, đi vào tuần lễ thời trang phải nhập gia tùy tục. Huống chi tạo mối quan hệ tốt với những ngôi sao trong nước cũng không có gì không tốt.

Cũng bởi vậy, bạn bè trên WeChat của Hứa Tân Di giờ đây toàn là ngôi sao, ca sĩ, người mẫu, thiết kế thời trang...

"Hứa tiểu thư, thật trùng hợp, sau lần đầu gặp kia, chúng ta lại gặp nhau tại tuần lễ thời trang này."

Không cần xem, Hứa Tân Di đều biết đây là Hứa Vi Nhân đang muốn gây sự chú ý từ mọi người.

"Ai cũng được gọi là Hứa tiểu thư, cũng đừng quá khách khí..."

Hứa Tân Di mỉm cười nhìn cô: "Tôi cũng rất kinh ngạc, lại có thể gặp được cô ở tuần lễ thời trang này."

Hứa Vi Nhân nhìn Dịch Dương đang đứng cách đó không xa, khép hờ mắt cười nói: "Dịch Dương có thể mang cô bước lên thảm đỏ, thuyết minh anh ấy là thật sự quan tâm cô, Hứa tiểu thư thật là có phúc."

Hứa Tân Di suy đoán, sợ là Hứa Vi Nhân lại bắt đầu muốn kiếm chuyện nữa.

Quả nhiên, Hứa Vi Nhân cười khỏ một tiếng: "Cuộc sống này đều có thứ tự đến trước và sau, Hứa tiểu thư thật may mắn, gặp một người thì đã đi tới cuối cùng, không giống tôi, đời này đều..."

Nói một nửa giữ một nửa, giấu đầu lòi đuôi.

Hứa Tân Di thờ dãi, không hổ là Hứa Vi Nhân, kỹ xảo nói chuyện thật là tuyệt.

Thật ra nếu không phải mình đánh tỉnh Dịch Dương, thì chắc hẳn là sau khi cô ta về nước Dịch Dương đã bị cô ta chơi đến xoay vòng. Tuy rằng không biết là tại vì sao, nhưng hiện tại nói như thế nào cũng giống như đều là bởi vì mình chen ngang mới làm rạn nứt mối quan hệ giữa Dịch Dương và cô ta.

Rốt cuộc trừ bỏ mình ở ngoài, hình như cũng không có biến số khác.

Hứa Tân Di vô cùng phối hợp cô ta, nói: "Tôi không rõ những lời này của cô là có ý gì."

"Không có ý gì, tùy tiện cảm khái một câu mà thôi."

"Thuận miệng cảm khái một câu?"

Hứa Tân Di cười lạnh.

"Không phải hiện tại cô thấy Dịch Dương có tiền nên hối hận? Muốn châm ngòi tôi và Dịch Dương? Tôi nói cho cô, không có khả năng! Mặc kệ cô và Dịch Dương đã từng có cái gì, nhưng hiện tại người mà Dịch Dương yêu chính là tôi không phải cô."

Hứa Vi Nhân biểu tình hơi giật mình, như trời dạt vào mớ hồi ức nào đó.

"Hứa tiểu thư hiểu lầm, tôi cũng không có ý nghĩ này, tôi chỉ cảm thấy Hứa tiểu thư thật là tốt mạng, ở thời gian chính xác gặp chính xác người."

Hứa Vi Nhân hiện ra nụ cười tiêu chuẩn của hoa sen trắng: "Hơn nữa... Hứa Tân Di tiểu thư không cảm thấy bản thân rất giống tôi sao?"

"Giống cô thì sao?"

"Tôi nghe nói lúc trước khi Hứa Tân Di tiểu thư xuất đạo là mang danh tiếng của tôi xuất đạo, cô rất giống tôi, cô có hay không nghĩ tới, tại sao Dịch Dương không thích cô lại lựa chọn kết hôn với cô?"

Hứa Tân Di ần đường nhú chặt: "Cô có ý gì?"

"Tôi có ý gì Hứa tiểu thư thông minh như vậy, chẳng lẽ đoán không ra sao?"

Hứa Tân Di âm thầm trợn trắng mắt.

Còn không phải là nói mình giống cô ta, Dịch Dương đồng ý kết hôn là bởi vì xem mình là thể thân của cô ta sao?

Lập tức lạnh mặt: "Tôi không rõ cô đang nói cái gì."

"Tôi nói như thế, không chỉ là bốn năm trước... Mà còn đoạn học ở đại học kia... Tôi và Dịch Dương..."

Hứa Vi Nhân thở dài: "Trước kia là tôi sai, nhưng những chuyện đó đều đi qua, đều đã là quá khứ. Nếu Hứa tiểu thư cảm thấy hứng thú có thể hỏi Dịch Dương, Cô nói anh ấy yêu cô, những việc này chắc là sẽ đúng sự thật nói cho cô biết mới đúng."

Hứa Tân Di xa xa nhìn Dịch Dương đang đi đến bên này, nháy mắt đã đi tới.

"Hứa Vi Nhân, cô thiếu ở trước mặt ta nói này nói nọ, tôi mặc kệ trong quá khứ cô và Dịch Dương đã từng xảy ra cái gì. Nhưng mong sau này cô cách Dịch Dương xa một chút, đừng để tôi thấy cô lẩn vòng vòng quanh trước mặt Dịch Dương, có nghe hay không?"

Cô hung thần ác sát, đối lập với hình tượng yếu đuối mong manh như Hứa Vi Nhân, giống như là đang dễ người.

Hứa Vi Nhân rung rung cánh môi muốn nói chuyện, lời nói đến một nửa lại đành nuốt xuống.

"Đang nói cái gì?" Dịch Dương đã đi tới.

Hứa Tân Di ôm cánh tay Dịch Dương, như thị uy liếc mắt nhìn Hứa Vi Nhân, ngay sau đó ngẩng đầu nhìn Dịch Dương, cố ý làm nũng với Dịch Dương: "Tụi em hông có nói cái gì, Dịch Dương, em rất thích mấy bộ trong tuần lễ thời trang này, anh có thể giúp người ta hay không, có mấy mẫu em rất rất muốn nha."

Run run, toàn thân Hứa Tân Di đều nổi da gà.

—— "Giết địch một ngàn tự tổn hại tám trăm, ghê tởm Hứa Vi Nhân cũng ghê tởm chính mình, mình muốn ói, ủa ủa."

Hứa Vi Nhân nuốt xuống chua xót, gắng gượng ra một nụ cười, nói: "Tân Di... Em cứ yên tâm, chị không bao giờ sẽ xuất hiện ở trước mặt Dịch Dương..."

Dịch Dương coi cô như không khí: "Yên tâm, anh đã mua cho em toàn bộ những mẫu quần áo trong show thời trang rồi."

Thấy Dịch Dương không phản ứng mình, Hứa Vi Nhân hơi xấu hổ, thấy bản thân đứng ở đây nghe hai người ân ái không thú vị, hơi khép mắt: "Hai người cứ tiếp tục nói chuyện, tôi đi trước."

—— "Không biết Dịch Dương có chất vấn vừa rồi mình nói gì hay làm gì Hứa Vi Nhân hay không? Bộ đáng đáng thương yếu đuối của Hứa Vi Nhân mình nhìn đều đau lòng, đừng nói là một tên thẳng nam như anh ta đã đạt năng lực kiểm duyệt kỹ nữ mạnh đến như vậy?"

—— "Nhưng Hứa Vi Nhân nói thật là có chút đạo lý, tên chó con Dịch Dương này vẫn chưa từng nói với cô về chuyện bốn năm trước giữa anh ta và Hứa Vi Nhân, rốt cuộc có chuyện gì đã xảy ra trong quá khứ... Chẳng lẽ mình thật là thể thân của Hứa Vi Nhân?"

—— "Cô vợ thể thân của tổng tài bá đạo? Trời má, ngay cả tình cảm chân thành của Dịch Dương mình còn không chiếm được, thân làm một người con gái xinh đẹp quyến rũ như mình cũng thật là quá bi ai!"

Dịch Dương lạnh giọng nói với Hứa Vi Nhân: "Vậy cô nói được thì làm được."

Hứa Tân Di: ".....?"

Hứa Vi Nhân: "....."

Cả hai nào ngờ Dịch Dương sẽ nói lời này.

Hứa Vi Nhân tràn ngập xấu hổ cùng lúng túng, sau một lúc lâu mới rặng ra một nụ cười, âm thầm rời khỏi nơi này.

"Dịch Dương, toàn bộ bộ sưu tập năm nay anh đều mua cho em? Anh nói chính là sự thật?"

Dịch Dương hỏi lại: "Tôi đã lừa gạt cô lần nào chưa?"

Hứa Tân Di về mặt vô cùng cảm động: "Anh thật tốt."

Dịch Dương nhướn mày.

Hàn Kiều có thể mua toàn bộ sưu tập năm nay cho cô sao?

Còn không phải chỉ có mình tôi có thể?

Sau khi party kết thúc, Hứa Tân Di và Dịch Dương cùng ngồi xe trở lại khách sạn.

Thực không khéo chính là, tuy hai người về sớm nhưng vẫn gặp đám người Hàn Kiều ở thang máy.

"Hàn tiên sinh, thật tình cờ." Dịch Dương chủ động chào hỏi.

Tinh thần của Hàn Kiều không tốt lắm: "Thật tình cờ."

"Anh Hàn, em muốn nói chuyện với anh, có thể chứ?"

Hàn Kiều biểu tình lạnh nhạt tự nhiên nhìn cô: "Hứa tiểu thư không cần nhiều lời, tôi biết tự hiểu lấy."

"Nhưng mà..."

Đình ——

Thang máy tới, Dịch Dương lôi kéo Hứa Tân Di dẫn đầu bước vào thang máy.

Hàn Kiều vẫn đứng ở bên ngoài cửa thang máy, vẫn không nhúc nhích.

"Hai người đi trước."

Dịch Dương không nói một lời, ấn nút đóng cửa.

Số tầng không ngừng nhảy lên, Lạc Kiệt đứng ở phía sau Hàn Kiều ấn đường nhíu chặt, chần chờ hỏi: "Em xác định Hứa Tân Di và Dịch Dương là..."

"Xác định."

"Hứa Tân Di... Cô ấy..."

Hàn Kiều nói: "Không liên quan đến cô ấy, là em thiếu chút nữa chen chân vào hôn nhân của cô ấy, cũng may dừng dây cương trước bờ vực, không gây ra tai họa lớn."

Lạc Kiệt nhớ tới bữa tối ánh nến và hoa vô cùng lãng mạn Hàn Kiều đặc biệt chuẩn bị đã lâu, thờ dài.

Thang máy dừng lại ở tầng mười chín.

Hứa Tân Di vốn định đến thẳng phòng của Dịch Dương, nhưng Dịch Dương lại nói đến phòng của cô.

"Đến phòng của anh không được sao? Anh xác định muốn đến cái phòng nhỏ bé của em?"

"Như thế nào? Phòng của cô có chưa bí mật? Dấu thắng nào trong đó hả?"

"Đương nhiên không có."

Trở về phòng, tháo trang sức, rửa mặt.

Hứa Tân Di nằm vùi trong ổ chăn, mở ra khung thoại nhắn tin cho Hàn Kiều, đã gửi một đoạn giải thích cùng xin lỗi, sau năm phút đồng hồ Hàn Kiều chỉ trở về hai chữ "không sao".

Cô có chút phiền não.

Nhưng chuyện này xác thật là vấn đề ở nơi cô.

Thiếu cảnh giác cùng ý thức, không biết Hàn Kiều có tình cảm đối với mình, không chỉ có như thế, còn tùy ý để loại này tình cảm này tiếp tục phát triển.

Nhưng nói đi cũng nói lại, làm sao cô biết Hàn Kiều thích cô? Trong khi bản thân nghĩ anh ta là gay kia chứ...

Tàng đến cũng quá sâu.

—— "Thật ra cũng không nhất định nha? Dịch Dương cảm giác nhanh nhạy như vậy? Nói không chừng Hàn Kiều căn bản không thích mình, tên chó con Dịch Dương này chơi mình cũng không chừng!"

Hứa Tân Di càng nghĩ càng cảm thấy chính là như vậy.

—— "Mình và Hàn Kiều mới quen bao lâu đâu, làm sao anh ta có thể sẽ thích mình? Mình có chỗ nào tốt để anh ta thích? Là tư thế đánh người của mình không đủ hung dữ, hay là thái độ mắng chửi người không đủ kiêu ngạo đánh đá?"

—— "Hàn Kiều thích mình? Anh ta bị điên? Hay mắt anh ta cận nặng rồi?!"

Dịch Dương từ phòng tắm ra tới, làm như không có việc gì đi thẳng lên giường, nằm xuống, đắp chăn.

"Ông xã, có phải anh hiểu lầm Hàn Kiều hay không?"

"Sao lại hỏi như vậy?"

"Em cảm thấy anh là không thích em đâu, khẳng định là anh hiểu lầm rồi, em không phải loại hình anh ta thích."

Dịch Dương nhìn cô một cái: "Hứa Tân Di, cô không hiểu đàn ông."

"....."

Hứa Tân Di lười tranh cãi với anh: "Vậy em thật là may mắn có một ông chồng anh minh thần võ như anh, nếu không em cũng không biết..."

"Không cần cảm ơn."

Hứa Tân Di trợn trắng mắt, nói sang chuyện khác: "Ông xã, khi nào thì anh về nước?"

"Cô thì sao?"

"Em phải ở lại thêm hai ngày, em còn có việc."

"Tôi cũng không bận, công ty không có chuyện gì lớn, ở lại chơi với cô hai ngày, hạnh phúc không?"

Hứa Tân Di mặt không cảm xúc: "Hạnh phúc."

"Hạnh phúc thì tốt, đã khuya, ngủ đi, ngày mai đi dạo phố với cô thế nào? Càng hạnh phúc không?"

Hứa Tân Di nghiêng răng: "Rất... Rất... Vô cùng hạnh phúc, có anh đi chung, em thật sự rất hạnh phúc!"

Nói xong, Hứa Tân Di ôm tâm trạng "hưng phấn mà lại vô cùng chờ mong" bình yên đi vào giấc ngủ.

Hôm sau, tuần lễ thời trang thả ra những đoạn video đứt quãng thăm dò và show thời trang, ai đến đi ké thăm dò, ai ở thăm dò làm màu, đều bị dân mạng soi đến rõ ràng.

Ví dụ như ngôi sao lớn như Hàn Kiều, lời khen không ra một tiếng chê bai nào, lại ví dụ như một hot girl mạng bò tiền ké thăm dò, tất cả đều là cười nhạo, tiếng mắng chửi không dứt.

Nhưng có chuyện rất có tính ngôn luận, khơi dậy sự nhiều chuyện cùng tò mò của dân chúng.

Trước lúc tuần lễ thời trang bắt đầu, trên mạng lan truyền Hứa Tân Di có thể đến tham gia tuần lễ thời trang là chính do tự bỏ tiền ra mua, còn vị trí ngồi tót hàng ghế sau chót, khiến dân mạng trong nước trào phúng không ngớt.

Nhưng khi tuần lễ thời trang kết thúc, Weibo tung ra những đoạn video ở tuần lễ thời trang để công chúng chiêm ngưỡng sắc đẹp của các ngôi sao nước nhà tại show thời trang quốc tế, lại phát hiện, Hứa Tân Di là được người ta chính thức mời đến tham dự.

Không chỉ có như thế, còn ôm cánh tay của chủ tịch tập đoàn Dịch thị Dịch Dương, cùng nhau sánh bước trên thảm đỏ.

Tuy rằng trong đoạn video đã cắt đoạn gót giày Hứa Tân Di dính vào khe hở giữa hai mối nối thảm đỏ, Dịch Dương quý một gói giúp cô, nhưng một đoạn này đã sớm có người save lại lúc xem phát sóng trực tiếp, lúc đó đã ồn ào huyền não khắp trên mạng hướng chỉ bây giờ.

Hơn nữa, thẳng đến cuối cùng, từ lúc bắt đầu show diễn, Hứa Tân Di là ngồi ở hàng ghế đầu, những lời đồn đãi vớ vẩn trên mạng nhắm vào Hứa Tân Di, rằng tuần lễ thời trang ở Paris lần này là do cô tự bỏ tiền túi ra mua.

Từ khi ban tổ chức tuần lễ thời trang tung ảnh chụp cùng video ra, tin đồn tự sụp đổ.

"Tôi là thật sự chịu phục, địa vị như Hứa Tân Di lại có thể được mời đến tham dự tuần lễ thời trang, còn có thể ngồi hàng ghế đầu, dùng chung đãi ngộ với Hàn Kiều."

"Tôi thật... Con mẹ nó kinh ngạc đến ngay người có được không? Nháy mắt có ảo giác Hứa Tân Di hóa thân thành ngôi sao quốc tế."

"Thứ tôi nói thẳng, Hứa Tân Di là thật sự có thói xấu, tuy rằng từ lúc xuất đạo đến bây giờ thanh danh không tốt lắm, nhưng xuôi gió xuôi nước, phim truyền hình vẫn luôn đạt rating tốt. Hiện tại còn ngồi hàng ghế đầu tại tuần lễ thời trang, đãi ngộ này, hoàn toàn treo các nữ ngôi sao trong nước lên đánh bốp bốp bốp!"

"Trở thành fan của Hứa Tân Di bởi vì sắc đẹp của chị ấy đây nè!!! Fans sắc đẹp của chị tao đâu, ra hết đây mà xem chị tao nè!!!! Lũ anti fans nói chị tao mua thư mời, ngồi hàng chót nghĩ mong người khác đâu? Ra đây? Sao không ra tiếp tục bịa đặt? Chỉ có mấy người có miệng bá bá bá hả, chạy nhanh ra xem chị tao và mặt tui bây bá bá bá nà!!!!"

"Fans sắc đẹp điểm danh đây! Bộ lễ phục này của chị nhà mình thật là một quả bom sắc đẹp!!! Con mẹ nó chị mình đẹp hơn tiên tui bây ơi!!! Ngồi hàng ghế đầu nữa chứ, hấp dẫn chú ý của mọi người kia, tao muốn khóc quá tui bây ơi!!! Mà lòng muốn khóc không hiểu sao miệng nó cứ toé toét cười vậy nè!!!!"

"Người qua đường! Tuy nói Hứa Tân Di là mang theo tên tuổi Tiểu Hứa Vi Nhân xuất đạo, nhưng hiện tại, Hứa Vi Nhân ngồi ở phía sau, Hứa Tân Di ngồi hàng phía trước, sự chênh lệch này, chắc chắn, thật khiến người ta thổn thức."

"Các người thật cho rằng lấy danh tiếng của Hứa Tân Di có thể sớm bước trên thảm đỏ như vậy sao? Còn đi lâu như vậy? Có thể ngồi hàng ghế đầu xem show? Còn không phải bởi vì cô ta đi chung với Dịch Dương?"

"Sớm nghe nói qua rằng Hứa Tân Di có kim chủ, vậy là có thật sao, nhưng Dịch Dương đã kết hôn là sự thật sự nha, cá nhân tôi vẫn có khuynh hướng cho rằng Dịch Dương là kim chủ của Hứa Tân Di, kết hôn? Không có khả năng, nhà Dịch Dương thuộc dạng quý tộc có lấy cũng lấy thiên kim tiểu thư, môn đăng hộ đối, một nữ diễn viên nghèo như Hứa Tân Di không có cửa?"

"Chỉ cần Dịch Dương không công khai tin tức kết hôn, tôi sẽ cam chịu anh ấy còn độc thân [mỉm cười]."

Về hành trình đến tuần lễ thời trang lần này của Hứa Tân Di, trên mạng thảo luận đến ồn ào huyền ảo, nhưng Hứa Tân Di không có thời gian đi phản ứng tất cả những chuyện này, cô còn không có đủ thời gian vui chơi nữa là, Dịch Dương muốn đi chung với cô dạo thành phố Paris còn đi shopping.

Tới Paris cần quét đối với Hứa Tân Di mà nói đều không phải là lần đầu tiên, phía trước cũng từng đi với An Nhã tới một hai lần, mỗi lần đều là thắng lợi trở về.

Lần này đi với Dịch Dương...

Xe ngừng ở ngay khung đường trung tâm mua sắm của Paris, Hứa Tân Di mỉm cười kéo tay Dịch Dương xuống xe.

—— "Đi dạo phố phải không? Hôm nay mình dạy một khóa cho Dịch Dương, cho anh ta biết, vợ của anh shopping có bao nhiêu điên cuồng."

Dịch Dương mặt bình tĩnh đi vào một nhà cửa hàng.

"Ông xã, em rất thích quần áo của thương hiệu này, túi xách của họ cũng không tồi, chỉ tiếc em không phải khách hàng VIP, nên không thể..."

Dịch Dương móc thẻ ra đưa cho nhân viên cửa hàng.

Nhân viên cửa hàng thực mau biết được thân phận của Dịch Dương.

"Dịch tiên sinh, xin hỏi yêu cầu đóng cửa hàng phục vụ sao?"

Hứa Tân Di muốn nói lại thôi, tiếng Anh lâu lâu như cô áp lực nặng nề khi nghe quản lý cửa hàng nói "đóng cửa hàng phục vụ", ngu người một hồi lâu.

Dịch Dương không phải người thích làm màu, đóng cửa hàng phục vụ không khỏi quá phiền toái.

"Không..."

"Muốn!"

Hứa Tân Di cắt ngang lời nói của anh: "Đương nhiên muốn!"

Nhân viên nhìn về phía Dịch Dương

Dịch Dương gật đầu.

"Tốt."

Cửa hàng xa xỉ to như vậy tạm thời đình chỉ phục vụ, đóng cửa chuyên phục vụ hai người bọn họ.

Dịch Dương ngồi trên sô pha, nhân viên đem lại hai ly rượu vang đỏ, anh cầm một ly đang thưởng thức, thì nhìn cô, hỏi: "Sao không chọn?"

Hứa Tân Di nhìn toàn bộ cửa hàng hàng xa xỉ, lần đầu tiên có cảm giác người nhà quê mới vào thành.

Biết Dịch Dương có tiền, nhưng làm sao biết anh ta ở cấp bậc có thể làm cửa hàng đóng cửa phục vụ riêng kia chứ?

"Kêu em chọn? Vậy em không khách khí đó nha"

—— "Hứa Tân Di, mày bị cái giống gì vậy? chút trường hợp nhỏ đã làm mày ngu người? Có thể có chút tiền đồ hay không? Cũng không phải chưa từng đi mua qua mấy cửa hàng loại này"

Hứa Tân Di thở sâu, tùy ý nhìn thoáng qua, cũng không chọn lựa kỹ càng, toàn dựa mắt, thấy thích là chỉ ngay.

"Cái này cái này còn có cái này, hai cái kia, hai cái túi này, còn có ba đôi giày đó, đúng rồi chính là nó, ba cái này, hai cái này, lấy theo số đo của tôi, mỗi thứ một bộ."

"Ông xã, em mới mua vài món thôi, còn có... Mấy món đó em cũng không nghĩ thử, mất thời gian, chắc anh sẽ không để ý hen?"

"Không ngại."

"Không ngại thì tuyệt vời, chúng ta đi đến cửa hàng tiếp theo đi?"

"Tiếp theo?"

Dịch Dương nhìn nhân viên cửa hàng: "Phiền đem mẫu trang sức mới nhất lấy ra cho phu nhân tôi nhìn xem."

Nhân viên cửa hàng mỉm cười nói: "Dạ quý khách."

Thực mau, nhân viên cửa hàng đưa lên những mẫu trang sức mới nhất của nhãn hàng này, nào là dây chuyền, nhẫn, bông tai... bày biện ở trước mặt Hứa Tân Di.

"Hai chiếc lắc này, đôi hoa tai này, còn sợi dây chuyền này, nhẫn kim cương này cũng không tồi."

Hứa Tân Di cười hỏi Dịch Dương: "Ông xã, đẹp không?"

"Đẹp."

Dịch Dương hỏi cô: "Mấy món đó đi?"

"?"

Dịch Dương nhìn nhân viên cửa hàng đưa mấy món trang sức mà Hứa Tân Di điểm danh đến trước mặt cô, rồi nhìn Hứa Tân Di nói: "Đóng hộp toàn bộ."

"Dạ Dịch tiên sinh."

Hứa Tân Di: "?"

"Cái này, cái này, còn có cái này..."

Dịch Dương lưng dựa vào trên ghế sô pha, tay cầm ly rượu vang đỏ, vừa nhâm nhi thưởng thức, vừa chỉ chỉ trỏ trỏ mấy món trang sức khác: "Còn có cái này, hai cái này, mấy món vừa rồi tôi chỉ đều không cần, số còn lại dựa theo số đo của phu nhân tôi đều mua một bộ."

Nhân viên cửa hàng tươi cười càng sâu: "Dạ Dịch tiên sinh."

Hứa Tân Di: ".....?"

".....???"

—— "Dịch Dương tưởng đây là cái chợ bán rau củ sao?"

—— "Không phải tới mua sắm là tới nhập hàng đi!!!"

Nhân trong tiệm bận vô cùng, làm việc không ngừng nghỉ.

Hứa Tân Di ngồi ở kia được ân cần đối đãi, có chút hoài nghi cuộc sống này.

"Dịch... Dịch Dương, có phải mua quá nhiều rồi hay không? Mẹ có nói em phá sản không anh?"

"Sẽ không."

"Nếu trong nhà hết chỗ cất chứa... Anh còn một bộ phòng trống ở Nhất Phẩm Lan Đình, về nước anh đưa chìa khóa cùng mật mã cho em, tặng em làm nơi chứa đồ, được không?."

"....."

Làm... Làm cái kho chứa quần áo trang sức... Hà?!!!

—— "Đối lập với Dịch Dương, sao mình có cảm giác bản thân quá nhỏ bé, móa nó, nhỏ hơn bụi mịn nữa, quả thực lấy không ra bản lĩnh phóng khoáng như anh ta."

Nhìn Dịch Dương vùng tiền như rác, lần đầu tiên Hứa Tân Di cảm nhận được sự chênh lệch giữa giàu nghèo nó to lớn đến như thế nào.

Khó trách trong buổi đầu giá đó bỏ 90 triệu ra mua sợi dây chuyền mà Dịch Dương chỉ nói ra giá chơi thôi.

—— "Mùi vị của kẻ có tiền, con mẹ nó đáng chết quá thom!"

—— "Ông xã, em yêu anh nhất trên đời, chụt chụt chụt!"

Hết chương 54

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nữ Phụ Không Muốn Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Cùng cho bò Câu ăn

Từ trước đến nay Paris được xem là thiên đường mua sắm.

Ba con đường shopping nổi tiếng nhất paris, Le Bon Marché, đại lộ Champs Élysées cùng khung đường Rivoli, những nơi này tụ tập những thương hiệu cao cấp nổi tiếng khắp trên thế giới.

"Đóng cửa? Sao lại thế này?"

Hai người đứng trước cửa hàng, hai cô gái xinh đẹp trang điểm tinh xảo, trên tay cầm ba bốn túi nhìn là biết hàng xa xỉ, toàn là những thương hiệu có tên tuổi, bị ngăn ở bên ngoài cửa hàng, nhìn cửa hàng đóng cửa, hai người khó hiểu.

"Mới mấy giờ mà đã đóng cửa rồi?"

Có một cô gái chụm đầu nhìn xuyên qua cửa kính nhìn vào bên trong cửa hàng, thấy nhân viên bên trong bận rộn đóng gói, càng thêm nghi ngờ: "Nhân viên cửa hàng không phải còn ở bên trong sao? Tại sao không mở cửa buôn bán?"

"Bỏ đi, nếu không chúng ta đi cửa hàng kế bên đi?"

"Đi cửa hàng kế bên? Mẫu trang sức mới nhất của họ mình đợi bao lâu để làm chủ nhân của nó cậu có biết không? Rõ ràng ngày hôm qua mình đã cố tình gọi điện đến hỏi qua, nói trong có món mình thích mình mới đến, sao bỗng nhiên đóng cửa vào đúng ngày hôm nay vậy?"

"Cậu đừng vội, để mình tìm hiểu thử coi."

Người còn lại lấy di động ra tìm hiểu.

"Thời gian này xác thật không nên đóng cửa a... Ài, từ từ, chị em trên mạng nói nếu chưa tới thời gian đóng cửa, có thể là bởi vì trong tiệm có khách hàng VIP, đang tiến hành đóng cửa hàng phục vụ riêng."

"Đóng cửa hàng phục vụ riêng?"

Hai người nhìn vào trong cửa hàng.

"Bỏ đi, chúng ta đi sang cửa hàng kế bên đi."

Cô gái muốn mua trang sức kia bướng bỉnh nhất quyết không chịu đi: "Không! Mình phải đứng đây chờ, chờ cửa hàng mở cửa, mình muốn nhìn xem

khách hàng VIP là ai!"

Trang sức cùng quần áo, giày dép, túi xách trong cửa hàng cơ hồ đã Hứa Tân Di và Dịch Dương càn quét không còn, mọi kiểu dáng đều dựa theo số đo Hứa Tân Di đóng gói, trong nước chỉ có mình cô là có.

Thời điểm trả tiền, Hứa Tân Di lấy thẻ từ trong túi của mình ra: "Ông xã, để em trả."

Dịch Dương nhìn thoáng qua cái thẻ kia: "Đó là thẻ chuyên dụng của anh."

"Ai nha ông xã, của anh chính là của em nha, hai chúng ta còn phân chia cái gì của anh của em? Sau này anh phải nỗ lực kiếm tiền nuôi em, sau này mỗi năm em đều muốn đến Paris shopping nha."

—— "Cũng không biết mua hết bao nhiêu tiền rồi, nhưng cũng không sao cả, dù sao là Dịch Dương ra tiền."

Hứa Tân Di nghĩ lại tưởng tượng.

—— "Hiện tại anh ta có cảm thấy mình là một người vợ ăn xài phung phí không biết chăm lo gia đình? Nếu anh ta thật nghĩ như vậy... Vậy thật đúng là quá tuyệt vời!"

—— "Nhưng nói đến ăn xài phung phí, ai có thể hơn anh ta được?"

"Ông xã, hiện tại chúng ta đi đâu? Trở về khách sạn sao?"

Hứa Tân Di thân mật kéo cánh tay Dịch Dương trong sự chứng kiến của toàn thể nhân viên cửa hàng, bọn họ đều hạnh phúc mỉm cười cúi đầu đưa tiễn hai người rời khỏi cửa hàng.

Điều tuyệt vời nhất ở nước ngoài, chính là người nơi này không biết cô là ai, không cần trốn trốn tránh tránh che che dấu dấu đi dạo phố như ở trong nước. Ở đây chỉ cần một cái kính râm lớn, là cô có thể trở thành một cô bé trong con đường Champs Élysées này.

"Trở về khách sạn? Mới đi dạo một chút cô đã muốn trở về? Ngày thường cô đi dạo phố như vậy sao?"

"....."

Không biết có phải ảo giác của Hứa Tân Di hay không, từ những lời này của Dịch Dương, cô có thể nghe ra nhỏ tí tẹo cười nhạo ở bên trong.

"Em còn không phải là sợ anh một sao?"

"Thật vất vả tới Paris một lần, rút ra thời gian đi chung với em, đương nhiên là dạo tới chừng nào em mệt mới thôi."

Hứa Tân Di về mặt cảm động: "Ông xã, anh đối với em thật tốt quá, em thật yêu anh quá à!"

Dịch Dương vẫn giữ nguyên bộ dáng đáng ghét kia, hạ mình tặng lại cho cô mấy chữ quý giá: "Ừ, đã biết."

Mà khi hai người đi vào một cửa hàng xa xỉ khác, hai cô gái kia đang tranh luận núp ở chỗ nào để chờ biết danh tính của người khách hàng VIP có thể làm nhân viên cửa hàng đóng cửa hàng phục vụ riêng là ai thì hai người đã đi ra.

"Vừa rồi đó là... Hứa Tân Di?"

"Hình như là cô ta."

"Nhưng... Người đàn ông kia là ai?"

"Để mình chụp lại, hỏi một chút là biết ngay." Cô chụp sừng mặt hai người gửi đi đến trong diễn đàn.

Diễn đàn nhỏ an tĩnh năm giây, sau đó nổ tung.

—— Đâu má! Người này không phải Dịch Dương và Hứa Tân Di sao? Mấy người ở đâu gặp được vậy?

Hai cô bốn mắt nhìn nhau, đồng thời khiếp sợ ra tiếng.

"Dịch Dương và Hứa Tân Di?"

Bị chụp lén, Hứa Tân Di và Dịch Dương hoàn toàn không biết gì cả.

"Ông xã, anh có thẻ VIP của cửa hàng này không? Họ có đóng cửa hàng phục vụ riêng cho chúng ta không?"

—— "Mình cũng không tin Dịch Dương có nhiều thẻ khách hàng VIP như vậy, cửa hàng xa xỉ cũng không phải mở cho riêng anh ta, ở đâu mà có nhiều thương hiệu vì anh ta mà đóng cửa hàng phục vụ..."

"Dịch tiên sinh, chào ngài, xin hỏi yêu cầu chúng ta đóng cửa hàng phục vụ riêng sao?"

Hứa Tân Di: "....."

Dịch Dương nhìn Hứa Tân Di: "Em thấy như thế nào?"

"Được nha."

Lại lần nữa hưởng thụ cảm giác đóng cửa hàng phục vụ riêng, Hứa Tân Di học khí thế của Dịch Dương ở cửa hàng trước. Ngồi dựa trên sofa, tay cầm ly rượu vang đỏ, vừa thưởng thức, vừa ra hiệu lệnh bằng tay, chỉ lấy những mẫu mới nhất.

"Cái này không tồi, hai cái cũng vậy, cái này cái này, cái này không cần, hừm..."

Hứa Tân Di nhìn một hồi, như ngài phiến toái: "Tất cả những mẫu mới nhất dựa theo số đo của tôi, mua hết."

Nhân viên cửa hàng phục vụ chu đáo, mỉm cười căng ra tới mang tai: "Dạ phu nhân."

"Ông xã, chọn từng cái thật sự quá phiền toái, nên em mua hết mấy mẫu mới nhất luôn, có được không anh?"

"Em vui vẻ là được." Dịch Dương đưa thẻ thanh toán.

Nghe Dịch Dương nói như vậy, miệng Hứa Tân Di càng ngọt: "Cảm ơn ông xã, hôm nay em đặc biệt rất rất rất vui vẻ."

Nháy mắt, lại rút một chút tiền của Dịch Dương.

Tuy rằng Hứa Tân Di không biết số tiền cụ thể là bao nhiêu. Nhưng Hứa Tân Di tự đánh giá, hôm nay mua mua mua, chỉ sợ thật sự phải sử dụng căn phòng kia của Dịch Dương làm nơi chứa đồ là cái chắc rồi.

Phái Tây Champs Élysées là quảng trường, quảng trường trung ương là nơi danh cảnh nổi tiếng nhất Paris.

Trên quảng trường, có người kéo đàn violon, có người ở biểu diễn nghệ thuật, còn có người thổi bong bóng, bầu trời trong xanh.

Hứa Tân Di và Dịch Dương giống như hai người khách du lịch bình thường, bước chậm ngắm cảnh ở trên quảng trường.

"Ông xã, anh đối với em tốt như vậy, em cũng không biết nên cảm ơn anh như thế nào..."

Dịch Dương nghe xong mấy lời này, ấn đường nhíu chặt, có thể kẹp chết con ruồi: "Nói chuyện đàng hoàng."

"Anh... Sao hôm nay anh đối với em tốt vậy?"

"Dù sao cũng nhàm chán, tùy tiện đi dạo."

"Vậy tại sao anh lại có nhiều thẻ khách hàng VIP của nhiều cửa hàng xa xỉ như vậy? Ngày thường em cũng mua không ít đồ vật, đóng cửa hàng phục vụ cách em còn xa ngàn dặm nha."

"Muốn biết?"

Hứa Tân Di gật đầu.

"Có tiền."

—— "Hỏi một chút cho biết thôi! Rảnh miệng quá hay sao mà hỏi tên mặt xác chết này!"

"Em thích, trở về anh đem toàn bộ thẻ cho em."

"Cũng không cần lắm đâu, đóng cửa hàng phục vụ quá phiền toái."

Hai người câu được câu không nói chuyện này chuyện nọ.

Đi ở trong đám người, Hứa Tân Di bưng tỉnh hoàn hồn.

Nửa năm trước, đánh chết cô cũng không có khả năng tin, cô lại có thể ôm cánh tay Dịch Dương đi dạo ở trên quảng trường Paris như ngày này.

Giống như vợ chồng già vậy.

—— "Vợ chồng già? Hứa Tân Di, trong đầu mày suy nghĩ cái gì vậy?"

Cô lắc lắc đầu, ánh mắt thoáng nhìn, một góc quảng trường trong đám người là người lại có mấy con bồ câu trắng bay ra.

"Chỗ đó có có bồ câu kia." Hứa Tân Di ánh mắt sáng ngời, túm Dịch Dương đi qua.

Nơi này có không ít du khách vây xem, trong tay cầm bánh mì mua từ cửa hàng bên cạnh tới cho bồ câu ăn, chậm rãi đi đến trong đàn bồ câu, làm bồ câu bay đến trên vai, trên tay.

"Em cũng muốn cho bồ câu ăn." Hứa Tân Di nhìn anh vươn tay xin xỏ.

Dịch Dương bất đắc dĩ, lấy ra bóp tiền, rút ra một tờ tiền mặt, đưa cho cô.

Hứa Tân Di cười tiếp nhận, mua một ít đồ ăn cho bồ câu ăn, ngồi xổm trên mặt đất thả từng chút từng chút dụ bồ câu lại.

Mấy con bồ câu nhỏ phía sau đến gần trong tầm tay Hứa Tân Di, miệng mổ mổ, đầu gật gật ăn hết trên đất lại ăn đến trên tay cô.

Có thể suốt hai mươi chín năm cuộc đời mình Dịch Dương chưa từng giao lưu với động vật, nên chỉ đứng ở một bên nhìn Hứa Tân Di cho bồ câu ăn.

Hứa Tân Di cho ăn xong, cười cong đôi mắt, ngẩng đầu nhìn Dịch Dương, hỏi: "Anh không cho chúng ăn sao?"

"Không có hứng thú."

Hứa Tân Di bĩu môi.

Đứng dậy bắt lấy tay Dịch Dương, đặt số thức ăn còn vào trong lòng bàn tay của anh: "Anh thử xem, bồ câu thật đáng yêu nha!"

Vừa dứt lời, một con bồ câu vỗ cánh phành phạch bay đậu trên khuỷu tay Dịch Dương, ngẩng đầu nhìn Dịch Dương.

Một người một bồ câu bốn mắt nhìn nhau.

"Suýt! Đừng nói chuyện."

Bồ câu nhảy nhảy ở trên cánh tay Dịch Dương, từ khuỷu tay lung lay đi đến cánh tay, cúi đầu ăn thức ăn.

Hứa Tân Di lui về phía sau vài bước, lấy ra di động chụp lại khung cảnh Dịch Dương cho bồ câu ăn.

Phía sau, có một vài chú bồ câu buồng bình tranh giành thức ăn, một đoàn bồ câu trắng khác bị dọa cất cánh mà bay lên không trung.

Dịch Dương ngẩng đầu.

Hứa Tân Di di động click một tiếng, ảnh chụp Dịch Dương ngược sáng ngẩng đầu nhìn về phía đàn bồ câu trắng đang bay lên trời.

Bộ dáng khác xa về mặt xác chết thường ngày của anh, đáy mắt nhiều chứa đầy kinh ngạc cảm thán và cảm động mà chính bản thân anh cũng chưa chú ý, anh đứng giữa đàn bồ câu trắng hình ảnh đẹp tuyệt vời.

Cô cười đưa cho Dịch Dương xem, vẻ mặt kiêu ngạo: "Em chụp đẹp không?"

Dịch Dương liếc mắt nhìn bức ảnh: "Còn được."

"Em giữ cho anh nè, đợi lát nữa lại gửi cho ông và mẹ xem."

Nói xong, cô cất di động, ngồi xổm xuống tiếp tục cho lũ bồ câu trắng ăn.

"Ku ku ku, ăn nhiều một chút."

Dịch Dương nhìn tấm ảnh trên màn hình di động mà Hứa Tân Di gửi sang, im lặng hồi lâu.

"Tiên sinh, chào ngài."

Một người nước ngoài bước lại gần, giơ camera của mình cho Dịch Dương xem bức ảnh bản thân mình vừa chụp, biểu hiện ý đồ đến: "Vừa rồi tôi ở chỗ này chụp ảnh, vừa vận chụp được cảnh phụ nhân chụp hình cho ngài, tôi cảm thấy thật xinh đẹp, tiên sinh có yêu cầu giữ lại không?"

Dịch Dương nhìn tấm hình trên camera chuyên nghiệp kia.

Gương mặt Hứa Tân Di tràn ngập nụ cười nhìn anh, giơ lên di động chụp hình, ánh chiều tà hoàng hôn màu vàng vắt ngang ở trên bầu trời chiếu xuống hai người, bồ câu trắng cánh bay lên không trung, bao quanh hai người.

Là một tấm ảnh tầm nhìn rộng, nhìn vô cùng lãng mạn vô cùng thơ mộng.

Dịch Dương hơi hơi xuất thần.

Hồi lâu, anh nói: "Giữ lại."

Người nước ngoài thực sảng khoái gửi tấm ảnh cho anh.

Được đến ảnh chụp Dịch Dương nháy mắt do dự gửi cho Hứa Tân Di.

Hứa Tân Di ngẩng đầu nhìn anh: "Anh đang làm gì? Tôi cho bò câu ăn đi anh."

Dịch Dương cất di động vào túi, ngồi xổm xuống cạnh Hứa Tân Di cùng cô cho bò câu ăn.

"Rất thích bò câu?"

"Đáng yêu như vậy, đương nhiên thích."

"Vậy mua về thả nuôi ở hồ nước phía sau biệt thự được không?"

"Không cần, con người của em có mới nói cũ, không chiếm được luôn là tốt nhất, mỗi ngày nuôi bò câu, mở mắt ra là thấy, chắc chừng hai ngày em sẽ không cảm thấy đáng yêu nữa."

Dịch Dương ấn đường nhú lại, nhìn độ cong khỏe miệng của cô dần dần mở rộng, chung quy vẫn là chưa nói cái gì.

"Đúng rồi!"

Hứa Tân Di đột nhiên nhớ tới một chuyện, nghiêm túc nhìn anh.

"Em còn chưa mua quà tặng cho ông và mẹ nữa."

Nghĩ nghĩ, nói: "Ủm! Mẹ tuổi còn trẻ còn xinh đẹp như vậy, đáng người cùng em cũng không sai biệt lắm, mớ đồ vừa rồi em mua khăn định cũng thích hợp với mẹ."

Dịch Dương sắc mặt hơi không được tự nhiên: "Chuyện hôm nay anh mua đồ cho em.. Em đừng nói cho mẹ và ông biết."

"Không nói? Tại sao?"

Dịch Dương đứng dậy: "Sao em có nhiều tại sao vậy, kêu em đừng nói thì đừng nói."

—— "Dịch Dương lời này không đúng nha, có cái gì mà gì... Từ từ, có phải anh ấy lo lắng ông và mẹ mắng anh ấy phá sản?"

—— "Mình biết, khăn định là như thế này!"

Hứa Tân Di nhất thời cũng không có tâm tình cho bò câu ăn, đứng lên, đứng lý hợp tình nhìn Dịch Dương, vẻ mặt hoàn toàn vì anh tốt mà nói: "Hôm nay anh mua cho em nhiều thứ như vậy, tại sao không thể nói? Anh đối với em tốt như vậy, em nhất định phải nói cho ông và mẹ biết."

"Không cần." Dịch Dương xoay người đi luôn.

Hứa Tân Di chạy đến trước mặt anh: "Không cần? Ông sẽ nói anh đối với em không tốt, sau khi về nước em sẽ bày hết đồ trước mặt ông và mẹ để hai người biết anh yêu thương cưng chiều em đến mức nào, khăn định ông và mẹ sẽ rất vui."

Dịch Dương hí mắt: "Hứa Tân Di, cô cố ý có phải hay không?"

Hứa Tân Di vẻ mặt mờ mịt, nói: "Em chỗ nào cố ý? Em thật sự là suy nghĩ dùm anh nha, miễn cho mẹ và ông nói anh đối với em không tốt, lúc nào cũng nói anh như vậy, em vì anh mà nha, sao anh có thể hiểu lầm em? Em buồn quá à!!!"

Lời này nói đến thật sự là vô tội, nghe tới ngược lại là Dịch Dương sai.

Dịch Dương im lặng nhìn cô.

Năm giây sau.

"Em nói không sai, ông và mẹ luôn nói anh không bao giờ đối xử tốt với em. Hiện tại làm cho bọn họ nhìn xem anh mua đồ tặng cho em, khăn định bọn họ sẽ vô cùng vui."

Dịch Dương nhướn mày, nói tiếp: "Dù sao mấy thứ này đều là em chọn, anh chỉ phụ trách trả tiền mà thôi."

Nụ cười bày mưu lập kế của Hứa Tân Di dần dần biến mất.

"Anh... Tuy rằng là em chọn, không sai, nhưng..."

"Không có nhưng mà, sau khi về nước em cứ bày một món một món một trước mắt ông và mẹ, nói cho bọn họ, mấy thứ đó là anh mua cho em, mấy thứ đó là chính em chọn, bọn họ khẳng định sẽ rất vui."

Hứa Tân Di: "....."

—— "Sau đó để ông và mẹ mắng tôi là phá sản sao? Mua nhiều như vậy, ở nhà chưa không hết phải đem bán qua chỗ khác, không bị ăn mắng mới là lạ"

—— "Giết địch một ngàn tự tổn hại tám trăm, cái miệng của mình thật là... Thật là thiếu đánh mà... Mình không nên tự lấy đá nện vào chân..."

Hết chương 55

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nữ Phụ Không Muốn Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Hoa sen trắng lại chơi chiêu nữa

Ngay từ đầu, An Nhã kế hoạch là shopping với Hứa Tân Di, hai người càn quét khắp Paris, bởi vì Dịch Dương "chen chân" làm cho thế giới hai người cứ vậy mà rách nát, chỉ có thể đi dạo phố với cô trợ lý nhỏ, vừa oán giận Hứa Tân Di "trọng sắc khinh hữu".

"Chị An Nhã, chị Tân Di và Dịch tiên sinh... Thật sự là loại quan hệ này sao?"

Buổi tối, An Nhã và cô trợ lý nhỏ thắng lợi trở về, trở về phòng khách sạn, trong thang máy chỉ có hai người, cô trợ lý nhỏ nhìn Hứa Tân Di và Dịch Dương như hình với bóng trong hai ngày này, kìm nén không nổi lòng hiếu kỳ, rốt cuộc lấy hết can đảm đặt câu hỏi.

An Nhã thờ dãi: "Bà chủ của em ấy hả, trọng sắc khinh hữu, chẳng lẽ em còn nhìn không ra?"

Cô trợ lý nhỏ hơi hơi mỉm cười: "Em nào dám đoán."

An Nhã suy đoán, hiện tại thám đồ hai người cũng đi rồi, tuần lễ thời trang cũng đã xem xong, lời đồn đãi trên mạng càng ngày càng nghiêm trọng, mối quan hệ giữa hai người chỉ sợ cũng không ẩn dấu được bao lâu.

"Chính là loại quan hệ em đang nghĩ."

"Nhưng em còn chưa biết là quan hệ gì...?"

Nói xong, cô trợ lý nhỏ kinh ngạc, hỏi: "Thật sự là vợ chồng? Chị Tân Di dấu thật đủ sâu!"

An Nhã cười, không nói gì.

Cửa thang máy mở.

"Nuốt ngược lại vào trong bụng cho chị, bà chủ của máy đưa quyết định khi nào công bố lại nói tiếp."

"Dạ chị An Nhã, em nhớ kỹ."

Hành lang khách sạn, Lạc Kiệt đôi tay ôm ngực dựa vào trên tường, ánh mắt nhìn chăm chăm vào phía thang máy, như đã chờ cô rất lâu.

An Nhã nhìn anh, kêu cô trợ lý nhỏ về phòng trước.

Chậm rãi đi đến trước mặt Lạc Kiệt, mỉm cười hỏi anh: "Quản lý Lạc, tìm tôi có chuyện gì?"

Lạc Kiệt đứng thẳng, đáy mắt là xua nay chưa từng có nghiêm trọng, nặng nề nhìn cô: "Anh có chuyện muốn hỏi em."

An Nhã thấy dấu tay trên mặt anh ta đã mờ dần, cơ bản nhìn không ra dấu vết.

"Chuyện gì?"

"Anh muốn hỏi... Anh cho rằng ở chỗ này nói không thích hợp."

An Nhã cười lạnh, mặt không cảm xúc, đi ngang qua người anh: "Nếu không thích hợp vậy không cần nói."

"Từ từ ——" Lạc Kiệt bắt lấy cánh tay An Nhã.

An Nhã phản ứng thần tốc, giật mạnh tay ra ngay: "Làm gì? Có việc thì nói, đừng động tay động chân, có phải còn muốn ăn thêm hai tát nữa hay không?"

Lạc Kiệt thoáng lui về phía sau một bước, hừ một tiếng: "Cái con người không có trái tim này, sao lại cảnh giác nặng với tôi như vậy?"

An Nhã trừng anh, không thèm để ý đến anh.

"Ok, thôi được rồi, thôi được rồi, anh hỏi ngay tại đây luôn, ok?"

Lạc Kiệt trầm giọng: "Hứa Tân Di và Dịch Dương, hai người bọn họ... Thật sự là vợ chồng?"

An Nhã xoay người lại nhìn anh: "Sao anh biết?"

"Dịch Dương tự thừa nhận trước mặt Hàn Kiều."

"Đúng vậy."

An Nhã nhún vai: "Hai người bọn họ xác thật là vợ chồng, hơn nữa đã kết hôn hai năm."

"Kết hôn hai năm?"

"Tại sao không thấy thông báo?"

An Nhã kỳ quái hỏi lại: "Đây việc riêng của Tân Di, nói hay không liên quan gì đến anh?"

"Nhưng Hàn Kiều..."

"Hàn Kiều làm sao?"

Sau một lúc lâu ngơ ngẩn, Lạc Kiệt nhắm lại miệng, lắc đầu: "Không có gì."

"Vậy... Tân Di và Dịch Dương ả hôn là chuyện của hai người bọn họ, khi nào công khai cũng là chuyện của hai người bọn họ. Nếu con bé không chủ động trêu chọc anh... Hình như anh cũng không có tư cách đến đây chất vấn tôi. Còn có việc sao? Không có việc gì tôi trở về phòng."

"Em... Từ từ..."

Lạc Kiệt đi vòng đến trước mặt cô: "Ok, chuyện Hứa Tân Di anh không bao giờ hỏi tới nữa, bọn họ là vợ chồng, anh chúc bọn họ bách niên hảo hợp, nhưng anh còn có chuyện muốn hỏi em..."

An Nhã không kiên nhẫn nhìn anh.

"Ngày đó, sao phản ứng của em lại lớn như vậy?"

"Tôi phản ứng lớn? Tôi phản ứng như thế nào mà anh nói lớn?"

An Nhã cười, nói tiếp: "Lạc Kiệt, tôi nói cho anh, nếu không có hứng thú đối với phái nữ, thì đừng đi trêu chọc người ta, biết không? Nếu không, lần sau gặp được một người có tính tình còn tệ hơn tôi, không phải hai bàn tay có thể giải quyết xong đâu."

Thấy Lạc Kiệt vẫn đứng chết ở trước mặt không đi, cô hét lên: "Tránh ra!"

"Anh không có hứng thú đối với phái nữ? Khi nào anh nói bản thân không có hứng thú? Em nói rõ ràng."

"Anh còn giả ngu với tôi? Cái bí mật nhỏ bé kia của anh ai mà không biết?"

"Anh khi nào có bí mật nhỏ bé?" Lạc Kiệt ngắt ra, hai mắt liếc qua lại, cố nhớ lại hình như mơ hồ có một ít lời đồn đãi vớ vẩn trong giới quản lý, không thể tin được mà cười.

"An Nhã, em cũng là quản lý, lời đồn đãi không thể tin em hẳn là biết rõ? Anh không có hứng thú với phụ nữ, chẳng lẽ hứng thú với đàn ông?"

An Nhã không thể chịu đựng nổi, đi thẳng đến số phòng của mình, tỏ vẻ không muốn đàm luận việc này với Lạc Kiệt nữa.

"An Nhã, em đứng lại!"

An Nhã mở túi xách lấy thẻ phòng, Lạc Kiệt giật thẻ phòng của cô.

"Anh làm gì? Trả lại cho tôi!"

"Trước hết em nghe anh nói cái đã."

"Có cái để nói? Anh thích phụ nữ hay đàn ông tôi không quan tâm."

"Anh để ý!"

Lạc Kiệt nắm chặt thẻ phòng, lớn giọng hét to: "Thanh danh của anh không thể cứ thế hủy hoại ở trước mặt người con gái anh thích. Cho nên hôm nay anh cần thiết trình trọng giải thích với em, anh, Lạc Kiệt, thích phụ nữ, hơn nữa, anh còn thích em."

An Nhã nhìn thoáng qua bốn phía: "Anh có thể nói to hơn cũng được, để tất cả khách ở tầng lầu này đều nghe thấy ra tôi vậy xem anh được không?"

"Được."

Lạc Kiệt hăng máu, hét lớn hơn: "Tôi, Lạc Kiệt thích..."

"Anh cầm miệng cho tôi!"

Lạc Kiệt hơi hơi mỉm cười, nghe lời ngậm lại miệng: "Em xem, em là quản lý, anh cũng là quản lý, nghề nghiệp tương đồng, chúng ta khẳng định có rất nhiều đề tài chung để nói, em có muốn thử quen anh không?"

An Nhã nhìn anh hai giây, lấy ra di động, mở WeChat, mở ra danh sách danh bạ, vuốt lên xuống cho anh ta xem.

"Lạc Kiệt, trong di động của tôi có số liên lạc của hơn một trăm trai trẻ, những cậu nhóc tràn ngập ánh mặt trời, tuổi trẻ lớn lên đẹp, nói gì nghe nấy, tính tình vô cùng ngoan, kêu thì tôi đuổi thì đi, cũng không oán giận cũng không làm phiền tôi, theo như nhu cầu, chơi với bọn họ tôi rất vui vẻ, anh kêu tôi từ bỏ một khu rừng lớn như vậy, treo cổ ở trên thân cây già như anh?"

Ánh mắt Lạc Kiệt dừng lại một lát ở trên màn hình di động, im lặng nhìn An Nhã, cười nói: "Vậy em, có muốn thử chơi đùa với anh hay không?"

Trên chuyến bay trở về nước, Lạc Kiệt đeo kính râm chơi ngẫu, một giây cũng không gỡ xuống.

Hai người đàn ông thua cuộc ở trên tình trường ngồi ở chung với nhau, một người biểu tình lạnh nhạt rất giống ai thiếu anh ta 80 triệu, một người thì như đưa chuột muối, nhắc không nổi một chút tinh thần.

"Lão Hàn, sau khi về nước cho anh mày nghỉ hai ngày."

Hàn Kiều một chút tình cảm cũng không, từ chối thẳng thừng, nói: "Công việc rất nhiều, không có ngày nghỉ cho anh."

Lạc Kiệt ngồi dậy: "Anh mày đều như vậy, mày không thể cho anh mày nghỉ hai ngày để anh mày đi chữa trị vết thương?"

Hàn Kiều nghi hoặc nhìn anh.

Lạc Kiệt từ trong ánh mắt anh thấy được không tín nhiệm, đơn giản gỡ mắt kính xuống, chỉ vào hốc mắt bầm tím đen như gấu trúc của mình.

"Lão Hàn, anh nói cho mày nghe, chộc ai trăm triệu chớ chộc phụ nữ, mày nhìn mà học, đây là An Nhã gây ra đó, người mà anh mày thường nói yếu ớt mong manh, đúng vậy, chính là An Nhã mà mày biết đó. Mày nhìn xem mắt gấu trúc trên mặt anh mày này, mày không thể cho anh mày nghỉ hai ngày để anh mày còn đi chữa trị vết thương?"

"Tiên sinh, có yêu cầu thêm gì không?" Có tiếp viên đến hỏi, mỉm cười phục vụ nhiệt tình.

Lạc Kiệt lập tức đeo lên kính râm: "Champagne, cảm ơn."

"Vậy Hàn tiên sinh thì sao?"

"Không cần."

"Dạ." Tiếp viên hàng không mỉm cười rời đi.

"Anh nói lão Hàn mà đó nha, mày đừng trưng bày cái mặt cá chết đó ra nữa, thật sự, mày và Hứa Tân Di chính là một hiểu lầm xinh đẹp thôi, từ bỏ đi, quên cô ta đi, mày sẽ gặp được người phụ nữ tốt hơn."

Thật không nói thì thôi, nói ra toàn làm người khác muốn đập.

"Đủ rồi, anh cầm miệng."

"Ok, ok ok, anh mày cảm miệng."

"Lạc tiên sinh, champagne của ngài." Tiếp viên hàng không xinh đẹp đưa champagne cho Lạc Kiệt.

Lạc Kiệt tiếp nhận: "Cảm ơn."

Mới vừa nhấp một chút, thì nghe thấy phía bên phải có người nói chuyện.

"Lạc Kiệt, đề ý đổi chỗ ngồi sao? Tôi có lời muốn nói với Hàn Kiều."

Lạc Kiệt nhìn sang.

Hứa Vi Nhân gỡ nón xuống, gỡ kính râm, mỉm cười nhìn anh.

Thật đúng là tình cờ.

Lạc Kiệt nhìn Hàn Kiều, biết anh không muốn dính dáng nhiều với Hứa Vi Nhân, cười cười: "Thật xin lỗi nha, đề ý."

Hứa Vi Nhân không quan tâm, chỉ lo nói chuyện mình muốn nói: "Chuyện tôi muốn nói đảm bảo Hàn tiên sinh nhất định cảm thấy hứng thú, xác định không nghe sự thật về cuộc hôn nhân của Hứa Tân Di sao?"

Hàn Kiều ngẩn ra, quay đầu nhìn.

Hứa Vi Nhân đứng dậy: "Lạc tiên sinh, phiền toái nhường một chút."

"....."

Lạc Kiệt từ trên chỗ ngồi đứng dậy.

Hứa Vi Nhân ngồi ở trên chỗ ngồi của anh, Hàn Kiều nhích sang bên trái, vẫn duy trì khoảng cách nhất định với cô ta.

"Chuyện gì, nói đi."

Hứa Vi Nhân cũng không đề ý đối với động tác của anh: "Nói vậy Lạc tiên sinh chắc là cũng biết chuyện Dịch Dương và Hứa Tân Di kết hôn?"

Hàn Kiều ần đường nhíu chặt: "Nếu là chuyện này, Hứa tiểu thư nhưng không cần nói với tôi."

"Đương nhiên không phải việc này..."

Hứa Vi Nhân định liệu trước, bình tĩnh nói: "Tôi nhìn ra được, tình cảm Hàn tiên sinh đối với Hứa Tân Di tiểu thư, cũng đối với những người khác... Đều không giống nhau."

Hàn Kiều sắc mặt bình tĩnh, không nói gì.

"Không biết Hàn tiên sinh có hứng thú đối với nội tình cuộc hôn nhân giữa Hứa Tân Di và Dịch Dương không?"

Hàn Kiều như có một chút hứng thú: "Nội tình?"

"Tôi và Dịch Dương là bạn học đại học, tôi và anh ấy cùng nhau vượt qua bốn năm đại học, sau khi tốt nghiệp, anh ấy xuất ngoại du học, tôi bước vào giới giải trí, hai chúng tôi từng có một đoạn quá khứ..."

Nói đến này, Hứa Vi Nhân cười nói: "Sau đó anh ấy về nước, tiếp nhận Dịch thị, đoạn thời gian kia cuộc sống ở giới giải trí của tôi cũng không được tốt, chắc là anh còn nhớ rõ, có một ít việc đã xảy ra trong khoảng thời gian hợp tác phim truyền hình với anh, toàn dựa vào tên tuổi của Dịch Dương, tôi mới dần xếp êm đẹp chuyện đó xuống...."

"Nhưng, sau đó bởi vì một ít nguyên nhân, tôi phải rời khỏi đây, ra nước ngoài sinh sống."

"Chuyện này thì có liên quan gì đến Hứa Tân Di?"

"Tôi còn chưa nói xong. Chắc anh rất rõ ràng, Hứa Tân Di bước vào giới giải trí, là mang lên tên tuổi của tôi xuất đạo, lúc ấy ở nước Mỹ tôi đều biết giới giải trí trong nước có một cái "Hứa Vi Nhân nhỏ " ".

Hứa Vi Nhân cảm thán nói: "Mà vào hai năm trước, Hứa Tân Di xuất đạo không lâu, cô ta và Dịch Dương đã vội vàng kết hôn, anh biết chuyện này đại biểu cho cái gì sao?"

"Đại biểu cho cái gì?"

Hứa Vi Nhân hơi hơi mỉm cười.

"Tôi từng điều tra qua, sau khi Hứa Tân Di và Dịch Dương kết hôn, Dịch Dương cũng chưa từng mang Hứa Tân Di đến tham gia bất kỳ tiệc rượu nào. Hơn nữa bọn họ kết hôn hai năm, Dịch Dương vẫn luôn bên ngoài, chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, cơ hồ rất ít có cơ hội gặp mặt. Trừ chuyện đó ra, tôi còn biết, không lâu phía trước Dịch Dương từng nói tới vấn đề ly hôn với Hứa Tân Di."

Đôi mắt Hàn Kiều hơi co lại: "Rốt cuộc cô muốn nói cái gì?"

"Tôi nói những chuyện này đó, ý gì Hàn tiên sinh còn không hiểu sao? Kết hôn hai năm, cho dù là ả hôn, cũng nên truyền ra chút tin tức, còn nhắc tới ly hôn, chứng minh Dịch Dương thật sự không thể chịu đựng cuộc hôn nhân với Hứa Tân Di, nói ngắn lại một câu, Dịch Dương không thích Hứa Tân Di."

Lạc Kiết ở bên cạnh vãn tai nghe, nghe thế nhìn không được nói chen vào một câu: "Không thích Hứa Tân Di chẳng lẽ thích cô sao?"

Hứa Vi Nhân mỉm cười, cũng không nói chuyện.

Lạc Kiết ngẩn người ra: "Cha của con cô là ai?"

Hứa Vi Nhân rất có kỹ xảo, dừng ở đây.

"Tôi chỉ muốn nói những chuyện này thôi, không phải xúi giục Hàn tiên sinh chen chân vào mối quan hệ giữa Hứa Tân Di và Dịch Dương. Chỉ là cảm thấy, nếu Hàn tiên sinh thật sự có tình ý đối với Hứa Tân Di tiểu thư, đừng có gấp gáp từ bỏ, lời tôi nói đều là sự thật, Hàn tiên sinh không tin có thể tự đi điều tra."

Nói xong, Hứa Vi Nhân đứng dậy, đi toilet.

Lạc Kiết ngồi trở lại chỗ ngồi, nhìn bóng dáng Hứa Vi Nhân, đề thấp giọng, hỏi: "Hàn Kiều, cậu thừa biết cô ta có mục đích xấu, lời nói không thể tin nha?"

"Em biết."

Lạc Kiết nhẹ nhàng thở ra: "Cậu biết thì tốt."

"Cho nên em hy vọng anh có thể đi điều tra chuyện này."

"Cậu... Không thể nào? Cậu thật sự muốn chen chân vào giữa Dịch Dương và Hứa Tân Di? Hành động của cậu chính là kẻ thứ ba đó!"

Hàn Kiều khép mắt, giọng điệu không rõ ý gì.

"Ta không muốn chen chân vào cuộc hôn nhân của hai người bọn họ, bốn năm trước Hứa Vi Nhân còn chưa có rời khỏi giới giải trí, cũng đã quan hệ cực mật với Dịch Dương, thậm chí vài lần truyền ra scandal tình cảm, sau đó thì Hứa Vi Nhân ra nước ngoài..."

Lạc Kiết nhích lại gần, nói: "Dịch Dương ả hôn, đối tượng ả hôn còn giống Hứa Vi Nhân? Hứa Vi Nhân mang theo con trai về nước, Dịch Dương nhắc tới ly hôn? Anh cảm thấy, cốt truyện giống y chang bộ truyền hình tình cảm đầy máu chó đầu tiên mà cậu diễn lúc mới xuất đạo đó nha."

Hàn Kiều lạnh lùng liếc sang.

Lạc Kiết đầu hàng: "Yên tâm, anh sẽ giúp em điều tra rõ."

Ngay lúc máy bay chở Hàn Kiều và Lạc Kiết vừa chạm xuống đất mẹ, Hứa Tân Di và Dịch Dương bước chân lên đường về nước.

Dịch Dương ở Paris chơi hai ba ngày, công việc cũng không động đến, không mang theo trợ lý, thậm chí laptop cũng chưa chạm vào, trước lúc lên máy bay vẫn luôn trong trạng thái nghe điện thoại, sau khi xuống máy bay, trợ lý Triệu Bản nhanh chân đến đón, hận không thể nhét người vào trong xe mang đi ngay.

Nhưng bởi vì là ông chủ, nên anh chỉ có thể dùng nụ cười tới che dấu sự nôn nóng của mình.

"Tổng giám đốc, tập đoàn có vài việc nhỏ yêu cầu ngài đích thân xử lý, không biết hiện tại ngài có thời gian hay không?"

Dịch Dương nghĩ chuyện cần anh đích thân giải quyết trăm phần trăm không phải việc nhỏ.

"Anh đến công ty một chuyến, em tự trở về đi."

Hứa Tân Di ngáp một cái, chia tay Dịch Dương, hai người mỗi người một hướng, cô tự trở về nhà chính, mới nghỉ ngơi một ngày, đã nhận được lịch trình công việc từ An Nhã.

Trước lúc đi Paris, Hứa Tân Di thành công đá bay Tạ Trì, trở thành đại ngôn duy nhất cho thương hiệu này.

Từ tuần lễ thời trang Paris trở về, ở trong mắt fans, Hứa Tân Di như mạ một lớp vàng, cũng càng to lớn hơn, fans cũng có đủ tự tin để hét lên với những người khác rằng bản thân là fans của Hứa Tân Di.

Những người trở thành fans của Hứa Tân Di vì sắc đẹp của cô, trước giờ luôn dẩu dẩu điểm điểm, không dám công khai ra mặt. Hiện tại quang minh chính đại mà khen, có nghe được lời lẽ không dễ nghe nào trực tiếp mắng trở lại ngay.

"Mấy tấm ảnh ở Paris của Tân Di thật quá xuất sắc! Quá đẹp! Tao có thể liếm sắc đẹp này suốt đời nha!!!"

"Nếu tao có thể trưởng thành đẹp như Tân Di vậy, tao có thể đi ngang ở giới giải trí này nha!"

"Mấy đứa nào lúc trước nói Hứa Tân Di phẫu thuật thẩm mỹ thành Hứa Vi Nhân đâu? Ra đây nói chuyện với tôi nè! Mấy người ra nhìn cho kỹ đi, hiện tại ai còn nói chị đẹp của tao giống con nhò hoa sen trắng kia, tao dẫn đi khám mắt gấp?."

"Ai nói chị đẹp của tui này phẫu thuật thẩm mỹ? Mặt chị đẹp của tui này trước nay chưa từng động dao kéo nha."

"PTMT giống con sen trắng Hứa Vi Nhân kia? Ai nha má ơi, bạn học à, bạn mù đến cỡ đó rồi sao, cười chết tôi mà. Gương mặt của Hứa Tân Di chưa từng động đến dao kéo, trong giới giải trí ai không công nhận? Như thế nào? Chủ nhân nhà mình ngồi sau chị đẹp nhà này tại tuần lễ thời trang, bước trên thảm đỏ còn bị đuổi, nên hất lửa giận vào người chị đẹp tui này phải không?"

"Nhìn cho kỹ đi, người đi với Dịch Dương trên thảm đỏ là chị đẹp nhà tui này, người ngồi hàng ghế đầu cũng là chị đẹp nhà này, không có chuyện gì với chủ nhân nhà mấy người, mấy người đừng sửa nữa, làm xấu mặt nhà cún quá đi!"

"Ghen ghét hả mấy con sen trắng kia? Nhìn Tân Di càng ngày càng nổi, mà chủ tử của mấy người càng ngày càng chìm, trong lòng tinh thần bị bệnh là bình thường, nhưng đừng để lâu nha, thành cho điên thì hết cứu à!"

"Tui này ghen ghét? Cười chết, tui này sẽ ghen ghét một diễn viên hạng ba? Tôi phát hiện hiện tại không ngừng là fans, mà là toàn bộ giới giải trí đều thay đổi hết rồi, những chuyện Hứa Tân Di từng làm đều đã quên hết rồi hả? Không nói xa, chỉ nói đến chuyện hôm nay cô ta chụp quảng cáo, ai không biết là đập Tạ Trì mới có đại ngôn này, hiện tại Tạ Trì đã hết thời đến như vậy sao? Bị người ta khi dễ như vậy lại không có fans nào biết?"

"Đừng thả bom thúi nhà con kia, Tân Di đoạt đại ngôn của Tạ Trì? Thật buồn cười, lấy địa vị hiện tại của Tân Di có thể cướp được?"

"Thôi đi, tôi chỉ là người qua đường, nhưng cũng đủ biết Tạ Trì cũng không phải thứ tốt. Không phải anh ta đã từng đá Hứa Tân Di ra khỏi《thời thượng tuần san》, anh ta bỏ đá xuống giếng, không muốn làm việc chung với Hứa Tân Di, mới đổi thành Hứa Vi Nhân. Ha, quả báo, không phải kỳ đó doanh số của tạp chí sụt thảm nhất trong lịch sử sao, dù lần này Hứa Tân Di có đoạt thì làm sao vậy? Quả báo đến trễ thôi."

"Còn có chuyện này nữa sao? Tôi đây thấy Hứa Tân Di làm tốt lắm!"

"Làm tốt lắm +1, bỏ đá xuống giếng là thật sự ghê tởm."

Bình luận kia đủ để chứng minh, người hoành hành ngang ngược không phải người có tội, người bị kia mới là kẻ gây chuyện trước.

Hứa Tân Di từ studio ra tới, An Nhã đưa bình luận này cho cô xem.

"Không có việc gì, làm cho bọn họ tự chơi đi."

Hứa Tân Di một chút cũng không thêm đề ý: "Nếu đã có người tung tin này ra ngoài, chị cũng đừng động, kiên cường chút dù em, hiện tại chúng ta là người có fans ủng hộ nha."

An Nhã chê cười cô chỉ mới đỏ hai ngày đã bắt đầu hất mũi lên mặt.

Ở trên đường trở về, An Nhã hỏi cô: "Chuyện em và Dịch Dương, em có tính toán công bố không?"

"Công bố?"

Hứa Tân Di chỉ cần nghĩ đến chuyện này đã đau đầu: "Đi một bước tính một bước, hiện tại Dịch Dương còn không có chủ động nói chuyện này ra với em, khi nào anh ấy nhắc, lại xác định thời gian, em nghe Dịch Dương."

"Dịch Dương Dịch Dương, trong đầu em đều là Dịch Dương, không phải chị nói rồi sao? Dịch Dương đã bắt đầu thích em, em không thể nắm giữ quyền chủ động một chút sao? Sao vẫn y như trước đây vậy hả, sao lại bị động như vậy? Thật là dạy hoài không học được cái mẹ gì!"

Hứa Tân Di dựa ra phía sau, buồn buồn không nói lời nào.

"Có chuyện chị muốn hỏi em..." An Nhã thần bí hỏi, ánh mắt vô cùng gian.

"Chuyện gì?"

"Em và Dịch Dương... Có cái kia kia hay không?"

"Cái nào?"

"Chính là lên giường đó! Em phải bắt chị nói huyệt toẹt ra mới vừa lòng hả!"

Hứa Tân Di ngẩn ra, theo bản năng nuốt một ngụm nước miếng.

"Còn... Còn chưa có."

"Chưa?"

Giọng An Nhã vô cùng kinh ngạc: "Sao lại thế này? Thoạt nhìn hai đứa quan hệ không phải khá tốt sao? Sao còn chưa có lên giường? Có phải Dịch Dương không muốn hay không? Hay là hai đứa chưa có kinh nghiệm?"

Lên giường? Với Dịch Dương?

Hình ảnh kia quá khủng bố, Hứa Tân Di nghĩ cũng không dám nghĩ.

"Khó quá bỏ qua đi, chúng ta đừng nói về việc này nữa được không? Đổi đề tài khác đi."

"Ok, biết da mặt em mỏng, vậy Hàn Kiều... "

Hứa Tân Di đầu cẳng đau: "Cậu chị, việc này cũng đừng nói nữa, hiện tại chắc trong lòng Hàn Kiều đã ấn định em là loại phụ nữ có chồng còn ra ngoài quyến rũ đàn ông."

"Vậy em tính toán làm sao bây giờ?"

"Còn có thể làm sao bây giờ? Giữ khoảng cách thôi."

Nói xong, Hứa Tân Di thử thăm dò hỏi An Nhã: "An Nhã, chị nói, nếu em và Dịch Dương công bố quan hệ, về sau có phải nên giữ khoảng cách với phái nam trong giới giải trí hay không?"

"Hiện tại em đã là phụ nữ có chồng, hiện tại nên giữ khoảng cách, không phải chờ đến ngày công bố mới làm."

An Nhã nghiêm túc nghĩ nghĩ, nói: "Đúng vậy, không sai, em nên tị hiềm. Nhưng ngày mai chị đã nhấn mấy cậu nhóc trẻ đẹp đến công ty..."

Hứa Tân Di nhất thời tỉnh người, ngồi nghiêm chỉnh, vẻ mặt nghiêm túc: "An Nhã, việc nào ra việc đó, đây là công ty của em, ký hợp đồng với ai em phải đích thân tận mắt xem xét mới được."

Biểu tình này giọng điệu này... An Nhã thật vui mừng.

Phân chia rõ ràng giữa công tác và gia đình, sẽ không bởi vì tình yêu mà làm đầu óc ngu muội, giữ nguyên thanh tịnh và lý trí, mới có thể sinh tồn tốt ở giới giải trí.

Hôm sau, sáng sớm Hứa Tân Di đã tỉ mỉ trang điểm, phun vài giọt nước hoa thơm ngào ngạt, hoa tai dây chuyền, lắc tay, mang đủ bộ, không giống ngày thường.

Trên bàn com, Dịch Dương liếc nhìn nhiều lần, nghi hoặc hỏi cô: "Đi đâu?"

"Công ty, hôm nay công ty có sự kiện quan trọng."

—— "Vừa rồi An Nhã gửi tin, mấy cậu nhóc đáng yêu đó đã tới ký hợp đồng rồi, lập tức có thể nhìn đã mắt."

—— "Thật sự không ngờ Hứa Tân Di mình còn có ngày ngồi chọn trai đẹp!"

—— "Nghe nói công ty Dịch Dương tuyển chọn trợ lý toàn là mặt đẹp đáng người quyến rũ, ngày thường công tác khẳng định rất vui vẻ?"

—— "Lập tức mình cũng có thể thể hội loại tâm tình hạnh phúc này."

Cả phê trên tay Dịch Dương đột nhiên không còn thơm nữa.

"Hứa Tân Di, nghe nói công ty của em muốn ký thêm người? Công ty của em nhỏ như vậy, nuôi sống nổi sao?"

"Sao... Sao anh biết?"

"Anh có cái gì không biết? Hiện tại công ty của em còn đang trong giai đoạn đầu, cá nhân anh kiến nghị em đừng ký quá nhiều người, chưa học đi đã học chạy? Em nuôi không nổi."

—— "Nuôi không nổi? Khinh thường ai đâu? Dù mình liều mạng già này cũng nuôi nổi bọn họ được chưa!"

Dịch Dương gác đầu.

Hứa Tân Di vội vàng dùng biểu cảm vô cùng cảm kích, mỉm cười, nói: "Cảm ơn ông xã nhiều nha, anh yên tâm, em có chừng mực."

Ông nội Dịch lên tiếng: "Dịch Dương, con hoạch định kế hoạch cho Tân Di làm theo, chắc chắn công ty của con bé sớm hay muộn gì cũng mở rộng quy mô."

Nói xong, ông ha hả cười nói: "Tân Di à, đừng lo lắng, có chuyện gì tìm ông, ông góp vốn cho con."

"Cảm ơn ông nội!"

Sắc mặt Dịch Dương nhảy mắt suy sụp.

10 giờ, Hứa Tân Di đến công ty.

Mà giờ phút này, phòng khách đã có một diễn viên tới.

Là người Hứa Tân Di rất coi trọng, ở giới giải trí dốc sức làm mấy năm, công ty không cho tài nguyên, vẫn không nổi, có kỹ thuật diễn, sắc đẹp cũng có, phù hợp thẩm mỹ ngày nay, chính là thiếu một cơ hội để phát huy.

"An Nhã tới chưa?" Hứa Tân Di nhìn tư liệu, hỏi.

"Chị An Nhã đang nói chuyện ở phòng khách."

Hứa Tân Di gạt đầu, đứng dậy đi vào phòng khách.

Lương Xuyên, 31 tuổi, tốt nghiệp học viện chính kịch, ánh mắt đầu tiên không phải trai đẹp điển hình, nhưng càng xem càng có hương vị, làm người không khoa trương còn rất khiêm tốn, thậm chí còn có chút thận thùng, cho người ta một loại cảm giác thoải mái.

Hứa Tân Di trò chuyện với anh ta hơn một tiếng, phân tích con đường tương lai phát triển của anh ta, cuối cùng đạt thành nhất trí, ký hợp đồng, nhưng hiệp nghị cụ thể như thế nào lúc sau lại nói sau.

Lương Xuyên đi rồi, An Nhã hỏi cô: "Thật quyết định ký?"

"Đương nhiên, em nói ký là ký?"

"Ok, chi tiết ra sao để chị đích thân thương lượng."

"Vất vả chị rồi."

Hứa Tân Di đứng dậy: "Người tiếp theo chị hẹn lúc mấy giờ vậy?"

"11 giờ, chắc là đã tới rồi đó?"

Kéo ra cửa phòng khách, Giang Niệm đứng như tượng ở trước cửa.

"Giang Niệm? Cậu đứng ở nơi này làm gì?"

Giang Niệm cúi đầu, như có chút xấu hổ, ngẩng đầu lên nhìn cô, ấp úng nửa ngày nói không nên lời, một câu hoàn chỉnh cũng không.

"Em... Chỉ là muốn đến... Nói lời xin lỗi."

Hứa Tân Di liếc mắt nhìn An Nhã.

An Nhã tặng lại biểu tình "chuyện không liên quan đến chị đây".

"Chị Tân Di, trước đó là em sai, che giấu tuổi thật của mình với chị, hy vọng chị đừng để ý."

Giang Niệm như đã góp đủ dũng khí, ngẩng đầu lên, nhìn Hứa Tân Di nói: "Sau đó em trở về cẩn thận suy nghĩ, chị An Nhã nói không sai, em còn trẻ, chưa trải qua việc đời, một đầu đâm vào ngõ cụt, đã làm chuyện sai trái, nhưng hiện tại em biết sai rồi, xin chị tha thứ cho em, được không?!"

Hứa Tân Di hiểu "đã làm chuyện sai trái" mà Giang Niệm giữ kín không nói ra kia là chuyện gì, ở nơi công cộng cũng không thể để cậu nhóc mất mặt.

"Em có thể nghĩ thông suốt đương nhiên chị rất vui, nhưng độ tuổi này của em cũng quá nhỏ, chị thật sự kiến nghị em nên suy xét đến chuyện học hành."

"Em không thích đi học."

"Được rồi, không thích thì không thích, nhưng chị phải nói chuyện với người giám hộ của em, có thể chứ?"

Giang Niệm im lặng: "Mẹ em đã qua đời."

"Vậy ba em đâu?"

Giang Niệm hỏi: "Nhất định phải nói sao?"

Trực giác nói cho Hứa Tân Di, Giang Niệm vô cùng kháng cự khi nhắc đến người trong nhà, nhưng ký hợp đồng với một cậu nhóc mười tám tuổi, dù sao cũng phải nói chuyện với người nhà, bàn lại chuyện tương lai con nhà người ta nữa, sau này xảy ra chuyện gì chắc công ty cô đóng cửa.

Ông anh Giang Hoài của Giang Niệm...? Ca này khó, bỏ qua, có thể không giao tiếp thì dừng đến gần, nhưng còn ba của cậu ấy... Chắc rất cưng chiều cậu nhóc lắm đây.

Thấy Hứa Tân Di khó xử, Giang Niệm gật đầu: "Dạ, để em kêu anh ấy đến."

"Ok, chị có việc đi trước, hôm nay có khả năng sẽ có thêm nghệ sĩ ký hợp đồng với công ty chúng ta. Nhưng em yên tâm, công ty tuyệt đối sẽ không vắng vẻ em." Nói xong, cô vỗ vỗ bả vai Giang Niệm, xoay người rời đi.

Nụ cười trên mặt Giang Niệm nháy mắt hạ xuống, nhìn bóng dáng Hứa Tân Di, sâu trong ánh mắt toàn là tối tăm.

Thời gian trong ngày, Hứa Tân Di đều dùng để phỏng vấn năm người cô thấy ưng ý nhất trong đóng folder kia, tận mắt đánh giá qua cửa chỉ có mình Lương Xuyên, bốn người kia Hứa Tân Di còn cần phải cẩn thận suy xét một chút.

Sau khi về nhà, Hứa Tân Di tắm nước ấm mát xa cơ thể, nằm ở trên ghế nhìn thông tin cá nhân và ảnh chụp nghệ thuật của bốn người kia, nhớ lại nội dung đoạn đối thoại hôm nay với bọn họ.

—— "Bốn người này chọn ai mới được đây? Cảm giác đều không tồi, đều là hạt giống tốt."

—— "Người này nhìn sơ rất đẹp trai, còn người này thì chân dài miên man, người này nói chuyện là thật sự rất ngọt, sao mà khó chọn quá đi à."

Dịch Dương đi từ ngoài vào.

"Ông xã, anh đã đi làm về rồi?"

Dịch Dương sắc mặt khó coi.

—— "Ai lại chọc anh ấy rồi? Vừa về đến nhà đã xụ mặt."

"Công việc quá mệt mỏi, anh đi tắm đây."

Dịch Dương lấy quần áo bước vào phòng tắm, tắm suốt nửa tiếng mới dội sạch cơn nóng trong người.

Vừa ra tới đã thấy Hứa Tân Di không ở trong phòng.

Anh dùng khăn lông xoa tóc, ngồi vào trên sofa, muốn liếc mắt nhìn mấy tập tài liệu để bữa bọn trên sofa.

Cầm lên xem xem, đóng tài liệu đề lên di động của Hứa Tân Di, đĩnh một tiếng, màn hình bật sáng.

Là tin WeChat.

"Chị Tân Di, nghe nói công ty của chị đang tuyển nghệ sĩ? Không biết em có cơ hội hợp tác với công ty của chị hay không?."

"Đây là thông tin cùng ảnh thường ngày của em."

Dịch Dương không thích nhìn trộm di động của người khác, đặc biệt là của vợ mình, đang chuẩn bị buông xuống, một loạt ảnh chụp đã gửi lại.

Dịch Dương gõ sinh nhật của mình giải khóa di động, nhấp vào khung WeChat, một người tên là Trần Tổ gửi cho Hứa Tân Di mấy tấm ảnh.

Thật đúng là ảnh sinh hoạt hằng ngày.

Một tấm nửa người trên trần trụi, một tấm áo ngủ nửa mở nửa đóng lộ rõ cơ ngực, còn có hai tấm tự chụp, cà da lảng đến một chút tí vết đều không có.

Bên ngoài phòng nhẹ nhàng truyền đến tiếng bước chân của Hứa Tân Di.

Dịch Dương đặt di động xuống, mặt không cảm xúc đứng dậy, đi sang chỗ khác, nhưng không có cài áo ngủ, nút áo tự động tăn ra theo di chuyển của anh, lộ ra cơ ngực săn chắc.

Mới vừa tắm xong, hơi nước ẩm còn ở, sợi tóc chảy xuống vài giọt nước, chảy dọc theo vai cổ xuống cơ bụng.

"Ông xã..."

Hứa Tân Di vừa vặn va chạm với Dịch Dương ngay trước cửa, chỉ cảm thấy lồng ngực kia nóng bỏng, cơ bụng cứng rắn chắc.

Dịch Dương từ trên cao nhìn xuống.

Hứa Tân Di trong lòng lộ bộ một tiếng: "....."

—— "Làm... Làm gì làm gì!"

—— "Tên khốn Dịch Dương này mơ ước sắc đẹp của mình, muốn chơi lưu manh với mình hả?"

—— "Mẹ ơi! Đẹp trai quá! Gọi cảm quá! Quyến rũ quá! Chắc chết, chắc chết"

—— "Cần một cái chắc không sao đâu hen!"

Hết chương 56

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nữ Phụ Không Muốn Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Cha và anh trai Giang Niệm

"....."

Trong không khí yên tĩnh càng thêm yên tĩnh.

Dịch Dương mặt không cảm xúc, cài từng nút từng nút áo ngủ rồi giữ hai mép áo ngoài khép chặt rồi cột chặt đai lưng như đang rất lạnh vậy, giọng lạnh lùng không hề có cảm tình, nói với Hứa Tân Di: "Tránh ra."

Hứa Tân Di lui qua một bên.

Nghiêng người trong nháy mắt, cô hỏi: "Ông xã, anh đi đâu đó?"

"Cô khỏi quan tâm"

—— "Không thể hiểu được."

Hứa Tân Di nhìn bóng dáng như đang chạy trốn kia của anh âm thầm trợn trắng mắt.

—— "Tình tình khó chịu như vậy? Không phải đụng chạm có một chút hay sao cần thiết nổi lửa lớn như vậy?"

Dịch Dương dừng một chút, mặt lạnh nhìn bóng dáng Hứa Tân Di vừa lúc vào phòng, nhìn rồi lại nhìn, nhìn lại nhìn, da gà nổi khắp người, khó khăn lắm mới ép xuống, nhanh bước chạy khỏi nơi nguy hiểm này.

Hứa Tân Di trở lại phòng, tiếp tục nhìn tư liệu bốn người mới phỏng vấn trong ngày hôm nay, màn hình di động sáng lên, âm thanh tin nhắn chấn động.

Là Trần Tổ gửi tin thông qua WeChat.

"Chị Tân Di, chị có đó không?"

Trần Tổ?

Hứa Tân Di mở khóa, click mở WeChat.

Trần Tổ gửi không chỉ một tin, mà là liên tiếp.

"Chị Tân Di, nghe nói công ty của chị đang tuyển nghệ sĩ? Không biết em có cơ hội hợp tác làm việc với công ty của chị Tân Di hay không?"

"Đây là thông tin cá nhân, và mấy tấm ảnh sinh hoạt hằng ngày của em."

Mấy tấm ảnh toàn chụp những ưu điểm trên cơ thể, toàn bộ gửi cho cô xem.

Nhưng rõ ràng tin nhắn biểu hiện là đã xem.

Ai xem?

Dịch Dương xem?

Tên chó con Dịch Dương này dám động vào di động của mình!

Hiểu cái gì kêu không gian cá nhân không?!

Còn dám xụ mặt với mình, người khác nhìn còn tưởng rằng cô đã làm điều gì sai trái không bằng.

Hứa Tân Di di chuyển ánh mắt trở lại trên màn hình di động, phóng đại mấy tấm ảnh sinh hoạt ngày thường của Trần Tố, cơ bụng đường cong rõ ràng, khối khối rõ ràng, chắc cũng rắn chắc tương tự như cơ bụng của Dịch Dương, vừa rồi cảm giác rất cứng, rất rắn chắc, khối nào ra khối đó, quào một cái cắn một cái...

Người tên Trần Tố này là một nam diễn viên từng hợp tác chung với cô trong bộ « hoàng đế », khi đó đã từng gửi mấy tấm ảnh loại này cho cô, chẳng qua lúc ấy còn che dấu một chút, giả vờ trượt tay, lập tức thu hồi.

Hiện tại đã là bất cứ giá nào rồi sao?

Thoải mái hào phóng gửi cho cô, không chơi chiêu cũ nữa sao?!

Trong giới giải trí, tiềm quy tắc ai mà không biết tàng ý nghĩa thâm sâu trong đó có ý gì?

Chỉ vì đạt được hợp đồng mà công nhiên lấy hình lửa thể ra thả câu cô?

Nếu người này thật sự ký với công ty cô, về sau vì tài nguyên còn không biết sẽ làm chuyện gì nữa đâu.

Cô thân là bà chủ của công ty, phải cầm giữ được, mura móc đều dính, mới có thể phát triển tiếp.

Huống chi, cơ bụng Trần Tố tuy rằng không tồi, mặt cũng đẹp, nhưng cũng không phải duy nhất, bốn người hôm nay phỏng vấn tuổi xấp xỉ Trần Tố, nhân tố năng lực không kém Trần Tố.

Nghệ sĩ đầu cơ trục lợi như vậy, không thể ký.

Và lại, sao cô có thể ký một người còn thua Dịch Dương, hừ, ngoại trừ tuổi ra, Trần Tố có cái gì hơn nổi Dịch Dương...

"An Nhã, Dịch Dương lên xem di động của em." Hứa Tân Di uể oải ỉu xiu dựa vào ghế.

"Xem thì cứ xem, đàn ông đều có đức hạnh này, không chế dục vọng rất mạnh." An Nhã dựa vào trên sofa, hai mắt thất thần nhìn trần nhà.

Hứa Tân Di còn chưa từng thấy An Nhã lâm vào tình trạng này, nhìn không được hỏi một câu: "Chị làm sao vậy? Sao nhìn yếu xiu không có tinh thần..."

An Nhã nặng nề thở dài: "Chị chia tay."

"Cái cậu bé chủ tịch hội học sinh đó hả?"

"Đó là em tốt nhất, chị nói chính là em mới tốt nghiệp vừa bước chân vào giới giải trí..."

Hứa Tân Di giật mình thay đổi sắc mặt ngay: "Nhưng đã mới bao lâu đâu..."

"Hơn một tháng..."

"Dựa theo tần suất dễ chán của chị tới xem, chia tay cũng không kỳ quái nha?"

"Chia tay đương nhiên không kỳ quái, chủ yếu là..."

An Nhã thở dài, che lại trán, bộ dáng một lời khó nói hết.

"Chị nói chuyện có thể đừng chỉ nói một nửa được hay không? Rốt cuộc sao lại thế này?"

An Nhã nghiêng rằng: "Đều do tên gay khôn khiếp Lạc Kiệt kia."

"Hôm nay em của chị gọi điện cho chị, trong điện thoại khóc sướt mướt nói chia tay, nói cái gì tôi qua sau khi chị đưa em về nhà, Lạc Kiệt ngăn giữa đường trùm bao dằn một trận, đánh gãy mất cái mũi mới sửa của em, còn uy hiếp nếu không chia tay với chị sẽ phong sát, về sau không có một ai dám ký hợp đồng với em nữa."

"....."

Hứa Tân Di tiêu hóa một hồi, đã hiểu An Nhã một lời khó nói hết, là gì.

"Chị tìm bạn trai không phải không tìm trai PTTM? Ở đâu lời ra mũi sửa?"

"Ta trong lúc nhất thời xem mắt mờ nhìn không thấy, nhưng đây là trọng điểm sao?"

Mất thấy An Nhã muốn bùng phát lửa giận, Hứa Tân Di lập tức kéo về chủ đề chính: "Ok ok ok, chúng ta nói trọng điểm, nói trọng điểm ha, vậy từ lúc nào chị cột chặt với Lạc Kiệt?"

Cảm xúc An Nhã đang vô cùng táo bạo: "Cái gì kêu cột chặt với Lạc Kiệt? Là tên gây khốn kiếp này lì lợm la liếm đối với chị, chị đi đâu cũng thấy cái bản mặt gay chết của tên đó, gần đây không nghe nói Hàn Kiều thất nghiệp? Thân là quản lý như anh ta sao lại nhàn như vậy? Phiền đã chết."

"Vậy chị tính toán làm sao bây giờ?"

"Làm sao bây giờ?"

An Nhã cười lạnh: "Vốn dĩ bởi vì là đồng nghiệp, chị đã cho anh ta mặt mũi, hiện tại tay đã duỗi đến trên đầu em của chị, cũng đừng trách chị không khách khí."

An Nhã mấy năm nay có thể vui thân trong hoa cỏ, một chút bụi cũng không dính thân, bởi vì chị ấy có thù đoạn, Hứa Tân Di tin tưởng, việc này chị ấy nhất định có thể tự giải quyết tốt.

Có người gõ cửa.

"Bà chủ, có hai người họ Giang đang ở phòng nghỉ nói là muốn gặp bà chủ."

"Họ Giang?"

Hứa Tân Di liếc mắt nhìn An Nhã, hỏi: "Hai người họ Giang? Ai vậy?"

"Tự xưng là cha và anh trai của Giang Niệm."

Hứa Tân Di đứng dậy đi ra ngoài: "Giang Niệm đâu? Tới công ty chưa?"

Cha và anh của Giang Niệm đều tới, một nhân vật tàn nhẫn, một người là cha của nhân vật tàn nhẫn, hai người kia... cảm giác đều rất khó đối phó.

"Hôm nay Giang Niệm không ở công ty, tham gia gameshow rồi."

Hứa Tân Di dưới chân cứng lại.

An Nhã theo sát phía sau: "Chị đi với em."

Hứa Tân Di lắc đầu: "Không, tự em có thể giải quyết."

Trong tiểu thuyết, Giang Hoài không phải nhân vật dễ chọc, cha của Giang Hoài càng là người tàn nhẫn. Nếu trận đánh hôm nay nói không thành công... Cô không hy vọng liên lụy đến An Nhã.

Trái tim Hứa Tân Di nhảy thình thịch thịch, đi vào phòng nghỉ.

Trên sofa phòng nghỉ hai người đàn ông mặc tây trang đang ngồi, trong đó một người là Giang Hoài, đã diện kiến dung nhan ở buổi đấu giá, mà ngồi ở người đàn ông ngồi bên cạnh Giang Hoài, tám lưng hơi cong khuôn mặt tiêu tụy đầu bạc trắng, Hứa Tân Di quan sát xong, còn tưởng rằng đó là ông của Giang Niệm.

Bộ dáng già cả này quả thực mau đuổi kịp ông nội nhà mình.

Nhưng mơ hồ từ tướng mạo có thể thấy được, đôi nét của Giang Hoài Giang Niệm là từ một khuôn từ cha của bọn họ ra tới.

Nếu nói Giang Hoài là lưỡi dao sắc bén, vậy Giang Niệm chính là thanh kiếm đang mài giũa.

Hứa Tân Di ngồi ở trước mặt hai người, giả vờ không quen biết Giang Hoài: "Hai người chính là người nhà của Giang Niệm?"

Từ "người nhà" này hình như làm tâm trạng của cha Giang Niệm rất sung sướng, ông mỉm cười nhìn Hứa Tân Di, nói: "Cô chính là bà chủ của con trai út

nhà tôi, Hứa Tân Di tiểu thư?"

"Đúng vậy, không biết phải xưng hô với ngài như thế nào?"

"Tôi là cha của Giang Niệm, Giang Thành. Hứa tiểu thư, thực xin lỗi, hiện tại tôi quá rầy cô."

Hứa Tân Di nghe giọng điệu nói chuyện của Giang Thành, cũng không như người có lòng dạ sâu nặng thâm độc, tuyệt tình tuyệt nghĩa như trong tiểu thuyết, trái tim thấp thỏm bất an bình tĩnh lại rất nhiều.

Giang Hoài ngồi ở một bên: "Hứa tiểu thư, đã lâu không gặp."

"Giang Hoài tiên sinh là Giang Niệm..."

"Anh trai, anh ruột."

Hứa Tân Di mỉm cười.

"Khó trách ngày đó Giang Hoài tiên sinh nói những lời đó với tôi. Trong khoảng thời gian này, tôi cũng điều tra một ít, biết Giang Niệm sửa tuổi ký hợp đồng với công ty, ý kiến cá nhân là muốn tiếp tục làm việc trong giới giải trí. Hơn nữa còn rất kiên trì, cho nên hôm nay tôi muốn hỏi người nhà của cậu ấy, không biết hai người có ý kiến gì không?"

Giang Thành tuổi lớn, nhưng tư tưởng lại không có chấp cô hủ: "Hứa tiểu thư, chuyện của Giang Niệm, lập trường của tôi thật ra rất đơn giản, làm cái gì đều được, chỉ cần thẳng bé vui vẻ thôi."

Nhưng hiển nhiên, Giang Hoài không nghĩ như vậy.

"Ba, Giang Niệm tuổi còn nhỏ, tuổi này nên tiếp tục đi học, nếu thẳng bé thiệt tình thích giới giải trí, chờ thẳng bé học xong có thể gia nhập sau..."

"Con làm cái gì mà luôn ép thẳng bé thế này thế kia, con cũng biết tính tình thẳng bé ra sao mà, càng ép thẳng bé, thì nó càng đối nghịch với con, mọi việc cứ chiều theo ý nó là được rồi, có chút chuyện nhỏ này con cũng làm không được sao?"

Giang Hoài vẫn kiên trì giữ vững ý nghĩ của mình: "Mặc kệ ba nói như thế nào, con đều sẽ không đồng ý cho thẳng bé hiện tại gia nhập vào giới giải trí."

Hứa Tân Di ngồi nghe, càng nghe càng cảm thấy Giang Thành thuộc loại cha cưng chiều con, hơn nữa còn là vô điều kiện cưng chiều.

Chuyện này tuyệt không thể được.

Không thể dạy con như vậy, cô có thể trông Giang Thành dùm họ, sau này có con tuyệt đối không thể dạy con như vậy, vấn đề giáo dục phải được coi trọng, chiều hư thì tương lai chỉ có nước bỏ đi.

Con?

Trong đầu Hứa Tân Di trống hai giây, nhắm mắt.

Con cái khi gì mà con? Tại sao mình lại nghĩ đến con cái làm gì?

"Hứa tiểu thư, cô nghĩ sao?" Giang Thành vớt vấn đề này cho Hứa Tân Di.

Hứa Tân Di hoàn hồn, xấu hổ cười cười, nói: "Thật ra tôi cho rằng Giang Hoài tiên sinh nói đúng không sai, mười tám tuổi mới vừa thành niên, tuổi này xác thật hẳn là nên ở trên ghế nhà trường, chuyện này tôi cảm thấy chuyện này nên do người nhà khuyên dạy."

Giang Thành thở dài: "Nếu thẳng bé nghe khuyên thì tốt rồi."

Dừng một chút, ông tiếp tục nói: "Được rồi, việc này nghe ba đi, thẳng bé muốn làm gì thì cứ để nó làm, không muốn đi học thì không cần ép nó, trong nhà cũng không phải nuôi không nổi thẳng bé."

Xem như một nhà chỉ chủ giải quyết dứt khoát.

Hứa Tân Di quan sát một chút sắc mặt Giang Hoài, tuy rằng không đồng ý, nhưng rốt cuộc kiềm chế không làm trái lại.

"Đứa nhỏ này... Mẹ nó qua đời quá sớm, khi còn nhỏ ăn không ít khổ, tính cách tính tình đều không tốt lắm, Hứa tiểu thư, về sau Giang Niệm nhà tôi phiền cô quan tâm chăm sóc nhiều."

"Nhất định."

"Vậy hôm nay cứ như vậy trước đi? Về sau có chuyện gì, phiền cô tự gọi điện cho tôi." Nói, ông đưa một tấm danh thiếp cho Hứa Tân Di.

Hứa Tân Di đứng dậy tiếp nhận.

Từ lúc bước vào cửa đến bây giờ, nói chuyện còn tỉnh vui vẻ, không có gương cung bạt kiếm như trong tưởng tượng của cô.

Thậm chí, cha của Giang Niệm nhìn qua rất hiền lành hòa ái, ở chung còn khá tốt.

Hứa Tân Di đứng dậy đưa tiễn.

Cửa thang máy mở ra, Giang Niệm thở hồng hộc bước ra, đứng ở trước thang máy nhìn mấy người từ trong phòng đi ra, cuối cùng ánh mắt dừng ở trên người Giang Hoài: "Sao mấy người lại tới đây?"

Giang Hoài đối với thái độ chất vấn của cậu rất là khoan dung: "Tôi nói chuyện của em."

Giang Niệm nhìn Hứa Tân Di.

Hứa Tân Di mỉm cười: "Cha và anh trai của cậu đã đồng ý cho phép cậu tiếp tục đi theo con đường nghệ thuật trong giới giải trí."

Giang Niệm hơi giật mình, thở hổn hển không nói lời nào.

"Không phải bây giờ em nên ở gameshow sao? Sao lại có mặt ở đây?"

"Phần của em đã kết thúc, nên em lập tức trở về công ty ngay."

Giang Niệm hơi cúi đầu, thái độ ở trước mặt người nhà rất lạnh nhạt: "Chị Tân Di, đã không có việc gì, em đến phòng tập nhảy chuẩn bị cho chương trình ngày mai..."

"Niệm Niệm, buổi tối về nhà ăn một bữa cơm với ba được không con?"

Giang Niệm im lặng, không nói một lời.

Giang Thành lại không chút nào để ý đối với thái độ của cậu, hoặc là nói đã tập mãi thành thói quen.

"Ba chờ con, ba đi đây."

Nói xong, bước vào thang máy với Giang Hoài.

Cửa thang máy đóng lại, nụ cười trên mặt Giang Thành dần dần tan đi, mọi sự ấm áp và hiền lành như chỉ là ảo giác, hàng mi sắc bén, so Giang Hoài càng tàn nhẫn, càng bình tĩnh.

Không khí chợt thay đổi lạnh như nhà xác.

"Người Giang Niệm thích chính là cô ta?"

"Đúng vậy."

"Cũng khá tốt."

"Nhưng cô ta đã kết hôn."

Giang Thành gỡ mắt kính xuống, xoa hốc mắt mỏi mệt, mỉm cười, nói: "Kết hôn mà thôi, con thân là anh trai của nó, thay em trai nghĩ cách đoạt người là chuyện con nên làm."

"Dạ."

Số thang máy chậm rãi giảm xuống đến lầu một.

Giang Niệm nhìn Hứa Tân Di xin lỗi: "Chị Tân Di, thật sự rất xin lỗi chị, em cũng không biết hôm nay bọn họ sẽ đến đây, quý rầy chị rồi."

Tiền đi hai Boss lớn hung tàn nhất trong tiểu thuyết, rốt cuộc Hứa Tân Di cũng nhẹ nhàng thờ ra.

"Không sao, bọn họ cũng là vì tốt cho cậu thôi."

Giang Niệm chần chờ: "Bọn họ... Không nói gì thêm sao?"

Hứa Tân Di hỏi lại: "Nói cái gì?"

"Không có gì, em đi tập luyện đây."

Hứa Tân Di vỗ vỗ vai cậu: "Lau mồ hôi trên trán đi, không cần thiết tranh đua như vậy, chị cho em nghỉ ngơi một ngày đó, dành nhiều thời gian cho gia

đình mình đi cậu nhóc."

Giang Niệm theo bản năng gỡ tay, tùy tiện lau mồ hôi trên trán cùng trên mặt.

Nếu có thể, cậu cũng không muốn nghỉ ngơi, chỉ muốn ở lại chỗ này.

Bộ phim mới của Hứa Tân Di,《 Nhật ký thăng chức của Bối Bối》sau khi liên tục công chiếu suốt một tháng, hạ màn hoàn mỹ.

Bộ phim này là bộ đầu tiên Hứa Tân Di đóng vai nữ chính, cũng làm người xem hoàn toàn thấy được kỹ thuật diễn của cô, nhiệt độ cộng với nhà đầu tư marketing, danh tiếng của cô càng vang dội. Hơn nữa, Hứa Tân Di tham gia tuần lễ thời trang mạ vàng trở về, giá trị con người tăng vọt, những lời mời liên tiếp không ngừng.

Cùng lúc đó, hậu kỳ chế tác 《 hoàng đồ 》 hoàn toàn kết thúc, chỉ chờ ngày công chiếu.

Từ cắt nối biên tập tới xem, fans đã từng nói muốn chống lại bộ phim này sôi nổi bị và mặt, bắt đầu chờ mong ngày bộ phim này công chiếu.

Có người đầu tư xem trọng kỹ thuật diễn cùng sự ấn ý của Hứa Tân Di và Hàn Kiều, quảng cảnh ôliu cho hai người, mời hai người đóng chung một bộ điện ảnh khác.

"Như thế nào? Cảm thấy hứng thú với bộ điện ảnh này?"

Lạc Kiệt thấy Hàn Kiều cảm kích bản điện ảnh nhìn ít nhất có ba tiếng, nhin không được hỏi: "Rốt cuộc cậu cảm thấy hứng thú với bộ điện ảnh này, hay là cảm thấy hứng thú đối với nữ chính?"

Kịch bản này là do phía nhà đầu tư đã từng hợp tác với bọn họ đưa tới, nói nữ chính là Hứa Tân Di, đang trong quá trình đàm phán, làm anh nhìn thử kịch bản, thích hợp thì có thể hợp tác lần thứ hai.

Hứa Tân Di đang trong giai đoạn nổi bật, bộ phim 《 hoàng đồ 》 mắt thấy rất nhanh sẽ là một quả bom, dưới loại tình huống này, có thể vót được chút gì thì cứ vót.

Hàn Kiều buông kịch bản xuống: "Anh điều tra thế nào rồi?"

"Cậu đừng nói, cơ bản điều đã rõ ràng."

"Là sao?"

"Chúng ta đoán không sai, hai năm đầu Hứa Tân Di và Dịch Dương kết hôn, chưa có một ai từng thấy anh ta mang theo Hứa Tân Di đến tham gia bất kỳ một buổi tiệc nào, cơ bản không có ai biết anh ta đã kết hôn."

Anh quăng tài liệu điều tra lên trên bàn: "Cậu nhìn xem, đây là lịch trình công tác trong mấy năm nay của Dịch Dương, không thấy anh ta có mặt thường xuyên ở thành phố A, dành nhiều thời gian ở nước Mỹ hơn trong nước, ngay cả ngày lễ tết cũng chỉ trở về một chuyến mà thôi."

Nói xong, anh lại quăng tiếp một tập folder lên trên bàn.

"Đây là lịch trình công tác trong hai năm nay của Hứa Tân Di, thời gian Dịch Dương ở thành phố A, Hứa Tân Di sẽ ở nơi khác đóng phim. Hai người không có cơ hội chạm mặt, chuyện ly hôn cũng là sự thật. Bạn trai cũ của một người bạn của anh chính là trợ lý luật sư xử lý giấy tờ thỏa thuận ly hôn của Dịch Dương. Cô ấy nói, cô ấy từng thấy qua hiệp nghị ly hôn trong máy tính của anh bạn trai kia."

Hàn Kiều ấn đường nhăn sâu, cũng không nói chuyện.

"Hơn nữa cậu biết không? Dịch Dương ở chung một tòa chung cư với mẹ con Hứa Vi Nhân ở nước Mỹ, cậu nói thử coi, việc này sao có thể vừa khéo đến như vậy? Nước Mỹ to lớn như vậy, lại ở chung một chung cư?"

"Đưa con trai của Hứa Vi Nhân..."

"Vấn đề này anh mày cũng không dám nói bừa, nhưng..."

Lạc Kiệt thờ dãi.

"Hứa Vi Nhân thật đúng là không có nói dối, khẳng định trong quá khứ, Dịch Dương và Hứa Vi Nhân từng có một chân."

"Anh mày lục lọi được một vài tin tức cũ từ trên diễn đàn của trường đại học, Hứa Vi Nhân và Dịch Dương đúng là từng có scandal tình cảm, đã điều tra kỹ. Tuy rằng cuối cùng Hứa Vi Nhân đều đứng ra làm sáng tỏ, nhưng giác quan thứ bảy của anh mày cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy."

"Dịch Dương hẳn là có chút tình đối với Hứa Vi Nhân, kết hôn với Hứa Tân Di... Chắc cũng là vì bề ngoài có chút giống với Hứa Vi Nhân..."

"Đáng tiếc, Hứa Tân Di lại nhất vắng tình thâm đối với anh ta, cho chút ngon ngọt thì sa vào ngay, thật là đáng thương."

Gương mặt Hàn Kiều âm trầm.

Lạc Kiệt thôn thức: "Nhìn không ra tới, Dịch Dương lại thích thể loại kịch bản tổng tài bá đạo thể thân tình nhân."

Hết chương 57

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nữ Phụ Không Muốn Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Mưa gió bão bùng trong phòng bếp

Hứa Tân Di vô cớ trên lưng bị đeo kịch bản "tổng tài bá đạo thể thân tình nhân" nhân thiết nữ phụ khổ tình, cũng không biết bản thân ở trong mắt người khác, lại đáng thương đến như vậy.

Đồng dạng, Dịch Dương cũng vô cớ trên lưng bị đeo kịch bản "tổng tài bá đạo thể thân tình nhân" nhân thiết tra nam, tạm thời cũng hoàn toàn không biết bản thân ở trong mắt người khác lại là tra đến như vậy.

Anh vội vàng công tác, chân không chạm đất thẳng đến buổi chiều mới ăn buổi cơm đầu tiên trong ngày.

Tổng giám đốc cô đơn ngồi ăn cơm trưa một mình.

"Triệu Bản, đây là cơm hộp bạn gái anh làm sao? Thoạt nhìn không tồi nha?"

"Khi nào kết hôn, quen mấy năm rồi? Năm ngoái tôi vừa vào công ty không phải anh còn chưa có bạn gái sao?"

Giọng nói kia đầy vui đùa, trêu ghẹo: "Ai da, tôi không có cơ hội kết hôn rồi, đều do chính bản thân mình thôi, trách ai được, không nắm chắc người ta, để người ta chạy giờ hối hận đã muộn..."

"Triệu Bản, bạn gái anh xinh đẹp không? Tính toán khi nào kết hôn?"

"Để hai năm nữa rồi nói sau, tụi này còn trẻ, không vội."

"Ê, mấy người có ai biết tổng giám đốc Dịch rốt cuộc có kết hôn rồi hay chưa? Tôi đọc mấy tin trên mạng nói, tổng giám đốc Dịch nhà ta ản hôn, Triệu Bản, thời gian anh làm việc với tổng giám đốc Dịch là dài nhất cũng nhiều nhất trong bọn này, anh có biết không?"

Triệu Bản cười khỏ: "Mấy người cũng đừng trêu ghẹo tôi nữa, cho dù biết tôi cũng không dám nói."

"Nói nói đi, tụi này hứa sẽ không nói ra ngoài..."

"Đúng vậy, nói đi, hoặc là... Anh ám chỉ một chút cũng được..."

"Khụ khụ..."

Có người ho khan một tiếng, thấp giọng hấp tấp nói: "Đừng nói nữa, tổng giám đốc Dịch đang ở bên ngoài."

Mấy người tụ tập tại khu uống nước hoàn toàn hoảng sợ, nào dám nói nữa, ai pha cà phê thì pha cà phê, ai hâm nóng thức ăn thì hâm nóng, người nào người nấy đều cúi đầu bận bịu chuyện của mình.

Nghe được một nửa, đột nhiên không còn chút âm thanh nào, tổng giám đốc Dịch tỏ vẻ, chức vụ trợ lý này... Triệu Bản làm quá mức hết phận sự, miệng quá kín mít, không khí giải trí giữa đồng sự với nhau một chút cũng không có, một vài thông tin hoàn toàn có thể nói ra, anh lại không phải người keo kiệt, sợ cái gì mà không nói.

Trở về văn phòng, công tác bận bịu chưa xong, màn hình di động của tổng giám đốc Dịch lóe sáng vài cái, là tin thông báo mới của Weibo, hot search có mấy tin liên quan đến Hứa Tân Di.

Nói gần đây Hứa Tân Di nước lên thì thuyền lên, thanh danh khí thế to lớn, thuận lợi ký được vài diễn viên trẻ đẹp có tiềm lực, nhớ tới buổi tối ngày đó, có nam diễn viên gửi ảnh lỏa thể cho Hứa Tân Di, nghĩ tới nghĩ lui, gọi điện thoại nội tuyến trong công ty, kêu Triệu Bản vào.

Dù bận vẫn ung dung nhìn anh.

Trạng thái nghiêm túc của Dịch Dương này làm Triệu Bản bất an.

Theo kinh nghiệm xương máu của anh, Dịch Dương có bản mặt như vậy, khẳng định là có chuyện lớn.

Chẳng lẽ những lời vừa rồi ở phòng nghị luận tới tai tổng giám đốc Dịch, giờ là thu sau tính sổ?

Triệu Bản trong lòng lo sợ bất an, thấp thòm nhìn Dịch Dương: "Tổng giám đốc Dịch, ngài tìm tôi?"

"Ừ."

Dịch Dương vững vàng nhìn anh, biểu tình y như đứt mỗi khi kêu anh vào la mắng khi có họp đồng lớn nào đó bị lỗi sai, trong quá trình Triệu Bản chuẩn bị làm tư tưởng ăn mắng, thì Dịch Dương lại từ tốn chậm rãi mở miệng hỏi: "Cậu có bạn gái?"

Trái tim của Triệu Bản thật giống tàu lượn cao tốc, rơi từ độ cao chọc trời xuống, rồi lại nhẹ nhàng băng quơ lượn vài vòng, sau đó trở về đường hầm, tương phản quá lớn, trong đầu hơi có chút không thể tin tưởng được.

Loại đề tài tư nhân này, anh vừa nghe đã giật mình ngẩn người.

Cân nhắc không ra ý đồ của boss, đành phải ăn ngay nói thật gặp chiều nào phá giải chiều đó.

"Có."

"Bạn gái cậu mỗi ngày đều làm cơm hộp cho cậu?"

"Dạ."

Dịch Dương không hiểu, hỏi thêm: "Căn tin công ty không thể ăn sao? Tôi nhớ rõ căn tin của công ty là miễn phí"

"Căn tin công ty khá tốt, chỉ là bạn gái tôi buổi tối mỗi ngày đều nấu cơm, thường xuyên sẽ làm nhiều, và luôn luôn còn thức ăn thừa, nên mới bỏ vào hộp đưa cho tôi mang đến công ty, bỏ thì uổng..."

"Bạn gái cậu mỗi ngày đều nấu cơm cho cậu?"

"Đúng vậy, công ty của cô ấy cũng gần đây, tan ca sớm hơn tôi, ở bên ngoài ăn ngại tốn tiền, cho nên mỗi ngày đều làm."

Dịch Dương gật đầu.

"Tổng giám đốc Dịch, Dịch thiếu phu nhân có nấu cơm cho ngài ăn sao?"

"Làm, có thời gian rảnh là cô ấy làm."

Triệu Bản cười cười.

Dịch Dương tiếp tục hỏi: "Vậy trừ bỏ mỗi buổi tối đều nấu cơm, còn làm cái gì?"

"Tổng giám đốc Dịch..."

Triệu Bản nào dám nói đây là việc tư của tôi có liên quan gì đến anh, nhưng người đứng trước mặt này là cơm áo gạo tiền, đối mặt với người lãnh đạo trực tiếp, cái gì cũng đều phải nói: "Không làm cái gì, cô ấy chỉ xem phim truyền hình, sau đó đọc tiểu thuyết..."

"Vậy còn cuối tuần?"

"Cuối tuần... Ngẫu nhiên đi xem phim rồi ăn cơm, cô ấy đi dạo phố thì tôi đi chung xách đồ, hoặc là hai người đi siêu thị về nhà cùng làm chung một bữa cơm."

"Xem phim, đi dạo phố, nấu cơm?"

"Những chuyện đó có thể xúc tiến tình cảm sao?"

Dịch Dương như suy nghĩ gì đó, gật gật đầu.

"Hai người ở bên nhau đã bao lâu?"

"Hơn hai năm."

"Hai năm?"

Thời gian này khá trùng khớp với đoạn thời gian anh kết hôn với Hứa Tân Di: "Cậu theo đuổi, hay là cô ta theo đuổi?"

Đây là muốn ép bức sạch thông tin đời tư của mình sao?

Triệu Bản cười nói: "Tôi theo đuôi cô ấy."

"Theo bao lâu?"

"Một tháng... Làm sao vậy tổng giám đốc?"

Dịch Dương muốn nói lại thôi, biểu lộ ra một nụ cười của thủ trưởng quan tâm cấp dưới: "Quan tâm một chút thôi."

Triệu Bản xấu hổ cười nói: "Cảm ơn tổng giám đốc đã quan tâm."

"Một tháng đã đuôi tới tay, rất lợi hại."

Dịch Dương thanh thanh giọng nói, dựa ra sau ghế ngồi: "Cậu theo đuôi bạn gái... À, quá trình... Ý của tôi là... Phụ nữ đều thích cái gì... Rốt cuộc làm như thế nào..."

Dịch Dương im lặng, tổ chức lại từ ngữ: "Tôi là nói, nhanh như vậy đuôi tới tay, cậu làm như thế nào được?!"

"Thật ra cũng không khó, gần đây bạn gái mới nói cho tôi biết, thời điểm tôi theo đuôi cô ấy, thật ra trong lòng cô ấy đã thích tôi rồi, cho nên đeo theo không bao lâu thì cô ấy đã đồng ý..."

"Thích cậu, vậy mà còn đuôi theo một tháng mới gật đầu đồng ý?"

"Phụ nữ đều như vậy, khẩu thị tâm phi."

"Thật ra, vừa mới bắt đầu theo đuôi cô ấy, tôi cũng cảm giác được cô ấy thích tôi, chính là ngậm chết miệng không thừa nhận, hiện tại ở bên nhau, cô ấy mới thừa nhận lúc trước chỉ là muốn khảo nghiệm tôi mà thôi."

Dịch Dương tiếp tục vấn đề: "Cảm giác được? Thế nào mới có thể biết người đó có thích mình hay không?"

Triệu Bản xem như đã hiểu rõ, đây là mượn chuyện hỏi mình làm quân sư con đường tình cảm, học hỏi cách theo đuôi con gái nhà người ta đây mà.

Quan hệ giữa tổng giám đốc và phụ nhân không phải khá tốt sao?

Chẳng lẽ gần đây tình cảm đang trên đà tan vỡ?

Anh không dám chỉ bày, dùng đầu óc có thể leo lên chứ trợ lý tổng giám đốc cẩn thận suy nghĩ, cẩn thận trả lời: "Ngài có thể trực tiếp hỏi phụ nhân, con gái đa phần thường rất mỏng, chịu không nổi hỏi han ân cần, thích ngài, vừa hỏi khẳng định sẽ đỏ mặt..."

Trực tiếp hỏi? Như vậy còn có kết quả gì nữa?

Dịch Dương cơ hồ có thể tưởng tượng biểu tình Hứa Tân Di đây thâm tình mà nhìn anh, nói "Ông xã à ~ Dương nhiên là yêu anh nha".

Đừng nói tới vụ đỏ mặt, Hứa Tân Di có thể đỏ đến mạng tai thậm chí đỏ toàn thân, đến cái móng chân còn đỏ được mà.

"Không còn gì khác?"

"Còn có một chiêu, nếu người con gái này thật sự thích ngài, thì dù che miệng lại, cũng có thể từ trong ánh mắt nhìn ra tới, ví dụ như khi nhìn thấy ngài đứng chung một chỗ với người con gái khác, cô ấy sẽ không tự giác mà gây chuyện, sẽ ghen tuông."

Dịch Dương gật đầu, như tìm thấy một con đường mòn nhỏ trong màn sương mù dày đặc.

"Được rồi, tôi đã biết. Gần đây công tác vất vả, anh đi tìm tài vụ, tiền thưởng tăng 50%."

"Cảm ơn tổng giám đốc!"

Buổi tối tan tầm, Dịch Dương trở về rất sớm, còn chưa đến thời gian ăn cơm tối tại nhà chính.

"Dịch Dương đã trở lại? Nhà di Trần có chút chuyện, nên mẹ cho đi ấy nghỉ mấy ngày sắp xếp công việc, buổi tối chúng ta đi ra ngoài ăn, đầu bếp mới ngày mai đến."

Nhà họ Dịch rất chú ý chất lượng bữa cơm, nhiều năm như vậy, tất cả đều là Trần di một mình phụ trách thức ăn, những người giúp việc và bảo vệ trong biệt thự không nằm trong phạm vi phụ trách của di Trần.

Hứa Tân Di từ trên lầu xuống dưới: "Ông nội, mẹ, Dịch Dương đã trở lại sao? Con đã thay quần áo, chúng ta đi thôi."

Dịch Dương nhớ tới lời nói hôm nay của Triệu Bản, lại nhớ tới cái ngày đầu tiên anh nói muốn ly hôn với Hứa Tân Di, cô ấy đã làm một bàn hải sản đầy ắp cho anh.

Tuy rằng anh không có chạm vào những món đó, nhưng đứng xa xa nhìn qua rất không tòi, màu sắc mùi thơm đều đầy đủ.

Chắc tay nghề của Hứa Tân Di cũng không tệ.

"Đừng phiền toái như vậy, đêm nay để Tân Di làm đi, con tới phụ một tay."

Hứa Tân Di giật mình tại chỗ, không nghe rõ Dịch Dương nói cái gì, cho rằng chính mình bị ù tai, hỏi lại: "Anh vừa nói cái gì?"

Dịch Dương cởi áo khoác, cuộn ống tay áo lên: "Anh nhớ rõ là em biết nấu ăn, hơn nữa làm còn rất không tệ, không bằng thừa dịp đêm nay có cơ hội, bộc lộ tài năng cho ông và mẹ thưởng thức đi."

"Phải không?"

Ông nội Dịch kinh ngạc hỏi: "Tân Di biết nấu ăn?"

Hứa Tân Di: " Con... "

Dịch Dương giành nói: "Biết, trước kia đã từng nấu một bữa tiệc hải sản lớn cho con."

"Bữa tiệc hải sản lớn?"

Dịch phu nhân cũng cảm thấy hứng thú: "Tân Di à... Con không nói mẹ cũng không biết con biết nấu ăn đó, vừa lúc, đêm nay bộc lộ tài năng đi? Để mẹ cũng có cơ hội được nếm thử trù nghệ của con."

Hứa Tân Di muốn nói lại thôi.

—— "Mình khi nào làm bữa tiệc hải sản lớn? Dịch Dương hại mình rồi!"

"Để con đi xem phòng bếp còn cái gì có thể ăn." Dịch Dương xoay người đi vào phòng bếp.

"Vậy đêm nay vất vả con và Tân Di rồi."

Ông nội Dịch thở dài, thoải mái ngồi xuống: "Vừa lúc, xương cốt già của ba cũng không nghĩ động, ra cửa ăn một bữa cơm quá phiền phức."

"Nhưng... Con làm không biết có ăn được không nữa..."

Ông nội Dịch và Dịch phu nhân xấu hổ cười nói: "Không sao, chúng ta đi ra ngoài ăn cũng được..."

Hứa Tân Di có loại cảm giác không tín nhiệm, con rõ ràng biết nấu ăn lại không muốn làm cho chúng ta ăn "

Tuy rằng đã thật lâu cô không vào bếp, nhưng lại không phải chưa từng làm qua.

Nấu cơm chắc là còn ăn được?

"Ông nội, ông ngồi xuống, để con đi làm."

Cô đuổi theo Dịch Dương vào phòng bếp, hỏi: "Anh biết nấu ăn sao?"

Dịch Dương chưa từng đứng bếp, sao có thể biết nấu?

Dù sao không ăn qua thịt heo cũng thấy qua heo chạy.

Nhớ lại mấy cảnh từng xem qua trong chương trình nấu ăn trên TV, cùng với kinh nghiệm chiến trúng lúc du học ở nước ngoài, anh đoán trả lời: "Chắc được."

Hứa Tân Di tự động xem nhẹ hai chữ " chắc được ".

"Ok, vậy anh nhìn xem trong tủ lạnh còn có cái gì đi."

Dịch Dương moi hết những thức ăn trong tủ lạnh ra.

Thịt bò và tôm rõ ràng là mới mua hôm nay, Di Trần còn chưa có kịp làm, gà còn chưa kịp chặt thành miếng, cùng với các loại nấm mà Hứa Tân Di và Dịch Dương không biết tên, còn có các loại thịt cùng cá...

"Anh lấy hết ra làm gì?"

Dịch Dương đứng lý hợp tình nói: "Không ăn hết thì mai mang theo đến công ty ăn."

"....."

"Trước làm cái gì đây?"

Hứa Tân Di nhìn một đồng thức ăn trước mặt, nói có sách sách có chứng, phân tích: "Chắc dì Trần đang muốn nấu canh..."

Dịch Dương tự giác rửa gà cùng các loại nấm.

Đại thiếu gia lần đầu tiên xuống bếp, cầm hai cái chân gà nhúng nhúng vài cái vào trong bồn nước, quăng mớ nấm kia vào trong nước, rửa sạch bùn đất.

"Kế tiếp làm gì?"

Hứa Tân Di thừa dịp Dịch Dương rửa rau, mở ra di động lên Baidu tìm công thức làm canh gà, cũng mò tìm được cái nồi nấu canh trong bếp, chỉ huy Dịch Dương: "Bỏ vào đi."

"Bỏ hết vào?"

Hứa Tân Di gật đầu.

Dịch Dương nhét gà và nấm vào trong nồi.

Một cái dám chỉ huy, một cái dám nghe lời chỉ huy.

"Cho nước vào được chưa?"

"Cho đi."

"Cho nhiều ít?"

Hứa Tân Di nhìn màn hình di động: "Bằng với con gà."

"Thêm gia vị sao?"

"Không cần, chờ nước sôi."

"Được."

Bật bếp nấu.

Hứa Tân Di và Dịch Dương cùng nhau nhìn đồng thịt bò và tôm, có chút khó giải quyết.

"Tôm hấp hay là xào?" (Đây là Dịch Dương)

"Hấp đi." Đơn giản dễ làm. (Đây là Tân Di)

"Thịt bò thì sao đây?"

"Xào."

"Ừ... Vậy thịt bò cắt sao đây?"

"Đẻ em!"

Hứa Tân Di đoạt dao từ trong tay Dịch Dương, cắt hai cái: "Hay là anh làm đi."

Đậu má, sao nó khó cắt quá vậy....

"Cho bao nhiêu dầu?"

Dịch Dương hỏi lại: "Bao nhiêu dầu em cũng không biết?"

.....

"Nhanh nhanh đổ dầu vào đi! Chảo muốn cháy rồi kìa!"

Xèo xèo xèo....

"Ai da ——" Hứa Tân Di trốn ra phía sau lưng Dịch Dương.

.....

"Hình như còn phải cho chút rượu vào trừ mùi tanh."

Xèo ——

"Em làm cái gì vậy!!! Cho nhiều như vậy, cả cái nồi đều toàn là lửa kia!!! Nhanh lên! Dập lửa đi!!!"

"Em đang nấu ăn, anh đừng ồn! Không thì anh tới làm đi!" Hứa Tân Di đưa nguyên cái chảo đến trước mặt anh.

"Em làm đi..."

Ông nội Dịch và Dịch phu nhân mỉm cười đi đến nhà ăn, nghe động tĩnh từ trong phòng bếp truyền ra tới, nhìn bóng dáng hai người dựa sát vào nhau nấu cơm, cười mà không nói, sợ quấy rầy, lại lặng lẽ rời đi.

"Cho bao nhiêu muối đây?"

"Muối cho nhiều ít em còn hỏi anh nữa hả? Là em nấu, em tự quyết định đi."

Hứa Tân Di thử cho một chút: "Cho nhiều như vậy chắc là đủ rồi ha?"

Một tiếng sau, hai người nhìn một đồng thịt bò bấy nhảy trước mặt mình, canh gà nấu cạn nước thịt gà dính sát đáy nồi, thịt và tôm không còn phân biệt được cái nào là tôm cái nào là thịt, xào ra từ xanh biến thành đen, giữ vững im lặng.

Dịch Dương: "không phải em biết nấu ăn sao?"

"Không phải anh nói anh cũng biết nấu ăn sao?"

"Trước kia không phải em từng làm cho anh một bữa tiệc hải sản lớn sao?"

Hứa Tân Di không mặt mũi nói đó là cô order nhà hàng ship đến.

Hai người bận rộn trong phòng bếp suốt một tiếng đồng hồ, mở ra app order thức ăn.

Hứa Tân Di đề thấp giọng: "Gần đây không có chỗ nào ship thức ăn sao, là điện thoại đến nhà hàng gọi món rồi người ta giao đến tận nhà đó, anh có người biết không?"

"Mấy thứ đó nằm trong phạm vi quản lý của dì Trần, làm sao anh biết."

"Vậy... Hiện tại làm sao bây giờ?"

Dịch Dương im lặng nghĩ cách.

"Đều tại anh! Đi ra ngoài ăn không phải tốt sao? Một hai phải tự tay làm mới chịu!"

Dịch phu nhân từ ngoài nhà ăn hỏi vào bếp: "Tân Di, có cơm chưa con?"

Tân Di cao giọng nói lấp bắp: "Mẹ, nhanh... Nhanh thôi ạ."

Dịch phu nhân cười nói: "Được, cứ từ từ, không vội, hai đứa chậm rãi làm."

Dịch Dương đề thấp giọng: "Thật sự không được, đi ra ngoài ăn đi."

Hứa Tân Di gật đầu: "Ừ, đi ra ngoài ăn."

Hai người đi vào phòng khách.

"Ông nội, mẹ, chúng ta vẫn là đi ra ngoài ăn đi."

Hai người ngồi chờ ăn bữa cơm gia đình, nghi hoặc nhìn Dịch Dương: "Làm sao vậy?"

Hứa Tân Di chột dạ cười nói: "Không phát huy tốt..."

"Không sao đâu con, đây chính là bữa cơm lần đầu tiên con làm, dù làm không tốt, tốt xấu gì cũng để ông và mẹ con nếm thử..."

"Đừng, khó ăn!"

Hứa Tân Di nói như vậy, ông nội Dịch và Dịch phu nhân ngược lại càng cảm thấy hứng thú.

"Có khó ăn hay không cũng phải ăn qua mới biết được, không sao, đều có lần đầu tiên, tôi, để ông xem thành quả của hai đứa."

Hai người nói chưa xong chân đã đi vào trong bếp.

Trên sàn nhà trong phòng bếp tất cả đều là vệt nước, bệ bếp dầu mỡ, nơi nơi đều dính, bàn ăn đen như mực... Đồ ăn, tôm và canh gà.

Dịch phu nhân căng da đầu khen: "Màu sắc món tôm này cũng không tệ lắm... Ha ha ha, để mẹ xem..."

Bà nếm thử.

Mới vừa lột ra.

"Tân Di, tôm... Con quên rút chỉ tôm?"

"Con quên..."

Ông nội Dịch nói: "Không sao, không sao, để ông nếm thử món canh gà này, nhìn không tồi."

"Ông nội..."

Ông nội Dịch múc một muỗng, mới vừa vào miệng sắc mặt thay đổi ngay.

"Ba, làm sao vậy?"

Ông nội Dịch cô gắng nuốt xuống, xua tay: "Không có việc gì, không có việc gì, còn nuốt được, không tệ, lần tới..." Trong lúc nhất thời nghẹn ở giữa cổ họng.

Trù nghệ này thật sự không dám có lần tới.

Ông thấp giọng nói ở bên tai con dâu: "Con... Đi lấy hai viên hạ huyết áp cho ba."

Dịch phu nhân gạt đầu, đỡ ông nội Dịch đi ra ngoài: "Hai đứa thay quần áo đi, chúng ta đi ra ngoài ăn."

Hứa Tân Di vội vàng đỡ ông nội Dịch rời khỏi phòng bếp.

Dịch Dương nhìn phòng bếp lộn xộn bẽ bộn, vẻ mặt không thoải mái.

Không khí dịu dàng ấm áp như trong tưởng tượng hoàn toàn không có, chỉ có gà bay chó sủa thiếu chút nữa thiêu rụi phòng bếp.

Anh nhớ lại những lời Triệu Bản nói, nấu cơm có thể xúc tiến tình cảm?

Lại làm thêm vài bữa cơm nữa, anh ly hôn là cái chắc, ở đó mà xúc tiến tình cảm.

Ai nói tự nấu ăn sẽ xúc tiến tình cảm giữa nam nữ, đi ra ngoài ăn không xúc tiến sau, đỡ phí thời gian, còn tiện lợi.

Ngày mai trừ lương!

Hết chương 58

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nữ Phụ Không Muốn Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Hỏi hay không hỏi đây???

Gần đây giới giải trí có vài tin tức khá thú vị, kích thích sự tò mò của mọi người.

Fans rảnh rỗi luôn luôn tìm tòi nghiên cứu và thành lập diễn đàn riêng để nói về đề tài đó, có bất kỳ tin nào mà fans nghe được, ngày trước ngày sau sẽ

có cốt truyện ngay.

Gần nhất trên một diễn đàn nổi tiếng có một bài báo nho nhỏ, không mấy ngày đã trở thành hot news.

Rất có tính tò mò, vì người viết thiệp là một người tự xưng là người phát ngôn thay giới giải trí, nội dung là về chuyện tình gút mắt giữa đại boss ngành sản xuất và một nữ diễn viên nhỏ bé trong giới giải trí, cực kỳ máu chó.

Quản chúng vây xem vốn dĩ chỉ xem chuyện này là chuyện tình cảm xưa sến để tống cổ thời gian, nhưng càng đọc càng cảm giác không thích hợp.

Nội dung đại khái là, một đại boss ngành sản xuất ở thành phố A trong lúc học đại học, có quen một cô bạn gái xinh đẹp tên là W, hai người vô cùng ân ái, nhưng bởi vì gia cảnh cách xa quá lớn, W bị gia đình đại boss tạo áp lực ép chia tay, đại boss cho rằng W đi tình biệt luyện, thương tâm muốn chết rồi khỏi nơi đây thương tâm này ra nước ngoài đào tạo sâu.

Cùng lúc đó, W vào giới giải trí, bằng vào thủ đoạn và tướng mạo vốn có của mình, không mấy năm đã đứng vững vàng gót chân ở giới giải trí.

Sau đó, đại boss từ nước ngoài đào tạo sâu trở về, bằng vào năng lực bản thân, kế thừa sản nghiệp gia tộc, mấy năm nay tuy rằng đại boss thống hận W vô tình, nhưng vẫn còn yêu cô, nhớ cô, sau khi nắm giữ sản nghiệp gia tộc, đại boss muốn gương vỡ lại lành với W.

Nhưng W ở giới giải trí như cá gặp nước còn dính scandal với nam diễn viên khác, không chỉ có như thế, còn chìm vào tin đồn bao dưỡng, làm tiểu tam vợ bé, đại boss tin những tin đồn kia, ngược luyến tình thâm với W. Sau đó W tuyệt vọng xuất ngoại, từ đây lặng yên không một tiếng động.

Từ đây đại boss không bao giờ tin tưởng phụ nữ nữa, nhiều năm như vậy vẫn cô độc một mình, thẳng đến hán gặp X người rất giống W.

X mới vừa tiến vào giới giải trí, không ít người phát hiện cô lớn lên giống W, kỹ thuật diễn của X xác thật cũng không tồi. Tuy rằng mấy năm nay danh tiếng X chẳng ra gì, nhưng bằng vào kỹ thuật diễn, cũng xem như có nơi đứng chân ở giới giải trí.

Ngẫu nhiên, có một cơ hội, X được dự một buổi tiệc tối vô tình gặp gỡ đại boss, hấp dẫn bởi gia thế hiển hách cùng vẻ ngoài của đại boss, bắt đầu triển khai kế hoạch theo đuổi mãnh liệt, dùng mọi thủ đoạn quyến rũ đại boss, mà đại boss thì nhìn thấy bóng dáng của W ở trên người của X, theo như nhu cầu, hai người ăn nhậu với nhau.

Tuy rằng bên ngoài X nhìn kiêu ngạo ương bướng, nhưng đối với tình cảm đặc biệt nghiêm túc, bị đại boss "thâm tình" làm cảm động, không bao lâu đã đồng ý ông lớn cầu hôn.

Đáng tiếc chính là, đồ dỏm vẫn là đồ dỏm, thể thân vĩnh viễn là thể thân.

Hôn sau không lâu, đại boss ghét bỏ X, ngày ngày đêm đêm chỉ nhớ thương W không biết thân ở nơi nào.

X cũng mơ hồ đoán được bản thân là thể thân của W, nhưng cô đối với đại boss là nhất vãng tình thâm, không muốn rời khỏi đại boss, thậm chí thời điểm đại boss đưa ra ly hôn, cô khóc lóc cầu đại boss không cần ly hôn.

Đại boss nhất thời động lòng trắc ẩn, chuyện ly hôn tạm thời không nhắc lại.

Đúng lúc này, W đi xa tha hương về nước, còn mang cậu con trai có năm sáu phần giống với đại boss.

Đại boss nghĩ lầm con trai của W là của người khác, trong lòng nghĩ W phản bội mình, nhớ thương trong mấy năm nay chuyển thành hận. Ân ái với X ở trước mặt W, thậm chí giúp đỡ X chen ép W, làm một mình W khiêng mọi áp lực từ dư luận trên đôi vai nhỏ, đau khổ giãy giụa ở giới giải trí.

Tài khoản kia chế tạo ra chuyện tình tay ba đầy máu chó, nhét vào không ít chuyện có thật trong giới giải trí gần đây, làm bài báo càng có tính chân thật.

Cuối cùng, tài khoản kia nói một câu: Đại boss!!! Cầu ngài thanh tỉnh một chút!!! Ngài nhìn kỹ đứa nhỏ này thử xem, mắt mũi miệng, lớn lên giống nhau ngài như đúc! Đây là con trai của ngài!!!

Quản chúng đang nghe đến đoạn W mang theo đứa con trai về nước, thì giải khóa thân phận của W, chính là Hứa Vi Nhân.

Đến nỗi đại boss và X, ai ai cũng đều biết.

"Lâu chủ còn ở sao? Tiếp tục kể đi, cốt truyện này quá máu chó, tại hạ thích! Trong lòng đại boss vẫn luôn có W đúng không? Chỉ là cho rằng W phản bội mình? A a a... Cũng quá ngược đi TT"

"Trong khoảng thời gian ngắn, không phân biệt được là W đáng thương hay là X đáng thương, nhưng đại boss thật sự quá tra."

"W là Hứa Vi Nhân không chạy đâu khỏi, X chính là Hứa Tân Di, rất phù hợp tính cách lâu chủ nói, kiêu ngạo ương bướng, không sai, đúng chóc."

"Trên lầu +1, tôi cũng cảm thấy X là Hứa Tân Di, kiêu ngạo ương bướng còn lớn lên giống W, trong giới giải trí chỉ có mình cô ta, nhưng đại boss là ai? Chưa nghe tin Hứa Tân Di kết hôn?"

"Giới giải trí có ai dám thừa nhận bản thân đã kết hôn? Thừa nhận = cút khỏi giới giải trí."

"Đại boss có phải là đại boss họ J không, trước đó từng có scandal tình cảm về đại boss họ J và W? Càng nghĩ càng đúng."

"Tôi không cảm thấy đại boss là vị đại boss họ J kia, tôi cảm thấy hẳn là đại boss họ Y, trước đó không phải có tin tuôn ra tới, đại boss họ Y ăn hôn hai năm với một nữ diễn viên sao? Nhân vật khá giống với mô tả của lâu chủ."

"Đại boss họ Y +1, thật là không thấy ra tới, anh ta lại tra như vậy? W thật sự rất đáng thương."

"Có thể trực tiếp đánh chữ sao? Ghép vào thay thế là cái quỷ gì, đầu óc mẫu giáo xem không hiểu!"

"Để tôi tới giải mã đi, W là Hứa Vi Nhân, X là Hứa Tân Di, đại boss họ J là Giang Hoài, đại boss họ Y là Dịch Dương. Căn cứ mô tả của lâu chủ nói mà phán đoán, tôi cảm thấy đại boss là Dịch Dương."

"Đây là cái quỷ ngược lộn tình thâm gì vậy? Tại sao W không nói hết mọi chuyện cho đại boss họ Y biết đâu?"

"Con cũng đã có, tại sao W không nói? Còn có đại boss nữa, nhìn không ra đứa bé là của mình sao? Gấp chết người mà!"

"Mọi người đều đáng thương W, tôi đây lễ phép đáng thương một chút X nha, vì tình khốn khổ, biết rõ bản thân là thể thân còn ăn vạ đại boss, haizzz...."

"Trên lầu, ai biết X ăn vạ đại boss là vì tình hay là vì tiền?"

Tin đã đăng khoảng một tiếng sau.

"Tân Di, nếu không phải mấy ngày nay em mệt chết đi sống lại ở dưới mí mắt chị, chị thiếu chút nữa cho rằng bài báo này là do em đăng đó."

"Em?"

An Nhã chỉ vào một bình luận: "nhìn xem đứa nhỏ này, mắt mũi miệng, lớn lên giống ngài y như đúc! "

"Lúc trước không phải em cũng từng cho rằng đứa bé kia lớn lên giống Dịch Dương y như đúc sao?"

Hứa Tân Di muốn nói lại thôi.

An Nhã thờ dãi: "Bài báo này thật giả đến vô căn cứ, em đừng để ở trong lòng, Dịch Dương và Hứa Vi Nhân."

Cô dừng một chút, nổi lên hoài nghi.

Không thể trách cô, thật sự là bài báo này viết quá thật, ngay cả Dịch Dương đã từng nói đến vấn đề ly hôn với Tân Di họ cũng biết, chỉ sợ là người trong nhà.

Sau một lúc đắn đo, cẩn thận hỏi: "Hai người đó... Chắc là có không quan hệ gì?"

Hứa Tân Di chỉ biết Dịch Dương và Hứa Vi Nhân từng là bạn học đại học, từng có một đoạn ái muội trong quá khứ, đến nỗi đã xảy ra cái gì, trong tiểu thuyết không viết nên cô cũng không biết.

Thấy Hứa Tân Di im lặng, An Nhã nháy mắt kinh ngạc.

"Tân Di, chuyện này em nên trở về hỏi rõ Dịch Dương."

"Tuy rằng nói những tin trên mạng mười có tám chín là bịa đặt, nhưng chuyện về Hứa Vi Nhân em cần thiết đến biết rõ ràng, hiện tại cảm tình của hai đứa đang thăng ôn, không thể bởi vì việc này mà ản dấu cây kim ở trong lòng, biết không?"

Hứa Tân Di gật đầu: "Chị yên tâm, em biết nên làm như thế nào!"

Buổi chiều về nhà.

Trước cửa biệt thự nhà chính, gặp một người đàn ông trẻ tuổi mặc tây trang, đang lễ phép chào tạm biệt bác Trần.

Hứa Tân Di xuống xe, đến gần, hỏi: "Bác Trần, ai vậy?"

Bác Trần nhìn Hứa Tân Di, cười giới thiệu: "Đây là người thay mặt gia tộc họ Giang, đến mời thiệp."

"Gia tộc họ Giang? Mời thiệp?"

Người đàn ông trẻ kia nhìn Hứa Tân Di cười nói: "Chào Dịch thiếu phu nhân, tôi được Giang tiên sinh phái tới đưa thiệp mời cho Dịch lão tiên sinh, mời ngài ấy đến tham gia tiệc sinh nhật của Giang tiên sinh vào tuần sau."

Sinh nhật?

Giang tiên sinh?

Giang Hoài hay là Giang Thành?

Mời Dịch lão tiên sinh, chắc là Giang Thành?

Không nói nhiều, Hứa Tân Di thất thần đi vào bên trong.

Ông nội Dịch và Dịch phu nhân đang ở phòng khách đàm luận cái gì đó.

"Tân Di đã trở lại? Tới tới tới, lại đây, ông có chuyện muốn nói với con đây."

Tân Di đến gần: "Có chuyện gì vậy ông nội?"

"Chuyện là thế này..."

Ông nội Dịch cầm một tấm thiệp mời, nói: "Nhà họ Giang đã từng hợp tác làm ăn với nhà họ Dịch chúng ta, nhưng sau đó đã chặt đứt, mấy năm gần đây không có lui tới. Hôm nay nhà họ Giang cho người tới đưa thiệp mời, tham gia tiệc sinh nhật của gia chủ nhà họ Giang."

"Gần đây thân thể ông không quá thoải mái, không muốn đi, tới thứ năm tuần sau con có thời gian hay không? Đi chung với Dịch Dương được không?"

Hứa Tân Di cẩn thận nghĩ nghĩ: "Chắc là không có."

"Vậy vất vả con rồi, con giữ kỹ thiệp mời, buổi tối nhớ rõ nói việc này cho Dịch Dương."

Hứa Tân Di nhận thiệp mời: "Dạ ông nội, con nhớ kỹ."

Cô cầm thiệp mời trở về phòng, mở thiệp mời ra, nội dung chính là tiệc sinh nhật 55 tuổi của Giang Thành tiên sinh.

55 tuổi?

Hứa Tân Di nhớ tới ngày đó, Giang Thành đến công ty nói chuyện với cô, đầu bạc lấm tấm một vài sợi tóc đen, khuôn mặt già nua nhìn giống người thuộc thế hệ của ông nội, thế nhưng mới 55 tuổi.

Mệt, chờ Dịch Dương trở về lại nói.

Cô ném thiệp mời lên trên bàn, nằm dài trên sofa, mở tivi ra, tìm bài báo kia, từ đầu tới đuôi lại đọc một lần.

Vừa đọc vừa tiếc hận.

Lâu chủ này thật là một người tài, không làm biên kịch thật là đáng tiếc, không có căn cứ nhưng có thể bịa chuyện như thật, bá phúc.

Từ sau khi nhân vật được giải mã, lâu chủ không còn hoạt động nữa, Hứa Tân Di nhìn thoáng qua không có động thái mới nhất cũng không chú ý nữa, buông di động xuống, đi vào phòng tắm ngâm mình tắm rửa.

Trong khoảng thời gian này cô vội vàng ký hợp đồng, bàn chuyện đại ngôn cùng với xem xét kịch bản, bận lên bận xuống, tinh thần của cô sắp chịu không nổi rồi. Cố gắng gượng cho qua, rốt cuộc có thể thoải mái để chịu nghỉ ngơi một chút.

Hứa Tân Di ngâm mình ở trong bồn tắm, cơ bắp đau nhức ở trong dòng nước ấm áp dần dần thả lỏng, đại não choáng váng, mắt nặng trĩu sắp ngủ gật trong bồn.

Loảng xoảng ——

Trong phòng vang lên âm thanh đổ vỡ, Hứa Tân Di nháy mắt bừng tỉnh.

"Dịch Dương? Là anh sao, anh đã trở lại sao?"

Trong phòng truyền đến giọng của Dịch Dương: "Là anh."

Hứa Tân Di vội từ trong bồn tắm đứng dậy, lau sạch sẽ mặc áo tắm dài bước ra.

"Ông xã, anh đã trở lại? Hôm nay công tác mệt mỏi sao?"

Dịch Dương cởi áo khoác, nhìn thấy Hứa Tân Di gấp không chờ nổi đi lên chào đón: "Còn được, không mệt."

—— "Chuyện này có nên hỏi hay không đây?"

Dịch Dương nhướn mày, không động đậy chờ cô hành động.

Anh nhớ rõ Triệu Bản nói qua, người con gái thích mình, sẽ ghen khi thấy mình ở cạnh người con gái khác hay là dính vào scandal tình cảm, sẽ không tự giác gây chuyện, ghen tuông.

Rốt cuộc nhện không được muốn hỏi chuyện về anh và Hứa Vi Nhân?

"Ông xã, hôm nay em.."

—— "Mình muốn hỏi hay không đây ta?"

Dịch Dương bình tĩnh hỏi ngược lại: "Làm sao vậy? Có việc hỏi anh?"

Hứa Tân Di lời nói đến bên miệng, lại bị cô nuốt xuống.

"À, có chuyện, vừa rồi ông nội đưa cho em một tấm thiệp mời, thứ năm tuần sau là sinh nhật Giang tiên sinh, mời ông nội đến tham dự, nhưng gần đây ông nội không khỏe cho lắm, kêu chúng ta đi."

Dịch Dương tiếp nhận thiệp mời nhìn thoáng qua: "Ừm, đã biết. Còn có việc gì không?"

"Không có."

Dịch Dương đánh giá, nhìn cô lâu một chút, đi vào phòng thay quần áo.

Hứa Tân Di như bị tê liệt, nằm ngay đơ ở trên sofa, cầm di động tiếp tục đọc bài báo kia.

Đọc đến đoạn cuối cùng, trước mắt sáng ngời.

Chủ nhân tài khoản đã đăng một tin mới.

"Tin mới nhất!!! W quyết định đi tìm đại boss, giải thích tất cả những chuyện xảy ra trong những năm nay, cũng thẳng thắn chuyện về đứa trẻ!!!"

Tất cả bình luận đều chìm trong kêu gào dòng chữ "chờ mong kết quả".

—— "Thiệt hay giả? Kích thích đến như vậy sao? Rốt cuộc Hứa Vi Nhân bắt đầu chủ động xuất kích?"

Hứa Tân Di ngồi nghiêm chỉnh, cũng không tự chủ mà tự hỏi bài báo này rốt cuộc có bao nhiêu phần là thật có bao nhiêu phần là giả.

—— "Ngay cả chuyện Dịch Dương muốn ly hôn với mình đều biết, xem ra chủ tài khoản không phải người bình thường, còn nói Hứa Vi Nhân và Dịch Dương từng có một con, rốt cuộc là thật hay là giả?"

—— "Mình có cần hỏi Dịch Dương hay không ta? Trong khoảng thời gian này tới nay, đều có cảm giác không thích hợp."

—— "Rốt cuộc dựa theo tình tiết trong tiểu thuyết, không có gì bất ngờ xảy ra, hiện tại Dịch Dương hẳn là đã bị Hứa Vi Nhân mê đến thất hồn lạc phách, không nên thanh tỉnh như vậy nha..."

Tiểu thuyết? Dịch Dương ở trong phòng giữ quần áo thay đồ, tay ngưng lại giữa chừng.

Cả ngày miên man suy nghĩ cái gì không, Hứa Tân Di lại xem tiểu thuyết nhắm nhí nào nữa vậy?

—— "Nghĩ lại, tên chó Dịch Dương này rất tốt với mình, hình như là bắt đầu từ sau khi Hứa Vi Nhân về nước, còn cố ý vì mình làm nổi bật ở trong buổi đấu giá, cùng với lúc đi thăm dò ở tuần lễ thời trang Paris, đều có mặt của Hứa Vi Nhân, nội dung nói Dịch Dương cảm thấy Hứa Vi Nhân phản bội anh ta, bởi vì vậy mà vì yêu sinh hận, trả thù Hứa Vi Nhân? Thấy cũng đúng đúng."

—— "Chẳng lẽ là sự thật? Dịch Dương đây là xem mình như tấm gỗ kích thích Hứa Vi Nhân?"

—— "Không thể nào? Tên chó già này không có kỹ thuật diễn tốt như vậy."

Trái tim Dịch Dương như đi tàu lượn cao tốc.

—— "Từ từ, không có khả năng, Dịch Dương cũng không giống như là đang giả vờ, ngày đó ở buổi đấu giá... sợi dây chuyền 90 triệu, còn có ở tuần lễ thời trang..."

Hứa Tân Di nghĩ tới nghĩ lui, nếu dựa theo bài báo đó nói, xác thật đúng 90 %.

—— "Không lẽ lòng dạ tên chó này còn độc hơn cả mình? Ngay cả mình cũng bị lừa gạt? Buổi đấu giá đó là giả, tuần lễ thời trang cũng là vì trả thù Hứa Vi Nhân?"

—— "Chẳng lẽ mình thật sự chỉ là thể thân? Dùng để trả thù Hứa Vi Nhân, làm Hứa Vi Nhân hối hận, là thể thân kiểu đó sao?"

Hứa Tân Di ấn đường lúng sâu.

—— "Tuy rằng mình lớn lên xinh đẹp nhưng tính tình không tốt, kiêu ngạo ương bướng, không phải chính là dạng con gái anh ta không thích nhất sao? Lúc trước nói ly hôn, hiện tại lại không thèm nhắc đến nữa, Dịch Dương lại không phải người thích tự ngược... Sẽ yêu mình sao?"

—— "Đúng vậy, không sai, mình nói mà, sao Dịch Dương lại đột nhiên đối xử với mình tốt như vậy, lại lạnh lùng lạnh nhạt với Hứa Vi Nhân như vậy, thì ra là thế."

—— "Ông trời ơi, số của con quá thảm mà! Con lại là một thể thân chủ định không chiếm được tình yêu của Dịch Dương!"

Rầm ——

Phòng giữ quần áo truyền đến một tiếng vang đây nặng nề.

"Ông xã, anh làm sao vậy?"

Dịch Dương ấn đường nhú chặt, từ trên mặt đất bò lên, nhanh nhẹn mặc vào cái quần mà vừa rồi anh mới vấp ống quần té ngã, đi đến trước mặt Hứa Tân Di.

Anh hít một hơi thật sâu, tận lực dồn cảm xúc xuống, bình tĩnh nói: "Nói đi, em có chuyện gì muốn hỏi anh?! Nói thẳng ra đi."

Hứa Tân Di muốn nói lại thôi, hai mắt nhìn Dịch Dương.

—— "Hỏi... Hay là không hỏi?"

—— "Nếu Dịch Dương thật sự là người trong bài báo, khẳng định anh ta cũng sẽ không thừa nhận."

—— "Nhưng nếu Dịch Dương không phải, có cảm thấy..."

—— "Dù cảm thấy mình thích gây chuyện... Không phải cũng khá tốt sao? Hợp ý mình rồi còn đâu!"

Dịch Dương chờ cô hỏi.

"Hôm nay em nhìn thấy một... À... " Hứa Tân Di hơi chần chờ, vẻ mặt suy nghĩ kế tiếp nên nói như thế nào.

Dịch Dương đầy cõi lòng chờ mong nhìn cô.

"Hôm nay em nhìn thấy một bài báo, nói..."

"Nói cái gì?"

"Nói..." Hứa Tân Di do dự.

—— "Không được, nếu chủ tài khoản đó nói Hứa Vi Nhân quyết định đi tìm Dịch Dương, vậy không bằng mình cứ kiên nhẫn chờ một chút, nhìn xem rốt cuộc Hứa Vi Nhân chơi chiêu gì đây..."

—— "Nếu Dịch Dương thật sự xem mình là thể thân, sau khi giải thích rõ ràng với Hứa Vi Nhân khẳng định sẽ ly hôn với mình."

—— "Ly hôn thì ly hôn, ông chồng tiếp theo phải tìm trai ngoan mới được, dễ dạy!"

—— "Nhưng nếu Dịch Dương không có quan hệ gì với cô ta, thì Hứa Vi Nhân cũng chỉ là tự rước lấy nhục mà thôi."

—— "Như vậy, từ vấn đề này tới nói... Dịch Dương sao sẽ thích mình được? Là thấy tư thế đánh người của mình rất đẹp, hay là thấy âm thanh mắng chửi người của mình rất dễ nghe?"

Hứa Tân Di mỉm cười nói: "Chỉ là một bài báo sức khỏe thôi, nói không thể ngủ trẻ hơn 11, nếu không tóc sẽ rụng hết. Ông xã ngủ sớm một chút nha, ngủ ngon."

Dịch Dương nhìn Hứa Tân Di lên giường ngủ, liền mạch lưu loát, không có một chút chần chờ, toàn thân như đóng đinh tại chỗ, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn cái đồng u u trên giường kia, cả người ừ ừ, toàn thân tràn ngập một luồng khí nóng, đang vô cùng táo bạo chuẩn bị phát tác.

Hứa Tân Di!!!

Cô hỏi đi!!!

Cô có bản lĩnh hoài nghi, sao không có bản lĩnh hỏi!!!

Cô không hỏi thì sao tôi giải thích!!!

Con ngu kia!!!

Chuyện không đáng thì làm trời làm đất chuyện đáng nói thì miệng ngậm chặt khui không rên một tiếng là sao?!!!

Con vợ ngu ngốc kia!!!!

Chắc có ngày mình chết vì bị con vợ ngu này chọc tức!!!!

Hết chương 59

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nữ Phụ Không Muốn Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Tra hỏi Dịch Dương

Thực mau, mấy cái bình luận kia đều bị cắt bỏ, mà chủ nhân tài khoản kia cũng xóa luôn tài khoản trên diễn đàn, không lưu lại một chút dấu vết.

Tuy rằng như thế, nội dung bài báo cũng vẫn bị các con dân save lại, cũng đang được tuyên truyền rộng rãi trên Weibo.

Hai ngày này, đi đâu An Nhã cũng thấy bài báo kia, càng lúc càng thấy không thích hợp.

Trên đường đến gặp đạo diễn Từ để xem kịch bản sẵn tiện ký hợp đồng luôn, thì nhận được một tệp tin từ cậu bạn trai nhỏ mới, có nội dung "mối tình đầu của đại boss vs thể thân của mối tình đầu.txt". Rốt cuộc nhìn không được lên tiếng hỏi Hứa Tân Di.

"Tân Di, chuyện về bài báo kia em có hỏi rõ ràng chưa?"

Ngón tay lật hợp đồng của Hứa Tân Di cứng lại: "Em tin tưởng Dịch Dương, anh ấy sẽ không gạt em "

Thật ra, trong lòng cô cũng không chắc chắn.

Hứa Vi Nhân là nữ chủ, vận mệnh đã chú định Dịch Dương chính là phải vây vòng xung quanh Hứa Vi Nhân, dễ như trở bàn tay đã bắt lấy chứng cứ chứng minh Dịch Dương và Hứa Vi Nhân từng có cuộc tình còn có con, happy ending, quá giả.

Hơn nữa, Dịch Dương ngày thường rất ít nói, nhìn không ra tâm tư của anh ta, ai biết suốt cả ngày trong lòng anh ta suy nghĩ cái gì.

An Nhã hận sắt không thành thép: "Tân Di, em có biết lý do gì mà Dịch Dương lại đột nhiên đối xử tốt với em như vậy?"

"Đối xử tốt với em...?"

Khi nào?

Ngay cả chính bản thân Hứa Tân Di cũng không biết.

An Nhã lo lắng sốt ruột.

"Tân Di, chị biết hiện tại chị không nên nói những lời này, nhưng em cũng phải suy nghĩ cho bản thân. Mấy chuyện loại này không thể qua loa, nhất định phải hỏi rõ ràng, không được thì còn kịp thời thoát thân, chúng ta còn trẻ, dạng đàn ông nào mà tìm không thấy? Đừng bao giờ ép bản thân vào ngõ cụt, biết không?"

"Em biết mình nên làm như thế nào, chị yên tâm đi."

Xe ngừng ở trước cửa công ty của đạo diễn Từ.

Hứa Tân Di và An Nhã lên lầu, thật tình cờ, lại có thể chạm mặt Lạc Kiệt, quản lý của Hàn ở trong văn phòng của đạo diễn Từ.

Đạo diễn Từ hẹn cô hôm nay đến để xem xét lại kịch bản và ký hợp đồng bộ điện ảnh này, là một tác phẩm phim truyền hình được đạo diễn Từ chuyển thể sang màn ảnh rộng, Hứa Tân Di cũng từng đoán thử xem đạo diễn Từ sẽ chọn ai làm nam chính.

Nhưng cô chưa bao giờ nghĩ tới, Hàn Kiêu sẽ tiếp tục hợp tác với đạo diễn Từ.

Đạo diễn Từ tươi cười, đứng dậy chào đón: "Tân Di tới rồi sao? Ngồi xuống đi."

Tân Di ngồi xuống, liếc nhìn Hàn Kiêu, nghi hoặc hỏi: "Hàn tiên sinh...?"

Đạo diễn Từ giải thích, nói: "Lúc này mới mấy ngày không gặp, hai người xa lạ đến như vậy sao?"

"Vừa lúc, hôm nay Hàn Kiêu cũng có mặt, đều là tới đàm phán ký hợp đồng bộ điện ảnh này, tôi nghĩ sang năm 《 hoàng đồ 》 cũng đã công chiếu, biểu hiện của hai người rất tuyệt, ratings nhất định sẽ không kém. Nếu có thể, nhân dịp đang trên đà nổi tiếng, hai người thử hợp tác thêm một bộ điện ảnh, như vậy tôi cũng có một bộ truyền hình một bộ điện ảnh để tham gia tranh giải cuối năm, mặt mũi của tôi cũng không đến nỗi quá khó coi với hậu bối."

"Đạo diễn Từ quá khiêm tốn rồi..."

Thái độ của Hàn Kiêu giống như lúc trước: "Tôi đã xem qua kịch bản của ngài, tôi cảm thấy không tồi, hình tượng nam chủ với tôi mà nói cũng là một sự khiêu chiến lớn, tôi thực chờ mong hợp tác chung với ngài, mong rằng chúng ta sẽ làm việc vui vẻ trong quá trình quay bộ điện ảnh này."

"Có được lời nói này của cậu, tôi còn lo lắng cái gì nữa? Tân Di, cô nhìn xem, có vấn đề gì cứ nói, chúng ta đều là người quen, cô cứ nói thẳng ra, tôi có thể thỏa mãn cô, nhất định thỏa mãn cô..."

"Về kịch bản... Tôi rất vừa lòng, chỉ là không biết đạo diễn Từ đã chọn được diễn viên đóng vai phụ chưa?"

"Vai phụ sao? Tôi còn đang chậm rãi tìm kiếm, một tháng sau điện ảnh mới khởi động máy, không vội."

Hứa Tân Di nghĩ nghĩ, nói: "Đạo diễn Từ, nếu ngài tin tưởng tôi, có thể cho công ty tôi một cơ hội được không?"

"Công ty tôi vừa ký hợp đồng với một nam diễn viên, xuất thân chính quy, có kinh nghiệm mười năm trong nghề, kỹ thuật diễn không cần phải nói, diện mạo cũng không tồi. Tôi muốn đề cử cho ngài, không biết ngài có thể cho anh ta một cơ hội hay không? Tôi tin tưởng, chỉ cần ngài gặp anh ta, nhất định sẽ thích..."

"Ai?"

"Lương Xuyên."

Đạo diễn Từ nghĩ nghĩ: "Người này tôi có chút ấn tượng, từng nghe người khác nói qua, kỹ thuật diễn đúng là không tệ."

Ông suy nghĩ một lát sau mới nói tiếp: "Ok, khi nào có thời gian kêu anh ta đến đây để tôi nhìn xem, nếu thật sự thích hợp, tôi khẳng định sẽ cho cô mặt mũi chấp nhận anh ta..."

Hứa Tân Di cười nói: "Vậy tôi thay anh ta cảm ơn đạo diễn Từ trước..."

"Tân Di, cô dấu hay ghê nha, đầu tiên là đi tuần lễ thời trang, sau lại mở công ty riêng, hiện tại ký hợp đồng nghệ sĩ, so với lần đầu tiên tôi hợp tác với cô, giờ thế lực của cô đã lớn mạnh hơn nhiều rồi, không tệ, không tệ nha."

"Người nha, không thể vẫn luôn dậm chân tại chỗ, dù sao cũng phải tiến lên phía trước mà đi, tất cả những gì tôi đang có trong tay, còn phải cảm ơn đạo diễn Từ đã cho tôi cơ hội chứng minh năng lực."

Hai người nói đùa vài câu.

Trong lúc Hàn Kiêu vẫn luôn im lặng ngồi, cũng không nói một từ nào, biểu tình như quay về thời gian trước khi quay《 hoàng đồ 》.

Bên ngoài văn phòng có người gõ cửa.

"Đạo diễn Từ, tổng giám đốc Chân phái người lại đây, nói có việc tìm ngài."

"Được, tôi đã biết..."

Đạo diễn Từ đứng dậy, nhìn Tân Di và Hàn Kiêu nói: "Thật xin lỗi, có chút việc, hai người cứ nói chuyện tiếp đi, tôi lập tức quay lại ngay."

Nói xong, đẩy cửa đi ra.

Trong văn phòng, chỉ còn lại bốn người, Hứa Tân Di An Nhã, Hàn Kiêu và Lạc Kiệt.

Toàn bộ văn phòng càng thêm yên tĩnh.

Rắc ——

Lạc Kiệt mở khóa di động, đánh vỡ sự yên lặng trong văn phòng.

"An tiểu thư, không biết có thể nói chuyện riêng với em một lát được hay không?"

An Nhã dứt khoát lưu loát từ chối: "Không."

"Nhưng anh có chuyện muốn nói với em, nơi này không thích hợp..."

"Có chuyện gì mà không thể nói ở chỗ này?"

"Chuyện anh nói với em ở tuần lễ thời trang... Em suy nghĩ thế nào?"

Hứa Tân Di khiếp sợ nhìn An Nhã, lấy ánh mắt dò hỏi.

An Nhã sắc mặt từ trắng chuyển sang đỏ lại chuyển xanh: "Lạc Kiệt, anh đừng nói hươu nói vượn! Khi nào tôi..."

Cô tạm dừng một lát, nghiêng răng nói: "Được, chúng ta đi ra ngoài... Nói chuyện."

Nói xong, An Nhã dẫn đầu đứng dậy.

Lạc Kiệt khí phách hăng hái đi theo phía sau An Nhã.

Trong lúc nhất thời, trong văn phòng chỉ còn lại hai người, Hứa Tân Di và Hàn Kiều.

Ánh nắng từ khe cửa chiếu vào trên vai Hàn Kiều.

"Đã lâu không gặp."

Hứa Tân Di mỉm cười, trả lời: "Đúng vậy, là đã lâu không gặp. Sao Hàn tiên sinh lại đột nhiên tiếp nhận bộ điện ảnh này vậy?"

"Xem qua kịch bản cảm thấy cũng không tệ lắm, cho nên đồng ý thôi."

"Bộ điện ảnh này đúng là khá tốt, cốt truyện không tệ, nhân vật cũng xuất sắc." Hứa Tân Di đối mặt với Hàn Kiều có chút xấu hổ.

Sau khi tuần lễ thời trang kết thúc, cô và Hàn Kiều không có liên lạc gì, lịch sử trò chuyện trên WeChat cũng giới hạn trong khoảng thời gian tham gia tuần lễ thời trang.

Đều đã chuẩn bị xong tinh thần cùng Hàn Kiều kể từ đây là người lạ, không nghĩ tới còn sẽ có ngày hợp tác với nhau, mà còn nhanh như vậy.

Nhưng, nếu đã biết mình đã kết hôn, về sau vẫn là nên giữ khoảng cách nhất định với anh ta.

"Tân Di, có chuyện anh muốn nói với em..."

"Chuyện gì?"

"Trên mạng lan truyền chuyện của em và Dịch Dương..."

Hứa Tân Di mở miệng muốn phản bác, nhưng cô chưa kịp lên tiếng, Hàn Kiều đã tiếp tục nói: "Anh biết em và Dịch Dương đã kết hôn, anh chỉ muốn biết... Rốt cuộc nội dung bài báo kia có phải sự thật hay không?!"

Hứa Tân Di ấn đường nhú lại, cô biết bài báo kia sợ là gây ảnh hưởng không nhỏ, nhưng cũng không nghĩ tới ngay cả Hàn Kiều cũng không nghi ngờ mà tin vào nội dung bài báo kia.

"Anh ở giới giải trí đã lâu như vậy, tin đồn đãi vớ vẩn gì cũng đều tin?"

"Vậy em có biết, trong hai năm kết hôn kia, Dịch Dương ở chung một khu với Hứa Vi Nhân khi sang Mỹ công tác không?"

"... Cái gì? Một khu?" Hứa Tân Di nghẹn họng trợn trối, mở to mắt, cậu nam nữ, lúc ấy đã ở chung với nhau rồi sao?

Từ từ ——

Đùng nóng vội, Hàn Kiều nói như vậy, làm sao biết đó là thật hay là giả?

Huống chi ở chung một khu mà thôi, không nhất định sẽ xảy ra chuyện gì, lỡ như chỉ là vừa khéo thì sao?

"Anh làm sao mà biết?"

"Anh tra được, nếu em muốn biết chi tiết cụ thể, anh có thể gửi folder cho em... Em không biết chuyện này?"

"Em..."

Hàn Kiều lời nói vô cùng thành khẩn.

"Em nói trên mạng đồn đãi vớ vẩn không thể tin, em xem qua bài báo đó rồi đúng không? Theo những gì anh biết được, thì một phần lớn nội dung trong đó đều là sự thật, Tân Di, anh không biết Dịch Dương có nói qua chuyện về Hứa Vi Nhân với em hay không? Nhưng nếu anh ta giống như những gì trong bài báo đó nói, như vậy khẳng định anh ta từng có một đoạn tình với Hứa Vi Nhân, chuyện này bốn năm trước anh cũng biết..."

"Không có khả năng, Dịch Dương không phải loại người như vậy, lượng công việc của anh ấy rất nhiều, đúng là có chút xem nhẹ em. Nhưng mà hiện tại anh ấy đối với em rất tốt, hơn nữa cũng không có bất kỳ liên hệ nào với Hứa Vi Nhân..."

... Chưa từng liên lạc...?

Hứa Tân Di nghĩ nghĩ, nếu Hứa Vi Nhân thật sự từng gặp riêng Dịch Dương, khẳng định con đó sẽ không bỏ qua cơ hội tốt để tuyên truyền chuyện này cho công chúng biết.

Chắc là không có đâu.

"Anh biết em yêu Dịch Dương, anh cũng không muốn chen chân vào cuộc hôn nhân của em và Dịch Dương, nhưng anh không muốn trở mặt nhìn em bị tổn thương bởi một người đàn ông vô tình như anh ta."

Hứa Tân Di im lặng một lát.

"Anh ta không xứng đáng với tình yêu của em."

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Hứa Tân Di dần dần thu lại nụ cười trên gương mặt.

"Hân tiên sinh, đầu tiên tôi xin cảm ơn anh đã nhắc nhở tôi. Tôi và Dịch Dương là vợ chồng, về chuyện này, người rõ ràng nhất chính là tôi."

"Nếu Dịch Dương thật sự xem tôi là thể thân, tôi sẽ không bỏ qua anh ta, nhưng trước khi tôi biết rõ ràng mọi chuyện, tôi không muốn nghe bất kỳ tiếng máng chửi nào về chồng tôi. Hôm nay cứ như vậy, phiền anh nói một tiếng với đạo diễn Từ. Xin lỗi, tôi có việc đi trước."

Nói xong đứng dậy, kéo ra cửa văn phòng đi một mạch.

Ngoài cửa, An Nhã, Lạc Kiệt và đạo diễn Từ dán tai nghe lén, đang giữ tư thế nghiêng đầu dán tai lắng nghe, thì Hứa Tân Di mở cửa, xấu hổ tươi cười.

Hứa Tân Di thoáng lui ra phía sau một bước, trầm giọng, nói: "Đạo diễn Từ, hôm nay cứ như vậy, tôi còn có việc, đi trước, ngày sau gặp rồi bàn tiếp."

"Tôi cũng đi trước, đạo diễn Từ, chúng ta hôm nào lại liên lạc sau." Nói xong, An Nhã bước nhanh đuổi theo.

Trên đường trở về, về mặt Hứa Tân Di bình tĩnh không thể bình tĩnh hơn.

"An Nhã, giúp em điều tra khoảng thời gian Dịch Dương công tác ở nước Mỹ, có phải từng ở chung một khu với mẹ con Hứa Vi Nhân hay không?"

"Ở chung một khu?"

"Đúng vậy, tra được lập tức nói cho em."

Hứa Tân Di, dùng nóng giận, điều tra rõ ràng lại nói, giờ em phải giữ vững bình tĩnh cùng niềm tin!

Không quá hai ngày, An Nhã thật đúng là giúp cô tra ra được.

Hân Kiều nói không sai, hai năm kia, Dịch Dương đi công tác ở nước Mỹ, xác thật từng ở chung một khu với mẹ con Hứa Vi Nhân.

Ở chung một khu?

Tĩnh cờ như vậy?

Hứa Tân Di vừa gọt vỏ quả táo vừa nghiêng răng nghiêng lợi.

Cô thật là coi khinh tình cảm của Dịch Dương đối với Hứa Vi Nhân, không ngờ tình cảm lại sâu đến như vậy.

Ở chung một khu?

Nước Mỹ bao lớn?

Một nước Mỹ rộng lớn như vậy, hai người các người có duyên phận trời định kiểu gì mà có thể ở chung một khu?

Có phải mỗi tối cơm nước xong hai người mỗi người nắm một tay con trai đi dạo hay không?

Cầu nam nữ!

Hứa Tân Di nhìn ánh sáng sắc bén chói lóa từ con dao gọt vỏ táo kia, đáy mắt cất giấu sát khí.

9 giờ, Dịch Dương từ công ty về nhà, nhìn bảy tám quả táo bị Hứa Tân Di tước da đã oxy hoá trên bàn sô pha trong phòng ngủ, anh nhìn xung quanh tìm kiếm bóng dáng của cô.

"Ông xã, anh đã về rồi à?" Hứa Tân Di cười tươi từ trong phòng quần áo ra tới, đi ra phía sau lưng anh, lưu loát thay anh cởi áo khoác.

"Gọt nhiều táo như vậy làm gì? Aiiii — Thử gì vậy?"

Cảm giác phần eo bị vật gì bén nhọn cách áo somi đâm vào da thịt mình, Dịch Dương quay đầu lại nhìn thoáng qua, phát hiện trên tay Hứa Tân Di là con dao gọt trái cây: "Em cầm dao làm gì? Bỏ dao xuống."

Hứa Tân Di nhìn con dao gọt trái cây trên tay, làm như mới hồi phục tinh thần vậy: "Vừa rồi em gọt táo, nên quên cầm trong tay luôn."

Dịch Dương ấn đường nhú chặt, giác quan thứ sáu bảo anh có nguy hiểm chết người.

Cô ngồi ở trên sô pha, tiếp tục gọt táo, thuận miệng nói vài câu như đang nói chuyện phiếm: "Ông xã, hôm nay em có đọc một quyển tiểu thuyết, rất hay nha."

"Tiểu thuyết gì?"

Hứa Tân Di cầm chặt dao gọt trái cây, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh.

"《Tình nhân thể thân của tổng giám đốc bá bạo 》, nội dung kể về một kẻ có tiền có thế, tổng giám đốc bá bạo, thích một người con gái lại không thể ở bên nhau, cho nên tìm một người con gái khác có diện mạo khá giống về làm vợ, đọc đến cuối cùng, anh biết kết cục của tổng giám đốc bá bạo kia ra sao không?"

Dịch Dương hầu kết lẫn lộn lên xuống: "Cái gì?"

"Vợ của tổng giám đốc biết anh ta vẫn luôn xem cô ấy là thể thân của mối tình đầu, thuê người đung vị tổng giám đốc bá đạo đó, rút cuộc nha, anh ta bán thân bất toại, nửa đời sau toàn dựa vào sự chăm sóc của người vợ. Thật đáng thương, hai cái đùi đều bị cắt phăng."

Hứa Tân Di dùng dao gọt trái cây tiếp tục gọt vỏ quả táo, nhìn Dịch Dương, hơi hơi mỉm cười: "Loại đàn ông này không nên chỉ cắt hai cái đùi nha, cái chân thứ ba cũng cắt đứt luôn mới giải hận, anh nói có đúng không ông xã?"

Nói xong, hung bạo mà dùng lực đâm dao gọt trái cây thẳng vào quả táo.

Dịch Dương im lặng trong hai giây.

"... Có cái gì muốn hỏi em cứ nói thẳng..."

"Em có cái gì muốn hỏi? Em chỉ muốn chia sẻ câu chuyện này với anh mà thôi."

Dịch Dương muốn nói lại thôi: "... Muốn hỏi thì cứ hỏi, đừng dài dòng "

Biểu tình của Hứa Tân Di bỗng chốc lạnh dần dần xuống: "Được, vấn đề thứ nhất, trong hai năm chúng ta kết hôn kia anh bận công tác ở nước Mỹ em không nói, nhưng... Tại sao anh lại ở chung một khu với mẹ con Hứa Vi Nhân?"

Dịch Dương hỏi lại: "Anh ở chung một khu với mẹ con Hứa Vi Nhân?"

—— "Tốt lắm, điều thứ nhất, chân trái không có."

Hứa Tân Di giật con dao gọt trái cây từ quả táo ra, rút tờ khăn giấy lau lau vệt nước trái cây trên thân con dao.

"Bốn năm trước, anh và Hứa Vi Nhân từng có scandal tình cảm?"

"Từng có, nhưng..."

—— "Chân phải không có."

"Vậy tại sao anh không ly hôn với em?"

"....."

—— "Giỏi lắm, tên chó già kia, cái chân thứ ba cũng không còn."

Dịch Dương: "... "

Hết chương 60

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nữ Phụ Không Muốn Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Đến nhà họ Giang dự tiệc sinh nhật

Sau khi bài báo kia đăng lên diễn đàn, Hứa Tân Di vẫn luôn tin tưởng Dịch Dương, anh ấy không có khả năng là loại người đó. Cho dù anh ấy rất khôn ngoan, cũng không có khả năng làm ra mấy chuyện giống như vậy.

Nhưng cô không ngờ tới, trong hai năm kết hôn kia, anh ấy lại ở chung một khu với mẹ con Hứa Vi Nhân ở nước Mỹ?

—— "Trong hai năm đó... Tên chó già này không ở nhà, cơ hội tuyệt vời để sống buông thả, nhưng mình có tà tâm không gan tặc, đến ngón tay nhỏ của nam diễn viên cũng chưa dám sờ, Dịch Dương khen ngược, bỏ xuống cô vợ tân hôn xinh đẹp trẻ tuổi như mình, đến nước Mỹ sống chung với tình nhân cũ?"

—— "Không đúng, mình đâu được coi là cô vợ tân hôn? Bài báo kia nói đúng không sai, mình chỉ là một thể thân, là một người con gái đáng thương."

—— "Thôi thôi, còn uống mình cho rằng tên chó Dịch Dương này cái tà quy chính, không ngờ tới, tất cả chỉ là nguy trang của anh ta mà thôi."

—— "Mình thâm quá mà, sống trong tình trạng chẳng hay biết gì, bị anh ta dấu diếm lâu như vậy, chơi mình lâu như vậy. Đầu giá tặng cho mình sợi dây chuyền 90 triệu? Hứa Tân Di, mấy năm mơ giữa ban ngày đã tỉnh chưa con? Còn không phải là bởi vì Hứa Vi Nhân đi chung với Giang Hoài, tên chó Dịch Dương này ghen tị bắt mày ra làm tấm mộc sao?"

—— "Mua vài món quần áo cùng trang sức tại Paris cho mày, mày đã mê muội như vậy, mày cho rằng tên khốn đó thiệt tình mua cho mày? Đó là mua cho Hứa Vi Nhân xem! Làm cô ta ghen mà thôi!"

—— "Hứa Tân Di, mày cũng không soi gương thử coi, mày trừ bỏ xinh đẹp hơn so với Hứa Vi Nhân, dáng người nóng bỏng hơn cô ta, làn da trắng hơn cô ta, cao hơn cô ta, thì mày còn có ưu điểm gì? Mày xứng có được tình yêu của Dịch Dương sao?"

—— "Mày! Không! Xứng!"

—— "Mày chỉ xứng thoái vị cho Hứa Vi Nhân lên, sau đó tay cầm tài sản kếch xù cùng An Nhã cô độc sống quãng đời còn lại!"

Dịch Dương trực tiếp bị chọc tức đến cười run người.

"Hứa Tân Di, cô thích diễn đến như vậy sao, đến mức áp dụng trong cuộc sống hằng ngày luôn?"

Hứa Tân Di nghe được lời này, không thể tin tưởng được mà nhìn anh, nước mắt ào ào rót xuống, giọng nói run rẩy nghẹn ngào.

"Anh nói em diễn? Được, xem như em đã thấy rõ con người anh, Dịch Dương, em thoái vị, em nhận thua, em không làm chậm trễ anh và Hứa Vi Nhân, em đi! Chỗ ông nội, em sẽ nói rõ ràng thay anh, anh không cần lo lắng!"

Bị phần muốn chết, Hứa Tân Di đứng dậy muốn đi.

Dịch Dương nắm chặt cánh tay cô, bắt buộc đi nói: "Trước tiên, em bỏ con dao xuống dùm anh."

Thấy Hứa Tân Di không động đây, Dịch Dương duỗi tay, một tay cầm cánh tay cô, một tay nhẹ nhàng lấy con dao ra khỏi năm ngón tay cô.

"Ngồi xuống."

Hứa Tân Di vẫn không động đây.

Dịch Dương đứng dậy ấn cô ngồi xuống trên sofa.

"Nghe anh giải thích, trước khi anh giải thích xong, không cho cắt ngang."

—— "Tên chó..."

"Nghe anh nói."

—— "....."

"Thứ nhất, em nói khoảng thời gian anh đi công tác ở nước Mỹ từng ở chung một khu với mẹ con Hứa Vi Nhân, việc này anh thật sự không biết, không phải anh có ý định dấu diếm em."

"Thứ hai, bốn năm trước anh và Hứa Vi Nhân từng có scandal tình cảm, nhưng những cái đó đều là tin đồn không có căn cứ, chỉ là lời đồn đãi mà thôi, qua đi nhiều năm như vậy, anh cho rằng chuyện xưa không cần thiết nhắc lại làm gì."

Dịch Dương dừng một chút, nói: "Cuối cùng, không nên hờ một tí thì cầm dao chỉ tới chỉ lui."

—— "Hi hi ha ha mở miệng nói, ai sẽ không biết nói?"

"Em không tin?"

Hứa Tân Di vẫn duy trì sự im lặng.

"Căn nhà ở nước Mỹ kia, thời điểm ba còn sống đã mua để tiện nghỉ ngơi khi đến Mỹ công tác. Em không tin anh có thể cho em nhìn xem giấy tờ nhà. Còn Hứa Vi Nhân với anh mà nói là một người bạn đại học đã lâu không liên lạc, không hơn không kém, anh cũng không thân với cô ta. Anh hy vọng tại đây, em có thể cho anh nguyên vẹn sự tín nhiệm của em."

Thấy Hứa Tân Di không nói lời nào, Dịch Dương tiếp tục nói: "Bài báo cùng bình luận trên mạng anh cũng thấy được, chẳng lẽ em thật sự nhìn không ra là có người cố ý bịa ra sao?"

"Tất cả những gì trong bài báo kia đều là đời sống riêng tư của anh, chuyện đã nhiều năm trước, dù là trợ lý của anh, cũng không có khả năng biết rõ ràng từng chi tiết. Cho nên, không phải người bình thường căn bản không có khả năng tra cẩn thận từng chi tiết đến như vậy. Nếu không phải người bình thường, em cảm thấy sẽ là ai?"

"Ai?"

"Hứa Vi Nhân, cô ta đang chăm ngòi quan hệ vợ chồng của chúng ta."

"Ồ buổi đầu giá kia anh đã phân tích với em rồi, Hứa Vi Nhân không đơn giản giống như bề ngoài của cô ta, lòng dạ mưu mô, thâm sâu hơn trong suy nghĩ của em nhiều. Không phải em có hỏi tại sao anh không chịu ly hôn với em sao?"

Hứa Tân Di ngán người hơi gạt mình, gạt đầu.

"Bởi vì em ngại thơ."

".....?"

Dịch Dương làm như không có việc gì, như căn bản không biết bản thân mình đang nói cái gì đó: "Em lớn lên xinh đẹp, đáng người lại đẹp, ngại thơ tốt bụng, Hứa Vi Nhân có ưu điểm gì có thể so được với em?"

Hứa Tân Di biết nghe lời phải, gạt đầu: "Anh nói đúng."

"Nói ngắn lại một câu, mấy lời đồn đãi vớ vẩn trên mạng tất cả đều là tin vịt. Chúng ta là vợ chồng, vợ chồng quan trọng nhất chính là tín nhiệm. Chuyện này đừng ở đây, không được gây chuyện nữa."

"Đúng rồi, buổi chiều ngày mai nhớ chuẩn bị một chút, đi chung với anh tham gia tiệc sinh nhật của Giang tiên sinh. Nếu anh không đoán sai, ngày mai Hứa Vi Nhân cũng sẽ ở đó, người tới không có ý tốt, khẳng định cô ta sẽ nhắm vào em, em chuẩn bị sẵn sàng, nhanh nhạy chút, đừng để bị khi dễ, nhớ kỹ chưa?"

Hứa Tân Di không hề chớp mắt nhìn anh.

"Còn có cái gì yêu cầu anh giải thích? Hừm..."

Hứa Tân Di lắc đầu.

"Nghỉ ngơi sớm đi."

Dịch Dương đứng dậy bước vào phòng tắm, nháy mắt như nhớ tới cái gì, im lặng nhìn Hứa Tân Di.

Hứa Tân Di ngẩng đầu nhìn anh.

"Buổi tối hôm nay, có phải em đã quên cái gì hay không?"

"Cái gì?"

Dịch Dương nhướn mày: "Không mượn đề tài ồn ào muốn ly hôn với anh."

Hứa Tân Di muốn nói lại thôi, ngồi ở trên sofa thật lâu, không có nhúc nhích, sau một lúc lâu mới lẩm bẩm nói: "Bộ em có vô cớ ồn ào kiếm chuyện như vậy sao?"

"Cho nên, thật sự Dịch Dương và Hứa Vi Nhân một chút quan hệ cũng đều không có? Tất cả đều là do con nhỏ Hứa Vi Nhân đó tự mình làm ra tới?" Nghe Hứa Tân Di nói xong, An Nhã im lặng chìm vào suy nghĩ.

Hứa Tân Di nghĩ nghĩ, nói: "Chắc là không có quan hệ gì đâu?"

Làm người ngoài cuộc, An Nhã cũng không dám nói quá nhiều.

"Đúng rồi, ngày mai em phải đi chung với Dịch Dương đến tham gia tiệc sinh nhật của Giang tiên sinh, Hứa Vi Nhân khẳng định sẽ không bỏ qua cơ hội lần này..."

Nói xong, Hứa Tân Di cười: "Nói thật, em còn rất chờ mong màn biểu diễn ngày mai của Hứa Vi Nhân, cô ta trăm triệu lần đừng làm cho em thất vọng nha..."

"Giang tiên sinh... Giang Niệm có đi không? Chị lỡ sắp lịch công việc ngày mai cho thằng bé rồi, sao thằng bé không nói sớm với chị? Thật tình là..."

Tân Di hơi giật mình: "Sinh nhật ba thằng bé mà, chắc là nó sẽ đi thôi..."

Tiệc sinh nhật của Giang Thành không làm ở khách sạn, mà chiêu đãi khách đến trong nhà. Biệt thự nhà họ Giang chiếm diện tích khá to lớn, ngoài dự kiến của Hứa Tân Di, ở thành phố A nơi tắc đất tắc vàng này, vậy mà biệt thự nhà họ Giang lại to lớn gấp hai lần so với biệt thự nhà chính nhà họ Dịch, giống như lâu đài.

Dịch Dương bình tĩnh, giữ vững biểu tình, giới thiệu cho cô biết sơ về nhà họ Giang.

"Mấy năm nay, tuy nhà họ Giang không khoa trương khoe khoang, nhưng tài sản cùng thế lực tổ tiên trăm năm để lại, thực lực không thể khinh thường, đợi lát nữa em hãy đi theo sát bên cạnh anh, sẽ không có việc gì, em đừng lo."

Trong một góc phòng khách, Giang Hoài nâng ly rượu vang đỏ nhìn khách khứa bận rộn chào hỏi nhau trong phòng khách, mắt nhìn nơi xa nhưng lại nói chuyện với người con gái đứng bên cạnh, ý nghĩa không rõ: "Biết nên làm như thế nào sao?"

Hứa Vi Nhân đứng ở bên cạnh anh, những người đến tham gia tiệc sinh nhật đều cho rằng cô là bạn gái của Giang Hoài, đôi mắt tươi cười chào hỏi cô, tỏ vẻ thiện ý.

"Biết."

"Hy vọng cô đừng làm cho tôi thất vọng."

Có vẻ sly đến gần, kẻ sát tai Giang Hoài nói cái gì đó, Giang Hoài vừa nghe, lên tiếng hỏi lại: "Ồ đâu?"

"Ồ trong phòng của ngài."

Giang Hoài cười, sau đó đưa mắt nhìn Hứa Vi Nhân, nói: "Tôi có chút việc muốn làm, đừng làm hỏng chuyện này."

Nói xong, xoay người rời đi.

Hứa Vi Nhân nhìn bóng dáng rời đi của Giang Hoài, biểu tình gió thổi nhẹ mây trôi lơ lửng rất bình thản trên gương mặt cô nhất thời cứng đờ.

Thái độ Giang Hoài đối với cô, ngày một phai dần, đoạn thời gian cô mới về nước kia, cô có thể cảm giác được Giang Hoài thật sự đã bị cô hấp dẫn, nhưng dần dần, cô có thể cảm nhận được đáy mắt Giang Hoài càng ngày càng ít có bóng dáng của cô trong đó.

Hiện tại còn xem cô như quân cờ, đẩy vào trong lòng ngực người khác.

Hứa Vi Nhân biết, Giang Hoài đây là muốn hoàn toàn từ bỏ cô.

Nhưng tại sao?

Cô không ngừng suy nghĩ một lần lại một lần những chuyện bản thân đã làm từ sau khi về nước, căn bản không có lộ ra một chút sơ hở nào, tại sao Giang Hoài sẽ chủ động từ bỏ cô?

Hứa Vi Nhân không rõ.

Nhưng là trong lòng cô rõ ràng, nếu không làm theo những gì Giang Hoài giao cho, cô căn bản không có cách tồn tại ở giới giải trí. Một người như Hứa Tân Di là có thể tùy tiện nghiền chết cô.

Nếu Giang Hoài đã có quyết tâm từ bỏ cô, cô cũng không cần thiết tiếp tục thất cổ chết trên người Giang Hoài.

Hứa Vi Nhân nuốt xuống một ngụm rượu vang đỏ cuối cùng, lập tức đi đến phía Dịch Dương, xa xa đã nghe thấy có người dò hỏi thân phận Hứa Tân Di với Dịch Dương.

"Dịch tiên sinh, tiểu thư này là...?"

Hứa Tân Di kéo cánh tay Dịch Dương, hai người đứng ở một chỗ, trai tài gái sắc, như một đôi vợ chồng ân ái.

Dịch Dương nhìn người hỏi kia, giới thiệu: "Phu nhân của tôi, Hứa Tân Di."

Mấy người kia như chợt hiểu ra hết mọi chuyện: "Thì ra là Dịch thiếu phu nhân."

Hứa Tân Di mỉm cười, ở trên mặt mấy người cô có thể nhìn ra một chút thương hại cùng tìm tòi nghiên cứu. Không hỏi cũng biết, bài báo kia chắc ai ai trên đất nước này cũng từng đọc qua rồi...!!

Vừa giới thiệu xong, thì nghe được năm ba câu trêu chọc.

"Mấy năm nay Dịch tiên sinh giấu cũng đủ kín, một chút tin tức đều không có."

"Dịch tiên sinh thật đúng là trầm ổn, tôi đang tính toán giới thiệu em gái của mình cho Dịch tiên sinh, đáng tiếc."

Hứa Tân Di mỉm cười trả lời: "May mắn không giới thiệu, nếu không, em gái của ngài không phải đã trở thành kẻ thứ ba phá hư gia đình của người khác sao?"

Không khí nhất thời yên tĩnh.

Dịch Dương lạnh nhạt nói: "Thật xin lỗi mọi người, tính tình của phu nhân tôi không tốt lắm."

Không nghe chút xin lỗi trong đó, nhưng lại nghe ra ý nghĩa ngầm trong đó "tính tình phu nhân tôi không tốt, mấy người nói chuyện chú ý".

Người nọ nhất thời xấu hổ, nhưng ngại mặt mũi Dịch Dương nên không dám nhiều lời, chỉ đành uống lên mấy hớp rượu che dấu: "Dịch phu nhân nói đùa."

"Ai? Tiểu thư này không phải Hứa Vi Nhân tiểu thư sao?" Có người mắt sắc, nhìn thấy Hứa Vi Nhân đang đứng nói chuyện với người khác ở gần đó, không chê thiếu chuyện, hét to một tiếng.

Hứa Vi Nhân quay đầu lại, mỉm cười trên gương mặt khi chạm đến Dịch Dương lại dần dần biến mất, đi đến trước mặt bọn họ, chào hỏi: "Lý tiên sinh, chào ngài, đã lâu không gặp."

Lý tiên sinh không chê thiếu chuyện, chạm cốc xem như chào hỏi: "Không ngờ tới tại đây còn có thể gặp được cô, mấy ngày không thấy, cô càng ngày càng xinh đẹp."

Hứa Vi Nhân khiêm tốn cười nói: "Ngài khách lệ rồi."

"Hình như Dịch tiên sinh và Hứa tiểu thư là bạn học cũ?"

Ánh mắt Hứa Vi Nhân đặt ở trên người Dịch Dương, nhưng thực mau lui lại rút về, hơi khép mắt xấu hổ cười, giấu đầu lòi đuôi, làm người hiểu lầm.

Hứa Tân Di nhưng không có lòng thương hương tiếc ngọc như đàn ông, lập tức kẹp dao giấu kiếm, một chút cũng không khách khí: "Ừa, không phải Hứa tiểu thư là bạn gái của Giang tiên sinh sao? Không nên ở cạnh Giang tiên sinh, sao đi có một mình vậy?"

Hứa Vi Nhân dịu dàng cười, trả lời: "Cô hiểu lầm, tôi và Giang tiên sinh chỉ là bạn bè bình thường."

"Bạn bè bình thường?"

Hứa Tân Di cười: "Có việc thì bạn trai, không có việc gì là bạn bè bình thường. *Schrodinger bạn trai?"

*Schrodinger: con mèo của Schrodinger, là một chương trình thí nghiệm khoa học tưởng tượng nhân cách của nhà khoa học Erwin Schrodinger.

Đối mặt với những lời nói lỗ mãng của Hứa Tân Di, Hứa Vi Nhân không có quá mức so đo, độc thân đứng ở kia, khép hờ mắt không nói.

Trong khoảng thời gian này, nhìn Hứa Vi Nhân gầy không ít, thân hình yếu đuối mong manh, gương mặt lớn không bằng một bàn tay càng thêm chọc người thương tiếc.

"Nghe nói Hứa tiểu thư có một đứa con trai đã được ba tuổi, mấy năm nay một mình nuôi con chắc vất vả?"

Hứa Vi Nhân lắc đầu: "Thằng bé rất ngoan, ngày thường cũng không hề gây ra chuyện gì, không vất vả."

"Hứa tiểu thư, xin lỗi cho tôi nói thẳng, nhiều năm như vậy, chẳng lẽ cô không muốn đi tìm cha ruột của con trai mình sao?"

Hứa Vi Nhân hơi giật mình, ánh mắt chậm rãi bay tới trên người Dịch Dương.

Hứa Tân Di hừ lạnh: "Hỏi cô tìm cha ruột của con trai cô, cô nhìn chồng tôi làm gì? Như thế nào? Muốn chồng tôi đồ vô giúp hả?"

Hết chương 61

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nữ Phụ Không Muốn Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Hứa Vi Nhân mặt đối mặt với Dịch Dương

Hứa Tân Di nói những lời này không hề kiêng dè, trước mặt công chúng, không cho Hứa Vi Nhân chút mặt mũi, quả thực là ở trần trụi đánh thẳng vào mặt cô ta.

Đặc biệt là đôi mắt đầy bất bẽ của Hứa Tân Di kia, trên dưới đánh giá cùng đề phòng Hứa Vi Nhân, như thật sự xem Hứa Vi Nhân trở thành cái loại đàn bà độc sức kiếm đàn ông đồ vô.

Hứa Vi Nhân thu hồi tầm mắt, gương mặt gầy ốm càng thêm xanh trắng thêm vài phần, người xung quanh nhìn nhìn, không tự chủ mà dùng ánh mắt thương tiếc nhìn cô, không tiện vì người đẹp đứng ra xung đột với Dịch Dương, đều dùng ánh mắt chỉ trích nhìn Hứa Tân Di, bất bình dùm cho Hứa Vi Nhân.

Có người nghĩ sao nói vậy, nói chuyện không trải qua đại não, nói thẳng không có kỹ: "Lời này của Dịch thiếu phu nhân không khỏi cũng quá khó nghe."

"Hứa tiểu thư là loi một mình nuôi con trai, trước nay không nghĩ tới phiền toái người khác, càng không nhằm vào Dịch tiên sinh, cô cần gì phải ở tại đây phỏng đoán những chuyện chưa từng xảy ra, đổ hết tội lỗi lên người con gái đáng thương này?"

"Hôm nay là sinh nhật của Giang tiên sinh, mọi người không cần thiết vì chuyện của tôi mà không thoải mái."

Hứa Vi Nhân làm bộ dạng nhẫn nhục, cười nói: "Mọi người nói chuyện vui vẻ, tôi đi trước."

"Này... Hứa tiểu thư..."

Hứa Tân Di thấp giọng nói nhỏ ở bên tai Dịch Dương: "Em hành động như vậy có gây phiền phức cho anh không?"

Dịch Dương mặt vô không cảm xúc, nói: "Không có."

"Vậy là tốt rồi, Hứa Vi Nhân không vui em thì vui."

Trong phòng khách rộng lớn vang lên tiếng đàn piano du dương, Giang Hoài từ lầu hai xuống dưới, nâng ly rượu vang đỏ trong tay, nho nhã có lễ phép tỏ vẻ cảm ơn khách khứa đã đến tham dự, khi đi đến gần Dịch Dương, cười nói: "Dịch tiên sinh, đã lâu không gặp."

"Hôm nay là sinh nhật Giang tiên sinh, sao không thấy Giang tiên sinh xuất hiện?"

"Ba của tôi còn ở trên lầu giải quyết chút việc nhỏ, đợi lát nữa sẽ xuống, trước lúc đó, tôi có người muốn giới thiệu cho Dịch tiên sinh nhận thức."

Bên cạnh Giang Hoài là một người đàn ông hào hoa phong nhã nhìn Dịch Dương mỉm cười.

Người đàn ông kia duỗi tay với Dịch Dương, lễ phép nói: "Chào Dịch tiên sinh, tôi họ Chu, thuộc Long Đằng Điền Sản, phía nam thành phố có cái một hạng mục công trình, muốn tìm kiếm người hợp tác, không biết Dịch tiên sinh có cảm thấy hứng thú hay không?"

*Long Đằng Điền Sản: Đọc bản hiệu đúng theo thứ tự tiếng việt là Điền Sản Long Đằng, hay là Bất động sản Long Đằng.

Hứa Tân Di nhặt nghe nghe, tuy rằng không biết công trình phía nam thành phố là cái gì, nhưng từ phản ứng của Dịch Dương tới xem, chắc là cái một công trình lớn.

"Chu tiên sinh thật có bản lĩnh, hạng mục công trình phía nam thành phố cũng lấy đến tay được."

Chu tiên sinh cười nói: "Lấy đến tay không tính bản lĩnh, ăn xong mới tính, đáng tiếc Long Đằng Điền Săn ăn không vô, đành phải phân cái bánh kem thơm ngon này, muốn hợp tác chung với Dịch tiên sinh, không biết ngài có hứng thú hay không. Nếu có thì chúng ta lên lầu tán gẫu một chút, thế nào?"

Giang Hoài như là thật sự chỉ là người bắc cầu: "Tôi có thể cung cấp địa điểm cho hai ngài, phòng khách tại lầu hai luôn chào đón hai ngài."

Chu tiên sinh cười nói: "Vậy tôi xin phép ở lầu hai đợi Dịch tiên sinh đến."

Nói xong, hai người rời đi, bước lên lầu.

Hứa Tân Di nửa híp mắt: "Có gian trá!"

Dịch Dương gật đầu: "Ừ."

"Vậy anh có đi không?"

"Đi."

Dịch Dương nhìn cô cười: "Không có gì để sợ."

Nói xong, đưa ly rượu vang đỏ cho Hứa Tân Di, bình tĩnh bước lên lầu hai.

Hứa Vi Nhân trà trộn ở trong đám người, thấy Dịch Dương lên lầu hai, làm như không có việc gì, cũng rời khỏi phòng khách tầng trệt, đi về hướng khác lên lầu hai.

Đôi mắt Hứa Tân Di đã sớm đặt ở trên người Hứa Vi Nhân, thấy Hứa Vi Nhân lên lầu, thì biết con nhỏ này giờ trò gì rồi, né qua đám người, thấy không ai chú ý đến mình, cũng lặng lẽ dời bước lên lầu hai.

Dịch Dương chân trước vừa bước vào, Hứa Vi Nhân đi theo sau lưng, cũng đóng cửa lại.

Quả nhiên có âm mưu!

Người đều tập trung ở lầu một, lầu hai không có ai.

Hứa Tân Di dán chặt lỗ tai lên vách cửa phòng, ngừng thở lắng nghe động tĩnh bên trong.

—— "Sao một chút động tĩnh cũng đều không có vậy nè? Âm thanh nói chuyện cũng không nghe được, bọn họ không nói lời nào, ở bên trong làm cái giống gì?"

—— "Tình nhân cũ gặp mặt, tình chàng ý thiếp, ôm nhau nhớ lại đoạn tình yêu vườn trường, đừng có nói là ở bên trong..."

Hứa Tân Di trong đầu suy nghĩ những chuyện không tiện nói ra.

Hứa Tân Di nắm chặt tay thành nắm đấm, móng tay sắp bấm lòng bàn tay ứa máu, cô sắp vọt vào cũng may tự kiềm chế được, cô hít thở sâu, cố gắng bình tĩnh lại, tự nhủ phải tin tưởng Dịch Dương.

—— "Không được, mày phải bình tĩnh lại, Dịch Dương sẽ tuyệt đối không làm chuyện gì xằng bậy."

—— "Nhưng lỡ như Dịch Dương bị bỏ thuốc giống như lần sinh nhật của Tần Nghiên thì sao... Bỏ thuốc? Đúng, lấy thủ đoạn cùng âm mưu như Hứa Vi Nhân, mấy chuyện loại này nhất định làm ra được!"

—— "Cũng không biết Dịch Dương có dài trí nhớ hay không, lỡ như bị Hứa Vi Nhân bỏ thuốc... Làm Hứa Vi Nhân thực hiện được thì làm sao bây giờ?"

Những chuyện đó, Hứa Tân Di tưởng cũng không dám tưởng.

Cô đều đã nghĩ kỹ rồi.

—— "Nếu Dịch Dương thật sự ngu như vậy, dám thật sự làm cái gì với Hứa Vi Nhân, mình sẽ ly hôn với tên chó già Dịch Dương này ngay lập tức!"

Nhưng cô dán tai ở cửa nghe lâu như vậy, cũng không nghe ra động tĩnh gì.

Trong phòng, Dịch Dương ấn đường nhíu chặt, lạnh nhạt nhìn Hứa Vi Nhân đang đứng trước mặt anh, nói có chuyện quan trọng muốn nói với anh.

"Cô dùng tên tuổi của Giang Hoài tới gạt tôi, chắc là có chuyện gì không thể làm người khác biết..."

Dịch Dương nhìn nhìn đồng hồ: "Thời gian của tôi không có nhiều, nói đi."

Hứa Vi Nhân cắn răng, làm như bất cứ giá nào cũng phải nói cho bằng được: "Dịch Dương, tuy rằng mấy năm chúng ta không gặp, nhưng tốt xấu gì cũng có mấy năm làm bạn học, chúng ta không thể ngồi xuống nói chuyện đàng hoàng sao?"

Dịch Dương lạnh nhạt nhìn cô.

Biểu tình đáng thương nhìn anh, đáy mắt nhu tình như nước, làm người ngoài thấy, chỉ sợ thật đúng là cho rằng Hứa Vi Nhân thực sự từng có một đoạn tình cảm với anh.

Đặt ở từ trước, chắc chắn anh sẽ bị gương mặt cùng biểu cảm này của Hứa Vi Nhân lừa, nhưng chỉ tiếc kỹ thuật diễn của Hứa Vi Nhân quá kém so với Hứa Tân Di.

Nhu tình như nước sao? Không phải diễn như cô ta vậy!

Tốt xấu gì cũng phải học tập Hứa Tân Di, thời điểm nhìn anh trong ánh mắt đúng lý hợp tình chỉ có mình anh trong đó, mà không phải như cô ta, vô ý thức chột dạ, ánh mắt mờ hồ không biết bản thân đang làm gì, diễn dở tệ, nhìn là biết.

Hai năm xem quen biểu cảm nhu tình như nước của Hứa Tân Di, Dịch Dương không giữ lại chút tình cảm nào, nói thẳng: "Nếu tôi nhớ không lầm, lúc học đại học quan hệ giữa tôi và cô cũng không có thân, bạn bè bình thường còn không tới, giữa tôi và cô có cái gì để nói?"

"Vậy anh còn nhớ rõ buổi tối bốn năm trước, một ngày trước lúc em rời khỏi thành phố A không? Anh có nhớ những chuyện từng xảy ra trong một căn phòng VIP ở khách sạn Hilton không?"

Dịch Dương từng dừng chân không ít khách sạn, chuyện bốn năm trước sao anh có thể nhớ rõ, hai mắt híp lại: "Bốn năm trước?"

"Anh đã quên cũng không sao..."

Cô đã sớm chuẩn bị tốt tờ xét nghiệm ADN, đưa ra trước mặt Dịch Dương: "Đây là tờ xét nghiệm ADN, anh nhìn xem đi."

Dịch Dương không cần xem cũng biết, tờ xét nghiệm ADN này khẳng định là nói đứa con trai của Hứa Vi Nhân là của anh.

Thấy Dịch Dương không tiếp, Hứa Vi Nhân cười khỏ nói: "Như thế nào? Bốn năm trước anh có lá gan làm, hiện tại không có can đảm thừa nhận đứa nhỏ này là của anh?"

Dịch Dương nhìn cô, cũng không nói chuyện.

"Dù anh không thừa nhận, thì xác thật đứa nhỏ này là của anh. Trước khi về nước em cũng đã biết anh kết hôn, em nghiêm túc nghĩ tới, em sẽ không mang con tới tìm anh, nhưng hiện tại em thật sự không còn cách nào, Dịch Dương, anh nhìn xem tờ xét nghiệm ADN này được không? Thằng bé thật sự là con của anh đó!"

Trong mắt Hứa Vi Nhân ngập nước, nhiều vài phần ăn nói khép nép cầu xin cùng chờ đợi, nhìn không giống như diễn.

Cái này càng kỳ quái, tại sao Hứa Vi Nhân một mực chắc chắn đứa trẻ đó là của anh?

"Tôi không biết tại sao cô lại nhận định người từng có một đêm với cô vào bốn năm trước là tôi, nhưng tôi có thể nói cho cô, con trai của cô, không phải của tôi."

Hứa Vi Nhân tờ báo cáo kết quả xét nghiệm ADN trên tay khẽ run, làm như không thể tin được Dịch Dương lại lạnh nhạt vô tình đến nước này.

"Thằng bé thật sự là con của anh, tại sao anh lại không tin? Xét nghiệm ADN rõ ràng như vậy, chẳng lẽ em còn sẽ lừa anh sao? Bốn năm trước anh uống say, em cũng uống say, anh không nhớ rõ, nhưng em nhớ rõ! Sau khi em ra nước ngoài không lâu thì phát hiện mình mang thai, em có con của ai, trong lòng em rất rõ ràng!"

Cô đi đến trước mặt Dịch Dương, đưa tờ xét nghiệm ADN đến trước mắt anh: "Anh nhìn xem, xét nghiệm ADN nói hai người là cha con."

Dịch Dương nhìn thoáng qua giám định báo cáo: "Cô uống say còn dám khẳng định đứa trẻ đó là của tôi? Tờ báo cáo này là giả."

"Giả?"

"Xét nghiệm ADN cũng chỉ lừa được cô mà thôi, chắc cô hẳn là biết, cô ở trong mắt Giang Hoài đã hoàn toàn mất đi giá trị, cho nên mới tới tìm tôi?"

"Em.. Không phải! Thằng bé thật là của anh mà! Dịch Dương, anh nhìn cho rõ ràng, thật là của anh!"

Nói đến đây, Hứa Vi Nhân kích động lên, vẻ mặt phẫn hận nói: "Em không rõ, Hứa Tân Di có cái gì tốt? Biến anh thành cái dạng này! Anh trong trí nhớ của em không nên là cái dạng này, anh cũng không có khả năng thích một người phụ nữ như cô ta."

Dịch Dương hỏi lại: "Vậy tôi đây hẳn là thích dạng phụ nữ gì?"

"Hứa Tân Di kiêu ngạo ương bướng tính tình xấu xa, lớn lên không bằng em, đáng người cũng không bằng em, bốn năm trước anh chứng mất em, tại

sao hiện tại lại nhìn trổng Hứa Tân Di?"

"Nếu cô còn chưa rõ, tôi có thể nói cho cô, thích một người không phải dựa vào đôi mắt, mà là dựa vào cảm thụ từ con tim, đúng vậy, thật sự cô xinh đẹp, đáng người cũng tốt, nhưng trong ánh mắt của cô chứa đầy tham lam, làm tôi rất khó chịu."

Hứa Vi Nhân cười lạnh: "Tham lam? Chỉ có mình tôi tham lam sao? Hứa Tân Di không có sao? Anh thích cô ta đến như vậy, anh xác định cô ta thích chính là anh mà không phải tiền của anh sao?"

"Cho nên tôi đang nghiệm chứng."

Dịch Dương nói: "Cô có biết làm cách nào để phán đoán một người con gái có phải thật lòng thích cô hay không sao? Nếu một người con gái nhìn thấy tôi cùng một người phụ nữ khác ở chung một chỗ, cô ấy sẽ không tự giác mà gây chuyện, sẽ ghen. Tôi biết, hiện tại cô ấy đang ở trước cửa, cho nên tôi mới lãng phí thời gian nói chuyện với cô."

Hứa Vi Nhân không thể tin tưởng mở to mắt nhìn anh: "Anh lấy tôi tới nghiệm chứng Hứa Tân Di có thật lòng với anh hay không?"

Dịch Dương không đề ý đến, nhìn đồng hồ.

"Trước nay tôi chưa từng nghĩ đến chuyện hợp tác với Long Đằng Điền Sản, phiền cô chuyển lời đến Giang Hoài, lần sau đừng tự cho thông minh. Được rồi, đã đến giờ, tôi nghỉ giữa tôi và cô hẳn là không có gì khác để nói, chuyện đùa nhỏ đừng vọng tưởng đề ở trên đầu tôi. Tờ xét nghiệm ADN này là thật hay giả... Tôi hy vọng trong lòng cô tự hiểu rõ ràng, không có chuyện gì tôi đi trước."

Nói xong, anh xoay người đi thẳng đến cánh cửa phòng.

"Dịch Dương, hôm nay anh không nhận đứa nhỏ này, sau này anh nhất định sẽ hối hận!"

"Tôi làm tôi sẽ nhận, không phải tôi làm tôi tuyệt đối sẽ không gánh vác, tôi cũng xin khuyên cô một câu, biết rõ cha của con cô là ai rồi hãy lớn tiếng chỉ trích, không thì ngậm chặt miệng lại, đừng để rước họa vào thân lúc đó không có thời gian để cô hối hận đâu." Giọng nói rơi xuống, Dịch Dương kéo ra cửa phòng.

Đột nhiên không kịp phòng ngừa, Hứa Tân Di dán tai lên cửa nghe lén, cửa mở ra, không chỗ trụ, cả người lao đảo ngã vào trong lòng ngực Dịch Dương.

Hứa Tân Di ngẩng đầu nhìn Dịch Dương, trên mặt là nụ cười xấu hổ.

Dịch Dương một tay nâng cô, ôm cô vào sát trong lòng ngực, tay kia đóng cửa lại.

Hứa Tân Di quay đầu lại, trong nháy mắt thấy cặp mắt oán hận đầy ghen ghét của Hứa Vi Nhân sau khe hở cánh cửa ở dần dần đóng lại kia.

Đến chỗ ngoặt, Hứa Tân Di gấp không chờ nổi nắm lấy áo sơ mi trước ngực của Dịch Dương hỏi: "Sao anh lại ở chung một chỗ với Hứa Vi Nhân? Không phải anh nên nói chuyện hợp tác với Giang Hoài và người tên Chu tiên sinh kia sao? Hai người ở trong phòng nói cái gì?"

"Là Giang Hoài thiết kế, anh ta muốn cho anh và Hứa Vi Nhân có không gian nói chuyện riêng."

Hứa Tân Di ra vẻ kinh ngạc, giả vờ hỏi: "Nói? Hai người nói chuyện gì?"

"Cô ta nói đứa trẻ đó là con của anh, em tin sao?"

Đã sớm làm xét nghiệm AND, Hứa Tân Di như thế nào sẽ tin, lập tức cười cười, nói lấy lòng: "Ông xã, em đương nhiên tin tưởng anh nha. Còn có cái gì nữa? Hai người còn nói cái gì nữa hả?"

"Không có nói thêm cái gì."

Hứa Tân Di nghĩ nghĩ, nói: "Nhưng em cảm thấy rất kỳ quái, trước đó không phải c Hứa Vi Nhân và Giang Hoài ở bên nhau sao? Hiện tại như thế nào lại..."

"Giang Hoài từ bỏ cô ta, cho nên cô ta mới tìm tới anh."

"Từ bỏ? Tại sao?"

"Đại khái là bởi vì biết đứa con trai kia của Hứa Vi Nhân, vừa không là của anh, cũng không phải của anh ta, em nói thử xem, anh ta có lý do gì không buông tay từ bỏ Hứa Vi Nhân?"

"... Nói cũng đúng." Nói xong, Hứa Tân Di nhìn áo của Dịch Dương, tự động dùng tay mò mò, tìm tìm kiếm kiếm cái gì đó trên áo sơ mi cùng áo khoác vest của anh.

Dịch Dương thấy nhột nhột, giơ tay lên, để như trò bàn tay nắm lấy mười cái móng vuốt của cô: "Em làm gì đó?"

Hứa Tân Di "he he" cười đầy gian trá: "Từ sớm em đã đoán được sẽ có một màn này, cho nên vì đề phòng con nhỏ điểm thú Hứa Vi Nhân kia giờ trò đòi bại đối với anh, em đã lên nhét một cây bút ghi âm vào trong áo của anh, chỉ cần con nhỏ đó dám giả họa gì gì đó cho anh, bằng chứng như núi, con đó muốn nói gì cũng chết bẹp, hehehe!!!"

Dịch Dương biểu tình cứng đờ, đầy kinh ngạc, nhân lúc anh đang ngẩng người, Hứa Tân Di tránh thoát bàn tay to ầm ập của anh, nắm cái móng vuốt mò vuốt vuốt bò vào bên trong áo khoác vest của anh, luồn hai ngón tay vào trong túi nhỏ, lấy ra một cây bút ghi âm loại nhỏ, trên thân bút còn lóe lóe ánh sáng đỏ, chứng tỏ đang trong quá trình ghi âm.

"Em thật muốn nghe nghe thử xem, con nhỏ điểm thú Hứa Vi Nhân kia nói cái quý gì với anh!"

Dịch Dương: "... Hứa Tân Di, em đưa bút ghi âm cho anh! Ai dạy em!"

Không biết cô ấy học hư từ ai, anh mà biết thì sẽ cách ly cô ấy thoát khỏi người đó!!!

P/s: ad có lời nói với mọi người:

Mấy chương trước có tình tiết nhắc tới cái chết của cha Dịch Dương, ông chết vì tai nạn xe, lý do, tài xế uống rượu, không đủ tỉnh táo điều khiển xe, gây ra tai nạn, cả hai người là cha Dịch Dương và tài xế đều chết trong vụ tai nạn đó.

Nên từ nhỏ Dịch Dương đã rất chán ghét những thức uống có cồn, anh chỉ uống một ly trong giao tiếp, không bao giờ uống ly thứ hai, nên, không có chuyện anh uống say đến bất tỉnh nhân sự.

Bây giờ thì mọi người đã biết đứa con trai của Hứa Vi Nhân có phải là con của Dịch Dương hay không rồi nha.

Hết chương 62

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nữ Phụ Không Muốn Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Dịch Dương không mắc mưu thì chuyển sang Hứa Tân Di

Bút ghi âm trong tay còn ầm ập, thái độ khác thường của Dịch Dương khiến cho Hứa Tân Di chú ý, ngược lại càng làm cô không còn chút tò mò nào đối với nội dung trong cây bút ghi âm này, dù trong lòng ngồn ngộn vẫn ung dung nhìn anh.

"Anh kích động như vậy làm gì?"

—— "Vừa rồi nói hay lắm, vừa nghe mình nói có bút ghi âm, cảm xúc lập tức kích động, nói rõ là trong lòng có quý."

—— "Xem ra, thật sự là hai người bọn họ ở trong phòng nói cái gì đó không thể để mình biết."

—— "Tình nhân cũ gặp mặt anh em em, không chừng còn triền miên ân ái... Khó trách mình nghe lén ở cửa lâu như vậy, một chút động tĩnh cũng không nghe thấy."

—— "Tên chó chết! Chờ tôi nghe xong nội dung trong bút ghi âm, tôi lại tìm anh tính sổ sau!"

Dịch Dương: "....."

Đau đầu, rất rất đau đầu.

Dịch Dương cảm thấy đàm phán thương lượng hợp đồng trăm triệu cũng còn nhẹ nhàng hơn nhiều so với ứng phó Hứa Tân Di.

Hai mắt nhìn chăm chăm bút ghi âm trên tay Hứa Tân Di, tận lực làm bản thân nhìn qua không kích động đến như vậy.

"Hứa Tân Di, lý do gì khiến anh kích động em không rõ ràng lắm sao? Chưa được sự cho phép của anh đã đặt bút ghi âm trên người anh? Ai dạy em? Tại loại trường hợp này không nói, nếu anh đang đàm phán thương vụ quan trọng nào thì sao, nội dung ghi âm bị thoát ra bên ngoài, làm đối thủ biết thì làm sao bây giờ?"

"Vợ chồng quan trọng nhất chính là tín nhiệm, anh hoàn toàn tín nhiệm em, nhưng còn em thì sao? Đặt bút ghi âm cũng không thông báo một tiếng với anh? Đây là sự tín nhiệm của em sao?"

"Anh đừng nóng giận mà, anh nghe em giải thích... Không phải như..."

Hứa Tân Di hận không thể cho mình ăn cái bạt tai: "Anh nghe em giải thích, còn không phải là em lo cho anh sao, lờ như..."

"Em lo lắng cho anh, anh biết, anh cũng hiểu, nhưng anh hy vọng, về sau, trước khi em làm mấy chuyện loại này hãy nói trước với anh một tiếng, em hiểu rõ chưa vậy? Tân Di!"

Hứa Tân Di muốn nói lại thôi.

"Hiện tại, em đưa bút ghi âm cho anh ngay!"

Nhìn Hứa Tân Di làm hành động bao che cho con giấu nhem bút ghi âm vào lòng, Dịch Dương nhìn cô vươn tay, trầm giọng nói: "Cho dù em muốn nghe cũng không phải hiện tại, sau khi về nhà chúng ta bàn lại việc này."

Hứa Tân Di bị lời nói của anh là gạt mình.

Vừa rồi, đáy lòng nghi ngờ mối quan hệ giữa Dịch Dương và Hứa Vi Nhân đã tiêu tán trong lời lẽ chính đáng của Dịch Dương.

"Bút ghi âm này anh sẽ giữ. Em xác định trên người của em có chỗ nào để cất sao?"

Hứa Tân Di cúi đầu đánh giá chính mình, trên người cô thật đúng là không có chỗ để cất, túi xách còn để ở trong xe.

"Đưa cho anh đi."

—— "Nói như đúng rồi ấy."

—— "Muốn hay không tin anh ấy một lần đây ta? Chắc anh ấy không vô si như vậy đâu ha? Hơn nữa thời gian cũng không bao lâu, anh ấy và Hứa Vi Nhân có thể làm gì?"

—— "Ừ, thôi vậy, đành tin anh ấy một lần, nếu anh ấy dám gạt mình, làm mình bất được chứng cứ... Minh sẽ ly hôn ngay!"

Sau một lúc chần chờ, Hứa Tân Di vừa không cam lòng, vừa không tình nguyện mà giao ra cây bút ghi âm.

Vì trấn an Hứa Tân Di, Dịch Dương tiếp nhận bút ghi âm, bỏ vào túi trong của áo khoác vest, nói: "Em yên tâm, chờ về nhà sẽ trả lại cho em ngay, em muốn nghe bao lâu tùy em."

"Thôi được rồi, anh đừng nói nữa, nghe anh đó."

Dịch Dương nhẹ nhàng thở ra.

Tạm thời tránh được một kiếp.

Phòng khách tấp nập tiếng người nói chuyện ồn ào, Giang Hoài cùng người được xưng hô là Chu tiên sinh bước ra từ căn phòng khác ở lầu hai, nhìn Dịch Dương cười nói: "Dịch tiên sinh, tôi và Chu tiên sinh tại đây chờ đã lâu, có phải Dịch tiên sinh đã tìm lầm phòng rồi hay không?"

Dịch Dương lạnh nhạt nhìn hai người đang giả bộ cười nói trước mặt mình: "Nếu vào sai phòng, như vậy hạng mục công trình của Chu tiên sinh đây xem như có duyên không phận với tập đoàn Dịch thị vậy, có cơ hội lại hợp tác."

Nói xong, ôm Hứa Tân Di đi xuống lầu.

Hứa Vi Nhân đi ra từ một căn phòng khác, sắc mặt cũng không được đẹp cho lắm.

Giang Hoài vừa thấy thì biết cô đã thất bại.

Ngày thường, Hứa Vi Nhân không có cơ hội gặp mặt Dịch Dương, hôm nay anh chế tạo cơ hội tốt như vậy cho cô ta ở riêng một phòng với Dịch Dương, nhưng lại không nắm chắc con mồi được?

Ngủ ngốc!

Buổi tối, chủ nhân buổi tiệc thông thả ung dung tới trễ, nét mặt trắng đỏ, nhìn rất có sức sống, không giống hình ảnh ông chú già nua thiếu sức sống mà Hứa Tân Di từng gặp qua ở văn phòng công ty mình. Rõ ràng, hôm nay là đặc biệt trang điểm tăng hiệu ứng, cũng có lẽ là bởi vì sinh nhật 55 tuổi, tinh thần tốt hơn so với trước đó.

Dưới sự điều dắt của Giang Hoài, Giang Thành đi chào hoan nghênh khách khứa, nói một vài lời khách sáo, cái gì mà *tam sinh hữu hạnh, cái gì mà *bồng tất sinh huy, không khoa trương cũng không khoe khoang.

*Tam sinh hữu hạnh: Phúc đức ba đời.

*Bồng tất sinh huy: Nhà tranh phát sáng (ý chỉ khách quý đến chơi)

Mấy người ở đây ai có thể nhận nổi những lời này, sõi nổi cười pha trò, nịnh hót không lưu lại chút dấu vết.

Chỉ là, điều làm Hứa Tân Di thấy kỳ quái, chính là tới đây lâu như vậy, nhưng cũng không có nhìn thấy bóng dáng Giang Niệm đâu.

Theo lý mà nói, sinh nhật của cha mình, chuyện lớn như vậy dù sao cũng phải lộ cái mặt ra mới đúng?

Không phải An Nhã đã cho phép thằng bé nghỉ ngày hôm nay rồi sao? Không có tới?

Hai cha con Giang Thành bước đến kính rượu.

"Dịch tiên sinh, đã lâu không gặp, thật hân diện, cảm ơn đã đến tham gia buổi tiệc lần này."

Dịch Dương chạm cốc, nói: "Giang tiên sinh không cần khách khí như vậy, thật ra ông nội phải đến mới đúng, nhưng vì sức khoẻ của ông cũng không được tốt, cho nên tôi và Tân Di đành thay mặt ông nội đến đây chúc Giang tiên sinh một tiếng "sinh nhật vui vẻ", ngài không chê đã là vinh hạnh của chúng tôi."

"Đương nhiên là không dám chê rồi."

Giang Thành cười, dời ánh mắt đặt ở trên người Hứa Tân Di: "Lần trước thấy Hứa tiểu thư đã là chuyện của hai ngày trước, không ngờ tới hôm nay lại được gặp lại Hứa tiểu thư tại đây."

"Giang tiên sinh, chúc ngài sinh nhật vui vẻ."

"Cảm ơn, mời hai vị cứ tự nhiên, tôi còn có chút chuyện, chiều dài không chu toàn, có gì xin thứ lỗi cho."

Giang Thành và Giang Hoài lướt qua Hứa Tân Di và Dịch Dương, cười nói chào hỏi người những người khách khác, đối với hai người bọn họ như những người khách khác, đối xử bình đẳng, không có mang theo bất kỳ mục đích gì khác.

Loại tiệc này Hứa Tân Di tham gia rất ít, bạn cùng phái cũng không nhiều lắm, tình chị em plastic là nhiều, có thể nói hai ba câu xem như quen biết, toàn bộ hành trình cũng chỉ kéo cánh tay Dịch Dương, mỉm cười mà nghe bọn họ đàn ông chuyển từ đề tài này sang đề tài khác, từ đầu tư hạng mục đến thị trường chứng khoán lại đến tình hình kinh tế hiện nay...

Trong phòng, máy sưởi hoạt động liên tục, Hứa Tân Di nghe chán đến mức hai mí mắt sắp đánh nhau.

Hứa Tân Di mạnh mẽ nhìn xuống cái ngập thứ tư của mình, rốt cuộc không nhìn được, mở to miệng ngáp một cái thật dài.

Có người cười nói: "Dịch thiếu phu nhân không có hứng thú với mấy đề tài chúng tôi vừa nói sao, nghe đến sắp ngủ luôn rồi."

Dịch Dương cúi đầu: "Buồn ngủ?"

"Một chút."

Hứa Tân Di buông cánh tay Dịch Dương ra: "Mọi người cứ nói chuyện tiếp đi, tôi xin phép đi toilet một chút."

"Anh đi với em." Dịch Dương nói.

Bốn phía đều có người trêu ghẹo: "Dịch tiên sinh thật cưng chiều Dịch thiếu phu nhân nha, thật ngọt ngào làm sao!"

Nhóm người này đáng yêu hơn nhiều so với nhóm hồi nãy.

Hứa Tân Di cự tuyệt Dịch Dương làm bạn đến toilet: "Không có việc gì, em lập tức quay lại ngay thôi mà, anh ở lại nói chuyện với mọi người đi."

Hỏi nhân viên phục vụ tiệc toilet nằm ở đâu, sau đó đi thẳng đến toilet.

Biệt thự nhà họ Giang thật xứng đáng với hai từ xa hoa, Hứa Tân Di thấy cần gạt nước tại bồn rửa tay toilet, đoán chắc mạ vàng.

Tuy rằng nhà họ Dịch cũng đủ hoa lệ, nhưng ông nội lập ra một quy tắc chung cho nhà họ Dịch, là không thể quá mức phô trương lãng phí, trang trí khoe của giống như vậy, khẳng định ông nội sẽ cầm dao chém Dịch Dương.

Sau khi dặm lại make-up, Hứa Tân Di phải đi hết hành lang dài để trở về phòng khách, vách tường kính pha lê trong suốt dọc hành lang có thể nhìn ra bể bơi, sóng nước lăn tăn nhộn nhạo.

Một cánh cửa thông với bể bơi được mở rộng ra, vậy mà không cảm giác được cái lạnh từ bên ngoài.

Hứa Tân Di dẫm lên con đường lát đầy sỏi đá xen kẽ những lát ván gỗ, thế nhưng cảm nhận được luồng khí nóng từ phía dưới dâng trào lên.

Nói vậy phía bên dưới nguyên cái sân này cũng được trang bị máy sưởi?!

Hứa Tân Di hít một hơi thật sâu, có quá nhiều đàn ông trong phòng khách, đủ loại mùi, nào là nước hoa, mỗi người mỗi mùi, mùi cơ thể, mùi thuốc lá, mùi rượu, thiếu chút nữa làm cô nghẹt mũi.

Mơ hồ nghe thấy tiếng giày cao gót đang đi tới gần mình.

Hứa Tân Di nhìn hướng phát ra âm thanh, là Hứa Vi Nhân.

Thấy Hứa Tân Di, Hứa Vi Nhân giả vờ kinh ngạc: "Hứa tiểu thư cũng ra đây hít thở không khí?"

"Không phải, tôi chỉ là ra tới đậm lại lớp trang điểm mà thôi, không có việc gì tôi đi vào trước."

Hứa Tân Di lười nói chuyện với cô ta, con điểm thú này đến hồi hạn trăm phần trăm không có ý tốt, dựa theo cốt truyện phát triển, đợi lát nữa khẳng định Hứa Vi Nhân sẽ giờ thù đoạn, thế nào cũng sẽ rơi vào trong bể bơi, chỉ là không biết cô ta tự ngã vào vụ oan cho mình hay là kéo mình xuống chung cho vui luôn nữa...

Vậy mình càng nên tránh xa cô ta ra, lỡ mình rơi vào bể bơi, bộ dạ hội này của cô xem như đi tong, lớp trang điểm cô vừa mới đậm lại cũng như không luôn, chẳng phải mình sẽ xấu xí trước mắt bao nhiêu người ở đây sao?

"Hứa tiểu thư đi vội vã như vậy làm gì, là không muốn đối mặt với tôi sao?"

Hứa Tân Di không thêm đề ý tới cô ta, đi thẳng vào phòng trong.

"Không biết Hứa tiểu thư có xem qua bài báo trên mạng kia không?"

Hứa Tân Di dừng gót chân, xoay người, quay đầu lại nhìn cô ta: "Người đăng là cô?"

"Không phải tôi, nhưng tôi thật sự buồn lòng, rất muốn biết ai là người đăng, nếu không, sao lại biết rõ ràng những chuyện xảy đến với tôi trong mấy năm gần đây... Hiazz, thật là buồn mà..."

Bên trong là một đám đàn ông túm tụm lại nói chuyện thị trường chứng khoán, nghe đến độ đầu óc cô xoay vòng vòng, bên ngoài là một con nhỏ điểm thú đang biểu diễn đoạn tình yêu ngược luyến.

Đối lập tới xem, vẫn là ở bên ngoài thú vị hơn.

Hứa Vi Nhân cười khỏ: "Tôi thật sự không ngờ mọi chuyện sẽ phát triển trở thành như bây giờ, nếu tôi biết, bốn năm trước nhất định sẽ không rời đi."

Hứa Tân Di nhìn cô ta diễn kịch: "Phát triển trở thành loại nào?"

"Tân Di, tôi không phải muốn tham gia vào đoạn hôn nhân giữa cô và Dịch Dương, nhưng con trai của tôi... Thành bé không thể không có cha, cô có thể hiểu được nỗi lòng của một người mẹ như tôi không?"

Hứa Tân Di nghe Hứa Vi Nhân nói những lời này mà há hốc mồm: "Cô muốn nói cái gì? Cha của con trai cô là Dịch Dương?"

"Vừa rồi chắc cô cũng thấy, tôi đã nói cho Dịch Dương biết, cũng đã đưa tờ giấy báo cáo xét nghiệm ADN cho anh ấy xem qua, cha ruột con trai tôi chính là Dịch Dương."

Hứa Vi Nhân biết, Hứa Tân Di và Dịch Dương không có tình cảm, không có ân ái như những gì cô chứng kiến.

Trong suốt hai năm hôn nhân, Hứa Tân Di và Dịch Dương có thể dùng hai từ "ngươi dung" để hình dung, Dịch Dương là thật sự chán ghét cô ta. Nếu không cũng sẽ không nói ly hôn với cô ta, nhưng cho dù không ly hôn, thì thứ tình cảm ngăn ngừn trong mấy tháng, lại có thể thâm sâu đến chừng nào?

Hứa Tân Di biết cha của con trai cô là Dịch Dương, chẳng lẽ sẽ vô điều kiện tín nhiệm Dịch Dương, sẽ không hoài nghi sao?

Chỉ cần hai người xảy ra xích mích, cô sẽ có cơ hội thừa nước đục thả câu.

"Hứa tiểu thư, thật ra sau khi về nước tôi không muốn đi tìm Dịch Dương, nhưng sau khi tôi biết, hôn nhân của cô và Dịch Dương là do Dịch lão tiên sinh ép duyên, Dịch Dương không yêu cô... Thì tôi đã nhận ra... Năm đó là tôi hiểu lầm Dịch Dương.. Bốn năm trước... Tôi không nên ra nước ngoài..."

Những lời này của Hứa Vi Nhân từng câu từng từ đều dấn đánh vào Dịch Dương, trong tối ngoài sáng ám chỉ bốn năm trước Dịch Dương từng có một đoạn tình với cô ta.

"Tôi không ngờ... Dịch Dương... Anh ấy lại yêu tôi sâu như vậy..."

Hứa Vi Nhân xin lỗi mà nhìn Hứa Tân Di: "Tân Di, tôi thay mặt Dịch Dương xin lỗi cô, vì anh ấy đã vì tôi mà tổn thương cô..."

"Tổn thương tôi?"

Hứa Tân Di nhớ tới nội dung trong bài báo kia có nói Dịch Dương xem cô là thể thân của Hứa Vi Nhân, mới hiểu cô ta nói cái gì, che lại ngực thống khổ nói: "Thì ra, tôi thật sự là thể thân của cô?"

"Tân Di, nếu tôi là cô, hiện tại tôi sẽ giữ vững tôn âm thâm rồi khỏi Dịch Dương, mà không phải ném xuống tôn nghiêm của bản thân, mặc người khác giẫm đạp."

Hứa Tân Di lắc đầu, vô cùng đau lòng nói: "Không, tôi không thể rời khỏi Dịch Dương, anh ấy yêu tôi, tôi tuyệt đối không rời khỏi anh ấy!"

"Cho dù hiện tại anh ấy đối xử với cô như vậy, cô cũng muốn ở cạnh Dịch Dương?"

Hứa Tân Di giả vờ lau lau nước mắt, nức nở nói: "Đúng vậy! Cho dù anh ấy có như vậy... Tôi cũng muốn ở bên cạnh anh ấy... Tôi là vợ hợp pháp của anh ấy... Tại sao tôi lại không thể ở cạnh anh ấy? Tôi yêu anh ấy... Cho dù anh ấy không yêu tôi... Tôi cũng chấp nhận...!"

"Chỉ cần tôi không rời khỏi, cô và Dịch Dương đời này đều không có khả năng ở bên nhau!"

Hứa Vi Nhân ấn đường nhú chột, nhưng cũng đoán trước phản ứng của Hứa Tân Di, lập tức nói: "Hứa Tân Di, chẳng lẽ cô không quan tâm đến sự tồn tại của con trai chúng tôi sao?"

"Nếu... Nếu thằng bé thật sự là con của Dịch Dương, tôi không ngại..."

Hứa Tân Di nhẫn nhục, vẻ mặt hạnh phúc mà nói: "Tôi yêu anh ấy... Tôi không cầu mong cái gì... Cũng không cần cái gì... Chỉ cần được ở cạnh Dịch Dương, tôi mỗi ngày đều hạnh phúc... Dù anh ấy không yêu tôi, cũng không sao hết..."

"Hứa Tân Di, cô..."

Hứa Tân Di bước lên, nắm chặt hai bàn tay Hứa Vi Nhân, nói lời khẩn thiết: "Không bằng như vậy, về sau cô kêu tôi chị cả đi, tôi làm lớn, cô làm nhỏ, chúng ta cùng nhau hầu hạ Dịch Dương, có được không?"

Hứa Vi Nhân đột nhiên rút tay ra, lùi ra sau hai ba bước.

Hứa Tân Di lại cười, nhìn cô ta làm mặt quỷ, cười nói: "Thế nào, kỹ thuật diễn của bốn phụ nhân còn có thể đi?"

Hứa Vi Nhân nháy mắt rõ ràng mọi chuyện, tức giận nói: "Cô chơi tôi?"

"Tôi... Đương nhiên là đang chơi cô rồi nha. Thật sự là tôi chưa từng thấy qua loại người vội vàng làm tiểu tam như cô đó. Ok, cut, qua. Hứa tiểu thư, cảm ơn cô đã diễn thành công nhân vật tiểu tam ngược luyến đau khổ vì tình, rất hay, tôi nhìn mà trong lòng vô cùng sung sướng nha. Lần sau có cơ hội, chúng ta lại tập diễn thêm một lần nữa! Sao? cô thấy đề nghị của tôi thế nào, đồng ý không?"

"Hứa Tân Di!" Hứa Vi Nhân liên tiếp thất bại, con giận bốc lên tận đỉnh đầu, nhưng ngay sau đó bị cô cưỡng ép nhịn xuống.

"Cô nói, nếu tôi và cô đều ngã vào trong nước, Dịch Dương sẽ cứu cô trước, hay là cứu tôi?"

Hứa Tân Di quay đầu lại, trợn mắt nhìn cô ta.

Nói gì ngu dốt, trời này rơi xuống nước có nước chết...

Đậu má nó! Con điên này thật sự muốn kéo cô xuống nước?

Cô liên tục xua tay, tỏ vẻ từ chối: "Không được, không được đâu nha, nước quá lạnh, cô muốn chơi thì tự chơi một mình đi, tôi không chơi ngu với cô..."

Dịch Dương không xứng để cô hy sinh lớn như vậy?

Cùng lúc đó, trong phòng khách, có một nhân viên phục vụ bước nhanh đi đến trước mặt Dịch Dương, thấp giọng hấp tấp nói: "Dịch tiên sinh, Hứa tiểu thư rơi xuống nước!"

Hết chương 63

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nữ Phụ Không Muốn Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Ngu ngốc lại tự cho là thông minh

Hứa Tân Di sớm đoán được Hứa Vi Nhân sẽ ra chiêu thức này với cô.

Trong tiểu thuyết cũng có đoạn này, nhưng là "Hứa Tân Di" ác ý đẩy Hứa Vi Nhân xuống, "Hứa Tân Di" không đứng vững, cũng tự ngã xuống theo. Sau khi tự bỏ lên trên thì đứng ở trên thành bể bơi kiểu ngạo to tiếng mắng chửi Hứa Vi Nhân.

Người đẹp rơi xuống nước đương nhiên đàn ông nhìn thấy ai mà chẳng thương, sắc mặt Hứa Vi Nhân trắng bệch dựa vào trong lòng ngực Giang Hoài. Trong khi Giang Hoài chỉ trích "Hứa Tân Di", cô ta lôi kéo ống tay áo của anh, biểu tình chịu đựng nhục nhã nhìn anh ta lắc đầu, thấy ánh mắt lo lắng của Dịch Dương, tri kỷ giải vây thay cho "Hứa Tân Di".

"Chuyện không liên quan đến Dịch thiếu phu nhân, là em không cẩn thận ngã xuống."

Gió thổi qua run run rẩy rẩy, so sánh với "Hứa Tân Di" kiểu ngạo ương bướng đánh đá, càng làm người thương tiếc, ai đúng ai sai, vừa xem hiểu ngay.

Tuy rằng dưới chân có máy sưởi, nước trong bể bơi cũng là nước ấm, nhưng Hứa Tân Di không hề có ý muốn nhảy hồ, chơi trò rơi xuống nước với Hứa Vi Nhân. Tất cả chỉ vì muốn biết Dịch Dương sẽ chọn cứu ai giữa cô và Hứa Vi Nhân?

Phi, tên chó đó không xứng. Huống chi hôm nay rất lạnh nha? Mình không điên đến như vậy, vì một tên đàn ông mà hy sinh sức khỏe của mình.

Ngã xuống cả người ướt đẫm không nói, phần make-up trên mặt cùng đầu tóc đều tiêu tan, ngay cả cái đầm dạ hội đắt tiền này cũng tiêu theo. Làm chuyện thua lỗ như vậy còn lâu mình mới làm, mình đâu có ngu.

Đội lạt nữa mình còn muốn bản thân thật xinh xinh đẹp đẹp ôm Dịch Dương nhảy trong buổi tiệc nữa nha.

Dịch Dương, anh ta còn chưa đến level mình phải tranh giành tình cảm với con khác mà chơi trò ngã vào bể bơi để xem anh ta cứu ai trước! Hơn nữa, chặt vật mất mặt ừ rú cụp đuôi chạy về nhà không phải phong cách của mình.

"Hứa Tân Di, cô không dám?"

"Ừ, đúng vậy, cô đoán đúng rồi, excellent, chính xác, tôi không dám."

"Tôi biết người Dịch Dương yêu nhất chính là cô, cô và anh ấy ngay cả con cũng đã có, tôi và cô cùng ngã xuống, người anh ấy cứu khẳng định là cô. Tôi rất thông minh, nên tự mình hiểu lấy, tôi thật sự thật sự rất khổ sở rất thương tâm, cho nên cô có thể buông tay của tôi ra được chưa?"

Mang giày cao gót, bên cạnh chính là bể bơi, Hứa Tân Di nào dám cãi tay đôi với cô ta.

Hứa Vi Nhân dám nhảy xuống, nhưng cô không dám nha.

"Cô còn dám chơi tôi?"

"Tôi không có! Là thật sự nha. Dịch Dương thích cô, từ lúc bắt đầu tôi đã biết... Hơn nữa, cô thử nghĩ lại đi, cho dù tôi và cô cùng rơi xuống nước, Dịch Dương và mọi người cũng không có khả năng tới kịp để cứu nha. Và lại, có vệ sỹ ra tay, nơi nào đến lượt bọn họ công tử thiếu gia đó xuống nước cứu người? Hôm nay trời quá lạnh, chúng ta đi vào bên trong ngồi uống nước trà ấm bụng rồi cãi nhau tiếp được không?"

"Hứa Tân Di, cô căn bản không có can đảm thử đứng hay không? Cô sợ hãi nhìn đến tình cảm thật lòng của Dịch Dương đối với tôi, phải không?"

Hứa Vi Nhân nhìn thấy bóng người ở cửa vào hồ bơi, hơi hơi mỉm cười: "Cô nói, nếu tôi bị cô đẩy xuống nước, bọn họ sẽ nghĩ như thế nào?"

Không đợi Hứa Tân Di phản ứng kịp cô ta muốn làm gì, thì Hứa Vi Nhân đã giả vờ bị sẩy chân, nắm chặt lấy cánh tay Hứa Tân Di, hoảng hốt ngã ra phía sau. Hứa Tân Di giật không ra, bị Hứa Vi Nhân kéo theo, cả người nhào lên phía trước, ầm hai tiếng, bọt nước bể bơi văng khắp nơi.

Hứa Tân Di thiếu chút nữa ngã ngu người, ngừng thở, nước dần dần ngập qua đỉnh đầu, lỗ tai chỉ nghe thấy tiếng nước ào ào, nháy mắt hốt hoảng đã trán định dần, cẳng chân giẫm nước, vươn đầu lên khỏi mặt nước, miệng to hồ hấp hai cái, trước mắt là một màu xanh thẳm.

Ừa? Nước rất ấm áp, dễ chịu nha, như đang ngâm mình trong suối nước nóng.

Hứa Tân Di rẽ nước bơi bơi, thì nhìn thấy có rất nhiều người đang từ hành lang chạy tới nơi này, khoảng cách quá xa, bọt nước làm mờ tầm mắt của cô, cô không thấy rõ là ai đang tới.

Mà Hứa Vi Nhân còn đang đập nước bùm bùm kêu cứu, nhìn đáng vẻ giống như không biết bơi, mắt thấy sắp chìm ngấm, biểu tình sắp chết đến nơi.

Ầm một tiếng, có người nhảy xuống nước, bơi về phía Hứa Vi Nhân.

—— "Giả dối ra mặt, rõ ràng biết bơi còn ở đó giả vờ!"

—— "Từ từ, người cứu con đó là ai? Đừng nói tên chó Dịch Dương này thật sự nhảy xuống cứu con nhỏ đó đi?"

—— "... Nếu anh ta thật sự dám cứu con nhỏ đó, mình sẽ đập bẹp đầu chó của anh ta! Sau đó ly hôn, ôm hết tài sản của anh ta bao trai, cho anh ta tức chết luôn!"

Hứa Tân Di phần nộ bập bùm hai cái lên mặt nước, đập mạnh đến mức bọt nước văng khắp nơi.

Hứa Vi Nhân được người cứu lên bờ, là vệ sỹ bảo đảm an ninh trong buổi tiệc.

—— "Không phải Dịch Dương? Dịch Dương đâu?"

Dịch Dương đang đứng ở trên bờ hồ bơi, khép hờ mắt nhìn cô.

Năm phút đồng hồ trước, Dịch Dương ở phòng khách nghe nhân viên phục vụ nói, Hứa tiểu thư rơi xuống nước.

Theo bản năng, làm rơi ly rượu trong tay xuống đất, nhưng anh lại bình tĩnh lại rất nhanh, anh nhìn thẳng vào ánh mắt người nhân viên phục vụ kia, thấy ánh mắt anh ta không thích hợp.

Hứa tiểu thư? Đêm nay không có ai họ Hứa ngoại trừ Hứa Vi Nhân và Hứa Tân Di.

Nếu là Hứa Tân Di rơi xuống nước, người nhân viên phục vụ đang đứng ở trước mặt anh không nói rõ là Dịch thiếu phu nhân, ngược lại nói Hứa tiểu thư? Còn không phải là cố ý làm anh hiểu lầm sao?

Nếu đúng như anh suy đoán, thì người rơi xuống nước chắc chắn là Hứa Vi Nhân. Hứa Tân Di không bao giờ sẽ để bản thân chịu thiệt thòi.

Nghĩ, Dịch Dương bình tĩnh ung dung từ tốn từ phòng khách đi đến hồ bơi.

Xung quanh bể bơi nơi nào còn có bóng dáng Hứa Tân Di, chỉ có bọt nước trắng giữa lòng bể bơi.

Dịch Dương bước nhanh chân đến, vừa đến bờ bể bơi, thì nghe được tiếng mắng chửi trong lòng của Hứa Tân Di, vô cùng có sức sống không giống sắp chết đuối.

"Còn không nhanh đi lên."

"....." Hứa Tân Di không tình nguyện, nhưng cũng đành, ai kêu ông chồng của cô không hiểu hai chữ lãng mạn nó viết ra sao, rẽ nước bơi bơi, tự bò lên bờ.

—— "Tên chó này quả thực không hiểu ga lăng là cái chi!"

—— "Lúc này không phải nên diễn cảnh anh hùng cứu mỹ nhân, nhảy vào trong nước cứu mình sao?"

—— "Cái gì mà " còn không nhanh đi lên "? Đứng ở trên đó nhìn cô ướt chèm nhẹp còn nói như vậy? Đây là lời một người đàn ông nên nói sao? Thôi đành vậy, coi như mình xui xẻo, lấy phải tên chó này, trừ bỏ mình ra, thì còn ai chịu nổi một thằng chồng không có một tế bào lãng mạn nào!"

—— "Tức chết mình mà! Đâu má! Càng nghĩ càng tức!"

"....." Nhịn đi Dịch Dương, vợ của mày là đức hạnh gì chính mày rõ ràng nhất, ráng nhịn cho qua đi.

Dịch Dương giang hai tay đỡ cô lên: "Không sao chứ?"

Ở trong nước còn không cảm thấy gì, một bò lên trên trên, không khí lạnh lẽo thổi qua, Hứa Tân Di toàn thân rùng mình, nhịn không được hắt xì.

"Hắc xì!"

Hứa Tân Di vừa hắt xì vừa lắc đầu, nói: "Không sao, nhưng em thấy hơi lạnh."

Dịch Dương cởi áo khoác vest của mình, bao trùm choàng lên trên người Hứa Tân Di.

Giờ phút này, xung quanh bể bơi tới không ít người, nào là vệ sỹ, an ninh đến cứu người bảo vệ trật tự cùng an toàn cho mọi người, nào là khách mời đến xem diễn, rồi cha con Giang Hoài đến xem xét và giải quyết tình huống.

"Sao lại thế này?" Giang Hoài làm chủ nhà, không thể không hỏi rõ ràng.

Trên người Hứa Vi Nhân cũng choàng một áo khoác vest, là một người khách thương hương tiếc ngọc cởi ra đưa cho cô, người đẹp mà, dù đến chỗ nào cũng đều có người cứu giá hộ tống, huống chi còn vào đúng ngay lúc người đẹp gặp chuyện, đương nhiên phải biểu hiện ga lăng.

"Giang tiên sinh, là do em không cẩn thận..."

"Cái gì cô nói không cẩn thận, rõ ràng chính là cô cố ý kéo tôi xuống nước!"

Hứa Tân Di vô cùng tức giận chỉ thẳng vào mặt cô ta, mắng to: "Cô rõ ràng biết bơi, giả vờ không biết bơi làm cái gì? Muốn quyến rũ người nào trong đây hả?"

Nói xong, không cho Hứa Vi Nhân có cơ hội lên tiếng, học theo bộ dáng hoa sen trắng của Hứa Vi Nhân, yếu đuối mong manh, cơ thể như người không có xương mà dựa vào trên người Dịch Dương, đỏ mặt, nức nở nói: "Cô ta khi dễ em!"

"Anh biết."

Dịch Dương phối hợp biểu diễn với Hứa Tân Di, nhìn Giang Hoài: "Giang tiên sinh, chuyện vừa rồi tôi yêu cầu một lời giải thích."

Giang Hoài ần đường nhú chặt, hiển nhiên không lớn sáng khoái: "Dịch tiên sinh yên tâm, tôi sẽ có lời giải thích cho anh và Dịch thiếu phu nhân."

Hứa Vi Nhân giống như bị người oan uổng, không thể nào biện giải thành lời được: "Em không có..."

"Cô không làm thì sao tôi ngã xuống được? Tôi biết cô thích Dịch Dương, cô muốn làm vợ Dịch Dương cũng không cần hại tôi như vậy, tôi nhường cho cô là được rồi!" Nói xong, giả vờ đẩy Dịch Dương ra.

Có người không quen nhìn bộ dáng Hứa Tân Di kiêu ngạo ương bướng, nhìn không được giải vây thay cho Hứa Vi Nhân: "Dịch thiếu phu nhân, Hứa tiểu thư khẳng định không phải cố ý, cô cũng đừng oan uổng người ta."

"Tôi oan uổng cô ta? Tôi oan uổng cô ta làm gì? Không bằng anh kêu Giang tiên sinh tra xét camera đi nhìn xem rốt cuộc có phải cô ta kéo tôi xuống nước hay không?!"

Người nọ còn muốn nói cái gì, Hứa Vi Nhân lôi kéo ống tay áo anh ta, hai mắt ngập nước, khẩn thiết lắc đầu: "Thật xin lỗi Dịch thiếu phu nhân, vừa rồi là tôi không cẩn thận, kéo cô xuống nước, tôi thật sự rất xin lỗi."

Lời tuy nói như vậy, nhưng giọng điệu nào có ý xin lỗi, rõ ràng chính là biểu tình tôi bị buộc bị ép phải xin lỗi.

Dịch Dương ôm eo cô, thấp giọng nói: "Đi vào phòng trước, thay đổi quần áo sạch rồi nói sau được không?"

Gió thổi qua, Hứa Tân Di lạnh run người, gật đầu đồng ý, làm nũng: "Vậy anh ôm em vào đi."

"....." Dịch Dương chặn ngang bế cô lên, đi theo nhân viên phục vụ sinh vào trong biệt thự.

Nhân viên phục vụ sinh dẫn hai người vào một phòng trống trên lầu hai, Hứa Tân Di chạy ngay vào phòng tắm nhanh chóng cởi váy ướt ra mở nước ấm, tắm ấm người xong, cô lau sạch nước trên người, sau đó mặc vào áo tắm dài đã được chuẩn bị từ trước, bước ra khỏi phòng tắm, ngồi ở trước gương nhìn bản thân giống một con gà rớt vào nồi canh.

"A a a tức chết mình mà! Tôi, Hứa Tân Di, tung hoành giang hồ nhiều năm như vậy, vậy mà lại bị một con điểm thú như Hứa Vi Nhân tính kế?"

Đều do Dịch Dương! Bút ghi âm còn nằm ở trong túi áo anh ta, nếu không, cô đã ghi lại mấy lời vô sỉ của con khốn Hứa Vi Nhân đó lúc ở bể bơi, sau đó tung lên mạng, cho nó thanh bại danh liệt luôn!

Hiện tại thì tốt rồi, chứng cứ gì cũng chưa có.

"Không được! Mình chịu không nổi ừy khuất này!"

Hứa Tân Di mở ra máy sấy làm khô tóc, hắc xì liên tiếp vài cái.

Tiếng đập cửa vang lên.

Có người hầu tới đưa váy dạ hội mà Hứa Tân Di vừa cởi ra hồi nãy.

Là cái váy dạ hội mà cô mặc hôm nay.

Tốc độ còn rất nhanh.

Sau khi cảm ơn, Hứa Tân Di mặc lại váy, lại có chuyên viên trang điểm tới hoá trang cho cô, toàn bộ quá trình không vượt qua hai mươi phút, thật sự là thần tốc.

Mà ở trong căn phòng cách vách, Giang Hoài hai mắt híp lại nhìn Hứa Vi Nhân: "Sao cô lại trở nên vô dụng đến như vậy? Chút việc nhỏ này cũng đều làm không xong?"

Hứa Vi Nhân toàn thân run lập cập, không biết là bởi vì rơi xuống nước, hay là bởi vì giọng điệu Giang Hoài nói chuyện quá mức lạnh băng.

"Ta cũng không biết, sau khi Dịch Dương nhìn báo cáo xét nghiệm ADN không hề có phản ứng gì, một cái nháy mắt cũng không có, còn Hứa Tân Di, cô ta cũng..."

"Được rồi!"

Giang Hoài hiển nhiên đã không còn kiên nhẫn đối với cô.

"Hứa Vi Nhân, chuyện này không cần nói nữa. Lát nữa, cô đến trước mặt Hứa Tân Di cúi đầu xin lỗi cho tôi, chuyện đêm nay coi như cho qua. Còn chuyện về Dịch Dương, đêm nay tôi đã tạo cơ hội tốt nhất cho cô, là chính cô không thể nắm chặt cơ hội này, còn không biết khi nào cô mới có cơ hội thứ hai đâu?"

Hứa Vi Nhân cắn răng: "Tôi sẽ tìm cơ hội tiếp theo..."

"Cô không cơ hội, Dịch Dương sẽ không gặp cô..."

Tự hỏi một lát, Giang Hoài nói: "Tìm một cơ hội đưa báo cáo xét nghiệm ADN đến trước mặt Dịch lão tiên sinh cùng Dịch phu nhân, người lớn tuổi mà, dù sao cũng sẽ mềm lòng, ai mà không muốn ôm một đứa cháu, cô có thể đánh vào tâm lý... Đó cũng chính là cơ hội duy nhất của cô, nắm chắc cho tốt, nếu không, tôi thật không biết nên giúp cô như thế nào nữa..."

Hứa Vi Nhân toàn thân run lên.

Giống như chưa bao giờ thấy rõ người đàn ông trước mắt này, cô đã từng lấy làm tự hào, cho rằng bản thân đã nắm chặt chẽ Giang Hoài ở trong lòng tay, lợi dụng anh ta được chút nào thì cứ làm. Chưa bao giờ cô dám dẫm đến điểm mấu chốt của Giang Hoài, cũng không biết là phân đoạn nào xảy ra vấn đề, làm Giang Hoài khả nghi, vứt bỏ cô.

Nếu không, cô cũng sẽ không lấy con trai của mình ra làm lợi thế cuối cùng, đi tìm Dịch Dương nhận cha.

"Em có thể hỏi anh một điều được không? Tại sao anh lại muốn đưa em vào lòng Dịch Dương?"

Giang Hoài ngẩng đầu nhìn người đàn bà trước mặt luôn tự cho là đúng này.

"Cô rất thông minh, lúc mới vừa về nước xác thật còn có chút cảm giác thú vị, nhưng, con người, vẫn nên biết điều, không nên tự cho là đúng. Nếu không, bị người nhìn thấu cũng không biết lý do tại sao mình lại thất bại..."

"Em..."

Giang Hoài đứng dậy.

"Được rồi, đừng nói thêm những lời vô dụng đó nữa, Hứa Vi Nhân, cô rất thông minh, cô nên biết cái gì nên hỏi cái gì không nên hỏi. Cố gắng nỗ lực, sớm một chút lên làm Dịch thiếu phu nhân, làm Dịch Dương và Hứa Tân Di ly hôn, bọn họ ly hôn, cô mới được như ước nguyện, người khác mới có cơ hội... Không phải sao?"

Hứa Vi Nhân khó hiểu hỏi: "Người khác?"

Giang Hoài thờ dãi, xoa ấn đường, bắt đắc dĩ nói: "Tôi cũng không có cách nào, ai làm thằng nhóc nhỏ nó thích vợ của người ta làm chỉ, dù sao tôi cũng phải nghĩ cách giúp thằng nhóc có được thứ yêu thích..."

Hết chương 64

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nữ Phụ Không Muốn Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 65: Phong sát Hứa Vi Nhân

Trong phòng khách, chuyên viên trang điểm đang make-up cho Hứa Tân Di, Hứa Tân Di làm trò trước mặt chuyên viên trang điểm, kể lại toàn bộ những chuyện xảy ra trong tối nay chuyển thể thành tin nhắn gửi cho An Nhã, giọng điệu đầy bất mãn che kín giữa những hàng chữ.

Sau khi chuyên viên trang điểm make-up xong cho cô thì khách khí chào hỏi rồi rời đi ngay.

Toàn bộ quá trình không đến hai mươi phút, còn rất nhanh.

"Có thể giúp tôi rót một ly nước ấm được không?"

Chuyên viên trang điểm khách khí nói: "Đương nhiên có thể, phu nhân chờ một lát."

Chuyên viên trang điểm rời đi không bao lâu đã cầm một ly nước ấm bước vào.

"Cảm ơn."

"Không khách khí, xin hỏi phu nhân còn yêu cầu gì cần tôi làm nữa không?"

Hứa Tân Di mỉm cười lắc đầu.

"Vậy phu nhân nghỉ ngơi, tôi xin phép đi trước."

Chuyên viên trang điểm chân trước vừa rời khỏi phòng, sau lưng An Nhã đã gọi điện thoại lại đây.

"Hứa Vi Nhân chính em thăm như vậy, em không tức giận hả?"

Đầu điện thoại bên kia, nghe Hứa Tân Di tiền căn hậu quả nói xong chuyện này, An Nhã cảm giận bất bình.

Hứa Tân Di ôm ly nước ấm trong tay đứng ở bên cửa sổ, nhìn nhân viên an ninh đang cách ly xử lý bể bơi, trả lời An Nhã một câu: "Đương nhiên em rất tức giận nha, cái con điểm thú Hứa Vi Nhân đó rất biết cách giả vờ đáng thương. Một người con gái ngây thơ tốt bụng như em sao có thể là đối thủ của cô ta, cho nên chuyện này em không thể tự mình ra tay giải quyết."

An Nhã nói một câu chọc phá nội tâm của cô: "Em muốn như thế nào, mượn đao giết người?"

"Đừng nói vậy, cái gì mà mượn đao giết người, em chỉ là..."

"Được rồi, em thuộc tính đức hạnh của em là gì chị còn không rõ ràng lắm sao?"

Hứa Tân Di cười nói: "Tuy rằng em cũng không hiểu nổi tại sao con nhỏ Hứa Vi Nhân đó lại cầm một tờ báo cáo xét nghiệm ADN giả chen chân vào giữa cuộc hôn nhân của em và Dịch Dương..."

"Nhưng nếu cô ta coi trọng Dịch Dương, thì đương nhiên chuyện này phải do đích thân Dịch Dương đứng ra giải quyết. Em chỉ là một cô vợ bé bóng nhỏ yếu đáng thương mà thôi. Huống chi, chị không phải hoài nghi Dịch Dương đối với em hư tình giả ý sao? Từ chuyện xử lý Hứa Vi Nhân em có thể nhìn ra rốt cuộc Dịch Dương đối với em có phải hư tình giả ý hay không?!"

"Lỡ như..."

"Không có lỡ như!"

Tiếng đập cửa vang lên, Hứa Tân Di dãn ly nước ấm ở hai bên má cùng trên trán, sau đó uống một ngụm nước ấm, thuận thế dựa nằm trên sofa dưới đuôi giường: "Không nói với chị nữa, cúp đây."

Nói xong, quăng đi động sang một góc, ném ly nước lên bàn nhỏ cạnh sofa, nước tràn xuống thấm lông, cô yếu đuối mong manh, nằm dựa vào trên sofa, giọng như hết hơi: "Vào đi."

Dịch Dương từ ngoài đi vào, thấy sắc mặt cô không khỏe, tư thế nằm ngò trên sofa, quan tâm hỏi: "Em làm sao vậy?"

Hứa Tân Di lắc đầu, suy yếu trả lời: "Hơi choáng váng..."

Cô ngồi dậy, che ngực: "Còn muốn ới..."

"Cảm?"

Dịch Dương ấn đường nhíu chặt, đi đến gần cô, hơi cúi người, dùng tay đo nhiệt độ cho Hứa Tân Di.

—— "Cảm! Không biết hỏi nhiều thêm mấy câu sao " Cảm "! Tôi nóng sốt thành như vậy nếu anh còn thờ ơ thì anh không phải đàn ông!"

Dịch Dương nhướn mày: "Sốt?"

Hứa Tân Di che lại mu bàn tay của anh: "Cái gì? Em sốt hả? Không sao, chắc hơi nẩy rớt vào bể bơi bị cảm thôi, anh đừng lo lắng, em ngủ một giấc ngày mai sẽ khỏi thôi."

Ánh mắt Dịch Dương di chuyển đến ly nước nằm nghiêng đổ trên bàn nhỏ, sắc mặt bình tĩnh nâng cái ly lên đặt thẳng đứng trên bàn, thấy nước vẫn còn ấm.

"Dịch Dương, Hứa Vi Nhân thế nào?"

"Không rõ ràng lắm, chắc là không có việc gì."

Biết Hứa Tân Di đã uống nước ấm lại còn giả vờ cảm sốt, Dịch Dương diễn theo cô: "Nói cho anh nghe, vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Hứa Tân Di vừa nghe, ôm eo Dịch Dương, chôn mặt ở trước eo anh, khóc lóc thảm thương.

"Ông xã, vừa rồi thật sự làm em sợ muốn chết, Hứa Vi Nhân cố ý, cô ta nói, cha con trai cô ta là anh, muốn cho em ly hôn với anh, còn nói nếu em

không ly hôn, sẽ cho em biết tay, em không đồng ý, cô ta đẩy em vào trong bể bơi, thiếu chút nữa em đã mất mạng rồi nha!"

—— "Chỉ cần tên chó này dám nói một lời thay Hứa Vi Nhân, ly hôn!"

"Tri nhân tri diện bất tri tâm, trước đó anh đã nói với em rồi, Hứa Vi Nhân không có tốt đẹp như bên ngoài đâu, giờ bị hại mới biết?"

Hứa Tân Di ngẩng đầu, hai mắt đầm lệ đáng thương nhìn anh, ủy khuất gật đầu.

"Em biết cô ta không có tốt đẹp như vẻ bề ngoài. Nhưng em cũng không có ngờ tới cô ta lại xấu xa đến như vậy. Còn uy hiếp em, còn nói cái gì mà anh và cô ta là tình cũ, từng có một đoạn tình, nói anh là thật lòng yêu cô ta, là true love, chỉ xem em là thể diện mà thôi, Dịch Dương, cô ta nói chính là thật sao anh?"

Dịch Dương sắc mặt lạnh lùng: "Đương nhiên là giả."

"Vậy còn đứa bé kia?"

"Đương nhiên không phải của anh."

"Vậy là em an tâm rồi."

Nói, Hứa Tân Di lại khóc lên, ôm chặt Dịch Dương: "Nhưng mà em còn sợ quá, Dịch Dương, anh biết không? Vừa rồi cô ta giống như phát điên, hôm nay cô ta có thể làm ra chuyện như vậy, em thật sự sợ sau này cô ta sẽ tiếp tục nhắm vào em, làm ra chuyện càng điên cuồng hơn..."

"Em bị cô ta đẩy vào bể bơi cảm sốt không quan trọng, nhưng, lỡ như cô ta vì yêu sinh hận, làm ra chuyện gì điên rồ với anh thì làm sao bây giờ?"

Dịch Dương gật đầu: "Em nói đúng, yên tâm, chuyện này anh sẽ giải quyết, sẽ cho em câu trả lời thích hợp."

"Thật hả anh?"

Hứa Tân Di ngẩng đầu, nghẹn ngào hỏi anh: "Nhưng anh muốn làm như thế nào?"

—— "Mau! Lấy sự quyết đoán của tổng giám đốc bá đạo của anh ra, lời lẽ chính đáng nói cho Hứa Vi Nhân và Giang Hoài, dù ông trời ra mặt anh cũng không thể tha Hứa Vi Nhân, tội chết có thể miễn nhưng tội sống khó tha. Nói, sau này Hứa Vi Nhân tuyệt đối không thể xuất hiện ở trước mắt công chúng!"

—— "Nếu tên chó này tùy tiện nói hai ba câu cho có lệ, chỉ kêu Hứa Vi Nhân làm màu nói lời xin lỗi với mình cho qua chuyện, vậy sau này ở giới giải trí, có cô ta không có mình, có mình thì không có cô ta!"

—— "Tìm được cơ hội, mình nhất định chơi chết cô ta!"

Dịch Dương bình tĩnh, nói: "Phong sát."

"Phong sát?"

Dịch Dương cúi đầu nhìn cô, nói: "Dù ông trời ra mặt anh cũng không thể tha Hứa Vi Nhân, tội chết có thể miễn nhưng tội sống khó tha. Sau này Hứa Vi Nhân tuyệt đối không thể xuất hiện ở trước mắt công chúng!"

Nói xong, xoa người đi ra ngoài.

Hứa Tân Di nhìn bóng dáng Dịch Dương, ngu người trong ba giây, ấn đường vừa nhú, phát ra âm thanh đầy nghi hoặc.

Một căn phòng khác, Giang Hoài và Hứa Vi Nhân vừa mới nói xong, ngoài cửa đã có người gõ cửa.

"Vào."

Người hầu mở cửa hỏi: "Thiếu gia, Dịch tiên sinh nói muốn gặp ngài."

Giang Hoài nhìn Hứa Vi Nhân, ý bảo cô đi vào phòng ngủ trốn một chút.

Hứa Vi Nhân vào trong, lúc này mới kêu người hầu dẫn Dịch Dương vào.

"Dịch tiên sinh, Dịch thiếu phu nhân thế nào rồi?" Làm chủ nhà, Giang Hoài lo lắng hỏi.

Dịch Dương mặt mày lạnh lùng vô tình, nói: "Giang tiên sinh, tôi là bởi vì nhận được thiệp mời từ nhà họ Giang mới mang theo Tân Di tới tham gia buổi tiệc này, nhưng phu nhân của tôi lại xảy ra chuyện ngay trong buổi tiệc ngài tổ chức. Tôi hy vọng Giang tiên sinh có thể cho tôi một lời giải thích."

Giang Hoài cười nói: "Đương nhiên, việc này là chúng tôi làm không đúng, hẳn là nên cho Dịch tiên sinh một lời giải thích."

"Hứa Vi Nhân đâu?"

"Cô ấy..."

"Tôi nghe nói Hứa Vi Nhân và Giang tiên sinh có mối quan hệ rất tốt, một lần còn cho rằng hai người là người yêu."

Giang Hoài sắc mặt vẫn bình tĩnh, cười nói: "Đồn đãi mà thôi, Dịch tiên sinh hiểu lắm."

"Hiểu lắm?"

Dịch Dương hai mắt híp lại, nhìn thẳng áp bức Giang Hoài, giống như trên bàn đàm phán, một bước cũng không nhường, thần thái lạnh lùng: "Sau khi Hứa tiểu thư về nước vẫn luôn âm thầm liên lạc với Giang tiên sinh, Giang tiên sinh lừa người khác còn chưa tính, nhưng đừng đứng ở trước mặt tôi nói bậy."

Giang Hoài nhướn mày: "Đúng là tôi và Hứa tiểu thư từng có một đoạn tình, nhưng đã cắt đứt rồi, tôi và cô ta xác thật không còn chút quan hệ nào."

"Vậy không biết Hứa tiểu thư lấy thân phận là bạn gái của ai, là ai đưa cô ta đến buổi tiệc này?"

Giang Hoài im lặng một lát, cười nói: "Dịch tiên sinh có yêu cầu gì, cứ việc nói, đừng ngại."

"Chuyện xảy ra với phu nhân của tôi, chắc Giang tiên sinh trong lòng rõ ràng, khỏi cần xem camera theo dõi. Thứ nhất, làm Hứa Vi Nhân xin lỗi phu nhân của tôi."

"Điều này là chắc chắn."

"Thứ hai, sau này tôi không muốn nhìn thấy Hứa Vi Nhân xuất hiện trên truyền thông hay bất kỳ chương trình nghệ thuật nào, bao gồm TV, phim ảnh, quảng cáo, đại ngôn, báo chí... Giang tiên sinh hiểu rõ ý của tôi sao?"

Giang Hoài lạnh lùng nhìn lại.

"Nghe người ngoài đồn, Dịch tiên sinh rất ít nói về Dịch thiếu phu nhân, đều nói là quan hệ chẳng khác nào người xa lạ. Nhưng hôm nay tôi thấy Dịch tiên sinh đối với Dịch thiếu phu nhân vô cùng che chở giữ gìn, cũng không giống như tin đồn ngoài kia, quan hệ chẳng khác nào người xa lạ. Quả nhiên tình cảm thâm sâu, thật là khiến người ta hâm mộ."

"Cho nên ý Giang tiên sinh ra sao?" Dịch Dương lạnh lùng nhìn anh, chờ anh tỏ thái độ.

Hứa Vi Nhân có thể liên tiếp trêu chọc anh và Tân Di, giờ hết chiều này đến chiều khác, truy tìm ra nguyên nhân, chính là bởi vì sau lưng có bản mặt Giang Hoài từ giữa làm khó dễ.

"Dịch tiên sinh, tôi thấy chuyện này cũng không tính to lớn gì, làm Hứa tiểu thư nói lời xin lỗi là được rồi, cô ta cũng không phải cố ý, huống chi Dịch thiếu phu nhân cũng không có..."

"Phu nhân của tôi đã chịu sự kinh hoàng trầm trọng, hiện tại sốt cao không lùi, bắt đầu nói mê sảng, cô ấy thích bơi lội như vậy, sau này không biết có để lại bóng ma tâm lý hay không nữa? Chẳng lẽ chuyện này Giang tiên sinh đều cảm thấy không có gì to lớn?"

Giang Hoài ấn đường nhíu chặt, trầm giọng.

"Hay là nói, Giang tiên sinh đối với Hứa Vi Nhân tiểu thư cũ tình không quên, nếu như vậy, giữa chúng ta cũng không có gì để nói, cáo từ."

"Từ từ ——" Giang Hoài gọi anh lại.

Hai nhà Dịch – Giang nhiều năm trước từng có hợp tác, nhưng từ sau khi ông nội Giang qua đời, hợp tác bị gián đoạn, cách nhiều năm như vậy, chưa từng lui tới. Lần này nhân dịp sinh nhật của Giang Thành, đặt biệt mời người nhà họ Dịch đến, không chỉ là muốn nối lại tình xưa, càng muốn kéo dài mối quan hệ hợp tác giữa hai gia tộc Dịch – Giang.

Dịch Dương trong lòng hẳn là rất rõ ràng, nếu không sẽ không coi anh ra gì mà muốn một lời giải thích rõ ràng, còn ép anh đến bước đường cùng.

Giang Hoài nắm chặt hai tay, đẩy lòng tính toán lui một bước hoặc là tiến thêm một bước, ai mang đến phiền toái ai mang đến lợi ích, sau khi cân nhắc lợi hại, anh mỉm cười nhìn Dịch Dương, nói: "Nếu Dịch thiếu phu nhân đã chịu kinh hoàng còn sốt cao không lùi, tôi lập tức cho bác sĩ tư nhân đến xem..."

"Không cần, đợi lát nữa tôi sẽ đưa phu nhân của tôi đến bệnh viện của Dịch thị."

"Đến bệnh viện thì không còn gì tốt hơn. Hứa Vi Nhân xác thật hành động không quá thỏa đáng, nếu Dịch tiên sinh không muốn nhìn thấy cô ta ở giới giải trí, vậy sau này cô ta cũng sẽ không bao giờ xuất hiện ở trước mắt công chúng nữa."

Dịch Dương gật đầu: "Tốt nhất làm đúng như những gì anh nói. Đêm nay tôi sẽ mang phu nhân của tôi trở về nhà trước, cảm ơn sự chiêu đãi của anh."

"Đi thông thả, không tiễn."

Dịch Dương xoay người rời khỏi phòng.

Cửa phòng mới vừa đóng lại, Hứa Vi Nhân sắc mặt trắng bệch từ sau phòng ngủ ra tới.

"Anh có ý gì?"

Giang Hoài đang rót một ly rượu cho mình, sắc mặt âm u không rõ: "Cô còn một cơ hội cuối cùng, Dịch lão tiên sinh và Dịch phu nhân hẳn là sẽ thích đứa con đỏ của cô."

Hứa Vi Nhân run rẩy hỏi lại: "Anh cứ như vậy mà từ bỏ em?"

Giang Hoài không phải người có tính tình tốt, nguyên ý đồ người sẽ nâng niu chiều chuộng, không muốn đồ người sẽ không kiên nhẫn, có thể làm người đó xuống tham quan địa ngục như thế nào.

Anh đặt mạnh ly rượu xuống bàn: "Hứa Vi Nhân, chúng ta theo như nhu cầu, hiện tại tôi không cần cô, sao có thể nói là vứt bỏ? Tạm thời có thể xem như ngưng hẳn hợp tác thôi."

"Nhưng lúc trước anh từng nói sẽ..."

Giang Hoài dùng một ánh mắt lạnh đến chết còng nhìn chăm chăm Hứa Vi Nhân: "Tôi nói cái gì? Hứa Vi Nhân, làm người phải có tự mình hiểu lấy, luôn đòi hỏi nhưng không muốn trả giá sẽ làm người khác chán ghét."

Hứa Vi Nhân toàn thân phát run, không nói một lời, trần trối nhìn Giang Hoài.

Dịch Dương rời khỏi phòng Giang Hoài, bước vào phòng có Hứa Tân Di, vừa vào cửa thì đã nhìn thấy Hứa Tân Di vẫn còn giữ nguyên tư thế ngồi nằm dựa vào ghế sofa như trước lúc anh đi.

"Tĩnh tĩnh, chúng ta về nhà."

Hứa Tân Di uể oải ỉu xiu nhìn Dịch Dương, đứng dậy.

Toàn thân không còn chút sức lực, khiến Hứa Tân Di lao đảo, may mắn Dịch Dương tay mắt lanh lẹ đỡ được cô: "Em sao vậy?"

"Em thấy khó chịu."

Dịch Dương vuốt tay dán lên trán cô, thật sự rất nóng, nhìn cái ly nước trên bàn, sờ sờ, lạnh ngắt.

"Hứa Tân Di, chỗ nào khó chịu?"

Hứa Tân Di nghiêng đầu cọ cọ mu bàn tay Dịch Dương đang vuốt má cô kia: "Choáng váng, đầu óc xoay vòng vòng, muốn ói."

Mu bàn tay tiếp xúc đến gương mặt nóng bỏng, Dịch Dương sờ sờ cổ thon dài của cô, tay nơi đi đến nào chỗ đó đều nóng.

Dịch Dương cởi áo khoác vest, choàng bao trùm Hứa Tân Di lại, không nói một lời, ôm cô đi ra ngoài, sắc mặt nặng nề.

"Anh làm cái gì vậy?"

"Em phát sốt, anh mang em đến bệnh viện."

Hứa Tân Di đầu dựa vào trên vai Dịch Dương, đầu thật sự choáng váng, thân thể không khoẻ làm trong lòng cô vô cùng cău gắt, nhưng dán ở trên áo sơ mi của Dịch Dương thật thoải mái, lạnh lạnh lại còn có chút mềm mại từ sợi vải.

Mới ra đến cửa, Hứa Vi Nhân đã đi tới trước mặt: "Dịch tiên sinh, em tới..."

"Tránh ra." Dịch Dương mặt không chút cảm xúc đi ngang qua người cô.

"Từ từ!"

Hứa Tân Di giẫy giụa trong con bệnh bật người dậy: "Cô là tới xin lỗi sao?"

"Em đang lên cơn sốt đó Hứa Tân Di."

"Cho dù hiện tại em sắp chết, em cũng muốn nghe cô ta nói lời xin lỗi với em, nếu không em chết không nhắm mắt! Anh bỏ em xuống! Nhanh lên!"

"....." Dịch Dương bất đắc dĩ, đành phải thả Hứa Tân Di ra, nhẹ nhàng đặt cô xuống đất.

Hứa Tân Di dựa vào trên người Dịch Dương, nhìn Hứa Vi Nhân.

"Nói đi, tôi nghe."

Hứa Vi Nhân sắc mặt trắng xanh, thờ sâu ổn định tâm trạng: "Thật xin lỗi."

"Không còn gì nữa?"

"Là bởi vì tôi, mới liên lụy làm Dịch thiếu phu nhân rơi xuống nước."

"Không phải liên lụy, là cô cố ý đẩy tôi!" Hứa Tân Di sửa đúng lời nói của cô ta.

Hứa Vi Nhân kiệt lực nhả nài, không nói gì, sau một lúc lâu: "Thật xin lỗi, hôm nay là do tôi cố tình đẩy Dịch thiếu phu nhân rơi xuống nước, thật sự rất xin lỗi."

"Cũng không thiệt tình lắm thì phải, được rồi, lần này cho qua, lần sau đừng bao giờ xuất hiện ở trước mặt tôi biết chưa? Đi đi." Hứa Tân Di phẩy phẩy tay.

Hứa Vi Nhân nhìn Dịch Dương, thấy anh từ đầu đến cuối đều không có dừng ánh mắt ở trên người mình, cô cắn chặt răng, nhịn xuống cơn thịnh nộ, không cam lòng, giận dữ rồi đi.

Hứa Vi Nhân vừa đi, Hứa Tân Di vội ôm lấy Dịch Dương, thờ hồn hển, hơi thờ mong manh nói: "Mau, đưa em đến bệnh viện, em không chịu được nữa rồi, em muốn chết, em khó chịu quá..."

Hết chương 65

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nữ Phụ Không Muốn Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Những ngón tay hư hỏng

Hứa Tân Di sở hữu sức lực cùng tinh thần ở trước mặt Hứa Vi Nhân tiêu hao hầu như không còn, bị Dịch Dương bế lên xe, cả người mơ mơ màng màng đầu óc không rõ hôm nay là hôm nào.

Máy sưởi bên trong xe mở hết công suất, may là phần ghế xe sau khá rộng, Hứa Tân Di đầu gối lên trên đùi Dịch Dương, Dịch Dương ngồi ở phía sau còn có thể ôm cô, lâu lâu vuốt vuốt trán và phần cổ của cô để thăm nhiệt độ cơ thể, tận tình chăm sóc cho cô.

Toàn thân Hứa Tân Di như đang tắm trong lửa, nhưng cổ tình thường thường rùng mình, rụt rụt vùi cả người vào trong lòng ngực Dịch Dương.

Dịch Dương cũng không thêm để ý, cảm tấm thảm đắp lên người cô, nhưng dần dần tình thế không chịu khống chế, làn da tương dán tương đối ẩm áp, Hứa Tân Di luồn tay vào trong áo somi Dịch Dương, bị cúc áo cản trở, cô giật đứt một nút, sờ sờ sờ sờ đến cơ bụng, nếm ngon ngọt còn chưa đủ, cô sờ sờ sờ sờ từng nút từng nút một.

Khi Dịch Dương phát giác thì cúc áo đã bị cô cởi ba bốn nút, cuống quýt nắm chặt ngón tay hư hỏng của Hứa Tân Di: "Hứa Tân Di, em thành thật cho anh!"

"Lạnh..."

Hứa Tân Di hoàn toàn không biết bản thân đang làm cái gì, thêm một cúc áo được gỡ ra, lòng bàn tay cùng gương mặt dán lên làn da của Dịch Dương, nóng bỏng như dung nham núi lửa.

Dịch Dương im lặng chịu đựng ngứa ngáy trong lòng, nắm chặt bàn tay làm xương làm bậy của Hứa Tân Di, không biết làm sao với cô nữa, hít sâu một hơi, ra lệnh cho tài xế: "Chạy nhanh lên."

Tài xế dùng tốc độ nhanh nhất nhanh chóng chạy đến bệnh viện.

Nửa tiếng sau đã đến bệnh viện gần nhất.

Khám gấp, được đưa vào phòng bệnh VIP.

Bác sĩ đo nhiệt độ cơ thể, 39.7°C, chích thuốc hạ nhiệt, trọn bộ lưu trình hoàn thành trong nửa tiếng.

Toàn bộ quá trình Dịch Dương một tắc cũng không rời, ôm chặt Hứa Tân Di không bỏ cô xuống. Hiện tại anh đang ôm cô nằm trên giường bệnh.

"Tiên sinh, ngài có thể đi ra bên ngoài chờ được không? Cô ấy cần phải thay..." Nhân viên y tế nhìn Dịch Dương, căng da đầu kiến nghị.

Sắc mặt của Dịch Dương có chút ngưng ngừng.

Không phải anh cố ý làm chậm trễ nhân viên y tế làm việc, mà là dưới lớp áo khoác che khuất bao trùm Hứa Tân Di và phần trên của anh, cái tay hư hỏng của Hứa Tân Di đang bấu chặt vào cơ bụng của anh, ngoại trừ hai nút áo sơ mi phần trên, số còn lại đều bị cô ấy cởi hết.

Anh duỗi tay vào muốn gỡ mười ngón tay hư hỏng kia của Hứa Tân Di ra khỏi làn da anh, nhưng càng lôi kéo, Hứa Tân Di càng bấu chặt, ấn đường nhú chặt, bĩu môi, trong miệng lẩm bẩm cái gì đó, chết sống không buông, còn nhéo nhéo phần thịt ngang hông của anh.

Dịch Dương cứng người, cảm thấy nơi nào đó đang rứt rứt ngằng đầu, toàn thân anh nóng lên, còn nóng hơn người đang phát sốt đang nằm trong lòng ngực anh kia.

Chậm trễ công việc của nhân viên y tế thật đúng là bất đắc dĩ, anh cũng đâu có muốn. Giờ đứng lên thì coi như nửa lửa thề, còn nơi nào đó đang căng lên thành một cái lều nhỏ... Anh là bất đắc dĩ...

Dịch Dương trấn định, vô cùng tự nhiên nhìn cô y tá kia: "Cứ để tôi ôm cô ấy."

Tuy rằng cô y tá kia không quen biết Dịch Dương, nhưng cô biết Hứa Tân Di, lập tức cười đi ra ngoài.

Chờ nữ y tá đi rồi, lúc này Dịch Dương mới nhẹ nhàng thở ra.

"Hứa Tân Di, bỏ tay ra."

Hứa Tân Di chìm trong cơn hôn mê vì sốt, càng bấu chặt vào cơ thể của Dịch Dương, nói cách nào cũng không bỏ tay ra, Dịch Dương không còn cách nào đành vờn móng vuốt gây phần thịt giữa ngang eo cô.

Lúc này, Hứa Tân Di mới buông ra, trong miệng còn lẩm bẩm lâu lâu cái gì đó, Dịch Dương nghe không rõ, anh đứng dậy sửa sang lại áo sơ mi, mới phát hiện, có mấy cái cúc áo sơ mi đã không cánh mà bay, không thể mặc được nữa.

Hứa Tân Di thật là trời cao phải tới đối nghịch với anh.

Thờ dãi, Dịch Dương gọi điện thoại cho ông nội, không nhắc đến chuyện tới bệnh viện, chỉ nói đêm nay có việc ở lại Nhất Phẩm Lan Đình, không quay về nhà chính được.

Ông nội Dịch và Dịch phu nhân cũng không khả nghi, chỉ dặn dò anh quan tâm Tân Di.

Trên giường bệnh, Hứa Tân Di ngủ an ổn, gương mặt đỏ ửng không bình thường.

Dịch Dương đáp: "Con sẽ quan tâm chăm sóc cô ấy, ông và mẹ đừng lo."

Sau khi cắt đứt điện thoại, Dịch Dương sờ sờ cái trán Hứa Tân Di, vẫn là nóng như trước.

"Đã dặn em đề phòng Hứa Vi Nhân rồi, kết quả vẫn nhảy vào hố, ngày thường không phải rất kiêu ngạo rất lợi hại sao? Sao giờ lại dễ dàng ăn một đòn như vậy hả... Em chỉ biết chường da mặt dày cùng level không biết xấu hổ tới trước mặt anh khóc mà thôi."

Dịch Dương nhìn hai má ửng đỏ của cô, nhìn không được nhéo nhéo, nựng tới nựng lui, cao hơn nhiệt độ bình thường, độ ẩm cùng xúc cảm mềm mại... sờ lên còn rất mượt tay.

Dịch Dương sờ sờ vuốt vuốt có xu hướng xuống dần, từ trán, chân mày, mắt, mũi, hai bên má, miệng, đây cũng là nơi anh dừng lại lâu nhất. Anh vuốt ve dọc theo phần môi của cô, nhéo nhéo phần thịt mềm môi dưới.

Lại di chuyển đến phần cằm, phần cổ, xương quai xanh, ngón tay chuẩn bị chạm đến phần mềm mại kia, thì Hứa Tân Di thì thào lên tiếng.

"..... Tên khốn nạn....."

"..... Tên chó chết....."

Dịch Dương dừng tay, âm thanh Hứa Tân Di lẩm bẩm truyền đến, hai mắt nhắm nghiền, hiển nhiên là nói mê sáng trong lúc vô ý thức.

"Tên chó... Dám vì Hứa Vi Nhân đánh tôi mắng tôi khi để tôi... Có bản lĩnh ly hôn đi, tôi muốn ly hôn với anh!"

"Trước Tàn Nghiễn sau Hứa Vi Nhân... Tôi thật là người vợ thảm nhất trên đời này mà..."

Dịch Dương nghe âm thanh đứt quãng của cô, ấn đường nhú chặt.

"Hứa Tân Di, cô đừng nói bậy nói bạ, tôi còn chưa tính sổ với cô đó, trước Giang Niệm sau Hàn Kiều, công ty bé như lỗ mũi không có việc gì ký hợp đồng nhiều nam nghệ sĩ như vậy làm gì? Cô nuôi nổi bọn họ sao?"

"Hai năm không đề ý tới tôi, nói muốn ly hôn lại không ly..."

Dịch Dương im lặng.

"Trung thân tương ái với Hứa Vi Nhân của anh đi! Tôi có An Nhã cùng một trăm trai trẻ, tôi không cần anh..."

"....." Xem cô là người bệnh, nên Dịch Dương không muốn so đo với cô.

"Hứa Tân Di?"

Hứa Tân Di mơ hồ trả lời anh, âm thanh mơ hồ không rõ: "Ừm?"

"1 + 1 là mấy?"

"2."

"An Nhã có mấy người bạn trai?"

"... Một trăm, chị ấy có một trăm bạn nha, tôi thật hâm mộ..."

"....." Dịch Dương hỏi tiếp: "Em có người yêu thích sao?"

Không có đáp lại.

"Em thích Dịch Dương không?"

Hứa Tân Di mắng: "Tên khốn nạn, tên chó chết, tên... "

"....." Anh không nên hỏi!

Trong phòng bệnh, máy sưởi mờ vừa đủ, rồi cuộc Hứa Tân Di cũng cảm nhận được cái nóng, lung tung xốc lên chắn ở trên người.

Dịch Dương kéo chăn xuống, dịch dịch góc chăn, im lặng nhìn cô.

Toàn bộ bệnh viện an tĩnh đến đáng sợ, như có thể nghe được từng âm thanh tí tách tí tách của giọt nước.

"Biết lý do gì anh không nói đến chuyện ly hôn với em nữa không?"

Dịch Dương vuốt ve chiếc nhẫn cưới nằm ở ngón áp út, nói: "Ngay từ đầu, phát hiện em nghĩ một đằng hành động một nẻo, anh thấy hứng thú, sau lại phát hiện, xác thật em rất thú vị."

Đàn ông đều biến thái, đều có dục vọng chiếm hữu, phụ nữ càng khó có thể chinh phục, càng có thể gọi lên dục vọng chinh phục của đàn ông.

Từ trước đến nay, Dịch Dương không hề áp dụng những lời này đến trên người mình. Anh chỉ là cảm thấy, nếu Hứa Tân Di đối anh tình cảm thâm sâu một đời, anh cũng không thể có lỗi với phần tình cảm thâm sâu này của cô.

Còn bọn người Giang Niệm cùng Hàn Kiều, đều là nam tiểu tam muốn phá hư hôn nhân của bọn họ. Anh một chút đều không thêm đề ý, bởi anh sẽ bóp chết những ai dám chen chân vào hôn nhân của vợ chồng anh.

Sáng sớm hôm sau, luồng ánh sáng sớm mai đầu tiên xuyên qua khe hở cửa sổ của bệnh viện chiếu vào trên mặt Hứa Tân Di, ấn đường cô nhú lại, thấy hơi lóa lóa mắt, dần dần thức tỉnh dậy.

Ý thức trở về, phản ứng đầu tiên, là ngửi được mùi nước sát trùng nồng đậm trong không khí, mở mắt ra, lọt vào trong tầm mắt là một màu trắng, tiếp theo chính là toàn thân đau nhức, yết hầu đau đớn, một câu đầu nói không nên lời.

Bệnh viện?

Hứa Tân Di hoàn hồn, chậm rãi ngồi dậy, mờ mịt nhìn mọi vật xung quanh trước mắt.

Ở bệnh viện?

Cô chỉ nhớ, rõ tối hôm qua, con nhỏ Hứa Vi Nhân kia kéo cô xuống bể bơi, rồi cô giả vờ bị bệnh để xem thái độ của Dịch Dương, sau khi Dịch Dương rời khỏi phòng, đầu của cô thực sự rất đau nhức, tiếp theo chính là Hứa Vi Nhân cúi người xin lỗi cô, sau đó...

Trong đầu Hứa Tân Di trống rỗng.

Cúi đầu nhìn quần áo bệnh nhân trên người.

Dịch Dương đưa cô tới bệnh viện?

Cửa phòng bệnh mở ra.

Dịch Dương đẩy cửa, từ ngoài đi vào, phía sau là trợ lý Triệu Bản, tò tò đi theo sát com áo gạo tiền của mình.

"Tinh? Có nơi nào thấy không thoải mái hay không?"

Hứa Tân Di ôm chần nhìn anh, muốn nói chuyện, mở miệng nhưng nói không ra hơi.

Triệu Bản đưa tới một ly nước ấm cho Hứa Tân Di: "Dịch thiếu phu nhân, uống miếng nước rồi nói, tối hôm qua ngài sốt cao không lui, Dịch tiên sinh ở bệnh viện canh ngài cả đêm."

Hứa Tân Di một ngụm nước còn chưa có nuốt xuống, mở to mắt nhìn Dịch Dương, sau khi nuốt xuống giọng nghẹn ngào, hỏi: "Là anh đưa em tới bệnh viện?"

Dịch Dương dường như không có việc gì, từ trong cổ họng phun ra một cái âm tiết: "Ừ."

"Anh chăm sóc em cả đêm?"

Dịch Dương hạ xuống cái giá, gạt đầu.

Hứa Tân Di chịu cảm động lớn, hít hít cái mũi: "Ông xã, anh đối xử tốt với em như vậy, em thật sự quá cảm động."

Triệu Bản đặt bữa sáng mới mua vào trên bàn nhỏ gần Hứa Tân Di, lặng lẽ rời khỏi phòng bệnh.

"Trước ăn bữa sáng rồi nói sau."

Hứa Tân Di gạt đầu, vừa ăn bữa sáng vừa khăn trương thử hỏi anh: "Ông xã, tối hôm qua em... Em không có đối với anh làm cái gì phải không?"

Dịch Dương nhướn mày: "Không có."

"Em không... Nói cái gì đi?"

Dịch Dương nhìn cô.

Hứa Tân Di vội vàng bỏ cứu, giọng hơi kích động, nói: "Nếu em nói cái gì, anh răm triệu lần đừng để ở trong lòng, đó là em sốt lên nói bậy nói bạ thôi, không phải lời thật lòng của em đâu..."

"Tối hôm qua, xác thật là em mê sảng nói rất nhiều, đặc biệt là ôm chặt anh nói..."

Hứa Tân Di đẩy lòng lộp bộp một tiếng, khăn trương nhìn anh: "Nói cái gì?"

—— "Xong rồi, An Nhã nói sau khi mình uống say thích nói bậy nói bạ, chẳng lẽ tối hôm qua cũng nói những gì không nên nói ở trước mặt Dịch Dương sao?"

—— "Chắc là mình không lời đâu hen?"

Dịch Dương nghiêm trang mà nói: "Em ôm anh khóc cả đêm, nói yêu anh, không muốn ly hôn với anh, còn nói phải sinh cho anh hai đứa con gái, ba đứa con trai."

"... " Một lời khó nói hết.

Nhưng khi quan sát biểu tình của Dịch Dương, thật sự không giống như bịa đặt lung tung, hay đang nói giỡn với cô.

Hứa Tân Di có chút hoài nghi cuộc sống này.

—— "Mình là heo sao mà muốn sinh nhiều như vậy?"

—— "Chẳng lẽ ngày thường mình diễn kịch quá mức, nhập diễn quá sâu, phát sốt nói mê sảng còn không quên diễn?"

Hứa Tân Di xấu hổ cười cười: "Ông xã, anh đừng để ở trong lòng, em nói bậy đó anh."

Nói xong, vì giải trừ sự xấu hổ, cô cúi đầu uống chén cháo ấm áp.

Dịch Dương cũng nghiêm túc tự hỏi, gật đầu nhận đồng lời Hứa Tân Di nói: "Anh cũng cảm thấy hai cô công chúa và ba thằng nhóc có hơi nhiều, một trai một gái là đủ rồi, nhưng em cứ khóc lóc bắt anh phải đồng ý cho bằng được, em còn..."

Hứa Tân Di uống cháo sặc hai tiếng, thiếu chút nữa cháo đã chạy tọt vào khí quản: "Em còn cái gì nữa?"

Dịch Dương nhìn cô, biểu tình một lời khó nói hết: "Em còn nhào vào lòng anh, giật hết nút áo sơ mi của anh, sau đó em vuốt ve cơ bắp của anh, em còn cắn cơ ngực của anh, em còn..."

Hứa Tân Di đơn giản cắt ngang lời anh, nói sang chuyện khác: "Đúng rồi, tối hôm qua Hứa Vi Nhân hành động như vậy đối với em, sau đó anh giải quyết ra sao, Giang Hoài có làm thỏa đáng không?"

Dịch Dương nhìn cô.

Hứa Tân Di chớp mắt, lảng tránh ánh mắt của anh: "Thật ra em cũng không phải loại người không nói lý, không buông tha người khác. Tuy rằng Hứa Vi Nhân đã xin lỗi, nhưng..."

"Yên tâm đi, sau này Hứa Vi Nhân sẽ không xuất hiện ở trên màn ảnh nữa."

"Phong sát?"

"Ừm."

—— "Tên chó... Không phải, ông xã Dịch Dương lần này làm rất không tồi nha, em đây tạm thời, tạm thời tin tưởng ông xã và Hứa Vi Nhân không có quan hệ gì hết."

—— "Nhưng mấy lời Dịch Dương nói sao mình không nhớ gì hết trơn vậy, không lẽ mình mê trai đến cỡ đó sao, ngay cả Dịch Dương cũng không chừa, không đó là chồng mình, mình muốn làm gì mà chả được, đúng vậy, không có gì cần phải lúng túng, vợ chồng đụng chạm cơ thể là điều bình thường."

"Ông xã, anh đối với em thật tốt, quả thực anh chính là người yêu em nhất trên thế giới này! Em yêu anh quá đi à!"

Dịch Dương lại lần nữa từ trong cổ họng phun ra một âm tiết: "Ừ."

Tin Hứa Vi Nhân bị phong sát tuy rằng bên ngoài chưa nói, nhưng vẫn là bị fans ngầm phát hiện ra manh mối.

Chủ yếu thể hiện ở, đại ngôn có mặt Hứa Vi Nhân đổi thành người khác, gỡ biển quảng cáo xuống, những chương trình gameshow, talkshow đồng loạt cắt bỏ tên Hứa Vi Nhân ra khỏi chương trình, phỏng vấn, kịch bản phim đều loại bỏ Hứa Vi Nhân.

Người trong giới giải trí đều được đến tin tức, Hứa Vi Nhân đắc tội người, bị phong sát.

Chỉ có fans bất bình thay cô ta, đứng trước công ty quản lý buông lời nhục mạ, nhưng cũng chỉ là chuyện nhỏ không thể nhỏ hơn trong cái giới giải trí to lớn này, lật không dậy nổi chút sóng gió nào.

Hứa Vi Nhân mạnh mẽ trở về, lại mai danh ẩn tích, biến mất khỏi tầm mắt của công chúng sau ba tháng tái nhận chức.

Biết được toàn bộ quá trình, An Nhã vô cùng thổn thức.

"Thật không ngờ, Dịch Dương lại hành động sấm rền gió cuốn, nhanh như vậy đã phong sát Hứa Vi Nhân, Chị đã hỏi thăm mọi người trong giới, thật sự không có một ai dám tiếp nhận cái tên Hứa Vi Nhân."

Ở nhà tĩnh dưỡng mấy ngày, Hứa Tân Di đã khỏi bệnh. Hơn nữa không có bóng dáng của Hứa Vi Nhân, người được coi là kinh địch của cô, tâm tình rất tốt: "Trước em đã giải thích qua với chị rồi đó, Dịch Dương và Hứa Vi Nhân căn bản không có bất kỳ quan hệ gì mà..."

"Được rồi, coi như chị đây có mắt không trông được rồi chưa? Chị tung hoành tình trường nhiều năm như vậy, cũng có ngày nhìn lầm, em nói thử một chút coi, rốt cuộc Dịch Dương thích chỗ nào của em?"

Hứa Tân Di nghiêm túc nghĩ nghĩ, nghiêm túc nói: "Chắc là thích gương mặt khuynh quốc khuynh thành này của em đi."

Cùng với phong cách tư thế lúc mình đánh người, nắn người?

Ông xã của mình thích tất tần tật hết những gì liên quan đến mình, nói chung, chắc là như vậy đi...

P/s: Ad thấy có bạn cũng đang edit truyện này, mới đến chương 31 thôi, chép chép.

Bạn ấy đề là truyện hoàn: 84 chương + 1 chương phiên ngoại (tổng 85 chương).

Nhưng xin thưa, theo trên trang Tấn Giang, truyện tổng là 92 chương (84 chương chính truyện + 8 chương phiên ngoại, chưa kể 4 chương bị Tấn Giang

khóa, bắt tác giả phải xóa khỏi trang nếu không sẽ niêm phong truyện, lý do dính H (cảnh tả giường chiếu của Dịch Dương và Hứa Tân Di, cảnh giường chiếu của An Nhã và... bí mật, thử đoán xem là ai nha, anh này tên Kiệt, hehehe).

Mình đọc rồi, trên trang cá nhân của tác giả (hehehe), cũng lưu về rồi. Con dân yên tâm, ad sẽ dịch hết sức mình, nhưng theo ad nó cũng không H cho lắm, cùng lắm chỉ làm nóng người mà thôi.

Cho nên ad sẽ tổng hợp luôn 4 chương được coi là dính H đó, vậy, tổng chương của ad sẽ là 96 chương nha, đừng thắc mắc tại sao số chương và nội dung của ad lại khác xa bản conv và bản chính trên TG.

Và, có bạn hỏi tại sao bản ad edit lại khác xa ý nghĩ của bản conv mà bạn đọc. Ad xin trả lời như sau:

Bản ad copy về máy là bản đầu tiên tác giả viết, xin nhắc lại, là bản đầu tiên.

Lúc còn chưa chỉnh sửa văn, lý do, bị một nhà văn khác trên Tấn Giang kiện trùng tên nữ chính. Tên nữ chính trong bản đầu tiên là Hứa Như Yên, sau tác giả sửa thành một tên khác nữa, ad không nhớ rõ, sau cùng cũng là lần sửa tên nữ chính lần thứ ba, chính là tên của bà chị Hứa Tân Di của chúng ta.

Cho nên, bản conv mà bạn đọc và những bản chính trên Tấn Giang có hơi khác với bản ad save trong máy. Tác giả sửa lại tên nữ chính + một vài chi tiết được Tấn Giang cho là quy phạm quy tắc trên trang TG.

Chữ F*** là bản đầu tiên của tác giả nha. Kèm theo những hành động thân mật của Dịch Dương và Hứa Tân Di cũng được tác giả sửa lại cho phù hợp với cái TG gọi là môi trường lành mạnh.

Ad đi theo sát truyện này từ lúc tác giả viết văn án truyện trên một truyện khác vừa kết thúc của tỷ ấy. Đợi gần ba tháng tỷ ấy mới bắt tay vào viết truyện này.

Và, tên nữ chính trong văn án đầu tiên cũng không phải Hứa Như Yên. Và đặc biệt, ad phải bỏ tiền túi ra mua chương để đọc, khi tác giả chính thức ký hợp đồng truyện này với TG, chương sẽ được gắn mác VIP, phải trả tiền mới đọc được, nên tác giả vừa ra chương nào là ad chụp save về máy ngay.

Nhưng tác giả lại lâu lâu lại chỉnh sửa nội dung trong chương truyện, cũng lý do cũ rích, quy phạm ngôn ngữ câu văn trên TG. Mà ad có rảnh đâu mà lại chương cũ, dò từng dòng từng chữ coi tác giả chỉnh sửa phần nào.

Đây cũng là lần cuối ad nói về việc này, ad từng giải thích một lần ở truyện [xuyên sách] Pháo hôi nữ phụ phạt hệ nuôi con hằng ngày, cũng từng có bạn hỏi ad sao bản ad edit lại khác bản conv.

Vì ad bỏ tiền ra mua về đọc, cho nên thấy ai rình bản edit sang nơi khác hay nổi điên là vậy.

Con dân thông cảm, nói hơi nhiều, xin lỗi.

Hết chương 66

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nữ Phụ Không Muốn Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Cùng giải quyết tên ghê tởm Chu Khải

Cảnh báo: Chương này ad lấy trên trang cá nhân của tg, một vài tình tiết không có trên TG. Tg chỉ đăng 24h sau đó xóa đi, sợ bị QTM bên kia sờ gáy. Có những từ ngữ vô cùng thô tục, miêu tả cảnh H dung tục, cộng với cảnh bạo lực, khoanh vùng dành cho người trưởng thành.

Dịch Dương thích cái gì ở cô đã không quan trọng, hiện tại Hứa Tân Di chỉ có một ý nghĩ.

Tên chó Dịch Dương này, rốt cuộc cũng nằm trong tay cô.

Lúc trước đối xử với cô như thế nào?

Lời nói lạnh nhạt còn chưa tính, xem thường còn luôn nói câu "đời này tôi sẽ không bao giờ thích cô, xin cô tôn trọng một chút" giờ thì ai đánh ai mặt? Cảm giác tự và mặt thế nào, hahaha...

"Gần đây em có công việc gì không?"

An Nhã nhìn nhìn lịch trình: "Em nói không muốn làm việc nhiều, nên chị cũng chưa sắp xếp quá nhiều công việc cho em, ngày mai nhàn rồi, ngày kế có một cái quảng cáo, ngày kia có một cái talk show, đúng rồi, thứ năm có một lễ trao giải, em nhất định phải có mặt, số ngày còn lại đều trống lịch."

"Lễ trao giải? Có phần của em không?"

"Đều là điều động nội bộ, em nói có mặt của em trong đó sao?"

"VẬY em đi làm gì?"

"Chờng cái mặt ra chúc mừng người khác sao?"

Hứa Tân Di liếc mắt xem thường, trả lời: "Không đi."

An Nhã cũng không miễn cưỡng, thích là gì thì cứ làm: "Được rồi, để chị đẩy dùm em, chị nhớ hôm nay một kịch bản điện ảnh cần đàm phán, đi chung với chị không?"

"Cũng được."

Đột nhiên nhớ tới cái gì, Hứa Tân Di hỏi An Nhã: "Hôm sinh nhật ba của Giang Niệm đó, chị có biết thằng bé đi đâu không?"

"Chị cho thằng bé nghỉ ngày hôm đó rồi mà, thằng bé không đến tham gia sinh nhật ba nó sao?"

"Không, cả đêm cũng không gặp bóng dáng của thằng bé, em còn tưởng rằng chị không cho thằng bé nghỉ nữa kìa."

An Nhã tặng cho cô một ánh mắt xem thường: "Chị mày là loại người máu lạnh hả?"

Hứa Tân Di nói thầm: "Vậy sao thằng bé lại không đến tham gia sinh nhật của ba mình?"

Xem ra mối quan hệ giữa Giang Niệm và người nhà không ổn chút nào.

"Đúng rồi, có chuyện, là về Giang Niệm, hai ngày trước em tham gia tiệc, hơn nữa phát sốt nên chị không có nói với em."

"Chuyện gì vậy?"

"Cái ông nội Giang Niệm này gây chuyện chứ chuyện gì."

"Hai ngày trước không phải tham gia một chương trình gameshow đó sao? Thời điểm quay không biết MC nói gì đó, không nể mặt ai đi thắng một đường rồi khỏi chương trình luôn, trong khi đang trong quá trình quay, phía dưới có rất nhiều khán giả đến quay chương trình, không bao lâu đã truyền tới trên mạng."

"Nói thằng nhóc chảnh, không coi ai ra gì, nhà sản xuất chương trình này gọi điện cho chị. Nói là chuyện này nếu Giang Niệm không ra mặt nói lời xin lỗi, về sau sẽ không bao giờ hợp tác với công ty chúng ta nữa."

Hứa Tân Di kỳ quái hỏi: "Chương trình gì? Mc là ai?"

"《Khiêu chiến》, Mc là Chu Khải."

"Tên đó?"

Hứa Tân Di hí hóp: "Nói gì đó chị có biết không?"

An Nhã lắc đầu: "Không biết, Giang Niệm không nói."

Hứa Tân Di thở dài, mới mười tám tuổi, lứa tuổi đầy háo hức, còn chưa biết suy nghĩ lợi hại, cô có thể hiểu, thỉnh thoảng cũng sẽ dưng dưng nổi lên tính tình một hai lần.

"Được rồi, chuyện này để em hiểu rõ mọi chuyện rồi tính sau. Hiện tại thằng bé đang làm gì?"

"Chắc là đang trong phòng tập nhảy, mấy ngày nay thằng bé không có lịch trình gì."

Hứa Tân Di nhíu mày: "Không có lịch trình thì ở nhà nghỉ ngơi đi, thằng bé chạy đến phòng tập làm gì?"

"Thằng bé nhờ chị mời thầy đến dạy nhảy, ngày nào không có lịch trình đều chui đầu vào trong phòng luyện tập."

"Thầy dạy nhảy?"

"Không chỉ vậy, còn có người dạy GYM, dạy diễn xuất, dạy ca hát."

An Nhã bổ sung thêm một câu: "Thằng bé tự bỏ tiền túi."

"Ừ, thôi được rồi, để em tìm thằng bé nói chuyện." Nói đứng dậy, đi đến phòng tập nhảy.

Phòng tập nhảy là nơi Giang Niệm thường xuyên đến, xuyên thấu qua cánh cửa pha lê phòng tập nhảy, Hứa Tân Di thấy Giang Niệm đang luyện tập bước nhảy theo từng động tác của thầy giáo. Cô đứng ở bên ngoài yên lặng nhìn một hồi, chờ hai người bên trong ngừng động tác nhảy múa, thầy giáo tắt nhạc đang nói gì đó với Giang Niệm, cô mới đẩy cửa đi vào.

Cửa từ trong mở ra, thầy dạy nhảy thấy Hứa Tân Di đứng ở trước cửa, cười nói: "Là Hứa tiểu thư, chào cô."

Hứa Tân Di nhìn nhìn, hỏi: "Hôm nay dạy xong rồi phải không?"

"Xong rồi."

"Vất vả thầy quá rồi."

"Không có việc gì."

Thầy giáo dạy nhảy cười nói: "Giang Niệm rất có tài năng về vũ đạo, vừa nói đã hiểu, quá trình dạy rất suông sẻ."

Sau khi nói hai ba câu chào hỏi, thầy dạy vũ đạo cáo từ rồi khỏi.

Hứa Tân Di đẩy cửa bước vào trong, đứng ở trong một góc nhìn Giang Niệm nhảy.

Giang Niệm tự nhiên nhảy hai ba động tác thì ngừng lại, nhìn Hứa Tân Di, bước lên cầm khăn lông để trên ba lô lau mồ hôi trên mặt, chân chò đi từng bước một đến gần cô.

Có lẽ đoán được nguyên nhân Hứa Tân Di tới, Giang Niệm cúi đầu, hỏi: "Tìm em có việc gì vậy?"

"Không có việc gì, chỉ muốn nhìn xem đạo gần đây em đang bận cái gì mà thôi."

"Chị An Nhã nói muốn ra album đầu tay cho em, mấy ngày nay em đều đang nỗ lực luyện nhảy."

Hứa Tân Di gật đầu: "Ừ, nhảy rất tốt."

Giang Niệm giật mình, hỏi: "Chị không có cái gì muốn hỏi em sao?"

"Hỏi xong."

"Em đặc tội MC chương trình《Khiêu chiến》, chị chưa biết sao?"

Hứa Tân Di gật đầu: "Biết."

"Vậy chị còn..."

"Một Mc quen mà thôi, không hợp tác thì không hợp tác, chị đâu có cần."

Giang Niệm im lặng nhìn cô.

"Chuyện này An Nhã đã nói với chị rồi, lần này coi như bài học kinh nghiệm. Lần sau chú ý một chút là được, nhưng chị khá tò mò, Mc kia nói cái gì mà làm em tức giận đến như vậy, đến mức bỏ ngang chương trình đang quay?!"

Giang Niệm do dự một hồi, nói: "Ông ta nói, muốn đào em sang một công ty khác."

"Không có?"

"Không có."

Hứa Tân Di thật sự cảm thấy cậu nhóc này là một sợi gân thẳng đến đáng yêu: "Dù chuyện là như vậy nhưng chắc cũng không đủ để em nổi điên đến như vậy, phải không?"

Giang Niệm không nói gì.

"Cậu bạn nhỏ Giang Niệm của tôi ơi, cậu đã thành niên, chị phải dạy cậu một hai điều trong giới giải trí, nếu muốn tồn tại ở nơi này, không thể ngang bướng bất chấp như vậy biết không? Em phải biết kiềm chế cơn giận của mình. Sau này, em sẽ gặp được những chuyện còn khiến em điên người hơn, hai câu ba câu em đã nhịn không được, sau này em sẽ làm sao bây giờ hả?"

Giang Niệm suy nghĩ, cảm thấy không cần nói cho chị Tân Di biết tên Mc ghê tởm kia nói những gì với cậu, tránh làm ô uế lỗ tai của chị ấy.

"Dạ, em đã nhớ kỹ."

"Được rồi, nhớ kỹ là được, lần sau đừng lại lỗ mãng như vậy, em tiếp tục luyện tập đi, chị đi trước đây"

"Từ từ ——"

Giang Niệm gọi lại cô, như có cái gì ở trong lòng muốn nói thật lâu nhưng vẫn chưa có cơ hội nói, trong lòng ước lượng có nên nói hay không...

"Có chuyện gì nữa?"

"Chị... Thật sự không nhớ em sao?"

"?"

Giang Niệm nhắc nhở cô: "Hai năm trước, trên cầu Kim Sơn."

Hứa Tân Di ấn đường nhú lại, quan sát kỹ lưỡng biểu tình của Giang Niệm.

Hai năm trước?

Trên cầu Kim Sơn?

Trong đầu tìm tòi ký ức về hai năm trước, ba giây sau, cô mới chợt giật mình: "Là em..."

Hai năm trước, Hứa Tân Di vừa đến thế giới này, nguyên chủ vừa gả cho Dịch Dương không lâu.

Dịch Dương vừa đăng ký kết hôn với nguyên chủ xong đã lên đường đến nước Mỹ công tác, vào cái ngày Dịch Dương vừa xuống máy bay về nước cũng chính là ngày cô xuyên qua.

Anh ta vừa về nước đã lập tức liên lạc với cô, chở cô về nhà chính thăm ông nội. Trên đường trở về, Dịch Dương nói có việc, không thể chở cô về Nhất Phẩm Lan Đình, đá cô xuống ở giữa cầu, bắt cô tự về một mình.

Cô đối mặt với thái độ lạnh nhạt của Dịch Dương không thấy sao cả, nhưng không hiểu sao lúc đó cô lại thấy có chút cô đơn...

Sau khi Dịch Dương kêu tài xế lái xe đi, cô đi bộ dọc cây cầu ở bờ sông tản bộ hít thở không khí, quy hoạch lại cuộc sống mới này của mình. Vừa lúc gặp Giang Niệm, lúc sau còn làm một chuyện rất ngu, moi ra tất cả tiền mặt trên người cho cậu ta hết luôn.

Sau đó, mới chợt nhớ di động hết pin, trên người không còn một đồng xu, làm cô không có cách nào, đành đi bộ về nhà, trên chân giày cao gót đi suốt hai tiếng đồng hồ. Lúc đó, cô vừa đi vừa nhục mạ Dịch Dương.

Về đến Nhất Phẩm Lan Đình chân cô muốn chặt đứt, cô còn nhớ rõ nỗi đau đó. Cô phải ở nhà dưỡng chân suốt một tuần.

"Chị nhớ ra cậu rồi!"

"Chị căn bản là không nhớ." Giang Niệm lạnh nhạt chọc thủng cô.

"Không phải chị không nhớ ra em, đó là bởi vì khi đó em chỉ là một cậu bé gầy gò, ăn mặc có chút... So sánh với hiện tại... Quả thực là hai người khác nhau hoàn toàn nha..."

Hứa Tân Di thật sự nghi hoặc: "Nhưng tại sao khi đó em lại ở chỗ đó? Người nhà em đâu?"

Giang Niệm rừ đầu: "Không quan trọng."

Cậu biết, Hứa Tân Di căn bản là không nhớ rõ cậu, nếu không cậu lung lay ở trước mắt chị ấy lâu như vậy, cũng chưa từng nghe chị ấy nhắc tới một câu...

"Chuyện về Chu Khải em sẽ tự xử lý, em sẽ đến xin lỗi..."

"Đừng ngoan cố, ngoan, nghe lời chị."

Hứa Tân Di vỗ vỗ vai cậu: "Chuyện này không trách em, để đó chị xử lý em không cần phải xen vào, nhưng nếu lần sau có gặp phải chuyện giống như vậy, em phải suy nghĩ cẩn thận rồi hãy hành động, không thể xúc động như vậy, nhớ kỹ chưa?"

Nói xong, mỉm cười rồi đi.

Chuyện Chu Khải cô phải suy nghĩ lại cái đã, rốt cuộc là nên từ luôn hay đồng ý bắt tay làm hòa...

Tuy rằng chỉ là một Mc, nhưng Chu Khải có rất nhiều mối quan hệ trong giới giải trí, thật sự đắc tội tên khốn đó, sau này không biết chừng nào mới ngóc đầu được. Đầu năm nay, quen biết nhiều bạn bè có nhiều mối quan hệ sẽ có nhiều con đường thăng tiến, nhiều địch nhân sẽ có nhiều bức tường ngăn cản.

Cho dù, trước kia cô từng đắc tội với rất nhiều người, nhưng cô biết cô có khả năng đập bẹp những người đó, người nào có tiềm lực tuyệt đối không đắc tội, có bối cảnh nhưng không nổi tiếng không đắc tội.

Cái tên Chu Khải này...

Hứa Tân Di nhìn tư liệu về Chu Khải mà An Nhã đưa cho cô. Tuy rằng Chu Khải chỉ là một Mc nhỏ bé, cũng ít tiếng tăm, nhưng cậu ruột của tên đó là giám đốc đài truyền hình, còn rất có quyền lực trong giới, nếu trở mặt với Chu Khải, nói không chừng về sau thật sự sẽ có chút phiền toái.

Luôn mãi tự hỏi, Hứa Tân Di cuối cùng quyết định, gặp mặt Chu Khải, hai mặt một lời nói rõ ràng mọi chuyện rồi tính tiếp.

Hứa Tân Di nhờ An Nhã hẹn Chu Khải, Chu Khải cố ý làm bộ làm tịch, hẹn cho đã rồi lại sửa miệng nói không có thời gian hẹn sang ngày khác. Rốt cuộc thất hẹn ở lần thứ ba, đã hẹn chắc ngày hôm sau gặp mặt ở CLB Ung Phúc.

Chu Khải dựa vào chức vụ của cậu mình trong đài truyền hình mới leo lên cái vị trí Mc này. Nam nữ không ky, đều găm được tuốt.

Tai họa không biết bao nhiêu mầm non vừa tốt nghiệp ra đời, không ai dám đụng vào tên đó, nên lá gan của Chu Khải cũng càng lúc càng lớn.

Lúc làm chương trình coi trọng sắc đẹp của Giang Niệm, dụ dỗ hai ba câu, kết quả Giang Niệm không ngần ngại cả dẫm đạp lên mặt mũi của tên đó, con tức này tên tiểu nhân nhỏ mọn đó nhất định sẽ xả đến cùng.

Hứa Tân Di hẹn Chu Khải, tên đó cũng đoán được là vì Giang Niệm, lại thất hẹn nhiều lần chỉ vì muốn chơi khăm cho hết giận. Vốn không muốn có bất kỳ hợp tác nào với công ty của Hứa Tân Di nữa. Nhưng Giang Niệm chủ động hẹn, nên Chu Khải cũng ráng cố gắng sắp xếp lịch cho Hứa Tân Di một cơ hội.

Ngày hẹn là ba ngày sau, gặp mặt ở CLB Ung Phúc, mà thời gian Giang Niệm hẹn anh là trước Hứa Tân Di một ngày, cũng ở CLB Ung Phúc.

Chu Khải đến sớm, đang ngồi trong phòng, trái ôm phải áp, chờ Giang Niệm tự mình đưa tới cửa.

Trong phòng, ánh đèn lờ mờ, Chu Khải ngồi ở giữa sofa dài cùng với ba nữ tiếp viên. Hai người ngồi hai bên trái phải, người ngồi bên trái đã cởi hết phần trên, để lộ ra hai bầu ngực to căng tròn, tay trái tên đó đang bóp nặn bầu ngực của cô ta. Tay phải tên đó luồn vào trong váy người ngồi bên phải, đang lập lại động tác ra vào, làm cô ta hét chói tai.

Còn một cô tiếp viên ngồi xôm gang rộng hai chân đang cúi đầu giữa hai chân tên đó, đầu di chuyển lên xuống liên tục để thỏa mãn dục vọng của Chu Khải.

Đúng 8 giờ tối, Giang Niệm rót cuộc tự đưa đến cửa, cậu mở cửa bước vào thì thấy một màn đầy ghê tởm này, căn phòng bốc một mùi rất khó chịu, Chu Khải thấy cậu đến, ngẩng đầu nhìn cậu, nụ cười đầy ghê tởm, động tác tay của tên đó càng mạnh bạo hơn, làm hai người nữ tiếp viên kia không ngừng rên rỉ.

Giang Niệm cúi đầu không muốn nhìn, Chu Khải cũng không nhìn thấy rõ nét mặt cậu, hấn dôi hai tay rời khỏi cơ thể hai nữ tiếp viên kia, nắm chặt đầu người ngồi giữa hai chân hắn, giật mạnh ra vô liên tục, sau đó hét lên một tiếng thật thỏa mãn, giật giật cơ thể rồi nắm đầu nữ tiếp viên kia ném ra chỗ khác, khóa kéo cũng không đóng lại, để vật xấu xí đó của hắn lộ ra trước Giang Niệm.

Lấy một điều thuốc ra hút một hơi mới lên tiếng: "Nói đi, hôm nay tìm tao có chuyện gì?"

"Chuyện ngày đó ở đài truyền hình, tôi ở đây xin lỗi ngài." Giang Niệm chịu đựng ghê tởm không ỏi, gắng gượng nói chuyện với Chu Khải.

Chu Khải cười: "Giang Niệm, mày bước vào giới giải trí cũng không lâu, nhưng mày phải biết chương trình đang quay, mày nói về là về, thật là không cho nhà đài một chút mặt mũi, sau này mày kêu tui tao làm sao dám hợp tác với công ty mày nữa?"

"Là do lúc ấy tôi quá xúc động, thật xin lỗi." Giang Niệm kiềm nén xúc động muốn đánh chết hắn, nói.

"Một câu xin lỗi của mày thì xong việc hả?"

Ánh mắt Chu Khải không kiêng nể gì đánh giá cậu: "Như vậy đi, tao cho mày một cơ hội nữa, mày nghĩ sao về những gì tao nói với mày vào lúc đó, chỉ cần mày lại đây, quỳ giữa hai chân tao, làm lại điều con điểm này vừa làm, tao coi như việc này chưa từng xảy ra, thế nào?"

Thấy Giang Niệm không trả lời, Chu Khải tiếp tục nói.

"Mày không đồng ý cũng không sao, ngày mai tao có hẹn với bà chủ Hứa Tân Di của mày, mày không đồng ý, tao đành hỏi con nhỏ đó vậy..."

Chu Khải nói còn chưa hết câu, xoảng, một tiếng giòn vang vang vọng khắp phòng. Ngay sau đó, chất lỏng ấm áp chảy từ trên đầu tên đó chảy xuống, chỉ nghe thấy tiếng thét chói tai vang lên từ bốn phía.

Chu Khải che lại đỉnh đầu đang chảy máu, nhìn Giang Niệm, cũng chính là người vừa mới cầm vỏ chai rượu đập thẳng vào đầu hắn: "Mày... Mày dám đánh tao!"

Chu Khải lại tức lại giận, nhìn vào đôi mắt đầy tối tăm của Giang Niệm, tự nhiên đáy lòng run lên vì sợ hãi.

Giang Niệm không chút cảm xúc, nắm tóc hắn, dùng lực nâng hắn dậy rồi ném cả người hắn xuống mặt đất, sau đó dùng sức đập mạnh liên tiếp vào phần bụng dưới của hắn. Chu Khải theo quán tính cuộn cứng người lại, ngưỡng mặt nằm xuống, mở to miệng hô hấp như con cá sắp chết vì thiếu ôxy, đau đến nỗi kêu không ra tiếng, vùng bị đá bồng rớt, chỉ biết cong người ngăn cơn đau.

"Mày... Thằng đĩ nhỏ kia, mày dám cả gan đánh tao!"

Chu Khải thờ hồng hộc thật lâu, sau đó mới dùng hết sức lực, mượn lực từ bức tường lão đảo đứng dậy nhìn cậu.

"Giỏi, mày giỏi lắm thằng đĩ nhỏ kia... Mày chờ đó cho tao, tao nói cho mày biết, bất kỳ nghệ sĩ nào đến từ công ty mày, sau này đừng hồng mơ tưởng xuất hiện trên đài truyền hình cậu tao, còn mày... Không chơi banh lỗ sau mày, tao sẽ viết ngược lại hai chữ Chu Khải..."

Nói chưa hết câu, đã bị Giang Niệm đá thêm một đá vào giữa hai chân, Chu Khải ngã cuộn nằm như con tôm dưới nền đất lạnh đầy bản thủ.

Giang Niệm ngồi xổm xuống ở trước người Chu Khải, nắm cổ áo tên đó, một đấm, một đấm nện vào mặt hắn, máu mũi bay tứ tung, la không ra tiếng.

"Có chuyện gì mày chơi với tao, đừng liên lụy đến bà chủ của tao, nghe chưa con heo kinh tởm"

Hai người chỉ cách một cánh tay, có lẽ là biểu tình của Giang Niệm quá mức âm u, ánh mắt quá mức lạnh cho người ta sợ hãi, Chu Khải trong khoảng thời gian ngắn ngừng hẳn hô hấp, không dám trêu chọc cậu nữa.

Ánh mắt Giang Niệm dừng lại ở trên mặt hắn, ngay cả chính cậu cũng chưa từng biết ánh mắt cậu lại quá âm u, độc ác cùng thô bạo đến như vậy.

Giang Niệm nhìn Chu Khải như muốn tay không xé hắn ra từng mảnh, sau một hồi lâu, cậu buông hắn ta ra, chậm rãi rời khỏi phòng.

Dựa vào ngoài cửa, Giang Niệm cúi đầu hoảng hốt. Cậu là tới xin lỗi, nhưng mọi chuyện lại biến thành cái dạng này.

Cậu lấy di động ra, kiểm một con số quen thuộc, ngón tay do dự rất nhiều lần, rốt cuộc cũng chưa gọi một cuộc nào, khóa màn hình, rồi đi trong im lặng.

Năm phút đồng hồ sau, nhân viên CLB Ung Phúc vội vàng chạy tới phòng Chu Khải, nhìn trong phòng lộn xộn cùng gương mặt đầy máu của Chu Khải, nhanh chóng báo cảnh sát.

"Báo cảnh sát! Lập tức báo ngay! Giang Niệm đâu? Thằng đĩ nhỏ đó đâu? Lũ nhân viên mấy người đều chỉ biết ăn mà không biết làm sao? Ngăn không được thằng đĩ nhỏ đó? Tao nói cho bọn mày biết, thằng đĩ nhỏ đó đánh tao ở ngay trong CLB Ung Phúc của bọn mày, CLB của bọn mày phải giải quyết chuyện này cho tao!"

Ngoài cửa, có hai người đàn ông cao lớn đang đi ngang qua, nghe Chu Khải nói xong, dưới chân cứng lại.

Nhân viên CLB giải thích nói: "Vô cùng xin lỗi Chu tiên sinh, phía CLB chúng tôi đã báo án, nhưng người tên Giang Niệm mà ngài nhắc tới đã rời khỏi CLB của chúng tôi, cho nên..."

Chu Khải kêu gào nói: "Tao mặc kệ! An ninh bảo vệ của CLB bọn bây đâu? Lập tức bắt thằng đĩ nhỏ Giang Niệm đó lại đây cho tao, thằng đĩ nhỏ đó cũng dám đánh tao! Hôm nay thế nào tao cũng phải làm thằng đĩ nhỏ đó ăn không hết gói đem đi! Tao muốn chơi chết nó..."

Đứng ở ngoài cửa nghe Chu Khải chửi bậy đứa em trai cưng của mình, Giang Hoài đen mặt sát khí ào ào tuôn ra từ người anh. Rồi sau đó quay sang nhìn Dịch Dương, cười nói: "Dịch tiên sinh để ý tôi xử lý chút việc riêng sao?"

Hôm nay, Giang Hoài và Dịch Dương tới CLB Ung Phúc để nói chuyện hợp tác. Hai nhà Dịch - Giang đã nhiều năm chưa hợp tác làm ăn với nhau. Lúc này đây, muốn bắt tay bắt đầu lại mối quan hệ hợp tác giữa đôi bên, là chuyện quan trọng nhất giữa hai gia tộc.

Dịch Dương lạnh lùng nhìn anh, nói: "Nếu Giang tiên sinh muốn xử lý việc riêng, vậy chuyện hôm nay ngày sau bàn lại."

Trong phòng, giọng điệu tức muốn học máu, âm thanh kêu gào lại lần nữa truyền đến.

"Thằng đĩ nhỏ Giang Niệm này cũng dám đánh tao, không chơi nát đít nó rồi quăng nó vào tù ở hai mươi năm tao viết ngược lại hai chữ Chu Khải này! Còn con điểm Hứa Tân Di, ngày mai tao chống mắt xem nó giải thích với tao như thế nào! Thằng đĩ nhỏ đó không chịu chu mông, thì con điểm này phải banh chân. Nếu không tao phong sát tất cả nghệ sĩ trong công ty nó, cho công ty con điểm Hứa Tân Di đó phá sản..."

Giang Hoài nhướng mày nhìn Dịch Dương: "Dịch tiên sinh, tôi nghĩ, hiện tại chúng ta hẳn là có thể bắt tay xử lý việc riêng này rồi."

Hai người mặt không chút cảm xúc, người đẩy sát khi đá cửa vào.

Nhân viên CLB đang giúp Chu Khải xử lý miệng vết thương trên đầu.

Rầm một tiếng, Chu Khải và nhân viên CLB giật mình, thấy hai người đàn ông mặc tây trang giày da đắt tiền đá cửa vào trong, Chu Khải hét lên: "Hai đứa bây là ai!"

Giang Hoài bước lên một bước, đá hắn nằm bẹp trên sofa, đưa cho nhân viên CLB một ánh mắt "chạy nhanh chút".

Nhân viên CLB nhận được ánh mắt của quản lý, cả đám vội vàng rời đi.

Bụng Chu Khải bị đá vài lần liên tiếp đã chịu hết nổi, cú đá này mạnh gấp mấy lần Giang Niệm, làm hắn ta đau tê liệt cuộn tròn nằm trên sofa, híp mắt nhìn Giang Hoài: "Mày đánh tao... Mày biết tao là ai không mà dám động vào tao?"

"Vậy mày biết tao là ai sao?"

Đèn bỗng sáng trưng, lúc này Chu Khải mới thấy rõ, đau đớn trên người đã bị kinh hoàng làm giảm đau hết một nửa.

"Giang... Giang... Giang tiên sinh?"

"Không, tao là anh trai Giang Niệm. Vừa rồi tao nghe mày nói, mày muốn làm gì em tao, còn muốn quăng nó vào tù ở hai mươi năm?"

Chu Khải nhìn ánh mắt tối tăm không khác gì Giang Niệm, không càng kinh khủng hơn, đôi môi run rẩy, đồng tử mở to hết cỡ vì sợ hãi.

"Giang... Giang... Giang tiên sinh, tôi... Tôi... Tôi chỉ... Ngài nghe tôi giải thích..."

Hắn nhìn đau đứng dậy, muốn giải thích với Giang Hoài.

"Vừa rồi tao nghe mày nói, muốn làm gì Hứa Tân Di, còn muốn làm công ty ai phá sản?" Dịch Dương đứng ở Chu Khải trước mặt, ngang hàng với Giang Hoài, ánh mắt đầy sát khí nhìn hắn.

Giọng Chu Khải khê run: "Dịch... Dịch... Dịch... Dịch tiên sinh?"

"Không, tao là chồng Hứa Tân Di."

Nói xong, hai người vô cùng ăn ý, cùng nhau giơ chân đạp Chu Khải, mặc hắn ta la hét có lớn đến đâu, âm thanh có chói tai đến đâu, cũng không có ai bén mảng đến gần khu phòng đó, cho đến khi tiếng la hét im bật...

P/s: Chương sau sẽ tả cảnh hai anh đánh con heo ghê tởm này, khá bạo lực. Đã nhắc nhở.

Hết chương 67

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nữ Phụ Không Muốn Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Thảm trạng của Chu Khải

Đêm đó, Chu Khải là bị người nâng lên xe cứu thương đi bệnh viện.

Đối với chuyện xe cứu thương dừng lại trước cửa CLB Ung Phúc, mọi người đều thấy nhiều không trách.

Tới loại địa phương này, phần lớn không phú cũng quý, không cần thận đắc tội một người nhìn như thực tâm thường trong đó cũng không biết bản thân mình tại sao lại chết. Không biết đêm nay là ai coi tiền như rác không có ánh mắt đắc tội đến người không dễ chọc đây.

Việc này Giang Niệm không biết, Hứa Tân Di cũng không biết.

Giang Niệm đang do dự không biết nên nói chuyện này với Hứa Tân Di như thế nào.

Hứa Tân Di cũng đang do dự, cũng không biết ngày mai với tên khốn Chu Khải kia muốn đòi hỏi cái gì nữa đây, dựa theo hiểu biết của cô về tính cách Chu Khải, chuyện này khẳng định sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy. Nếu cô thật sự muốn giải quyết hoà bình, khẳng định tên khốn đó sẽ kiêu căng ngạo mạn trước mặt cô.

Hành vi tiểu nhân thường làm.

Không được, cô chịu không nổi ủy khuất này.

Nếu tên khốn Chu Khải kia thật sự dám đứng trước mặt mình la hét hét xuống, cô chỉ sợ bản thân nhìn không được sẽ cầm bình rượu gỗ nát đầu heo tên khốn đó. Nếu con heo đó dám đề nghị gì gì đó với cô, cô sẽ dùng đũa heo bồng một gậy đập nát trứng hẩn.

Cùng lắm thì giải tán, Chu Khải cũng chỉ là một Mc nhỏ bé mà thôi, không có gì là không thể đắc tội.

Quyết định xong, Hứa Tân Di cũng không thấy lo lắng do dự nữa.

Giang Niệm lấp bắp đứng ở trước cửa văn phòng của cô không dám bước vào.

Cậu không muốn gây phiền toái thêm cho Hứa Tân Di, nhưng nếu không nói, thì không biết thằng súc sinh Chu Khải kia sẽ làm chuyện gì với chị Tân Di và công ty này nữa...

Cậu suy sụp ngồi xổm xuống, bực bội vô đầu, mọi chuyện đến bây giờ không muốn cũng đã xảy ra, xét đến cùng là do cậu quá xúc động, lại không có năng lực xử lý chuyện này sạch sẽ.

An Nhã đến đưa kịch bản phim điện ảnh cho Hứa Tân Di, thấy Giang Niệm ngồi vô đầu trước cửa phòng, thấy kỳ quái hỏi: "Em tìm Tân Di có việc gì? Sao không đi vào? Ngồi đó điểm kiến chơi hả!"

"Có chút việc."

"Vào vào chung với chị luôn đi."

An Nhã đẩy cửa ra, Giang Niệm lù đù đi theo sau.

"Ê, con kia, kịch bản đã gửi đến rồi nè, đến tự xem đi."

"Là bộ phim thời kỳ cận hiện đại, thuộc dân quốc, thành viên trong đoàn phim chỉ đều giúp em nhìn qua hết rồi, ở chung khá tốt, không phải đoàn phim làm ẩu tả cho qua. Hiện tại đọc thử xem có thích tính cách của nhân vật đó không để còn trả lời dứt khoát với người ta..."

An Nhã nói xong chuyện của mình, nhìn Giang Niệm: "Giang Niệm có việc tìm em kìa."

Hứa Tân Di tạm thời bỏ tập kịch bản xuống, nhìn Giang Niệm, "Tìm chị chuyện gì?"

"Tối hôm qua, em đi tìm Chu Khải."

"Cái gì!"

Hứa Tân Di đứng bật dậy, nhìn cậu: "Em biết rõ tên đó là một tên khốn nạn là một tên cận bã em tìm tên đó làm gì? Chị đã nói rồi, chuyện này để chị tới xử lý, em đi tìm tên khốn đó khẳng định người có hại là em. Tối hôm qua tên khốn đó có nói lời gì vũ nhục em không?"

An Nhã cũng hận sát không thành thép mà nhìn cậu: "Giang Niệm, em đi tìm tên khốn đó làm gì? Em cho rằng tên khốn đó sẽ tiếp thu lời xin lỗi từ em sao? Loại người này chỉ biết làm trầm trọng vấn đề thêm thôi, em có bị tên đó làm gì không, hay là em có đồng ý điều kiện gì với tên khốn đó không?"

Giang Niệm lắc đầu: "Tối hôm qua em đập tên khốn đó hai chân, còn dùng chai rượu đập vào đầu hắn."

Hứa Tân Di: "....."

An Nhã: "?"

Hai người bốn mắt nhìn nhau.

"Thực xin lỗi chị Tân Di, tối hôm qua em không không chế tốt cảm xúc..."

Hứa Tân Di dần dần phản ứng lại đây: "Em đánh tên khốn đó? Có phải tên khốn đó nói cái gì đó xúc phạm đến em hay không?"

Giang Niệm giữ vững im lặng, tỏ vẻ cam chịu.

Hứa Tân Di nháy mắt hiểu được, Chu Khải ở trong ngành rất có "thanh danh", cái "thanh danh" này không phải phải ý tốt, ý vào cậu của mình là giám đốc truyền hình, chỉ là một Mc nhỏ cũng dám hoành hành ngang ngược, tiềm quy tắc không biết bao nhiêu thực tập sinh mới vừa vào nghề.

Tối hôm qua, khẳng định là nói gì đó với Giang Niệm, nếu không sao Giang Niệm lại ra tay ra chân đánh tên khốn đó?

"Không sao, chị còn tưởng rằng có chuyện gì to tát lắm, đánh người mà thôi... Đánh thì cứ đánh, không có hại là được."

An Nhã nhỏ giọng hỏi bên tai cô: "Cái gì kêu đánh thì cứ đánh?"

"Chị Tân Di, người là em đánh, nếu Chu Khải tìm chị phiền toái, chị cứ giao em ra là được, em sẽ không liên lụy công ty cũng sẽ không liên lụy chị..."

Hứa Tân Di càng nghe càng thấy phiền, bàn tay vung lên, vô cùng dửng dưng nói: "Không sao, chuyện nhỏ, yên tâm, mọi chuyện để chị lo, em bận việc gì thì cứ lo làm, nơi này chị còn có chút việc..."

Giang Niệm ần đường nhú lại: "Chị Tân Di, em... Em đánh Chu Khải."

"Chị biết, không sao, yên tâm, việc này có chị ở đây, tên khốn Chu Khải đó không dám động vào em."

An Nhã nghĩ đây là Hứa Tân Di ráng căng mặt mũi trước mặt nghệ sĩ nhà mình, không chọc phá cô, chỉ là chờ sau khi Giang Niệm rời khỏi, hỏi lại Hứa Tân Di.

"Chị nói nè Hứa đại tiểu thư, đánh người mà chỉ là việc nhỏ thôi sao, đánh không phải người khác, chính là cháu ngoại trai của giám đốc đài truyền hình, là Mc có kinh nghiệm mười năm trong giới. Tới, nói nói thử coi, việc này quý cô tính giải quyết như thế nào đây hả?"

Đánh người, thật ra là có chút khó giải quyết.

Trước đó, Giang Niệm từng bỏ ngang chương trình, cũng chỉ là chuyện trên mặt mũi, hiện tại đánh người, Chu Khải muốn truy cứu pháp luật, mấy chuyện dính líu đến pháp luật này cô thật đúng là giữ không được Giang Niệm.

Nhưng, ba Giang Niệm cũng không phải là loại người để người khác tùy ý khi dễ con trai cưng của mình, còn có cái tên Giang Hoài không coi ai ra gì kia, người xem pháp luật chỉ là hạt cát, sao có thể nhìn cậu em cưng của mình bị người khác ném vào ngục tù?

Cho nên việc này, căn bản không cần lo lắng.

Hừ! Giang Niệm có Giang Thành và Giang Hoài, bản thân cô cũng có ông nội và Dịch Dương, tên khốn đó dám động vào cô, hần chuẩn bị sẵn tinh thần nát trứng đi là vừa.

Văn phòng vang lên tiếng đập cửa, cô trợ lý nhỏ đẩy cửa dứt đầu vào nói: "Chị Tân Di, Chu Khải tới, đang đợi trong phòng nghỉ, nói muốn gặp chị và Giang Niệm, em đã kêu toàn thể nhân viên trong công ty bao vây xung quanh phòng nghỉ rồi, hiện tại chị có muốn gặp tên đó không?"

Hứa Tân Di và An Nhã liếc nhau.

Nhanh như vậy?

"Tên đó mang theo bao nhiêu người tới?"

"Chỉ dẫn theo có một người."

"Một người?"

Hứa Tân Di đứng dậy: "Choi nổi, chị lập tức đến."

Chỉ dẫn theo một người, Hứa Tân Di một chút cũng không sợ, anh dừng đi về phía trước, đẩy ra cửa phòng nghỉ.

"Chu..."

Chỉ "khải" còn ở trong cổ họng, nhìn thấy hiện trạng của Chu Khải, Hứa Tân Di mạnh mẽ nuốt xuống một ngụm nước miếng.

Chủ yếu là Chu Khải... Quá thảm.

Băng gạc một vòng lại một vòng quấn trọn đầu, không lọt một sợi tóc ra ngoài, mà không biết có còn sợi nào hay không? Mặt bầm dập sưng phù, hình như mũi còn bị gãy, môi nát như không nhìn ra hình dáng, cũng không biết đàn tiền đạo có còn cái nào hay không?

Hai tay trái phải đều bó thạch cao, cả thân trên đều quấn băng gạc, cho dù có mặc áo ngoài cũng có thể nhìn thấy được, thương thế thoát nhìn không hề nhẹ, hai mắt sưng sờ vô hồn nhìn về phía xa xăm, một bộ dáng ngu si.

Hứa Tân Di hít hà một hơi.

Như thế nào mà ra... Giang Niệm ra tay nặng như vậy sao?

Không phải nói chỉ đập hai chân, nện một chai rượu thôi sao?

Bộ dạng Chu Khải sao giống như chơi nhảy bungee thất bại vậy? Rốt cuộc bộ dáng thảm hại này của Chu Khải từ đâu mà có?

Thấy có người đứng ở trước cửa, người đàn ông đi theo Chu Khải tới vội đứng dậy đón chào: "Chào cô, Hứa tiểu thư, tôi là quản lý của Chu Khải, Lý Thẩm."

Hứa Tân Di chần chờ đuôi tay nắm hờ xem như chào hỏi, cũng lặng lẽ tặng cho An Nhã một ánh mắt đầy nghi hoặc.

Không phải nói bị đánh hả? Tại sao thái độ của quản lý tên khốn này lại tốt đến như vậy, làm như người ra tay đánh người là Chu Khải vậy?

An Nhã đáp trả lại cho cô một ánh mắt "đừng hỏi, chị cũng không biết".

Hai người bước vào trong phòng nghỉ, Chu Khải thấy Hứa Tân Di, biểu tình đại ra nhất thời kích động lên, trong miệng nói gì đó, chỉ thấy tên đó nói

không nên lời, nhưng vẫn nhìn Hứa Tân Di ô ô ô kêu hoài không ngừng.

"Chu tiên sinh đây là..." Hứa Tân Di thấy Chu Khải muốn nói gì đó, nghi hoặc nhìn Lý Thâm.

"Chuyện là thế này, lần này tôi và Chu Khải tới, là muốn cúi đầu nói lời xin lỗi với cô và Giang Niệm."

Hứa Tân Di giật mình: "Xin lỗi?"

Đùa hả trời?

Thái độ Lý Thâm khiêm tốn có lẽ phép: "Chuyện chương trình lần trước, là Chu Khải làm không đúng, chúng tôi có trách nhiệm nói tiếng xin lỗi với công ty của cô."

Xin lỗi? Hứa Tân Di xấu hổ cười cười, bộ hôm nay mắt trời mọc từ phía tây hả?

Nhưng duỗi tay không đánh gương mặt tươi cười của người khác, nếu Chu Khải là tới xin lỗi cầu hòa, cô cũng không thể làm quá, cười nói: "Chuyện đó tôi đã nghe Giang Niệm nói, thật ra thằng bé cũng có làm sai..."

Hứa Tân Di lời nói còn chưa nói xong, Chu Khải kích động lắc đầu, trong miệng ô ô càng thêm lớn, tức giận nhìn Lý Thâm.

Lý Thâm hiểu ý, lấy di động ra, mở màn hình lên.

Chu Khải dùng ngón tay duy nhất kia may mắn không bị gãy, chọc màn hình, không bao lâu chọc ra được một câu đưa cho Hứa Tân Di đọc.

—— là lỗi của tôi, ngày đó không nên nói loại lời nói này với Giang Niệm ở trên chương trình.

"Loại lời nói này?"

Chu Khải lại chọc chọc màn hình.

—— Tôi không nên nói với Giang Niệm kêu cậu ấy đi ăn máng khác, muốn bao nuôi cậu ấy.

Bao nuôi?

Hứa Tân Di thật đúng là không nghe Giang Niệm nhắc tới việc này.

Khó trách, Giang Niệm lại không nói tiếng nào bỏ ngang không quay.

Loại chuyện này cô còn không thể nhịn huống chi tính tình thiếu gia như Giang Niệm, có thể nhịn mới là lạ.

"Như vậy, vậy anh chờ một lát..."

Hứa Tân Di biểu tình lạnh xuống, nghiêng đầu nhìn An Nhã nói: "Chị kêu Giang Niệm tới đây."

An Nhã gạt đầu đi ra ngoài.

Chu Khải tiếp tục ở trên màn hình chọc chọc.

—— Ngày hôm qua tôi không nên nói muốn ném Giang Niệm vào tù hai mươi năm, lại càng không nên nói muốn công ty cô phá sản.

—— thật sự vô cùng xin lỗi, xin cô và Giang Niệm tha thứ cho tôi, sau này tôi sẽ không bao giờ nói loại lời nói này nữa.

Hứa Tân Di nhìn vết thương trên người tên khốn đó, trong lòng đại khái cũng hiểu rõ đôi chút.

Đây là bị người khác đánh...

"Chu tiên sinh, vết thương trên người của ngài là..."

Lý Thâm trả lời thay Chu Khải: "Đêm qua Chu Khải hẹn Giang Niệm ở CLB Ung Phúc, kết quả bị anh trai Giang Niệm gặp được, nên... Nói chuyện hai ba câu..."

"Nói chuyện hai ba câu?" Cái này không giống nói hai ba câu bình thường.

Chỉ sợ còn có tiếp xúc thân mật, còn vô cùng kịch liệt đi?

Chu Khải kích động ở trên màn hình chọc a chọc a chọc.

—— Còn có Dịch tiên sinh.

Hứa Tân Di nhướn mày: "Dịch Dương?"

Lý Thâm khách khí cười nói: "Tuy rằng thiếu phu nhân và Dịch tiên sinh còn chưa có công khai, nhưng tối hôm qua Dịch tiên sinh đã thừa nhận quan hệ giữa hai người. Nhưng thiếu phu nhân yên tâm, chúng tôi sẽ không nói ra ngoài."

Chu Khải cũng liên tục gật đầu.

"Dịch Dương cũng..." Hứa Tân Di nhìn nhìn Chu Khải, không ngờ thủ đoạn của Dịch Dương lại tàn nhẫn đến như vậy?

Không có khả năng là anh ấy... Đầu ha?!

Cánh cửa phòng nghỉ đột nhiên bị đẩy ra, Giang Niệm thờ hồng học đi đến, về mặt đề phòng nhìn Chu Khải: "Ông tới tìm tôi có chuyện gì?"

An Nhã cũng phi nước đại lại đây: "Chị còn chưa nói xong em chạy nhanh đến như vậy làm gì?"

Thấy Giang Niệm, Chu Khải vội vàng đứng dậy, sử dụng thân thể chồng chất vết thương khom lưng 90 độ với Giang Niệm, biểu đạt lời xin lỗi chân thành tha thiết nhất của mình.

Giang Niệm bỗng nhiên lui về phía sau một bước.

Lý Thâm cười nói: "Chu Khải là đang xin lỗi cậu, ngày đó, anh ta không nên nói chuyện như vậy với cậu."

Giang Niệm đậy mắt đề phòng biến mất, mờ mịt nhìn Hứa Tân Di.

"Đừng nhìn chị, là anh trai của em."

"Anh trai em?"

"Ngày hôm qua, lúc nhị thiếu gia ở CLB Ung Phúc, anh trai của cậu vừa lúc gặp, nên nói hai ba câu với Chu tiên sinh, Chu tiên sinh thật sự cảm thấy vô cùng sâu sắc rằng không nên đối xử với nhị thiếu gia như vậy, cho nên muốn chân thành xin lỗi thiếu gia đây. Chu tiên sinh, ngài nói đúng không?"

Chu Khải liên tục gật đầu, miệng không ngừng ô ô.

"Nhưng tôi cũng khá tò mò, vết thương trên người Chu tiên sinh, là Giang Hoài đánh hay là Dịch Dương đánh?"

Ở lúc ấy, dưới tình huống cái loại này, Chu Khải nơi nào thấy rõ là đá mình, ai đánh mình? Chỉ nhớ rõ có một đám vệ sỹ ủa vào, ấn hấn lên trên mặt đất mỗi người tay nắm chân đá, đánh hấn gần chết mới thôi, hai đại boss chỉ đứng ở một bên nhìn, đơn phương bị đánh, trường hợp một chút cũng không hỗn loạn.

Không có một âm thanh nào ngoại trừ tiếng đầm đá cùng âm thanh gãy xương, kèm theo tiếng rên rĩ của hấn. Mấy người vệ sỹ đó cùng với Dịch Dương và Giang Hoài không hề lên tiếng.

Lúc đó hấn chỉ biết đau, đau đến chết lặng, còn có người dùng chân đè, chà đạp bộ phận đó của hấn, sợ là đã tuyệt tử tuyệt tôn, không còn sử dụng được nữa.

Có người bẻ từng ngón tay một của hấn, có người dùng bình rượu lần lượt nện vào đầu hấn, có người xoay trật từng khớp tay của hấn rồi bẻ lại, có người đánh liên tiếp vào miệng hấn, răng cũng rụng vài cái, cuộc tra tấn cứ thế tiếp diễn cho đến khi hấn ngất đi.

Chu Khải nhớ đến tình cảnh lúc hấn đến bệnh viện, sau khi tỉnh, bác sĩ nói hấn sống sót được đã là kỳ tích, cánh tay trái gãy từng khớp xương một, tai phải cũng không tốt hơn bao nhiêu, chấn động não, não có máu bầm, lá lách bị vỡ, xương sườn gãy gần hết, xương hông cũng không thoát khỏi, cũng may chưa bại liệt.

Cả cơ xương gương mặt hấn đều cần chỉnh sửa lại. Còn bộ phận sinh dục... Chu Khải đã không còn cảm giác gì nữa...

Chu Khải rung mình, không muốn nhớ lại nữa, cổ sức chọc chọc nẩy chữ ở trên màn hình.

—— Dịch tiên sinh và Giang tiên sinh không có đánh tôi.

Hứa Tân Di gật đầu. Còn rất thức thời.

"Giang Niệm, cậu nghĩ như thế nào, muốn tha thứ Chu Khải hay không?"

Giang Niệm nhìn lướt qua vết thương trên người Chu Khải, lạnh nhạt nói: "Bỏ qua."

Chu Khải đứng dậy, lại lần nữa chuẩn bị khom lưng 90 độ tỏ vẻ cảm ơn.

Giang Niệm không quan tâm, việc này nếu đã đi qua, sẽ không có phiền toái nữa, cậu cũng lười so đo.

"Chị Tân Di, em có chút việc, đi trước."

"Đi đi."

Giang Niệm rời khỏi phòng nghỉ, móc di động ra, mở danh bạ do dự nửa ngày, click mở dãy số của Giang Hoài, gửi một tin nhắn qua.

Thực mau, tin nhắn đã được trả lời: "Thật sự muốn cảm ơn, đêm nay về nhà ăn một bữa cơm."

Giang Niệm nhìn, sau một hồi mới trả lời một chữ "Được".

Phòng nghỉ, Hứa Tân Di hồi rành mạch rõ ràng mọi chuyện xảy ra tối qua, đại khái chải vuốt rõ ràng.

Chính là tên khốn Chu Khải này muốn chà đạp Giang Niệm, kết quả bị Giang Niệm đạp hai chân nện một chai rượu, tưởng chuyện đến nơi đây đã kết thúc. Nếu không hôm nay Chu Khải tới là để vắn tội, chứ không phải để xin lỗi.

Đáng tiếc, tên đó không được may mắn, nói ầu nói tả, vừa vắn bị Giang Hoài và Dịch Dương đi ngang qua nghe thấy, bị dạy dỗ một chút xú.

Tiền đi Chu Khải văng vẳng dạ dạ, An Nhã đứng ở phía sau cảm thán, nói: "Cái nhóm nhà tư bản ác độc này, đáng chết, kẻ có tiền thật là thích!"

Hứa Tân Di suy nghĩ gì đó, nói: "Chị, tối nay em có cần chuẩn bị gì đó để cảm ơn Dịch Dương không?"

An Nhã mỉm cười, biểu tình ái muội: "Giúp em chuyện lớn như vậy, đương nhiên cần phải đặc biệt cảm ơn mới được..."

"... Chị... chị đừng hiểu lầm được chưa?"

"Ok. Chị hiểu."

"..."

Chạng vạng mới về đến nhà chính, Hứa Tân Di ở phòng khách thấy bác Trần, hỏi Dịch Dương đã trở về chưa.

Bác Trần cười tủm tỉm chỉ vào trên lầu: "Thiếu gia ở phòng làm việc."

Mới vừa nói xong, đã không thấy bóng dáng Hứa Tân Di đâu.

Mới vừa lên đến cửa thang lầu ba, thì thấy Dịch Dương từ trong phòng làm việc ra tới, cô bắt trớn chạy rồi phóng lên trên người Dịch Dương, đôi tay gát gao bám vào cổ anh, hai chân gát gao ôm chặt ở trên eo anh, tư thế như gấu koala.

"Ông xã, cảm ơn anh nhiều lắm nha!"

Dịch Dương thỉnh lĩnh bị nhiệt tình của Hứa Tân Di dọa nhảy dựng, ôm chặt phần eo sau lưng của cô, phồng nưà cô ngã xuống: "Làm gì đó?"

"Em đều đã biết hết rồi nha! Ngày hôm qua có phải anh ở CLB Ung Phúc đánh Chu Khải một trận phải không? Tên khốn nạn Chu Khải kia nên bị anh dạy dỗ như vậy. Anh biết không, hôm nay tên khốn đó đến công ty tìm em xin lỗi, kỹ càng tỉ mỉ kể chuyện tối hôm qua anh là như thế nào dạy dỗ tên khốn đó, anh thật sự kêu vế sỹ đập bẹp con heo đó hả?"

Hứa Tân Di lạnh mồm lạnh miệng, Dịch Dương chưa kịp che miệng của cô lại đã bị cô nói ra hết tron, ánh mắt liếc về phía trong phòng làm việc, ấn đường nhú chặt: "Đừng nói bậy."

"Cái gì mà nói bậy? Em đều đã biết, anh cũng đừng dẫu làm gì, Chu Khải còn nói, là anh nói, sau này nếu tên khốn đó lại đến làm phiền em, anh sẽ đánh gãy chân tên khốn đó! Làm tên khốn đó lăn ra khỏi giới giải trí. Lần trước anh vì ta phong sát Hứa Vi Nhân, lần này lại vì em xử lý Chu Khải, em cũng không biết nên..."

Dịch Dương lập tức che lại miệng Hứa Tân Di, sắc mặt nghiêm nghị nhìn ra phía sau: "Ông nội, ông đừng nghe Hứa Tân Di nói bậy, không có chuyện đó đâu."

Hứa Tân Di chậm rãi quay đầu nhìn về phía phòng làm việc, chỉ thấy Dịch phu nhân đỡ ông nội Dịch đang đứng cách cô hai mét, về mặt một lời khó nói hết nhìn cô và Dịch Dương.

Bốn người, tám con mắt nhìn nhau, hình ảnh đứng yên năm giây.

"... Ông nội, mẹ..."

Hứa Tân Di chậm rãi trượt từ trên người Dịch Dương xuống, đứng ở phía sau Dịch Dương, nuốt một ngụm nước miếng, yếu yếu mà cười: "Vừa rồi con chỉ là nói..."

Mất thấy ông nội đảo đầu gây, giờ lên, Hứa Tân Di chậm rãi lui về phía sau hai bước, ngấp trong đầu óc đều là " cái nòi này mình phải nghĩ cách ném cho

Dịch Dương ", ấn đường vừa nhú, lời lẽ chính đáng, nói:

"Ông nội, vừa rồi con nói mấy lời đó đều là sự thật, đều là Dịch Dương làm, con cũng cảm thấy anh ấy làm thật quá đáng, sao có thể tàn nhẫn đến như vậy kia chứ? Tùy tùy tiện tiện phong sát người khác, còn đánh người khác nữa."

"Tuy rằng chúng ta có tiền có thế, nhưng cũng không thể muốn làm gì thì làm như vậy nha, ông cứ từ từ dạy lại anh ấy đi nha, con... Con có hơi đói, con đi xuống lầu xem đi Trần làm xong cơm chưa đây."

Nói xong, xoay người nhanh nhẹn chạy một nước xuống lầu.

Đến phòng khách, còn có thể nghe được giọng của Dịch Dương vang từ lầu ba xuống.

"Ông nội... Ông nghe con giải thích, ông đừng... Đau ——"

"Hứa Tân Di!!!"

Hết chương 68

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nữ Phụ Không Muốn Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Cơm hộp ăn trưa + một nụ hôn → Cảm ơn

Làm một nam thanh niên đã đến hàng ba, ông nội Dịch ở trên bàn cơm cho Dịch Dương nguyên vẹn mặt mũi, không có ra tay cũng không nói nhiều, không khí ấm áp hòa thuận, còn không quên gấp đồ ăn cho Hứa Tân Di.

Trên bàn cơm, mặt Hứa Tân Di đều mau cười cứng hàm, liên tiếp xum xoe với Dịch Dương nhằm biểu đạt xin lỗi, nhưng đều bị anh vô tình cự tuyệt.

"Ông xã, anh thử xem thịt kho tàu này xem, vào miệng là tan, đặc biệt ăn rất ngon."

Dịch Dương mặt không cảm xúc kẹp quăng ngược lại chén cô: "Quá dầu mỡ, không ăn."

"Vậy ông xã ăn nhiều rau xanh đi ha."

"Quá đắng, không thích."

"... Em múc chén canh cho anh?"

"Quá ngấy, không uống."

"....." Hứa Tân Di thật muốn đổ chén cơm lên đầu anh ta.

—— "Cái này không ăn cái kia không ăn, đói chết anh luôn."

"Ông xã, anh đừng như vậy mà, tốt xấu gì cũng là đi Trần cực khổ làm, sao anh có thể không ăn đâu?"

Vừa lúc gấp đi Trần từ phòng bếp ra tới, đem lên một món cuối cùng, cười hỏi: "Thiếu phu nhân, làm sao vậy? Không hợp khẩu vị?"

Hứa Tân Di nói: "Dịch Dương nói thịt kho tàu quá dầu mỡ, rau xanh quá đắng, canh quá ngấy không thích."

Di Trần làm ở nhà họ Dịch nhiều năm như vậy, nấu ăn cho nhà họ Dịch gia cũng gần ba mươi năm nay, mấy năm nay cũng không nghe thấy có phê bình gì, lập tức sợ hãi, hỏi: "Thiếu gia cảm thấy ba món này không hợp khẩu vị? Tôi..."

"Không phải, Di Trần đừng nghĩ nhiều, là do hôm nay tôi ăn uống không tốt thôi, đi làm ăn rất ngon." Nói xong, Dịch Dương hung hăng trừng mắt liếc mắt nhìn Hứa Tân Di.

"Như vậy sao, vậy để đi làm chút thức ăn thanh đạm cho thiếu gia."

"Di Trần đừng nhọc lòng, mấy món này đã được rồi." Dịch Dương gấp một đĩa thịt kho tàu.

Hứa Tân Di thấy thế, gấp một khối thịt kho tàu vào trong chén của anh.

—— "Ăn thịt kho tàu em gấp, việc hôm nay coi như qua nha."

Dịch Dương buông đĩa.

"Ông nội, mẹ, con ăn no lên phòng trước, mọi người từ từ ăn." Nói xong, đứng dậy rời khỏi bàn cơm.

"....." Hứa Tân Di nhìn khối thịt kho tàu Dịch Dương không nhúc nhích qua, buồn đầu, chọc chọc đĩa vào trong chén cơm của mình.

—— "Keo kiệt bủn xỉn, còn không phải là làm anh công cái nồi sao? Đến nỗi lòng dạ hẹp hòi như vậy sao?"

Ông nội Dịch và Dịch phu nhân nhìn nhau, đều thấy được ý cười trong đáy mắt đối phương, không nói gì.

Hai vợ chồng cãi nhau là chuyện thường ngày. Đầu giường cãi nhau cuối giường hòa, không phải chuyện lớn gì.

Ăn qua cơm chiều, Hứa Tân Di lặng lẽ vào phòng bếp.

"Di Trần đang làm gì vậy?"

Di Trần ngẩng đầu nhìn cô, cười nói: "Di đang chuẩn bị trái cây cho lão tiên sinh và phu nhân, thiếu phu nhân muốn ăn cái không, di cắt thêm vô đĩa?"

Hứa Tân Di liếc mắt nhìn nhìn: "Con no rồi, nhưng... Con thấy đêm nay Dịch Dương không có ăn cái gì, di có thể giúp con làm thêm một đĩa trái cây được không, con đem lên phòng cho anh ấy."

"Được chứ." Di Trần nhanh tay, lập tức đã làm xong một đĩa trái cây đưa cho Hứa Tân Di.

Cherry, dâu tây, thanh long, một đĩa đồ rực, đại biểu cho tâm ý của cô.

Hứa Tân Di bụng tâm ý của mình lên lầu, gõ vang cửa phòng làm việc, Dịch Dương nhìn lên.

"Ông xã, anh vất vả rồi, anh đang bận cái gì vậy? Em đem chút trái cây cho anh này."

Dịch Dương liếc cũng không thèm liếc một cái, ánh mắt toàn đặt ở trên màn hình laptop.

"Ừ, bỏ xuống đi."

Hứa Tân Di đặt ở trong tầm tay của anh, ăn vạ bên cạnh anh nhất quyết không đi.

"Còn có việc?"

"Không có việc gì, chỉ là..."

"Không có gì thì đi ra ngoài, đừng quấy rầy tôi làm việc."

"....."

—— "Nếu không phải vì anh giúp tôi, tôi sẽ ở lại nghe anh nói này nói nọ sao hả?"

Cô mỉm cười nói: "Ông xã, ngày hôm qua anh đã giúp em một chuyện lớn đó..."

"Không phải tôi."

"Đừng nhỏ mọn như vậy, vừa rồi em cũng chỉ là lo lắng ông nội trách em dạy hư đứa cháu trai đích tôn yếu đuối của ông thôi, anh là cháu cưng của ông đó nha, sao ông nở ra tay với anh."

Dịch Dương nhướn mày, mặt không cảm xúc nhìn cô.

Hứa Tân Di cười cười, đến gần người anh, ngồi vào trong lòng anh, tay phải ôm cổ anh, tay trái cầm nĩa cắm vào một miếng thanh long đưa đến tận miệng anh.

"Nhận lỗi?"

"Xem như vậy đi."

Dịch Dương một tay ôm chặt eo cô, ánh mắt nhìn chăm chăm vào mắt cô, mở miệng ăn.

Hứa Tân Di hơi tránh né ánh mắt nóng bỏng của anh, dịch dịch mông, Dịch Dương càng ôm chặt, ý muốn bảo cô không được động đây.

Hứa Tân Di đành chuyển sang hành động, bỏ nĩa xuống, dùng hai ngón tay cầm một quả cherry đút tiếp cho anh ăn.

"Muốn cảm ơn anh?"

"Đúng vậy."

Dịch Dương nhìn quả cherry kia, không vội ăn ngay: "Cứ như vậy mà cảm ơn anh?"

"Em chỉ chọn những quả ngon ngọt tươi nhất cho anh, em còn đích thân rửa chúng nữa nha."

"Tuy rằng chỉ là chuyện nhỏ không tốn sức gì, nhưng sao em lại có thể dùng một quả cherry đến có lệ anh, hửm?" Tay Dịch Dương vuốt ve eo của cô, nói vào lỗ tai cô, lần mỗi khi có khi không chạm vào vành tay cô.

Hứa Tân Di nhột nhột, tránh né, mặt đỏ tới mang tai, cô cũng chưa để ý đến bàn tay kia của Dịch Dương, chớp chớp mắt, hỏi: "Vậy ông xã muốn em cảm ơn anh như thế nào?"

"Em thấy nên cảm ơn như thế nào?" Dịch Dương hỏi ngược lại.

Cái kiểu không nói một hai phải bắt cô mở miệng thật sự quá đáng ghét. Cô xoay mặt sang nơi khác, cũng buông cái tay trên cổ Dịch Dương xuống, hai tay khép trước ngực, như một cô nhóc đang giận lẫy.

Điều làm Hứa Tân Di phiền nhất là cảm ơn người khác. Cho nên từ trước đến nay cô hiếm khi nhờ vả ai đó.

—— "Em không phải con giun trong bụng anh, làm sao em biết anh thích cái gì."

Nghĩ nghĩ, Hứa Tân Di xoay mặt nhìn Dịch Dương, hai tay choàng ôm cổ anh.

"Em mua quà cho anh nha? Tây trang?"

"Tây trang trong tủ quần áo của anh còn dư nhiều sao?"

"Dây lưng?"

"Dây lưng anh cũng không thiếu."

"....." Hứa Tân Di trừng anh, như làm nũng, hơi bực mình hỏi lại: "Vậy anh muốn cái gì?"

Dịch Dương ôm cô dựa ra sau ghế, mắt hơi khép hờ, nhìn cô, cái tay kia không quên vuốt ve vòng eo cô, nói: "Anh không muốn cái gì."

—— "Cho anh mặt anh không cần phải không?"

—— "Lặp đi lặp lại nhiều lần khiêu chiến tính nhẫn nại của em, anh vui lắm hả!"

Dịch Dương thanh thanh giọng nói: "Gần đây, mấy món ăn trong căn tin công ty không được tốt cho lắm."

"Thì sao?"

—— "Đồ ăn trong công ty không ngon thì có quan hệ gì với anh? Anh là loại người ăn thức ăn công sở sao?"

"Đêm nay làm cơm hộp cho anh, ngày mai anh mang theo đến công ty."

Hứa Tân Di há hốc mồm, muốn nói lại thôi.

"Di Trần còn ở dưới bếp, em có thể sấn cơ hội này nhờ di ấy chỉ dạy."

Hứa Tân Di ngậm miệng lại.

Nói cũng đúng.

Lần trước, nấu cơm thất bại đó là bởi vì di Trần không ở nhà, lần này có di Trần đứng bên cạnh nhìn, chẳng lẽ cô còn thất bại nữa hay sao?

—— "Thôi thôi, Chu Khải rất khó chơi, nếu không phải Dịch Dương ra tay, chỉ sợ hiện tại cô còn đang trong thời gian chiến tranh với Chu Khải."

—— "Làm cơm hộp thì cơm hộp."

"Được, hiện tại em xuống làm cho anh ngay, ngày mai anh đem đến công ty ăn là được."

Dịch Dương gật đầu, tính duỗi tay cầm quả cherry cùng tay Hứa Tân Di đưa đến miệng, nháy mắt không thấy đâu. Hứa Tân Di bật người dậy, nhanh nhẹn cầm luôn đĩa trái cây, ung dung làm như không có chuyện gì, cả người lẫn đĩa trái cây đều đi mất.

Dịch Dương: "....."

Trong phòng bếp, dì Trần đang chuẩn bị lau dọn bếp kết thúc công việc trong ngày, Hứa Tân Di đi vào đưa đĩa trái cây đến trước mắt dì Trần.

"Dì Trần, con có thể nhờ dì giúp con một việc được không?"

"Thiếu phu nhân cứ nói"

"Con muốn làm com hộp cho Dịch Dương mang theo đi làm vào ngày mai, dì có thể ở bên cạnh chỉ dạy con được không vậy?"

Di Trần hơi giật mình, cũng lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý: "Đương nhiên không thành vấn đề, thiếu phu nhân tính làm món gì?"

Hứa Tân Di nghĩ nghĩ, mấy món dì Trần thường làm hệ số khó khăn quá cao, muốn làm thì làm món nào dễ chút.

"Tôm bóc vỏ xào bông cải xanh." Bóc vỏ tôm, cắt bông cải, bỏ vào xào xào quá đơn giản?

"Cà chua hầm thịt bò nạm." Quăng cà chua và thịt bò vào nồi hầm là xong.

"Thêm canh xương sườn." Quăng hết vào nồi nấu cho sôi, đơn giản!

Di Trần cười nói: "Được."

Bếp sạch sẽ lại nồi lửa lên, mùi hương từ phòng bếp bay ra tới.

Ông nội Dịch chậm rì rì đi đến phòng bếp, nhìn Tân Di bận rộn, tò mò hỏi: "Tân Di, con đang tính làm cái gì vậy?"

Hứa Tân Di giờ nồi chảo, cười nói: "Ông nội, con muốn tự tay làm com hộp cho Dịch Dương ngày mai mang theo đến công ty, ông có muốn nếm thử không?"

Ông nội Dịch nhớ tới lần trước từng ăn qua đồ ăn Hứa Tân Di nấu, sau đó ông phải vội vàng uống thuốc cao huyết áp, lật đật vẫy tay: "Không cần không cần, ông ăn no, con làm nhiều chút cho Dịch Dương, ăn no mới có sức làm việc."

"Dạ."

Di Trần hoảng hồn hét lên: "Thiếu phu nhân! Nhanh nhanh cho dầu ăn vào, chảo bốc khói kia, khét rồi..."

Hứa Tân Di vội vàng xoay người, luống cuống tay chân đổ dầu vào, xèo xèo xèo... Một luồng khói khá to bốc lên, sau đó chưa kịp đợi luồng khói đó tan dần, cô đã vội đổ hết tôm bóc vỏ và bông cải xanh vào xào.

Di Trần hét lên trong sợ hãi: "Trời ơi! Thiếu phu nhân! Cô không thể nấu như vậy!!!!"

"..."

Sau khi giải quyết xong món tôm bóc vỏ xào bông cải xanh, cô chuyển sang món khác.

"Thiếu phu nhân, cà chua hầm thịt bò nạm dì đã đổ nước vào hầm rồi, cô đợi nước rút bớt ngay miếng thịt bò thì tắt bếp là được, rải chút hành và tiêu lên muối, còn có canh xương sườn, dì cũng đã nêm nếm hết rồi, cô chỉ cần bật bếp nấu cho nước sôi rồi tắt bếp là xong."

"Cảm ơn dì Trần nhiều lắm, đêm nay quá cảm ơn dì."

"Không có gì, thiếu phu nhân tôi về phòng nghỉ ngơi trước."

"Dì ngủ sớm đi."

Di Trần đi rồi, Hứa Tân Di nhìn nhìn chằm chằm hầm nồi cà chua hầm thịt bò nạm không chớp mắt, lần này cô nhất định phải làm Dịch Dương lau mắt mà nhìn!

Nồi thịt bò hầm dần dần rút nước, nước canh nhiễm màu đỏ của cà chua, màu sắc quá đẹp, ục ục ục ục sôi không ngừng.

Hứa Tân Di gấp không chờ nổi gấp một miếng bỏ vào miệng, nhai nhai.

...

Sao không giống hương vị ngày thường dì Trần làm, quá dai, nhai không dứt luôn...

Nước ít quá nên chưa nhừ?

Thời gian hầm quá ngắn?

Nghĩ nghĩ, Hứa Tân Di lại đổ thêm một tô nước vào, tiếp tục hầm.

Luân phiên đổ hai lần nước như vậy, cũng không thể hầm đến độ miếng thịt bò mềm rục.

Cụ thể là nơi nào xảy ra vấn đề, Hứa Tân Di nào biết chứ.

Nhưng hương vị còn chấp nhận được.

Thôi, cứ như vậy đi.

Cuối cùng cho thêm một tô nước nữa vào, sôi cạn, tắt bếp, Hứa Tân Di cầm hộp đựng lại, múc ra bỏ vào thì mới phát hiện, thịt bò nạm khét lẹt nằm sát đáy nồi.

Hứa Tân Di về mặt ngưỡng ngệu nhìn hộp đựng cà chua hầm thịt bò nạm, một nửa đen một nửa đỏ, lần đầu cảm thấy nhức đầu.

Làm com sao khó quá vậy?

Nói không chừng Dịch Dương là tìm việc đầy mình thì sao?

Không được, anh ta muốn com hộp, mình đã làm theo yêu cầu, nhưng mình lại không bảo đảm nó có ngon hay không.

Hơn nữa chỉ có màu sắc nhìn không được đẹp lắm, nhưng hương vị vẫn khá tốt.

Thích ăn thì ăn, không ăn thì đổ.

Hứa Tân Di đập nắp, bỏ vào tủ lạnh.

Lên lầu trở về phòng, Dịch Dương hỏi cô: "Làm xong?"

"Làm xong, bỏ trong tủ lạnh, ngày mai anh xách trực tiếp đến công ty là được."

Thấy vẻ mặt tự tin mỉm cười của Hứa Tân Di, Dịch Dương nghi hoặc.

Trình độ nấu ăn có tiến bộ?

Nghĩ, Dịch Dương thật là có chút chờ mong com hộp mà Hứa Tân Di làm cho anh.

Sáng sớm hôm sau, cả nhà tụ tập trên bàn ăn dùng bữa sáng, Hứa Tân Di lấy hộp đựng com từ trong tủ lạnh ra tới đưa cho Dịch Dương.

"Tân Di, đây là cái gì?" Dịch phu nhân hỏi một câu.

"Đây là com hộp tối hôm qua con chuẩn bị cho Dịch Dương, đây là canh, đây là tôm bóc vỏ, phía dưới chính là cà chua thịt bò nạm."

Dịch Dương tùy tiện nhìn lướt qua, canh và tôm bóc vỏ còn rất bình thường.

Dịch phu nhân cười nói: "Xem ra tay nghề của Tân Di tiến bộ không ít."

"Mẹ, hôm nay con được nghỉ, giữa trưa con làm cho mẹ ăn."

Dịch phu nhân giật mình: "Không được không được, đợi lát nữa mẹ phải đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe định kỳ với ông mấy đứa, sắp đi rồi."

"Kiểm tra sức khỏe định kỳ? Con cũng đi."

"Không cần, mẹ và ông đi là được, con ở nhà nghỉ ngơi đi."

Nói xong lập tức rời khỏi bàn ăn ngay, đi lên lầu hỏi ông nội Dịch.

Hứa Tân Di mỉm cười đưa com hộp cho Dịch Dương: "Ông xã, tối gấp lại nha."

—— "Cũng may là anh ấy chưa thấy thịt bò nạm."

Dịch Dương ăn đường vừa nhú, tiếp nhận com hộp từ Hứa Tân Di, làm trò mở ra trước mắt cô.

"Ông xã, anh..."

Dịch Dương nhìn phía dưới đáy hộp com, thịt bò nạm đông lạnh, một nửa đen một nửa đỏ, không biết cà chua nay là thịt bò nạm, một lời khó nói hết mà nhìn Hứa Tân Di: "Hứa Tân Di, có phải em muốn đầu độc anh rồi lấy thằng khác hay không?"

"....."

—— "Tôi làm com cho anh là do anh tu luyện tám đời phúc khí mới có, có ăn là tốt rồi, còn kén cá chọn canh."

"Ông xã, anh nói bậy gì đó? Đây là thành quả tôi hôm qua em chịu dầu văng, nước bóng mới hoàn thành. Đây là tâm ý của em, tuy rằng nhìn bên ngoài có chút khó coi, nhưng hương vị khẳng định không tệ, anh đến công ty hâm nóng, khẳng định ăn ngon!"

Dịch Dương muốn nói lại thôi.

Hứa Tân Di lại một lần nữa đóng gói hộp com hoàn hảo, mạnh mẽ nhét vào trong tay Dịch Dương, tặng cho anh một nụ cười ngọt ngào: "Được rồi, anh đi làm đi, ông xã đi thông thả."

Dịch Dương xách theo hộp com đi tới cửa.

Cảm ơn mà anh mong đợi cả đêm chính là một hộp com không biết là thứ gì như vậy?

Anh càng nghĩ càng giận.

Xoay người lại, bước nhanh theo phía sau Hứa Tân Di, vỗ vỗ bả vai cô.

Hứa Tân Di trên mặt mỉm cười còn chưa phai, quay đầu lại.

Dịch Dương nhéo cằm cô, cúi đầu xuống, tặng cô một nụ hôn.

Bốn mắt nhìn nhau, chớp mũi chạm vào nhau, bốn cánh môi thân mật khăng khít mút chặt vào nhau.

Toàn bộ quá trình như nước chảy mây trôi.

Xúc cảm ấm áp mềm mại từ trên môi truyền đến, Hứa Tân Di theo bản năng ngừng hô hấp, ửng đỏ từ cổ lan tới mang tai.

Dịch Dương nghiền hai lần môi của cô, cắn môi dưới rồi khẽ liếm liếm, Dịch Dương cắn mút quả anh đào ngon ngọt kia cho tới khi thấy hài lòng, tuy chỉ là mặt ngoài, chưa khám phá lãnh thổ bên trong. Quá trình thưởng thức cũng chưa tới một phút, nhưng Dịch Dương cũng đã thấy đủ.

Hứa Tân Di còn chưa kịp phản ứng Dịch Dương đã rời đi, trước khi hoàn toàn rời khỏi, anh còn mút một cái thật sâu, "chụt" tạo ra âm thanh khá lớn.

Dịch Dương đối với trạng thái ngu ngu của Hứa Tân Di thực vừa lòng, tâm trạng sáng khoái vui sướng, xóa bỏ toàn bộ lỗi lầm nấu nướng của cô: "Ngọt, hiện tại xem như là em đã cảm ơn anh, anh đi làm."

Nói xong, mang theo com hộp lên xe đến công ty.

Hứa Tân Di giật mình ngẩng người đứng ở tại chỗ, chờ dẫn xoay người, ông nội Dịch và Dịch phu nhân, đứng ở ngay cửa thang lầu, vẫn duy trì an tĩnh như bị điểm huyệt.

"... "

"... Tân Di, đừng hiểu lầm, mẹ và ông chưa thấy cái gì hết..."

"À, xe đã đến rồi, đi thôi ba?"

"Ba, ba, ba, xe đến, đi thôi."

"Nhanh đi thôi ba, đừng để bác sĩ đợi lâu."

Nói xong, ông nội Dịch được Dịch phu nhân nâng đỡ, chân run run rẩy rẩy lấy tốc độ đi đường nhanh gấp ba lần ngày thường ra ngoài.

Hứa Tân Di nghiêng răng nghiêng lợi.

Trong sạch của mình!!!

Triệu Bản phát hiện, tâm tình hôm nay của boss nhà mình vô cùng tốt. Tuy rằng không cười, nhưng rõ ràng có thể thấy được từ khí chất, biểu tình rất sung sướng, sáng sớm không chỉ không mắng chửi nhân viên, thậm chí báo cáo trong cuộc họp sai mấy chỗ, cũng không truy cứu.

Vội đến giữa trưa, Triệu Bản dò hỏi Dịch Dương, yêu cầu đặt nhà hàng nào, Dịch Dương nói: "Buổi chiều còn rất nhiều việc, không ra bên ngoài ăn, trong tủ lạnh có com hộp của tôi, lấy ra hâm nóng giúp tôi."

Tuy rằng buổi chiều không có chuyện gì bận bịu, nhưng Triệu Bản vẫn nhanh tay tắt di động, nghe lệnh: "Tôi lập tức giúp ngài hâm nóng!"

Anh lấy hộp com từ trong tủ lạnh văn phòng Dịch Dương ra, đem đến khu trà nước.

"Triệu Bản, lại tới hâm nóng com hộp tình yêu từ bạn gái anh nữa sao?"

Triệu Bản đứng xếp hàng đợi hâm nóng thức ăn với công nhân: "Đừng nói bậy, đây là của tổng giám đốc."

"Tổng giám đốc Dịch?"

Một tiếng thét kinh hãi, người người có mặt trong khu trà nước xúm lại gần.

"Chính là Dịch thiếu phu nhân trong truyền thuyết làm?"

"Khẳng định, com trưa của tổng giám đốc lần nào mà không phải đặt ở nhà hàng năm sao? Trừ bỏ com do Dịch thiếu phu nhân làm, còn có ai có thể làm com cho tổng giám đốc Dịch tổng ăn kia chứ."

"Triệu Bản, mau mở ra nhìn xem, Dịch thiếu phu nhân làm món gì cho tổng giám đốc vậy?."

Triệu Bản mở ra.

Tôm bóc vỏ, canh, cùng với...?

Mọi nơi đều giữ vững im lặng.

Đình ——

Lò vi sóng đã hâm xong đồ ăn.

Một nhân viên vội vàng lấy hộp com của mình ra.

"Tôi đi ăn trước."

Triệu Bản vội vàng bỏ hộp com trưa của Dịch Dương vào, chờ đợi ba phút dài nhất trong đời, nhanh chóng lấy ra, trong cái tươi cười xấu hổ ở bốn phía từ đồng sự, cắn chặt răng nhanh chân đưa com hộp cho ông chủ của mình.

"Tổng giám đốc, com hộp của ngài đã được hâm nóng."

"Đề trên bàn đi."

Triệu Bản đặt lên trên bàn, làm đúng theo nguyên tắc ba không, không hỏi không xem không thắc mắc, im lặng rời khỏi văn phòng.

Cái thứ đen thùi lùi kia... Hy vọng tổng giám đốc ăn xong không xảy ra việc gì.

Cầu chúa, như lai phật tổ, các chư vị thánh thần bốn phương tám hướng phù hộ cho boss nhà con tai qua nạn khỏi.

Cửa văn phòng đóng lại, Dịch Dương đứng dậy, đến trước bàn sô pha.

Canh còn đỡ nhìn màu biết ăn được.

Tôm bóc vỏ cũng không tệ, có thể nhìn ra đó là con tôm.

Còn cà chua hầm thịt bò nạm, đen thùi lùi, Hứa Tân Di không nói thì anh cũng nhìn không ra.

Dịch Dương im lặng một hồi lâu, giữa ở ăn và thùng rác, anh lựa chọn cho Hứa Tân Di một cơ hội.

Ăn đường nhứ chặt, hy sinh vì nghĩa gấp một miếng nhỏ nhét vào trong miệng.

Chuẩn bị tốt tinh thần ói ra, lại ngoài ý muốn phát hiện hương vị cũng không tệ lắm.

Xem ra trù nghệ của Hứa Tân Di có tiến bộ.

Nửa tiếng sau, Triệu Bản hồi hộp bước vào, nhìn hộp com trống rỗng nằm trên bàn ánh mắt, lo lắng nhìn về phía com áo gạo tiền của mình, à không là ông chủ của mình.

Xem ra tổng giám đốc thật sự rất yêu thiếu phu nhân, là tình yêu đích thực nha.

Hết chương 69

Review chương sau: Ông nội Dịch và Dịch phu nhân đến bệnh viện khám sức khỏe định kỳ. Hứa Vi Nhân tìm cơ hội chen vào, dẫn theo đứa bé, đến trước mặt hai người nói đó là con của Dịch Dương.

Ông nội Dịch và Dịch phu nhân sẽ giải quyết ra sao...???

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nữ Phụ Không Muốn Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Báo cáo kết quả xét nghiệm AND từ phía cảnh sát

Người có tuổi, sức khỏe hoặc nhiều hoặc ít cũng sẽ có chút bệnh tật, ông nội Dịch lúc còn trẻ làm lưng cực khổ, về già ốm đau bệnh tật cùng ủa đến.

Nằm suốt hai năm trong bệnh viện, một năm trước mới được chuyển về viện điều dưỡng, bắt buộc phải khám định kỳ mỗi tháng một lần.

Nhưng trong khoảng thời gian gần đây, báo cáo kiểm tra sức khỏe của ông nội Dịch dần dần chuyển tốt, bác sĩ nhìn kết quả kiểm tra của ông nội Dịch cũng càng ngày càng vui mừng.

"Ông à, sức khỏe gần đây của ông có chiều hướng chuyển biến rất tốt đẹp, chuyện này có quan hệ đến phương hướng trị liệu tinh thần, ông hãy cứ giữ vững tâm trạng này là được."

Dịch phu nhân yên tâm, mỉm cười, nói: "Bác sĩ Triệu nói như vậy thì tôi an tâm rồi."

"Dịch phu nhân cứ yên tâm, sức khỏe của ông khôi phục khá tốt, tiếp tục giữ vững thể xác và tinh thần vui vẻ, nhất định có thể sống lâu trăm tuổi."

Ông nội Dịch cười nói: "Không hy vọng xa vời được sống lâu trăm tuổi, hiện tại tôi chỉ hy vọng nhìn thấy cảnh Dịch Dương và Tân Di sớm khai chi tán diệp, làm ông già này trước lúc chết có thể bế lên thằng chất trai đã cảm thấy mãn nguyện rồi."

"Hiện tại tình cảm vợ chồng bọn chúng càng ngày càng tốt, qua không bao lâu ba được sẽ bế chất trai."

"Hy vọng được như thế."

Bác sĩ Triệu đưa Dịch phu nhân và ông nội Dịch cùng hai người trợ lý rời khỏi văn phòng, đứng trước cửa thang máy mà miệng còn mãi dặn dò ông nội Dịch cần chú ý những việc trong ngày.

"Được rồi bác sĩ Triệu, tôi đại khái đều đã nhớ kỹ, cậu có chuyện gì thì cứ đi làm đi, không cần đưa."

Bác sĩ Triệu mỉm cười rồi đi.

Ông nội Dịch thở dài, cười, nói: "Trong khoảng thời gian này ít nhiều có con và Tân Di, nên cái thân già này mới đỡ nhanh như vậy, lúc trước con còn không muốn Dịch Dương và Tân Di kết hôn, hiện tại thế nào?"

"Ba xem ba kia, hiện tại sao càng ngày ba càng thích lôi chuyện cũ ra nói vậy? Con bé Tân Di xác thật không tệ, phía trước là mất con bị mờ, ba yên tâm, sau này con sẽ đối xử tốt với con bé, có con ở đây, không ai có thể khi dễ con bé, ba vừa lòng chưa."

Đình ——

Cửa thang máy mở ra.

Trong thang máy, một cậu bé ba bốn tuổi đáng đứng dựa sát góc né tránh người lớn.

Dịch phu nhân và ông nội Dịch hơi ngăn người ra, nhìn cậu bé trong thang máy kia, bốn mắt liếc nhau.

"Đây là con cái nhà ai, sao lại để đi một mình ở nơi này?"

Cậu bé trong thang máy chậm rãi ngẩng đầu lên, một đôi mắt to đen nhánh ướt át nhìn thẳng vào bốn người lớn đang chuẩn bị đi vào trong thang máy, hừ lạnh một tiếng, quay đầu sang chỗ khác.

Bốn người bước vào thang máy.

Người lớn tuổi mà, đã lâu chưa thấy trẻ con, còn lớn lên đáng yêu như vậy, luôn luôn là mềm lòng, tò mò cười hỏi: "Cậu bạn nhỏ, sao chỉ có mình con ở đây thôi vậy?"

Đứa trẻ không trả lời cũng không để ý đến ông nội Dịch, Dịch phu nhân lại hỏi: "Cha mẹ con đâu?"

"Đang ở trên lầu."

Giọng nói của trẻ con rất non nớt còn chưa nói rõ ràng, nhưng thái độ rất tặc, không lễ phép, mắt không nhìn người, cho dù đáng yêu đáng yêu cách mấy cũng không có ai thích một đứa trẻ hỗn hào vô lễ, vừa thấy là biết bị người nhà chiều hư.

"Muốn đi tìm ba."

"Vậy ba con ở chỗ nào?"

"Ba đang đi làm ở công ty, muốn đi tìm ba, bắt ba chịu trách nhiệm đối với mẹ."

Dịch phu nhân nhìn ông nội Dịch.

"Con còn nhỏ như vậy, biết cái gì kêu là chịu trách nhiệm sao? Nhanh đi tìm mẹ của con đi, khẳng định mẹ của con cũng đang phát điên vì tìm con đó."

"Không đi, muốn tìm ba, muốn hỏi ba, tại sao mấy năm nay lại vứt bỏ mẹ con!"

Đình ——

Thang máy ngừng ở lầu một.

Dịch phu nhân đỡ ông nội Dịch, nói với trợ lý: "Anh dẫn đứa bé này đến khu tiếp tân đi, nhờ y tá giúp đỡ tìm mẹ và người nhà đứa nhỏ này."

Trợ lý nắm tay cậu bé, thấp giọng trả lời: "Dạ, phu nhân."

Nhưng đứa bé kia không muốn, túm thang máy vịn không chịu đi, hét lên: "Ông buông ra! Con muốn đi tìm ba! Muốn đi tìm Dịch Dương, hỏi tại sao lại muốn vứt bỏ mẹ con!"

Bước ra cửa thang máy, Dịch phu nhân và ông nội Dịch dừng bước chân.

"Dịch Dương?"

Ông nội Dịch dẫn đầu phản ứng, hỏi lại cậu bé kia: "Ba con tên là Dịch Dương?"

Án đường Dịch phu nhân nhíu chặt: "Ba, chắc là trùng tên trùng họ thôi?"

"Đúng vậy! Ba con tên là Dịch Dương, là ông chủ của tập đoàn Dịch thị!"

Đừng nhìn đứa bé này mới ba bốn tuổi, nhưng mở miệng, từng câu từng chữ một chút cũng không hàm hồ, đều nói được rõ ràng rành mạch.

Hai người trợ lý nghe xong ngu người tại chỗ, nhìn ông nội Dịch.

Ông nội Dịch là ai, là người đã lăn lê bò lết trong thương trường đầy mưu mô xảo quyệt, vừa nghe là biết có người cố ý dạy cho đứa bé này nói. Nếu không, một đứa bé ba bốn tuổi làm sao có thể tổ chức cú pháp rõ ràng thuận tai đến như vậy.

Sắc mặt trầm xuống, nhìn đứa bé, thiếu vài phần hiền lành, nhiều vài phần nghiêm khắc có thể nói là đề phòng cùng chán ghét.

"Cậu bạn nhỏ, ai nói cho con, ba của con tên là Dịch Dương?"

"Vừa rồi ở trên lầu nghe được, mẹ mang con tới bệnh viện làm xét nghiệm ADN, bác sĩ nói, Dịch Dương chính là ba của con!"

Ông nội Dịch ấn đường nhíu chặt, nắm chặt cây gậy trên tay.

Dịch phu nhân lo lắng nhìn sắc mặt ông nội Dịch, hỏi lại cậu bé kia: "Mẹ con ở lầu mấy? Ông bà đưa con đi lên được không?"

"Không, muốn đi tìm ba, mấy người đừng ngăn cản, tránh đường!" Cậu bé giương nanh múa vuốt, muốn nhào lên đẩy ông nội Dịch chạy ra bên ngoài.

"Đi tìm mẹ của con trước, sau đó sẽ mang con đi tìm ba." Sắc mặt ông nội Dịch càng trầm xuống, lại bước vào thang máy.

Rốt cuộc đứa bé còn nhỏ, vẫn là biết sợ, do do dự dự nói ra tầng lầu mẹ mình đang ở.

Thấy ông nội Dịch không phải nói giỡn, Dịch phu nhân cũng không dám lên tiếng.

Thang máy từ từ chạy lên trên, tới tầng lầu xét nghiệm ADN, cửa thang máy mới vừa mở ra, một người phụ nữ trẻ biểu tình hoảng loạn đứng ở trước cửa thang máy, thấy cậu bé đứng trong thang máy, nước mắt rơi đầy mặt lôi đứa trẻ ra khỏi thang máy, ngồi xổm xuống ôm vào trong lòng ngực.

"Đồng Đồng! Con đi đâu! Con làm mẹ sợ muốn chết!"

Đồng Đồng được mẹ ôm còn già mồm: "Con muốn đi tìm ba, hỏi ba tại sao mấy năm nay lại muốn vứt bỏ mẹ!"

"Con nói bậy gì đó?"

"Con đứng ở cửa nghe hết rồi, đừng nghĩ con là con nít nên cái gì cũng đều không hiểu, bác sĩ nói người có tên trong báo cáo xét nghiệm ADN chính ba con, con là con trai của ba Dịch Dương, đúng không?"

Người phụ nữ trẻ thờ dốc im lặng một lát, chú ý tới bốn người từ thang máy ra tới, ngẩng đầu, lau khô nước mắt, nắm tay Đồng Đồng, nói lời cảm ơn với ông nội Dịch.

"Thằng bé tuổi còn nhỏ, nghịch ngợm, cảm ơn ông dẫn thằng bé đến đây."

Nếp gấp trên trán của ông nội Dịch càng thêm khắc sâu, bốn người trong thang máy, đưa bé đó được trợ lý dẫn dắt, tại sao cô ta lại cảm ơn ông, mà không phải người đang nắm tay con trai cô ta.

"Cô là Hứa Vi Nhân?"

Hứa Vi Nhân cúi đầu cười nói: "Là tôi."

"Thằng bé nói cha của nó là Dịch Dương?"

Hứa Vi Nhân hơi giật mình, nhìn Đồng Đồng, cho thằng bé một ánh mắt cảnh cáo, cười tươi, nói: "Ông đừng nghe, trẻ con nói bậy thôi."

"Mẹ, con không nói bậy!"

Đồng Đồng thấy mẹ nói mình như vậy, tính tình nổi lên, không chịu đựng được nên hét lớn lên: "Con không phải trẻ con hai ba tuổi, con nghe rõ ràng rành mạch, Dịch Dương chính là ba con! Còn nữa, tờ báo cáo xét nghiệm ADN kia ở trong túi của mẹ, con nhìn thấy tận mắt!"

Hứa Vi Nhân làm bộ cho thằng bé một ánh mắt nghiêm khắc, nhưng trong lòng lại hồi hộp.

Đồng Đồng rút cổ, không phục lắm đành cảm miệng không nói lời nào.

Đứng ở một bên quan sát hết thấy, ông nội Dịch và Dịch phu nhân xem như đã nghe rõ.

Hứa Vi Nhân mang theo con trai tới bệnh viện làm xét nghiệm ADN, mà đối tượng xét nghiệm ADN, chính là Dịch Dương.

Ông nội Dịch vươn tay, ra lệnh: "Xét nghiệm AND, đưa cho tôi."

"Ông..."

"Tôi là ông Dịch Dương."

"Tôi là mẹ Dịch Dương."

Hứa Vi Nhân giật mình, vội che ở trước người Đồng Đồng, như sợ bọn họ sẽ bắt mất con cô ta vậy: "Thì ra là Dịch phu nhân và Dịch lão tiên sinh, trẻ con nói mọi người nghe một chút cho có là được, không thể coi là sự thật."

"Tôi còn chưa già cả tới mức mắt mờ hồ đồ, thật hay giả trong lòng tôi tự biết, cô đừng đứng đó khua môi múa mép."

Ông nội Dịch lấy khí thế trong thương trường mấy chục năm nay ra, mặt mũi tự mang mũi nhọn, hơi có sát khí, làm người khó có thể nhìn thẳng, ra lệnh thêm lần nữa: "Xét nghiệm AND, đưa cho tôi, đừng để tôi hành động."

Hứa Vi Nhân do dự cũng im lặng.

"Cô phải biết rằng, tôi muốn có được tờ xét nghiệm ADN trên tay cô, cũng không cần nhất thiết phải thông qua chính tay cô đưa tôi mới có thể lấy được..."

Hứa Vi Nhân cắn chặt môi dưới, từ trong túi xách lấy ra một tờ xét nghiệm ADN, khép mắt nhủ mảy đưa cho ông nội Dịch. Biểu tình như bị ép buộc, bị ức hiếp, ông nội Dịch nhìn càng không ưa.

"Bốn năm trước, cái đêm trước khi con ra nước ngoài định cư, uống quá say nên được bạn bè đưa đến khách sạn Hilton, người bạn đó có khả năng đưa sai phòng, đưa con đến trong phòng Dịch Dương. Con uống nhiều quá, Dịch Dương cũng uống nhiều, đêm đó không biết đã xảy ra cái gì... Sáng sớm hôm sau, con phát hiện..."

Hứa Vi Nhân không nói tiếp, như gặp phải chuyện khó có thể mở miệng nói thành lời.

"Con định cư ở Mỹ không bao lâu, thì phát hiện bản thân mang thai."

Ông nội Dịch tùy ý nhìn nhìn, quan sát sắc mặt cô ta: "Chuyện tôi đại khái đã hiểu, tờ báo cáo xét nghiệm này tôi tạm thời giữ, mấy người làm xét nghiệm AND kia nếu dám làm giả, kết quả... Đến lúc đó, cô và mấy bác sĩ kia tự giải quyết cho tốt."

Nói xong, xoay người chuẩn bị rời đi.

Hứa Vi Nhân biểu tình đầy nôn nóng gọi lại: "Nếu Đồng Đồng thật sự là con trai của Dịch Dương thì sao?"

Ông nội Dịch quay đầu lại, nhìn cô, đáy mắt đầy sát khí làm không khí xung quanh kết băng, hiện ra nồng đậm cảnh cáo.

"Tôi sẽ liên lạc lại, nhưng trước khi biết kết quả, cô và đứa con đó của cô đều không được quyền xuất hiện trước mặt Dịch Dương và Tân Di. Nếu không, đừng trách tôi không khách sáo với mẹ con cô!"

Dịch phu nhân âm trầm liếc mắt nhìn Hứa Vi Nhân, đỡ ông nội Dịch rời đi.

Cửa thang máy chậm rãi khép lại, Đồng Đồng ngửa đầu nhìn Hứa Vi Nhân: "Mẹ, bọn họ là người nhà của ba hả?"

Hứa Vi Nhân không hề chớp mắt nhìn cửa thang máy, nói: "Đúng vậy, bọn họ là người nhà của ba con, nhưng có một người phụ nữ cản trở mẹ con mình gặp ba, cũng không cho con nhận ba. Bằng không mẹ con mình đã vào ở chung với ba con."

"Người phụ nữ đó là ai? Tại sao lại không cho mẹ con mình được gặp ba? Tại sao người đó lại độc ác đến như vậy?"

Hứa Vi Nhân ngồi xổm xuống vuốt khuôn mặt nhỏ đầy non nớt của Đồng Đồng, nói: "Đồng Đồng, đừng hỏi, sau này mẹ sẽ nói cho con biết tất cả."

Đợi có kết quả, cô sẽ chờ Dịch Dương ly hôn với Hứa Vi Nhân, đập cô ta xuống vũng bùn. Khi đó cô sẽ hiện ngang ngời trên vị trí thiếu phu nhân nhà họ Dịch, con trai của cô sẽ là người thừa kế gia sản trăm tỷ. Lúc đó còn có ai dám nói gì đó với cô, cô muốn đâm đạp tất cả lũ người khi dễ cô.

Đồng Đồng nhìn Hứa Vi Nhân, nặng nề gật đầu.

Trong thang máy, không có một ai nói chuyện.

Thẳng đến khi lên xe, ông nội Dịch mới trầm giọng nói: "Gọi Dịch Dương trở về nhà ngay."

"Ba, chuyện này..."

"Ba nói, gọi Dịch Dương trở về nhà ngay!"

Không thể cãi lời, Dịch phu nhân đành gọi điện thoại cho Dịch Dương, kêu anh hiện tại về nhà một chuyến.

Nhận được cuộc gọi từ mẹ, Dịch Dương còn không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng ông nội kêu anh về nhà, nhất định là có việc gấp.

Nhanh chóng chạy về nhà, mới vừa vào cửa đã nhận thấy được không khí trong nhà không thích hợp.

Bác Trần nói cho anh ông nội đang ở trong phòng làm việc trên lầu chờ anh, cũng ra hiệu bằng ánh mắt cho anh, kêu anh cẩn thận.

Dịch Dương im lặng lên lầu, đáy lòng lại đầy nghi hoặc, không biết ông nội tìm anh có chuyện gì?

Đi vào phòng, ông nội Dịch và Dịch phu nhân đang ngồi ở trên ghế sofa, biểu tình nghiêm túc, thấy anh vào cửa, đẩy một phần báo cáo xét nghiệm ADN ra ở trước mặt Dịch Dương.

Ông nội Dịch nắm chặt gậy chống, ánh mắt nghiêm khắc nhìn Dịch Dương: "Nhìn đi, sau khi xem xong thì giải thích rõ ràng cho ông, rốt cuộc mọi chuyện là sao?"

Từ trước đến nay, ông nội Dịch không thích những thành phần trong nhà có tiền lại không biết tiến tới chỉ biết ăn chơi trác táng.

Lúc ông còn trẻ thường xuyên nhìn thấy những thành phần đó ỷ vào trong nhà có tiền làm xằng làm bậy, vung tiền như rác, điên cuồng chơi đàn bà, kết cục mấy người đó ra sao, ông tận mắt nhìn thấy, không một ai trong đó có kết cục tốt.

Toàn tan nhà nát cửa vì đàn bà, không thì dính vào hút chích, có người còn ngồi xổm trong nhà lao. Ông rút ra kinh nghiệm, một gia tộc muốn kéo dài sự giàu có, thì tuyệt đối không thể xuất hiện một cái ăn chơi trác táng trong nhà.

Cho nên, từ nhỏ đến lớn, ông nội Dịch dạy dỗ tương đối nghiêm khắc đối với cha của Dịch Dương và Dịch Dương.

Dịch Dương nhìn thoáng qua tờ xét nghiệm ADN, ánh mắt dừng lại ở năm chữ màu đỏ đậm được đóng dấu to dùng "xác nhận là con ruột".

"Hôm nay mẹ đi với ông con đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe định kỳ, trùng hợp gặp một đứa trẻ gọi là Đồng Đồng, thằng bé nói đi với mẹ đến bệnh viện làm xét nghiệm AND. Mẹ và ông cũng gặp được mẹ đứa bé đó, là người con quen, chính là Hứa Vi Nhân. Cô ta nói đứa trẻ đó là của con, bốn

năm trước từng có một đêm tình với con, tờ xét nghiệm ADN cũng là lấy từ trên tay cô ta lại đây."

Dịch Dương thả tờ xét nghiệm ADN kia xuống, giọng điệu bình tĩnh trước sau như một, nghe không ra có bất kỳ phập phồng dao động nào.

"Thật là vừa khéo?"

"Con có ý gì?"

"Bệnh viện lớn như vậy, tại sao lại đưa trẻ đó lại vừa khéo đụng vào mọi người."

"Ý của con là...?"

Dịch Dương giải thích nói: "Mẹ, tờ xét nghiệm ADN này là giả, tất cả đều là âm mưu kế hoạch của Hứa Vi Nhân."

Dịch phu nhân và ông nội Dịch nhìn nhau: "Sao con biết đây là giả?"

"Lần trước, con và Tân Di đến dự tiệc tại nhà họ Giang, Hứa Vi Nhân cũng từng đưa cho con một tờ xét nghiệm AND giống như vậy. Con đã điều tra qua, là giả. Hơn nữa, cô ta hãm hại đây Tân Di vào bể bơi, người đàn bà Hứa Vi Nhân này tâm địa độc ác, không phải loại người tốt đẹp như bề ngoài."

"Đẩy Tân Di xuống nước? Chính là tiệc sinh nhật của Giang Thành?"

"Đúng vậy."

Ông nội Dịch vỗ mạnh cái bàn, tức giận mắng: "Người đàn bà này quả thực độc ác! Con làm rất đúng, nên phong sát cô ta!"

"Nhưng tại sao cô ta lại muốn tiếp tục bịa đặt đến trước mặt ông và mẹ?"

"Có thể là cảm thấy mẹ và ông nóng lòng muốn ôm cháu, cho nên dùng chiêu xét nghiệm ADN này lừa hai người..."

"Đúng rồi."

Ông nội Dịch dựa vào mấy câu này của Dịch Dương cũng đã phán đoán ai đúng ai sai, Dịch Dương chính là đứa cháu đích tôn do chính tay ông nuôi lớn, thẳng bé nói dối hay nói thật, trong lòng ông rõ ràng hơn ai hết.

"Tờ xét nghiệm ADN này mặc kệ là thật là giả, tuyệt đối không thể để Tân Di biết."

"Đúng, đúng, đúng..."

Dịch phu nhân cũng vội nói xem vào: "Chuyện này trăm triệu không thể để Tân Di biết, con bé rất háo thắng, tâm tư lại tinh tế, con mà để con bé biết việc này, không biết con bé sẽ làm cái gì nữa đâu..."

Vết nhăn giữa trán của ông nội Dịch nhú chặt, nặng nề thờ dài: "Chuyện này cứ như vậy đi, nhất định không được để Tân Di biết, Dịch Dương, con bận chuyện công ty, chuyện này để ông và mẹ con giải quyết, con không cần phải xen vào."

Dịch phu nhân đồng ý: "Đúng vậy, chuyện này con không cần phải xen vào, mấy năm nay, loại đàn bà giống Hứa Vi Nhân mẹ nhìn thấy nhiều, cũng nghe thấy nhiều, mẹ giúp con giải quyết."

Nghe ông nội Dịch và Dịch phu nhân nói như vậy, Dịch Dương gật đầu, đồng ý.

Chuyện này ông Dịch không trì hoãn lâu, không muốn kéo dài sự xảy ra nhiều chuyện rắc rối khác. Ngay ngày hôm sau, đã mang theo mẫu máu của Dịch Dương đến một bệnh viện tư nhân có thể tin tưởng được.

Cũng mang theo mẹ con Hứa Vi Nhân lại đây.

Loại trường hợp này, trẻ con không nên biết nhiều, sau khi y tá rút một ống máu, đã dẫn thẳng bé sang phòng cách vách nghỉ ngơi.

"Lão tiên sinh..."

"Chuyện này nếu tôi đã biết, sẽ nhất định tra đến cùng, cô nói đứa nhỏ này là của Dịch Dương, như vậy hôm nay, ở dưới mí mắt của tôi, lại làm một lần xét nghiệm AND, tôi muốn mọi chuyện rõ ràng minh bạch."

Hứa Vi Nhân biết, hiện tại là thời khắc mấu chốt, cô không sợ nghiệm xét nghiệm ADN, chỉ cần ông nội Dịch nguyện ý sau khi có kết quả xét nghiệm ADN, cho con cô một danh phận là được.

"Vậy nếu, Đổng Đổng thật sự là cháu cố của ông thì sao? Ông sẽ cho thẳng bé vào họ khẩu nhà họ Dịch..."

Ông nội Dịch liếc cô, cắt ngang: "Trừ khi tôi chết."

"Chỉ có con của Tân Di mới là cháu cố của tôi, chỉ có vợ hợp pháp của cháu nội tôi mới có tên trong hộ khẩu, chỉ có con do Hứa Tân Di sinh, tôi mới nhận làm cháu. Đương nhiên, nếu đợi lát nữa kiểm tra ra, thật sự là con của Dịch Dương, tôi cũng sẽ không bạc đãi mẹ con hai người."

"Nhà họ Dịch có rất nhiều bất động sản, mẹ con hai người chọn một căn vào ở đi. Tôi chỉ chu cấp tiền ăn học cho đứa nhỏ, sau khi tròn mười tám tuổi thì tự sinh tự diệt."

Ý nói, mặc kệ đứa nhỏ có phải là con của Dịch Dương hay không, nhưng con ngoài giá thú đều không thể đặt chân vào hộ khẩu nhà họ Dịch, nhưng sẽ cho một căn nhà để sống, và chỉ chu cấp đến năm đứa trẻ đó tròn mười tám tuổi.

Hứa Vi Nhân sắc mặt trắng bệch, toàn thân run rẩy, làm cách nào cũng ngăn không được.

Cô có chết cũng chưa từng nghĩ tới, một ông già tóc trắng xóa, lại không hề có kiên nhẫn và tình cảm dành cho trẻ con như vậy, rõ ràng là huyết thống nhà họ Dịch, tại sao lại muốn nuôi nấng ở bên ngoài mà không phải ở trong nhà họ Dịch?

Một căn nhà, một số tiền chu cấp đến năm mười tám tuổi... Chỉ có như vậy mà muốn đuổi cổ mẹ con cô sao?

"Lão tiên sinh, nếu là bởi vì tôi, tôi có thể bảo đảm với ông, chỉ cần ông cho phép Đồng Đồng bước vào nhà họ Dịch, sau này tôi có thể không liên lạc Đồng Đồng nữa, hoàn toàn cắt đứt quan hệ."

Dịch phu nhân cười khinh miệt.

"Tôi thường xuyên nghe nói vợ chồng ly hôn, cho dù người mẹ không cần gia sản cũng muốn con, không biết có bao nhiêu người mẹ khóc lóc vang xin chỉ để đoạt được quyền nuôi nấng. Tại sao đến lượt Hứa tiểu thư, lại tình nguyện đoạn tuyệt quan hệ, cũng muốn nhét con mình vào nhà họ Dịch? Huống chi còn là đứa con trai do chính cô tự nuôi dưỡng trong suốt bốn năm, Hứa tiểu thư thật nhân tâm!"

Hứa Vi Nhân cắn chặt môi dưới. Đó là một miếng thịt rơi từ trên người cô xuống, sao cô có thể nhẫn tâm đoạn tuyệt quan hệ mẹ con với thằng bé, từ đây chỉ là người lạ.

Nhưng cái chính là thái độ cứng đờ cùng thờ ơ của ông nội Dịch, nói rõ ràng, cô chỉ có thể dùng cái này làm lợi thế, ý đồ hòa tan trái tim sắt đá kia của ông nội Dịch.

"Tôi xác thật không đành lòng, nhưng lúc thằng bé còn rất nhỏ, vẫn luôn hỏi tôi ba của bé ở nơi nào, ở nhà trẻ bé bị bạn bè cùng tuổi khi dễ, nói bé là đứa con hoang không ba, mỗi lần tôi đến đón thằng bé đều..."

Hứa Vi Nhân im lặng, sửa sang lại cảm xúc, thở sâu, nói: "Cho nên bất luận như thế nào, tôi cũng không thể làm thời thơ ấu của thằng bé có thiếu hụt, tôi nhất định phải tìm ba cho con tôi."

"Thì ra là như thế này sao..."

Dịch phu nhân cười lại không đạt đáy mắt: "Vậy ý Hứa tiểu thư nói là tôi trách oan cô phải không?"

Hứa Vi Nhân nghẹn ngào không nói gì.

Hồi lâu, mới nhìn về phía ông nội Dịch.

"Lão tiên sinh, tôi là thật sự rất muốn làm Đồng Đồng có một gia đình, tôi không sao cả, chỉ cần Đồng Đồng hạnh phúc là được. Nếu nguyên nhân chính là bởi vì Dịch thiếu phu nhân, tôi có thể đi cầu cô ấy, tôi cũng có thể giải thích với cô ấy. Năm đó thật sự là Dịch Dương say rượu không biết gì nên mới... Bất kỳ yêu cầu nào từ cô ấy tôi cũng đều có thể tiếp thu!"

Ông nội Dịch chậm rãi mở đôi mắt: "Hứa tiểu thư, xin cô nhận biết rõ ràng một điều, hiện tại chuyện này và Tân Di không có một chút quan hệ, cô đừng chuyện gì cũng đều đẩy lên trên người con bé, còn nữa, không cho Đồng Đồng vào cửa chính là tôi, cô đi cầu xin con bé làm gì?"

"Tôi chỉ là..."

"Được rồi, cô nói nhiều như vậy tôi nghe cũng đủ rồi, cũng hiểu rồi, cô muốn cho Đồng Đồng vào cửa, vậy phải đợi có kết quả giám định, trước đó tôi hy vọng cô yên lặng một chút, đừng quấy rầy đến người khác."

Hứa Vi Nhân bị đánh gãy lời nói, trên mặt xanh trắng đan xen, nhưng bị sự uy nghiêm của ông nội Dịch áp bức, đành phải im miệng, chờ đợi kết quả xét nghiệm ADN.

Kết quả xét nghiệm ADN yêu cầu 7 đến 10 tiếng, nhưng có mặt của ông nội Dịch, bệnh viện nhanh chóng hoàn thành càng sớm càng tốt, cho nên chỉ sau ba tiếng đã có kết quả.

Ngồi yên trong ba giờ, toàn bộ trong phòng nghỉ không một ai phát ra tiếng động ngoài âm thanh hít thở. Sau khi chờ đợi trong ba tiếng, kết quả xét nghiệm ADN đã được đưa đến tận tay ông nội Dịch.

Nét mặt Hứa Vi Nhân nhìn không ra bất kỳ cảm xúc hoảng loạn gì.

Xét nghiệm ADN cô đã làm hai lần, Đồng Đồng chính là con của Dịch Dương, không có khả năng xảy ra sai lầm.

Ông nội Dịch nhìn kết quả xét nghiệm, tám chữ to đùng "xác nhận không có quan hệ huyết thống" được đóng mộc đỏ đưa cho Hứa Vi Nhân xem.

"Hứa tiểu thư, tôi không biết ngày hôm qua tại sao cô lại muốn đưa tờ xét nghiệm ADN giả kia cho tôi, nhưng hiện tại tôi nghĩ mọi chuyện đã quá rõ ràng, đứa trẻ không phải là con ruột của Dịch Dương, càng không có chút dính dáng gì đến huyết thống nhà họ Dịch."

"Xác nhận không có quan hệ huyết thống" tám chữ cái được đóng mộc đỏ to giống như tám lưỡi dao sắc bén đâm mạnh vào trong tim Hứa Vi Nhân.

Cô lắc đầu, không thể tin tưởng, hét lên: "Không có khả năng! Tuyệt đối không có khả năng! Tôi mang thằng bé đi làm xét nghiệm AND đến hai lần. Cả hai đều cho ra kết quả là của Dịch Dương, sao có thể vừa đến cái bệnh viện này, kết quả không phải của Dịch Dương là sao?"

Dịch phu nhân mỉm cười, nói: "Hứa tiểu thư, đây cũng là điều chúng tôi muốn hỏi cô, tại sao kết quả giám định của ba bệnh viện lại không giống nhau? Nhưng không sao, chúng tôi đã giữ tờ xét nghiệm AND của bệnh viện kia làm bằng chứng để báo cảnh sát, tôi nghĩ cảnh sát sẽ điều tra rõ ràng, rốt cuộc cái nào thật, cái nào là giả."

Ông nội Dịch và Dịch phu nhân nói những gì, Hứa Vi Nhân một chữ cũng không nghe lọt tai. Trong mắt chỉ có tám chữ cái đỏ tươi nằm trên tờ báo cáo xét nghiệm ADN kia.

Xác nhận không có quan hệ huyết thống.

"Không có khả năng! Đứa trẻ là của Dịch Dương, Đồng Đồng là con trai ruột của Dịch Dương! Buổi tối ngày đó tôi có cảm giác, ngày hôm sau tỉnh lại, tôi cũng xác thật là ở trong phòng Dịch Dương. Tôi hỏi qua nhân viên khách sạn, người ở trong phòng đó xác thật là Dịch Dương..."

Cô chậm rãi lắc đầu, không chấp nhận được sự thật này: "Không đúng, thằng bé chính là của Dịch Dương, báo cáo xét nghiệm ADN này là giả!"

Hứa Vi Nhân nhìn ông nội Dịch, đôi mắt đỏ hơn phân nửa, hét lên: "Nhất định là hai người lừa gạt tôi! Máy người không muốn Đồng Đồng vào nhà họ Dịch. Cho nên mấy người kêu bác sĩ làm giả xét nghiệm ADN tới lừa gạt tôi!"

"Được, nếu cô nhận định xét nghiệm ADN là giả, không sao..."

Ông nội Dịch nhìn Dịch phu nhân, phản phó: "Báo cảnh sát."

Dịch phu nhân gật đầu, ra cửa kêu trợ lý báo cảnh sát.

Thực mau, cảnh sát đã tới bệnh viện.

Sau khi hiểu biết mọi chuyện, ông nội Dịch yêu cầu cục cảnh sát làm thêm một lần xét nghiệm ADN.

Cảnh sát đồng ý, cũng mang theo mẫu máu của Dịch Dương và mẫu máu của con trai Hứa Vi Nhân về cục cảnh sát.

"Hứa tiểu thư, tôi nghĩ chắc cô sẽ vừa lòng với kết quả từ cục cảnh sát."

Hứa Vi Nhân vẫn kiên cường trấn định: "Tôi đương nhiên tin tưởng cảnh sát."

"Vây là tốt rồi, chúng ta chờ kết quả kiểm tra từ phía cảnh sát."

Đêm nay, Hứa Vi Nhân trắng đêm chưa ngủ, trong đầu đều nhớ đến tám chữ cái đỏ to đùng kia.

Xác nhận không có quan hệ huyết thống.

Sau khi rời khỏi bệnh viện, cô gấp gấp gọi điện cho Giang Hoài, hỏi anh tại sao lại thế này.

Nhưng từ sau khi gây chuyện ở nhà họ Giang, Giang Hoài không có liên lạc với cô nữa, thậm chí ngay cả điện thoại của cô cũng không tiếp.

Tối giờ khắc này, Hứa Vi Nhân như hiểu rõ ràng mọi chuyện.

Tưởng rằng đã nắm chặt một người, đùa bỡn trong lòng bàn tay, thật ra chỉ là do anh ta cho phép cô đùa bỡn.

Hiện tại anh ta mệt mỏi, không muốn chơi nữa, cảm thấy cô đã không có giá trị lợi dụng, một chân đá cô văng ra khỏi cuộc sống anh ta.

Thiệt tình đối thiệt tình, đây là những gì Giang Hoài đã từng nói với cô trong khoảng thời gian cô nghĩ rằng anh ta yêu cô say đắm, cô muốn gì anh ta cũng chiều...

Cũng không sai.

Thật là thiệt tình đối thiệt tình.

Cô không có yêu, thì làm sao có thể đổi lấy con tim chân thành của Giang Hoài?

Tự cho là đúng, xứng đáng bị người khác chơi đến xoay quanh.

Buổi trưa ngày hôm sau, cục cảnh sát báo cáo kiểm tra ra tới kết quả, kêu mọi người có liên quan đến sở, công bố báo cáo kết quả xét nghiệm ADN trước mặt mọi người.

"Dịch lão tiên sinh, theo kết quả báo cáo xét nghiệm ADN biểu hiện, cháu trai Dịch Dương của ông, và cậu con trai tên Đồng Đồng của Hứa Vi Nhân tiểu thư, không có quan hệ cha con."

Ông nội Dịch gật đầu cảm ơn.

"Nhưng là Hứa tiểu thư lại nói, từng làm hai lần xét nghiệm ADN ở hai bệnh viện khác nhau, kết quả đều chỉ con trai của cô ta và cháu trai tôi là quan hệ cha con. Tôi có lý do tin tưởng đây không phải là ngẫu nhiên, hy vọng cảnh sát có thể giúp tôi phá giải câu đố này."

"Chúng tôi sẽ mau chóng tiến hành điều tra."

"Phiền toái."

Dịch phu nhân đỡ ông nội Dịch đứng dậy.

Hứa Vi Nhân cầm tờ giấy xét nghiệm ADN, thất hồn lạc phách ngồi tại chỗ, tay chân run rẩy, hốc mắt đỏ bừng, tinh thần và sức lực toàn thân đang trong trạng thái tan vỡ.

"Hứa tiểu thư, nếu mẹ con cô và Dịch Dương không có quan hệ, như vậy về sau, xin cô đừng bao giờ xuất hiện ở trước mặt Dịch Dương và Tân Di, càng không cần vì bước vào nhà họ Dịch mà tìm mọi cách thương tổn Tân Di, phá hư quan hệ vợ chồng hai đứa. Nếu không, không đơn giản chỉ là phong sát bình thường như vậy thôi đâu!"

Ông phải nhanh chóng làm hai đứa cứng đầu cuồng công việc kia có cháu cho ông bằng mau mau mới được. Sau lâu như vậy mà hai đứa còn chưa có tin tức gì là sao?

Hay Dịch Dương có vấn đề, làm nhiều quá t*ng trùng yếu?

Không được, ngày mai phải mang nó đến bệnh viện kiểm tra ông mới yên tâm!!!!

Haizzz!!! Hai đứa đó còn để cái thân già này lo đến chừng nào nữa đây.

Hết chương 70

Ad có lời muốn nói: Thật ra, bệnh viện không làm giả báo cáo, mà là do HVN nhận định mẫu tóc kia là của Dịch Dương thôi. Kết quả 2 tờ xét nghiệm ADN trước của cô ta là thật, chẳng qua đó là của người đàn ông khác, không phải mẫu của Dịch Dương thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nữ Phụ Không Muốn Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Trò chơi trong gameshow

Từ cục cảnh sát ra tới, Hứa Vi Nhân dẫn độn về nhà.

Người giữ trẻ đang ở phòng khách chơi với Đồng Đồng, thấy Hứa Vi Nhân về, Đồng Đồng ném đồ chơi trong tay xuống, chạy như bay nhào vào trong lòng ngực Hứa Vi Nhân.

"Mẹ về rồi"

Căng chân bị Đồng Đồng ôm, Hứa Vi Nhân đột nhiên hoàn hồn, cúi đầu nhìn Đồng Đồng đang ngửa đầu nhìn cô bằng đôi mắt trong sáng đen nhánh kia.

Đôi mắt cũng thật xinh đẹp, đáy mắt như đang cất giấu ngôi sao.

"Mẹ làm sao vậy?"

Hứa Vi Nhân phản ứng lại, nghiêng đầu chà lau nước mắt trên mặt, ngồi xổm xuống ôm bé: "Mẹ không có việc gì, chỉ là hơi mệt."

"Là có người khi dễ mẹ sao?"

"Không có, ai dám khi dễ mẹ? Mẹ có Đồng Đồng bảo vệ nha."

"Đúng! Không có người sẽ dám khi dễ mẹ, Đồng Đồng bảo vệ mẹ!"

Hứa Vi Nhân vuốt khuôn mặt nhỏ đầy non nớt của Đồng Đồng, cười khổ nói: "Con chơi tiếp với cô nha, để mẹ làm xong công việc sẽ chơi với con sau, được không nè?"

Đồng Đồng thực hiểu chuyện, gật đầu: "Dạ."

Nói xong, nhảy nhót chạy tới phòng khách tiếp tục chơi trò chơi trò chơi với cô giữ trẻ.

Hứa Vi Nhân thở sâu, đổi giày đi vào phòng ngủ, đóng lại cửa phòng, khóa trái.

Cô không biết tại sao kết quả xét nghiệm ADN tại cục cảnh sát lại như thế này? Tuy Giang Hoài đã từng tận tay giao báo cáo xét nghiệm ADN cho cô, nhưng đề phòng Giang Hoài lừa mình, cô cũng đã lén lấy mẫu đến bệnh viện làm xét nghiệm ADN, tại sao kết quả lại như thế này?

Giang Hoài lừa cô?

Nếu Đồng Đồng không phải con của Dịch Dương, như vậy cái đêm định mệnh bốn năm trước...

Hứa Vi Nhân không thể tiếp thu sự thật này.

Cô lại lần nữa thử gọi cho Giang Hoài, cuộc gọi gần nhất là Giang Hoài, thông tin hiển thị đã gọi 53 lần, nhưng vẫn không tiếp máy.

Giang Hoài không muốn nhận điện thoại của cô.

Mở ra thông tin, vuốt tìm số điện thoại của Giang Hoài, vuốt tới một con số xa lạ, tay bỗng khựng lại.

Đây là lần trước tham gia tiệc sinh nhật Giang Thành, cô nhân cơ hội lưu lại số máy nhà họ Giang.

Lúc trước nếu Giang Hoài không tìm tới cô, thì sẽ tuyệt đối không có chuyện cô làm thất bại kế hoạch của anh ta, anh ta cũng không dễ như trở bàn tay mà một dao cắt đứt hoàn toàn quan hệ với cô như vậy.

Cô cắn chặt răng bấm gọi số nhà họ Giang.

Khi Hứa Vi Nhân gọi điện thoại, ba cha con nhà họ Giang đang hoà thuận vui vẻ ngồi vây quanh ở trên bàn cơm.

Đương nhiên, bốn chữ hoà thuận vui vẻ chỉ là đối với Giang Thành và Giang Hoài.

"Niệm Niệm, tôi, đã rất lâu con chưa trở về cùng nhau ăn bữa cơm do di Triệu làm, con thích cá hấp gừng, thử xem còn có giống hương vị ngày trước hay không?" Giọng điệu mang theo chút ý tứ lầy lòng.

Nhưng Giang Niệm không hề cảm kích, cậu ngồi ở phía tay phải Giang Thành, cúi đầu nghiêm túc ăn cơm, ngoảnh mặt làm ngơ đối với thịt cá Giang Thành kẹp cho cậu, nhìn thức ăn xếp thành đồng ở cái đĩa trước mặt, không nhúc nhích động đũa thức ăn trong đĩa, chỉ lo gấp thịt gà ở trước mặt mình.

Giang Thành cũng không giận, ngược lại cười hỏi: "Hiện tại khẩu vị thay đổi? Không thích ăn cá?"

Giang Hoài gấp miếng cá đặt vào trong chén Giang Niệm: "Anh ăn một miếng, vẫn là hương vị trước kia, em nhất định sẽ thích."

Giang Niệm không thích người khác kẹp thức ăn vào trong chén, cảm thấy không sạch sẽ, cau mày kẹp ra ngoài, Giang Hoài uy hiếp ho khan một tiếng.

Chiếc đũa đang kẹp miếng cá lên chuẩn bị quăng vào cái đĩa trước mặt, nghe anh mình ho khan, im lặng, nhét vào trong miệng, nhai nuốt.

Giang Thành trừng mắt liếc Giang Hoài.

Giang Hoài bị trừng đến bất đắc dĩ, đành phải nhấc tay đầu hàng.

Ông già nhà mình thích làm như thế nào thì cứ làm như thế đó đi.

Giang Thành ngồi ở vị trí chủ nhà, không ăn một miếng nào, đôi mắt dính ở trên người Giang Niệm, tầm mắt chưa từng di chuyển, nhìn chiếc cầm gậy nhọn của Giang Niệm, ấn đường nhíu lại: "Giang Hoài, con nhìn Niệm Niệm có phải gầy hay không? Có phải gần đây lượng công việc rất nhiều, không có thời gian ăn cơm?"

"Ba nhìn lầm rồi, không ốm, con thấy nó cao hơn còn mập lên."

"Còn ở độ tuổi phát triển phải ăn nhiều một chút."

Giang Niệm cúi đầu ăn cơm, không trộn lẫn đề tài, cũng không mở miệng nói chuyện, như ăn cơm chính là nhiệm vụ mà cậu cần hoàn thành.

Có người hầu tới, nói có người gọi điện thoại tìm Giang Hoài.

Giang Hoài không dừng bữa, chỉ hỏi: "Ai?"

"Tiểu thư kia chưa nói, chỉ là nói tìm thiếu gia có việc gấp."

"Cắt."

"Dạ."

Người hầu đi trở lại phòng khách, báo cho Hứa Vi Nhân: "Xin lỗi tiểu thư, thiếu gia hiện tại không có thời gian, mời cô gọi điện thoại lại sau."

Nói xong, cắt đứt cuộc gọi ngay.

Giang Niệm đã ăn xong bữa cuối cùng trong chén, nói: "Đã ăn no."

"Mới ăn một chén cơm đã no? Ba kêu đi Triệu bối thêm một chén nữa cho con."

Giang Niệm gác bữa, đứng dậy.

Ghế mạ sắt trên nền sàn cẩm thạch tạo ra âm thanh bén nhọn chói tai, không nói một lời ngoảnh mặt đi ra cửa.

"Giang Niệm!" Giang Thành đứng dậy kêu cậu.

Giang Hoài vội gác bữa đứng dậy: "Ba đừng nóng vội, để con đi."

Ở cửa chặn đứng bước chân của Giang Niệm, ấn đường nhíu chặt, thấp giọng nói: "Sao lại thế này, không phải đã đồng ý với anh về nhà ăn bữa cơm sao? Đừng cáu kỉnh."

"Nhưng em đã ăn xong rồi."

Biểu tình lạnh nhạt nhìn Giang Hoài: "Em đi về trước."

"Không được đi! Sao lại không lễ phép như vậy? Người lớn còn chưa có ăn xong..."

"Để thằng bé đi đi." Không biết khi nào Giang Thành đã xuất hiện ở phía sau hai người, nhìn Giang Hoài lắc lắc đầu.

Giang Niệm hơi khép mắt, làm như không thấy ba mình, cũng không liếc mắt nhìn một cái, vòng qua Giang Hoài đi ra ngoài.

Ngoài cửa trời đổ mưa lâm râm, có người hầu căng ra dù ra, Giang Niệm không cần, đi thẳng vào trong mưa, thực mau đã biến mất ở trong bóng đêm đen nhánh.

Giang Thành im lặng nhìn theo một lúc lâu không có động tĩnh nào, Giang Hoài lo lắng nhìn ba mình: "Ba, bên ngoài lạnh, ba vào nhà đi."

Có gió lạnh thổi từng cơn, bóng dáng thân thể khô hốc của Giang Thành càng thêm cô độc, xoay người lên lầu: "Đừng đi theo, ba muốn ở một mình."

Giang Hoài ngừng chân, đứng ở phía sau nhìn bóng dáng già nua của ba mình.

Người hầu bước lên: "Thiếu gia, vẫn là vị tiểu thư kia, hỏi thiếu gia có..."

Giang Hoài không kiên nhẫn nhìn người hầu kia, đáy mắt tối tăm vừa nhìn là biết đang vô cùng tức giận: "Sau này cô ta có gọi đến cũng đừng nói cho tôi."

Người hầu vội vàng cúi đầu trả lời: "Dạ."

Giang Thành lên lầu, vào phòng ngủ, cầm một tấm ảnh gia đình từ trên bàn lên, ảnh chụp Giang Niệm hồi còn nhỏ, được ông ôm vào trong ngực, về mặt ngày thơ đáng yêu cười tươi như ánh mặt trời. Bên cạnh ông là một người phụ nữ dịu dàng xinh đẹp, đang ôm lấy cánh tay ông. Giang Hoài đã thành niên, dáng người cao lớn đứng ở bên cạnh người phụ nữ.

Khóe miệng của ông mỉm cười đầy chua xót, ngón tay cái vuốt ve gương mặt người phụ nữ tươi cười rạng rỡ đang nép vào người ông trên ảnh chụp.

"Hôm nay anh và Niệm Niệm ngồi ăn cơm chung một bàn, anh biết thân thể của mình sắp chẳng được bao lâu, chắc có lẽ cũng không có bữa cơm nào như hôm nay nữa... Đã sáu năm, thằng bé vẫn chưa tha thứ cho anh, cũng không biết... Trước lúc anh chết có được thằng bé tha thứ hay không nữa? Em đừng gấp, lại thêm đoạn thời gian anh sẽ đi gặp em, em nhớ chờ anh, anh sẽ tự mình quỳ xuống xin lỗi em vì những tội nghiệt mà anh đã làm với"

hai mẹ con..."

Trái tim co rút, đau nhức truyền khắp cơ thể, một mùi vị từ yết hầu tràn lên miệng, Giang Thành cúi người kịch liệt ho khan hai tiếng, đột nhiên không kịp phòng ngừa ói ra một họng máu, máu tràn khắp tấm thảm tối màu nằm trên nền nhà, thực mau đã không thấy dấu vết, vì màu máu đã thấm vào chiếc thảm đen kia, không phân biệt ra được đâu là máu thấm đâu là màu máu.

Giang Thành co người nằm im trên tấm thảm nhìn đốm máu kia, tay nắm chặt tấm ảnh gia đình ôm vào trong lòng, từ từ nhắm mắt lại.

Ngán ngán mấy ngày đã xảy ra rất nhiều chuyện, nhưng Hứa Tân Di lại không nhận được dù là một chút gió, gần đây cô bận chụp CF, bận đến không đủ thời gian để ngủ, hận không thể tách ra làm hai để làm việc.

Sau khi quay xong CF, mới vừa lên xe, An Nhã đã cho cô một tin tức lớn.

"Tin tốt gì?"

"《 Nhật ký thăng chức của Bối Bối 》 được tham gia tác truyền hình tiêu biểu của năm, còn em thì được nằm trong danh sách đề cử nữ chính tốt nhất năm."

Hứa Tân Di ngăn ra, hiển nhiên không ngờ tới: "Em? Nữ chính tốt nhất năm? Chị xác định?"

Tuy rằng giải thưởng truyền hình không long trọng như giải thưởng liên hoan phim, nhưng đối với Hứa Tân Di mà nói là lần đầu tiên diễn nữ chính đã được đề cử giải nữ chính tốt nhất năm của đài truyền hình, xem như niềm vui ngoài ý muốn.

"Tin tức nội bộ, đương nhiên là xác định, không xác định chị có thể nói cho em, làm em bị hồ sao? 《 Nhật ký thăng chức của Bối Bối 》 em diễn rất tốt, ratings lại cao, ai không đề cử chứng tỏ ánh mắt của người đó có vấn đề, rời khỏi nghệ thuật, đừng làm bình luận phim nữa là vừa."

Hứa Tân Di càng nghĩ càng thấy có lý.

"Còn thêm một tin tức nữa, 《 hoàng đồ 》 sẽ được công chiếu vào ngày 3 tháng sau ở trên đài truyền hình Mango TV, vào đúng giờ vàng, có một không hai nha, Hứa Tân Di, hiện tại em chính là chờ đến lúc mây tan trăng sáng, năm nay chị đã có thể trông cậy vào em để nổi danh rồi đó. Ha ha ha..."

An Nhã sắp xếp lại lịch trình cho Hứa Tân Di để cô có thời gian chuẩn bị tốt mọi chuyện.

"Vì có thể để chị kiểm thêm nhiều tiền chơi trai, năm nay em hãy vất vả một chút nha, thương thương, chị đọc lịch trình kế tiếp cho em"

"Điện ảnh của đạo diễn Từ tháng sau sẽ khởi động máy, thời gian quay phía chúng ta còn cần xác nhận lại với đạo diễn Từ"

"Còn nữa, trước đó có một bộ phim dân quốc, chị hỏi qua phía đầu tư, đoàn phim toàn dân chuyên nghiệp, từng cho ra lò mấy bộ phim truyền hình rất nổi tiếng, nhưng bọn họ không tiếp thu diễn viên đóng thế hay có lịch trình bận, yêu cầu đóng cảnh nào thì có mặt ngay, không đi trễ, không làm màu."

"Nhưng bọn họ cho chúng ta thời gian ba tháng để quyết định, bởi vì chưa kiếm được diễn viên, hoặc chưa đàm phán xong, giống chúng ta. Thứ hai, phía phim trường cũng có chút vấn đề, chị lại tìm thời gian nói chuyện với đạo diễn Từ, hỏi thử xem thời gian quay phim này của ông ta là bao lâu, mới có thể trả lời phía bên kia."

An Nhã khép lại lịch trình, mỉm cười nhìn cô, nói: "Còn có một việc, thứ tư tuần sau, vì tuyên truyền 《 hoàng đồ 》, em và Hàn Kiều phải cùng nhau tham gia một gameshow."

"Em và... Hàn Kiều?"

"Cũng không có gì, nếu chúng ta đã thành lập công ty, em có cơ hội tham gia mấy chương trình này thì cũng không thể quên người một nhà, chị đã thương lượng cùng nhà sản xuất chương trình, em và Giang Niệm đều đến tham gia chương trình này."

Nhắc tới Giang Niệm, Hứa Tân Di phát giác, mấy ngày gần đây cô cũng chưa thấy người bóng dáng thằng bé đâu cả: "Gần đây thằng bé đang làm cái gì vậy?"

"Không biết, xin chị nghỉ một tuần rồi biến mất không thấy bóng dáng đâu. Chị nói với em nè, thằng nhóc Giang Niệm này hiện tại rất nổi nha, nhảy mất fans trên Weibo đã lên con số mười triệu rồi, em cũng không biết hiện tại có bao nhiêu thương hiệu tìm Giang Niệm hợp tác đâu..."

Hứa Tân Di suy nghĩ: "Đáng tiếc thằng bé không học qua diễn kịch, kỹ thuật diễn không có, nếu không đi con đường diễn viên càng nổi."

"Ai nói kỹ thuật diễn không có thì không thể diễn kịch?"

Hứa Tân Di cũng không cảm thấy diễn kịch chính là con đường tốt: "Thôi đi, em không muốn nhìn thấy thằng bé mới vừa tích góp lên chút tiếng tăm đã bị xóa hết, kêu thằng bé học diễn kịch đi, dù sao có kỹ thuật diễn trong tay vẫn có lợi thế hơn."

"Ừ."

《 hoàng đồ 》 đúng giờ được chiếu trên kênh Mango TV, đương nhiên là ratings sẽ cao hơn chương trình gameshow.

Cô tham gia chương trình gameshow có sẵn kịch bản, vấn đề hỏi đáp cũng sẽ đưa cho cô duyệt trước, dù sao cũng phải có vài mục thoát khỏi kịch bản, ngoài ra không có gì cần yêu cầu Hứa Tân Di đặc biệt chú ý.

Sau khi lên máy bay, Hứa Tân Di và Giang Niệm đến thành phố S có trụ sở chính của Mango TV.

Lúc An Nhã nói Giang Niệm đang rất nổi, Hứa Tân Di còn không cảm thấy cái gì, thẳng đến lúc xuống sân bay, đưa mắt nhìn toàn bộ sân bay tất cả đều là fans của Giang Niệm, hai người bị vây chặt như nêm cối một bước khó đi, cô mới tin vào những gì An Nhã nói.

Bên tai tất cả đều là tiếng la hét tên của Giang Niệm, Hứa Tân Di cảm thấy lỗ tai cô đại khái đã bị điếc tạm thời, nhưng cô quay sang nhìn Giang Niệm, nét mặt vẫn giữ nụ cười, như hoàn toàn không bị tình hình trước mặt dọa đến, một thẳng bé rất bình tĩnh.

Thật vất vả thoát khỏi ở sân bay, dưới sự che chở của an ninh sân bay lên xe đến đài truyền hình, lúc này Hứa Tân Di mới thờ dãi: "Biết em nổi tiếng, nhưng cũng không nghĩ tới em nổi đến như vậy."

Giang Niệm cười nói: "Chị Tân Di, chị đừng trêu em."

Hứa Tân Di rất kiêu ngạo, như mắt sáng thấy được trần châu: "Không trêu em nữa, lúc trước chị nói như thế nào, em đó, nhất định sẽ nổi tiếng!"

Chiếc xe chậm rãi khởi động, sau một tiếng chạy trên đường đã đến trước đài truyền hình.

Bên ngoài đứng đầy fans, trừ bỏ fans của Giang Niệm, còn có fans của Hàn Kiều, tên của hai người được fans hét lên đỉnh tai nhức óc, trong vô vàng fans ở đây nhưng Hứa Tân Di lại nghe không được đến tên của mình.

Đi vào đài truyền hình quay chương trình, phòng nghỉ khách quý, biên kịch đưa kịch bản cho Hứa Tân Di và Giang Niệm, kế tiếp đều làm theo quy trình trong kịch bản.

Hứa Tân Di nhìn thoáng qua, không khác gì mấy so với kịch bản An Nhã cho cô xem qua trước đó.

Giang Niệm đối với quy trình quay gameshow quen đến không thể lại quen hơn, thực mau đã ngồi bàn từng phân đoạn cùng biên kịch, thậm chí còn chỉ ngược lại Hứa Tân Di những việc cần chú ý.

"Sao chưa Hàn Kiều đến?"

"Thầy Hàn đang ở trong một phòng khác, để tôi dẫn cô qua đó"

Hứa Tân Di cười lắc đầu: "Không cần..."

Vừa dứt lời, cửa phòng nghỉ bị mở ra, Hàn Kiều và MC chương trình xuất hiện ở trước cửa.

MC có kinh nghiệm phong phú, miệng tía lía, nói không ngừng, rất thân thiện, biết cách kéo gần khoảng cách giữa mọi người với nhau, vừa vào phòng nghỉ đã cười nói chào hỏi với Hứa Tân Di.

Nhưng Hàn Kiều, chỉ lúc bước vào chào hỏi một câu với cô, ngoài ra không hề nhiều lời nữa.

Hứa Tân Di nhẹ nhàng thờ ra.

Như vậy cũng khá tốt.

Khoảng cách chương trình bắt đầu quay chỉ kém mười phút, có biên kịch tới thúc giục, khách mời đồng loạt đến hiện trường để quay, có Hàn Kiều và Giang Niệm, người xem nhiệt tình như lửa nóng. Từ lúc bắt đầu giới thiệu, tiếng hét chói tai chưa từng ngừng nghỉ.

Làm người đại diện cho đoàn phim《 hoàng đồ 》， đạo diễn chương trình sắp xếp cho Hứa Tân Di và Hàn Kiều nhiều khung hình hơn những khách mời khác, nhưng Giang Niệm là tay già đời trong gameshow, ngồi ở bên cạnh Hứa Tân Di, lâu lâu có thể nói đỡ vài câu dùm cô, giảm bớt xấu hổ.

"Tôi nghe nói nụ hôn đầu tiên trên màn ảnh của Tân Di đã hiến cho Hàn Kiều phải không?"

Dưới khán đài là một trận tiếng hét chói tai.

Hứa Tân Di nắm microphone, nhìn fans phía dưới, cười nói: "Sao mọi người lại kích động như vậy? Đương nhiên là không có, chẳng lẽ mọi người đã quên hot search kia rồi sao, có tiêu đề "cảnh hôn dùng thể thân"."

Hứa Tân Di lời này, giảm bớt phần nộ fans bạn gái của Hàn Kiều.

"Thế thân?"

Hàn Kiều nói tiếp lời: "Kia cũng coi như là tôi lần đầu tiên quay cảnh hôn, lúc ấy thân thể không quá thoải mái, cho nên nhờ đạo diễn tìm thế thân."

Lời này xem như ôm toàn bộ chuyện này vào người.

Nói nói vài câu trong quá trình quay « hoàng đồ », tiến vào phân đoạn trò chơi, khách quý và MC chia làm hai tổ, nghe lời nhạc đoán tựa bài hát, người thua có trừng phạt, xem như là một trò chơi rất rất dễ dàng trong các gameshow.

Vì có mặt của Hàn Kiều, nên đạo diễn chương trình không dám làm quá. Hứa Tân Di từng xem qua chương trình gameshow này, đều là những trò chơi kịch liệt đầy kích thích, nhưng lúc này đây lại ngoài dự kiến của cô, trò chơi quá dễ dàng, không ảnh hưởng đến danh tiếng của mọi người.

Hứa Tân Di và Giang Niệm cùng hai MC khác làm thành một nhóm, Hàn Kiều cùng mấy MC khác làm thành một nhóm.

Hứa Tân Di cho rằng bọn họ sẽ chiếm ưu thế, rốt cuộc đều là người trẻ tuổi, nghe nhiều ca khúc khác nhau, Hàn Kiều lớn tuổi độc thân, phản ứng không nhanh như người trẻ tuổi bọn họ.

Nhưng trăm triệu không nghĩ tới chính là, tất cả những bài hát mà chương trình phát, đều là những bài Hứa Tân Di chưa từng nghe qua.

Không chỉ có cô mà ngay cả Giang Niệm cũng chưa nghe qua, hai người dựng lỗ tai lên nghe, mắt thấy đội Hàn Kiều đã chạy lên cướp lượt, thậm chí có biết cũng không đoạt được lượt trả lời, đội Hứa Tân Di thua thảm hại.

Hậu kỳ, chương trình edit những hình emoji đáng yêu cho Hứa Tân Di và Giang Niệm, tạo thêm tiếng cười cho chương trình.

Đội Hàn Kiều lấy số điểm tuyệt đối đạt được thắng lợi.

Đội Hứa Tân Di từ đầu đến cuối chưa chạm được đến cái mic chứ đừng nói có được một câu trả lời đúng.

Đội Hứa Tân Di thua, tiếp thu trừng phạt là mò tìm đồ vật trong hộp đen. Trước lúc đem hộp đen ra, chương trình tò vò trong hộp sẽ không có đồ vật hay con vật nguy hiểm nào, nhưng bọn họ vẫn biểu hiện ra bộ dáng đầy sợ hãi.

Đạo cụ lâu chưa mang ra, MC dò hỏi qua thì mới biết được đạo cụ xảy ra vấn đề. Không có cách nào, đành phải đổi sang trừng phạt khác.

"Trò chơi nghe lời nhạc đoán tựa bài hát đội Tân Di thua, như vậy tiếp thu trừng phạt là, mọi người gọi cho cuộc gọi gần nhất nói bản thân có khó khăn, yêu cầu vay tiền, sau đó đọ đối phương phản ứng."

Hứa Tân Di ngẩn ra, biết đối trừng phạt, nhưng sao lại đổi sang chủ đề này?

Còn chưa đợi cô lên tiếng, người của chương trình đã cầm theo di động của bọn họ lên.

MC cầm di động của Hứa Tân Di, đưa cho cô: "Người đầu tiên là Tân Di, tới, mở danh bạ di động, gọi điện thoại cho số gần nhất trong nhật ký danh bạ của cô. Mọi người nói, mượn bao nhiêu tiền?"

Khán giả bên dưới ồn ào, cái gì mà một ngàn, một trăm ngàn, một triệu, thậm chí còn có người hét giá một trăm triệu.

Hứa Tân Di run rẩy mở ra nhật ký danh bạ.

Cô nhớ rõ trước khi xuống máy bay, An Nhã cho gọi điện thoại cho cô.

Sau đó cô gọi cho Dịch Dương báo bình an.

...?????!!!!!!

Chết con mẹ nó rồi!!!

Đừng nói là trùng hợp đến như vậy nha!!!!

Hết chương 71

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nữ Phụ Không Muốn Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Gọi điện mượn tiền

Bên dưới có vô số đôi mắt nhìn lên, Mc ồn ào thúc giục, rơi vào đường cùng, Hứa Tân Di đành phải căng da đầu mở khóa di động, mở ra nhật ký danh bạ.

Thật ra, trò chơi trừng phạt không ảnh hưởng toàn cục, bởi vì trước lúc quay, trong kịch bản có trò chơi này, toàn bộ khách đều sẽ tham dự, chẳng qua hiện tại trở thành trò chơi trừng phạt dành cho người thua cuộc.

Hơn nữa sửa lại vài chi tiết, đem "hãy gọi cho số điện thoại thứ mười trong nhật ký danh bạ để vay tiền", biến thành "hãy gọi cho số điện thoại đầu tiên trong nhật ký danh bạ để vay tiền".

Trước lúc quay, Hứa Tân Di còn đặc biệt nhìn mười số điện thoại gọi đi trong nhật ký danh bạ di động là ai, là Lương Xuyên, nam diễn viên mới vừa ký hợp đồng không lâu với công ty cô.

Nước phù sa không chảy ruộng ngoài, gọi cho Lương Xuyên trong chương trình cũng là một cách nâng đỡ, có sao không làm?

Nào biết đâu rằng, trò chơi nói sửa là sửa.

MC ngồi ở một bên trên ghêo cười nói: "Tôi thật là rất tò mò, người gần nhất được Tân Di gọi điện hỏi thăm là ai đây?!"

Tầm mắt Hàn Kiêu tùy ý tia lại đây, ánh mắt đặt ở trên di động của cô.

Vài MC khác cũng bắt đầu tiếp lời.

"Hay là quản lý?"

"Tôi đoán chắc là vị đạo diễn hay là nghệ sĩ nào đó..."

Người MC kia vừa nói xong, nhanh chóng giật mình hét lên: "Đừng có nói là hôm nay chúng ta vô tình đào ra chút tin gì đó bí mật từ trong di động của Tân Di nha?"

"Sau đó hot search sẽ có tiêu đề, Giật mình! Nghệ sĩ Hứa Tân Di che dấu nhiều năm XX trời lên mặt nước! Ha ha ha ha ha."

"Thôi được rồi, đừng ồn ào nữa. Tân Di, có thể lộ ra một chút thông tin về người mà cô gần nhất trò chuyện là ai không?"

"Là một người..." Hứa Tân Di thật sự không biết hình dung Dịch Dương ra sao.

Nói là bạn bè cũng không đúng, bọn họ dù sao cũng là vợ chồng... Nhưng nói là chồng thì bọn họ còn chưa công khai...

Hình như nói như thế nào cũng đều không đúng.

Nhưng Hứa Tân Di rõ ràng nhất, không biết nói như thế nào thì cứ pha trò cố tình tạo thần bí là đến được.

"Đợi lát nữa mọi người sẽ biết..."

"OK, chúng tôi rửa mắt chờ mong, mọi người chuẩn bị tốt chưa?"

Hứa Tân Di nghiêm túc nghĩ nghĩ, hiện tại là bốn giờ rưỡi, Dịch Dương còn trăm công ngàn việc vùi đầu vùi cổ ở công ty, nhớ lúc trước, cô gọi điện thoại cho anh vào lúc này, hơn phân nửa là đang bận, sẽ không tiếp điện thoại của cô. Cho dù tiếp, thì cũng ừ ờ hai âm tiết cho qua rồi cắt ngang.

Vì thế gật đầu.

Giang Niệm ngồi bên cạnh nhỏ giọng hỏi cô: "Chị Tân Di, thật sự không có vấn đề?"

"Không sao."

Mở loa ngoài di động, tiếng vang "đô đô" toàn phim trường đều nghe thấy, MC nhìn khán giả trong phim trường truyền hình, suy một tiếng, ý bảo mọi người đừng nói chuyện.

Đừng nhìn về mặt Hứa Tân Di cười tự nhiên như vậy mà lần, thực tế lòng bàn tay đều là mồ hôi, trái tim đập càng ngày càng nhanh theo âm thanh "đô đô" kia.

Tâm trạng trấn định tự nhiên vừa rồi nháy mắt bị lật úp, tan thành tro bụi.

Cô hồi hận.

Xuống máy bay không nên gọi điện thoại cho Dịch Dương làm gì, hoặc là gọi cho Dịch Dương trước rồi gọi cho An Nhã sau cũng được...

Nếu là An Nhã, mở miệng thì đã biết chuyện như thế nào, khẳng định có thể phối hợp ăn ý với cô.

Toàn phim trường yên lặng, tất cả mọi người ngừng thở, ánh mắt nhìn chăm chăm vào chiếc di động trên tay Hứa Tân Di, chờ mong có người bắt máy.

Toàn bộ hiện trường cũng chỉ nghe thấy âm thanh "đô đô".

- --- "Đừng nhận điện thoại đừng nhận điện thoại..." Hứa Tân Di trong lòng chịu không nổi kích thích này, âm thầm cầu nguyện.

Nhưng nghĩ lại, di động ở trên tay cô, cô sợ cái gì? Không được thì cắt ngang. Huống chi tiết mục không phải phát sóng trực tiếp, nếu thật sự không được thì thương lượng với đạo diễn cắt nội dung cuộc gọi, không phải được rồi sao?

Âm thanh "đô đô" chợt ngưng.

Điện thoại được chuyển cuộc gọi.

Trái tim của Hứa Tân Di đột nhiên bị nắm lỏng tới cổ họng, điện thoại chậm chạp phát ra âm thanh, là một giọng nói của đàn ông, có tuyến âm sắc trầm thấp, vô cùng quyến rũ, làm người nghe như đi vào trong cõi sương mù không lối thoát.

Hiện trường lập tức nhắc lên một dàn tiếng kinh hô có biên độ lên xuống như nốt nhạc.

"Suyt..."

MC giơ một ngón tay đặt trên môi làm hành động im lặng, nhìn khán giả dưới khán đài ý muốn mọi người đừng lên tiếng. Lúc này mới ngăn chặn tiếng la hét đầy kinh ngạc đến từ toàn phim trường.

Phía đầu bên kia điện thoại an tĩnh một lát.

"Em đang ở đâu? Tại sao lại ồn như vậy?"

Hứa Tân Di vội nói: "Hiện tại em còn ở bên ngoài, cho nên có chút ồn."

"Bên ngoài? Hiện tại không phải em đang quay gameshow sao?"

"Còn chưa tới thời gian... Anh... Hiện tại... Đang bận sao?"

Dịch Dương ngẩng đầu nhìn mấy người đang đứng trong văn phòng chờ đến lượt trình bày báo cáo, nhìn bọn họ vẫy vẫy tay, ý bảo bọn họ đi ra ngoài trước.

"Không bận lắm. Em gọi điện tìm anh là có việc gì sao?"

Hứa Tân Di nhìn nhìn MC, MC dùng khẩu hình miệng nói ra hai chữ "vay tiền".

Tìm Dịch Dương vay tiền... Thật đúng là cái có tội tàn. Cầu trời! Dịch Dương đừng nói gì hay làm gì quá là được...

Hứa Tân Di hít sâu một hơi, lấy hết can đảm, mở miệng, nói: "Chuyện là... Hiện tại... Em có chút chuyện... Hơi kẹt tiền... Muốn tìm anh giúp một chút... Anh có thể cho em mượn..."

"Phiền toái? Kẹt tiền."

Đầu bên kia điện thoại, Dịch Dương ngẩn ra, nhìn Triệu Bán đang đi tới, ý bảo anh đừng lên tiếng, hỏi lại: "Xảy ra chuyện gì? Em đi quay gameshow còn có thể gặp được chuyện gì phiền toái? Người bên cạnh em đâu? Trợ lý đâu? An Nhã không đi chung với em sao? Hiện tại em đang ở đâu?"

Liên tiếp đặt câu hỏi ào ào, Hứa Tân Di muốn xen mồm vào nhắc nhở vài lần cũng không có cơ hội cắt ngang.

Biểu tình của mấy MC vô cùng xuất sắc, cứ như phát hiện vùng đất mới, tâm trạng đầy hưng phấn.

Đừng nói đến những người có mặt tại hiện trường, cho dù MC luôn nhắc mọi người đừng lên tiếng, vẫn có vào động tĩnh nhỏ phát ra, là âm thanh giật mình cùng hóng chuyện.

"Hứa Tân Di, rốt cuộc em đang ở đâu? Nói chuyện!"

"Em... Em không có việc gì, em chỉ là muốn tìm anh mượn chút tiền vài món đồ thôi..." Hứa Tân Di bất chấp tất cả, tiếp tục áp ứng nói tiếp, sợ Dịch Dương nói ra cái gì động trời. Lúc đó cô chỉ có nước đào hầm trốn khỏi chương trình.

Di động yên lặng trong chốc lát.

"Em tìm anh vay tiền?"

"Ừm."

"Mượn bao nhiêu?"

MC giơ mười ngón tay cùng khẩu hình miệng, là con số 1,000,000 ¥ (= 3,337,736,600 VND)

"... Một triệu."

"Em muốn một triệu mua cái gì?"

"Tùy tiện mua mấy món đồ thôi... Rốt cuộc anh có cho mượn hay không?"

Dịch Dương thấy kỳ lạ, không phải Hứa Tân Di cầm thẻ chuyên dụng của anh sao? Thật sự muốn mua món gì chỉ cần xẹt thẻ không phải là được rồi sao, cần chuyển khoản làm gì?

Vay tiền?

Lại đang chơi trò gì nữa?

"Không phải toàn bộ thẻ ngân hàng của anh ở trong tay của em hay sao? Nghĩ muốn cái gì cứ dùng thẻ của anh là được, anh còn có việc, rất bận, cúp máy trước đây."

Điện thoại đột nhiên im bặt.

Hứa Tân Di trong lòng chỉ có hai chữ: Xong đời.

Toàn bộ đã bị bại lộ.

Cô có thể tưởng tượng được, sau khi chương trình chấm dứt, khán giả đang ngồi xem dưới khán đài sẽ tuyên truyền chuyện này trên mạng như thế nào.

Toàn bộ hiện trường đều vang lên tiếng kêu sợ hãi cùng hưng phấn, nhưng mọi người trên khán đài lại không hện mà duy trì im lặng.

Hàn Kiêu ẩn đường nhú chặt, anh biết mối quan hệ giữa Dịch Dương và Hứa Tân Di, nhưng chuyện gì cũng đều dùng thẻ, dùng tiền tới giải quyết, ở trong mắt anh, Dịch Dương hoàn toàn không có gánh vác trách nhiệm của một người chồng.

Sắc mặt của một vài MC khá xấu hổ, rốt cuộc Hứa Tân Di vẫn chưa lập gia đình, giọng nam trong điện thoại trắng trợn táo bạo kêu Hứa Tân Di dùng thẻ của mình, không phải bao nuôi thì là cái gì?

Đình ——

Di động Hứa Tân Di có tin nhắn tới.

【Ngân hàng Trung Quốc XX】STK.... 2411 + 1, 000, 000 ¥ ngày 22 tháng 3 năm 2019 lúc 16:42:31 SD 1,280, 460 ¥. (1,000,000 ¥ = 3,337,736,600 VND; 1,280, 460 ¥ ≈ hơn 4 tỷ VND).

MC đứng gần cô, trong lúc vô tình ngó thấy tin nhắn này, há to miệng, biểu tình vô cùng quá lớn mà nhìn Hứa Tân Di.

"Mọi người biết nội dung tin nhắn vừa rồi trong di động Hứa Tân Di là gì không?"

MC khác còn chưa kịp đáp lại, thì di động trên tay Hứa Tân Di lại vang lên.

Là Dịch Dương gọi lại.

"A lô?"

"Mới vừa chuyển khoản một triệu cho em, dùng tạm trước đi, không đủ lại gọi điện thoại cho anh sau."

Loa gắn vào di động còn chưa kịp tắt, thì giọng Dịch Dương đã vang lên tiếp: "Đừng giống như trước kia, cả đêm đã xài hết. Đang bận, cúp máy trước."

"Đợi chút..."

Ngay lúc Dịch Dương tính cắt đứt điện thoại, MC đã mở miệng cười hỏi: "Xin chào anh, chúng tôi là đội ngũ chương trình « vui vẻ trăm phần trăm » của đài Mango TV."

Đầu bên kia điện thoại, Dịch Dương im lặng một lát, trong khoảnh khắc giây lát đó anh đã sắp xếp hoàn chỉnh mọi chuyện: "Đang quay chương trình?"

"Đúng vậy, vừa rồi chơi trò chơi, đội của Hứa Tân Di thua, trừng phạt là gọi điện thoại vay tiền..."

Sau một lúc ngắn ngủi im lặng, Dịch Dương nhớ lại bản thân vừa nói những gì, cười một tiếng, nếu anh đoán không sai, hiện tại chắc Hứa Tân Di lòng nóng như lửa đốt?

"Thì ra là như thế này."

Rốt cuộc, vừa rồi anh nói những lời đó, câu câu đều đã bại lộ mối quan hệ giữa hai người trước công chúng.

Anh còn không hiểu Hứa Tân Di nữa sao? Hiện tại trong lòng chắc đang tự mắng bản thân rồi?

"Tôi là bạn của Hứa Tân Di."

"Bạn?"

Hứa Tân Di hơi giật mình.

"Đúng vậy, là bạn, trước kia cô ấy từng giúp tôi một lần. Sau đó tôi từng nghĩ ý cảm ơn cô ấy, nhưng cô ấy không chịu nhận. Cho nên tôi tặng một tấm thẻ chuyên dụng của mình cho cô ấy, nếu có yêu cầu, có thể dùng thẻ của tôi, khoảng thời gian trước tôi có nhờ cô ấy giúp tôi mua chút quà, tặng cho người nhà, cả đêm mua hết một triệu là vậy."

MC đã hiểu rõ mọi chuyện: "Thì ra là như thế này, thiếu chút nữa đã hiểu lầm."

Hứa Tân Di đôi môi động động, như có chuyện muốn nói, lời nói đến bên miệng, vẫn là nghẹn trở lại trong bụng.

Dịch Dương tiếp tục lấp liếm: "Một triệu đó em cứ cầm, thật sự không muốn nhận thì chuyển khoản lại cho anh, anh còn có việc, có thời gian chúng ta lại liên lạc sau."

Hứa Tân Di cắn môi, nhỏ nhẹ trả lời "ừ" một tiếng.

Cuộc gọi theo âm tiết đó cũng ngưng hẳn.

Hàn Kiều và Giang Niệm ấn đường nhú lại, hiển nhiên cũng không ngờ Dịch Dương sẽ nói như vậy.

Điện thoại cắt đứt trong nháy mắt, khán giả phía dưới kinh ngạc la lớn, tiếng này cao hơn tiếng kia, toàn bộ hiện trường quay như ong vỡ tổ, như dàn hợp sướng không hòa hợp.

"Một triệu!"

"Trời đất ơi! Giang Niệm! Vừa rồi tôi không nghe lầm đó chứ? Tân Di, thật sự là cô tiêu hết một triệu chỉ trong vòng một đêm?"

"Có phải giống như trong phim truyền hình hay chiếu, mua đồ không cần xem giá cả? Nếu không sao cô có thể tiêu hết một triệu trong vòng một đêm như vậy?"

Thấy MC chuyển hướng đề tài sang phương diện này, Hứa Tân Di cũng đi theo: "Ví dụ như vào cửa hàng Gucci, mua hết cả tất những mẫu mới ra thị trường bỏ lại mẫu cũ, lấy theo số đo của mình, một triệu sẽ xài hết trong tích tắc, không những vậy mà còn bù thêm nữa nha."

MC tấm tắc bảo lạ: "Cô là nữ diễn viên mà tôi quen biết cách tiêu tiền nhất."

Nói sang chuyện khác đã làm câu chuyện chuyển biến tốt, MC dời ánh mắt nhìn sang Giang Niệm.

"Được rồi, chương trình của chúng ta tiếp tục. Vừa rồi Tân Di đã hoàn thành xong phần trừng phạt, kế tiếp là Giang Niệm."

Nhân viên đưa di động của Giang Niệm lên.

Giang Niệm không chút nào hoảng hốt, cuộc trò chuyện gần nhất của cậu, đều là những người có liên quan đến công việc, cơ bản đều là Hứa Tân Di và An Nhã.

Có nhân viên nhắc nhở MC một câu, MC phản ứng lại, cười nói: "Vừa rồi là tôi nhớ lầm, không phải là gọi cho cuộc gọi gần nhất mà là gọi cho số điện thoại thứ mười trong nhật ký danh bạ để vay tiền..."

Hứa Tân Di: "... "

"Tới, chúng ta hãy nhìn xem số điện thoại nằm ở vị trí thứ mười trong nhật ký danh bạ của Giang Niệm là ai nào?"

Danh bạ của Giang Niệm không có mấy số, mở ra nhật ký cuộc gọi gần nhất, thứ mười là Hứa Tân Di.

MC nhìn nhật ký cuộc gọi: "Số điện thoại thứ mười là Tân Di, không thể tính nha, như vậy đi, tôi sẽ hỏi fans của Giang Niệm lên chọn đại một con số vậy, mọi người nói, chọn thứ tự nào đây?"

Phim trường tràn ngập con số, số nào cũng đều có, cuối cùng MC chọn thứ bảy.

Giang Niệm cứng người, nhìn vị trí thứ bảy, khóe môi hơi nhấp, không phải rất tình nguyện.

"Giang Niệm chuẩn bị tốt chưa?"

Giang Niệm ngẩng đầu, ngón cái vừa động, điện thoại đột nhiên không kịp phòng ngừa đã gọi đi.

Âm thanh "đô đô" lại tiếp tục vang lên trong phim trường, Giang Niệm giật mình, chờ anh phản ứng lại muốn cắt đứt cuộc gọi, thì đầu bên kia đã chuyển được.

"Hửm? Tìm anh có việc gì?"

Đầu bên kia điện thoại hiển nhiên mang theo tâm trạng không thể tin tưởng kèm theo vui mừng: "Có chuyện gì?"

Giang Niệm ở dưới sự xúi giục của MC, chậm chạp nói: "Anh... Có thể cho em mượn chút tiền được không?"

"Mượn tiền? Xảy ra chuyện gì? Hiện tại em đang ở đâu? Bên cạnh em có người nào hay không?"

"Em không có việc gì, chỉ là muốn tìm anh mượn một triệu mà thôi."

"Thật không có việc gì?"

"Thật sự không có việc gì."

Đầu bên kia điện thoại cũng không hỏi Giang Niệm mượn một triệu làm gì, từ một câu đồng ý ngay: "Được, anh lập tức chuyển tiền cho em, còn có việc gì nữa không?"

"Không có việc gì, cảm ơn." Giang Niệm dẫn đầu cắt đứt điện thoại.

MC trêu ghẹo nói: "Xem ra người mà Giang Niệm gọi quan hệ cũng không tệ nha, một phút đồng hồ đã mượn được một triệu..."

Đình ——

Di động của Giang Niệm có tin nhắn tới.

【Ngân hàng Trung Quốc XX】STK.... 2411 + 1, 000, 000 ¥ ngày 22 tháng 3 năm 2019 lúc 16:42:31 SD 1, 000, 054 ¥. (1,000,000 ¥ = 3,337,736,600 VND).

MC cầm lấy di động của Giang Niệm, giờ màn hình di động cho mọi người xem, nét mặt cực kỳ khoa trương, màn ảnh rộng phóng to nội dung tin nhắn trên màn hình.

"Một triệu!"

"Một phút đồng hồ đã mượn được một triệu! Tôi không nhìn lầm chứ?"

"Cậu nhìn xem, Giang Niệm người ta và Tân Di, một giây mượn được một triệu, cậu gọi điện thoại vay tiền, chắc tôi một giây khóa máy."

Người MC bị trêu chọc tự cười he he, nói: "Bọn họ chỉ biết nói " số điện thoại quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được "."

Nói xong, cười to.

"Tôi thất thật kỳ lạ à nha, đều là người, sao bạn của người ta hào phóng như vậy, con bạn của tôi..." Người MC kia vẻ mặt ghét bỏ mà liếc nhìn mấy người MC còn lại trên khán đài.

"Sao anh biết người mà Giang Niệm gọi điện thoại là bạn của cậu ấy?"

"Được, vậy chúng ta đánh cược, Giang Niệm, cuộc gọi vừa rồi là bạn của cậu phải không? Người sáng mắt không nói tiếng lóng, tôi muốn giao lưu kết bạn với người bạn đó của cậu."

Giang Niệm biểu tình không tính quá tốt.

Rốt cuộc cho dù cậu có làm cách nào cũng không ngờ tới, lại có ngày gọi cho Giang Hoài ngay trên gameshow.

MC ồn ào: "Thêm tôi nữa, có tiền hay không không quan trọng, tôi chỉ muốn kết thêm bạn bè thôi."

"Đánh cược thì đánh cược, ai sợ ai? Giang Niệm, người vừa rồi cậu gọi điện chính là ai? Có thể nói ra hay không? Nếu không thể nói coi như tôi không hỏi."

Giang Niệm nhìn Hứa Tân Di đang thất thần, im lặng một lát sau, nói: "Là anh trai của tôi."

Tràn ngập phim trường là những tiếng thét chói tai.

Cuộc gọi này của Giang Niệm, cùng với chính miệng cậu thừa nhận, thật ra cũng đã chia sẻ không ít áp lực đè nặng lên Hứa Tân Di.

Ít nhất sau hôm nay, cậu sẽ thay Hứa Tân Di chia sẻ hơn phân nửa nhiệt độ.

Chương trình quay đến lúc này, xem như đã đi được nửa đoạn đường, chỉ cần làm qua loa mấy cuộc gọi kế tiếp hoặc là xóa luôn, lại nói hai ba câu về quá trình quay bộ 《 hoàng đồ 》，toàn bộ chương trình đã tới lúc kết thúc.

Khách và MC cùng xuống sân khấu, fans thấy thân tượng của mình kích động hét lên bốn phía.

"Vừa rồi thiếu chút nữa cho rằng người đàn ông trong điện thoại của Hứa Tân Di là kim chủ của cô ta nữa chứ."

"Từng đọc qua hot search, nói Hứa Tân Di có kim chủ bị bao nuôi, đây có coi như có chỗ dựa không?"

"Trước đó tôi đã từng nói qua rồi, Hứa Tân Di có thể đứng vững gót chân trong giới giải trí, sau lưng khẳng định có chỗ dựa, mấy người nói thử coi, đối tượng cuộc gọi kia của Hứa Tân Di là ai?"

"Không ngờ Giang Niệm có ông anh trai giàu như vậy, con nhà giàu đời thứ hai? Sao chưa từng nghe nói qua?"

"Bản thân là con nhà giàu đời thứ hai lại mai danh ẩn tích dốc sức làm việc trong giới giải trí? Quá dốc lòng đi!"

"Tin tức này thật là một quả bom nổ mạnh, không được, tôi phải lên đây cột cho Weibo của mình mới được."

"Không uống công tôi bỏ vốn to tới hiện trường xem chương trình này, hôm nay ăn dưa ăn đến mức chán động."

Hậu trường, trong phòng nghỉ, mấy MC của chương trình tụ tập đến nói lời xin lỗi với khách quý.

"Chuyện vừa rồi chúng tôi xin đại diện chương trình thật sự thực xin lỗi, đạo cụ có chút vấn đề nên không thể đến lên sân khấu, cho nên mới giữa đường sửa lại trò chơi trừng phạt."

Trong đó một người làm MC đã lâu, lên tiếng hỏi Hứa Tân Di: "Tân Di, chuyện vừa rồi không có mang đến bối rối cho cô chứ?"

Hứa Tân Di lắc đầu, hiển nhiên có chút không chút để ý, trong lòng là một bầu tâm sự, ngồi ở một bên im lặng ít lời, tìm lấy cái cớ tránh né người khác, đi ra bên ngoài gọi điện thoại cho Dịch Dương.

Vang lên chưa đến hai tiếng đã chuyển được.

"Chuyện gì?"

Hứa Tân Di do dự mãi, thấp giọng hỏi anh: "Chuyện vừa rồi..."

"Làm sao vậy? Anh nói sai điều gì sao? Lỗi?"

"Không có, anh nói rất tốt, em chỉ là không rõ, tại sao anh lại muốn lấp liếm thay em, là... Không muốn công khai quan hệ giữa anh và em sao?"

Dịch Dương nắm di động đứng dậy, rời khỏi bàn làm việc, nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn chăm chăm vào tòa nhà đối diện kia, tầng lầu đối diện với tầng lầu của anh, Hứa Tân Di mở công ty ở tầng đó.

Anh vẫn luôn biết.

"Em đừng nói nữa, anh biết em tạm thời còn chưa muốn công khai, nếu em không muốn, anh tôn trọng quyết định của em, anh sẽ không miễn cưỡng em làm những gì mình không thích."

Giọng nói trầm thấp của Dịch Dương chậm rãi truyền vào trong màn tai Hứa Tân Di, từng câu từng chữ vô cùng có phân lượng.

Trước lúc chương trình gọi điện thoại, cô còn nghĩ ra rất nhiều rất nhiều câu nói không kiên nhẫn hay là nói cho có lệ của Dịch Dương, khả năng lớn hơn nữa là Dịch Dương sẽ không tiếp điện thoại của cô. Nhưng sau đó, mỗi lời nói mỗi câu chữ của Dịch Dương đều là những câu từ câu chữ cô chưa từng nghĩ đến.

Hứa Tân Di không có cách nào liên hệ Dịch Dương của hiện tại ngay giờ khắc này với Dịch Dương của hai năm trước, giống như là hai người khác nhau, không biết khi nào tính cách đã phân biệt vô cùng sạch sẽ, cô cũng không biết.

Là từ khi đưa ra đề nghị ly hôn, hay là lúc thay cô giải quyết rắc rối... Hay là... Nụ hôn kia...

"Quay xong rồi sao?"

"Quay xong rồi."

"Khi nào trở về?"

"Bay lúc 9 giờ."

"Anh ở nhà chờ em."

"Ừm."

Hình như, có chút nhớ Dịch Dương, không hiểu sao cô chỉ muốn gặp mặt Dịch Dương ngay bây giờ, ngay lúc này!!!

Hết chương 72

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nữ Phụ Không Muốn Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Giải thích dùm Dịch Dương

"Tân Di."

Mới vừa cắt đứt điện thoại, Hứa Tân Di bị một tiếng này dọa nhảy dựng, vội xoay người lại, thoáng lui về phía sau một bước giữ khoảng cách.

Là Hàn Kiêu.

"Thầy Hàn, thầy tìm tôi có việc?"

Hàn Kiêu nghe cách nói đầy xa cách của cô, cùng tư thế đề phòng, cười khổ một tiếng: "Chúng ta quen lâu như vậy, kể tiếp còn muốn hợp tác trong mấy tháng, thật sự muốn xa lạ với anh như vậy sao?"

Gương mặt Hứa Tân Di treo đầy tươi cười, trong lòng lại chửi thầm.

Đó là tại nghĩ lầm anh thích đàn ông, cho nên mới không kiêng dè quá nhiều với anh. Hiện tại biết anh thích phụ nữ, còn biết anh có hứng thú với người phụ nữ đã kết hôn như tôi, sao có thể không giữ khoảng cách với anh cho được?

Để Dịch Dương biết được không biết tôi còn muốn chịu tội gì nữa đây, tên đó thù khá dai.

"Người em gọi điện thoại vừa nãy chính là Dịch Dương?"

"Ừ."

"Tại sao anh ta lại nói như vậy?"

"Tôi và anh ấy còn chưa có công bố quan hệ, ề kíp còn chưa có chuẩn bị sẵn sàng, anh ấy cũng là suy nghĩ thay tôi..."

Hàn Kiêu ấn đường nhíu chặt: "Em thích anh ta đến như vậy sao?"

"Thầy Hàn, tôi biết thầy có ý gì, nhưng tôi cảm thấy chuyện này, Dịch Dương xử lý rất khá, anh ấy đứng ở phía tôi, anh ấy suy nghĩ thay tôi, anh ấy giữ gìn tôi."

"Tân Di, có lẽ em không hiểu đàn ông, nhưng anh thì hiểu, anh nhắc nhở em một câu. Một người đàn ông nếu thật sự yêu một người phụ nữ, dục vọng chiếm hữu của anh ta vô cùng mãnh liệt, là điều em không thể tưởng tượng được. Dịch Dương căn bản không có yêu em như trong tưởng tượng của em đâu."

Hứa Tân Di nặng nề nhìn Hàn Kiêu.

Đối với nhân vật đứng ở trên đỉnh núi giải trí như Hàn Kiêu, cô vẫn luôn duy trì tuyệt đối thanh tịnh khi tiếp cận, cô càng nguyện ý đứng ở cự ly xa thưởng thức Hàn Kiêu, giống như thần tượng, giữ lại cảm nhận mới mẻ cùng nhiệt tình của cô đối với thần tượng của mình.

Ngay từ đầu, đối với Hàn Kiêu, là sủng ái, là ngưỡng mộ, là mục tiêu tranh đấu.

Cô không muốn quá gần gũi thân thiết với Hàn Kiêu hoặc hiểu biết anh ta quá nhiều. Từ đáy lòng đã không tính toán kết bạn với Hàn Kiêu, cho dù là từ trước, tính toán ly hôn với Dịch Dương, bao nhiêu trai trẻ sống mơ mơ màng màng, cũng không dám mơ tưởng đến Hàn Kiêu.

Người như vậy, đứng ở xa xem, không thể dâm loạn.

Cho nên, nếu không tính toán làm quen, cũng đừng cho người ta hy vọng, sớm một rõ giới hạn càng tốt, đừng chậm trễ người ta.

"Cảm ơn thầy Hàn đã nhắc nhở, tôi rất rõ ràng tình cảm Dịch Dương đối với tôi, cũng rất rõ ràng tình cảm của bản thân."

Nói xong, cô hơi hơi mỉm cười." Hôm nay thực vui vẻ, có thể đứng chung một sân khấu với thầy Hàn, thực chờ mong lần sau hợp tác chung với thầy, tôi xin phép đi trước."

Hứa Tân Di dẫm lên giày cao gót, chậm rãi rời đi.

Sắc mặt Hàn Kiều tái xanh, đứng tại chỗ nhìn bóng dáng Hứa Tân Di ngày một xa, đáy mắt xẹt qua lo lắng.

Chương trình tuyên truyền cho《 hoàng đô 》đến đây cũng kết thúc.

Fans vẫn còn giờ lên khẩu hiệu đèn cùng biểu ngữ chờ ở trước cổng truyền hình, Hứa Tân Di cùng mấy người khách còn lại từ cửa lớn ra tới, vẫy tay thăm hỏi fans sau đó ngồi xe rời đi.

Đều là quay trở lại thành phố A, mấy chiếc xe mục đích đều là sân bay.

Trên đường đến sân bay, An Nhã gọi video call, xem nhẹ Hứa Tân Di, chủ đề tiến thẳng đến trên người Giang Niệm.

"Giang Niệm, hiện tại trên mạng đã có đề tài về cậu. Chúng tôi đã thương lượng qua, nếu cậu đồng ý, chúng tôi sẽ mượn đề tài từ chương trình này tạo hoàn cảnh cậu ám nhà giàu đời thứ hai cho cậu."

"Đương nhiên, nếu cậu không đồng ý thì chúng tôi có thể câu thông với chương trình, cắt xóa phân đoạn video kia, đề xuống bình luận trên mạng. Hiện tại phạm vi truyền bá còn chưa tính lớn, cậu nghĩ như thế nào?"

Giang Niệm hơi hơi ngẩn người.

Im lặng nói lên tất cả.

Hứa Tân Di không biết có điều gì ngăn cách giữa Giang Niệm và gia đình, nhưng sự tồn tại của Giang Niệm xác thật là điều bí ẩn. Trong tiểu thuyết, Giang Niệm hẳn là đã chết vào hai năm trước, dựa theo cốt truyện phát triển, Giang Niệm chỉ còn sống ở trong hồi ức của Giang Hoài, không có khả năng có bất kỳ liên quan gì với cô mới đứng.

"Được rồi, em thấy Giang Niệm hiện tại rất nổi, tương lai có thể còn nổi hơn, không cần thiết tạo thông tin cá nhân con nhà giàu làm gì."

"Không, em đồng ý." Giang Niệm nói.

Hứa Tân Di nhìn cậu: "Không phải em..." Không thích dính dáng gì với nhà họ Giang sao?

Giang Niệm hơi khép mi mắt, nhìn không rõ cảm xúc trong đáy mắt: "Quay đều đã quay, chút thông tin cá nhân mà thôi."

An Nhã ở đầu video bên kia, nhanh chóng trả lời: "Được, vậy cứ như vậy trước, trên đường trở về chú ý an toàn, chị cúp máy trước."

Video cắt đứt, Giang Niệm dựa ra sau ghế, có thể thấy được sự mệt mỏi trên gương mặt của cậu.

Hứa Tân Di khá tò mò đối với chuyện trong nhà của Giang Niệm, hận không thể bóp cổ buộc cậu thẳng thắn mọi chuyện, nhóc con mới vài tuổi? Già làm người lớn, mỗi ngày sống u buồn như sắp chết đến nơi.

"Chị Tân Di, cuộc gọi đó, Dịch Dương không có thừa nhận mối quan hệ với chị, ngược lại nói dối hai người chỉ là bạn, chị thích anh ta nhiều năm như vậy, chị không khổ sở sao?"

Giang Niệm mở mắt ra, nghiêng đầu nhìn cô, tóc che bít phần trán, trong ánh sáng tối tăm ở dãy ghế sau, đôi mắt sáng trưng nhìn cô, giống như một cậu thiếu niên không rành chuyện đời.

Đứng ở góc độ của Giang Niệm mà nói, cậu không hiểu ý nghĩ sâu xa của nó, cậu chỉ xem được bề ngoài.

Thích một người trong nhiều năm, mà người đó một mực phủ nhận quan hệ, ngược lại còn phũ phàng, nói chỉ là bạn.

Hứa Tân Di tận lực làm giọng nói của mình được tự nhiên: "Chuyện này không thể trách anh ấy, hiện tại chị còn ở trong giới giải trí, còn chưa có làm tốt tâm trạng công khai mối quan hệ của hai người, anh ấy chỉ đang phối hợp với chị..."

Giang Niệm cười khinh bỉ, cắt ngang: "Chị thật giống mẹ của em."

"Mẹ của em?"

"Mẹ của em là một người phụ nữ không có chủ kiến, bà ấy rất gầy, không cao, làn da rất trắng, nhát gan, giọng nói rất nhỏ nhẹ. Có đôi khi, phải đến trước mặt bà ấy mới nghe bà ấy đang nói cái gì."

"Ăn tượng của em đối với mẹ trừ bỏ dịu dàng chính là dịu dàng."

"Mẹ rất yêu rất yêu một người đàn ông, trong lòng, trong mắt chỉ có người đó, tất cả những điều trong cuộc sống đều vây quanh người đàn ông đó. Vì người đàn ông kia mà chịu đau đớn sinh hai người con trai..."

"Nhưng người đàn ông kia, nói không cần bà ấy thì không cần. Một người sống trong nhung lụa từ nhỏ đến lớn, chưa từng ăn qua khổ, trong ba năm kia đã ăn gấp đôi. Em không rõ, tại sao thích một người, cần phải thích đến mức không có người đó sẽ sống không nổi."

Cậu nhìn Hứa Tân Di, lặp lại, nói: "Cho nên em mới nói, chị Tân Di và mẹ em rất giống nhau."

Lần đầu tiên nghe Giang Niệm nhắc tới chuyện trong nhà, từ cách cậu nói, cô đại khái cũng biết nguyên nhân tại sao cậu lại không thích dính dáng gì đến nhà họ Giang.

Thích một người, tại sao lại cần phải thích đến mức không có người đó sẽ sống không nổi?

Đem cuộc đời của mình đánh cược trên người một người đàn ông, quá ngốc.

9 giờ bay, hai tiếng sau mới đến thành phố A, sau khi hoàn thành tất cả thủ tục đã là rạng sáng hôm sau.

Sân bay vẫn có fans chờ đón, Hứa Tân Di và Giang Niệm không muốn làm ồn ào nên đi lối VIP, không lộ diện.

Trước lúc đi quay gameshow, Giang Niệm đến công ty đi chung xe với Hứa Tân Di tới sân bay. Hơn nữa, đã trễ thế này, Hứa Tân Di không tính trở về nhà chính, muốn đến Nhất Phẩm Lan Đình đối phó một đêm, vừa lúc thuận đường đưa Giang Niệm về chung cư.

"Em đi chung xe với chị, chị đưa em trở về."

Giang Niệm cũng không cự tuyệt, im lặng đi kế bên Hứa Tân Di, hai người cùng nhau đến gara sân bay.

Rạng sáng, giờ này người trong gara cũng không nhiều lắm, Hứa Tân Di xe ngừng ở cách đó không xa, cô bấm chìa khóa, đèn xe sáng lên.

Hứa Tân Di đến gần, đang chuẩn bị lên xe, thì một chiếc Bentley dừng lại bên cạnh, cửa mở ra, có người bước xuống từ phía ghế điều khiển, lập tức đi đến trước mặt Hứa Tân Di: "Thiếu phu nhân, mời cô lên xe."

"Anh..." Hứa Tân Di hết hồn, tài xế đã mở cửa xe sau ra.

Toa xe sau rộng mở, Dịch Dương một thân tây trang gầy da ngồi chính ỳnh bên trong, ánh đèn tối tăm cho khuất tầm mắt. Chỉ có một ít ánh đèn lung linh chiếu bên cạnh anh, có lẽ là đã chờ cô rất lâu rồi, nét mặt khá mệt mỏi.

Giờ phút này đang dựa đầu vào ghế sau nhắm mắt, không biết có ngủ hay không, nhưng gương mặt lại vô cùng tự nhiên dịu dàng ằm áp, không có một chút dấu vết thiếu kiên nhẫn nào vì đợi quá lâu.

Thấy người không lên xe, Dịch Dương hơi hơi mở mí mắt: "Không lên?"

Ad có lời muốn nói:

Giải đáp thắc mắc tại sao Giang Niệm lại còn sống???

Là tại vì khi chị xuyên qua, có đoạn chị và Giang Niệm cùng đứng ở trên cầu, nếu Hứa Tân Di không cho cậu tiền, không khuyên cậu vài câu, thì Giang Niệm đã nhảy cầu tự sát đi theo mẹ cậu ấy.

Cho nên, Giang Niệm mới có chấp nhất với Tân Di đến như vậy. Chị là tia sáng cứu rỗi trong đời cậu.

Haizzz, không hiểu sao tğ lại viết chương này ngắn đến như vậy, và phiên ngoại dài đến như vậy, một chương dài 30 trang word, 1 trang ad chuyển ngữ 10p, tính tính chắc 3 ngày mới làm xong.

À, 2 chương sau cũng khá ngắn, là hai trong 4 chương bị TG tẩy còi của tác giả. Sau khi bị tẩy còi, chị ấy cắt hết cảnh H trong 2 chương đó, viết lại nội dung, và dung hợp thành 1 chương. Cho nên, bạn nào từng đọc bản conv, sẽ thấy lạ, tại sao 1 chương mà ad lại tách đôi, và tại sao nội dung lại khá khác so với bản conv lẫn bản hiện tại trên TG.

Đối với ad mấy cảnh đó chỉ là thịt vụng không được coi là H đâu, chỉ mò sơ sơ bên ngoài thôi, chưa thâm nhập vào trong Hhehehe.

Hết chương 73

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nữ Phụ Không Muốn Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Nụ hôn trên xe

Dịch Dương tới đón cô.

Ra ngoài dự kiến của Hứa Tân Di.

Cô còn cúi đầu nhìn đồng hồ.

01:45 AM.

Trễ như vậy, vậy mà Dịch Dương vẫn tới đón mình?

Đáy lòng ần ần dâng lên một chút vui sướng, trái tim nhảy nhót từng lumen bị cô mạnh mẽ đè áp xuống.

Hứa Tân Di ho khan một tiếng, nhìn hai cô bé trợ lý phía sau đang trong tâm trạng đôi mắt không biết ngó chỗ nào kia, nói: "Mấy đứa lái xe chị về đi. Hai ngày nay vất vả rồi, ngày mai hai cho hai đứa nghỉ ở nhà dưỡng sức một ngày."

Nói xong, lại nhìn Giang Niệm nói: "Đội lát nữa kêu mấy đứa đưa em về nhà trước, có việc gì gọi điện thoại cho chị sau."

Tầm mắt Giang Niệm nhìn chằm chằm vào người đàn ông ngồi bên trong xe, ấn đường nhũn nhặn có còn chút thần thái chưa thành thực, đầy địch ý và đề phòng.

Dịch Dương giương mắt phát hiện ngay, nhưng anh thấy cũng không quan tâm, cũng không đem người để ở trong lòng. Lứa tuổi này của Giang Niệm, năng lực và kinh nghiệm sống ở trước mặt anh không tính là cái gì.

"Biểu hiện của Dịch tiên sinh thông qua cuộc gọi gameshow ngày hôm qua thật làm tôi rất kinh ngạc."

Giang Niệm là nghệ con mới sinh không sợ cợt, lời này nghe không ra "kinh ngạc", mà đầy châm chọc mỉa mai.

Thằng nhóc nhỏ anh chưa từng quen biết hay gặp mặt này hình như rất không thích anh, người tới không có ý tốt. Dịch Dương cũng không muốn đòi co nhiều lời với cậu, nhìn Hứa Tân Di: "Đi lên."

Hứa Tân Di căn cứ một sự nhin chín sự lạnh, leo lên xe, mới vừa ngồi còn chưa yên mông, cửa xe còn chưa có đóng, đã bị Dịch Dương ôm lấy eo, kéo cô lại gần, chân Hứa Tân Di giẫm lên không khí, không có điểm tựa, cả người ngã nhào vào trong lòng ngực Dịch Dương.

Cách áo khoác vest là một tầng vải áo somi hơi mỏng thấm độ ẩm thân thể, lòng ngực cực kỳ đáng tin cậy ôm cô chặt chẽ, khuỷu tay bao quanh người cô. Nhìn Hứa Tân Di như chim nhỏ nép vào người, giống như đang vui vẻ nhảy nhót nhào vào trong lòng ngực của anh.

Dịch Dương nhìn Giang Niệm, hơi cúi đầu hôn lên phần trán của Hứa Tân Di. Giang Niệm sắc mặt âm trầm, mắt đối mắt với ánh mắt không rõ ý gì của Dịch Dương.

Nói qua nói lại, tranh chấp bằng ngôn ngữ, không cần thiết.

Nói chuyện phải trái với một thằng nhóc còn chưa tốt nghiệp, càng không cần thiết.

Hành động đã nói lên tất cả

Bentley chậm rãi di chuyển ra khỏi gara sân bay.

"Người đó thật sự là tổng giám đốc Dịch sao?"

"Khẳng định đúng vậy! Tổng giám đốc Dịch quá đẹp trai! Người thật ngoài đời còn đẹp trai hơn nhiều so với hình ảnh được thả ra trên trang chính thức của tập đoàn Dịch thị!"

"Tổng giám đốc Dịch và chị Tân Di thật xứng đôi nha, em thật sự không hiểu luôn, tại sao mấy năm nay chị Tân Di có thể nhẫn nại đến như thế. Nếu là em, có một người chồng vừa đẹp trai lại có nhiều tiền như vậy, em sớm nhện không được khoe ra cho thiên hạ biết rồi."

Giang Niệm nghe hai trợ lý khe khẽ nói nhỏ, sắc mặt càng ngày càng đen.

Bentley cách âm hiệu quả luôn luôn rất tốt, xe rong ruổi ở trên đường lại bình lại ổn, phía sau xe nghe không đến một âm thanh hỗn tạp nào.

Tại bầu không khí cực độ yên tĩnh này, Hứa Tân Di hình như có đập áo giác, cô loáng thoáng nghe được hô hấp cùng tiếng tim của mình.

Dịch Dương vẫn còn đang trong tư thế ôm Hứa Tân Di, còn ôm rất chặt, nhắm mắt, không biết có ngủ hay không, nhưng bàn tay ôm eo cô khi có khi không mân mê vuốt ve.

— "Lúc này có phải nên nói cái gì đó hay không?"

"Sao trễ như vậy em mới ra?" Dịch Dương làm như thuận miệng nói một câu.

"Vì tự làm thủ tục, cho nên hơi chậm."

Hứa Tân Di nhìn anh, làm như tự nhiên bình tĩnh nói chuyện phiếm: "Anh tới khi nào vậy? Có phải chờ thật lâu hay không? Sao không nói trước một tiếng với em?"

"11 giờ."

"Đặc biệt tới đón em?"

Dịch Dương gật đầu, tay còn lại chơi đùa mái tóc của cô.

"Chuyện kia, cảm ơn anh nha."

"Không cần cảm ơn, chuyện nhỏ không tốn chút công sức."

Cả hai đều chìm im lặng.

Dịch Dương vốn ít nói, EQ đứng đầu toàn trường, nhưng đến vị trí của anh lúc này, dù có EQ hay không, không quan trọng, cho dù không nói một câu nào, nhưng chỉ cần một ánh mắt, người bên cạnh cũng có thể biết anh muốn nói gì. Cho nên, đã ít nói giờ còn ít nói hơn.

Hứa Tân Di nhưng thật ra là một người lắm nhảm, có thể nói không ngừng nghỉ với An Nhã, nói từ đề tài này chuyển sang đề tài khác, cô có thể nói tới sáng cũng chưa hết chuyện.

"Gameshow hẳn là đã tập dợt trước, tại sao còn xảy ra loại tình huống này, làm em trở tay không kịp?"

"Xác thật có kịch bản, nhưng đạo cụ bị hỏng giữa đường. Cho nên không trâu bắt chó đi cày, đẩy nội dung lên đầu, em cũng không đoán được."

Hứa Tân Di nghiêm túc nghĩ nghĩ, chuyện này vẫn là muốn trình trọng nói lời cảm ơn mới được: "Ông xã, chuyện lần này thật sự đặc biệt cảm ơn anh, nếu không phải anh nhanh trí, ngày mai trên mạng không biết sẽ viết em như thế nào nữa đâu."

"Chỉ cảm ơn suông bằng miệng thôi sao."

"Vậy em phải làm sao để cảm ơn anh đây."

- - - "Dịch Dương còn muốn mình cảm ơn như thế nào nữa, không lẽ mua thêm sợi dây nịch, hay cà vạt, hồng lè là đồng hồ nữa hả, anh ấy vừa mới chuyển một triệu, lấy số tiền đó mua quà cảm ơn tặng anh ấy..."

Bất chợt trước mắt tối đen, hơi thở Dịch Dương bao trùm lấy Hứa Tân Di, một cái gì đó mềm mại ấm áp dán lên môi cô. Hứa Tân Di còn chưa hoàn hồn, Dịch Dương đã vội tiến công.

Anh hôn lên đôi môi anh đào mà bản thân thèm muốn suốt ngày hôm nay, từ sau ngày đó, chuyện này cứ quanh quẩn trong đầu anh, không cách nào thoát khỏi nó.

Dịch Dương nhân lúc Hứa Tân Di còn chưa phản ứng lại, thần tốc tấn công, tiến thẳng vào trong, anh dùng chiếc lưỡi càn quét hết mọi ngóc ngách, chơi đùa với chiếc lưỡi của cô. Hứa Tân Di bị anh làm hoảng sợ, theo bản năng đẩy đẩy anh ra, nhưng cô càng chống cự, anh càng ôm cô chặt hơn.

Dịch Dương hôn mút môi cô, nếm thử mùi vị làm anh nhưng nhớ.

Từ dịu dàng đến mãnh liệt, Hứa Tân Di chịu không nổi, đành từ bỏ chống cự, chạy theo tiết tấu của anh.

Dịch Dương thấy cô đã từ bỏ chống cự, lá gan cũng to dần, làm càng hơn.

Anh hôn mút, như đang thưởng thức món ăn ngon, một tay ôm chặt eo cô, một tay xen vào mái tóc mượt, giữ chặt đầu cô. Anh mút môi trên, môi dưới, rồi tách ra, nhìn cô đang đắm chìm trong nụ hôn của mình. Lại chịu không nổi cúi xuống bá chiếm đôi môi cô thêm lần nữa.

Tân Di chưa kịp thở dốc đã lao vào một cuộc chiến mới, Dịch Dương càng hôn càng mãnh liệt, như muốn hút hết không khí trong miệng cô, như muốn ăn sống cô. Hai chiếc lưỡi chơi đùa với nhau, không biết trong bao lâu, Dịch Dương mới thỏa mãn buông tha đôi môi cô.

Một sợi chỉ bạc kéo dài từ miệng cô đến miệng anh, Dịch Dương liếm theo sợi chỉ đó, lại hôn hôn môi cô, mút mạnh một cái, tạo một tiếng vang khá to, cũng làm Hứa Tân Di chợt tỉnh.

Cô mở miệng thở dốc, đầu óc trống rỗng, mơ màng nhìn Dịch Dương, anh nhìn mà toàn thân như ngâm trong lửa, ôm chặt Hứa Tân Di vào lòng, dùng bàn tay ép đầu cô lên vai mình, không muốn nhìn nữa, sợ bản thân kiểm chế không được.

Phía sau xe khá yên tĩnh, ngoại trừ tiếng thở dốc.

Sau khi bình phục lại hơi thở, Hứa Tân Di càng nghĩ càng xấu hổ, cô chỉ muốn tông cửa chạy khỏi nơi này, đầu càng rút vào trong lòng Dịch Dương, anh cảm giác được, nhìn xuống thấy động tác ngượng ngùng của cô, cười ra tiếng.

"Lần sau chú ý một chút, đừng để chuyện đó lặp lại. Nếu gọi cho mẹ hay ông thì sao?"

Hứa Tân Di ngượng ngùng gật gật đầu, tay Dịch Dương vuốt vuốt đầu tóc của cô, ôm sát cô vào người.

"Gần nhất có lịch trình làm việc không?"

"Hình như không có, kế tiếp chỉ tham gia một bộ phim điện ảnh và một bộ phim truyền hình."

"Điện ảnh và phim truyền hình?"

Dịch Dương ấn đường nhíu lại: "Quay bao lâu?"

"Không rõ lắm, thời gian cụ thể còn cần thương lượng lại, thời gian khoảng chừng..."

Hứa Tân Di âm thầm bấm tay tính toán: "... Nhanh nhất cũng năm sáu tháng đến một năm."

Dịch Dương giơ tay xoa xoa ấn đường.

Anh nghe Triệu Bân nói, giữa hai người đang yêu, không thể chơi thể loại chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều. Rất nhiều tình yêu nơi đất khách bởi vì không gặp mặt thường xuyên nên tình cảm càng lúc càng mờ nhạt, cuối cùng tan vỡ chia tay.

Tách ra trong một thời gian lâu dài, cũng bất lợi cho việc củng cố tình cảm vợ chồng.

Dịch Dương nghiêm túc nghĩ nghĩ, đợi mọi chuyện trong công ty chậm rãi ổn định, anh sẽ có nhiều thời gian hơn ở tại thành phố A, không cần bay khắp thế giới, nhưng nếu ngược lại người bay khắp thế giới là Hứa Tân Di thì sao...

Thôi, tới lúc đó rồi nói sau.

Bentley đi ngang qua một khúc cua, rớt cuộc vào đường cao tốc thành phố, nhìn hai bên đèn đường sáng ngời lộng lẫy. Lúc này Hứa Tân Di mới phát giác đây không phải con đường trở về nhà cũ.

"Không trở về nhà?"

"Về nhà."

Bentley lại cua một cái cong, thế nhưng quẹo vào Nhất Phẩm Lan Đình.

Xe dừng lại, Hứa Tân Di giật giật chân, hít hà một hơi.

Đứng chơi trò chơi gần nửa ngày ở đài truyền hình, mang giày cao gót, nên giờ cẳng chân sưng vù, gót chân cũng hơi hơi đau đớn, chắc đã sớm trầy da tróc vảy. Hiện tại cử động cũng không phải rất đau, nhưng chân trước đã tê rần, như vô số kim châm to đâm vào da, khiến da đầu cô tê dại, nửa nằm ở trên chỗ ngồi nửa ngày không dám động.

—— "Ai da —— Chân đã tê rần, đã tê rần. Tất cả là tại Dịch Dương, không dè mình ra hôn thì chân mình đâu có cong đến nỗi tê rần..."

—— "Đau đau đau... Hôn một chút là được rồi, còn đòi hôn kiểu pháp, còn lâu như vậy, mà hình như kỹ thuật hôn của anh ta có tiến bộ hơn trước thì phải, học ở đâu vậy... Ai da, đau quá..."

Ad có lời muốn nói: Có nhiều đó mà TG nó tuyệt còi đấy quý vị ạ, tác giả còn viết vài bộ đam và vài bộ xuyên sách rất hay, mới ra chục chương nhưng bị khóa mịa nó rùi.

Hết chương 74

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nữ Phụ Không Muốn Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 75: Ngủ không yên giấc

Dịch Dương từ bên trái xuống xe, vòng đến phía bên phải, không nói một lời khom người bế cô ra.

Thân thể bay lên không, Hứa Tân Di giật mình kinh ngạc, theo bản năng ôm chặt cổ Dịch Dương, hai chân lại bởi vì cử động một chút, cảm giác kim đâm càng thêm rõ ràng.

Tràn ngập trong đầu óc của cô đều là...

—— "Đậu má, đậu má nó! Dịch Dương ôm mình! Sau hôn là ôm công chúa, sau ôm công chúa là...."

Sau đó là một đợt đau đớn bị kim đâm tê dại, đầu óc không còn nghĩ gì khác ngoại trừ đau.

"Chạm một chút chạm một chút, đau đau đau!"

Hứa Tân Di cả người cương cứng ở trong lòng ngực của anh, vẫn không nhúc nhích được.

Dịch Dương chỉ đành phải thả chậm bước chân, dáng đi vững vàng, ôm cô bước vào thang máy.

Lên lầu, vào nhà.

Hứa Tân Di ngồi ở trên sofa xoa sung to căng chân, sau một lúc lâu mới khôi phục lại.

"Còn đau?"

Hứa Tân Di cời giày cao gót, nhìn một bộ phận gót chân bị trầy tróc, vẻ mặt khổ sắc gật gật đầu.

Dịch Dương từ trong phòng cầm mấy cái băng dán lại đây, giúp cô dán ở phía sau gót chân, lại nhìn thoáng qua căng chân sung to của cô, ngồi ở bên cạnh cô, ở trong ánh mắt mê mang của Hứa Tân Di, cầm căng chân cô gác lên trên đùi mình, cẩn thận xoa ấn, mát xa.

Hứa Tân Di giật mình kinh ngạc, ý thức quay trở về não bộ, dưới chân giật giật lại bị đôi tay của Dịch Dương kiểm trụ mắt cá chân: "Đừng nhúc nhích, anh giúp em xoa bóp, sẽ khỏi nhanh thôi."

"Không cần, đợi lát nữa thì tốt rồi."

Hứa Tân Di nói không tính, chân vẫn là bị kiểm ở trên đùi anh, không nhúc nhích được.

Dịch Dương vừa vào nhà đã cởi áo khoác vest và cà vạt, trên người chỉ mặc áo sơ mi và quần tây. Ông tay áo trắng nõn cuộn lên tới khuỷu tay, Hứa Tân Di nhìn từ bên này nhìn qua, thiếu khí thế cao ngạo ta đây đứng ở trên tất cả lúc mặc tây trang ban ngày, nhiều vài phần thanh xuân tuổi trẻ.

Thật ra, độ tuổi 30, vẫn còn rất trẻ.

Vứt lại tất cả những nhân tố bên ngoài, không mang theo bí mật hay bất kỳ tình cảm nhân tố gì, bình tĩnh xem xét, giá trị nhan sắc của Dịch Dương ở trong mắt của Hứa Tân Di có thể đứng vị trí thứ hai. Dĩ nhiên, người đứng đầu là cô...

Hiện giờ, hai người cách cực gần, Hứa Tân Di có thể thấy rõ ràng từng sợi lông mi dày đen của Dịch Dương.

—— "Mình có lý do hoài nghi Dịch Dương đang quyến rũ mình, hơn nữa đã nắm giữ chứng cứ!"

—— "Nếu không, anh ta vô duyên vô cớ hôn mình làm gì, xoa bóp mát xa chân cho mình làm gì?"

—— "Không được, Hứa Tân Di, mày cần phải bình tĩnh, giữ vững thanh tỉnh, xoa cái chân mà thôi, một chút hạt mè vô tội việc nhỏ là có thể khiến mày cảm động? Có thể có chút tiền đồ hay không hả Tân Di! Trăm triệu lần đừng dễ dàng bị Dịch Dương dùng viên đạn bọc đường bắt làm tù binh."

Xoa tới xoa lui, xoa từ mắt cá tới bắp chân, đến đầu gối, ngày càng có xu hướng đi lên, con đau từ căng chân cứng đờ kia Hứa Tân Di không biết có đỡ hay chưa. Nhưng cô càng ngày càng cảm thấy luồng cảm giác đau đau đó đã thay bằng cảm giác tê tê nhột nhột, cảm giác đó càng lúc càng dày đặc.

Như là có một luồng lửa nóng không biết tên đang thiêu đốt từ bắp chân đốt tới tận trong đầu cô, thiêu đến con tim cô đập như trống trận.

—— "Mình có cần hỏi Dịch Dương, lời nói trên chương trình đó, thật sự là bởi vì tôn trọng ý kiến của mình, hay là muốn phôi sạch quan hệ với mình..."

Nghĩ lại lại cảm giác không thích hợp.

—— "Mình hỏi như vậy có phải không tốt lắm hay không? Một chút tín nhiệm giữa hai vợ chồng đều không có, không biết liệu anh ấy có tức giận nữa hay không?"

—— "... Vẫn là nên hỏi rõ ràng cho đỡ suy nghĩ, lỡ như anh ấy chỉ là thuận miệng gạt mình thì sao?"

Đôi mắt ẩn sâu ở trong bóng tối của Dịch Dương tràn ngập tình tố nhìn không rõ.

"Mối quan hệ hôn nhân giữa anh và em... Quyền quyết định anh giao cho em, em cho rằng khi nào công bố thích hợp thì cứ công bố, lúc đó anh chỉ cần phối hợp với em là được."

Hứa Tân Di chớp mắt, vô cùng cảm động, tim đập càng nhanh càng mau, toàn thân nóng như lửa, cô cần thiết phải làm gì đó, nhưng cô lại không biết điều đó là gì...

"Thật hả anh? Ông xã, anh thật quan tâm em, em cảm ơn anh!"

Dịch Dương im lặng, không nghe được lời nói khác, sau một lúc lâu cũng chỉ trở về hai chữ: "Không có gì."

Có lẽ là bởi vì qua lại bên ba quá mức mỗi một, nên đêm nay Hứa Tân Di ngủ vô cùng ngon giấc, sáng sớm bị âm thanh di động chấn động đánh thức, nhìn nhìn vậy mà đã 10 giờ sáng.

Mơ mơ màng màng sờ soạng di động, mở ra tin tức nhìn nhìn xem xem, tất cả đều là tin nhắn của An Nhã, toàn bộ nội dung đều nói về Giang Niệm.

Nguyên nhân chủ yếu là Giang Niệm lên hot search.

Thân phận của Giang Niệm được vạch trần ở chương trình gameshow, công ty nương theo gió đông đẩy một phen, cái view nâng loạt hashtag # Giang Niệm ~ thiếu gia nhà giàu đời thứ hai# lên đầu bảng hot search Weibo.

Không ít fans sôi nổi suy đoán đề tài Giang Niệm là thiếu gia gia tộc nào, không khoa trương sống khiêm tốn ra ngoài thể nghiệm sinh hoạt bình dân.

"Trời ạ!!! Giang Niệm của mị lại là thiếu gia nhà giàu ra ngoài thể nghiệm sinh hoạt!!! Có chị em nào thần thông quảng đại biết là thiếu gia nhà ai sao?"

"Thật chấn động, cả đại gia đình đều chấn động hết nha, tôi là fan của Giang Niệm từ lúc anh ấy còn ở trong nhóm BIG_FIVE cho đến bây giờ. Khi đó Giang Niệm chỉ là một thành viên trong nhóm, nên không được chú ý cho lắm, vũ đạo hay các phân đoạn bài hát đều ít hơn những thành viên khác, ăn khá nhiều đau khổ cũng bị khá nhiều ức khuất. Tôi còn tưởng là một người không có bối cảnh nên mới bị công ty chèn ép đến mức rời khỏi nhóm rồi khỏi công ty. Vậy mà lại là thiếu gia nhà giàu..."

"Lúc còn hoạt động chung với BIG_FIVE, Giang Niệm bị khá nhiều ức khuất đó nha, mị nhớ lại mà lòng mị đau."

"Nghe chị em ngày hôm qua tham gia quay chương trình nói, Giang Niệm gọi mọi cú điện thoại, người nợ đã cho cậu ấy một triệu nhân dân tệ nha, cái gì mà gia đình bình dân, rõ ràng là trong nhà có quặng nha?"

Giang Niệm đã bị dán mác thiếu gia nhà giàu lên trên người, nhìn nhìn hình tượng bên ngoài, còn rất thích hợp.

Nhưng theo đó mà đến, là những kẻ ghen ăn tức ở, đổ mắt vì độ nổi tiếng của Giang Niệm đã lục lại quá khứ của cậu, gắng gượng tạo ra tai tiếng, thấy tức mắt phá chơi.

Điều thứ nhất, chính là bằng cấp.

"Giang Niệm? Chắc mấy người không biết rồi, cậu ta sửa đổi thẻ căn cước, mới vừa thành niên không lâu. Hiện tại mới mười tám tuổi, gia nhập BIG_FIVE mới mười sáu tuổi. Mười sáu tuổi không phải đang học THPT sao? Giang Niệm ngay cả bằng cấp ba còn chưa có, phải nói là chưa từng học THPT ngày nào, lấy đâu ra thiếu gia con nhà giàu, có ai thấy con nhà giàu có nào mà gia đình không cho đi học không?"

Thứ hai là gièm pha.

"Đừng đồn thổi lung tung, cái gì mà thiếu gia con nhà giàu, thằng đó mà là con nhà giàu, thì lúc trước đã không đến CLB Ung Phúc uống rượu tiếp mấy ông già có tiền rồi? Cái gì mà anh trai, nói không chừng là ai đó có tiền đang nuôi nó ăn sài."

Thứ ba là mưu đồ.

"Giang Niệm bị đuổi ra khỏi BIG_FIVE nha, chứ không phải tự rời khỏi, lại chạy tới phim trường dán lên Hứa Tân Di, chơi đủ thủ đoạn cùng tâm cơ thâm sâu, làm trợ lý nấy tháng cho Hứa Tân Di, lúc này mới năn nỉ ỉ ôi, Hứa Tân Di mới đồng ý ký hợp đồng với thằng đó, mấy người có từng gặp qua thằng thiếu gia con nhà giàu nào hèn mọn đến như vậy sao?"

Thật đúng là không có.

Hứa Tân Di sáng sớm mới mở mắt đã nhìn thấy An Nhã gửi cho mình một loạt tin khó chịu đó, như một cái tát, tỉnh ngủ ngay.

Dám bôi đen nghệ sĩ công ty cô, thật coi cô là động vật ăn chay?

Hứa Tân Di ngồi không yên, ngủ cũng không được, rời giường mặc quần áo chuẩn bị đến công ty.

Dịch Dương vừa nói chuyện điện thoại công việc xong, đang ở phòng khách, chuẩn bị vào phòng xem cô, thấy cô lật đật chạy ra, chặn ngang đường đi của cô, hỏi: "Đi đâu?"

"Công ty"

"Chuyện gì mà em gấp gáp như vậy?"

Hứa Tân Di đẩy anh qua một bên, đi nhanh đến cửa, nhanh chóng thay giày cao gót, vừa thay vừa oán giận, nói: "Giang Niệm xảy ra chuyện rồi, hiện tại em phải chạy nhanh đến công ty bàn cách giải quyết với mọi người."

Dịch Dương ấn đường hơi nhíu: "Công ty của em không có người sao? Chuyện gì đều phải đích thân bà chủ như em ra mặt?"

Hứa Tân Di mang xong giày cao gót, xoay người lại hỏi anh: "Sao anh còn chưa đi làm?"

"Hôm nay cuối tuần, em còn muốn anh đi làm?"

Hứa Tân Di cười ngượng một tiếng: "Trước đó không phải anh cũng chẳng phân biệt cuối tuần hay ngày thường sao?"

—— "Hừ! Trước kia anh chạy khắp thế giới giờ còn nói em."

"Anh ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe, em đi trước."

Rầm ——

Cửa đóng lại.

Dịch Dương phóng ra khí lạnh, làm nhiệt độ trong phòng lạnh run người, ngồi xuống sofa, nhìn phòng khách trước mắt to như vậy cùng cửa sổ sát đất, cảm nhận được sự yên tĩnh đến cô độc. Cho đến ngày hôm nay, anh mới cảm nhận đầy đủ sáu chữ "nhân quả tuần hoàn báo ứng" đầy khó chịu này.

Tối qua anh ngủ không yên giấc, sáng dậy sớm nên giờ đầu còn hơi mông lung. Vậy mà Hứa Tân Di thì ngủ như chết, anh làm gì cũng không thức, làm tối qua cùng sáng nay anh phải tắm nước lạnh.

Tối qua.

Tân Di tắm rửa xong lên giường ngủ ngay, còn ngáy o o, vì quá mệt mỏi. Dịch Dương tắm vào thì thấy trên giường nhũ nhũ lên một cục như bánh sừng trâu. Thở dài, lên giường, tắt đèn, chui vào trong chăn.

Nhắm mắt ngủ, nhưng lại không ngủ được, hể nhắm mắt là anh lại nhớ đến hình ảnh ở trên xe, nhớ đến thân thể mềm mại, nhớ đến đôi môi mềm ngọt, nhớ đến mái tóc mềm mại, nhớ đến làn da... Càng nghĩ, cơ thể anh càng nóng, anh cần làm gì đó để dập cơn nóng trong người.

Mở mắt, nghiêng người nhìn Hứa Tân Di đang mặt đối mặt, hơi thở thổi phả vào cổ anh, càng làm anh miệng khô cổ khô.

Anh nuốt nuốt nước miếng, hầu kết lên xuống liên tục, anh đẩy đẩy cô, nhỏ giọng: "Tân Di! Tân Di! Hứa Tân Di!"

"Anh muốn chạm vào người em, em không nói chính là đồng ý..."

Anh dán người lại gần cô, giơ tay, ôm cả người cô vào lòng, dùng mũi ngửi ngửi hương thơm trên người cô, một mùi rất ngọt, rất sáng khoái, là mùi sữa tắm. Tuy cả hai đều dùng chung sữa tắm, nhưng không hiểu sao mùi trên cơ thể cô lại ngọt đến như vậy, làm anh không thể kiềm chế được, chỉ muốn nếm thử.

Từ động tác ngửi, anh chuyển sang hôn, như nâng niu vật báu. Anh hôn từ chóp đầu, trán, mày, mắt, hôn dọc mũi, đến mép môi, đến miệng, sau đó hôn mút đôi môi Hứa Tân Di.

Dịch Dương ôm chặt cơ thể cô, vuốt ve phần lưng, tay có xu hướng đi xuống, vuốt ve phần đùi, từ từ trượt lên. Tay còn lại lẩn vào trong áo, chạm vào áo ngực của cô, anh cách áo ngực xoa xoa.

Hứa Tân Di tuy ngủ, nhưng bản năng vẫn còn, cô phát ra âm thanh rên rỉ nhỏ nhỏ.

"Ừm... Ừm... A..."

Dịch Dương nghe như tiếng thần, anh càng hôn sâu, dùng lưỡi tách ra hàm răng của cô, tiến vào khám phá, chơi đùa mút liếm.

Trong phòng ngủ yên tĩnh chỉ vang lên âm thanh chụt chụt cùng tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ của Tân Di, kèm theo tiếng thở dốc của đàn ông.

Từ nằm nghiêng giờ đã thành nằm trên nữ dưới, anh dùng sức hơi nâng cơ thể, tránh đè ép cô. Tay kia của anh càng làm càn, nó mò mẫm vuốt ve bờ

mông căng tròn mịn của cô, anh vuốt rồi nheo nheo. Tay còn lại thì luồn vào trong áo ngực, hơi đẩy lên, xoa bóp một bên ngực của cô.

Nụ hôn từ môi di chuyển đến phần cổ, đến xương quai xanh, anh hôn nhẹ nhàng, tránh không lưu lại dấu vết. Sau đó dùng miệng tách ra nút áo ngủ, còi ra đến đầu, anh hôn đến nơi đó, cho đến khi đến phần ngực của cô, anh hôn phần trên, sau đó mút, cắn nhẹ. Tân Di rên to hơn trước một chút, anh dừng động tác lại.

Hai mắt đỏ đầy gân máu, đôi mắt tràn ngập dục vọng. Trong lòng anh hiện có hai âm thanh, một nói anh làm theo bản năng, dù sao người nằm dưới thân anh là vợ hợp pháp của anh, quan hệ xác thịt là nghĩa vụ của cô ấy. Âm thanh còn lại nói, Tân Di còn chưa yêu anh, anh phải đợi cô ấy toàn tâm toàn ý, tự mình hiến dâng, không thể thừa nước đục thả câu...

Anh đấu tranh trong đầu một hồi lâu, cuối cùng cắn răng dùng hết sức lực đứng dậy, rời khỏi cơ thể ấm áp mềm mại của Tân Di. Bước xuống giường, quay đầu lại nhìn cô, anh thở dài một tiếng.

"Em thật là ông trời phải xuống đây dọa anh..."

"Sau này anh sẽ bắt em trả cả vốn lẫn lời."

Anh vươn tay về phía cô, giúp cô sửa lại quần áo. Anh kéo áo ngực xuống, cài lại cúc áo, sau đó chỉnh lại quần cho cô, anh lưu luyến nheo mông cô một cái, Tân Di ưỡn đầu lên một tiếng.

Dịch Dương cắn răng, bước nhanh vào phòng tắm, mở nước lạnh, nhìn cậu em của mình đang dựng đứng sừng sững trước mắt, còn giật giật như tò vò về bất mãn.

"Mày nhìn tao làm gì, đợi ngày sau cho mày ăn no."

Anh dùng mười ngón tay vuốt ve lên xuống tự an ủi. Trong đầu lại hiện lên cơ thể Tân Di, Từ bờ môi, cổ, xương quai xanh, ngực, eo, mông, cặp chân dài thẳng tắp kia, tay anh hoạt động càng nhanh.

Dịch Dương tắm khá lâu, sau đó là một tiếng như hét như rên rỉ. Một lúc sau, anh quấn một chiếc khăn tắm ngang hông, đi ra ngoài. Dùng khăn chà chà đầu tóc ướt sũng của mình, tắm mát tòa định trên giường, bước vào phòng quần áo thay bộ đồ ngủ khác.

Anh bước lên giường, tự mặc niệm trong đầu, ngủ ngủ ngủ, món nợ này ngày sau sẽ đòi... Nhưng ngủ không được, quay đầu nhìn sang người kế bên ngủ như heo, anh vươn tay nheo nheo mũi cô, Tân Di khó chịu giật giật mũi, giờ tay đánh.

Dịch Dương cười khế, buông tay, anh chuyển sang nằm nghiêng người, ôm Tân Di vào lòng, hai tay ôm chặt người cô vào lòng, hít ngửi mùi thơm trên người cô, hôn hôn trán cô, dần dần chìm vào giấc ngủ lúc nào anh cũng không hay.

Nhưng, anh cũng ngủ không yên, vì trong mộng... Anh làm điều đó với cô...

Góc của ad:

Không biết hành động đó của Dịch Dương là chính nhân quân tử hay là kẻ lợi dụng đây...???

Hết chương 75.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nữ Phụ Không Muốn Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Nhớ lắm

Đang trên đường đến công ty, Hứa Tân Di xem như đã hiểu biết khá rõ ràng chuyện xảy ra tối hôm qua. May mắn An Nhã và nhân viên đều là người có kinh nghiệm, thực mau đã gửi được tin tức bôi đen Giang Niệm sau khi hashtag #Giang Niệm ~ thiếu gia nhà giàu đời thứ hai# leo lên hot search không giống bình thường.

An Nhã ở trong giới xem như tay già đời, có mối quan hệ không tệ với các nhà truyền thông lớn nhỏ và những toàn soạn. Chỉ một đêm đã biết rõ là ai làm trò sau lưng nghệ sĩ công ty mình, chỉ là còn chưa có cơ hội hỏi thăm được rốt cuộc là ai ở sau lưng tiêu tiền thuê công ty IT bôi đen Giang Niệm.

Nhận được tên công ty IT mà An Nhã gửi đến, Hứa Tân Di nghi hoặc, là một công ty IT rất có thực lực, theo cô biết, giá không thấp.

Ai có thù sâu hận lớn với cô, hay là với Giang Niệm đến mức ra giá cao tới bôi đen nghệ sĩ công ty cô?

"An Nhã, sao lại thế này?" Vừa đến công ty, Hứa Tân Di gấp không chờ nổi đi đến văn phòng An Nhã.

An Nhã mới vừa cắt đứt một cuộc gọi, ấn đường nhíu chặt: "Sau lưng là ai chị còn chưa có điều tra ra, nhưng em cứ yên tâm, loại này tin tức bôi đen này đều là bắt gió bắt bóng không khơi dậy nổi sóng gió gì đâu."

Nghe An Nhã nói như vậy, lúc này Hứa Tân Di mới nhẹ nhàng thở ra.

"Giang Niệm đâu?"

"Sáng sớm thằng bé đã có mặt rồi, hiện tại chắc là đang ở phòng luyện nhảy... Đợi một chút..."

Di động An Nhã run run, màn hình sáng lên, ánh mắt vừa nhìn đến nội dung trên màn hình đột nhiên giật mình kinh hoàng, vội vàng đứng lên, về mặt phần nộ đi ra ngoài.

Hứa Tân Di không rõ nguyên do: "Chị! Từ từ, có chuyện gì vậy?"

"Hồi sáng chị đã dặn dò Giang Niệm hơn 800 lần, kêu thằng bé đừng quá để tâm đến những bình luận, những tin tức trên mạng, cũng đừng quá chú ý đến chuyện này, sao lại thằng bé lại không nghe lời... Trời ơi! Tức quá đi..."

Công ty cũng không lớn, một tầng lầu đều quanh quẩn vang lên âm thanh trách cứ của An Nhã.

Khi An Nhã nổi điên, Hứa Tân Di cũng không dám nhiều lời, đi tò tò theo An Nhã, e sợ cho cô ra tay quá tàn nhẫn, ăn tươi nuốt sống Giang Niệm.

Đẩy ra cửa phòng luyện nhảy, Giang Niệm ngồi dưới đất, tay cầm di động.

Nhìn thấy một màn này, An Nhã giận sôi máu, bước nhanh lên, giật lấy di động, màn hình giao diện còn dừng lại dòng tin trả lời bình luận trên Weibo.

"Giang Niệm, chị đã nói với em bao nhiêu lần rồi hả? Sao em lại cứng đầu đến như vậy?"

An Nhã là người "thương hương tiếc ngọc", luôn luôn có vô hạn độ bao dung khi đứng trước mặt trai trẻ hoặc những anh chàng đẹp trai. Nhưng hiện tại, lại có thái độ này đối với Giang Niệm, Hứa Tân Di không rõ ràng là có chuyện gì xảy ra nữa.

"Chị An Nhã, có cái gì thì từ từ nói."

"Từ Từ nói?"

An Nhã đưa di động cho Hứa Tân Di xem.

"Em đọc thử xem, coi thằng bé bình luận cái giống gì nè..."

"Tại chị thì tăng ca suốt đêm chưa chớp mắt, dồn tất cả sức lực để bác bỏ tin đồn... Thằng bé khen ngược, dám ở đây nói lại mấy cái bình luận thú vị hoắc đó. Cái này còn không phải tự xác nhận mấy tin tức bôi đen đó là sự thật hay sao? Di động chị tạm thời tịch thu, đừng có mò lên Weibo dùm chị, chờ chuyện sau khi xong chuyện này lại trả di động cho em sau."

Hứa Tân Di tiếp nhận di động, nhìn nhìn, ấn đường nhíu lại.

Mọi người đều biết, tiền trao cháo múc, công ty IT đó đã nhận tiền thì phải làm việc cho người ta. Những tin tức bôi đen trên mạng đương nhiên là phải bôi đen cho người đó chết luôn, không thể gốc đầu dây, toàn là những từ ngữ ô uế.

Giang Niệm vừa mới thành niên, ở giới giải trí cũng chỉ có thể tính mới debut, tuổi trẻ nông nổi, có thể thông cảm.

"Thôi, bỏ đi chị."

Hứa Tân Di nhìn An Nhã lắc đầu: "Chị bận thì cứ đi trước, để thằng bé cho em."

An Nhã hận sắt không thành thép, tức giận liếc mắt trừng Giang Niệm, tức đến phì khói mà đi rồi.

Giang Niệm chậm rãi gục đầu xuống, không nói một lời.

Hứa Tân Di ngồi xuống bên cạnh cậu, nhìn mấy tài khoản trả lời bình luận của cậu trên Weibo, đều là những từ ngữ mắng chửi, rất khó nghe. Đương nhiên, câu từ trong lời bình luận của Giang Niệm, cũng không có dễ nghe bao nhiêu.

Đại khái biết bản thân nhất thời xúc động gây ra chuyện, Giang Niệm nhỏ giọng, áy náy nói: "Thực xin lỗi, Em lại gây chuyện làm chị phiền lòng nữa rồi."

Hứa Tân Di hơi hơi mỉm cười: "Không sao, chị có thể hiểu, lời nói của bọn họ xác thật rất khó nghe. Lúc chị mới vừa debut cũng nhận được rất nhiều lời bình luận đầy tính công kích như thế này, thậm chí càng khó nghe hơn so với em."

"Ha, đến tận bây giờ chị cũng thường xuyên nhận được, chỉ có điều khen chê xem lẫn thôi."

Giang Niệm ngẩng đầu nhìn cô.

"Em cũng biết, danh tiếng trước kia của chị không tốt lắm, rất nhiều fans đều không thích chị, mỗi ngày đều rất siêng năng, nhắn tin bình luận chửi chị không ngừng nghỉ. Như em vậy... Luôn không tính là cái gì..."

"Chị không tức giận sao?"

"Chị?... Đương nhiên là tức giận, tự nhiên bị hắt nước bẩn vào người, sao có thể không tức giận, nhưng em biết chị xử lý như thế nào sao?"

"Xử lý như thế nào?"

"Chị mở rất nhiều rất nhiều tài khoản, tìm được mấy tài khoản mắng chửi chị tàn nhẫn nhất, độc ác nhất, âm thầm chú ý, quan sát thật kỹ, không chơi tài khoản của công ty IT, phải tìm cá nhân thật sự ngoài đời, thật thật sự sự là antifan..."

"Hehehe... Sau đó tìm ra số di động, chửi ngược trở về. Kế tiếp là hack tài khoản Weibo của người đó, dùng những lời mắng chửi của người đó với chị, thả ngược lại phía dưới tài khoản của ngôi sao thần tượng mà người đó thích. Sau đó là bước quan trọng nhất, cho người đó vào black list!"

Hứa Tân Di giả hoạt cười cười: "Sau khi tài khoản đó vào black list sẽ không thể bình luận hay nhắn tin đến tài khoản của em nữa, viết cho đã mấy lời mắng chửi đó gửi đi nhưng không thành công, có thể làm người đó tức cả đêm nha. Ha hahaha..."

Giang Niệm ngạc nhiên mà nhìn cô. Cậu không ngờ cô ngây thơ đến như vậy.

Trở lại chuyện chính.

"Nhưng... Giang Niệm, em thân là ngôi sao, là người của công chúng, em được rất nhiều người thích, nên phải thừa nhận khả năng có một vài người không thích em. Ngày thường không cần đề ý đến những người đó nói gì, chỉ cần chú ý đến những fans đích thực vẫn luôn duy trì thích em, mọi việc đã có chị giải quyết."

Hứa Tân Di trả lại di động cho Giang Niệm: "An Nhã cũng chỉ là nhất thời tức giận thôi, lời nói có nặng đôi chút. Em nhớ kỹ là được, di động hay Weibo em cứ dùng bình thường đi, nhưng nhất định phải nhớ rõ, đăng ký thêm một tài khoản nữa."

Giang Niệm nhìn Hứa Tân Di đưa di động cho mình, chần chờ một lát sau, gật đầu, cầm lấy.

"Chị Tân Di, chị yên tâm, em sẽ không mang thêm phiền phức cho chị nữa đâu."

"Vậy là tốt rồi, hiện tại toàn bộ công ty bởi vì chuyện của em mà làm việc suốt cả đêm, đợi lát nữa em phải bao com trưa cho mọi người đó, buổi chiều lại mua trà bánh cho mọi người."

"Dạ."

"Không có việc gì, đừng để ở trong lòng, có người bôi đen là chuyện tốt, chứng tỏ em nổi tiếng, em thử nghĩ lại, lúc trước em còn ở BIG_FIVE, có người bôi đen em sao? Không có phải không?"

Giang Niệm chậm rãi gật đầu.

"Cho nên, đừng nghĩ quá nhiều..."

Hứa Tân Di vỗ vỗ bả vai Giang Niệm: "Chị đi xem An Nhã."

Nói xong, đứng dậy rời khỏi phòng luyện nhảy.

Cửa phòng luyện nhảy đóng lại, Giang Niệm ngồi ở chỗ kia hồi lâu không động tĩnh, mở khóa màn hình di động, cắt bỏ từng câu từng chữ, xóa hết bình luận vừa mới gửi ra kia. Không lâu sau, một bình luận có thể nói là độc ác xuất hiện ở trên màn hình.

"Giang Niệm trừ bỏ cái mặt ra thì chẳng còn có cái gì? Có thể vào công ty của Hứa Tân Di, hơn phân nửa là bị Hứa Tân Di bao nuôi rồi? Hứa Tân Di cũng không phải thứ gì tốt."

Cũng kỳ lạ.

Trong lòng đầy ngập lửa giận, kỳ tích mà hành quân lặng lẽ, những từ ngữ khiến người chán ghét, hình như bản thân cũng không để ý đến như vậy.

Bên này, Hứa Tân Di mới vừa đi đến cửa văn phòng An Nhã, thì đã nghe được An Nhã lớn tiếng, giọng điệu không kiên nhẫn từ ngoài quầy tiếp tân truyền khắp công ty, cô quay đi ra ngoài cửa quầy tiếp tân.

Trước bàn tiếp tân là một người đàn ông ôm 99 đóa hoa hồng, vẻ mặt ngượng ngịu nhìn An Nhã: "An tiểu thư, tôi cũng chỉ là người giao hoa, tôi cũng không có cách nào..."

An Nhã vẻ mặt không kiên nhẫn ký đơn nhận hàng, người đàn ông giao hoa kia, đặt hoa ở trên bàn tiếp tân rồi nhanh chân chuồn mất.

"Hoa hồng? Ai đưa?"

Nói lên cái này An Nhã đã đau đầu: "Lạc Kiệt."

Nói xong, cô còn dặn dò tiếp tân: "Sau này còn có người đưa hoa trực tiếp ném vào thùng rác, đừng thông báo cho tôi biết."

Cô bé tiếp tân gật đầu.

Hứa Tân Di đi theo bên cạnh cô cười nói: "Lạc Kiệt? Anh ta còn dây dưa với chị?"

"Em đừng nhìn đến thằng cha đó, nhắc tới đầu chị đã đau, phiền chết được."

Toàn bộ nhân viên trong công ty bận đến tối, nhìn chăm chăm động tĩnh khắp nơi, chưa từng ngừng nghỉ, dù là một chút.

Trong lúc đó, Hứa Tân Di nhận được hai cuộc gọi từ Dịch Dương cùng với mười tin nhắn có chung nội dung "Chùng nào em mới về", nhưng đều bị Hứa Tân Di trả lời một chữ "bận" đuổi khéo.

Nhất Phẩm Lan Đình.

Dịch Dương nhìn một chữ có lệ trên màn hình di động, chìm vào im lặng suy nghĩ.

Chuyện Giang Niệm có thể lớn bao nhiêu, yêu cầu cô phải bận hết một ngày?

Đối với Dịch thiếu phu nhân vội vàng bận bịu vì chuyện của thằng đàn ông khác không để ý đến gia đình, Dịch Dương có oán khí rất sâu.

Hôm nay anh cố ý dời tất cả công việc sang ngày hôm sau, nghĩ có thể dùng thời gian quan trọng này bồi dưỡng tình cảm với Hứa Tân Di. Sau khi nghe Triệu Bản tư vấn, anh mới quyết tâm hành động, lại không ngờ rằng, bị Hứa Tân Di ném qua một bên.

Nghĩ nghĩ, gửi thêm một tin nhắn nữa cho Hứa Tân Di.

"Biết hôm nay là ngày gì không? Trở về sớm một chút."

Ngày gì?

Nhận được tin này, vẻ mặt Hứa Tân Di mờ mịt, nghiêm túc cẩn thận lục lại trí nhớ, ngày hôm nay là ngày gì, hình như cũng không phải là ngày gì quan trọng.

Chẳng lẽ là sinh nhật ông nội? Không đúng, sinh nhật ông nội vào tháng 7. Hơn nữa, cho dù là sinh nhật ông nội hay mẹ, cũng sẽ thông báo trước cho cô, cũng sẽ tổ chức long trọng linh đình.

Chính là trừ mấy ngày đó ra, thì không có gì to lớn cần cô yêu cầu ghi nhớ...

A... Sinh nhật của Dịch Dương?

Hứa Tân Di tát một cái vào ót, sinh nhật Dịch Dương là khi nào ta? Hình như là năm ở tháng giữa giữa năm.

Cô nhớ rõ, mẹ từng nói qua, Dịch Dương không thích tổ chức sinh nhật quá náo nhiệt, càng không thích tổ chức long trọng, mấy năm rồi đều là ăn bữa cơm chung với người trong nhà, thế là xong sinh nhật. Hai năm lấy mình thì bận việc phát triển tập đoàn nên không có thời gian về nhà tổ chức sinh nhật, hình như chỉ chúc mừng qua loa trên video call.

Chẳng lẽ hôm nay là sinh nhật của anh ấy hay sao?

Chuyện loại này Hứa Tân Di tuyệt đối không thể hỏi ra miệng, cô vợ yêu chồng yêu đến điên cuồng sao có thể không nhớ rõ sinh nhật của chồng kia chứ, quá buồn cười...

Vì thế, cô lập tức trả lời ngay: "Đương nhiên biết, ông xã yêu dấu, em lập tức quay về ngay [moah moah]"

"Tiểu A, sinh nhật của Dịch Dương là ngày mấy vậy?"

"Không biết nha yêu dấu." Có việc kêu Tiểu A, không có việc gì xem mình như không khí, hỏi không trả lời, toàn mắng mình, kêu mình cút, thật là sống không nổi mà. Hừ, đúng là đàn bà.

Hứa Tân Di rất muốn mắng chửi, nhưng nhin, ngày sau còn cần nhờ nó.

Đành phải lập tức sắp xếp xong mọi việc, nhanh chóng lái xe về nhà. Trên đường có đi ngang qua một TTTM, cố ý xuống xe mua một món quà tặng cho Dịch Dương. Mặc kệ có phải phải là sinh nhật của anh ấy hay không, mua quà trước tính sau.

Tiếp theo sau, bằng tốc độ nhanh chóng nhất chạy xe về Nhất Phẩm Lan Đình.

Mở cửa, căn phòng to như vậy lại trống trải khá tối, chỉ có một vài ngọn nến màu trắng trên bàn ăn, ánh nến lộng lẫy, pha trộn với những ngọn đèn đường cùng đèn trong từng ngôi nhà ngoài cửa sổ đồng loạt chiếu vào đáy mắt Hứa Tân Di.

Nhìn thấy một màn này, Hứa Tân Di lần đầu cảm thấy chột dạ, mang theo quà tặng vào nhà, bẽn lèn kêu: "Ông xã?"

Giọng Dịch Dương từ phòng khách truyền đến: "Đã trở lại? Ăn cơm chưa?"

"Còn chưa có ăn..." v

Không bật đèn, nên trong khoảng thời gian ngắn Hứa Tân Di cũng không thấy rõ biểu tình của Dịch Dương.

"Vừa lúc, anh đã chuẩn bị bữa tối."

Hứa Tân Di mang theo quà ngồi vào bàn ăn, nhìn Dịch Dương đang ngồi trước mặt mình, nhìn nhìn bàn ăn chuẩn bị tỉ mỉ, là bữa tối dưới ánh nến, trong lòng không khỏi buồn bực.

—— "Êm đẹp, sao lại chuẩn bị bữa tối dưới ánh nến lãng mạn đến như vậy làm cái gì? Chẳng lẽ hôm nay thật sự là ngày quan trọng gì đó hay sao? Nhưng là ngày gì mới được..."

Dịch Dương ấn đường nhíu lại: "Em không biết hôm nay là ngày gì?"

Hứa Tân Di chột dạ, cười cười: "Em đương nhiên biết nha!"

Nói, cô lấy quà ra, đưa cho Dịch Dương: "Tặng cho anh."

Dịch Dương nhìn món quà Hứa Tân Di đưa, khóe miệng hiếm thấy nhếch lên một nụ cười sung sướng, cũng lấy một món quà đã chuẩn bị từ sớm từ ghế bên cạnh ra, là một hộp trang sức tinh xảo.

"Sinh nhật vui sướng."

"Hôm nay là ngày kỷ niệm kết hôn của chúng ta anh có m..." món quà.

Trăm miệng một lời.

Tay cầm hộp trang sức của Dịch Dương ngừng ở giữa không trung, tay cầm quà của Hứa Tân Di cũng cứng đờ giữa đường.

Im lặng, bầu không khí lãng mạn tan tác hết.

"Hứa Tân Di, hôm nay không phải sinh nhật của anh! Ngày kỷ niệm kết hôn của chúng ta em cũng quên?"

"Cái gì mà ngày kỷ niệm kết hôn? Ngày kỷ niệm kết hôn của chúng ta không phải hôm nay!"

Hai người đều chìm trong sự im lặng, có chút xấu hổ.

Ánh nến trên bàn lay động trong không khí.

Dịch Dương cắn răng: "Sinh nhật anh em cũng không nhớ rõ?"

Hứa Tân Di muốn đổi chiều, thành người nói có lý, thì giọng cần thiết phải cao, nhượng mảy, tức giận, nói: "Anh đừng có mà kiếm chuyện, rõ ràng người quên mất ngày kỷ niệm kết hôn là anh, anh ở đây lớn giọng làm gì!"

"Em thật sự không biết sinh nhật của anh là ngày mấy sao?"

"Anh thật sự không nhớ rõ ngày kỷ niệm kết hôn của chúng ta sao?"

"Vậy em nói trước, sinh nhật của anh vào ngày tháng nào?"

"Anh nói, ngày chúng ta kết hôn là ngày tháng năm nào?"

Trăm miệng một lời, đều cùng nói một lượt, cả hai lại chìm vào im lặng dài đằng đẳng.

"Sinh nhật của anh là ngày 5 tháng 5."

"Ngày chúng ta kết hôn là ngày 27 tháng 3 năm 3017."

Hai người đều lấy quà tặng trở về, ăn ý, xem như chưa từng xảy ra chuyện gì, cũng bắt đầu ăn cơm.

- -- "Đậu má nó nhục."

Anh muốn giết Triệu Bản, sau này sẽ không bao giờ hỏi tên vô dụng đó nữa, hiển mười k, thất bại cả mười. Trừ lương, trả tiền cho làm làm không được bao nhiêu, vô tích sự.

Còn vụ giao hoa trong suốt một tháng nữa chứ...

Góc của ad:

Sao An Nhã biết đó là hoa của Lạc Kiệt, mà không phải của Dịch Dương!!!

An Nhã quá mức tự tin, không đọc tấm thiệp nhỏ trên bó hoa, tự cho là của Lạc Kiệt, tính cách này của chị làm ad chán ghét. Vì cái câu " Sau này có hoa đưa tới cứ quăng vào thùng rác, đừng thông báo với tôi", mà làm Dịch Dương hiểu lầm Tân Di trong một thời gian.

Buồn cười, mở công ty giải trí, trong công ty có rất nhiều người, đâu phải cứ giao hoa đến là của chị ta đâu.

Tội Dịch Dương, mua hoa lấy lòng bà xã, mà bị một câu của An Nhã, 99 đóa hồng đều bị quăng vào thùng rác. Làm anh hiểu lầm Tân Di không yêu anh, cũng không cho anh cơ hội phát triển tình cảm.

Cho đến cái ngày anh tức nước vỡ bờ, hỏi Tân Di. Lúc đó cô mới vỡ lẽ, thì ra toàn bộ hoa đó là của mình, là của chồng mình mua tặng cho mình, không phải của Lạc Kiệt tặng cho An Nhã.

Dịch Dương đăng ký dịch vụ giao 99 đóa hồng trong suốt một tháng, không ngừng nghỉ ngày nào.

Tự nhiên thấy tội tội anh sao ấy, cũng thấy tiếc tiền gì đâu. Cho đến ngày cô ngăn tiếp tân quăng hoa vào thùng rác, An Nhã đến giật lấy tính quăng, Tân Di cản lại, đưa tấm thiệp đến trước mặt An Nhã.

Lúc đó chị ta mới biết, thì ra từ đầu đến cuối đều là hoa của Dịch Dương.

Lạc Kiệt không giao hoa đến công ty, mà anh giao hoa đến tận nhà. Bà này tưởng là trai trẻ tặng, đem vào nhà, tìm bình cắm.

Mẹ tức gì đâu.

Hết chương 76.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nữ Phụ Không Muốn Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Giang Thành qua đời

Nhất Phẩm Lan Đình ở vào vị trí trung tâm thành thị, được xây dọc theo vùng ven sông, vừa đến ban đêm, phong cảnh toàn bộ vùng ven sông sáng lên ánh đèn đèn đầy lung linh lộng lẫy, vô số đèn được được trang trí rực rỡ, vô số người đi dạo xung quanh.

Phía sau Dịch Dương một dải cửa sổ sát đất, ngoài cửa sổ, đêm tối được hàng ngàn ngọn đèn chiếu sáng như đom đóm, mà trước mặt Hứa Tân Di, một dãy ngọn nến cao lung linh, năm ngọn nến, được sắp xếp theo dạng hình tam giác, champagne cùng rượu vang đỏ, bò bít tết và salad.

Thật là lãng mạn... Cái rằm!

Hứa Tân Di nhai nhai miếng thịt bò trong miệng, dao nĩa trước mặt bóng lờng phản quang ánh nến, dùng sức cắt xẻo đến mức cả bàn ăn đều rung chuyển.

—— "Mình còn tưởng rằng có chuyện gì quan trọng lắm, hừ, ngay cả ngày kỷ niệm kết hôn cũng không nhớ rõ, còn có mặt mũi kêu mình về nhà..."

—— "Có thời gian rảnh rồi ăn bữa cơm này, còn không bằng ở công ty đọc thêm kịch bản nhìn tìm thêm nghệ sĩ cho công ty."

Hứa Tân Di nhét bò bít tết vào trong miệng, một đôi mắt tràn đầy oán hận nhìn Dịch Dương, nuốt không trôi nẩy sinh độc ác nhai mấy cái.

Tuy rằng không ngừng đầu, nhưng Dịch Dương vẫn cảm nhận được ánh mắt giết người của Hứa Tân Di, hầu kết lẫn lộn lên xuống, cầm ly rượu vang đỏ lên uống một hớp che dấu xấu hổ.

Ngày kỷ niệm kết hôn của hai người bọn họ là ngày 27 tháng 3.

Nhưng ngày hôm qua, rõ ràng anh đã tra đúng ngày mà, xác thật là hôm nay.

Chẳng lẽ Hứa Tân Di nhớ lộn?

Nghĩ nghĩ, có lẽ thật sự có khả năng này, mặt ngoài nói thích anh, không phải còn không biết sinh nhật của anh vào ngày nào hay sao?

Dịch Dương mở khóa màn hình di động, mở ra note calendar, ngày kỷ niệm kết hôn thình lình hiện ra trước mắt, 27 tháng 3.

Anh phóng to ngày tháng, mới biết bản thân nhìn nhầm, nhìn 27 thành 21.

Dịch Dương làm như không có việc gì, buông di động xuống bàn ăn, thanh thanh yết hầu, nhìn Hứa Tân Di, nói: "Xin lỗi, là anh nhớ lầm ngày, sẽ không có lần sau."

Hứa Tân Di ngăn ra.

—— "Đây là đang xin lỗi mình sao?"

—— "Nhớ lầm ngày kỷ niệm kết hôn, một câu xin lỗi là xong việc hả?"

Thật là muốn cô mở miệng như thế nào cho phải đây, Dịch Dương chuẩn bị quà là hộp trang sức, anh đầy đầy hộp đưa tới trước mặt cô.

"Quà đã tặng cho em không có lý do gì lấy về, em nhận đi, ngày kỷ niệm kết hôn, anh lại tặng em thứ tốt hơn."

Dùng quà để nhận lỗi, còn tính có chút thành ý.

Nhưng mặt ngoài vẫn phải giữ vững bình tĩnh, phải làm giả chút.

"Thôi đi anh, món quà quý giá như vậy em..."

"Cầm." Dịch Dương nhìn thấu suy nghĩ hư tình giả ý của cô, một chữ nhét ngược trở lại.

Hứa Tân Di cố mà nhận lấy, nói nói: "Ồ thì, đành vậy, vậy em nhận cho anh vui lòng đó nha."

Mở hộp trang sức ra, là một cái lắc tay, đính mấy viên kim cương giá trị xa xỉ, nhìn không ra kiểu dáng, cũng không có logo.

Hứa Tân Di cảm thấy mỹ mãn nhận lấy.

Không có logo mới càng quý, chứng tỏ là hàng đặc riêng, có một không hai.

Nếu đã nhận quà, Hứa Tân Di cho rằng cô cần phải nói vài ba câu thông cảm.

"Nhớ lầm ngày kỷ niệm kết hôn cũng không phải chuyện gì đáng chết, không phải chuyện gì quan trọng, ông xã à, phần tâm ý này của anh em nhận. Hôm nay anh tỉ mỉ chuẩn bị bữa tối dưới ánh nến, quá lãng mạn, em thật cảm động quá đi."

"Phải không?" Không hiểu sao càng nghe cô nói anh càng muốn bịt kín cái miệng nhỏ đó.

Hứa Tân Di gật đầu.

Dịch Dương ngoài cười nhưng trong không cười: "Vậy em ăn nhiều một chút."

"Ông xã cũng vậy nha."

Ha, đàn bà.

Thành phố A, trung tâm thành phố ánh đèn lộng lẫy, là nơi tụ tập mỗi ngày của người dân, lượng người khá nhiều, rời xa trung tâm thành phố có vẻ yên tĩnh hơn rất nhiều.

Hoa Danh Uyển là một chung cư cũ được xây dựng vào hai mươi năm trước. Khu chung cư cao bảy tầng không có thang máy, mặt tường loang lổ vết bẩn màu nâu đen, thang lâu đã đâu không được ai quan tâm, mặt tường từ trắng chuyển sang đen ngà.

Mặt đất tầng lầu làm bằng xi măng, gồ ghề lồi lõm, không ít tạp chất xếp lổp nhổp nằm dọc từng góc hàng hiên, bụi bặm chiếm cứ hơn phân nửa cửa ra vào. Công tơ điện tại lầu cũ đến mức người ngoài nhìn vào đều sợ hãi không biết nó sẽ bị chập khi nào, vô cùng nguy hiểm.

Chỗ tốt duy nhất là có rất nhiều cây cối xung quanh khu chung cư, mùa hè nắng gắt tầng cây cao lớn che khuất cái nắng, nhiệt độ khá thoải so với những khu chung cư khác.

Bận rộn suốt một ngày, Giang Niệm kéo cơ thể mỏi mệt trở lại Hoa Danh Uyển, lấy chìa khóa mở cửa, nghênh đón anh không phải căn phòng hắc ám và

yên tĩnh, mà là một ngọn đèn ngủ ở phòng khách.

Nắm then cửa, trái tim Giang Niệm căng thẳng.

Có người.

Có người chọt đứng lên từ trên sofa phòng khách.

"Đã trở lại?"

Nghe được giọng nói quen thuộc, Giang Niệm mím môi, đóng cửa bước vào nhà.

Phòng khách, ba Giang ngồi ở trên sofa, Giang Hoài đứng ở bên cạnh nhìn cậu.

Không có chìa khóa, lại có thể chưa xin phép chủ nhà đã vào cửa... Giang Niệm khép hờ mí mắt, giọng điệu không tính là tốt: "Sao ông lại tới đây?"

Giang Hoài còn chưa kịp mắng cậu vì thái độ hỗn hào đó, Giang Thành liếc cảnh cáo, tầm mắt trở lại trên người Giang Niệm, đầy lo lắng hỏi: "Đến thăm con, ba nghe anh con nói ngày hôm qua con tìm nó mượn một triệu, sao vậy? Có phải con gặp chuyện gì khó giải quyết hay không? Còn thiếu thì cứ nói, ba cho thêm."

Giang Niệm lại không trả lời, liếc mắt nhìn Giang Hoài, vào phòng, từ trong phòng lấy ra một tấm thẻ ngân hàng đưa cho Giang Hoài.

"Ngày hôm qua gọi điện thoại cho anh vay tiền, là bởi vì chương trình gameshow bắt buộc làm. Lúc ấy chơi thua trò chơi nên bị trừng phạt... Đây là số tiền ngày hôm qua anh cho em, em chưa đụng tới, tất cả còn trong đây, trả lại cho anh."

Giang Hoài không tiếp, cười nói: "Anh trai cho tiền em trai là chuyện đương nhiên, anh cho thì em cứ nhận đi, coi như cho em tiền tiêu vặt."

Giang Niệm mặt không cảm xúc, bướng bỉnh không chịu nhận, đặt thẻ ở trên bàn trà trước mặt Giang Hoài, thái độ vô cùng rõ ràng.

Cậu không nhận bất cứ thứ gì từ nhà họ Giang dù là một đồng một cắc, cũng không tiếp nhận bất kỳ tình nghĩa nào từ người nhà họ Giang.

"Ba nghe nói con làm lộ thân phận của mình trên chương trình, con có cần anh của con phối hợp làm sáng tỏ..."

Giang Niệm cắt ngang ngay: "Không cần."

Thấy ba Giang bị thắng em bướng bỉnh của mình liên tiếp cự tuyệt tình cảm cùng quan tâm, Giang Hoài cũng không tức giận, sâu trong thâm tâm anh cảm thấy ba mình xứng đáng bị em trai đối xử như vậy, nhỏ nhẹ hỏi: "Hôm nay anh nhận được tin, nói trên mạng có người bôi đen em, sao lại thế này? Giải quyết chưa?"

"Bôi đen?"

Hai từ này khiến cho Giang Thành chú ý: "Chuyện ra sao?"

Giang Hoài giải thích nói: "Có người đổ kỵ Giang Niệm, cho nên tìm người ở sau lưng bố trí một ít tin giả dối hư ảo, bôi đen danh tiếng thằng bé."

"Nếu con đã biết sao còn chưa giải quyết dùm em trai mình?"

Giang Hoài ngẩn ra, anh cũng là vừa biết không lâu, gần đây bận bịu chuyện hợp tác với tập đoàn Dịch thị, nên không chú ý nhiều đến những chuyện khác.

Giang Niệm không nhận ân tình này, nếu có thể nói, cậu tình nguyện không có liên quan gì đến nhà họ Giang.

"Mấy chuyện loại này, công ty sẽ giúp tôi giải quyết, không cần phiền toái. Còn có chuyện gì nữa? Không có thì mời trở về, tôi mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi."

Giang Hoài đối với thái độ của Giang Niệm có điều bất mãn, cất cao giọng: "Giang Niệm!"

Giang Thành liếc mắt trừng Giang Hoài, lấy ánh mắt nhắc nhở anh chú ý thái độ của bản thân.

Đối với Giang Thành không hề có lập trường cùng nguyên tắc, Giang Hoài cũng không biết làm gì cho phải, anh nhẹ giọng lại: "Anh và ba đặc biệt đến thăm em, đợi em mấy tiếng liền, em không rót một ly nước đã vội đuổi anh và ba là sao?"

"Chào đón chỉ dành cho khách đi từ cửa chính, còn loại không hỏi chủ nhà một tiếng đã vào cửa, tôi không đuổi ngay từ đầu đã nhân từ lắm rồi."

Giang Niệm lạnh lùng liếc mắt nhìn ba Giang, không muốn nói quá nhiều: "Hai người muốn đi khi nào thì đi, tôi mệt mỏi, về phòng đây, muốn uống nước thì tự rót."

"Đứng lại!"

Giang Hoài gọi cậu lại: "Thái độ gì vậy? Ngồi xuống!"

"Được rồi."

Giang Thành nói: "Thằng bé mệt rồi để thằng bé đi nghỉ ngơi, con là thằng bé làm gì."

Giang Niệm nghe ba Giang nói xong, nắm chặt cửa phòng, cắn chặt răng, tức giận hét lên: "Nếu không có việc gì mời ông nhanh chóng rời khỏi đây, hai người ở đây, mẹ sẽ không thích..."

Cửa phòng đóng lại.

Toàn bộ phòng khách chìm vào yên lặng.

Bên ngoài cửa sổ là bóng đêm dày đặc, kín kẽ, nhìn không thấy một tia ánh sáng, cho nên trong phòng chỉ có một cây đèn ngủ, trông có vẻ tối tăm bất lực.

Thật lâu sau, mới truyền đến một tiếng thở dài đầy nặng nề.

Giang Thành chậm rãi đứng lên.

Mới 50 tuổi, không tính già, nhưng thân thể đã già hóa, bất quá mới ba bốn năm, từ người đàn ông trung niên to cao tới hiện tại đã thành gốc cây khô cằn, ngày càng sa sút.

Ông vuốt ve sofa cũ nát trong phòng khách, nhìn ghế bập bênh cũ nát làm bằng trúc trên ban công kia, như giấy tiếp theo, sẽ có một người phụ nữ dịu dàng xinh đẹp từ trên ghế bập bênh đứng dậy, cười nhào vào trong lòng ngực của ông.

Giọng Giang Thành đầy run rẩy: "Đây là nơi mẹ con từng ở, con xem, hoa bách hợp trắng này là loài hoa mẹ con thích, thật muốn nhìn thấy cảnh nơi nơi đều có bách hợp trắng."

Giang Hoài im lặng đi theo phía sau Giang Thành.

"Ba có cảm giác... Sẽ nhanh thôi... Là ba có thể nhìn thấy mẹ của con."

"Ba đừng nói như vậy."

Giang Thành cười cười: "Là ba làm chuyện có lỗi với mẹ con, sớm một chút đi gặp mẹ con, không phải là chuyện đúng đắn hay sao. Đây hình như là lần thứ hai ba tới nơi này..."

Ông ngẩng đầu nhìn chung quanh toàn bộ nhà ở: "Lần trước tới, còn không phải bộ dáng này, con phục hồi căn phòng như cũ sao?"

Giang Hoài gật đầu.

"Ừ, làm tốt lắm."

Nói xong, ông vịn cái bàn mảnh liệt ho khan vài tiếng, trái tim co chặt, như kim đâm vào tim.

"Ba, ba không sao chứ?"

Giang Thành xua xua tay, nhưng vẫn thờ hờn hộc: "Không có việc gì, bệnh cũ."

"Ngày mai con đi đến bệnh viện với ba, kiểm tra lại..."

"Không cần, thân thể của mình tự ba biết, đừng làm chuyện không đâu, hai ngày nữa không phải muốn đến Dịch thị bàn chuyện hợp tác sao? Chờ nói xong chuyện hợp tác, ba lại đến bệnh viện sau cũng chưa muộn."

Giang Hoài biết anh không thể quyết định thay Giang Thành, nhìn nhìn căn phòng của Giang Niệm, chỉ nói: "Thời gian không còn sớm, ba trở về sớm nghỉ ngơi đi, còn về Giang Niệm, con sẽ chăm sóc thằng bé."

Giang Thành gật đầu, hai người cứ như vậy mà rời đi.

Bóng đêm càng sâu.

Giang Niệm đứng ở cửa sổ, nhìn Maybach rời đi dọc theo con đường nhỏ khu chung cư cũ, chậm rãi khép chặt hai mắt.

Chuyện Giang Niệm bị bôi đen, tiếp theo sau đó là một loạt những tiếng mắng chửi, bình luận ác ý càng ngày càng nghiêm trọng, mắt thấy độc thủ sau lưng phải thực hiện được ý đồ. Chỉ trong một đêm, tất cả những tin đồn xấu, những tin tức bôi đen có liên quan đến Giang Niệm đều hành quân lặng lẽ

âm thầm biến mất không thấy chút dấu vết nào.

Hứa Tân Di được đến tin tức trước tiên, là Giang Hoài làm.

Có chỗ dựa chính là không giống nhau.

Sau này Giang Niệm ở giới giải trí, còn không đi ngang sao.

Nghĩ vậy, Hứa Tân Di lại thờ dài, đều là tổng tài bá đạo, tại sao Dịch Dương lại không thể học hỏi cách là của cùng Giang Hoài kia chứ? Sau này nếu có thể che chở cô như vậy, cô ở giới giải trí cũng có thể đi ngang nha.

"Tân Di, mấy bộ lễ phục này em thích bộ nào."

An Nhã đưa lễ phục đến cho Tân Di chọn để ngày mai đến tham gia tiết trao giải của đài truyền hình, đều là những bộ có một không hai, thuộc những thương hiệu nổi tiếng.

Quá nhiều sự lựa chọn, Hứa Tân Di liếc mắt một cái nhìn trúng bộ lễ phục váy trắng dài bo ngực hở vai ở giữa đám lễ phục xa xỉ kia, có thể tôn lên dáng người, thể hiện rõ mọi đường cong trên cơ thể, phô bày ra những điểm quyến rũ trên cơ thể cô.

"Nhà đài cũng mời Giang Niệm, ngày mai em hãy dẫn thằng bé theo."

"Đương nhiên, người nhà mình mà."

Hôm sau, Hứa Tân Di mặc lễ phục váy trắng dài bo ngực hở vai, từ trên xe bước xuống, đứng ở trên thảm đỏ, mỉm cười nhìn truyền thông, nhiếp ảnh gia và các fan từ bốn phía. Giang Niệm mặc một suit đen, tóc vuốt keo, rút đi sự ngây ngô của thiếu niên, có thể nhìn ra hình ảnh Giang Hoài lúc mười tám tuổi.

Nhưng hôm nay rõ ràng Giang Niệm có chút ngượng người, Hứa Tân Di nghĩ lắm là cậu đang khản trương, nhắc nhở cậu: "Đừng khản trương, đi theo chị là được."

"Dạ."

Có nhân viên lại gần nhắc nhở có thể bước vào, lúc này Hứa Tân Di mới mang theo Giang Niệm đi lên thảm đỏ.

Âm thanh click click rầm rập từ camera không dứt bên tai, đèn flash không ngừng lóe sáng, toàn bộ hành trình Hứa Tân Di đều mỉm cười vẫy tay chào hỏi, mà Giang Niệm lại căng cứng toàn thân, không có một chút ý tươi trên mặt.

Thẳng đến khi đi đến cuối thảm đỏ, sau khi ký tên, MC đặt câu hỏi, Giang Niệm cũng chưa phục hồi tinh thần lại.

Cũng may MC cũng là người có kinh nghiệm, năm ba câu đã giải vây thay Giang Niệm.

Đi vào giữa sân, Hứa Tân Di tìm vị trí của mình, ngồi xuống, khoảng cách gần sát với vị trí Giang Niệm, hai ghế liền kề.

"Vừa rồi sao lại thế này? Sao hôm nay em không có chút tinh thần nào hết vậy? Có phải đã xảy ra chuyện gì mà chị không biết không?"

Giang Niệm mỉm cười lắc đầu: "Không có, chỉ là có chút khản trương."

Hứa Tân Di đưa bình nước lạnh cho cậu: "Uống nước, đợi lát nữa em chỉ cần ngồi mỉm cười là được."

Giang Niệm tiếp nhận, uống uống, rồi gật đầu.

Mở màn là khúc nhạc dạo thật sự chậm rãi. Hứa Tân Di ngồi một hồi lâu cũng không thấy ngôi sao thần tượng đến đầy đủ, vị trí chỗ ngồi có gắn tên của các ngôi sao, nên ai đến ai không đến nhìn là biết ngay.

Đêm nay Giang Niệm không nói lời nào, Hứa Tân Di chán đến chết, lấy đi động ra, mở khóa màn hình, tám chuyện với Dịch Dương.

Hứa Tân Di: "Ông xã, anh thấy ảnh chụp của em hôm nay chưa, có đẹp không anh?"

Hứa Tân Di: "[ảnh chụp][ảnh chụp][ảnh chụp][ảnh chụp]"

Hứa Tân Di gửi liên tiếp mấy tấm hình liền cho anh, là ảnh chụp cô mặc lễ phục bước lên thảm đỏ.

Vô cùng xinh đẹp, quả thực không gì sánh được.

Thực mau, Dịch Dương trả lời một câu: "Rất đẹp. Giải thưởng truyền hình?"

Hứa Tân Di: "Dạ."

Dịch Dương: "Khi nào kết thúc? Đi với ai?"

Hứa Tân Di: "Còn chưa có bắt đầu, còn sớm chán, em đi chung với Giang Niệm."

Hứa Tân Di: "Đêm nay, giải nữ chính tốt nhất khẳng định là ủa em, đến lúc đó khẳng định sẽ phải mở tiệc mời khách, anh đừng đợi em."

Dịch Dương: "Ừ, anh cũng có việc, không nói chuyện với em nữa, về nhà nói sau, đừng uống rượu."

Dịch Dương khóa màn hình di động, nghe trợ lý nói người của tập đoàn Giang thị đã tới.

Dịch thị và Giang thị cuối cùng có hợp tác hay không, đều quyết định ngay trong hôm nay.

Dịch Dương và những nhân viên chức cao đến phòng họp.

Vừa vào phòng họp đã nhìn thấy Giang Thành được mọi người vây quanh.

Dịch Dương mặt không đổi sắc chào đón.

"Nghe Giang tiên sinh đã giao phó toàn quyền trong tập đoàn cho tổng giám đốc Giang, không ngờ, lần họp tác này, Giang tiên sinh lại tự mình ra mặt ký hợp đồng."

Sắc mặt Giang Thành nhìn qua không tốt lắm, nhưng vẫn mạnh mẽ cố gắng chống đỡ: "Hai nhà hợp tác quan trọng nhất, tôi không yên tâm, tới trần cửa ải thôi."

"Mời ngồi."

Hai phía đều đồng loạt ngồi xuống.

Hai bên tập đoàn đều ngồi xuống xem kỹ lại hợp đồng, từng người đều nhằm vào đối phương, nói ra những điều kiện có lợi cho mình.

Dịch Dương bình tĩnh không thay đổi sắc mặt nhìn Giang Thành, người đã lâu chưa lộ mặt nhúng tay vào mọi công việc trong tập đoàn, trong lòng suy đoán nguyên nhân Giang Thành xuất hiện vào ngày hôm nay.

Hết nửa ngày, rốt cuộc hai phía cũng đình chỉ giao lưu, mục đích đạt thành, tất cả đều nhất trí.

Chỉ còn chờ người cầm quyền hai bên đứng ra định đoạt.

"Nếu Giang tiên sinh quyết tâm một lần nữa hợp tác với Dịch thị, bắt tay làm việc chung trở lại... Như vậy, tôi tin tưởng Giang tiên sinh là mang theo thành ý tới. Rốt cuộc, trong khoảng thời gian này, hai công ty đã nỗ lực xem xét hết điều kiện của nhau. Dịch thị chúng tôi đều xem ở trong mắt, dựa theo cơ sở hợp đồng, Giang thị sẽ chỉ lấy 5% lợi tức. Đây là điều kiện cuối cùng Dịch thị đưa ra, không biết Giang tiên sinh thấy thế nào?"

"5%."

Ánh mắt Giang Thành tựa mũi tên nhìn Dịch Dương.

"Tổng giám đốc Dịch so với ba của cậu quả thực chỉ có hơn chứ không kém. Nếu là ba của cậu còn sống tuyệt đối sẽ không đồng ý ở trước mặt tôi, ép lợi tức chỉ có 5% đâu."

"Nay đã khác xưa. Nếu hiện tại người nói chuyện hợp tác với Giang tiên sinh là tôi, thì xin mời Giang tiên sinh suy xét điều kiện mà tôi đã đưa ra."

"5% quá ít, 8% là điểm mấu chốt cuối cùng của Giang thị."

Dịch Dương lắc đầu, ung dung không phá khí phách nhìn Giang Thành: "Một khi đã như vậy, tôi nghĩ buổi đàm phán hôm nay đến đây là kết thúc, sau này có cơ hội, lại hợp tác."

Giang Thành ấn đường nhíu chặt, trong lòng cân nhắc đủ đường.

Hạng mục này một mình Giang thị ăn không vô, trải qua mấy phen suy tính, ích lợi lớn nhất là hợp tác với Dịch thị nuốt vào cái hạng mục này.

Trừ bỏ Dịch thị, ông không thể chọn được nhà nào hợp tác càng tốt. Chủ yếu, là ông tin tưởng cách làm người của người nhà họ Dịch.

Một khi hợp tác đạt thành, giang sơn màu mỡ của Giang thị ít nhất sẽ tồn tại trong hai mươi năm.

"Tổng giám đốc Dịch."

Giang Thành gọi anh lại, đứng dậy vươn tay với anh: "Hợp tác vui vẻ."

Dịch Dương duỗi tay nắm: "Hợp tác vui vẻ."

"Những chi tiết khác của hạng mục chúng ta sẽ mau chóng bổ sung sau, hiệp ước cũng sẽ mau chóng xử lý tốt, đến lúc đó..."

Giang Thành cứng người, tốc độ tái nhợt của sắc mặt có thể thấy được bằng mắt thường, một tay đỡ bàn làm việc, một tay gắt gao nắm chặt phần ngực, chậm rãi ngã xuống.

Tình huống xảy đến quá mức đột nhiên, ai cũng đều không dự đoán được.

"Ba!"

Giang Hoài nhanh chân bước lên đỡ Giang Thành.

Trong phòng hội nghị nhất thời hoảng loạn.

Dịch Dương ấn đường nhú chặt, lạnh lùng nói: "Mau gọi 120!"

Xe cứu thương thực mau đã ngừng ở dưới cửa toàn nhà, chuyện xảy ra ở Dịch thị, Dịch Dương tự mình đưa đến bệnh viện. Nhưng dọc trên đường đi, trái tim Giang Thành đã đình chỉ nhảy một lần, tới bệnh viện, lập tức đưa vào phòng cấp cứu.

Đèn phòng cấp cứu sáng lên, Giang Hoài bình tĩnh gọi điện thoại cho Giang Niệm, nhưng không ai tiếp.

"Hiện tại lập tức đến Hoa Danh Uyển, công ty Hứa Tân Di, lập tức mang Giang Niệm tới đây cho tôi."

Trợ lý và vệ sỹ của Giang Hoài nghe xong vội vàng rời đi.

Dịch Dương nhớ tới hôm nay Hứa Tân Di đi tham gia chương trình trao giải của đài truyền hình: "Từ từ, để tôi gọi hỏi Tân Di."

Anh nhanh chóng lấy di động ra gọi cho Hứa Tân Di, cũng không ai tiếp.

Cắt đứt điện thoại, lại nhanh chóng gọi cho An Nhã, đợi sau một hồi, gần kết thúc cuộc gọi chờ An Nhã mới tiếp nghe.

"A lô, xin hỏi ai đó?"

"Tôi, Dịch Dương."

"Dịch Dương? Anh tìm..."

"Tôi tìm Tân Di, Giang Niệm có ở đó không?"

"Ồ."

"Đưa di động cho Tân Di."

An Nhã đưa di động cho Hứa Tân Di.

"Ai?"

"Chồng em, tìm em chắc là có việc gấp."

Hứa Tân Di bắt máy: "A lô, ông xã, anh tìm em..."

"Giang Niệm ở đó sao?"

"Ồ."

"Em lập tức mang thằng bé đến bệnh viện tư nhân Nhất Dân, bệnh tình của Giang tiên sinh đang rất nguy kịch."

Hứa Tân Di ngăn ra, tắt đi nụ cười tươi trên mặt: "Em đã biết."

Bệnh viện, đèn phòng cấp cứu sáng suốt một tiếng, rốt cuộc tắt, bác sĩ thở dài từ phòng cấp cứu ra tới.

"Bác sĩ, thế nào?"

Bác sĩ lắc đầu: "Giang tiên sinh đã tỉnh, tuy rằng chúng tôi đã tạm thời khôi phục nhịp tim cho Giang tiên sinh, nhưng lấy tình trạng trước mắt của Giang tiên sinh tới nói..."

Giang Hoài không nghe ông nói vô nghĩa, đẩy cửa xông vào phòng cấp cứu.

Phòng cấp cứu, Giang Thành được đeo mặt nạ ô xy trên mặt, bên cạnh giường bệnh là một đàn máy móc y tế, âm thanh tích tích tích của nhịp tim.

Một người hai tiếng trước còn đứng ở phòng họp đàm phán, hai tiếng sau lại gần đất xa trời, đại nạn buông xuống.

Giang Thành chậm rãi mở to mắt, cố sức đẩy mặt nạ ô xy trên mặt ra, đáy mắt tràn ngập u buồn, có chút vô hồn.

"Thằng bé đâu?"

Giang Hoài cắn răng: "Đang trên đường đến, lập tức tới rồi."

"Ba... Ba chờ không được, con... Thằng bé... Con gọi cho thằng bé."

"Dạ."

Giang Hoài gọi cho Giang Niệm, sau hai tiếng vang, bên kia đã bắt máy, Giang Hoài nhanh chóng đặt ở bên tai Giang Thành.

Toàn bộ phòng trừ bỏ âm thanh của máy đo điện tim, cũng chỉ nghe thấy tiếng hít thở dồn dập của Giang Thành.

"Niệm Niệm... Là ba, con có đang nghe không?"

đầu điện thoại bên kia không có âm thanh.

"Hôm nay ba có hơi mệt, có chút lời muốn nói với con, con nghiêm túc nghe ba nói, được không?"

Giang Thành hô hấp càng yếu, vẫn cứ lo nói: "Ba đã làm rất nhiều chuyện sai, ba biết con không muốn tha thứ cho ba, nhưng... Con còn nhớ rõ khi còn nhỏ con cười ở trên lưng ba, muốn ba làm ngựa cho con cười... Ba... Ba làm món đồ chơi cho con... Còn có... Còn có bánh sinh nhật... Ba tận tay làm cho con... Con phải nhớ kỹ những điều tốt của ba... Hãy quên những điều xấu của ba... Được không..."

"Niệm Niệm... Ba... Thực xin lỗi con, con mới mười tám... Sau này... Ba không thể chăm sóc con được nữa... Sau này... Con hãy nghe anh con, trong nhà... Trong nhà đã không có ba, con dọn về... Dọn về đi... Phòng của con vẫn còn... Ba không có... Không có thay đổi gì..."

Điện thoại đầu bên kia vẫn không có hồi âm.

Nhưng Giang Thành biết, thời gian của ông đã không còn nhiều lắm.

Ông gian nan làm Giang Hoài buông di động, dặn dò anh nói: "Giang Hoài... Nhớ kỹ... Hợp tác với Dịch thị... Không thể đứt đoạn... Hai liên thủ... Giang thị mới có thể... Mới có thể..."

Giang Hoài trầm giọng nói: "Con biết."

Giang Thành thở dốc khó khăn, gờ tay giữ chặt lấy tay Giang Hoài, từng câu từng chữ gian nan thổ lộ:

"Còn... Con phải... Chăm sóc tốt em trai của con... Phải làm gương tốt cho thằng bé... Đừng dạy hư nó... Đời này không thể giống ba... Nhớ kỹ chưa..."

Giang Hoài trầm trọng trả lời bốn chữ: "Con đã nhớ kỹ."

"Nhớ kỹ... Nhớ kỹ thì..." Một chữ "tốt" còn ở bên miệng, không thể phát ra âm thanh cuối cùng.

Nếp nhăn trên khóe mắt Giang Thành trượt xuống một giọt nước mắt, đồng tử dần dần tan rã, nhìn trong không trung đầy hư vô, ông nhìn thấy một người phụ nữ đầy dịu dàng ấm áp rất xinh đẹp tới đón ông.

Ông mỉm cười nhìn người phụ nữ đó, vươn hai tay như muốn ôm chầm người phụ nữ đó vào lòng.

Bàn tay nắm chặt lấy tay Giang Hoài không còn chút sức lực trượt dần xuống.

Tích ——

Một âm thanh bén nhọn chói tai vang khắp phòng cấp cứu.

Giang Niệm ở trong điện thoại hỏi anh: "Ông ta đã chết sao?"

"Ừ, đã chết. Em có muốn nói câu nào với ba không?"

Đáp lại anh, là sự im lặng.

Giang Hoài thất hồn lạc phách mà đứng ở mép giường, di động vẫn đặt ở bên tai, kiên nhẫn nghe.

"Không có, em nói rồi, đời này... Em sẽ không nói một lời nào với ông ta..."

"Không sao, ba đã chết."

Giang Hoài chậm rãi đắp khăn trải giường che kín đỉnh đầu Giang Thành, hốc mắt đỏ thẫm, phát ra một tiếng nghẹn ngào đau đớn tận tim "Giang Niệm, anh em mình đã không có ba rồi."

Góc của ad:

Nếu các bạn biết ba Giang đã làm những gì thì các bạn sẽ không thể tha thứ ông ấy, và thậm chí có thể mắng "đáng đời".

Các bạn có thể nghĩ như thế này, cuộc tình giữa ba mẹ Giang Hoài Giang Niệm là ngôn tình thời kỳ đầu. Tình yêu từ thời trên ghế nhà trường, ra đời, kết hôn, sau đó có kẻ muốn phá hoại, đổ oan cho mẹ Giang, ba Giang trong cơn tức ly dị, đuổi 2 mẹ con ra khỏi nhà. và cái kết BE cho cuộc tình này, ngược nữ trước, nam sau.

.....

Thôi, để phiên ngoại về hai anh em này nói kĩ hơn nha.

Hết chương 77

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nữ Phụ Không Muốn Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Suýt động phòng

Giang Niệm vẫn duy trì động tác này thật lâu.

Di động dán ở bên tai, lưng thẳng, không nói một lời nhìn ra ngoài cửa sổ xe, cũng không biết đầu bên kia có còn kết nối hay không, càng không biết hiện tại cậu đang suy nghĩ cái gì.

Trong xe, mọi người vẫn duy trì yên tĩnh, tuyệt đối yên tĩnh.

Nghe nói, cầu Đại Kiều đã kẹt xe hơn một tiếng, hình như xảy ra tai nạn, ngạc nhiên, muốn đi đến bệnh viện Nhất Dân nhanh nhất cần thiết phải băng qua cây cầu này. Trước khi xuất phát cũng không biết đã xảy ra sự cố tai nạn, mạng người do trời quản.

Hứa Tân Di thật sự kìm nén không được, kéo cửa xe nhìn Giang Niệm nói: "Phía trước kẹt xe, nhưng chắc có đường cho người đi bộ, mọi người chờ ở đây, em đi với Giang Niệm qua hết đoạn cầu Đại Kiều rồi bắt taxi đến thẳng bệnh viện luôn."

Trợ lý đưa khẩu trang cùng nón, Hứa Tân Di kéo Giang Niệm xuống xe.

"Em đừng vội, Đại Kiều thường xuyên kẹt xe, chúng ta qua hết cây cầu rồi bắt xe, rất nhanh sẽ đến bệnh viện ngay thôi."

Hứa Tân Di bước đi như bay, kéo Giang Niệm, đi phía trước dẫn đường.

Giang Niệm bước chân cũng không lớn, thậm chí đi đến giữa cầu còn đứng yên tại chỗ, không chịu đi nữa.

"Làm sao vậy?"

Giang Niệm chậm rãi buông di động dán ở bên tai xuống: "Không cần đi, người đó đã chết."

Hứa Tân Di muốn nói lại thôi.

Cô không biết trong quá khứ đã từng xảy ra cái gì, mới có thể làm Giang Niệm nói ra từ "chết" nhẹ nhàng như vậy, lạnh nhạt như vậy, người chết rõ ràng là cha ruột của cậu.

Không có rung động, cũng nhìn không ra chút đau lòng nào.

Càng có loại biểu tình chuyện không liên quan gì đến cậu, thật sự rất lạnh nhạt.

Tuy rằng như thế, Hứa Tân Di không có nói điều gì để an ủi cậu, người với người, buồn vui của người đó người còn lại không có cách nào biết được. Huống chi, cô không biết quá khứ của Giang Niệm, không có tư cách nói cậu làm như thế nào là đúng là như thế nào là sai.

"Không đến nhìn lần cuối sao?"

"Người đã chết, hiện tại nhìn cùng sau này nhìn, có cái gì khác nhau."

Hai bên thành cầu Đại Kiều ánh đèn lộng lẫy, đèn xe tri trệ không nhích lên được chút nào, kèm theo tiếng còi chói tai. Màu sắc bầu trời nặng nề, mơ hồ có thể thấy được vô số tầng tầng lớp lớp mây đen, đè ép khiến người không thở nổi.

Đi dọc theo đường cầu thang đi bộ của Đại Kiều đi xuống bờ sông, Hứa Tân Di thật sự lo lắng cảm xúc hiện tại của Giang Niệm, đi theo cậu đi xuống.

Đứng ở bờ sông, Giang Niệm nhìn Hứa Tân Di: "Thật tình cờ, chị có còn nhớ rõ nơi này sao?"

Hứa Tân Di ần đường nhíu lại.

"Mẹ em là một người phụ nữ rất dịu dàng ấm áp, rất yêu người đó, yêu đến trong lòng trong mắt đều chỉ có một mình ông ta. Nhưng... Có một ngày, không biết đã xảy ra chuyện gì... Ông ta đuổi mẹ con em ra đường, ông ta nói em không phải con ông ta... Còn đoạn tuyệt tất cả quan hệ với mẹ con em."

"Mẹ em là tiểu thư nhà giàu, nhưng gia tộc đã suy kiệt. Mẹ em là con một, nên không có anh chị em gì, ngoài làm quý phu nhân ra, mẹ em không biết làm gì..."

"Ông ta đuổi mẹ con em... Một đồng ông ta cũng không cho, cái gì cũng không có, chỉ ném cho mẹ em một cái vali và em... Ha ha ha... Một cái vali và em, là đồ vật mà ông ta cho phép mẹ em mang ra khỏi cái căn nhà đó..."

"Mẹ nỗ lực học tập, kiếm việc làm để nuôi sống em... Một tiểu thư nhà giàu, một quý phu nhân chưa từng động một ngón tay vào việc gì... À, mẹ sẽ nấu cơm cho ông ta..."

"... Buổi sáng mẹ đi làm, mỗi tối đều đến công ty hoặc là đến nhà tìm ông ta... Nhưng ông ta mặt cũng không thèm nhìn, rất nhiều lần còn bị người khác nhục nhã... Sau một năm bị đuổi khỏi căn nhà đó, bởi vì tương tư nhớ thương ông ta, làm một chết một sống, u uất trầm cảm... Bị bệnh tật quẩn thân đau đớn... Đã bỏ em mà đi..."

"Em bán hết mọi thứ trong nhà làm tang lễ cho mẹ. Nếu tối ngày đó em không gặp được chị, chị không cho em số tiền cùng cái bánh kia... Ha... Có khả năng em sẽ chết đói... Hoặc là đã nhảy xuống con sông này chết lâu rồi."

"Cho nên... Em sẽ không tha thứ ông ta, cho dù ông ta đã chết, em cũng sẽ không tha thứ cho ông ta."

Hứa Tân Di im lặng nhìn cậu.

Đó là lúc cô và Dịch Dương kết hôn không lâu, lần đầu tiên trở về nhà chính thăm ông nội, trên đường trở về Dịch Dương giữa đường có việc không thể đến Nhất Phẩm Lan Đình. Cô bị Dịch Dương đuổi xuống xe, cô tức muốn chết, nên đi dạo dọc bờ sông, vừa lúc gặp Giang Niệm, nhất thời mềm lòng, không chỉ mua bánh cho cậu, còn móc hết tiền mặt có trong người cho cậu ấy hết.

Thì ra cái bánh cùng số tiền ít ỏi đó đã cứu sống Giang Niệm.

Trên cầu, dòng xe cộ chậm rãi di chuyển, tai nạn phía trước hình như đã được cảnh sát xử lý, con đường khai thông, xe bắt đầu chạy dần.

Giang Niệm nhìn Hứa Tân Di, nói: "Hứa Tân Di, vì tình yêu phấn đấu quên mình, là sẽ không có kết cục tốt."

Kẹt xe tại cầu Đại Kiều rất nhanh đã thông suốt, không đến nửa tiếng, Giang Niệm và Hứa Tân Di đã đến bệnh viện.

Bệnh viện.

Dịch Dương và các nhân viên chức cao của cả hai tập đoàn đều canh giữ ở kia, dù như thế nào, hôm nay Giang Thành ngoài ý muốn qua đời là đang đàm phán hợp tác tại tập đoàn Dịch thị. Về tình về lý, anh đều bụng làm dạ chịu.

"Sao rồi anh?" Hứa Tân Di bước nhanh đi đến bên cạnh Dịch Dương, dò hỏi anh.

Dịch Dương nắm nắm đôi bàn tay lạnh lẽo của cô, không tiếng động lắc đầu.

Phòng cấp cứu, Giang Hoài đi vào đến nay vẫn còn chưa có ra tới.

Người chết lớn nhất, bác sĩ cũng không tiện đi vào quấy rầy.

Trợ lý của Giang Hoài thấy Giang Niệm, ánh mắt sáng ngời, nôn nóng bước nhanh đi đến trước mặt Giang Niệm, lôi kéo cậu về phía phòng cấp cứu: "Giang tiên sinh ở trong phòng cấp cứu chờ thiếu gia."

Giang Niệm mặt không cảm xúc, nhìn cánh cửa phòng cấp cứu, lạnh nhạt đến làm người hoài nghi, người này thật sự là con trai của người đàn ông đã qua đời nằm trong phòng cấp cứu kia.

Cậu chậm rãi bước vào phòng cấp cứu, nhìn nhìn, tường màu trắng, khăn trải giường màu trắng, hình như cái gì cũng đều màu trắng.

Trên giường bệnh, là một người nằm, chấn đập qua đỉnh đầu, bàn tay nhăn nheo đầy già nua rũ rượi ở ngoài chăn, một chuỗi Phật châu trượt đến cổ tay, ngón áp út đeo một chiếc nhẫn, là nhẫn cưới.

Giang Hoài đứng ở cách đó không xa giường bệnh, nghe tiếng bước chân, không có quay đầu lại.

"Mấy năm nay em không ở nhà, ba thật sự sửa lại tính tình rất nhiều, lại nói tiếp em có khả năng không tin. Hai năm trước, ba bắt đầu tin Phật, thường xuyên giáo dục anh cách làm người, làm việc phải chờ cho người khác một con đường sống, không thể quá mức tuyệt tình, phòng của em là do ba tự tay dọn dẹp, vẫn luôn chờ em có thể trở về ở."

Giang Hoài thở dài: "Chắc là em còn nhớ rõ, hai năm trước, lúc ba đi đón em một sợi tóc bạc đều không có, em xem, hiện tại, nói ba 70 tuổi đều có người tin."

"Trước lúc đi, người làm ba vướng bận nhất chính là em... Ba dặn dò anh, kêu anh phải làm tấm gương tốt cho em... Không được dạy hư em. Hiện tại ba đã chết, em vẫn không thể tha thứ cho ba sao?"

"Em có còn nhớ rõ khi em còn nhỏ không? Ba bận việc, lại luôn miệng đồng ý về nhà đúng giờ chơi với em. Ha... Nhưng mỗi lần đều bởi vì công việc mà thất hẹn, sợ em giận không để ý tới ba... Ba quỳ rạp trên mặt đất làm ngựa cho em cưỡi, chọc cho em vui..."

Giang Niệm bình tĩnh nói: "Bởi vì lúc đó em là con của ông ta, khi em không phải, cái gì cũng không có."

"Em muốn nhìn ba lần cuối không?"

Giang Niệm không lắc đầu, cũng không gật đầu, tầm mắt từ trên giường bệnh nhìn xuống mũi chân.

"Cả đời này tôi đều sẽ nhớ rõ lúc trước ông tổng cổ mẹ con tôi ra ngoài đường, cũng sẽ vĩnh viễn nhớ rõ, cái ngày mẹ bệnh sắp chết... Tôi đến quỳ lại van xin ông cho tôi tiền chữa bệnh cho mẹ, xin ông đến gặp mẹ lần cuối... Ông không cho, cũng không đi, còn chửi tôi là thằng con hoang..."

Giang Niệm đột nhiên im tiếng, nhanh chóng lau mắt, nghẹn ngào nói tiếp.

"Bỏ đi, dù sao ông cũng chết rồi. Nhưng tôi không muốn nhìn mặt ông..."

"Ba, con tha thứ cho ba..."

Giang Hoài ngẩng đầu, dùng cổ tay che hai mắt.

Một luồng gió không biết từ đâu ra xẹt qua bên tai cậu, như rất nhiều năm trước, lúc cậu còn nhỏ, lúc chơi đùa cùng ba, ba cũng từng thổi ở bên tai cậu để chọc cậu cười.

Cùng ngày, di thể Giang Thành đã được di chuyển khỏi bệnh viện, Hứa Tân Di và Dịch Dương cùng nhau trở về nhà chính, đã là rạng sáng, hai người đều cạn kiệt sức lực lẫn tinh thần.

Chuyện này cũng không phải là chuyện nhỏ, ông nội đã biết chuyện, chờ Dịch Dương trở về hội báo tình huống cụ thể.

Nghe xong toàn bộ quá trình, ông nội Dịch thở dài. Tuy rằng hai nhà không thân, nhưng cũng từng là bạn cũ, ông cũng xem như nhìn Giang Thành lớn lên. Người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, đối với ông nội Dịch mà nói, vẫn không khỏi thổn thức.

"Chuyện về Giang Thành ông đã biết, hai ngày sau, ông sẽ đi đưa thằng bé."

Ông nội Dịch chống gậy đứng dậy: "Hôm nay cứ như vậy đi, hai đứa cũng mệt mỏi rồi, nghỉ ngơi sớm đi."

Dịch phu nhân cũng đứng dậy, đỡ ông nội Dịch lên lầu nghỉ ngơi.

Hứa Tân Di và Dịch Dương còn ngồi tại chỗ, nhìn theo mẹ và ông nội lên lầu, sau đó mới trở về phòng nghỉ ngơi.

Án tượng của Hứa Tân Di đối với Giang Thành trừ bỏ lúc ở công ty từng gặp mặt một lần kia, thì chưa từng có bất kỳ giao lưu nào, nhưng ngay cả như vậy, ở trước mặt việc sống chết, vẫn cảm thấy vô tận tiếc hận cùng mê mang.

"Nghĩ cái gì?"

Hứa Tân Di lắc đầu: "Không nghĩ cái gì hết."

Nói xong, cô ngẩng đầu nhìn Dịch Dương, hỏi: "Anh có biết chuyện về Giang Niệm và mẹ của cậu ấy không?"

"Em hỏi chuyện này làm gì?"

"Tò mò."

Dịch Dương lại không muốn nói cho cô biết: "Đừng hỏi, nghỉ ngơi sớm một chút đi."

Sau khi rửa mặt lên giường đắp chăn nằm, Hứa Tân Di trần trọc, làm cách nào cũng ngủ không được, trong đầu vẫn luôn nhớ đến lời nói kia của Giang Niệm.

—— "Thật ra Giang Niệm nói cũng không sai, phụ nữ đều là động vật tình cảm, yêu đương phải giữ vững thanh tỉnh, trong lòng không thể chỉ có tình yêu, nếu không đến khi bị đàn ông vứt bỏ, sẽ giống trời sập, không biết làm gì, chỉ biết than khóc, sống không bằng chết."

"Hứa Tân Di" trong tiểu thuyết còn không phải là mình chứng trước mắt sao?

Bởi vì thích Dịch Dương thích đến không thể nào tự kiềm chế, mới đưa đến kết cục thảm như vậy sao?

—— "Cho nên, Dịch Dương thích mình, mình mới cảm thấy không thể hiểu được, thật sự là không dám tin tưởng anh ta không thích Hứa Vi Nhân mà chuyển sang thích mình."

—— "Nếu lúc trước ly hôn, không có mình, anh ấy sẽ thích Hứa Vi Nhân sao?"

—— "Chắc là sẽ đi, Hứa Vi Nhân lớn lên xinh đẹp còn biết giả nhu nhược yếu đuối, đánh thẳng vào tâm lý bảo vệ kẻ yếu của đàn ông, đây là tuyệt chiêu của sen trắng, không có mình ở bên cạnh ôn ào gây chuyện, nói không chừng hiện tại anh ta đã yêu Hứa Vi Nhân đến không có cách nào tự kiềm chế rồi."

Dịch Dương nằm ở một bên bình tĩnh nghe mấy lời nói trong lòng này của Tân Di.

Không thể phủ nhận, lúc trước anh thật sự là không có một chút tình cảm nào đối với Hứa Tân Di, rất là bất mãn đối với tác phong hành xử của cô ấy. Thậm chí còn có một lần, chỉ cần nghe được tin tức về cô anh đã chán ghét đến độ không muốn gặp cô trong đời lần nào.

Vì tinh thần của mọi người, ly hôn là sự lựa chọn tốt nhất vào lúc ấy.

Nếu không phải bởi vì trong lúc làm thủ tục ly hôn anh đột nhiên có thể nghe được tiếng nói chân thật trong lòng Hứa Tân Di... Chi sợ đến bây giờ anh cũng sẽ không biết, người con gái mặt ngoài gương nanh múa vuốt, lại sẽ có một mặt ấu trĩ như vậy.

Đến nỗi, có thể thích Hứa Vi Nhân hay không...

Dịch Dương nghiêm túc suy nghĩ thật lâu.

Nếu không phải có Hứa Tân Di chỉ điểm, có lẽ anh vĩnh viễn đều nhìn không thấu hành động thực sự những người đó, càng sẽ không biết những người đó mặt ngoài luôn nguy trang ở trước mặt anh, suy nghĩ trong lòng có bao nhiêu đáng sợ.

Anh sẽ không biết Tần Nghiên âm mưu quỷ kế, cẩn thận dùng kế ly gián Tân Di và mẹ, càng sẽ không thấy Hứa Vi Nhân cố ý tính kế từng người đàn ông một. Có lẽ, dưới sự nguy trang yếu đuối đó của Hứa Vi Nhân anh thật có khả năng sẽ có chút ưu ái đối với Hứa Vi Nhân.

Nhưng anh sẽ không đem lòng yêu thích, vì anh thích tình cảm sạch sẽ, không dây dưa.

"Anh ngủ chưa vậy?"

Dịch Dương hai mắt nhắm nghiền, không động đậy.

Hứa Tân Di xoay người, nằm nghiêng đối diện với Dịch Dương, cô di chuyển nhích người lên trên bằng khuỷu tay, nương ánh đèn ngủ mỏng manh đánh giá Dịch Dương, hít sâu thở ra một hơi khá dài.

"Anh thật lòng thích em hay là giả vờ thích em? Nếu là giả, vậy em hy vọng anh có thể sớm nói chuyện ly hôn với em... Nếu là thật lòng... Em thật sự không biết tại sao anh lại thích em, cũng không biết anh còn sẽ thích em bao lâu. Nhưng em muốn anh cho em biết rằng anh thích em bao nhiêu."

Không có hồi âm, Hứa Tân Di ngưng ngừng xoay người nằm thẳng, hai tay nắm chặt đặt trên bụng.

Dịch Dương mở to mắt, nhìn sừng mặt Hứa Tân Di.

Đều đều tiếng hít thở truyền đến tai anh.

Trong ổ chăn, Dịch Dương nhẹ nhàng cầm tay cô.

Hứa Tân Di khước miệng lặng lẽ nhếch lên nụ cười đầy giảo hoạt.

—— "Mình biết mà, anh ấy không có ngủ, còn không nhanh lên, làm em biết anh thích em bao nhiêu đi, làm em vừa lòng, quãng đời còn lại chúng ta

cùng cắn lẫn nhau cho tới lúc anh hết yêu em.."

—— "Không phải, cùng thương yêu nhau, có phải chó đâu mà cắn. Hừ! Nếu ngày nào đó anh làm em không hài lòng, ly hôn!"

Dịch Dương ngẩn ra, khóe miệng nhếch lên một nụ cười bất đắc dĩ.

Anh lật cơ thể sang bên trái, đè lên người Tân Di, cô giật mình, tính nói gì đó, đã bị anh bịt miệng lại, dùng miệng bịt miệng.

Tân Di bất ngờ, theo quán tính dùng tay đẩy anh, bị Dịch Dương ngăn chặn lại, kiểm hai chân của cô, không cho cô động đậy. Môi lưỡi mạnh mẽ tấn công, Dịch Dương cạy răng Tân Di ra, bơi vào chơi đùa với chiếc lưỡi thơm ngọt của cô.

"Um... A... Ô... Um..." Tân Di không thể nói thành câu chỉ có thể phát ra âm tiết đơn.

Thật ra cô muốn nói "anh làm cái gì đó".

Tân Di tròn to mắt nhìn Dịch Dương, nhưng anh không quan tâm, anh nhắm mắt thưởng thức món điểm tâm ngọt dưới thân mình.

Anh nhắm nháp từng tí từng tí một, anh cuốn lấy lưỡi cô, cùng nó chơi trò đuổi bắt, anh truy em chạy, em chạy anh truy.

Tân Di dần dần hưởng thụ nụ hôn này của anh, cô cũng thuận theo, bắt đầu đáp trả lại hành động của anh. Dịch Dương cảm nhận được cơ thể cô đã thả lỏng, anh rất vui, từ nắm chặt cổ tay cô, giờ đã là mười ngón đan xen.

Nụ hôn của anh từ mạnh bạo cho đến dịu dàng, Tân Di chìm vào sự dịu dàng đó. Dần dà, nụ hôn chuyển sang mùi vị khác, Dịch Dương càng lúc càng mạnh bạo, hứa Tân Di cảm thấy khó thở, dùng sức đẩy anh ra.

Nhưng cô càng chống cự, Dịch Dương càng thấy kích thích, Tân Di nức nở vài tiếng, Dịch Dương nuốt trọn âm thanh nức nở rên rỉ đó vào giữa miệng.

Một đôi bàn tay to lớn áp chèn lẫn vào vật áo ngực của cô, mò mẫn vuốt ve, cuối cùng dừng ở trước ngực Tân Di. Anh mút mạnh môi cô, chừa ra một chút không gian, nhưng môi vẫn kề môi. Tân Di dựa vào chút không gian trống ít ỏi đó mà cố lấy ô xy, hơi thở đầy nặng nhọc.

Cô nói không ra hơi dùng hành động mắng anh, cô liếc anh một cái. Nhưng cô không biết, hiện tại bản thân mình có bao nhiêu quyến rũ. Ánh mắt mơ hồ ngập nước, gương mặt ửng đỏ, đôi môi đỏ mọng, không phải nói là bị Dịch Dương hôn mút đến sưng đỏ.

Cái nhìn đỏ của cô làm máu Dịch Dương sôi trào.

"Em đừng nhìn anh như vậy... Nếu em cứ nhìn anh sợ bản thân kìm không..."

Một tiếng hút không khí, Tân Di đẩy giữa, vô tình chạm vào vật cứng rắn nóng hổi kia của anh: "Đây là em tự tìm, đừng trách anh, lỗi do em".

Tân Di cảm giác được mình vừa chạm vào vật gì, ai cũng là người trưởng thành, cô biết đó là vật gì, xấu hổ đỏ chín người, liếc anh, lên tiếng: "Anh... Um... Anh... Dịch... Dịch Dương... Ô..."

Những tiếng còn lại đều bị Dịch Dương nuốt vào miệng, anh đè ép hôn cắn. Tay cũng không nhàn rồi, nó mò mẫn vuốt vuốt, rồi đẩy áo ngực lên trên, da chạm da, ngực cô khá vừa với tay anh, không quá lớn cũng không quá nhỏ, vừa đủ cho anh sai.

Anh nắn bóp, chơi đùa.

Tân Di bị anh làm sắp chết rồi, môi lưỡi bị anh gặm cắn, mút đến tê dại, ngực bị anh chơi đùa, toàn thân như ngâm trong nước nóng, cô sắp bị bỏng đến chết rồi, có cái gì đó trong người cô muốn được thoát ra ngoài.

Tay Dịch Dương càng xoa bóp càng mạnh bạo, anh tạo ra rất nhiều hình dáng, lúc néo ngực dưới, lúc néo ngực trên. Tay anh đảo quanh bầu ngực, cuối cùng cũng chạm đến đỉnh núi mài hồng nhạt kia. Anh néo ngắt cái hạt nho nhỏ nằm giữa bầu ngực kia, làm nó sưng to, căng trướng.

Tân Di quá kích thích hét lên, nhưng không thành tiếng. Vì đã bị Dịch Dương nuốt hết vào bụng.

Anh cởi hết nút áo ngực của cô ra, đẩy áo ngực lên cao. Rời khỏi môi cô, hôn dần xuống. Miệng cô đã không còn bị ngăn lại, tiếng rên rỉ thờ dốc cứ thế mà phát ra.

"Ô... Um... Dịch... Dịch Dương... Dịch Dương..."

Thật ra, Tân Di cũng không biết bản thân muốn nói cái gì, cô đơn giản chỉ muốn kêu tên anh.

Tiếng gọi này của cô như thuốc kích dục đối với anh, anh ngẩng đầu lên nhìn cô, cô nửa khép hờ đôi mắt nhìn anh, bên trong ngập nước vô cùng gọi tình.

Dịch Dương cười khế một tiếng: "Nói, em có thích không?"

Vừa hỏi, anh vừa hôn dọc theo phần cổ xuống. Tân Di ngậm miệng không nói, cô cắn chặt môi, không để bản thân phát ra âm thanh đầy xấu hổ này. Dịch Dương không nghe thấy âm thanh gì, anh hé mắt nhìn, thấy cô cắn môi, anh gờ tay bẻ ra.

"Đừng cần, kêu ra, anh thích nghe"

Tân Di nghe Dịch Dương nói vậy, càng thê xấu hổ, nhưng cô cũng không ngăn cản âm thanh phát ra từ miệng mình nữa.

Căn phòng tràn ngập tiếng thở dốc cùng tiếng rên rỉ.

Dịch Dương di chuyển đôi môi đến phần ngực của Tân Di, anh nhìn ngắm, sau đó dùng miệng phát họa bầu ngực, anh hôn từng chút, mút từng chút, rồi thỉnh thoảng cắn một cái, anh ngậm lấy điểm đỏ hồng đã sưng to kia, mút vào, nhay cắn, kích thích làm Tân Di cong người hét lớn lên.

Cảm giác giống như điện giật, là cô tê tê. Tiếng hét đó của Tân Di như một lời khen thưởng đối với Dịch Dương, anh càng làm quá lộ hơn, miệng cắn mút thương yêu bầu ngực bên này, bầu bên kia cũng không vắng vẻ, anh dùng tay xoa bóp ngắt nhéo, tạo thành đủ kiểu.

Tay còn lại mò vào trong quần cô, đầu tiên anh vuốt ve bờ mông căng tròn đầy sức bật của cô, xoa xoa bóp bóp nhéo nhéo, rồi cởi quần cô ra, sau đó đến quần lót. Anh không cởi hết mà để nó lắt lẻo treo trên mắt cá chân của cô.

Vuốt ve đôi chân nuột nà trơn bóng của cô, từ bắp chân đến khu tam giác thần bí kia. Anh vuốt vuốt, thấy đã ướt, cười khế, anh vuốt thêm hai ba lần, thì dứt ngón tay vào...

Tân Di thấy lạnh lạnh, lý trí đã dần trở lại, chợt một cơn đau ập đến, cô giật mình nắm lấy cánh tay Dịch Dương.

"Đừng... Dịch Dương... Đừng..."

"Em... Em chưa sẵn sàng... Em..."

Cô nói trong nước nỡ, âm thanh đáng chết, vô cùng gọi cảm.

Dịch Dương đang cúi đầu ngậm lấy quả cherry nhỏ của cô, thấy động tác cùng âm thanh ghen ngào của cô, anh ngừng đầu nhìn. Đôi mắt Tân Di ngập nước, đã thanh tỉnh phần nào, giờ đang mở to nhìn anh.

Anh nhìn thấy sợ hãi trong đôi mắt ấy.

Dịch Dương thờ dãi nhận mệnh, anh nằm im trên người cô một lát để bình phục lại hơi thở, nhưng Tân Di thì thấy rất nặng, cộng với mỗi hơi rít rít trên người càng làm cô thấy khó chịu. Cô di chuyển cơ thể, Dịch Dương bóp ngực cô.

Tân Di ăn đau la lên: "Đau! Anh làm cái gì vậy?"

"Buông tay, lên, nặng chết em rồi!"

Tuy Dịch Dương nằm im trên người cô không động đậy, nhưng vẫn giữ nguyên tư thế lúc trước, một tay nằm im trên ngực cô, miệng anh đang ngậm quả cherry nhỏ của cô.

"Em thử cử động một chút nữa xem..." Giọng nói đầy cảnh cáo của anh, kèm theo động tác ngắt nhéo bầu ngực của cô.

Anh nói, hơi thở nóng cháy tiếp xúc trực tiếp với chỗ nhạy cảm nhất trên ngực của cô, Tân Di rên rỉ ra tiếng: "A... Ừm..."

Cô xấu hổ đánh đánh vào lưng anh.

"Thật là kiếp trước mắt nợ em mà..."

Dịch Dương nói xong, dùng miệng cắn mạnh vào quả cherry ngay miệng kia, tay bên kia cũng không tha quả cherry còn lại. Kích thích đến quá đột ngột, Tân Di còn hét lớn hơn trước đó, cô cũng cảm giác, phía dưới của mình đã tiết ra chút nước, cô vô cùng xấu hổ, nghiêng đầu, ý muốn vùi đầu vào gối cho đỡ xí hổ.

Dịch Dương dùng sức chín trâu mười hổ rời khỏi cơ thể Tân Di.

Anh nhìn lên thì thấy hình ảnh chạy trốn vì xấu hổ của cô, sung sướng cười ra tiếng. Tân Di nghe tiếng cười của anh, tức giận mở mắt liếc anh một cái.

Giờ đây, cô không mảnh vải che thân, không phải nói là những gì cần che đã không còn. Vì áo ngực được anh đẩy lên, lộ rõ hai bầu ngực, áo ngủ bị anh cởi ra quăng xuống giường, quần ngủ cũng nằm bơ vơ dưới đuôi giường, quần lót thì vắt tòn ten ngay mắt cá chân.

Nhìn Tân Di giờ rất gọi tình, vô cùng quyến rũ.

Dịch Dương nhắm mắt, hít sâu một hơi: "Em đang quyến rũ anh à, vậy chúng ta tiếp tục."

Nói xong, anh đè đầu gối lên giường, Tân Di lật đật xoay người, lăn đến mép giường bên kia, lăn xuống giường, vừa đặt chân xuống thảm, cảm giác cơ thể không còn chút sức lực, đứng không vững, cũng may cô kịp đỡ nắm lấy mép giường, cố định cơ thể.

Dịch Dương thấy vậy, cười lên tiếng: "Sao? Chân mềm, em có cần anh giúp..."

Dịch Dương chưa nói hết câu đã bị Tân Di cắt ngang: "Anh im đi! Tại ai hả?!"

Dịch Dương nghe cô nói vậy càng cười vui sướng: "Tại anh, nên giờ hãy để anh chuộc tội, hai chúng ta đều đổ mồ hôi, để anh bế em vào phòng tắm, tụi mình tắm chung, vừa tiết kiệm nước vừa đỡ tốn thời gian."

Anh vừa nói vừa dùng đầu gối di chuyển ngang qua giường, mục tiêu là Tân Di, cô hoảng loạn, xấu hổ, ngượng ngùng, hét lên một tiếng, nhanh chân bọc chân giường chạy thẳng vào phòng tắm.

Rầm ----

Cửa phòng tắm đóng sầm lại.

Dịch Dương cười khế, nhìn anh em của mình, thờ dài.

Người anh em, mày chịu khổ thêm lần này nữa thôi. Tao bảo đảm lần sau mày sẽ được ăn no, hôm nay đành phải nhờ thập cô nương giải quyết mày vậy, chịu khó đi. Tao cũng khó chịu gần chết này!!!!

Góc của ad:

Dịch xong đổ mồ hôi...

Hết chương 77

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nữ Phụ Không Muốn Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Ngày kỷ niệm kết hôn

Tang lễ hạ táng Giang Thành được cử hành vào hai ngày sau tại phần mộ tổ tiên nhà họ Giang.

Ông nội Dịch tự đến phúng viếng, đây cũng đại biểu cho mối quan hệ hợp tác giữa hai nhà Dịch Giang, trong mười mười mấy năm rớt cuộc cũng phá băng hiện ra ánh sáng mặt trời.

Hứa Tân Di thấy Giang Niệm trong lễ tang, toàn bộ hành trình đề tồ đi theo phía sau Giang Hoài, không nói một lời. Giang Hoài tiếp đãi khách đến phúng viếng, thuận tiện giới thiệu Giang Niệm cho người ngoài.

Người chết đã qua đời, người sống vẫn phải sống.

Quy luật cuộc sống là như vậy.

Tuy rằng Giang Thành bất hạnh qua đời, nhưng chuyện hợp tác giữa Dịch thị và Giang thị vẫn còn lửa sém lòng mày. Vì tin Giang Thành chết là sụt giảm giá cổ phiếu còn phải tiến hành hạng mục hợp tác với Dịch thị, Giang Hoài bận đến tối tăm mặt mũi.

Sau khi kết thúc nghi lễ hạ táng Giang Thành, ngày hôm sau đã đánh lên tinh thần, tự mình tới Dịch thị một chuyến bàn lại chuyện hợp tác, điều kiện đều đồng loạt nhất trí những gì đã bàn trước khi Giang Thành qua đời, một chữ không thay đổi.

Giang Hoài hỏi điều kiện của Dịch Dương là gì.

Chân chính mà nói, Giang Thành đã chết, anh nói những cái đó nữa làm gì, ông mà biết sẽ dùng gậy đập chết anh, tất cả chỉ trong một giây suy nghĩ của Dịch Dương.

Tuy vậy, Dịch Dương cũng không có sán hư mà nhập, anh lấy bốn chữ "hợp tác vui vẻ" đáp trả lại.

Tòa nhà chính của tập đoàn Dịch thị, bên ngoài văn phòng Dịch Dương, Triệu Bản cầm một phần văn kiện đưa vào văn phòng cho Dịch Dương xem xét.

"Tổng giám đốc, phần văn kiện này phó tổng giám đốc kêu tôi đem lại đây cho ngài ký tên."

Dịch Dương nghiêm túc xem qua phần văn kiện kia, ký tên của mình ở phía cuối.

Triệu Bản khom người nhận lại văn kiện, trong lúc đang xoay người thì bị Dịch Dương gọi lại.

"Từ từ."

"Tổng giám đốc còn có chuyện gì dặn dò sao?"

Dịch Dương ấn đường nhíu lại, nghĩ nghĩ, như đang suy xét chuyện gì đó cực kỳ quan trọng.

Cái biểu tình này Triệu Bản quá quen thuộc, trăm phần trăm là có chuyện gì quan trọng muốn hỏi anh hoặc là muốn ra lệnh cho anh, nháy mắt rung mình, nghiêm túc lắng nghe.

Sau một lúc lâu, Dịch Dương mới nghen ra một câu: "Phụ nữ... Điều thích cái gì... Cái gì có thể tạo kinh ngạc hạnh phúc cho phụ nữ?"

Những lời này làm Triệu Bản ngu người, không thua một kẻ bất cóc hung ác cầm súng chỉ vào đầu, hỏi này có đạn không?

"Cái gì có thể tạo kinh ngạc hạnh phúc cho phụ nữ?"

Ngu người thì ngu người, com áo gạo tiền hỏi vẫn là phải nghiêm túc trả lời, anh nghiêm túc suy nghĩ một hồi. Nhớ tới những lần anh tặng hoa, bạn gái anh rất hạnh phúc, nhưng nếu người đó là Dịch thiếu phu nhân thì chắc chỉ mỗi hoa không thì không đủ.

"Chắc là thích hoa cùng trang sức?"

Câu nghi vấn, chưa con đường sống cho bản thân.

Dịch Dương gật gật đầu: "Được, tôi đã biết, cậu đưa phần văn kiện này cho phó tổng giám đốc trước đi."

"Dạ."

Tiếng đóng cửa truyền khắp văn phòng, lúc này Dịch Dương mới đặt xuống bút, nhớ lại lời nói của Triệu Bản.

Hoa? Trang sức?

Hỏi cũng như không, hai thứ đó anh đều tặng cho Tân Di, mà có thấy cô ấy kinh ngạc hạnh phúc đâu, một ý nghĩ trong lòng cũng không có.

Nhìn biểu hiện lúc ở buổi đấu giá cùng lúc đi paris với đêm bữa tối dưới ánh nến kia của Hứa Tân Di, thích trang sức trăm phần trăm không sai.

Hoa hồng, không có người phụ nữ nào không thích.

Anh đã biết hai thứ này từ lâu, nhưng hình như cô ấy chẳng xi nhê gì.

Rốt cuộc cô ấy thích cái gì???

Gần đây Hứa Tân Di cũng rất bận, bận chuyện kịch bản bận bàn đại ngôn, nhưng An Nhã lại xin nghỉ vượt quá hai ngày, cũng không biết đang bận cái gì.

Lại có người đưa hoa hồng đến, lần này là 999 đóa, mấy cô nhóc vây quanh tụ nhóm sau bàn tiếp tân tám chuyện.

"Có chuyện gì vậy mấy đứa?"

"Chị Tân Di, trước đó chị An Nhã từng nói, sau này tất cả hoa hồng đưa tới cửa đều ném hết, nhưng lần này lại nhiều như vậy, tụi em cảm thấy ném quá đáng tiếc."

Hứa Tân Di nhìn thoáng qua.

Chắc lại là Lạc Kiệt đưa tới. (Chồng bà đó, thấy 99 đóa bà chưa ho một tiếng, tưởng chê ít, ông tăng thêm số lượng đó)

Tạm thời không nói tới Lạc Kiệt làm người ra sao, đơn giản, nhìn vào mỗi ngày đều tặng hoa, từ 99 nhảy lên 999, phần tâm ý này lại làm Hứa Tân Di động lòng.

Hừ! Tên chó Dịch Dương kia một đóa cũng chưa tặng cho cô. Còn sém chút ăn luôn cô, chị đâu có dễ ăn vậy cung.

"An Nhã không ở, mấy đứa thích thì cứ giữ lại đi."

"Dạ!"

Hứa Tân Di đi thẳng đến văn phòng của mình.

Tên chó không hiểu lãng mạn!

Đợi lát nữa cô tự mua!

Khoảng hơn bốn giờ chiều, An Nhã mới gọi cho cô, kêu cô đi uống rượu chung.

Giọng An Nhã trong điện thoại, nghẹn ngào đau khổ, như là người khổ vì tình, dạo chơi khắp chốn còn có thể bị đàn ông là tổn thương? Hứa Tân Di đáp chân lập tức tới CLB An Nhã nói trong điện thoại.

Trong phòng VIP, hai bên hông An Nhã là hai chàng trai trẻ tuổi, một người hát, một người choàng tay uống rượu, tiếng ca lãnh lút trong lòng, ánh đèn mờ nhạt, quả thực là cuộc sống mơ mơ màng màng.

"Sao lại thế này?" Hứa Tân Di nhíu mày nhìn cô.

An Nhã vừa thấy Hứa Tân Di, nhìn cô vẫy vẫy tay, đẩy chàng trai bên cạnh ra, Hứa Tân Di ngồi vào vị trí đó.

"Hai ngày nay không đi làm chị đều sống mơ mơ màng màng ở đây như vậy sao? Uống nhiều rượu như vậy làm gì?"

Hứa Tân Di nhìn trước mặt chai lọ bình trống, ấn đường nhíu lại: "Thất tình?"

"Thất tình? Chị thà tình nguyện là thất tình..."

An Nhã nghiêng răng nghiêng lợi mở ra bình rượu mới, ngửa đầu ừng ực ừng ực rót vào trong miệng.

"Đừng uống nữa, nói cho em nghe, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

An Nhã hung hăng ném bình rượu lên trên bàn.

"Hôm trước, chị ở quán bar mua say, vô tình gặp Lạc Kiệt ở cách vách..." An Nhã nói đến đây, oán khí ngập trời, hận không thể cắn chết tên khốn kia, lại tìm rượu uống tiếp.

"Từ từ..."

Hứa Tân Di cầm tay cô: "Sau lại thế nào? Rốt cuộc làm sao vậy?"

"Sau lại... Chị ngủ anh ta..."

Đường cong này hơi cong, bo của phanh không kịp, trong khoảng thời gian ngắn Hứa Tân Di không cách nào tiếp thu, mở to hai mắt nhìn, không thể tin tưởng, hỏi: "Chị vừa nói cái gì? Chị... Anh ta... Anh ta cưỡng bức chị?"

An Nhã thống khổ lắc đầu: "Là chị cưỡng bức tên khốn đó."

"....."

Trời! Bo của không phanh, xe bay xuống vực mẹ nó luôn rồi.

"Chị xem qua video giám sát an ninh của khách sạn, còn có nhật ký hành trình trên xe của chị... Tất cả chỉ chứng minh một sự thật đau lòng là chị cưỡng bức tên khốn đó."

Hứa Tân Di muốn hỏi lại thôi.

An Nhã quay đầu nhìn Hứa Tân Di, vẻ mặt "chị mày ô uế chị mày không còn tâm thân sạch sẽ chị mày xong rồi".

"Tân Di, em có thể tưởng tượng sao? Chị mày lại có thể đói bụng ăn quàng, lên giường với tên khốn nạn chó chết kia."

Hứa Tân Di một bộ biểu tình "em thật sự không biết nên nói như thế nào với chị nữa".

"An Nhã, tuy rằng chuyện này thoát nhìn là chị cưỡng bức Lạc Kiệt, nhưng anh ta thân là một người đàn ông, dẫn một người con gái say rượu đến khách sạn mở phòng, ý đồ quá rõ ràng, nói không chừng chị chỉ là gây ông đập lưng ông, lật ngược lại thế cò, dùng chiêu của anh ta trả lại cho anh ta thôi. Em chắc chắn anh ta có ý."

Dù trời có làm sai, thì chị em luôn luôn đúng.

An Nhã tràn đầy thể hội tình cảm chị em: "Đúng! Em nói không sai, đều là lỗi của tên khốn nạn chó chết Lạc Kiệt kia!"

Di động chấn động, có tin nhắn tới.

Hứa Tân Di nhìn thoáng qua, là Dịch Dương gửi tới, hỏi cô ở đâu, có thể trở về sớm một chút hay không.

An Nhã ngó ngó: "Chị em quan trọng hay là đàn ông quan trọng?"

Hứa Tân Di không nói hai lời, chém đinh chặt sắt: "Chị em quan trọng!"

"Vậy đêm nay em không được đi đâu, ở lại chơi với chị mày."

"Được."

Hứa Tân Di trả lời tin nhắn cho Dịch Dương.

Hôm nay có chút việc, khi nào trở về không biết được, kêu anh nghỉ ngơi sớm một chút, đừng chờ.

Nhất Phẩm Lan Đình là vị trí ngắm cảnh tốt nhất toàn bộ thành phố A.

Đối diện là bờ sông đầy thơ mộng, vị trí nhìn thẳng ra bờ sông là không gian thiết kế cửa pha lê một chiều, mở chủ đề nhà hàng vô cùng đặc sắc, quan cảnh 360 độ toàn pha lê, dù nhìn về phía nào, đều có thể thu hết toàn bộ cảnh đêm thành phố A vào đáy mắt.

Địa điểm tốt như vậy, chỉ dành cho một hộ khách duy nhất trong Nhất Phẩm Lan Đình sử dụng.

Vài người tay cầm đàn violon đứng chờ, Dịch Dương lẳng lặng ngồi ở bên cạnh bàn ăn, chờ Hứa Tân Di trở về.

8 giờ.

9 giờ.

10 giờ.

Dịch Dương nhìn đồng hồ mất trên tay, thời gian dần trôi, nét mặt không có nửa phần cảm xúc nôn nóng.

Có nhân viên phục vụ cẩn thận đến gần dò hỏi: "Dịch tiên sinh, đầu bếp nói, lại chờ thêm nữa, hải sản vận chuyển bằng đường hàng không vào sáng nay sẽ không còn tươi nữa."

"Vậy đổi bò bít tết."

"Dạ."

Nhân viên phục vụ lui ra.

Dịch Dương cầm lấy di động, click mở khung Wechat với Hứa Tân Di, một câu cuối cùng chính là do anh gửi đi, ngồi tại đây chờ suốt ba tiếng, Hứa Tân Di cũng không có trả lời tin tức.

Đã rất nhiều năm, anh chưa từng chờ đợi ai đó lâu như vậy, cũng không có ai dám để anh chờ đợi lâu như vậy.

Chờ một chút.

Chắc là đang trên đường.

Hộp đêm, phòng VIP, Hứa Tân Di bị hành động nốc rượu cùng trái ôm phải ấp của An Nhã làm đau đầu: "Người đẹp An, rốt cuộc chị muốn uống tới khi nào?"

Hứa Tân Di thật sự không yên tâm giao An Nhã cho bọn đàn ông bên cạnh chị ấy, tự mình đưa An Nhã trở về.

Quý say uống đến thần chí không rõ, lại khóc lại ói, Hứa Tân Di bất đắc dĩ, đành phải ở lại nhà An Nhã chăm sóc chị ấy, ngủ tạm ở bên cạnh cô một đêm.

Chờ đúng 8 giờ sáng, một bé trợ lý đến thay cô chăm sóc cho An Nhã, lúc này Hứa Tân Di mới mới một rời đi, lái xe trở về Nhất Phẩm Lan Đình, chuẩn bị bỏ giấc.

Mới vừa xuống xe, thì thấy nhân viên phục vụ đã chờ cô ở dưới sảnh chính của Nhất Phẩm Lan Đình, bước nhanh đi tới: "Dịch thiếu phu nhân, sao giờ này cô mới trở về?"

"Tối hôm qua tôi có chút việc, làm sao vậy?"

"Có việc? Sao cô không nói cho Dịch tiên sinh một tiếng?"

Tối hôm qua Dịch tiên sinh chờ Dịch thiếu phu nhân đến tận đêm khuya. Bọn họ chờ đến đêm khuya không quan trọng, nhưng Dịch tiên sinh thì khác.

Địa vị của Dịch thiếu phu nhân trong lòng Dịch tiên sinh khẳng định rất cao.

Làm một người công nhân bình thường, hiện tại, lúc này đây, phải bán cái cho Dịch thiếu phu nhân, ở trước mặt Dịch thiếu phu nhân lộ cái mặt, về sau nói không chừng có chỗ lợi cũng nói không biết được.

"Tối hôm qua, Dịch tiên sinh chờ Dịch thiếu phu nhân chờ đến hai giờ sáng. Hiện tại chắc là còn ở trên lầu..."

Hứa Tân Di ngẩng người, hiển nhiên có chút mờ mịt: "Chờ tôi đến hai giờ sáng?"

Chợt có tia sáng lóe lên trong đầu, cô vỗ trán, đột nhiên nhớ tới tin nhắn ngày hôm qua Dịch Dương gửi cho mình.

Kêu cô trở về sớm một chút, nhưng lúc ấy cô nói bản thân có việc, khi nào trở về cũng không biết, bảo anh ấy đừng đợi.

Nghĩ vậy, cô lấy di động ra, mở WeChat, mở ra lịch sử trò chuyện với Dịch Dương.

Tin nhắn cuối cùng là vào 8 giờ tối hôm qua, Dịch Dương gửi cho cô.

"Không sao, em có việc gì cứ làm trước đi, anh chờ em."

Tối hôm qua, An Nhã thật sự rất điên, cả đêm thiếu chút nữa lăn lộn chết cô, cô đâu có sức lực mà chú ý tới đi động có tin nhắn đến hay không.

"Đúng vậy, ngày hôm qua Dịch tiên sinh tự mình bố trí cả ngày, chỉ chờ mỗi Dịch thiếu phu nhân trở về, chính là chờ chờ, chờ đến hai giờ sáng cũng không thấy thiếu phu nhân trở về, lúc này mới cho nhân viên tan ca."

Hứa Tân Di cân nhắc một hồi, cười nói: "Được, tôi đã biết, cảm ơn anh."

"Không khách khí."

Hứa Tân Di bước nhanh lên lầu.

Chờ mình? Tự mình bố trí? Ngày hôm qua là ngày quan trọng gì sao?

Cô lấy di động ra nhìn lên, nhất thời hít hà một hơi.

Ngày 27, ngày kỷ niệm kết hôn.

Hứa Tân Di vỗ trán, mấy ngày hôm trước còn mạnh miệng diễu võ dương oai ở trước mặt Dịch Dương, nói bóng nói gió anh ấy rằng ngày kỷ niệm kết hôn của hai người còn không nhớ rõ. Lúc này mới qua mấy ngày, không nhớ rõ người ngược lại là cô.

Ngày hôm qua là ngày kỷ niệm kết hôn cũng không nói rõ, nói mơ hồ cái gì mà ở nhà chờ cô, bộ không thể thoải mái hào phóng mà nói hôm nay là ngày kỷ niệm kết hôn của hai chúng ta, anh chuẩn bị kính hi cho em, em nhớ về nhà sớm một chút.

Nếu Dịch Dương nói như vậy, cô còn cả đêm không trở lại sao?

Cửa thang máy mở ra.

Hứa Tân Di chậm rãi bước ra thang máy, có chút chột dạ đối với hành động thất hẹn tối hôm qua của bản thân.

Có lý tất thắng.

Cô đã không có lý còn thắng mẹ gì?

Nếu Dịch Dương quên ngày kỷ niệm kết hôn của hai người, cô còn có thể đứng lý hợp tình tìm anh tính sổ.

Đợi lát nữa nếu Dịch Dương đứng lý hợp tình tính sổ với mình, mình nên giải thích như thế nào đây?

"Thực xin lỗi, tối hôm qua em không thấy được tin nhắn của anh, cho nên..."

—— "Nói như vậy chẳng phải là tự nhận bản thân là đã quên ngày hôm qua là ngày kỷ niệm kết hôn sao? Không được! Không thể để anh ấy bất được nhục điểm."

"Ông xã, anh không biết đâu, ngày hôm qua An Nhã khóc đến quá đáng thương, em thật sự đi không được, làm anh đợi cả đêm, thật sự thực xin lỗi."

Hứa Tân Di tự hỏi một lát.

—— "Nói như vậy có phải lừa cháy đồ thêm dầu hay không? Nói không chừng Dịch Dương thẹn quá thành giận, lòng dạ hẹp hòi trừng phạt mình thì làm sao bây giờ?"

"Như vậy không được, cái kia cũng không được, giải thích như thế nào đây?"

Hứa Tân Di đứng ở ngoài cửa bồi hồi trong một thời gian khá lâu.

Bên trong cánh cửa, Dịch Dương đang chuẩn bị ra cửa, buông ra tay nắm ở then cửa, dừng chân lẳng lẳng lắng nghe.

—— "Chắc lòng dạ Dịch Dương không hẹp hòi như vậy đâu? Ngày kỷ niệm kết hôn năm nào chẳng có, huống chi năm rồi cũng không cùng nhau trải qua, năm nay làm ra vẻ như vậy làm gì?"

Nghĩ vậy, Hứa Tân Di nghiêng răng nghiêng lợi: "Đúng vậy, Dịch Dương cũng không nhìn lại bản thân, năm rồi không có mặt, hỏi cũng không hỏi, mình mới bơ anh ta một lần, anh ta có tư cách gì nói mình?"

—— "Nếu anh ta thật sự dám kiểm chuyện với mình, nói câu nào xúc phạm đến mình, Ok, vậy ly hôn!"

Hứa Tân Di hung tợn mà nghĩ.

Nàng mở cửa, Dịch Dương đứng ở phía sau cửa, chỉ một cánh cửa với Hứa Tân Di.

Thị giác so khứu giác nhanh nhạy, sau một giây Hứa Tân Di nhìn thấy Dịch Dương, đã ngửi được hương hoa hồng nồng nặc từ trong phòng tràn ra đến tận cửa.

Tầm mắt liếc toàn bộ căn phòng, nơi nơi đều là hoa hồng.

Cô bước vào trong phòng.

Toàn bộ căn phòng được trang trí đầy hoa hồng, có một khoảnh khắc, Hứa Tân Di hoảng hốt, cảm thấy có phải cô đi nhầm cửa hay không, nhưng nhìn trên tường là tấm hình cưới của cô và Dịch Dương, không đi nhầm.

"Đây..."

Hứa Tân Di nhớ tới lời nhân viên dưới lầu nói, Dịch Dương một tay bố trí, chờ cô đến hai giờ sáng, chính là vì cho cô một kinh hi.

—— "Đây là kinh hi ngày hôm qua Dịch Dương chuẩn bị cho mình?"

Nồng đậm mùi hoa hồng không ngừng xâm nhập vào xoang mũi, mỗi một đóa hoa hồng, nụ hoa vừa phải, hoặc đã nở to hết cỡ, cảm giác như đặt mình trong biển hoa.

Cô đứng đó mờ mịt lại hơi lẳng lẳng, cảm nhận được trái tim trong lồng ngực nhảy lambada, ánh mắt không biết nên đặt ở trên những đóa hoa hồng kia, hay đặt ở trên người Dịch Dương.

—— "Chắc là vừa rồi chạy vội về nhà, nếu không sao tìm mình lại đập nhanh đến như vậy? Mình còn tưởng rằng cái gì đâu, thật dân nhà giàu lắm tiền."

Cô xoay người nhìn Dịch Dương: "Đêm qua em xác thật có việc, quên nói với anh, làm anh chờ lâu như vậy, thực xin lỗi."

Hứa Tân Di thò tay vào trong túi Dịch Dương, lấy di động của anh ra tới, vuốt vuốt chọc chọc ở trên màn hình, ngẩng đầu hỏi anh: "Hiện tại anh muốn đi làm sao?"

"Ừ." Dịch Dương nhìn cô không hề chớp mắt.

"Nhưng hôm nay là ngày kỷ niệm kết hôn của chúng ta nha." Cô phóng to màn hình di động phóng tới trước mặt Dịch Dương.

Dịch Dương nhìn di động bị Hứa Tân Di đổi thành thời gian ngày hôm qua.

"Anh muốn đi đâu?" Hứa Tân Di hỏi lại anh.

Dịch Dương cười khê: "Hôm nay là ngày kỷ niệm kết hôn của hai chúng ta, anh còn có thể đi đâu?"

Hứa Tân Di nhét di động trở lại trong túi Dịch Dương, xoay người đi dọc theo con đường hoa hồng mà người phụ nữ nào cũng đều mơ ước, mỗi một bước đều làm mấy cánh hoa hồng lay động theo.

Đột nhiên không kịp phòng ngừa, cô bị Dịch Dương ôm chặt lấy từ phía sau, hô hấp ấm áp phả vào bên tai.

"Thực xin lỗi..."

Dịch Dương nhỏ giọng ní non ở bên tai cô: "Làm em đợi anh lâu như vậy, là anh sai, xin em tha thứ cho anh."

Hết chương 78

Chương 80: Chính thức cầu hôn

Dịch Dương quá mức dịu dàng làm Hứa Tân Di trở tay không kịp.

Hô hấp ảm áp phả vào bên tai, nhỏ giọng xin lỗi, mỗi từ đều lưu luyến triển miên, con tim Hứa Tân Di đột nhiên bị những lời nói này của Dịch Dương làm tác động, hơi hơi run rẩy.

Ở trong trí nhớ của cô, Dịch Dương chưa từng có thời điểm nào dịu dàng như vậy, đều là lời ít ý nhiều, lời nói không nhiều lắm, mấy chuyện lãng mạn giống như vậy, càng bị xem nhẹ.

Một người đàn ông không nói nhiều, không hiểu lãng mạn. Hôm nay, rải hoa hồng đầy phòng, kiên nhẫn chờ cô đến hai giờ sáng, chỉ vì muốn cô vui vẻ hạnh phúc vào ngày kỷ niệm kết hôn, buông xuống tự tôn của phái mạnh, thừa nhận lỗi sai của bản thân, khẩn cầu được đến tha thứ.

Trong nháy mắt, những ủy khuất cô chịu đựng trước đó, hình như rốt cuộc cũng có chút bồi thường.

Mùa đông năm ấy, gió lạnh thổi thấu xương ở bờ sông, giờ cô còn có thể run rẩy mỗi khi nhớ lại tình trạng thảm hại ngày hôm đó của mình, rốt cuộc đã có một chút ảm áp.

"Anh nói cái gì?"

"Anh nói, chuyện trước đây, là anh sai, anh xin lỗi em vì thái độ, lời nói đến việc làm của anh đã từng làm em tổn thương, xin em tha thứ cho anh."

Tuy rằng Hứa Tân Di đưa lưng về phía Dịch Dương, nhìn không tới biểu tình và ánh mắt của Dịch Dương, nhưng từ cách anh nói chuyện, có thể cảm nhận được anh rất nghiêm túc khi nói ra những lời này, cũng không chỉ là thuận miệng nói cho có lệ mà thôi.

Cô cắn chặt môi dưới, biết không nên lời chuyện cũ ra, nhưng miệng vẫn không phối hợp với tiếng lòng, vẫn cứ lời chuyện quá khứ ra:

"Lúc em vừa mới gả cho anh, anh không để ý tới em, mẹ cũng không thích em. Lần đó, tết nguyên đán anh dẫn em trở về thăm ông nội, giữa đường trở về bắt em xuống xe tự đi về nhà, em bị anh chộc tức đến khóc, anh thật sự rất đáng ghét!"

Nói xong, cô im lặng một lát, thở sâu, hốc mắt hơi hơi đỏ: "Nhưng anh không cần thiết xin lỗi, chuyện trong quá khứ, không phải lỗi của anh."

—— "Khi đó em không thích anh, anh cũng không thích em, chúng ta đều không có gì thua thiệt."

"Không, cần thiết."

Dịch Dương nói: "Anh lạnh nhạt hai năm đối với vợ hợp pháp của mình, chưa từng thật lòng nghiêm túc trò chuyện ở chung một chỗ với em, không có quan tâm đến em, hỏi thăm cuộc sống cũng công việc của em."

"Anh làm em đau lòng, làm em cảm thấy ủy khuất, đều là bởi vì anh không làm tròn trách nhiệm bổn phận của người làm chồng. Nếu em nguyện ý tha thứ, sau này anh sẽ hết sức mình thực hiện trách nhiệm và nghĩa vụ mà một người chồng nên làm."

"Anh sẽ chăm sóc em thật tốt, quan tâm em, yêu em, sẽ không để em chịu thêm bất kỳ ủy khuất nào nữa, em sẽ cho anh thêm một cơ hội sao?"

Hứa Tân Di hốc mắt không biết cố gắng ngày một đỏ.

Đã thật lâu, không có người đàn ông nào nói những lời âu yếm như vậy với cô, cho cô sự dịu dàng ảm áp và hoàn cảnh lãng mạn đến như vậy.

Dịu dàng như vậy, cô thật sự chống cự không được.

"Vậy anh... Có thể nói cho em biết, lý do gì anh lại thích em?"

"Bởi vì là em làm anh biết, không thể dễ dàng tin tưởng những gì lỗ tai nghe được, đôi mắt nhìn thấy, có vài người yêu cầu thời gian ở chung, mới có thể hiểu biết tính cách người đó như thế nào."

—— "Chẳng lẽ sau khi Dịch Dương ở chung với mình mới phát hiện điểm quyến rũ trên người mình?"

—— "Rất có khả năng."

Hứa Tân Di tự sướng.

—— "Tiểu thuyết đều viết như vậy, nữ chủ làm ra chút hành động khác thường, tổng tài bá đạo đều một bộ " Cô bé, cô thành công khiến tôi chú ý ". "

Dịch Dương nhẹ giọng cười một tiếng.

Hứa Tân Di có loại ảo giác lời nói trong lòng của mình đều bị anh nghe được, thẹn quá thành giận nói: "Anh cười cái gì? Em còn đang suy xét có nên tha thứ cho anh hay không!"

Dịch Dương theo cô, nói, "Ừm, anh chờ em suy xét. Vậy em có nguyện ý cho anh thêm một cơ hội nữa hay không, một cơ hội để tha thứ cho anh?"

Trong đầu Hứa Tân Di như có hai bé Hứa Tân Di chibi thổi gió bên tai.

Chibi Hứa Tân Di mặt váy trắng khuyên cô.

—— "Cô nhìn xem, Dịch Dương đều đã hạ mình nói như vậy, cô còn suy xét cái gì! Nhanh đồng ý đi!!! Ô ô ô quá cảm động!"

Nhưng chibi Hứa Tân Di váy đen phản bác.

—— "Không chiếm được đều là tốt nhất, đồ vật dễ như trở bàn tay được đến không có người sẽ biết quý trọng, lúc này cô phải rút rè! Không thể dễ dàng tha thứ anh ta!"

Chibi Hứa Tân Di váy trắng nói theo lý lẽ.

—— "Cô xem, Dịch Dương vì cô tỉ mỉ chuẩn bị kính hi tặng cho cô, còn chờ cô chờ đến hai giờ sáng, chẳng lẽ cô nhìn không tới thành ý sao?"

Chibi Hứa Tân Di váy đen tiếp tục phản bác.

—— "Đàn ông đều biết nói ngọt, Dịch Dương có tiền có thế, mấy đóa hoa hồng đó chỉ cần động động ngón tay ra chút tiền thôi, Hứa Tân Di cô bình tĩnh lại một chút! Giữ vững thanh tỉnh, đừng lúng quá sâu!"

Chibi Hứa Tân Di váy trắng tiếp tục khuyên cô.

—— "Nhưng Dịch Dương là ai? Khi nào anh ấy biết lo lắng đến những việc này? Anh ấy đã nhận sai xin lỗi, hơn nữa bảo đảm sau này sẽ thương mảy, yêu mảy, bảo vệ mảy, mảy không cảm động sao?"

Chibi Hứa Tân Di váy đen hừ lạnh.

—— "A, đàn ông đều là móng heo lớn, lời hay ngoài miệng ai không biết nói? Không phải trước kia cô cũng thường xuyên treo câu " Ông xã em yêu anh " ngoài miệng sao?"

Chibi Hứa Tân Di váy trắng dần dần yếu thế.

Hứa Tân Di xoay người lại, nhìn thẳng anh.

Cô muốn biết biểu tình và ánh mắt của Dịch Dương.

"Tuy rằng anh nói mấy lời đó đều rất cảm động, nhưng nếu em nói, em còn tạm thời không thể tha thứ anh, anh..."

"Không sao, sau này em sẽ biết lời nói của anh cũng không chỉ là ngoài miệng nói cho có lệ mà thôi."

Mặt đối mặt, khoảng cách rất gần, Hứa Tân Di nhìn thấy trong mắt Dịch Dương là hình ảnh ngược của mình, chỉ có mình.

Thẳng đến khi cô nhìn đến biểu tình kinh ngạc của mình từ trong mắt Dịch Dương. Lúc này mới phát giác bản thân thể nhưng ngẩn người, Dịch Dương sấn hù mà nhập, trong lúc cô còn chưa lấy lại tinh thần, nháy mắt hôn lên môi cô.

Một nụ hôn vô cùng dịu dàng, con tim nhỏ bé trong lồng ngực Hứa Tân Di gần không được thịnh thích kinh hoàng, thật cẩn thận ngừng lại hô hấp.

Tiếp theo đó, nháy mắt cô bị Dịch Dương bưng kín đôi mắt, trong bóng tối xúc giác bị phóng lớn, cô nhắm nháp tới tư vị dịu dàng của Dịch Dương, cùng bàn tay che lại đôi mắt của cô cũng đang run rẩy.

Dịch Dương đang khấn trương!

Ý thức được điểm này, nhịp tim của Hứa Tân Di đập càng nhanh.

Bắt đầu khấn trương, bắt đầu cẩn thận, bắt đầu thật cẩn thận, điều này nói lên, người đàn ông này, chết trong tay người phụ nữ kia rồi.

Vẫn chưa thâm nhập sâu chỉ là một nụ hôn bình thường, không chứa tình dục, thực mau đã tách ra.

Dịch Dương không chế hô hấp, không thở ra tiếng, nhưng nhịp tim của anh đã bán đứng anh. Anh quan sát đến phản ứng của Hứa Tân Di.

Nhưng Hứa Tân Di chỉ là giật mình một lát, rồi sau đó trừng mắt liếc anh, cái gì cũng chưa nói, nhón chân nhào cả người vào anh, cường hôn Dịch Dương.

Đụng chạm đánh sâu quá lớn vào đại não, Dịch Dương theo bản năng lui ra sau một bước, nhưng dư quang đột nhiên liếc căn phòng tràn ngập hoa hồng, nghĩ nghĩ không thể dẫm lên, cảm giác như dẫm tấm lòng anh trao cho Tân Di vậy, tránh tránh né né, trọng tâm không vững, ngã xuống.

Hoa hồng bị đè ép một mảnh lớn, Hứa Tân Di chống ngực Dịch Dương, hơi nâng nửa người trên lên, nôn nóng hỏi anh: "Anh không sao chứ?"

Gai hoa hồng, không giỡn chơi được, nhiễm trùng như chơi.

"Không có sao, anh đã kêu người gọt hết gai rồi."

Hứa Tân Di nhìn thân hoa hồng, quả nhiên không có gai.

"Anh không muốn mấy cành hoa đó làm em bị thương."

Hứa Tân Di chớp mắt, đang muốn nói gì đó, tiếng chuông di động của Dịch Dương vang lên làm mất hứng.

Là tài xế, đang dừng xe đợi ở dưới lầu gọi điện hỏi.

Dịch Dương tiếp nghe.

Hứa Tân Di hét lớn vào di động: "Hôm nay là ngày kỷ niệm kết hôn của chúng tôi, anh ấy không đi làm."

Cô nhìn vào đôi mắt Dịch Dương.

Dịch Dương nhỏ giọng cười, nói: "Ừ, hôm nay không đi làm."

Nói xong, cắt đứt cuộc gọi.

"Hôm nay là anh nói đó nha, sau này sẽ thực hiện hết trách nhiệm và nghĩa vụ của một người chồng, phải chăm sóc chiều chuộng em, quan tâm em, yêu em, sẽ không để em chịu thêm ủy khuất nào nữa. Vậy thì... Hôm nay em... Tạm thời tin tưởng anh, xem hiệu quả, nếu làm không được..."

Dịch Dương nói tiếp thay cô: "Thì ly hôn với anh."

Hứa Tân Di bướng bỉnh, gật đầu: "Đúng! Xem anh biểu hiện!"

"Được, vậy xem hiệu quả đi."

Cảm động qua đi, Hứa Tân Di không quá thích ứng đối với sự dịu dàng của Dịch Dương vào ngày hôm nay, thật rất hoài nghi bản thân có phải đang nằm mơ hay không.

Người đàn ông lạnh lùng cao ngạo bắt đầu thích ai đó, đều dính người như vậy sao?

Hứa Tân Di trong lòng thành thích, cảm thấy lộ bản sắc sắc nữ ở trước mặt Dịch Dương không tốt lắm. Tuy đã cực lực giữ vững bình tĩnh, nhưng khóe miệng vẫn cong lên, tỏ vẻ tâm trạng hiện tại của cô đang rất vui.

—— "Lúc trước kêu anh ly hôn không chịu ly hôn, hiện tại xui xẻo, ngã quỵ trong tay em rồi... He he he"

—— "Cũng một yêu tinh thích gây chuyện như em, sau này có phiền cách mấy cũng ráng mà cắn răng chịu đựng đi hen."

Hứa Tân Di rất có tự mình hiểu lấy.

Ngày kỷ niệm kết hôn, Hứa Tân Di nhận được một phòng đầy hoa hồng.

Ngắm cảnh trên tầng cao nhất của Nhất Phẩm Lan Đình chỉ có thể nói là tuyệt vời, Hứa Tân Di cầm ly rượu vang đỏ, uống uống, uống tới một chiếc nhẫn kim cương.

Đó là nhẫn kết hôn, Dịch Dương một lần nữa đặt thiết kế, là kiểu dáng có một không hai, chỉ thuộc về hai người bọn họ.

Âm nhạc vang lên, tiếng đàn violin và piano dưới ánh hoàng hôn, Dịch Dương quỳ một gối xuống đất, mang lên nhẫn cưới làm bằng kim cương cho Tân Di. (Đậu má, ad ngưỡng mộ. Thân chó độc thân có ai hiểu TT).

Dịch Dương ngẩng đầu lên, thấy Tân Di đang nhìn anh cười, ánh hoàng hôn phía sau cô như bổ trợ thêm cho nhan sắc của Tân Di, Dịch Dương như bị phù phép, anh không thể rời mắt khỏi cô, trong đầu trống rỗng.

Dịch Dương đứng thẳng người, vươn tay chỉnh lại tóc cô, vén tóc ra sau tai. Rồi bất ngờ tập kích, hôn lên đôi môi ngọt ngào kia.

Cả hai ôm hôn, hai bóng dáng hòa làm một dưới ánh sáng hoàng hôn.

- - - - -

"Hứa Tân Di?"

"Hứa Tân Di..."

"Hứa Tân Di!!!"

Hứa Tân Di đột nhiên hoàn hồn.

An Nhã không thể tin tưởng mà nhìn cô, vẻ mặt vô cùng đau khổ: "Em đã giấu chiếc nhẫn trên tay cả ngày rồi đó, như thế nào... Ở trước mặt chị mà em cũng muốn làm như vậy sao? Chị mới vừa xảy ra chuyện như vậy... Em nhìn không được muốn kích thích chị hả? Nói tốt trời đất bao chị em lớn nhất đâu? Làm người đi Hứa Tân Di!"

Hứa Tân Di ho khan hai tiếng, thả tay xuống: "Chị vừa mới nói cái gì? Em nghe không rõ."

"Không nghe rõ? Em căn bản không nghe thì có?"

Hứa Tân Di cầm ly nước lên, che dấu xấu hổ, nói đến vô cùng hào khí: "Nhìn chị nói kia, chị làm việc em yên tâm, chuyện công ty và nghệ sĩ, dù là lớn nhỏ, chị cứ làm gì thì làm, không cần hỏi ý kiến của em, em tin chị!"

An Nhã cười lạnh: "Được, chị mày thay mày từ chối đạo diễn Từ, phim điện ảnh kia mày không cần đóng làm gì nữa."

"?"

Hứa Tân Di ngăn cô lại, cười nói: "Đừng nha, bộ điện ảnh này của đạo diễn Từ em chờ rất lâu rồi."

An Nhã bình tĩnh lại, thở dài: "Em tiến tổ đóng bộ điện ảnh này chị sẽ không đi theo, em mang theo nhiều trợ lý một chút, có việc thì gọi cho chị."

"Sao vậy? Tại sao không đi?"

An Nhã dùng ánh mắt khó có thể tin mà nhìn cô: "Em đóng vai nữ chủ, Hàn Kiều diễn nam chủ, hợp tác đóng phim, khẳng định Lạc Kiệt cũng sẽ đến, mà chị mới vừa cùng Lạc Kiệt... Chị không muốn nhìn thấy anh ta. Hứa Tân Di, trong đầu em trừ bỏ Dịch Dương còn có cái giống gì trong đó hả?"

"Ừ, ờ... Đúng đúng đúng, chị yên tâm, chờ em nhìn thấy Lạc Kiệt, em không đập bẹp anh ta không họ Hứa, thay chị xả hết giận! Ok!!!"

An Nhã cạn kiệt sức lực, nói: "Chị cảm ơn em, nhưng xin em đó, đừng giúp chị làm gì, ngập trong đầu óc của em toàn là Dịch Dương, chị sợ em đập được nửa đường thì ngu người, trong đầu trong mắt toàn là hình ảnh của Dịch Dương, chị sợ em bị đập lại. Lúc đó tổn công chị đi giải quyết giúp em."

"....."

Có trợ lý gõ cửa.

"Chị Tân Di, trước bàn tiếp tân có người giao hoa..."

Không đợi trợ lý nói xong, An Nhã tức giận hét lớn: "Ném!"

Cô trợ lý nhỏ giật bắn mình, liên tục gạt đầu lui đi ra ngoài, cũng ở dưới mí mắt người giao hoa, ánh mắt thì vô tận đáng tiếc, nhưng tay lại ném hoa vào thùng rác.

Tòa cao ốc tập đoàn Dịch thị, Dịch Dương đang ngồi trong văn phòng, trợ lý vừa trở về thông báo công việc giao hoa mà tổng giám đốc giao cho anh, vẻ mặt ngưng ngệu đứng ở tại chỗ.

"Tổng giám đốc, có chuyện này... Không biết có nên nói hay không..."

"Chuyện gì, nói."

"Hôm nay tôi giao hoa cho Dịch thiếu phu nhân, tiếp tân trực tiếp ném hoa vào thùng rác, tôi hỏi một câu, tiếp tân nói là Dịch thiếu phu nhân ra lệnh."

Dịch Dương hơi giật mình: "Ném?"

Trợ lý căng da đầu gật đầu: "Đúng vậy, hơn nữa tiếp tân còn nói, trong khoảng thời gian, hoa đưa đến đều ném..."

Dịch Dương ấn đường nhú chặt.

Từ lúc anh tặng hoa đều ném hết?

Tân Di không hài lòng?

Bằng không tại sao lại ném hết hoa anh tặng?

Chẳng lẽ anh làm sai cái gì?

Có sao?

Không có đi?

Hết chương 79

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nữ Phụ Không Muốn Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Thẳng thẳng vụ tặng hoa

Dịch Dương nghi hoặc, không biết bản thân đã đắc tội Hứa Tân Di nơi nào, mới làm Hứa Tân Di ném tất cả hoa hồng anh từng tặng cho cô vào thùng rác, nhưng cũng suy giả đoán non rằng Hứa Tân Di có ý kiến đối với anh.

Làm trợ lý no.1 của Dịch Dương, Triệu Bản hiểu rõ, bản thân có trách nhiệm giúp ông chủ của mình phân tích mọi tình huống, giải thích mọi thắc mắc. Nhưng chuyện tình cảm giữa hai vợ chồng, một trợ lý như anh không thể tùy tiện mở miệng. Nếu đoán sai, chén com này của anh cũng không cần ăn nữa.

Nghĩ tới nghĩ lui, Triệu Bản thử thăm dò mở miệng: "Tổng giám đốc, nếu hôm nay không có chuyện gì, không biết tổng giám đốc có thể cho tôi tan ca trước một tiếng hay không?"

Vì tránh tình huống com áo gạo tiền cắt ngang lời nói bảo anh rút đi, tốc độ nói của Triệu Bản nhanh hơn không cho Dịch Dương có cơ hội lên tiếng.

"Vi ngày hôm qua tôi lỡ chọc bạn gái tức giận, muốn tan ca sớm mua chút quà tặng cho cô ấy."

Dịch Dương nhìn anh, ý bảo anh tiếp tục nói.

Triệu Bản cười cười: "Phụ nữ mà, giận dỗi là muốn mình dỗ, thật sự chọc cô ấy tức giận, tặng một hai món quà, nói lời xin lỗi là việc đàn ông nên làm, nhưng nếu không xử lý kịp, dễ dàng sinh ra mâu thuẫn lớn."

Lời này nghe... Hình như rất có lý.

"Vậy cậu làm như thế nào biết nguyên nhân nào làm bạn gái tức giận?"

Tổng giám đốc là thật sự không biết tại sao Dịch thiếu phu nhân lại tức giận?

Triệu Bản cẩn thận nghĩ nghĩ, nói: "Vợ chồng... Người yêu trong quá trình ở chung điều quan trọng nhất không phải biết nguyên nhân tại sao phía kia lại tức giận... Tuy rằng tôi không biết tại sao cô ấy lại tức giận, nhưng tôi biết, cần thiết phải làm cô ấy mau chóng nguôi giận. Đợi cô ấy nguôi giận sau đó hỏi cô ấy nguyên nhân nào làm cô ấy tức giận..."

"Hỏi?"

"Đúng vậy, mối quan hệ yêu đương giữa nam nữ quan trọng nhất chính là thẳng thắn với nhau, trực tiếp hỏi so với không ngừng suy đoán nghi ngờ sẽ tốt hơn."

Dịch Dương càng nghĩ càng thấy có lý, gật đầu: "Được, cho cậu tan ca trước một tiếng, đi mua quà dỗ bạn gái đi."

"Cảm ơn tổng giám đốc."

Tan ca trước một tiếng không quan trọng, quan trọng là lại vì boss giải quyết thêm một vấn đề nan giải, đây là chuyện mà một trợ lý của tổng giám đốc nên làm. Bên ngoài văn phòng, Triệu Bản tinh thần thoải mái tự sướng.

Buổi tối, Dịch Dương trở về nhà chính, mang theo một phần quà.

Ông nội Dịch nhìn thấy, thuận miệng hỏi một câu: "Cầm thứ gì về vậy?"

Dịch Dương lại nói thẳng không cố kỵ: "Mua quà tặng cho Tân Di."

Ông nội Dịch và Dịch phu nhân không hẹn mà cùng ngẩng đầu nhìn anh, cũng trăm miệng một lời hỏi anh: "Quà tặng?"

Điều này thật là kỳ quái.

Cây vạn tuế ra hoa, mặt trời mọc từ phía tây?

Thằng cháu khờ này của ông / thằng con khờ này của bà, cũng có ngày sẽ chủ động chuẩn bị quà tặng?

Hai người không hẹn mà cùng nghĩ.

Có lẽ là ánh mắt nghiền ngẫm của hai người quá mức rõ ràng, Dịch Dương không quá tự nhiên: "Con đi lên trước đây."

"Đi đi, đi đi."

Dịch Dương mới vừa xoay người, tiếng cười ông nội Dịch và Dịch phu nhân đã truyền tới, anh một bước còn chưa đi, đã bắt đầu thảo luận.

"Đứa nhỏ này rốt cuộc thông suốt!"

"Không thông cũng phải thông! Hiện tại tình cảm của hai đứa không tệ, ba, nguyện vọng của ba sắp thành hiện thực rồi đó, ba sắp được ôm chất trai rồi, con thấy hai cha con mình sẽ không đợi lâu đâu."

"Vậy có cần nên chuẩn bị trước những vật dụng cần thiết không? Thai phụ và trẻ con cần rất nhiều đồ nha, nào là dinh dưỡng, sữa, tã... Đến lúc đó luống cuống tay chân không kịp chuẩn bị thì chết."

"Đúng đúng đúng, mấy chuyện này nên tính đến sớm một chút, chuẩn bị tất cả những vật dụng cần thiết sẽ yên tâm hơn."

Mất thấy hai người thảo luận từ chuyện Hứa Tân Di mang thai đến lúc sinh con, lại đến khi con anh học tiểu học, cấp hai, cấp ba, vào đại học, du học nước ngoài, trường nào, ngành nghề nào cũng đều suy nghĩ xong.

Dịch Dương nhin một hồi, muốn nói cái gì, cuối cùng cũng chỉ há miệng thờ đốc, muốn nói lại thôi, cái gì cũng chưa nói, lên lầu vào phòng.

Trong phòng, Hứa Tân Di đang nằm đắp mặt nạ xem kịch bản, thấy Dịch Dương trở về hàm hồ nói: "Đã trở về?"

"Ừ." Dịch Dương đặt quà lên trên bàn trước mặt Hứa Tân Di, ngay vị trí cô chỉ cần giương mắt là có thể thấy.

Nhưng hiển nhiên, Hứa Tân Di một lòng một dạ tập trung vào quyển kịch bản trên tay mình, xem xong một tờ lại lật tiếp một tờ, chuyển không biết bao nhiêu trang, cũng không thấy cô bỏ kịch bản xuống.

Dịch Dương ắn đường hơi nhuiu, thái độ lãnh đạm, từ khi vào cửa đến bây giờ không nhìn anh cười một lần, thậm chí một lời hỏi thăm cũng chưa nói, xem ra là thật tức giận.

Luôn mãi chìm trong suy nghĩ, Dịch Dương quyết định đưa quà tặng ra trước lại hỏi nguyên nhân sau.

"Tặng cho em."

Đắm chìm ở trong kịch bản, ánh mắt Hứa Tân Di mờ mịt nhìn anh: "Cái gì vậy?"

"Quà."

"Quà?" Hứa Tân Di buông kịch bản, tò mò mở ra cái mà Dịch Dương gọi là quà.

Là một hộp trang sức vô cùng tinh xảo, xem hình dạng, hình như là dây chuyền.

Mở ra nhìn, quả nhiên giống như suy đoán của cô, xác thật là một sợi dây chuyền, thuộc một thương hiệu trang sức nổi tiếng, Hứa Tân Di từng thấy qua trên trang web của thương hiệu này, hơn một triệu lận nha.

"Sao anh lại đột nhiên tặng dây chuyền cho em?"

—— "Hôm nay là ngày quan trọng gì nữa sao?"

Mấy ngày trước, Hứa Tân Di lỡ quên mất kỷ niệm ngày kết hôn, trong lòng còn sợ hãi ám ảnh cho đến tận bây giờ, lập tức giật mình có hơi hoảng, trong

đầu nhanh chóng rà soát những ngày có liên quan đến cô và Dịch Dương.

Từ cái ngày đó, hễ Dịch Dương tặng quà cho mình, cô đều sợ bóng sợ gió.

Nhưng nghĩ tới nghĩ lui, cũng không nhớ tới hôm nay là ngày gì của hai đứa...

—— "Hôm nay không phải là ngày quan trọng gì nữa chứ, tặng món quà đắt giá như vậy cho mình làm gì kia chứ?"

Nghe xong vài câu, không nghe được nguyên nhân làm Hứa Tân Di tức giận, Dịch Dương quyết định trực tiếp hỏi.

"Em không giận anh?"

Hứa Tân Di vẫn chìm trong cơn hoang mang: "Giận? Em giận anh làm cái gì?"

"Nếu em không giận, tại sao lại ném hết toàn bộ hoa hồng anh tặng em vào thùng rác?"

"Tặng em? Hoa hồng?"

Hứa Tân Di nhất thời mờ mịt, đại não có vài giây không kịp hoạt động, không hiểu Dịch Dương vừa nói những gì. Sau một lúc lâu mới bừng tỉnh, nhớ tới một đồng hoa hồng nằm trong thùng rác ngay quây lể tân của công ty.

—— "Nhưng những bông hoa hồng đó không phải của Lạc Kiệt tặng cho..."

—— "Từ từ, Dịch Dương nói là anh ấy tặng mình, vậy những bó hoa hồng đó là của anh ấy?"

"Ý của anh là... Hoa hồng giao đến công ty em... Là của anh?"

Dịch Dương gật đầu.

"99 đóa?"

Dịch Dương lại lần nữa gật đầu, sau đó lắc đầu: "Trước 99 đóa, sau 999 đóa."

Hứa Tân Di đột nhiên đứng bật dậy, đập bàn cái rầm, chấn động mạnh làm rớt mặt nạ trên mặt xuống bàn, vẻ mặt đau lòng nhìn Dịch Dương.

Dịch Dương bình tĩnh nhìn cô.

Hứa Tân Di nhất thời thanh tĩnh.

—— "Không được, không thể làm người đàn ông này cho rằng mình xem trọng anh ta, một vài bông hoa hồng đã kích động thành như vậy, sau này mình không sợ bị anh ta ăn đến gấu gao sao."

Hứa Tân Di giả vờ, mang lên vẻ mặt không sao cả: "Thì ra những bó hoa hồng đó... Là anh tặng hả. Sao không nói trước một tiếng với em?"

"Mỗi bó hoa hồng anh đều kẹp một tấm card bên trong, em không xem sao?"

"Em không chú ý, còn tưởng rằng là ong bướm nào đó đang theo đuổi em."

—— "Lâu lâu phải nhắc nhở anh ta, rằng mình có người theo đuổi, làm đàn ông có cảm giác nguy cơ, như vậy mới biết trân trọng mình, mới biết mình cũng có giá trên thị trường."

Dịch Dương nhướn mày: "Người theo đuổi?"

Hứa Tân Di làm bộ làm tịch: "Đó là điều đương nhiên, tốt xấu gì vợ anh cũng là ngôi sao lớn, còn đẹp đến như vậy, tất nhiên sẽ có một vài ong bướm theo đuổi em."

Nghĩ nghĩ, cô nghiêm túc bỏ thêm một câu: "Mỗi ngày đều có!"

Dịch Dương mặt không đổi sắc, mạ vàng lên mặt, nói: "Vậy anh thật đúng là người đàn ông may mắn nhất trên thế giới này rồi."

Về mặt Hứa Tân Di càng tỏ vẻ đó là điều đương nhiên, gật gật đầu: "Cho nên, tiếp tục giao hoa đi, nhưng nhớ nói với lễ tân là tặng cho em. Sau này em sẽ dọn đồ lễ tân, cứ giao hoa thẳng vào văn phòng của em."

"Được, anh nhớ kỹ rồi." Giải quyết một vấn đề khó giải, Dịch Dương thành công dỡ xuống gánh nặng trong lòng.

Hết chương 81

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nữ Phụ Không Muốn Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 82: Lạc Kiệt tìm tới cửa

Đêm đó, sau khi thắng thắng với Dịch Dương.

Công ty của Hứa Tân Di, có người đến giao hoa trước quầy lễ tân, tiếp tân theo thường lệ sẽ ném hoa vào thùng rác. Thật ra, Hứa Tân Di đã đến công ty từ sớm, mai phục sẵn gần đó, chỉ cần người được mùi hoa hồng sẽ xuất hiện ngay.

Vừa thấy bóng dáng shipper giao hoa, chị lập tức bay ra ngay, ngăn cản hành động tàn nhẫn của tiếp tân.

"Dừng tay!"

Cô bé tiếp tân giật bản mình, dừng tay lại: "Chị Tân Di... Chị..."

Tân Di biết bản thân hơi quá lỗ, thanh thanh giọng nói, nhìn bé lễ tân cười cười: "Hoa là của chị, từ giờ trở đi, ai giao hoa đến đều trực tiếp giao thẳng đến văn phòng cô.

Cô bé lễ tân bối rối, nhưng vẫn gật đầu.

Tân Di ôm bó hoa hồng vào lòng, vẻ mặt hạnh phúc, ôm hoa vào văn phòng.

An Nhã đang trên đường đến văn phòng Tân Di, thì thấy cô ôm bó hoa, cô đen mặt: "Em cầm hoa làm gì, thích thì nói cho chị biết, chị mua tặng em."

Tân Di dùng ánh mắt có chút trách cứ An Nhã: "Hoa là của Dịch Dương tặng em, không phải của Lạc Kiệt."

An Nhã hơi giật mình: "Em nói cái gì, em có nhầm lẫn không?"

Tân Di liếc xem thường An Nhã, cô lấy tấm thiệp nhỏ nằm giữa bó hoa hồng, mở ra đưa đến trước mắt An Nhã. Nội dung tấm thiệp "Gửi: Tân Di, chúc em một ngày làm việc vui vẻ. Dịch Dương".

An Nhã mới chợt hiểu ra, biết mình hiểu lầm, sắc mặt của cô hơi xấu hổ: "Em tính ân ái trước mắt chị sau, chê chị thân chó độc thân hả?"

Tân Di bồi thêm một cú, mấy bó hoa trước đó đều là của Dịch Dương, đặc biệt giao tặng cho em. Vừa nói vừa liếc mắt xem thường An Nhã.

An Nhã xấu hổ, nói: "Sao em biết tất cả hoa hồng giao đến công ty là của Dịch Dương?"

"Chồng em nói."

Chỉ một câu đã giết chết An Nhã.

An Nhã xấu hổ, chỉ muốn tìm một cái động chui tọt vào đó, Tân Di dứt thêm một câu nữa: "Sao này chị nhớ đọc tấm thiệp rồi hãy quyết định nó có phải của chị hay không?"

"Được rồi, chị sai, được chưa. Còn không phải tại lúc đó Lạc Kiệt nhắn tin cho chị hỏi có thích hoa anh ta tặng không, cho nên chị mới tưởng..."

"Tội chồng của em, vì một câu hỏi băng quơ của Lạc Kiệt mà tốn tiền phí công... Haizzz, tính từ đó đến nay, cũng hơn 9999 đóa rồi, bao nhiêu tiền..."

"Ngưng, chị đền cho em, đừng nói nữa, nhục." Tất cả là tại tên khốn kia, làm mình hiểu lầm, làm mình xấu hổ.

"Thôi, dù sao chồng em cũng không thiếu chút tiền lẻ của chị, hahaha"

"Em đó nha, thích chọc chị hoài."

- - - - -

Từ ngày đó trở đi, văn phòng Hứa Tân Di tràn ngập hoa hồng, dần dần đã hết chỗ chưng hoa, liên lụy toàn bộ công ty tràn ngập mùi hoa hồng.

An Nhã ngửi đâu đâu trong công ty đều là hương hoa hồng, không ngừng gia tăng u oán đối với Hứa Tân Di: "Chủ nghĩa tư bản ác độc, ngay cả tặng hoa cũng tàn ra mùi hôi làm người khác chán ghét."

"Đó là tại chị ghen ghét."

"Ghen ghét?"

An Nhã lấy di động ra, đưa cho Tân Di xem danh bạ điện thoại của mình, hơn một trăm số liên lạc của trai trẻ: "Tối, em nói cho chị biết, chị ghen ghét em cái gì? Ghen ghét em thất cổ chết ở trên một thân cây? Được rồi, không nỏ với em nữa."

Cô trở lại chuyện chính: "Gần nhất Giang Niệm sao rồi?"

"Sao là sao? Thằng bé chưa liên lạc với chị nữa hả?"

"Chưa, từ lúc cha thằng bé qua đời đến nay vẫn chưa liên lạc lại với chị, chị nghĩ là chắc thằng bé sẽ liên lạc với em."

Hứa Tân Di thở dài: "Cha thằng bé qua đời, thằng bé bị đả kích rất lớn, em cho thằng bé nghỉ mấy ngày, chị đẩy hết lịch trình mấy ngày nay của thằng bé đi."

"Đẩy từ sớm, đợi em..."

"Ừ, được rồi, chị làm gì ghê vậy."

Nhắc tới Giang Niệm, Hứa Tân Di không thể không nhiều lời hai ba câu: "Có chuyện này, liên quan đến Giang Niệm, chị nghe thử xem, thấy thế nào."

"Chuyện gì?"

"Em muốn cho Giang Niệm xuất ngoại đào tạo sâu."

"Xuất ngoại? Đào tạo sâu?"

Hứa Tân Di gật đầu: "Phương thức học bù kiến thức không thích hợp với thằng bé cho lắm. Hơn nữa gần đây lịch trình của thằng bé quá nhiều, hiệu quả học tập cũng chậm. Em muốn sản hiện tại thằng bé còn trẻ, có nhiều thời gian, có thể đi nước ngoài đào tạo sâu, có thêm nhiều kiến thức và kinh nghiệm. Còn trẻ đã thành danh bên trong lại rỗng ruột, em rất lo lắng cho con đường tương lai sau này của thằng bé."

Người như vậy, ở giới giải trí không phải không có.

Tuổi còn trẻ đã nổi tiếng, nhưng idol thần tượng biết ca hát nhảy múa trong giới giải trí nhiều vô số kể, nếu muốn đứng vững gót chân, chỉ sợ tài nghệ có nhiều đó còn chưa đủ, sẽ sớm bị đào thải, tất cả chỉ là vấn đề thời gian.

"Em nói không sai, nhưng chuyện này cần Giang Niệm tự mình quyết định, như vậy đi, tìm thời gian chị nói chuyện này với thằng bé, hỏi thử ý kiến của thằng bé. Dù sao đó cũng là tương lai của riêng thằng bé."

Hứa Tân Di gật đầu: "Vậy chuyện này giao cho chị đó."

"Còn nữa, bộ phim điện ảnh của đạo diễn Từ sắp khởi động máy rồi, em đã chuẩn bị chưa."

"Khởi động máy?"

An Nhã trêu chọc cô: "Sao? Luyến tiếc ông chồng khăng khăng một mực kia của em?"

Hứa Tân Di tròn mắt liếc cô, không biết tốt xấu, cái hay không nói, nói toàn cái dở, có thương tổn cùng nhau hưởng, quả là chị em tốt.

"Ai luyến tiếc... Chỉ là, có cảm giác quá đột nhiên... Đúng rồi, gần đây chị sao rồi? Mối quan hệ với cậu nhóc đó vẫn tốt chứ?"

"Em hỏi nhóc nào?"

"Hiện tại chị đang cặp với nhóc nào chính là hỏi nhóc đó."

"Hiện tại chị này không có nhóc nào."

"Không có nhóc nào?"

An Nhã lời ít mà ý nhiều: "Chia tay hết rồi."

"Vậy Lạc Kiệt..."

"Đã chết, chị này giết."

Hứa Tân Di vỗ tay trầm trồ khen ngợi: "Chết tốt, giết hay lắm."

An Nhã liếc cô: "Em hết chuyện nói rồi sao, nhắc tới tên khôn kiếp chó chết đó làm gì?"

"Em cũng đâu muốn nhắc tới anh ta, nhưng em sắp họp tác chung với Hàn Kiều, không thể thiếu chạm mặt với tên khốn đó, em phải hỏi một chút ý kiến của chị mới quyết định đối phó anh ta như thế nào chứ bộ..."

"Làm quản lý của em, ý kiến của chị chính là, có thể thì thì, không thể thì đánh nát trứng! Tóm lại, đừng để chị gặp lại tên khốn đó, nếu không, chị thấy một lần đánh chết một lần!"

Văn phòng có người gõ cửa.

"Chị An Nhã, có người tìm chị kia."

"Tìm chị? Ai?"

"Người đó tự xưng là Lạc Kiệt."

Lạc Kiệt?

Hứa Tân Di và An Nhã liếc nhau.

An Nhã đứng dậy, nhìn quanh văn phòng Tân Di như là đang tìm thứ gì.

"An Nhã, chị tìm cái gì?"

An Nhã không nói lời nào, xách ra một cây đàn ghi-ta nằm bơ vơ trong một góc tủ trong văn phòng Hứa Tân Di, khiêng lên vai, hùng hổ đi ra ngoài.

Hứa Tân Di nơi nào còn ngồi được, lập tức đứng dậy ngăn cản cô, sợ cô xúc động làm Lạc Kiệt tảm máu công ty của mình: "An Nhã, bình tĩnh! Giết người là phạm pháp, vì tên khốn đó ngồi tù không đáng."

"Chị không giết người..."

An Nhã vô cùng bình tĩnh: "Chị đập nát trứng, phé cái chân thứ ba của tên khốn đó thôi."

"Vây cũng không được! Vì tên khốn đó vào đồn ngồi cũng không đáng, nghe em nghe em đi, đừng xúc động, nha!"

"Hứa Tân Di, em còn là chị em với chị thì buông tay."

"Người đương nhiên là chị em của em, chính là chị em, cho nên sao em có thể trơ mắt nhìn chị tự hại chính mình? Chúng ta có chuyện gì thì hãy ngồi xuống nói chuyện với nhau, đừng động tay động chân, được không?"

An Nhã thấy Hứa Tân Di ôm chặt eo cô, rất có tư thế "chị không đồng ý thì em không buông tay".

"Được."

Hứa Tân Di buông tay: "Đúng rồi, mọi người đều là người văn minh, có thể nói thì đừng ra tay."

Năm phút đồng hồ sau, hai người đồng thời đứng ở trước cửa phòng nghỉ.

An Nhã khiêng đàn ghi-ta trên vai, Hứa Tân Di cầm gậy bóng chày.

Tuy rằng không động thủ, nhưng khí thế không thể thua, cần thiết ra oai phủ đầu dọa tên khốn Lạc Kiệt này.

An Nhã đẩy cửa ra.

Phòng nghỉ, Lạc Kiệt đang nôn nóng đứng ngồi không yên trong căn phòng hơn mười mét vuông, nghe được tiếng mở cửa, vui mừng nhìn ra phía cửa.

"An Nhã, em đã đến rồi? Rốt cuộc em cũng chịu gặp anh. Hôm nay anh tới để giải thích, buổi tối ngày hôm đó..."

Lạc Kiệt chưa thấy bóng dáng người đâu đã vội nói, nhưng khi nhìn thấy An Nhã thì ánh mắt đã di chuyển đến thứ nguy hiểm đến tánh mạng anh, là cây đàn ghi-ta đặt ở trên vai An Nhã, trên tay Hứa Tân Di là gậy bóng chày, thời gian yên lặng ngừng tại chỗ, ánh mắt đề phòng nhìn hai người.

"Chuyện này anh có thể giải thích, chúng ta đều là người có thân phận, động thủ không tốt."

An Nhã đẩy sát khí nhìn anh.

Hai người đồng thời đi vào trong phòng.

Đóng cửa, khóa trái.

Lạc Kiệt nuốt một ngụm nước miếng, bắt đầu hối hận đối với hành động đến tìm đường chết hôm nay của mình.

Hai người tới gần, Lạc Kiệt dần dần lui về phía sau, thẳng đến gót chân dán vào vách tường, hết đường lui. Anh mới hoảng hồn nói lung tung, trong lòng chỉ muốn mau mau giải thích cho hai người hiểu.

"Lúc ấy thật sự không phải cố ý, An Nhã, chắc em cũng nhớ rõ em uống say... Tuy rằng em có khả năng không nhớ rõ chuyện sau khi em uống say, nhưng buổi tối ngày đó em cũng đã nhìn camera hành trình trên xe và ameraan ninh của khách sạn, tất cả có thể nói lên rõ ràng tình hình ngay lúc đó..."

"Hơn nữa, cho dù em không hiểu biết anh, nhưng em cũng nên nghe anh nói, anh là loại đàn ông tùy tiện lên giường với phụ nữ sao? Sao anh có thể giàu đồ bìm leo lên... Nhưng thật là khi đó em thần chí không rõ, nhào lên người anh..."

"Nhào lên người anh?"

Hứa Tân Di cười lạnh, giọng gây bóng chày gõ gõ lên vai anh: "Ý của anh là nói... An Nhã cho không anh?"

"Không không không, anh không có ý này, là anh, là anh vẫn luôn mặt dày mày dạn ăn vạ An Nhã, là anh cho không cô ấy."

Cảm nhận được lực gõ gây bóng chày trên vai đã yếu bớt, Lạc Kiệt nhẹ nhàng thở ra: "Đến nỗi buổi tối ngày đó, An Nhã, em phải tin anh, anh không phải cố ý, mọi người đều uống say rượu, dưới loại tình huống trai đơn gái chiếc này..."

Mất thấy An Nhã giọng lên đàn ghi-ta, trái tim Lạc Kiệt dừng một nhịp: "Mặc kệ chuyện như thế nào, hai chúng ta lên giường là sự thật, mặc kệ vì nguyên nhân gì, anh đều sẽ phụ trách đối với em..."

"Phụ trách?"

An Nhã cười khinh bỉ.

"Tôi yêu cầu anh phụ trách sao? Lạc Kiệt, mọi người đều là người trưởng thành, thành thực chút đi, ok? Lên giường mà thôi, anh không cần muốn chết muốn sống phải phụ trách với tôi làm gì, tôi làm anh phụ trách sao?"

"Đúng là ngày đó tôi uống say, cam theo dõi tôi cũng đã xem, là tôi chủ động không sai. Nhưng trước nay tôi chưa từng nói qua làm anh phụ trách, coi như là tình một đêm, anh cũng không có hại gì? Mọi chuyện kết thúc ở đây đi."

Lạc Kiệt ấn đường nhíu lại: "Ý của em là?"

"Không cần anh phụ trách, trước đó không phải anh từng hỏi tôi, muốn chơi với anh hay không? Hiện tại tôi chơi đã rồi, bình tĩnh mà xem xét hương vị cũng không tệ lắm. Dựa theo quy tắc quen bạn trai của tôi, phiên toái sẽ kết thúc ngay, cho dù tôi và anh lên giường, cũng phải dựa theo quy tắc của tôi."

"Tôi không quán lấy bắt anh phụ trách, anh cũng không cần tới tìm tôi giải thích, trên giường triển miên ân ái, mặc quần vào anh vẫn là anh, tôi vẫn là tôi, đều là người trưởng thành, mọi người tự phụ trách bản thân mình là được."

An Nhã ném đàn ghi-ta xuống: "Tôi không cần anh phụ trách, sau này chúng ta vẫn giữ nguyên quan hệ như trước, nước sông không phạm nước giếng, đừng chân tình thật cảm như vậy."

"Tôi nói đã đủ rõ ràng chưa?"

Nụ cười trên mặt Lạc Kiệt đã sớm biến mất từng chút từng chút một theo lời nói của An Nhã, sắc mặt càng ngày càng đen, nếp gấp ấn đường càng nhăn càng sâu.

Dưới loại tình huống này, Hứa Tân Di cũng không thể ở lại lâu.

"À... Hai người từ từ nói chuyện, gây bóng chày này hình như hơi nặng, em đi... Đổi cái khác nhẹ hơn..." Hứa Tân Di bước nhanh chạy thoát khỏi căn phòng đầy không khí căng thẳng đó.

Chỉ là điều làm cô trăm triệu không ngờ tới chính là, An Nhã vốn là người chưa từng lớn tiếng hay nói nặng một lời nào trước mặt những anh chàng đẹp trai, luôn miệng bảo bối cục cưng, nhưng khi ở trước mặt Lạc Kiệt lại giống như thay đổi thành người khác vậy, những câu nặng nề đều nói ra được.

Rõ ràng, chính là vì phôi sạch quan hệ với Lạc Kiệt.

Nói thẳng ra, tuy rằng Lạc Kiệt không tính đẹp trong mắt cô, nhưng từ ngũ quan tướng mạo mà nói, dư sức bước vào giới giải trí, cũng xem như một chín một mười với Hàn Kiều.

Cô vắt hết óc nhớ lại những lần gặp mặt giao của của An Nhã và Lạc Kiệt, cũng không có xảy ra mâu thuẫn và hiểu lầm, nhưng thái độ An Nhã đối với Lạc Kiệt, từ lúc bắt đầu đã rất bài xích anh, sau khi lên giường, thái độ như kẻ thù.

Tuy rằng không biết An Nhã nghĩ như thế nào, nhưng dù sao đây cũng là chuyện giữa hai người bọn họ, làm chị em, cô cũng không tiện can thiệp quá nhiều.

Hứa Tân Di ở ngoài cửa đứng hồi lâu, không nghe được âm thanh khác khẩu càng không nghe được tiếng đồ vật tan vỡ, ước chừng qua hơn nửa tiếng

đồng hồ. Lúc này An Nhã mới từ phòng nghỉ ra tới, biểu tình đậm mặt lại vô cùng bình tĩnh, dầm lên giày cao gót, dưới ánh mắt của mọi người, ngẩng đầu ưỡn ngực trở về văn phòng của chính mình.

Giống như đã quay trở về hình ảnh nữ vương đầy khí phách, không có vướng bận gì trong lòng.

Đại khái lại qua mười phút, Lạc Kiệt mới từ phòng nghỉ ra tới, trên mặt nhìn không ra manh mối gì, im lặng rời khỏi công ty.

Chuyện này như một viên đá nhỏ đột nhiên bị ném xuống mặt hồ yên tĩnh, chỉ hơi gợn sóng một chút sau đó mặt hồ lại như lúc đầu.

Sau đó, Hứa Tân Di không còn nhắc tới Lạc Kiệt ở trước mặt An Nhã nữa, Lạc Kiệt cũng không tìm An Nhã nữa, một đoạn thời gian rất dài, khung cảnh hao người chạm mặt cơ hồ bằng không.

Không bao lâu, gameshow mà Hứa Tân Di và Giang Niệm tham gia đã lên sóng. Ngày đó bởi vì một cuộc gọi Giang Niệm đã mượn được một triệu, khiến cho toàn bộ khán giả dưới khán đài ồn ào xôn xao, leo lên hot search. Tuy rằng không bao lâu hot search đã bị đè ép xuống.

Nhưng Internet là có ký ức.

Chương trình gameshow vừa lên sóng, có rất nhiều dân mạng chụp lại màn hình cảnh gọi điện thoại vay tiền, PS ảnh thành emoji rồi sôi nổi gửi cho nhau. Bởi vì thật sự là Giang Niệm là thiếu gia nhà giàu nên Hứa Tân Di không sợ cậu bị bôi đen, có chuyện gì đều sẽ có đội ngũ e kíp trong công ty lo.

Trong lúc nhất thời, # Giang Niệm thiếu gia nhà giàu #, # Giang Niệm suýt chút nữa về nhà kế thừa gia nghiệp #, # Giang Niệm cuộc gọi tiền triệu# đề tài cứ vậy mà bị fans từ từ đưa lên bảng hot search.

Tiểu sử của Giang Niệm vốn là không tồi, tuổi còn nhỏ, lớn lên đẹp trai, mới mười tám tuổi, là độ tuổi hăng hái nhất, fans bạn gái không có nhiều, tất cả đều là fans mommy, trên Weibo một tiếng một tiếng kêu con trai, bảo bối...

Hơn nữa ở BIG_FIVE nhiều năm không nổi, vẫn luôn không có tiếng tăm gì chấp nhận làm một idol nhỏ bé, giới giải trí là nơi nịnh nọt chỗ cao dẫm đạp chỗ thấp, cũng không biết đã ăn bao nhiêu ủy khuất, các fan đau lòng không thôi.

Câu nói kia nói như thế nào nhỉ?

Ngược tâm fans chính là fans trung thành.

Kịch bản một bộ lại tiếp một bộ.

Sau khi chương trình gameshow này được phát sóng, Weibo Giang Niệm tăng chóng mặt, đã đạt tới con số hai triệu lượt theo dõi, nhiệt độ nằm trong top 10. Hoàn toàn xuất hiện ở trong mắt các nhà truyền thông lớn cùng các nhãn hàng, ai ai cũng muốn ký hợp đồng với cậu, mọi chương trình truyền hình và thương hiệu sản phẩm lần lượt tìm đến công ty của Hứa Tân Di.

Nhưng cũng có không ít antifans lấy bằng cấp của Giang Niệm ra bôi đen cậu. Cho rằng một người còn chưa tốt nghiệp cấp hai, không đọc văn, cũng chỉ là hạng thiếu gia nhà giàu chơi bời lêu lổng.

Còn phát triển thành kể chuyện xưa tích cũ, về Vương Nhị Cầu một người dân quê sống trong núi. Chủ yếu là muốn nói cho mọi người biết, không có trải qua tố chất giáo dục cao đẳng, tính cách sẽ có khuyết điểm, nhân phẩm sẽ có vấn đề, sau này cũng sẽ không thể làm giàu cho đất nước.

Đối với loại ngôn luận cơ trí này, fans đều lười đến phản ứng, không bao lâu đã biến mất ở trên Weibo mệnh mang rộng lớn.

Mặc kệ như thế nào, nghệ sĩ của công ty nổi tiếng là dấu hiệu tốt, dù chỉ mới có một người.

Ngay sau khi gameshow lên sóng, Mango TV đã chính thức công chiếu bộ « hoàng đồ » vào giờ vàng trên nhà đài, phim do Hứa Tân Di và Hàn Kiều cùng diễn vai chính.

Kỹ thuật diễn của Hứa Tân Di đáng giá thưởng thức, Hàn Kiều càng không cần nói đến, cái tên "Hàn Kiều" chính là bảo đảm của phòng bán vé. Lần đầu tiên diễn phim truyền hình chính là mảnh lời lớn nhất của nhà làm phim, gọi lên vô số lòng hiếu kỳ từ fans.

Ngày đầu tiên lên sóng, trang web chính thức của « hoàng đồ » trên nhà đài đã tràn ngập làn sóng bình luận.

"A a a a a tao chết tui tại bây ơi!!! Hứa Tân Di lại quá đẹp!!!"

"Hàn Kiều cũng quá đẹp trai, chỉ bằng vào gương mặt này tôi có thể liếm xong hoàn chỉnh một bộ phim!!!"

"Đạo diễn cũng quá biết chọn người, vai phụ không một ai xấu, đều là trai trẻ, mặt quần áo cổ trang quả thật đúng phong cách của mị!"

"Một ngày có hai tập, ta hận!!!"

Cốt truyện tiết tấu mau, kỹ thuật diễn của diễn viên đều tuyệt vời, cảnh tượng đặc hiệu kết cấu cùng võ thuật đều thuộc cực phẩm màn ảnh rộng, không chút nào vì làm phim truyền hình mà làm ẩu làm tả, trở hết tài năng cho khán giả xem đã mắt, trở thành bộ phim hot nhất đầu năm nay.

Những anh chàng đóng vai phụ trong phim cũng đều bị fans khai quật ra, có người có tiềm lực trở thành ngôi sao.

Hứa Tân Di cũng bởi vậy nước lên thì thuyền lên, danh tiếng nổ mạnh lật trời, nhân khí lên như điều gặp gió. Fans trên Weibo đột phá hơn mười triệu, nhân hiệu đại ngôn cùng kịch bản sôi nổi tìm tới cửa. Từ bộ phim này, các fan lại lần nữa nhận thức Hứa Tân Di thông qua góc độ kỹ thuật diễn của cô.

Lần đầu tiên, fans để lại lời bình ca ngợi toàn là lời khen dưới trang Weibo của cô, mà không phải giống như lúc trước, tràn ngập nhục mạ cùng trào phúng.

Ngày « hoàng đô » phát sóng, đạo diễn Từ gọi điện thoại cho cô, nói có việc muốn gặp mặt.

Hứa Tân Di thăm nghĩ mối quan hệ giữa cô và đạo diễn Từ còn chuyện gì yêu cầu gặp mặt nói?

Hơn nữa ở di động, giọng đạo diễn Từ nghe có chút chột dạ.

"Vừa lúc tôi cũng có việc muốn tìm ngài, khi nào gặp mặt?"

Sau khi hẹn ngày cùng thời gian xong, buổi chiều ngày hôm sau, Hứa Tân Di đứng giờ đi đến công ty ông.

Khoảng bốn giờ chiều đã tới trước cửa công ty, đạo diễn Từ chờ cô đã lâu.

"Đạo diễn Từ, có chuyện gì gấp cần nói với tôi như vậy?"

Vừa vào cửa, đạo diễn Từ tự rót trà cho cô: "Chuyện về kịch bản, có chuyện tôi nghĩ tới nghĩ lui, vẫn nên nói trước tiên cùng cô, có chuyện tôi cần hỏi ý kiến của cô, cô gạt đầu mới được..."

"Ý kiến của tôi?"

"Chuyện gì là long trọng như vậy, còn tự mình rót trà cho tôi, còn tôi gạt đầu mới được? Tôi nhưng gánh không nổi."

Hợp tác vài lần, còn tính khá quen với đạo diễn Từ, nhưng giờ ông ta lại nói như vậy, thật đúng là không khách khí: "Có việc gì, ngài cứ nói."

Từ Từ Minh do dự luôn mãi, gạt đầu, "Được rồi. Chuyện là như thế này, bộ điện ảnh này của chúng ta cho tới tận bây giờ, phía diễn viên tôi đều đã sắp xếp xong vai diễn, vốn là quyết định ngày mừng 3 tháng sau sẽ khởi động máy."

"Nhưng là đã định tốt vai nam nhĩ giữa đường nói không diễn, thế là phía nhà đầu tư nhét một người vào, người đó cũng từng hợp tác với tôi, kỹ thuật diễn cũng không tệ lắm, hình tượng khá giống nam nhĩ..."

Hứa Tân Di có chút tò mò: "À?"

Đạo diễn Từ cười cười: "Người này cô cũng quen biết, là Tạ Trì."

Nụ cười trên mặt Hứa Tân Di nháy mắt hạ xuống.

"Đạo diễn Từ, ông phí công sức kêu tôi lại đây chính là bởi vì việc này?"

"Tôi biết cô và Tạ Trì có chút không thoải mái, cho nên không phải tôi mời cô đến đây để thương lượng sao? Đây cũng là bộ điện ảnh đầu tiên của tôi, các phương diện đều phải cân nhắc kỹ lưỡng. Nếu trong quá trình quay phim diễn viên không chịu hợp tác, tôi xem như xong. Nếu cô thật sự không thích, tôi cũng không làm khó dễ."

"Vậy ý của đạo diễn Từ là nói, nếu tôi không đồng ý, ông sẽ thay đổi Tạ Trì?"

Đạo diễn Từ vuốt vuốt trán: "Đúng vậy."

Hứa Tân Di im lặng một lát.

Tạ Trì.

Cô nghiêm túc nghĩ nghĩ, trước kia, cô xác thật cảm thấy Tạ Trì không tệ. Nhưng sau đó Tạ Trì hát cô vắng ra buổi chụp hình phỏng vấn tạp chí, cô cũng hát Tạ Trì ra khỏi đại ngôn sản phẩm. Tuy rằng hai người đã huề nhau, nhưng quan hệ chỉ có thể dừng một từ kém tới hình dung.

Hiện tại chính là người đi cầu gối của người, ta đi đường lớn của ta, không liên quan đến nhau.

Hai bên đều không có chút tình nghĩa, Hứa Tân Di cũng không nghĩ tới sau này sẽ làm việc chung với Tạ Trì.

Nhưng cô quan sát biểu tình của đạo diễn Từ, hiển nhiên là ở đang vô cùng khó khăn khi lựa chọn từ bỏ Tạ Trì.

Phía nhà đầu tư không dễ tổng cổ, xác thật Tạ Trì rất phù hợp với vai này.

"Đạo diễn Từ, ngài là đạo diễn, ngài mới có quyền lên tiếng, ngài cho rằng Tạ Trì có thể đảm nhiệm vai nam nhì, vậy ký đi, chỉ cần có kỹ thuật diễn, tôi đều có thể thông cảm."

Một nhân vật mà thôi, Hứa Tân Di cũng không muốn phân cao thấp cùng Tạ Trì: "Huống chi xác thật kỹ thuật diễn của Tạ Trì không tồi, có thể đảm nhiệm vai nam nhì."

Đạo diễn Từ vỗ đùi: "Tôi biết mà, cô không keo kiệt như vậy!"

Hứa Tân Di nhún vai: "Đạo diễn Từ, vậy ông nhìn lầm rồi, tôi chính là rất hẹp hòi, sau này nhớ phải giới thiệu thêm mấy kịch bản chất lượng tốt cho tôi đó, kịch bản không tốt tôi không thèm."

"Được, được, được, yên tâm đi."

Việc này xem như xong.

"Chỉ có việc này thôi sao? Không có chuyện gì khác?"

Đạo diễn Từ lắc đầu: "Không có."

Hứa Tân Di đứng dậy: "Loại chuyện này nói trong điện thoại không phải được rồi sao? Thế nào cũng phải kêu tôi tới có ý nói một lần trước mặt mới được, được rồi, tôi đi đây."

"Đúng rồi, thiếu chút nữa đã quên, còn nữa, tối mai sẽ tổ chức buổi tiệc khánh công cho 《 hoàng đô 》， cô là nữ chủ, cô nhất định phải đến."

Hứa Tân Di đồng ý ngay: "Được, tôi nhất định sẽ đến đúng giờ, yên tâm đi."

Chân trước cô vừa rời khỏi văn phòng đạo diễn Từ, chân sau Tạ Trì mang về mặt không thể tin được từ trong vách ngăn ra tới.

Đạo diễn Từ sáng khoái uống ly nước trà, lúc này mới nhớ tới sự tồn tại của.

"Tôi nói rồi, Tân Di không phải loại người keo kiệt, trước kia cô ấy từng khen cậu trước mặt tôi, nói kỹ thuật diễn của cậu không tệ, cậu còn không tin. Tới, cậu nói với tôi, nguyên nhân gì làm cậu không thích Tân Di đến như vậy?"

Thật ra, Tạ Trì đã đến công ty của đạo diễn Từ từ sớm đến bàn về kịch bản lần này. Anh cho rằng, Hứa Tân Di tuyệt đối sẽ không cho phép anh có mặt tại đoàn phim, mà đạo diễn Từ lại cảm thấy, Hứa Tân Di sẽ không keo kiệt mang thù lâu như vậy.

"Lúc đóng trong bộ 《 hoàng thành căn hạ 》 của ngài, không phải cô ta đề nghị với ngài đổi vai nam hai của tôi thành vai nam ba sao?"

Đạo diễn Từ nghĩ nghĩ, việc này qua đi rất lâu rồi, nhưng vẫn còn có chút ấn tượng.

"Làm sao vậy?"

Tạ Trì nhìn hai năm, giờ mới có cơ hội hỏi: "Đạo diễn Từ, năm đó tôi mới xuất đạo không, ngài biết vai nam hai với tôi mà nói có bao nhiêu quan trọng sao? Suất diễn nam ba rất ít so với vai nam hai, nếu không phải năm đó trời xui đất khiến tôi có nổi tiếng, hiện tại tôi cũng không biết..."

"Trời xui đất khiến nổi tiếng?"

Đạo diễn Từ cắt ngang lời nói của anh ta, cười nói: "Cậu thật sự cho rằng năm đó là trời xui đất khiến nổi tiếng?"

Tạ Trì ấn đường vừa nhíu, hỏi lại: "Ngài có ý gì?"

"Cậu có thể nổi, đó là bởi vì cậu diễn đạt vai nam ba, cậu biết người đóng vai nam hai năm đó hiện tại ở đâu sao?"

Tạ Trì lắc đầu.

"Không biết là được rồi, tôi cũng không biết, cậu cảm thấy, nếu năm đó cậu đóng vai nam hai, hiện tại tình cảnh sẽ tốt hơn so với người kia sao?"

"Ý của ngài là..."

"Hừ, không nói vòng quanh với cậu nữa."

"Năm đó xác thật Tân Di đề nghị với tôi đổi vai cho cậu, nhưng cô ấy không phải cố ý chơi xấu như cậu nghĩ, vì ghét cậu mà giảm suất diễn của cậu. Cậu cho rằng tôi là người dễ dàng nghe người khác sắp đặt như vậy?"

"Lúc trước, cô ấy từng phân tích với tôi, nói từ hình tượng đến ánh mắt của cậu đều rất thích hợp vào vai nam ba, tò tò theo tôi suốt ba ngày, nói không ngừng, tôi mới cho cậu diễn thử, không ngờ lại giống như những gì cô ấy đã phân tích, xác thật cậu đóng rất tuyệt."

Tạ Trì sắc mặt đột nhiên thay đổi: "Nhưng mà, lúc ấy..."

"Hợp tác làm việc với cô ấy nhiều năm như vậy, con người của Tân Di ra sao, tôi hiểu rất rõ. Lúc trước, cậu có thể nổi tiếng thật sự là nên cảm ơn cô ấy."

Đạo diễn Từ nói thầm: "Tôi còn đang suy nghĩ nguyên nhân gì làm hai người không ưa nhau, không ngờ là bởi vì việc này, được rồi, chi tiết hợp đồng kêu quản lý của cậu tới nói chuyện sau. Hôm nay cậu cứ cầm kịch bản đi trước đi, khi nào khởi động máy tôi sẽ thông báo cho cậu sau."

Tạ Trì nhận kịch bản, mới vừa tỉnh sau cơn mơ, cúi đầu nhìn mấy chữ cái to trên bìa kịch bản, thất hồn lạc phách.

Bữa tiệc khánh công, Hứa Tân Di uống đến say không còn biết gì, đạo diễn Từ ra mặt, Hứa Tân Di cầm ly rượu, đi cảm ơn từng người, mới đầu lời nói còn rõ ràng, sau trong miệng mơ hồ nói không rõ, chính cô cũng không biết bản thân mình đang nói cái gì.

Anh choàng vai Hàn Kiều, như bạn bè chí cốt: "Thầy Hàn, tôi thật sự... Đặc biệt cảm ơn anh, anh biết không? Từ trước... Căn bản sẽ không có nam diễn viên nào nguyện ý đóng chung với tôi, bọn họ đều cảm thấy đứng chung một với tôi là điều xi nhục, anh là người thứ nhất nguyện ý đóng chung với tôi, còn là một diễn viên nổi tiếng..."

Cô uống đến mức đỏ cả người, hai mắt mê ly, môi đỏ vô ý thức khẽ nhếch, khoảng cách gần trong gang tấc, cơ hồ có thể ngửi được mùi nước hoa cùng mùi hương của rượu.

Hứa Tân Di nói xong, đẩy Hàn Kiều ra, đi "thông đồng" đạo diễn Từ.

"Đạo diễn Từ, cảm ơn ông... Lần này... Loại bỏ muôn ngàn khó khăn cũng muốn chọn tôi làm nữ chủ, đối với loại tín nhiệm vô điều kiện này, tôi tuyệt đối sẽ không làm ngài thất vọng, ngài yên tâm, lần sau hợp tác, tôi nhất định sẽ không làm ngài lật thuyền trong mương!"

Lời này nói rất có khí phách, lúc đứng đắn nói cũng không có gì, cố tình cô đã say, đầu lười ngong ngi, nói không thành lời chứ đừng nói thành câu văn hoàn chỉnh, dưới chân lao đảo, đứng còn không vững.

"Được được, tâm tư của cô tôi đã rõ, đừng uống đừng uống, trở về nhà nghỉ ngơi sớm một chút đi ha"

Đạo diễn Từ kêu trợ lý của Hứa Tân Di tới, nhờ cô đỡ Hứa Tân Di: "Quản lý của Tân Di không có tới?"

Trợ lý lắc đầu: "Chị An Nhã hôm nay có việc, không thể phân thân."

Đạo diễn Từ ấn đường nhíu chặt, ông thân là một đạo diễn, tiệc khánh công cũng không thể rời khỏi lâu được.

"Để tôi đưa cô ấy trở về."

Hàn Kiều buông ly rượu trong tay xuống: "Tôi và Tân Di ở chung một chỗ, tiện đường."

"Đứng đứng đứng, hai người đều ở Nhất Phẩm Lan Đình, tiện đường."

Đạo diễn Từ không nghĩ ngờ gì, yên tâm giao Hứa Tân Di cho Hàn Kiều.

Góc của ad:

Thông báo: Chương sau Dịch Dương được ăn thịt.

Hết chương 82

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nữ Phụ Không Muốn Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Động phòng sau hai năm kết hôn

Hàn Kiều dẫn theo trợ lý của mình rời khỏi tiệc, trợ lý một mình đỡ Hứa Tân Di, cơ thể nhỏ nhắn có chút cổ hết sức. Trợ lý là Hàn Kiều là đàn ông, cũng không thể giúp được gì, mắt thấy hai người lúc thì ngã bên này lúc thì ngã bên kia, Hàn Kiều thật sự nhìn không được, duỗi tay muốn đỡ Hứa Tân Di.

Ngay lúc sắp sửa chạm vào cánh tay Hứa Tân Di, trong chớp nhoáng, một người đàn ông xuất hiện bất ngờ, nắm lấy cánh tay Hứa Tân Di lôi cô về phía mình, Hứa Tân Di toàn thân mềm yếu không có sức lực, bị một sức lực mạnh mẽ lôi như vậy, xoay hai vòng mắt nhìn toàn sao, dựa vào một lồng ngực rộng lớn.

Vốn dĩ cô đã rất chóng mặt, còn muốn ói, xoay hai vòng cảm giác này càng nặng thêm, vừa mờ mắt, vừa nhức đầu, thì đã nhìn thấy hàm dưới tinh xảo cùng cái mũi cao thẳng, đôi môi bặm chặt lộ ra tâm tình không vui.

Đầu óc Hứa Tân Di đang trong quá trình đình trệ, chưa kịp phản ứng, chỉ cảm thấy người này lớn lên sao giống Dịch Dương chồng cô quá.

Người này không phải lớn lên giống Dịch Dương, mà chính là Dịch Dương.

Hôm nay anh có một bữa tiệc tại đây, tiệc còn chưa có xong, thì nghe nói một đại sảnh khác của khách sạn cũng đang mở tiệc, là đoàn phim 《hoàng đồ》 đến dự tiệc khánh công, vừa ra khỏi cửa, quả nhiên nhìn thấy Hứa Tân Di bị cô trợ lý nhỏ đỡ, thất tha thất thểu đi ra ngoài, bên cạnh còn có tên Hàn Kiều này.

Sắc mặt Dịch Dương nháy mắt trầm xuống, bước nhanh lên, về mặt âm trầm kéo Hứa Tân Di từ tay Hàn Kiều vào trong lòng ngực, gương mặt không vui nhìn Hàn Kiều, giọng nói lại lạnh lại sát khí: "Vợ của tôi, không phiền Hàn tiên sinh nhọc lòng."

Hàn Kiều ngẩng người, ánh mắt từ trên người Dịch Dương di chuyển đến Hứa Tân Di đang dựa trong lòng ngực anh.

Hứa Tân Di ngửa đầu nhìn anh, mới thấy rõ người này là Dịch Dương, nhếch miệng cười không ngừng, không coi ai ra gì, ôm chặt lấy cổ Dịch Dương, thân mật lấy mũi cọ cọ chóp mũi của anh.

"Anh... Sao anh lại tới đây?"

Thình lình xảy ra thân mật cũng làm Dịch Dương giật mình một chút, luồng hơi thoả ấm áp phả vào trên mặt anh, mang theo mùi nước hoa trên người Hứa Tân Di cùng mùi rượu nồng nàn, kèm theo là hơi thở cực nóng ngẫu nhiên phả vào gương mặt anh, càng nhìn càng làm lòng anh ngứa ngáy.

Dịch Dương hầu kết lẩn lộn lên xuống, thất thần một lát mới ôm eo Hứa Tân Di.

"Sao lại uống thành như vậy?"

"Vui nha..."

"Thời gian không còn sớm, chúng ta về nhà."

Hứa Tân Di gật gù đầu, đầu dựa vào trên vai anh, mơ màng sắp ngủ.

Dịch Dương một tay ôm Hứa Tân Di, chặn ngang bế lên, nhưng anh không đi, mà là nhìn Hàn Kiều, không có ý tứ điều võ dương oai, giọng nói vô cùng bình đạm.

"Tôi tin tưởng Hàn tiên sinh là người hiểu lý lẽ, chịu quá giáo dục cao đẳng, chắc là biết lễ nghĩa liêm sỉ, có một số việc không liên quan đến pháp luật, nhưng lại liên quan đến vấn đề đạo đức, không thể làm thì không nên làm, giới hạn đạo đức rất rõ ràng, hy vọng Hàn tiên sinh có thể giữ vững làn ranh đó."

Lời nói ý tứ thực rõ ràng.

Hàn Kiều ấn đường nhíu chặt, một câu cũng chưa nói, nhìn Dịch Dương ôm Hứa Tân Di rời đi.

Có nhân viên khách sạn thấy Hàn Kiều, kích động do dự bước lên muốn anh ký tên.

"Hàn Kiều, em là fans của anh, có thể ký tên cho em được không?"

Hàn Kiều nhìn người nhân viên đang kích động xông lên kia, thoáng lui ra sau một bước, ánh mắt đặt ở trên người nhân viên kia, dừng lại một lát, cảm giác đã thật lâu không có thoát ra, đột nhiên trong nháy mắt, những cảm giác đã từng làm anh vô cùng chán ghét tất cả đã trở lại trên người anh.

Hàn Kiều vội vàng liếc qua, sạch sẽ lưu loát cự tuyệt người nhân viên kia: "Xin lỗi, không tiện."

Theo sau đó nhanh chóng rời đi.

Bên trong xe Bentley tràn ngập mùi hoa cùng mùi rượu, hỗn hợp cũng không khó ngửi. Nhưng Hứa Tân Di uống say, không phải là người thành thật gì, trước nói lạnh, sau nói nóng, muốn mở cửa xe, còn muốn ca hát, ở trên người Dịch Dương lẩn tới lẩn đi, chỉ kém cười ở trên đầu anh gương oai.

Dịch Dương ấn đường vừa nhíu: "Hứa Tân Di, rốt cuộc em uống bao nhiêu vậy?"

Hứa Tân Di hai mắt mê ly nhìn anh, nhìn ấn đường đang nhăn nhó của anh cùng đôi mắt không quá thân thiện, ủy khuất nói: "Anhh máng em?"

"Anh máng em cái gì?"

"Anh hét lên với em?"

"... Anh không có hét lên với em."

Anh giảm âm lượng xuống: "Sau này em uống ít lại."

Hứa Tân Di mềm mại không xương dựa vào trên người anh: "Ngày hôm nay vui như vậy, đương nhiên phải uống nhiều mấy ly... Dịch Dương, có phải anh không thích em hay không?"

"Anh nói không thích em khi nào?"

Hứa Tân Di lật người, cẳng hai cánh tay đè ở trên lồng ngực rắn chắc của anh, nhìn chăm chăm vào mắt anh: "Vậy tại sao lần nào anh cũng kêu cả tên lẫn họ của em vậy?"

Dịch Dương nghi hoặc.

"Anh nhìn mấy người yêu nhau kia xem, đều kêu cái gì... Bảo bảo, bảo bối, cục cưng, em yêu, còn anh thì sao?"

Hứa Tân Di học theo giọng điệu miệng lưỡi của anh: "Hứa Tân Di! Hứa Tân Di! Anh nghe thử coi, em là vợ của anh hay là kẻ thù của anh?"

"... Anh kêu em như vậy lúc nào?"

"Còn không thừa nhận? Vừa rồi anh kêu em như vậy đó, " Hứa Tân Di! Rốt cuộc em uống bao nhiêu? " vừa rồi anh làm em sợ muốn chết."

Dịch Dương: "... "

"Vậy em hy vọng anh kêu em như thế nào?"

"Sau này không được kêu cả tên lẫn họ, kêu em Tân Di, tới, kêu một lần để em nghe một chút thử xem."

Dịch Dương ho khan một tiếng, nhìn tám chắn ngăn giữa khu vực phía trước và phía sau xe, xác định ghế trước tài xế và trợ lý sẽ nghe được phía sau làm gì, mở miệng, nói: "Tân Di."

Hứa Tân Di ghét bỏ: "Một chút tình cảm cũng không có! Làm lại từ đầu!"

"Được rồi, em say rồi, đừng ồn ào, ngồi xuống nghỉ ngơi đi."

"Có phải anh đã không còn kiên nhẫn với em nữa đúng không?"

"Không có!"

"Vậy anh lại kêu em thêm một lần nữa đi, chồng ơi ~~~."

Dịch Dương càng hiểu rõ một điều, đó là không nên nói đạo lý với ma men: "Tân Di."

"Không có tình cảm!"

Dịch Dương đè thấp giọng: "... Tân Di."

"Quá cứng nhắc, một chút cũng không ngọt, mấy cặp tình nhân kia người ta là bảo bảo, bảo bối, cục cưng, em yêu ngọt gần chết à."

"Hứa Tân Di!"

Hứa Tân Di ngơ ngác nhìn anh, trong đầu đột nhiên lóe sáng, nói: "Em biết rồi!"

Dịch Dương còn chưa kịp hỏi cô biết cái gì, thì nhìn thấy Hứa Tân Di ôm mặt anh hôn lên tới, mềm mại khéo môi chạm vào nhau, Dịch Dương càng gần một bước nhắm nháp tới mùi nước hoa cùng mùi rượu trên người cô.

Thình thịch thình thịch... Tiếng tim đập nói cho anh, thực ngọt.

"Ngọt sao?"

Dịch Dương mất tiếng: "Ngọt."

"Vậy kêu tên của em đi anh."

Anh thấp giọng cười một tiếng, dịu dàng lưu luyến: "Tân Di."

Hứa Tân Di cảm thấy nể mẫn, thành thật ngồi xuống, dựa vào trước ngực của anh: "Sau này anh cứ kêu em như vậy, không được lại kêu cả tên lẫn họ."

Dịch Dương còn dư vị nụ hôn kia, hơi hơi mỉm cười: "Được."

Bentley ngừng ở dưới cửa Nhất Phẩm Lan Đình.

Dịch Dương ôm Hứa Tân Di say đến thần chí không rõ vào thang máy lầu đi.

Mới vừa đặt cô lên giường, đang chuẩn bị cho cởi quần áo để cô ngủ một giấc thật ngon, Hứa Tân Di chuyển tỉnh, sau một trận xóc nảy cùng thối một hồi gió lạnh, cũng không biết hiện tại là thanh tỉnh hay là không thanh tỉnh.

"Anh làm gì?"

"Cởi quần áo đùm em."

"Cởi quần áo làm gì?"

"Ngủ, em say, yêu cầu nghỉ ngơi."

Hứa Tân Di nằm trên giường, nắm cả vạt của anh, kéo anh lại gần mặt mình: "Còn anh thì sao?"

Dịch Dương từ trên cao nhìn xuống, nhìn vào đôi mắt mê ly của cô, gương mặt đỏ bừng, cùng môi đỏ nerm một lần vẫn cảm thấy không đủ.

"Anh chăm sóc cho em."

"Chăm sóc em?"

"Ừm, anh ở đây trông em."

Bốn mắt nhìn nhau.

Là khoảng cách gần trong gang tấc.

Hứa Tân Di thờ ra một hơi vào mặt anh, ngửi không đến mùi rượu, Dịch Dương chỉ ngửi được hương vị ngọt ngào, chỉ trong nháy mắt, đã trêu chọc dục vọng nguyên thủy của đàn ông.

"Dịch Dương..."

Hứa Tân Di kêu anh: "Anh có thích em kêu cả tên lẫn họ của anh như vậy không?"

"Em muốn kêu như thế nào đều được."

Hứa Tân Di đột nhiên cười, môi hồng răng trắng, hơi hơi mỉm cười, đáy mắt nhộn nhạo vô hạn ánh sáng nhu hòa cùng mặt ý, làm đảo lộn nhịp tim, khó có thể ức chế được.

"Vậy em kêu chồng ời, anh có thích không?"

Dịch Dương không có trả lời.

Cô nắm lấy cả vạt Dịch Dương, kéo anh xuống, còn cô thì ngưỡng nửa người trên nhào đi lên, cắn môi trên của Dịch Dương.

Dùng răng ma sát nhẹ ở môi trên anh một chút, Hứa Tân Di nhếch miệng cười.

Dịch Dương ánh mắt chuyển tối, không hề chớp mắt nhìn chăm chăm Hứa Tân Di, không hề chuyển động.

Sau một lúc lâu, Hứa Tân Di lại mệt mỏi, buông ra Dịch Dương, thả người xuống nệm êm nằm hình chữ X ở trên giường, lẩm bẩm nói: "Không thú vị, em muốn ngủ."

Dịch Dương đứng quỳ ở mép giường, không hề chớp mắt nhìn Hứa Tân Di: "Đây là bộ dáng sau khi em uống say?"

Hứa Tân Di không có trả lời, như đã ngủ rồi.

"Không phụ trách sao?"

Hứa Tân Di mơ mơ màng màng mở mắt ra "Phụ..."

Còn có một chữ ở bên miệng không thể nói ra tới, đã bị nhét trở lại trong miệng, một câu cũng nói không nên lời, nệm lún sâu, một bàn tay từ đầu giường duỗi lại đây, ấn tắt bóng đèn ngủ, ánh sáng duy nhất trong phòng đã biến mất.

Toàn bộ phòng nhất thời chìm vào bóng tối u ám, chỉ ngẫu nhiên truyền đến một vài âm thanh thở dốc nặng nề hoặc là âm thanh rên rỉ.

Bên gối, mười ngón giao triền chặt vào nhau, bàn tay to lớn dày rộng đè chặt bàn tay trắng nõn tinh tế dùng hết toàn lực mà tránh cũng không thể tránh thoát giam cầm của anh, không thể nhúc nhích dù là một chút.

Đôi môi mỏng hơi hơi lạnh lẽo của anh chạm vào gương mặt của cô, nháy mắt tiếp xúc, Hứa Tân Di như bị điện giật, gương mặt có chút tê tê, một loại tê dại từ tính lan tràn tới tận gót chân.

Theo nhau mà đến, không phải bất kỳ ngôn ngữ nào từ Dịch Dương, mà là sự xâm lược từ đôi môi mỏng kia của anh, lấp kín miệng cô, mang theo hương vị nhẹ nhàng quen thuộc, đầu lưỡi tàn phá khắp trong miệng cô, giống như một con rắn linh hoạt dây dưa quấn quýt với đầu lưỡi cô.

"Ồ ô... Ừm ừm..."

Ngay từ đầu Tân Di bị một loạt hành động này của Dịch Dương làm mơ màng, càng có rất nhiều lần cô cảm giác được một loại cảm giác rất tuyệt. Bàn tay thon dài lúc đầu đặt ở trên eo cô, giờ bắt đầu không thành thật lên.

Bắt đầu dạo chơi dần xuống phía dưới, càng ngày càng đi xuống, càng ngày càng giống bị ngọn lửa khổng lồ chực, như muốn cắn nuốt cô.

Hơn nữa, hình như qua đi thật lâu, miệng Dịch Dương cứ nhiên còn không có ý rời đi, một hơi cuối cùng đã tiêu hao hầu như không còn, bắt đầu nghẹn đến mức khó chịu, cũng bắt đầu gãy giữa, đôi tay xô đẩy cơ thể đang đè trên người mình ra, nhiệt độ cơ thể Dịch Dương càng ngày càng cao, sắp thiếu cháy lý trí của anh.

Máu sắp sôi trào lên tới đại lao, rốt cuộc cũng chậm rãi khôi phục một chút lý trí từ hành động điên cuồng xâm lấn của bản thân, âm thanh khàn khàn nhiễm hơi thở ái muội, rốt cuộc anh cũng rời khỏi miệng cô, ánh mắt gần trong gang tấc hỏi: "Làm sao vậy?"

Hứa Tân Di rốt cuộc hô hấp tới mở không khí mới mẻ, sau đó lồng ngực không còn khó chịu như vậy nữa, trừng liếc Dịch Dương một cái, giận dữ: "Anh hút hết không khí của em, thiếu chút nữa làm em ngạt chết, khó chịu chết được."

Dịch Dương nghe xong, đột nhiên thấp giọng cười, mi mắt cong cong, nhìn cô, gương mặt lán mịn đỏ đến giống như quả táo ngọt mọng, Dịch Dương mới khôi phục chút lý trí lại không nhịn xuống được, lần nữa cúi đầu dán lên môi cô.

Ôm Hứa Tân Di vào lòng, lại nghe được tiếng rên rỉ đầy gọi tình kia, rốt cuộc nhịn xuống không được nữa, cắn mấy cái vào môi cô, vừa hôn tay vừa cời hết quần áo trên người.

Sau đó đến lượt váy của cô, chiếc váy đắt tiền đã chết dưới tay Dịch Dương, trong lúc cô còn đang ngu người vì chất cồn đang hoành hành ở trong đầu, cộng thêm bị Dịch Dương lấn lộn, cứ nằm đó mặt Dịch Dương chơi đùa.

Đầu lưỡi Dịch Dương linh hoạt từng chút từng chút dây dưa với đầu lưỡi của Tân Di. Lúc này Tân Di có chút không tự chủ được, bị anh dẫn theo tiết tấu của riêng anh.

"Em không chú tâm, đáng bị trừng phạt."

Đang lúc Tân Di mơ mơ màng màng, đột nhiên đỉnh đầu truyền đến giọng nói của Dịch Dương.

Ngay từ đầu, gương mặt của Tân Di còn có chút đỏ, giờ là đỏ toàn thân.

Thời điểm hoàn hồn, thì đã nhìn thấy gương mặt đẹp trai chết người của Dịch Dương, nhiễm nồng đậm lửa tình, đôi mắt đẹp mang theo tình dục cùng một chút ý cười. Đây là lần đầu tiên Tân Di nhìn thấy Dịch Dương quyến rũ chết người đến như vậy, cô cười một tiếng giòn tan.

Hai tay ôm chặt cổ Dịch Dương, kéo xuống hôn tiếp, nụ hôn này như mưa rền gió lớn, cô học anh, dùng lưỡi càn quét, chiếm đoạt thành trì, chơi đùa với lưỡi anh.

Dịch Dương bị hành động của cô làm giật mình, sau đó là một trận vui sướng, anh đáp trả lại, hai người em đuổi anh chạy, chơi đặc biệt vui vẻ. Cuối cùng, Tân Di bại trận, giữ mặt Dịch Dương sau đó đẩy mạnh ra, dùng sức thở lấy thở để.

Dịch Dương đầu gục trên vai cô, cười thỏa mãn, hơi thở phả vào tai cô, Tân Di xấu hổ, nũng nịu:

"Dịch Dương, anh khi dễ em, còn cười nữa?"

"Không cười, chúng ta làm việc khác."

Dịch Dương lại lần nữa quay trở lại trên môi cô, lúc này anh càng thêm nghiêm túc.

Nụ hôn trở nên cực nóng, hôn khắp mặt cô, từ trán, lỗ tai, cổ...

Không biết khi nào, Dịch Dương đã cởi ra áo ngực của cô, lộ ra một mảng da thịt trắng mịn.

Thời điểm nụ hoa trước ngực cô chôn vùi ở trong miệng Dịch Dương, linh hồn trong phút chốc giống như chạy ra khỏi thân thể, bay lên giữa không trung.

Nhìn không được, tiếng rên rĩ trong miệng ngày một lớn hơn, giây tiếp theo, Dịch Dương nơi nơi đốt lửa ở trên người cô, làm cô như bị ngàn con kiến bò trên người. Nhưng ngay sau đó, giống như con dã thú được Dịch Dương phóng ra từ sâu trong cơ thể.

Trên người Hứa Tân Di, dấu vết màu đỏ tím càng ngày càng nhiều. Anh sử dụng cả tay và miệng để hầu hạ hai bầu ngực của cô, anh không thiên vị bên nào, lúc mút bên này lúc mút bên kia, miệng tay anh đi đến đâu, đều lưu lại dấu vết đến nơi đó. Tuy rằng nhìn có chút ghê rợn, nhưng lại không đau.

Anh càng dùng sức cắn mút, anh muốn nghe âm thanh rên rĩ của cô, hành động đó của anh làm đôi mắt cô nhắm càng nhiều lửa dục, thân thể càng ngày càng mềm mại.

Đột nhiên, điện thoại của Tân Di vang lên, Dịch Dương mặt kệ, nhưng người ở đầu bên kia cuộc gọi không biết xấu hổ, vẫn kiên trì gọi. Dịch Dương bực mình, mắng một tiếng thật thô, thật dơ, thật tục.

Anh buông Tân Di ra, chính xác là đôi môi anh rời khỏi cơ thể Tân Di, trước khi bước xuống giường, anh mút mạnh vào môi cô một cái, tạo thành âm thanh rất lớn, sau đó mới bước xuống giường với cái quần lót, mảnh vải che khuất cuối cùng trên người anh.

Dịch Dương đến gần ghế sofa trong phòng ngủ, anh lấy di động từ trong bóp của Tân Di ra, nhìn cuộc gọi tới, là An Nhã. Ấn đường nhú chặt, con tức từ đầu ủa tới, giọng hơi gắt gỏng: "Có chuyện gì?"

An Nhã nghe ra chút hương vị, vì tình dục chưa dứt, nên giọng Dịch Dương rất gọi cảm, làm phái nữ nghe chỉ muốn rụng trứng: "Nghe nói Tân Di dự tiệc, chỉ hỏi xem con bé về nhà an toàn hay không thôi."

"Đã về."

An Nhã đoán được gì đó, cũng nhanh chóng trả lời rồi cúp máy.

Dịch Dương nhìn màn hình điện thoại đen dần, sau đó bấm nút tắt nguồn, rồi ném vào sofa, quay vào bếp, mở tủ lạnh, rót một ly nước lạnh, uống cạn ly, rồi bước vào phòng ngủ.

Vừa vào anh đã nhìn thấy một cảnh tượng muốn phun máu, Tân Di nằm nghiêng trên giường, trên người chỉ mặc duy nhất chiếc quần lót hình chữ T, lộ ra bờ mông co giãn, ngực phập phồng lên xuống, cuốn chăn ôm vào lòng, một chân ôm, một chân cuốn, như đang ôm gấu bông. Lộ ra toàn bộ phần lưng trần tuyệt đẹp, đường cong quá quyến rũ.

Hầu kết của Dịch Dương lên xuống liên tục, anh bước lại gần phía giường, cúi người tiến lại gần lỗ tai Tân Di, nhỏ giọng nói, tiếng khàn khàn: "Tân Di! Bỏ chăn ra."

Tân Di tai ngứa ngứa, vươn tay quơ quơ. Ừm một tiếng như đang phản đối, nhưng tiếng ừm này làm sôi sục lên dục vọng của Dịch Dương, phần dưới kia càng căng cứng, quần lót sắp chịu không nổi nữa.

Dịch Dương cười khẽ một tiếng, anh sờ sờ bên hông cô, Tân Di bị nhột, lật người nằm thẳng, buông chăn ra, cười ra tiếng, tiếng cười thánh thót.

Dịch Dương nhân cơ hội đè ép lên, ngậm chặt môi cô, một tay ôm eo, một tay ôm chân cô gác lên eo anh. Lần này Dịch Dương không dịu dàng chờ như trước nữa.

Tân Di giãy giụa, chân cô không cẩn thận chạm vào nơi nóng hổi cứng rắn đứng thẳng nửa người dưới của anh.

"Dịch Dương..."

Dịch Dương nghe xong, hơi thở phả vào trên cổ Tân Di: "Nói, em có yêu anh không?."

Tân Di giờ đang chìm trong sự bá đạo của anh, đầu óc đâu còn thanh tỉnh: "Ừm..."

"Nói, có yêu anh hay không?" Vừa hỏi vừa cắn quả cherry nhỏ trước ngực kia của cô.

Tân Di hét lớn lên: "Có... Yêu anh..."

"Sau này tránh xa Hàn Kiều biết không?"

"Ừm... A..."

"Trả lời."

"Tránh xa... Sẽ tránh xa... A, ừm..."

Toàn thân Tân Di như đang tắm trong nước ấm, mồ hôi chảy ướt đầm cả đầu tóc, lỗ tai đều đỏ, tim đập nhanh hơn, liếc mắt nhìn Dịch Dương một cái.

Nhưng Dịch Dương bị cô trêu như vậy, trong lòng xao động càng thêm kịch liệt, nháy mắt càng ấn chặt cô ở trên giường, bắt đầu cướp đoạt, nơi đầu tiên là ngực của cô. Tân Di bị anh đè không thể động đậy, chỉ có thể mặc anh ta cần ta cứ lấy.

Tay Dịch Dương vô cùng không thành thật, đã cời quần lót của cô và ngón tay đang đặt ở nơi đó, đầu tiên là dạo chơi vòng quanh, sau đó là vuốt vòng vòng nơi mềm ẩm kia, khi thì ấn đầu ngón tay vào cái lỗ nhỏ kia, lúc thì dạo xung quanh hai bên mép, mang theo lửa nóng tình dục xoa đến cả người cô nhũn ra, giống như một con thuyền đang lênh đênh ở trên biển đầy bão tố.

Trong lúc cô đang trầm mê vào cảm giác mà Dịch Dương trao cho mình, Thì Dịch Dương đã cời nốt chiếc quần lót của anh, phơi bày vật tượng trưng cho phái mạnh ra ngoài không khí.

Tân Di đang vô cùng khó chịu, muốn làm cái gì đó để cơ thể thoát khỏi tình trạng này, hai tay của cô bắt đầu vuốt ve cơ thể Dịch Dương, như sa mạc cần nước, cô vuốt từ phần lưng đến eo, đến phần mông rắn chắc của anh, nhéo một cái.

Dịch Dương rên ra tiếng, đây là lần đầu cô nghe tiếng rên của Dịch Dương, điều này làm cô càng thêm hưng phấn.

Dịch Dương một tay nắm, xoa bóp một bên ngực của cô, tay còn lại xâm nhập vào lãnh địa mềm mại ẩm áp kia của cô, miệng thì ngậm đỉnh đồ trước ngực cô, nó đã bị anh chơi đùa đến mức sưng to, anh cũng không buông tha cho nó, cứ nhây cắn, liếm mút.

Cảm nhận được động tác của Tân Di, anh càng mạnh mẽ hơn: "Đừng dừng, sờ chỗ này".

Dịch Dương di chuyển tay cô đến vật cứng rắn nóng hổi kia của anh, tay Tân Di vừa chạm vào, lập tức tránh né, nhưng sao Dịch Dương có thể buông tha, anh cầm tay cô ép cô cầm lấy vật đó, vuốt ve lên xuống.

"Ngoan, cầm lấy, vuốt ve an ủi nó... Giống như anh đang làm với em"

"Dịch Dương... Ông xã..."

Tân Di nghe lời làm theo, cô cầm lấy vật cứng rắn đó, di chuyển lên xuống, nhưng nó quá to, cô cảm thấy ngứa ra máu. Tân Di tức giận cầm chặt, hành động này của cô, làm Dịch Dương chặt đứt một tia thanh minh cuối cùng của bản thân, hoàn toàn biến thân thành cảm thú.

Đem những chuyện phía trước vẫn luôn không có làm toàn bộ phóng thích ra hết, độ ẩm trong phòng giống như lò lửa, trong phòng không ngừng có âm thanh truyền ra.

"U, a.... Ô ô..."

Dịch Dương trần truồng đè ở nàng trên người cô, mang theo vài phần trêu đùa, hỏi: "Anh liếm nơi này được không?"

Vừa hỏi, tay anh vừa nhấn vào nơi kia của cô, một lông tay đã vọt vào trong. Nơi chưa bao giờ cô dám chạm vào, giờ đã bị ngón tay của Dịch Dương xâm lấn.

Tân Di xấu hổ, lại thẹn lại bức, cô hận chết người đàn ông này, làm thì cứ làm hỏi cái gì. Cô không trả lời, mà trừng anh, trong miệng lại phát ra âm thanh rên rỉ, vì tay của Dịch Dương bắt đầu ra vào hoạt động.

Nơi đó của cô rất ẩm áp, rất chặt, từng lớp thịt hút lấy tay anh, làm anh hoạt động ra vô có chút khó khăn.

"Đau... Dịch... Dương... Đau... Dừng..."

Dịch Dương nghe, thương tiếc hôn vào môi cô, nhẹ giọng dỗ cô: "Không sao, một chút sẽ không đau."

Sau đó anh hôn hôn phần cổ, cho thêm một ngón tay nữa vào, lực tay vừa phải, tránh làm cô đau, lại thêm một ngón nữa, bức tường thịt bị ngón tay anh khai phá, từng chút từng chút giãn ra, lại co rút.

Nụ hôn của anh di chuyển đến ngực, cắn mút, mục đích di chuyển tâm trí của cô, ngón tay của anh càng ngày càng nhanh, ra vào, ra vào, làm chỗ đó của cô đầy vệt nước, tiếng rên của Tân Di cũng càng ngày càng cao.

Cho đến lúc cao trào, cô hét lên một tiếng, một dòng nước trong cơ thể cô trào ra ngoài, ngón tay của Dịch Dương vẫn còn cắm trong đó, bị vách tường thịt của cô cắn mút thật chặt, nhưng anh vẫn không ngừng tay, vẫn còn di chuyển, anh di chuyển càng nhanh. Nước trào ra không ngừng, anh ra vào cho đến khi nước ngừng chảy.

Dịch Dương ngẩng đầu nhìn Tân Di, hai mắt anh đã đỏ đậm, nhìn rất ghê, trong đó toàn là tình dục, anh hôn mãnh liệt lên môi cô, từ trong môi phun ra một tiếng: "Em giỏi lắm"

Tân Di vẫn còn chìm trong cao trào, thì môi bị anh chiếm giữ, chưa kịp tỉnh lại sau dư âm thì đã bị anh lấn lộn tiếp.

Dịch Dương vừa hôn lên môi cô, vừa rút tay ra khỏi nơi đó, thay vào đó là vật cực nóng của anh. Anh đòi sự chú ý của cô, dùng tay kia đặt vào lõi vào đường hầm thịt kia của cô.

Thẳng người, mông dùng lực đẩy thẳng vào trong, một phát vào thẳng mục tiêu, anh có cảm giác mình đã đâm thủng một cái màng mỏng, biết đó là tượng trưng trình tiết của phái nữ. Anh dừng lại một chút cho cô thích ứng.

Tân Di bị đau bởi hành động đột ngột đó của anh, cô đau đến độ chảy nước mắt, miệng thì bị môi anh đè ép, chỉ phát ra âm thanh "ô ô ô", Dịch Dương thả miệng, nhìn cô, rồi hôn trần an cô.

"Không sao, ráng chịu một chút, sẽ qua nhanh thôi."

"Em đau... Dịch Dương, đau... Anh đi ra ngoài đi, được không?"

"Ngoan, em chịu được."

"Đáng chết... Thật chết... Em muốn kẹp gãy anh sao?"

Dịch Dương vừa nói, vừa di chuyển đổi môi, từ đỉnh đầu, mắt, tai, môi, cổ, ngực, đến đây anh ngậm mút quả cherry kia, dùng răng cắn, bên ngực còn lại cũng không tha, hành động này của anh làm Tân Di giảm bớt đau đớn, cũng làm cô dần dần thích ứng được xâm lấn của anh.

Một lát sau, cô thấy ngứa ngứa, muốn anh làm gì đó để giải ngứa, cô động động cơ thể: "Ông xã... Anh làm gì đó đi... Em khó chịu... Ừm..."

Dịch Dương trêu chọc: "Làm gì là là gì, hửm? Em nói rõ anh mới biết."

"Anh... Rốt cuộc có làm hay không?" Tân Di bị anh trêu tức.

Dịch Dương biết cô đã thích ứng, không nói nữa, làm

Anh bắt đầu hoạt động thân dưới, anh còn mới lạ, chưa nắm vững lực độ, cứ đấu đá lung tung, chỉ biết làm theo bản năng. Tân Di vỗ vỗ bả vai anh: "Dịch Dương... Chậm... Anh làm em đau... Ừm..."

Dịch Dương chậm lại động tác, nhìn Tân Di, biết bản thân quá khích làm đau cô, anh di chuyển chậm rãi, từ từ nắm vững được lực đạo cùng quy luật, ra vào đều đều, không quá sâu cũng không quá cạn.

"Như vậy được chưa?"

Tân Di bị anh hỏi xấu hổ, cô dùng tiếng rên rỉ trả lời anh. Anh chìm trong bữa tiệc này, miệng, tay và phần dưới không buông tha cô.

Tân Di ngày càng bất mãn với hành động chậm rãi đó của anh: "Nhanh... Dịch Dương... Nhanh lên anh..."

"Em thật khó hầu hạ... Em nói đó, không cho đòi ỷ."

Anh di chuyển nhanh hơn, làm cô hét rên liên tục. Hành động bất ngờ này của anh làm Tân Di xiết chặt phần dưới, làm Dịch Dương càng sáng. Anh dời tay khỏi ngực cô, bầu chặt mông cô, nhéo, ngắt, sau đó dời lên chân cô, đè ép kéo chân cô ra để tiện di chuyển.

Anh có cảm giác rất sáng, nghĩ bản thân khá ngu khi bỏ lỡ cô suốt hai năm. Đang lẽ anh có thể nếm được hương vị này từ lâu, nhưng cũng may là chưa bỏ qua, cuộc sống sau này của anh không thể thiếu cô được.

Dịch Dương di chuyển càng nhanh.

"A... Ừm... Chậm... Đứng... Ông xã... Dịch Dương..."

Đáp lại cô là tiếng thở nặng nề của anh, càng nghe tiếng rên của cô, vật kia của anh càng to hơn, Tân Di cảm nhận nhận vật đó càng ngày càng to hơn trong cơ thể mình, cô thấy hơi sợ, nhưng đã bị hành động đam chọc của Dịch Dương đam bay mất nỗi sợ, giờ chỉ còn tuyệt đối hạnh phúc cùng sáng khoái, kèm theo chút đau đớn.

"Nói... Anh làm em sáng hay không sáng?"

"Ừm... A... Ô ô ô..."

"Sáng hay không sáng?"

"Sáng...A..."

Kèm theo là một loạt tiếng khóc nức nở, đúng vậy cô bị Dịch Dương làm phát khóc. Cô vừa giận dữ, vừa xấu hổ vì ngôn từ của Dịch Dương, cô không biết, ngày thường Dịch Dương nhìn cấm dục nghiêm trang như vậy, sau khi cỡi hết đồ lên giường lại lưu manh đến như vậy, đúng là đàn ông ai cũng giống nhau.

Lúc mặc đồ đều nghiêm nghị quân tử, sau khi cỡi đồ tất cả đều là cảm thú.

Dịch cảm thú càng thêm mạnh bạo, ra vào càng lúc càng nhanh, làm Tân Di không ngừng hét liên tục. Nói gì thì nói, tuy từ ngữ của Dịch Dương làm cô xấu hổ, nhưng hành động của anh lại làm cô sáng, cô sắp chết trong sự sáng khoái đó rồi.

"Dịch... A... Em... Em, không được rồi..."

"Có gì đó sắp ra... Dịch Dương..."

"Ngoan...Cùng anh..."

"Aaaaaa... Ô ô ô..."

"A... Dịch Dương"

Tân Di hét lên một tiếng, vào con cao trào, nước cứ vậy chảy ra, Dịch Dương bị mép thịt của cô co rút kẹp chặt sáng rên ra tiếng: "Um.. Aaaa..."

Kèm theo cao trào là một loạt co rút, từng từng thịt bóp mút chặt lấy vật cứng của anh, Dịch Dương cắn răng nuốt nữa thì giao ra hết con cháu, di chuyển nhanh hơn, như đóng cọc, Tân Di còn đang chìm trong lần cao trào thứ hai của mình, thì bị hành động đóng cọc của anh làm choáng váng, cô đã chịu hết nổi, hết liên tục.

Dịch Dương di chuyển nhanh, nhanh hết mức có thể, cơ thể anh ma sát phần ngực của cô, hai đỉnh hồng mai của cô đã bị anh chơi đến sưng đỏ, giờ lại ma sát nhanh với cơ ngực nóng bỏng của anh, kích thích trên dưới này làm cô muốn phát điên.

Sau khi đóng cọc mấy trăm lần, cuối cùng Dịch Dương cũng thả ra hết toàn bộ con cháu của anh trong suốt gần ba mươi năm qua vào trong tử cung Tân Di.

"Aaaaaa...." Dịch Dương sáng khoái hét ra tiếng, Tân Di cũng bị luồng tinh dịch của anh tưới đến cao trào lần thứ ba, cô cũng ngắt xiu, vì kích thích này quá lớn so với sức chịu đựng của cô, bụng của cô bị anh bắn đến căng lên.

Dịch Dương nằm đè lên người cô, ôm chặt cô, mặt gục vào hõm vai cô, hơi thở nóng bỏng nặng nề, miệng anh vẫn còn hôn hôn lên phần cổ của cô, cô thể Tân Di vẫn còn run rẩy vì cao trào và kích thích mà anh mang đến cho cô.

Sau một lúc, Dịch Dương mới ngẩng đầu nhìn cô, anh thương tiếc hôn lên mặt cô, từng chỗ từng chỗ, đến môi cô, anh dừng ở nơi này lâu hơn những nơi khác.

"Em giỏi lắm."

"Anh yêu em"

Nhưng Tân Di đã ngắt xiu, không nghe được những lời này của anh. Tiểu Dịch Dương đã trở về kích cỡ ban đầu, nhưng vẫn còn nằm yên trong cơ thể cô, nó muốn nằm mãi ở nơi ấm áp mềm mại đó. Dịch Dương đè hôn cô một hồi, tay của anh bắt đầu di chuyển đến ngực cô, mát xa xoa bóp. Tuy Tân Di đã ngắt, nhưng cơ thể vẫn còn phản ứng, tiếng rên rỉ bắt đầu phát ra từ trong miệng cô.

Tiểu Dịch Dương nằm trong tiểu Tân Di từ từ to dài ra, miệng Tân Di phát ra âm thanh phản đối, nhưng vô dụng, Dịch Dương mới nếm mùi vị tình dục, ăn chay suốt 29 năm, giờ mới được ăn ngon, sau có thể dễ dàng tha cho cô được.

Hai người lại bắt đầu cuộc yêu, tiếng giường kẽo kẹt, tiếng rên rỉ của phụ nữ, cùng tiếng thở dốc nặng nề của đàn ông đan xem vào nhau như một bản nhạc hòa tấu. Âm thanh vang mãi cho tới tận sáng mới dừng.

Hết chương 81

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nữ Phụ Không Muốn Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Giang Niệm xuất ngoại

Hậu quả say rượu là như thế nào?

Hứa Tân Di cho rằng bản thân cô rất có quyền lên tiếng.

Choáng váng, đau đầu, ghê tởm, muốn ói, toàn thân không có chút sức lực, cũng đột phát phát hiện mới, lại thêm bệnh dị ứng, làm cho từ hàm dưới đến mắt cá chân, đều ngập những đốm đỏ san sát chồng lên nhau, trong đó còn có những nơi bị tím xanh, còn nữa, cơ thể rím đau, không thể động đậy, di chuyển ngón chân cũng đau.

Từ lúc Hứa Tân Di từ thanh tỉnh đến bây giờ, đã ngồi nằm dựa ở đầu giường hơn hai mươi phút, từ lúc bắt đầu thoáng di chuyển cơ thể đã cảm thấy không khỏe, đến bây giờ động một ngón tay đều có loại cảm giác cả người đau đớn muốn chết.

Hứa Tân Di không ăn qua thịt heo, cũng gặp qua heo chạy, tối hôm qua đã xảy ra cái gì... Không cần nói cũng biết.

Dịch Dương giậu đồ bìm leo ăn cô sạch sẽ.

Nhưng cũng không quan trọng.

Chuyện quan trọng chính là ngày hôm qua cô uống say.

Rượu sau loạn tính.

"Anh nhìn mấy người yêu nhau kia, họ xưng hô với nhau cái gì mà bảo bảo, bảo bối, cục cưng, em yêu, anh thì sao?"

"Sau này không được kêu cả tên lẫn họ của em nữa, kêu em Tân Di.."

"Quá cứng nhắc, một chút cũng không ngọt, người ta thì bảo bảo bảo bối cục cưng, rất ngọt."

"Vậy em kêu anh chồng ơi, anh thích không?"

Hứa Tân Di chỉ cảm thấy máu toàn thân kịch liệt sôi trào lên, mọi hành động trong quá khứ ủa như thủy triều vào trong đầu cô.

Nước mắt chảy suốt đêm qua, đều là do cô nhất thời phóng túng uống rượu say mà tạo ra.

Quá ngốc.

Tình cảnh tái hiện lại trong đầu cô từng vụ từng việc đã xảy ra đêm qua, Hứa Tân Di như người xem, thờ ơ lạnh nhạt, nhìn lại một Hứa Tân Di ma men tối hôm qua, làm nũng các loại ở trước mặt Dịch Dương dính dính dán dán vào trên người Dịch Dương.

Bảo bảo? Bảo bối? Cục cưng?

Hứa Tân Di run lập cập, đặt câu hỏi sâu tận tâm hồn: Hứa Tân Di, mấy lời nói buồn nôn như vậy sao mày có thể nói ra khỏi miệng được hả?

Nhớ lại ký ức tối hôm qua, từng vụ từng việc đều là ngập trong nước mắt.

Bên ngoài có động tĩnh âm thanh truyền vào trong, Hứa Tân Di xấu hổ không muốn đối diện với người chuẩn bị bước vào kia, nghe tiếng bước chân ngày một gần, chịu đau, trượt người nằm xuống, cảm mếp chấn trum qua đỉnh đầu, giả vờ ngủ.

Dịch Dương cảm thuốc mỡ đi vào, nét mặt đỏ ửng có chút không bình thường, cũng không biết là bởi vì máy sưởi quá nóng, hay vì chuyện gì khác khó có thể miêu tả.

Trên giường, ồ chần nhú lên một đống, nhìn nhìn, anh nghĩ Hứa Tân Di còn chưa có tỉnh. Anh bỗng thấy đau lòng, tối hôm qua anh không biết nặng nhẹ, đè cô cây cây suốt đêm, làm năm lần mới tha cho cô, lúc đó trời cũng rạng sáng.

Bởi vì vậy mà trời tờ mờ sáng, anh đã lái xe đến tiệm thuốc mua thuốc mỡ, bác sĩ dặn cách mười hai tiếng phải bôi một lần, hồi sáng anh đã bôi dùm cô, nơi đó bị anh làm sưng đỏ, anh nhìn mà đau lòng, tự nhủ lần sau không cần làm mạnh bạo như vậy.

Ký ức bôi thuốc vẫn còn trong đầu anh, vùng cần bôi không quá lớn, nhưng anh dùng gần nửa tiếng mới bôi xong. Khi anh vạch chăn lên, cả người Tân Di trơn bóng không mảnh vải hiện ra trước mắt anh. Anh vừa nhìn thì cơ thể có phản ứng ngay, anh phải cố gắng kiềm nén.

Anh hơi hơi đẩy chân cô ra, sau đó nặn một lớp thuốc mỡ lên ngón tay, anh dùng hai ngón đẩy hai bên mép, sau đó bôi thuốc mỡ vào trong, bôi vòng vòng xung quanh, sau đó từng chút từng chút thâm nhập vào trong.

Tuy Tân Di đã ngủ say, nhưng cơ thể bị xâm lấn, miệng cô vẫn phát ra âm thanh. Điều này càng làm cơ thể Dịch Dương căng cứng, tiểu Dịch Dương đã sống dậy. Anh kiềm nén, rút tay ra, nặn thêm thuốc mỡ, tiếp tục động tác bôi. Anh dùng ngón tay sâu vào bên trong, thành thịt của Tân Di cố gắng đuổi đi kẻ xâm lấn ra khỏi cơ thể, càng siết chặt, làm ngón tay anh di chuyển khó khăn. Cũng may có thuốc mỡ bôi trơn, nên đường đi cũng không khó đi mấy.

Anh ra ra, vào vào, sau đó rút ra, lại nặn thuốc mỡ, hành động cứ lặp lại cho đến khi tuýp thuốc mỡ bị anh dùng hết.

Bác sĩ nói phải dùng trong ngoài thì hiệu quả mới nhanh, nếu là hiệu quả chậm, lấy tính tình Hứa Tân Di, mấy ngày này sẽ trút giận lên trên người anh. Như vậy anh còn có thể ăn thịt nữa sao, câu trả lời là không.

Nghĩ nghĩ, nhanh chóng hoạt động ngón tay, cẩn thận bôi thuốc mỡ cho cô, trong lòng âm thầm cầu mong mau chóng khỏi.

Anh cũng không biết đây là ngọt ngào hay là tra tấn anh nữa, sau khi bôi xong, toàn thân anh ướt sũng vì mồ hôi, đôi mắt đỏ rực ngập tình dục, gân xanh trên trán nổi từng sợi một, phía dưới của anh căng sắp bung ra.

Dịch Dương hít sâu một hơi, đắp chăn che lại cơ thể quấy rầy của Tân Di, anh đứng dậy, nhìn cô một cái, sau đó bước lại gần đầu giường, hôn thật mạnh lên môi cô xem như trừng phạt. Kế tiếp mới vào phòng tắm nước lạnh.

Sau hơn nửa tiếng, anh quần khăn tắm ngang hông, nước vẫn còn trên người anh, nhỏ từng giọt ướt đầm sàn nhà, anh đi vào phòng quần áo, lau khô

người, mặc xong quần áo, sẵn tiện lấy một chiếc váy ngủ bằng lụa từ trong đồng quần áo Tân Di ra.

Anh xóc chăn lên, mặc váy vào cho cô, hỏi tại sao anh không lấy quần lót sau, thuốc mỡ cần không gian thoáng mát mới có tác dụng, chút nữa cần bôi tiếp, mặc làm gì.

Sau khi mặc xong, anh đắp chăn cho cô, cúi người hôn lên trán cô, rời khỏi phòng, chuẩn bị thức ăn, phòng sau khi cô thức dậy đói bụng.

Anh canh đúng mười hai tiếng, cầm lấy một tuýp thuốc mỡ, đi vào trong phòng ngủ, chuẩn bị làm tiếp công việc vừa ngọt ngào vừa tra tấn kia.

Xóc lên chăn, chiếc váy bị hành động trượt xuống của cô kéo lên một đoạn khá cao, từ vị trí của anh, có thể nhìn thấy các dấu vết đỏ xanh bầm tím trên khắp cơ thể cô, đặc biệt là chỗ kia, đủ để nhìn ra tối hôm qua hai người đã điên cuồng đến chỗ nào.

Nhìn nhìn, phát hiện chỗ đó hình như đã bớt sưng đỏ hơn lúc sáng, anh hơi thở phào nhẹ nhõm. Tính mở nắp tuýp thuốc mỡ thì nghe được tiếng lòng của Tân Di.

—— "Tối hôm qua thật là xấu hổ, mắt mặt chết được!!! Sao mình có thể không biết ngược đến như vậy?!"

—— "Không được, mình không thể mở mắt ra! Quá mắt mặt!!! Làm mình thức dậy đối mặt với Dịch Dương không bằng một dao đâm chết mình!"

"Em.. Em còn muốn ngủ tiếp, anh đừng gọi em dậy."

Mặt chôn ở trong gối, lông mi hơi run rẩy, cơ bắp toàn thân Hứa Tân Di còn trong tình trạng căng thẳng, rùng mình nổi da gà dưới ánh mắt chăm chú của Dịch Dương.

Dịch Dương thiếu chút nữa cười ra tiếng tới, nhưng cũng biết lòng tự trọng của cô vợ mình rất mạnh, tiếp tục ngồi ở lại đây, chỉ sợ Hứa Tân Di có thể làm bản thân ngộp chết.

"Vây em ngủ tiếp đi, anh đặt thuốc mỡ ở trên bàn, lên nhớ rõ bôi, thức ăn đều đã làm xong, anh đặt trên bàn trong phòng bếp, em hâm nóng là có thể ăn, anh còn có chút việc yêu cầu đến công ty một chuyến, có chuyện gì thì cứ gọi điện cho anh."

Từ trong gối phát ra một tiếng nức nở mơ hồ không rõ.

Dịch Dương thấp thấp cười một tiếng, xoay người rời khỏi phòng, chừa không gian riêng cho Hứa Tân Di.

Cửa phòng đóng lại, Hứa Tân Di nhú đầu từ trong ổ chăn, chui ra tới, nhìn cửa phòng đóng chặt, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

Dịch Dương đặt thuốc mỡ ngay trên tủ đầu giường, trong tầm tay của cô, chỉ cần giơ tay là có thể với tới. Hứa Tân Di vươn ngón tay là có thể cầm lấy, cúi đầu nhìn nhìn dấu vết trên người.

Nghĩ nghĩ, vừa mừng Dịch Dương không có tiết chế, vừa cảm tuýp thuốc mỡ tự bôi, hy vọng thuốc mỡ có hiệu quả, có thể làm cái đống dáu tây trên người cô biến mất sớm một chút.

Bôi xong, tuýp thuốc mỡ không còn bao nhiêu, Hứa Tân Di lại lần nữa lặn qua lộn lại mừng Dịch Dương hàng trăm lần, chân vừa chạm đất, cơn đau đớn nháy mắt tràn tới, kèm theo là một loạt cảm giác khó có thể mở miệng miêu tả.

Hình ảnh tổng giám đốc bá đạo của Dịch Dương ở trong cảm nhận của cô đã chết.

Trong phòng bếp xác thật có đồ ăn, còn nóng, nhưng hiện tại dạ dày Hứa Tân Di không quá thoải mái, ăn không vô, chỉ uống lên một ly nước mật ong giải rượu mà Dịch Dương chuẩn bị sẵn cho cô, ngọt, uống cũng được.

Dạ dày không khó chịu, ngược lại bụng lên tiếng phản đối, cô lấy thìa muỗng, ngồi xuống bàn ăn uống thỏa thích, nhìn trên bàn cơm thừa canh cạn cảm thấy mỹ mãn.

Thân là diễn viên, quản lý đáng người là chuyện yêu cầu phải ghi nhớ từng giây từng phút, Hứa Tân Di rất hiếm khi ăn thổng khoái đến như vậy.

Có lẽ là bởi vì lượng vận động hôm qua quá lớn, cho nên hôm nay mới yêu cầu bổ sung năng lượng. Hứa Tân Di nghĩ như vậy.

Hứa Tân Di nghĩ không sai.

Đúng là bổ sung năng lượng, nhưng không phải vì cô, mà là vì phục vụ nhu cầu nào đó của người chuẩn bị bữa ăn cho cô.

Đàn ông đều là cảm thú, thực tùy biết vị, dưới giường ăn mặc chỉnh chỉnh tề tề, trên giường đều là cảm thú, ai cũng đều không ngoại lệ.

"Đừng cần cỗi... Mấy ngày nữa em phải tiến tổ đóng phim..."

Ấm áp hơi thở phả vào hàm dưới của cô, ánh mắt Dịch Dương nhiễm một tầng tình dục, hơi hơi mất tiếng, hỏi: "Mấy ngày?"

Dịch Dương di chuyển xuống, cắn ngực cô, ba ngón tay vắn ra vô liên tục vào nơi ấm áp kia của Tân Di. Sau khi nghe cô nói, động tác tay của anh càng

nhanh hơn, càng ác hơn, như trả thù cô làm anh mất hứng.

Trên giường hỏi vấn đề này?

Hứa Tân Di ghen ngào, bị tay anh kích thích, uốn phần dưới lên, không thành tiếng mà trả lời: "A... Không... nhớ rồi... Ừm"

"Vậy mặc kệ, đừng nói nữa."

"Aaaaa....."

Dịch Dương vừa nói xong, tiểu Dịch Dương đã tiếp xúc cự ly âm với tiểu Tân Di, anh dùng hết sức, một đẩy, đẩy tận gốc, chạm thẳng vào thành tử cung của Tân Di, làm cô hét lớn lên, trong đầu trống rỗng, không còn nhớ được gì, ngoại trừ cảm giác muốn được Dịch Dương lấp đầy, muốn được anh yêu thương.

Dịch Dương rất thích nghe tiếng rên của cô, nên anh càng mạnh bạo, tay bóp chặt bắp đùi cô, banh ra để anh di chuyển dễ dàng, môi cổ mút cắn lấy phần cổ của cô, ngay cả phần sau ót cũng không tha, anh dùng tư thế nguyên thủy, ra ra vào vào được một lát, lại đổi tư thế, cong chân cô lên thành chữ M, tiếp tục xâm chiếm.

"Aaaaa... Đủ... Đủ rồi... Dịch Dương, đủ rồi..."

"Chưa đủ, anh chưa xong."

Từ tư thế này, Dịch Dương có thể nhìn thấy được sự di chuyển của tiểu Dịch Dương bên trong cơ thể Tân Di thông qua phần bụng dưới của cô. Từ hình dáng đến bước di chuyển, nhanh chậm ra sao, anh đều nhìn rõ, anh giờ tay đè lên tiểu Dịch Dương thông qua bụng cô.

Tân Di bị kích thích đến hết chói tay, cũng cao trào.

Quá trình cao trào kích thích tầng tầng lớp lớp bức tường thịt, chúng co rút lại, một luồng nước ấm xối vào tiểu Dịch Dương, làm anh sáng đến tận óc, anh cúi đầu nghiền mút môi cô.

Sau đó di chuyển nhanh hơn, sau khi cao trào qua đi, Tân Di càng thấy khó chịu hơn, vì tầng suất Dịch Dương ra vào ngày một nhanh, mấy chục phút sau, Dịch Dương mút mạnh môi cô, bất tỉnh, tiếng rên của anh và cô bị nụ hôn này che lấp.

Anh run run người, Tân Di cũng run rẩy, hai người ôm nhau hưởng thụ giây phút hạnh phúc thăng hoa này. Anh di chuyển từ môi đến cổ, xương quai xanh, anh lưu luyến nơi này lâu nhất.

Tân Di thấy anh chưa rời khỏi cơ thể mình, đẩy đẩy nhắc nhở Dịch Dương: "Anh đi ra ngoài..."

"Ừm... Anh..." Tân Di không thể tin được mà trừng mắt nhìn Dịch Dương.

Bởi vì tiểu Dịch Dương trong cơ thể cô đang dần sống dậy, Dịch Dương không nói câu nào, cũng không nhìn Tân Di, vẫn vui đùa liếm mút cổ và xương quai xanh của cô, phần hông từ từ di chuyển ra vô, có xu thế hôm nay sẽ không buông tha cô dễ dàng như vậy.

"Anh làm gì vậy, lên... Ừm... Aaaa..." Tân Di hoảng hồn, nhưng dù cô có nói gì, Dịch Dương cũng không buông tha.

Anh ngồi dậy, xoay cơ thể Tân Di, làm cô nằm úp, mặt đối mặt với gối, anh lại nhanh chóng đè xuống hông nhấp mạnh vào thẳng từ phía sau, Tân Di hét lớn, Dịch Dương hôn phần ót, dọc theo lưng, anh di chuyển nhanh, không cho cô thở lấy một hơi.

Âm thanh rên rỉ cùng tiếng giường kéo kẹt kéo dài đến rạng sáng, Dịch Dương muốn cô một lần lại một lần.

Hưởng thụ ngay trước mắt, ai sẽ tính đến chuyện tương lai ra sao.

Mấy ngày hôm sau, Hứa Tân Di nhìn nhìn cơ thể trần trụi của mình trong gương, dấu dâm tây cơ hồ đã lan tràn khắp người cô, phần cổ và sau ót là rậm rạp là dày đặc nhất, ứng đồ từ cổ nhiễm tới rồi thính tai.

"Tên chó kia! Đêm nay tuyệt đối không để anh muốn làm gì thì làm!"

Nhưng mà sự thật chứng minh, đàn ông cảm dục nhiều năm một khi đã phá giới thì sẽ không bao giờ dừng đại não tự hỏi, mà chỉ dừng nửa người dưới.

Màn đêm chưa kịp buông xuống, Dịch Dương đã về đến nhà. Từ ngày vĩnh biệt đời trai tân, Dịch Dương đi làm đúng giờ, về đúng giờ, làm 9h-00 về 5h-00. Chứ không đi sớm về trễ, có khi không về.

Mỗi khi đi làm về, anh đều mua tặng Tân Di một bó hoa hồng. Vì vợ chồng son rất cần không gian riêng, nên từ ngày đó, hai người đều ở tại Nhất Phẩm Lan Đình, thỉnh thoảng về nhà chính ăn bữa cơm chiều rồi quay về tổ ấm của riêng hai người.

Sau khi ăn xong, hai vợ chồng nắm tay lên về Nhất Phẩm Lan Đình, tắm rửa xong, bắt đầu bài tập thể dục nâng cao thể lực.

"Ừm... Dịch Dương, đã bảo là đừng để lại dấu trên cổ, ngày mai sao em còn gặp người khác được... Aaaa..."

"Ông và mẹ không nói gì đâu, thậm chí còn khuyến khích, em khỏi bận tâm."

"Xin lỗi! Là tại anh không làm hết sức nên mới để em có sức nghĩ sang chuyện khác... Anh đảm bảo lần này sẽ làm hết sức mình, em cứ nằm yên hưởng thụ đi."

"Anh... Ừm... Ô ô ô..."

Phần dưới của anh di chuyển ra vào càng nhanh càng mạnh bạo, làm Tân Di không còn suy nghĩ được việc gì ngoại trừ tình dục.

"Dừng... Dịch Dương... Đã ba lần rồi... Đủ rồi..."

"Em vẫn còn sức nói, chưa đủ."

Dịch Dương kéo cô ngồi dậy, để cô ngồi lên đùi anh, trong khi chuyển đổi tư thế bộ phận kia của Dịch Dương cũng chưa rời khỏi người Tân Di. Tư thế này làm anh vào càng sâu hơn.

"Ừ... Aaaa... Ông... Xả... Sâu... Sâu quá..."

Từ góc độ này anh có thể nhìn thấy tiểu Dịch Dương ra vào cơ thể cô, hình ảnh này quá đậm mỹ, đánh sâu vào thị giác của anh, đại não trống rỗng, chỉ còn mỗi hình ảnh anh đang ra vô trong cơ thể Tân Di. Từng thớ thịt đỏ bị anh kéo ra lại kéo vào, những giọt nước chảy ra từ nơi kết hợp của cả hai. Anh di chuyển nhanh đến mức tạo ra bọt nước.

Càng nhìn tiểu Dịch Dương lại càng căng to ra, Tân Di hoảng hồn rung mình, cái thứ đó còn có thể to dài hơn sao.

"Dừng... Dừng... Aaaa... Ừm... Lại..."

"Dừng dừng lại, được, anh chiều theo ý em"

Tân Di bị anh làm không nói thành câu hoàn chỉnh, chỉ đành dùng ánh mắt giết anh, nhưng chẳng được mẹ gì, vì anh quan sát thấy cái liếc đó của cô, như lửa đỏ thêm dầu, anh càng ra sức đóng cọc.

Đồng hồ chỉ đúng một mười một giờ đêm, Dịch Dương mới hét lên một tiếng, giao lần thứ ba trong đêm vào tử cung của cô. Tân Di đón nhận luồng tinh nóng hổi cũng chịu không nổi cao trào lần thứ bao nhiêu cô cũng không nhớ.

Quá sáng khoái làm cô ngất đi, Dịch Dương ôm cô, không cho cô ngã xuống giường, nơi đó của hai người vẫn kết hợp, và anh vẫn đang ra. Sau khi vật kia đã mềm hẳn, anh cũng không rút ra, mà giữ nguyên tư thế ngồi ôm như gấu goala, ôm lấy hai bắp đùi của cô ôm nâng cô lên, đi xuống giường, bước vào phòng tắm.

Nước nhỏ giọt từ nơi hai người kết nối với nhau từ trên giường vào trong phòng tắm, Dịch Dương đặt cô ngồi trên thành bồn tắm, nơi đó vẫn còn kết hợp, anh vươn tay mở nước ấm. Đoạn đường từ giường đến phòng tắm, tuy không xa, nhưng vì tiểu Dịch Dương vẫn còn nằm trong tiểu Tân Di, nên trong quá trình mà sát nó đã sống dậy.

Dịch Dương đã ăn ba lần, lần này anh không hấp tấp, mà chuyển thành chậm rãi, từ từ đi ra, lại chậm chậm rút vào, Tân Di rên ra tiếng, dù muốn chống đối cũng không còn chút sức lực nào.

Nước ấm đã ngập tràn ra bồn nước, Dịch Dương tắt nước, sau đó xoay người cô lại, gờ thành tư thế lưng cô dán vào ngực anh, anh từ phía sau ôm cô. Trong quá trình, chỗ đó của hai người cũng không tách ra.

Anh dùng tay bông tắm tạo bọt, rồi dùng tay không đánh bọt trắng chà lau mỗi góc ngách trên người cô, hai tay đi đến trước ngực cô xoa bóp mát xa, hai nơi nhạy cảm nhất trên người cô đều được Dịch Dương quan tâm chăm sóc.

Dịch Dương ngày càng không thoải mái với sự chậm rãi này, anh ôm cô đứng lên, để cô lên vách tường nhà tắm, bắt đầu một vòng hoạt động ra vào mới. Tân Di như búp bê vải, mặc anh muốn làm gì thì làm.

Trong phòng tắm truyền ra âm thanh rên rỉ cùng tiếng thờ dục thô nặng kèm theo âm thanh nước đánh vào nhau.

Sáng sớm, đồng hồ báo thức đúng giờ vang lên, Tân Di bị tiếng vang làm ồn, khó chịu nhăn mày, Dịch Dương nghe tiếng mở mắt, vươn tay tắt, anh ôm cô, hôn hôn phần cổ của cô: "Ngoan, ngủ tiếp đi."

Tân Di cũng muốn ngủ tiếp, nhưng phần dưới của cô cảm thấy không thoải mái lắm, cô thử di chuyển, lại phát hiện cái đó của Dịch Dương vẫn còn trong cơ thể cô, và đang có xu hướng ngẩng đầu, to dần to dần trong cơ thể cô.

"Ừm... Ah..."

Dịch Dương cảm nhận được chuyển động của cô, sáng sớm, vật đó của đàn ông đều ngẩng đầu chào ngày mới. Đương nhiên, Dịch Dương cũng không ngoại lệ.

Lúc trước, khi chưa làm chuyện đó với Tần Di, vì làm cô không phát hiện ra vụ này, mà anh luôn luôn thức sớm hơn cô, tránh né cô, không cho cô nhìn thấy. Nguyên nhân là sợ cô nói này nói nọ, thật ra là từ sau khi nghe được tiếng lòng của cô, anh sợ ngày nào đó cô thấy anh.

"Đây là chuyện bình thường mỗi sáng, không phải mấy hôm nay em quá rảnh rồi sao?"

"Còn chưa thích ứng? Không sao, thời gian còn nhiều, rồi em cũng sẽ thích ứng thôi... Có khi em còn yêu nó hơn anh..." Nói xong, Dịch Dương cử động phần hông, làm tiểu Dịch Dương chào buổi sáng với tiểu Tần Di.

"Anh... Biến thái... Lulu mạnh... Dịch Dương, anh cảm thú quá... Aaa..."

"Ai... Ai... Ai yêu thứ đó của anh... Ưm..."

"Thứ đó của anh là thứ gì?... Có phải..." Dịch Dương nói nhỏ vào tai cô.

Tần Di xấu hổ nhéo eo anh: "Lão già biến thái... Aaaaaa..."

Dịch Dương đè sấp cô xuống đâm thật mạnh vào trong, chạm vào cửa tử cung của cô, hành động đột ngột mạnh bạo này của anh làm Tần Di khóc thành tiếng.

"Em nói ai già... Anh chưa làm thỏa mãn em phải không?"

"Tần Di, em nói ai già..." Mỗi một từ, Dịch Dương đều đâm mạnh chạm vào cổ tử cung của cô, rồi nhanh chóng rút ra, rồi đâm thật mạnh vào. Tần Di nói không thành tiếng, chỉ biết khóc lóc van xin dứt quãng.

"A... Em... Anh... Già... Không... Aaaaa..." Dịch Dương ngắt hai nụ hoa nhú lên giữa ngực cô, kéo mạnh chúng ra, thả rồi kéo, sau đó cầm chặt vào bàn tay, anh bóp nặn đủ mọi hình dáng.

Tần Di bị anh chơi đùa trên dưới, cao trào chào đón ngày mới, Dịch Dương hôn mạnh bạo lên môi cô, phần dưới lại bá đạo đòi hỏi, nước bắn tung tóe khắp nệm chăn, Sau đó anh cũng buông ra, đợt tình đầu tiên trong ngày.

Có câu nói, xuất tinh mỗi buổi sáng sẽ giúp cơ thể khỏe mạnh không bệnh tật. (Ad méo biết câu này ở đâu lòi ra luôn).

Bởi vì không ở nhà chính, còn là ngày nghỉ, nên hai vợ chồng chơi còn rất hăng hái, chủ yếu là Dịch Dương đòi hỏi quá độ, giống như lấy lại công bằng suốt mấy năm qua cho tiểu Dịch Dương vậy.

Sau một hồi ân ái chào buổi sáng, hai vợ chồng ôm nhau ngủ nướng đến trưa, Dịch Dương gọi điện đặt thức ăn, Tần Di vào phòng tắm rửa tẩy lớp mồ hôi dính nhớp trên người.

Chỉ cử động mạnh một chút thì thứ kia của Dịch Dương trong cơ thể cô lại trào ra một ít, mỗi lần như vậy cô đều thấy rất xấu hổ, đều sẽ thầm mắng Dịch Dương cảm thú. Cô lại không dám dùng tay móc hết ra, cô ngồi trên thành bồn tắm, căng hai chân, cúi người nhìn nơi đó của mình, sung đỏ trông tội nghiệp vô cùng, lại mắng Dịch Dương cảm thú thêm N lần nữa.

Chất đó của Dịch Dương vẫn còn trào ra theo động tác banh chân của cô, cô hít hà một hơi, sau đó dùng hai tay, banh chỗ đó ra, để thứ đó chảy ra nhanh hơn, cô cũng dễ chịu hơn. Nhưng hành động gọi tình này của cô bị Dịch Dương mở cửa phòng tắm ra thu hết vào đáy mắt.

Chỗ đó của anh lập tức dựng đứng lên, Tần Di vừa thấy bóng đánh anh, la lên, trượt người ngã ngửa ra sau, Dịch Dương nhanh chân chạy lại ôm giữ lấy cô.

"Ah..."

"Tất cả là tại anh, vào phòng tắm sau không gõ cửa, ai cho phép anh vào đây, buông em ra..." Hứa Tần Di hoảng sợ kinh ngạc nói như bắn pháo.

Dịch Dương cũng bị cô làm hoảng sợ, ôm cô càng chặt, sau đó hôn mạnh lên đôi môi đang lải nhải kia của cô để lấy lại bình tĩnh.

Tay của anh cũng không thành thật, chúng nó du lịch khám phá cơ thể của cô.

"Em muốn móc nó ra, để anh giúp em." Ngón tay Dịch Dương thuần thục quen nẻo quen đường ra vô đào đào móc móc. Tần Di bị anh làm sáng khoái rên ra tiếng.

"Ưm... A... Dịch Dương... Đừng... Thức ăn..."

"Anh sẽ làm nhanh thôi, ngoan banh chân ra để anh thương em, ngoan."

Tần Di nghe lời, giang hai chân ra, không biết Dịch Dương cởi đồ khi nào, toàn thân trần trụi bắt đầu động tác nguyên thủy. Phía dưới là nền gạch phà tắm lạnh lẽo, trên là cơ thể nóng bỏng của Dịch Dương, hiện Tần Di đang trải qua cảm giác băng hỏa lưỡng trọng thiên.

Dịch Dương bồng ôm hai chân cô dùng sức nâng cô ngồi dậy, đứng lên, tiến lại gần vòi hoa sen, vươn tay mở vòi, nước ấm tuôn xuống, dòng nước cuốn trôi mồ hôi trên người, làm cô càng sáng khoái.

Dịch Dương ra vào mau hơn, Tân Di bị anh hôn thở không nổi, âm thanh bạch bạch vang lên khắp phòng tắm, Dịch Dương nói là giữ lời, anh kết thúc trước lúc thức ăn giao tới.

Không biết Dịch Dương tìm ở đâu ra 181 kiểu, mỗi ngày đều áp dụng, cô sắp ăn không tiêu rồi.

Kỹ thuật giường chiếu cũng nâng cao, sức bền càng dữ, cô cao trào hai lần mà anh chưa bắn phát nào. Một đêm bốn lần, buổi sáng trước khi đi làm một lần, lúc đang tắm mà bị Dịch Dương về bất ngờ bắt gặp, cũng sẽ bị ăn không còn xương.

Được Dịch Dương dùng từ ngữ hoa lệ rằng, tiết kiệm nước làm giàu cho đất nước, tiết kiệm thời gian làm giàu cho bản thân.

Làm nhiều vậy mà Dịch Dương vẫn rất có tinh thần, thậm chí da dẻ còn hồng hào hơn trước, nhìn còn yêu đời hơn cô.

Đậu má nó! Trong tiểu thuyết viết một đêm bảy lần, cộng thêm sáng sớm ba lần, mà tối nữ chủ vẫn xuống giường đi chơi được. Chỉ có tác giả là xử nữ chưa khai trai mới viết hùng hồn như vậy, thử cho mấy tác giả đó quát một đêm ba lần, mỗi lần 2 tiếng, sáng hôm sau còn sức xuống giường cô bái làm sư phụ.

Cầm thú không đáng sợ, đáng sợ nhất chính là xử nam lớn tuổi mới khai trai, còn cầm thú hơn cầm thú. Hứa Tân Di phải trả giá bằng máu và nước mắt để học được đạo lý này.

Vào ngày thứ ba, sau một tuần xảy ra chuyện đó với Dịch Dương.

Hứa Tân Di đội mũ choàng khăn mang kính đen, võ trang hạng nặng rời khỏi Nhất Phẩm Lan Đình đến công ty.

Cô thường xuyên giả trang như vậy để trốn paparazzi, cũng không khiến cho người khác chú ý.

Chỉ là cô chân trước mới vừa bước vào văn phòng, An Nhã đã đi tò tò theo sau lưng vào. Tùy tay đưa mấy phần tài liệu quan trọng cho Hứa Tân Di: "Rốt cuộc em làm cái gì hơn một tuần nay, kêu em đến công ty của mình một chuyến mà chị phải ba quỳ chín lại em mới tới."

Cô liếc mắt đánh giá Hứa Tân Di: "Khăn quàng cổ quần cao như vậy làm gì? Không nóng hả?"

"Không nóng, mấy ngày nay... Em không thoải mái cho lắm."

"Được rồi, mấy sếp giấy tờ đó em xem dùm chị một cái, không vấn đề gì thì ký tên đi."

Hứa Tân Di tiếp nhận, nghiêm túc nhìn kỹ những điều khoản trong bảng hợp đồng.

An Nhã chán đến chết ngồi đối diện chờ cô ký tên, có lẽ là khăn quàng trên cổ Hứa Tân Di quá làm người chú ý, ánh mắt vẫn luôn đảo quanh vật phẩm ấy, đột nhiên ánh mắt An Nhã dừng lại, ấn đường như chết.

"Tân Di, thứ gì trắng trắng ở trên cổ em vậy?"

Hứa Tân Di theo bản năng che lại phần cổ: "Dị... Dị ứng... Bôi thuốc..."

"Dị ứng?"

An Nhã để mắt sát vào nhìn thoáng qua thì biết là chuyện gì đã xảy ra.

"Được rồi, đừng diễn ở trước mặt chị mà làm gì, phần đầu bị khăn quàng cổ cọ rớt hết một nửa rồi kia."

Hứa Tân Di xấu hổ cười cười.

An Nhã hiển nhiên không nhắc nổi hứng thú đối việc này: "Phía Giang Niệm chị đã giúp em hỏi qua, thằng bé không trả lời thẳng với chị, chỉ nói muốn gặp mặt em rồi trả lời sau."

"Em nhờ chị hỏi cái gì?"

An Nhã biểu tình không thể tin tưởng, dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn cô: "Không phải trước đó em đã nói, muốn đề nghị Giang Niệm xuất ngoại đào tạo sâu, em đã quên sao?"

"Không quên! Mấy chuyện liên quan đến tương lai nghệ sĩ trong công ty mình làm sao em quên cho được? Hiện tại thằng bé có mặt ở công ty chưa?"

"Ở phòng luyện tập."

"Ok, đợi lát nữa em đi tìm thằng bé."

Sau khi ký tên xong đồng giấy tờ hợp đồng đó, An Nhã xoay người rời đi, Hứa Tân Di chìm trong suy nghĩ, không biết phải nói như thế nào với Giang Niệm nữa.

Nghĩ tới nghĩ lui, Hứa Tân Di quyết định, phải giải thích cho cậu hiểu, nếu xuất ngoại đào tạo sâu và tiếp tục ở giới giải trí làm minh tinh, tốt - xấu, lợi - hại đều phân tích rõ ràng, chủ yếu vẫn là dựa vào nguyện vọng của Giang Niệm là chủ, làm tự cậu suy xét.

Nghĩ vậy, Hứa Tân Di đứng dậy đi đến phòng luyện tập.

Quả nhiên, Giang Niệm có mặt ở trong phòng luyện nhảy.

Cậu cũng coi như từng học nhảy, động tác sạch sẽ lưu loát, dáng người cân xứng, nhảy có bài bản thật là cảnh đẹp ý vui, là sự hưởng thụ của thị giác.

Gõ vang cửa phòng luyện nhảy, Giang Niệm dừng lại động tác, quay đầu nhìn về phía cửa, thấy Hứa Tân Di đang mỉm cười bước vào, cậu bước lên tắt nhạc. Hứa Tân Di đưa một bình nước lạnh cho cậu, Giang Niệm cầm lấy.

"Sao lại đến công ty sớm như vậy? Gần đây cậu cũng không có lịch trình gì mà."

"Ở nhà không chịu nổi, nên tới đây công ty luyện nhảy, coi như giãn gân cốt."

"Chuyện của ba em... Chị thật đáng tiếc, nén bi thương..."

Giang Niệm cảm khăn lông chùi mồ hôi từ cổ chảy xuống, làm như không có việc gì, mở miệng nói: "Đều đã đi qua."

"Em có thể nghĩ như vậy thì không thể tốt hơn, chị còn lo..."

"Lo chị lo cho em?"

Hứa Tân Di cười nói: "Em là nghệ sĩ của công ty chị, chị đương nhiên là lo lắng cho em nha."

Giang Niệm đôi môi hơi động đậy, rốt cuộc cũng không nói ra.

"Hôm nay chị có chuyện quan trọng cần nói với em, trước đó chắc An Nhã cũng đã nói qua vấn đề này với em, về chuyện em xuất ngoại đào tạo sâu"

Tốc độ nói chuyện của Hứa Tân Di nhanh hơn, e sợ tên nhóc đầu óc nói một nghĩ hai mươi mốt này hiểu lầm.

"Thật ra, chuyện này em không cần cảm thấy khó xử, chị chỉ là cho em thêm một loại lựa chọn trong tương lai của em mà thôi, quyết định cuối cùng muốn xuất ngoại đào tạo sâu hay là tiếp tục ở lại giới giải trí, đều do em, tụi chị tuyệt không can thiệp."

Giang Niệm hơi khép mắt, cũng không tỏ thái độ.

"Em nghe một chút ý kiến cá nhân của chị đi. Tuy rằng tiềm lực của em thực không tồi, vũ đạo đáng người đều rất tốt, ca hát cũng không tệ, rất hút fans."

"Giang Niệm à, em phải biết rằng, ở giới giải trí rộng lớn này, nó chỉ có thể cho phép em nổi tiếng một thời gian, ngắn hay dài tùy theo bản lĩnh của em. Nhưng không thể làm em đứng vững gót chân, cho dù sau này em theo ngành điện ảnh hay là ngành âm nhạc, rất cả đều cần đến kiến thức vững chắc."

"Nhưng chắc em cũng đã nhìn ra."

"Tuy rằng em vẫn luôn mời thầy về dạy để bù thêm kiến thức, nhưng hiệu quả không hề tốt như mong muốn, hiện tại em còn trẻ, có thời gian có tinh thần sức khỏe, điều này đối với em mà nói là một cơ hội rất tốt."

Hứa Tân Di tiếp tục nói: "Đương nhiên, lấy gia thế của em, muốn tiếp tục ở lại giới giải trí, không phải là việc khó, em có thể dễ như trở bàn tay đã đoạt được các loại tài nguyên, mỗi tiếng cũng chỉ là chuyện nhỏ."

"Nhưng... Giang Niệm... Tương lai của em rồi sẽ về đâu, chỉ có tiền, không có học vấn, ai sẽ nể phục em?"

"Chị Tân Di, chị muốn em xuất ngoại sao?"

Hứa Tân Di nói thẳng.

"Nói thực ra, cho tới nay, chị đều hy vọng em xuất ngoại, hiện tại tuổi của em còn nhỏ, nên đến trường học tập, mà không phải lăn lộn ở giới giải trí, cái nơi hỗn tạp trắng đen lẫn lộn này. Chị hy vọng em có thể trải qua một đoạn thời gian sạch sẽ trong sáng ở vườn trường, không hy vọng em ném trái cái cảm giác trên ghế nhà trường từ một kịch bản phim truyền hình nào đó."

Giang Niệm dùng một đôi mắt sạch sẽ nhìn chằm chằm vào Hứa Tân Di, dù khăn quàng cổ đã kéo cao lên tận hàm dưới nhưng vẫn có chút dấu vết đỏ sẫm, ánh mắt cậu cứng lại, đoán được cái gì đó, khóe miệng tràn ra một tia cười khổ.

"Chị Tân Di, có phải... Chị vẫn luôn đối xử với em như trẻ con phải không?"

"Đương nhiên không có..."

Hứa Tân Di đuổi tay vỗ vỗ đầu cậu "Em nhỏ hơn chị rất nhiều, gần một con giáp lận nha, chị vẫn luôn xem em là em trai đáng yêu."

"Em trai..."

"Đúng vậy, cậu bạn nhỏ, mau nói cho chị biết, em nghĩ như thế nào, đừng tự gây áp lực cho bản thân, em muốn làm như thế nào thì cứ làm như thế đó."

Tầm mắt Giang Niệm từ từ đi xuống, nói mà ngay cả bản thân cậu đều nghe không rõ: "Xuất ngoại."

"Xuất ngoại? Hiện tại em đừng vội vã ra quyết định, trở về suy nghĩ cho thật kỹ, hoặc là bàn lại với anh trai em..."

"Không cần, em đã nhờ anh em chuẩn bị, thứ ba tuần sau sẽ xuất ngoại."

Điều này xác thật ra ngoài dự kiến của Hứa Tân Di.

"Đều chuẩn bị xong?"

"Đã chuẩn bị xong."

Hứa Tân Di gật đầu: "Vậy..."

"Chị không cần nhiều lời, ý chị ra sao em rõ ràng, chị tốt với em, em biết. Nếu không có chuyện gì nữa, em còn muốn luyện nhảy thêm một lát."

Hứa Tân Di còn có cái gì có thể nói nữa, chỉ có thể cười gượng: "Vậy tốt rồi, em cứ nhảy tiếp đi, thứ ba tuần sau... Chị đi đưa em"

Thực mau chỉ còn lại có một mình Giang Niệm ở bên trong phòng luyện nhảy.

Cậu mở nhạc với âm lượng lớn nhất, nhảy mấy động tác dựa theo tiết tấu, sau đó chậm rãi dừng lại. Cậu cúi đầu, bóng dáng cô đơn dựa ngòi ở trước gương, nhìn gương mặt còn chưa trưởng thành của mình phản chiếu trong gương, chậm rãi vùi đầu vào lòng bàn tay, nước nở thành tiếng.

Ngày Giang Niệm xuất ngoại, Hứa Tân Di tới đưa cậu, thật xa đã nhìn thấy Giang Hoài đứng bên cạnh cậu lái nhái nói cái gì đó.

"Giang Niệm!"

Hứa Tân Di thở hồng hộc vội vàng tới gần chỗ cậu: "Còn may là chưa tới trễ."

Giang Hoài nhướn mày: "Không trễ, chỉ là chậm một chuyến bay mà thôi, chuyển sang chuyến sau cũng mau tới giờ rồi."

"... Đường... Có hơi... Kẹt xe." Không thể nói là Dịch Dương ghen, đêm qua đòi hỏi cô nhiều hơn bình thường, làm buổi sáng cô dậy không nổi, cũng tất luôn báo thức, An Nhã mà không gọi thì chắc tới chiều cô mới dậy.

Dịch Dương đáng chết, mình mà còn để anh ấy chạm vào người mình không họ Hứa.

Giang Niệm nói: "Không sao."

"Nếu cậu đã sắp lên máy bay, chị cũng nói ngắn gọn thôi, hy vọng ở nước ngoài em có thể vượt qua một đoạn thời gian tốt đẹp trên ghế nhà trường, còn nữa, công ty sẽ bảo lưu hợp đồng của em. Chỉ cần sau khi em về nước vẫn còn nguyện ý vào giới giải trí, vẫn còn muốn hợp tác làm việc chung với tụi chị, mọi người trong công ty đều hoan nghênh em."

Giang Niệm ngắn gọn "ừ" một tiếng.

Giang Hoài không kiên nhẫn nhìn đồng hồ: "Được rồi, đi đăng ký nhanh lên."

Giang Niệm chờ mong nhìn Hứa Tân Di, do dự: "Em có thể ôm chị một chút được không?"

"Đương nhiên có thể."

Hứa Tân Di mở ra hai tay, thân mật ôm Giang Niệm.

Cô vỗ vỗ phía sau lưng Giang Niệm, hành động đối xử giống như cậu là đứa em trai ngoan của mình: "Được rồi, đi đăng ký nhanh lên."

Giang Niệm lại ở nhỏ giọng nói thầm ở bên tai Hứa Tân Di.

"Ta sẽ học tập thật tốt, nỗ lực trở thành một người đàn ông xuất sắc, cũng sẽ mau chóng trưởng thành, chị nhớ chờ em. Nếu Dịch Dương đối với chị không tốt, hoặc là chị không còn thích Dịch Dương nữa, chị có thể suy xét đến em sao?"

"Tân Di."

Hứa Tân Di ấn đường nhú lại, buông cậu ra.

"Giang Niệm..."

Giang Niệm cong môi cười xấu hổ, rốt cuộc cũng có biểu tình thuộc độ tuổi này nên có: "Em đi đây."

Cậu lẻ loi một mình mang theo vali xoay người không chút do dự đi đến nơi đăng ký.

"Thằng bé không cho phép tôi sắp xếp trợ lý đi theo, cũng không cho tôi thuê bảo mẫu cùng vệ sỹ, thằng bé nói, ở nơi đó sẽ không có ai quen nó, thằng bé có thể dựa vào bản thân để trở thành một người xuất sắc."

"Được vậy thật là tốt..."

Nhìn bóng dáng Giang Niệm biến mất ở nơi đăng ký, Hứa Tân Di lẩm bẩm nói: "Hy vọng thằng bé có thể quên hết mọi việc trước kia, một lần nữa bắt đầu tạo ra tương lai cho bản thân..."

Chờ thông báo chuyển bay lật chuyển, một chiếc máy bay chậm rãi bay về phía bầu trời xanh thẳm, biến mất ở trong tầm mắt.

Hết chương 84

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nữ Phụ Không Muốn Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Danh tính thật sự của cha con trai Hứa Vi Nhân

Đại sảnh sân bay người đến người đi vô cùng náo nhiệt.

Giang Hoài thu hồi tầm mắt nhìn lên bầu trời, chuyển lên trên người Hứa Tân Di, mỉm cười, nói: "Hứa tiểu thư, thật cảm ơn cô tới đưa Giang Niệm, để tôi đưa cô về?"

Hứa Tân Di ngoài cười nhưng trong không cười: "Nào dám làm phiền Giang tiên sinh đưa, taxi ở bên ngoài chờ, tôi tự trở về là được rồi."

"Hứa tiểu thư yên tâm, tôi chỉ là muốn cảm ơn cô đã tận tình chăm sóc Giang Niệm trong khoảng thời gian này mà thôi."

"Không cần, Giang Niệm là nghệ sĩ trong công ty tôi, chăm sóc thằng bé là việc nên làm, Giang tiên sinh không cần khách khí như vậy."

Trong mỗi câu từ trong lời nói, tất cả đều là cự tuyệt cùng khách sáo.

Giang Hoài hơi hơi mỉm cười: "Hứa tiểu thư lời này... Giống như tôi là thú hoang nguy hiểm chết người vậy."

Anh còn nguy hiểm đáng sợ hơn thú hoang. Hứa Tân Di chửi thầm.

Tuy rằng cốt truyện đã sớm tan vỡ không còn một mảnh, nhưng Giang Hoài thân là nam chủ, việc này Hứa Tân Di không bao giờ quên, thiếu giao tiếp không cần quen biết nhiều, nước giếng không phạm nước sông, đối với cô tới nói có ích không có hại.

"Yên tâm, hiện tại tôi đang hợp tác với Dịch thị, quân tử không đoạt thứ tốt của người khác. Huống chi, Giang Hoài tôi muốn tiền có tiền, muốn quyền có quyền... Chẳng lẽ nhất quyết phải coi trọng một người phụ nữ đã chồng? Tôi chỉ là thấy tò mò đối với Dịch thiếu phu nhân, muốn tâm sự với Dịch thiếu phu nhân một chút thôi."

"Tò mò?"

Giang Hoài từ dưới lên trên đánh giá cô: "Tò mò sức quyến rũ của Dịch thiếu phu nhân."

Một luồng lạnh lẽo theo ánh mắt Giang Hoài từ lòng bàn chân lên tới mặt, Hứa Tân Di thoáng lui về phía sau hai bước: "Nơi nào so được với sức quyến rũ trên hoa ghen nguyệt tuyệt đỉnh của Giang tiên sinh."

"Tôi? Trên hoa ghen nguyệt? Hứa tiểu thư thật là oan uổng tôi."

"Giang tiên sinh khiêm tốn, tôi xem Giang tiên sinh có tiền có quyền, phái nữ âm thầm ái mộ Giang tiên sinh chắc là chất đồng như núi. Chỉ là đáng tiếc, trước đó chỉ nghe nói qua scandal tình cảm của Giang tiên sinh và Hứa Vi Nhân tiểu thư, sau đó thì không có tin tức gì hết trơn"

Hứa Tân Di nhân cơ hội nói sang chuyện khác: "Lại nói tiếp, Hứa Vi Nhân tiểu thư thật lâu chưa thấy xuất hiện qua, không biết gần đây đang bận chuyện gì nữa."

"Cô không biết?"

"Biết gì?"

Hứa Tân Di mơ hồ, hỏi lại: "Có liên quan gì đến tôi?"

"Cô thật sự không biết."

Giang Hoài chắc chắn một câu, tiếp theo sau lại cười, nói: "Nếu Hứa tiểu thư không biết, vậy chuyện này xem như tôi bán một cái nhân tình cho Hứa tiểu thư?"

Nhìn biểu tình Hứa Tân Di nghi hoặc khó hiểu, Giang Hoài nói: "Trước đó Hứa Vi Nhân vẫn luôn cho rằng con trai của mình là của Dịch tiên sinh. Cho nên tìm đến bệnh viện làm xét nghiệm ADN, cô ta mang theo tờ báo cáo xét nghiệm ADN đi tìm Dịch lão tiên sinh và Dịch phu nhân cáo trạng đòi công bằng."

"Sau đó việc này càng ngày càng lớn, đi tới tận cục cảnh sát, cảnh sát làm chứng, đưa trẻ xác thật không phải của Dịch Dương, đến lúc này Hứa Vi Nhân mới từ bỏ. Nhưng Dịch tiên sinh rất không hài lòng đối với chuyện này. Cho nên phong sát Hứa Vi Nhân, hiện tại ở giới giải trí, không một ai dám hợp tác với Hứa Vi Nhân."

Hứa Tân Di lạnh mặt: "Việc này là do anh nhúng tay?"

"Hứa tiểu thư, không có bằng chứng không thể oan uổng tôi. Huống chi hiện tại tôi đang hợp tác với Dịch thị, Hứa tiểu thư nói lời này làm tôi có hiềm nghi châm ngòi ly gián nhà."

"Hứa Vi Nhân vẫn luôn co quan hệ mật thiết với anh, anh đừng nói việc này anh không biết."

"Tôi và Hứa Vi Nhân tiểu thư chỉ là quan hệ theo nhu cầu, không có thân mật giống như cô nghĩ. Huống chi, Hứa tiểu thư nhìn tôi giống một hiệp sĩ nhiệt tình tiếp nham sao?"

"Không giống." Mà anh chính là...

Hứa Tân Di trong lòng yên lặng trở về một câu.

Giang Hoài là một tên tra nam, không bao giờ đối xử chân thành với ai, nhưng trong tiểu thuyết, Hứa Vi Nhân càng có thù đoạn, làm Giang Hoài trở thành một hiệp sĩ nhiệt tình tiếp nham, còn không hỏi đứa bé là con của ai.

"Cho nên tôi và Hứa Vi Nhân tiểu thư thật sự không có gì."

Trở mặt còn rất vô tình.

Hứa Tân Di không rảnh tội nghiệp thay Hứa Vi Nhân, cô không rộng lượng như vậy. Lúc trước Hứa Vi Nhân đẩy cô rơi xuống nước cô vẫn còn nhớ kỹ. Hiện tại không bỏ đá xuống giếng, chính là lòng tốt cuối cùng cô dành cho cô ta.

"Giang tiên sinh chê cười, chuyện của ngài và Hứa Vi Nhân tiểu thư không quan hệ với tôi. Nếu không có việc gì, tôi đi về trước, có cơ hội lại gặp sau."

Nói xong, Hứa Tân Di tránh còn không kịp nhanh chân rời đi.

Loại người này, vẫn là thiếu tiếp xúc sẽ tốt cho bản thân.

Nhìn bóng dáng Hứa Tân Di hấp tấp chạy trốn, Giang Hoài theo bản năng cười.

Ở trên đường quay trở về công ty, Giang Hoài dựa vào phía sau xe nhắm mắt dưỡng thần.

Giang Niệm đã đi, hiện giờ ở trong nước, anh xem như đã không còn vướng bận gì, hợp tác với Dịch thị tạm thời coi như thuận lợi, hạng mục một khi đã bắt đầu khởi động, thực lực của Giang thị sẽ nâng cao một bước.

Một tiếng sau, xe tới trước cửa công ty, sau khi giải quyết xong chuyện của Giang Niệm, công việc mấy ngày này của Giang Hoài ừng ừ không ít, giai đoạn hợp tác với Dịch thị không thể thiếu cảnh giác, từng giây từng phút anh đều phải nhìn chăm chăm thật kỹ.

Mới vừa bước vào thang máy, trợ lý đã đến gần lối tai anh nói hai ba câu, Giang Hoài ần đường nhú lại, sau khi tự hỏi, mới trả lời: "Mang cô ta đến phòng nghỉ chờ tôi."

"Dạ được, tổng giám đốc Giang."

Người tới là Hứa Vi Nhân.

Thật ra, đây cũng không phải là lần đầu tiên Hứa Vi Nhân tới, chỉ là mỗi lần Giang Hoài đều không muốn gặp cô, anh có thể đoán được mục đích hôm nay Hứa Vi Nhân tới làm cái gì.

Bước vào phòng nghỉ, Hứa Vi Nhân ngồi chưa được bao lâu đã nghe được âm thanh mở cửa, từ trên sô pha đứng dậy, thần sắc đau buồn khổ sở mà nhìn Giang Hoài.

Nếu là còn có cách nào, cô cũng sẽ không tới tìm Giang Hoài.

Chỉ là cô đã bị Dịch Dương phong sát, mấy bạn tốt trong giới giải trí giờ tránh cô như tránh tà, những người đàn ông từng theo đuổi cô, đột nhiên sửa lại thái độ, đối xử vô cùng lạnh nhạt với cô, thậm chí có người từng đưa ra yêu cầu bao nuôi cô, những người này đồng loạt biến mất khỏi tầm mắt cô.

Trong lòng cô rất rõ ràng, những người này không đáng tin cậy.

"Tìm tôi chuyện gì?"

"Phía trước anh nói sẽ giúp tôi tìm cha của con tôi!"

Giang Hoài chậm rãi đi vào, ngồi ở trên sô pha, không hề nhìn cô: "Thật đúng là chuyện cười, cô thân là mẹ, mà lại tới tìm tôi hỏi ai là cha của con cô?"

"Nhưng anh đã nói sẽ giúp tôi điều tra!" Hứa Vi Nhân phẫn nộ hét lên.

"Đúng vậy, tôi từng nói qua, hơn nữa xác thật tra ra được."

"Tra được? Ai?"

Giang Hoài ngược mắt, lạnh lùng nhìn đầy mắt Hứa Vi Nhân trần trụi tham lam cùng dục vọng: "Người đó là..."

Anh hơi hơi mỉm cười, "Nhân viên khách sạn."

"Cái gì?"

Hứa Vi Nhân hiển nhiên không tin: "Nhân viên khách sạn?"

"Đúng vậy, tôi đã tìm ra camera an ninh ngày đó. Hơn nữa tôi cũng tìm được người nhân viên khách sạn kia, giáp mặt hỏi anh ta, anh ta thừa nhận, Hứa tiểu thư, cô có cần yêu cầu thông tin về người nhân viên khách sạn này không? Nếu cô muốn tìm cha cho con mình, không muốn con trai mình bị mắng là con hoang, không có ba... Tôi có thể cung cấp miễn phí thông tin cá nhân của người đó."

Hứa Vi Nhân hốt hoảng lui về phía sau vài bước.

Hiển nhiên không thể tin được sự thật này.

"Không... Sao có thể... Năm đó sao có thể là một người bình thường... Không phải sự thật"

"Đó là phòng VIP... Người thường sao có thể lẫn vào tầng VIP được... Tiểu Đồng lớn lên đẹp như vậy, sao có thể có cha là người làm công ăn lương bình thường... Anh gạt tôi!!!"

"Nhân viên khách sạn, tiền lương thấp, địa vị thấp, cho dù vẫn còn làm cho đến bây giờ... Chắc cũng chỉ đến cái vị trí giám đốc quèn là cùng... Hứa tiểu thư thấy chứng mất?"

Bỗng ánh mắt Giang Hoài lạnh dần, nhìn thẳng vào mắt Hứa Vi Nhân, chất vấn: "Khoan, cô vừa nói, tầng VIP người bình thường không thể tùy tiện ra vào... Sao cô có thể vào, trong khi bản thân lại say khướt, cô có chủ mưu từ lâu..."

"Chuyện này không có khả năng! Tôi không có... Lúc đó, là bạn tôi, là bạn tôi... Muốn tác hợp tôi với Dịch Dương... Tôi không có..."

Hứa Vi Nhân tránh né ánh mắt của Giang Hoài, nói năng lộn xộn, lắc đầu phủ định câu trả lời về cha của con trai cô: "Tuyệt đối không thể là nhân viên khách sạn!"

"Không sao, tôi có số điện thoại và địa chỉ của người đó, nếu cô có thắc mắc tự đi mà hỏi." Nói xong, anh đặt ngược một tấm danh thiếp ở trên bàn trà, chờ Hứa Vi Nhân tới lấy.

Ánh mắt Hứa Vi Nhân nhìn chằm chằm vào tấm danh thiếp kia, trong lòng đang phân vân.

Cô vẫn luôn đều rất rõ ràng bản thân mình muốn chính là cái gì, một chức vị giám đốc nho nhỏ của khách sạn căn bản không thể thỏa mãn tham vọng của cô, càng không thể làm cô thực hiện ước mơ của mình.

Nếu thật dẫn con đến nhận, như vậy tuổi già của cô chỉ sẽ quanh quẩn gạo dầu muối tương dấm trà, những ngày tháng bình thường đậm nhạt như vậy,

không phải là điều cô muốn.

Điều cô muốn, một giám đốc nho nhỏ của khách sạn không cho được!

Nghĩ vậy, Hứa Vi Nhân hung hăng nhìn Giang Hoài: "Anh gạt tôi, tôi không tin. Nếu anh không chịu thật lòng điều tra giúp tôi, như vậy tự tôi đi điều tra, một ngày nào đó, tôi sẽ tìm được cha của con trai tôi."

Nói xong, cô không chút do dự kéo cửa, bước nhanh rời đi.

Cô thà để con cô không có cha, còn hơn cha nó chỉ là một người làm công ăn lương ba cọc ba đồng, ngồi chết trên cái ghế giám đốc quèn. Anh ta không thể cho cô cuộc sống giàu sang, càng không thể giúp cô thực hiện ước mơ trở thành ảnh hậu, làm người phụ nữ quyền lực nhất giới giải trí Trung Quốc. Là hình tượng của mỗi người phụ nữ.

Nếu người đó thật sự là cha của con trai cô, vậy cô đành xin lỗi thằng bé. Cô phải nuôi dạy nó trở thành người thành đạt, điều cô làm không được, nó phải làm thay cô.

Đó chính là lý do cô sinh nó ra, nó chính là mộng tưởng của cô... Nhưng cô không ngờ mọi chuyện lại như vậy. Biết vậy khi đó cô phun nước hoa kích dục ít một chút, chừa một phần lý trí lại thì cũng không đến mức ngu lắm người.

Nhưng rõ ràng cô đã hỏi bạn cô thật kỹ, cô ta cũng xác nhận tới đó Dịch Dương sẽ đến nghỉ ngơi tại căn phòng đó, không thể nhầm lẫn.

Không, cô không tin, nhất định là Giang Hoài lại giả vờ, giống như với Dịch Dương. Cô sẽ tự mình điều tra, không cần ai giúp nữa, dù có lâu đến đâu cũng được...

Giang Hoài nặng nề ngã người ra sau sofa, trong không khí còn tàn lưu mùi nước hoa trên người Hứa Vi Nhân.

Từ khi nào, Hứa Vi Nhân mềm mại ngã vào trong lòng ngực anh, anh cũng từng khen mùi hương say lòng người này của cô.

Ha, gặp dịp thì chơi, còn không thì như thế nào.

Tiếng gõ cửa vang lên, trợ lý cầm theo một tập hồ sơ đi vào.

Tập hồ sơ này là Giang Hoài dặn trợ lý đứng chờ nửa tiếng sau hãy đưa tới, chỉ tiếc là Hứa Vi Nhân rời đi quá sớm, chủ định nhìn không tới giấy tờ báo cáo trong tập hồ sơ này.

Như vậy sau này cô cũng đừng trách anh, anh đã cho cô nhiều cơ hội, nhưng cô lại từ chối đánh mất nó.

Giang Hoài cũng không có xem, anh chỉ là thờ ơ nhìn mấy chữ cái to trên bìa hồ sơ.

"Báo cáo xét nghiệm ADN", mở ra, chỉ một tờ là có thể biết kết quả, nhưng Giang Hoài không có mở ra.

Kết quả đã không quan trọng.

Anh cầm lên tấm danh thiếp ở trên bàn trà trước mặt, ngón cái vuốt ve mấy chữ in hoa nổi trên tấm danh thiếp, tiếc nuối thờ dãi.

Thông tin trên danh thiếp không phải giám đốc khách sạn gì gì đó, mà là hai chữ cái to "Giang Hoài".

Thật là đáng tiếc, chỉ kém một chút thôi.

Người đàn bà Hứa Vi Nhân này, vẫn trước sau như một, thích tự cho là thông minh, ích kỷ, giả dối, tham lam, làm việc không từ thủ đoạn, ngay cả con ruột của mình cũng không buông tha.

Nếu đứa trẻ mới sinh, anh có thể buộc cô ta lựa chọn một là giao con cho anh, anh cho cô ta điều cô ta muốn, hai là giữ lấy đứa nhỏ từ nay về sau sống chết hai mẹ con cô ta sẽ không liên quan gì đến anh.

Mà đứa trẻ đã được cô ta nuôi nấng hung dữ ra tính cách, không thể bẻ lại. Nếu nhận về sẽ chỉ làm gia tộc họ Giang tuyệt dốc không phanh, đứa nhỏ đó sẽ lấy tất cả tài sản cung phụng cho cô ta, sẽ chỉ nuôi nấng lòng tham của cô ta. Một khi đã có lòng tham, còn tự cho bản thân thông minh... Sẽ chỉ hại mình hại người...

Một người có lòng tham không đáy, không bao nhiêu là đủ với cô ta.

Cha ruột sao?

Giang Hoài ngán ngái cười lạnh một tiếng, anh thừa nhận mới là con anh, không thừa nhận, vĩnh viễn đều không liên quan đến anh. Nói anh máu lạnh vô tình cũng được, anh sẽ không cưới một người phụ nữ vào cửa mà lúc nào cũng đề phòng, ngủ chung với một chai thuốc độc, anh không điên.

Anh cầm lấy tập hồ sơ "báo cáo xét nghiệm ADN", bật lửa đốt một góc.

Lửa nhảy mất lan tràn, mắt nhìn đã mau cháy tới ngón cái, nhưng anh nắm chắc rất chắc, trước một giây lửa cháy lan đến gần, buông lỏng tay ra, cuối cùng một góc giấy chìm trong ánh lửa ở trong không trung đốt thành tro bụi, dư lại một góc nhỏ rơi xuống dưới ống quần của anh.

Mùi nước hoa trong phòng bị mùi giấy thiêu đốt che dấu.

Giang Hoài đứng dậy, phúi phúi ống quần dính bẩn, sửa sang lại tây trang, bước nhanh rời khỏi phòng nghỉ.

Giang Niệm đang trong thời kỳ bay lên dứt khoát lựa chọn xuất ngoại đào tạo sâu, đã ra ngoài dự kiến của các fans. Thời điểm đăng thông báo đào tạo sâu trên trang Weibo, phía dưới bình luận toàn là tiếng kêu rên của fans.

Thân là fans, đương nhiên là hy vọng thần tượng của mình có thể xuất hiện nhiều trên truyền thông, nhưng " xuất ngoại đào tạo sâu, không biết ngày về " chín chữ này, trực tiếp nổ mạnh trong fandom.

Có fans hi vọng đừng đi, có rung rung chúc phúc, có fans lý trí phân tích khuyên giải, không bao lâu hashtag # Giang Niệm xuất ngoại đào tạo sâu # lên lên top một hot search.

"A a a... Tại sao lại như vậy!!! Hai ngày trước mới trở thành fan của Giang Niệm, tại sao nhanh như vậy đã xuất ngoại!!!"

"Sao không nói trước một tiếng với fans mà đã xuất ngoại? Có nghĩ tới cảm nhận của chúng tôi hay không? Thật là độc ác!"

"Không biết ngày về? Lúc trước trở thành fan là vì gương mặt đẹp trai của cậu ta, hiện tại còn tới cái không biết ngày về... Hừ, giới giải trí lại không phải chỉ có mình cậu đẹp trai, thất vọng."

"Chúc phúc, chờ con trai quay về [trái tim]"

"Ô ô ô... Mẹ vĩnh viễn ở nhà chờ con trở về!"

"Xuất ngoại du học, vài năm sau khẳng định phải làm lại từ đầu, thật vất vả mới nổi tiếng, cách có một đêm đã già từ sự nghiệp, thật vuột mồ hôi vì tính cách đó của Giang Niệm."

"Mọi người lý trí một chút đi, hiện tại Niệm Niệm tuổi còn nhỏ, không phải xuất thân chính quy, dựa mặt tồn tại không được lâu trong cái giới có mới nói cũ này, công ty làm như vậy chính là nghĩ dùm cho tương lai của Niệm Niệm. Tôi thân là fans mommy, tôi duy trì quyết định của Niệm Niệm, cũng duy trì quyết định của công ty!"

Có lẽ là việc Giang Niệm xuất ngoại đã thành kết cục, những người từng tranh cạnh mà bỏ tiền thuê IT bôi đen Giang Niệm đã bị Giang Hoài ngâm nước lạnh, nên hiện tại không một ai dám bôi đen cậu nữa, oanh oanh liệt liệt vài ngày sau, fans tiếp nhận hiện thực này.

Rốt cuộc chuyện về Giang Niệm đã xong.

Mà đang ở lúc này, bộ điện ảnh đầu tay của đạo diễn Từ đã bắt đầu đến ngày khởi động máy.

Hứa Tân Di đã chuẩn bị sẵn sàng từ sớm, ông nội Dịch và cùng Dịch phụ nhân không đành lòng chia tay Tân Di trong thời gian dài, cũng đành buông tay cho cô đi, ngồi trên xe Dịch Dương đến phim trường.

Trên xe, mặt mày Dịch Dương đen xụ xuống, trên thực tế, bắt đầu từ một tuần trước, sắc mặt của anh chưa từng tốt ngày nào.

Hiện tại xem như là thời gian tuần trăng mật của hai người, vợ chồng người ta đang ngọt ngào, hận không thể dính nhau cả ngày, đúng là thời điểm tình cảm tốt nhất, nhưng Hứa Tân Di lại bỏ anh đi quay phim, vừa đi đã hơn hai tháng.

Hướng chi trong đoàn phim còn có "nhân vật nguy hiểm", tâm trạng Dịch Dương có thể tốt mới là lạ.

Hứa Tân Di cọ lại gần, ôm cánh tay anh, làm nũng dựa vào trên vai anh: "Nhiều nhất hai tháng mà thôi, hai tháng sau em sẽ trở lại bên cạnh anh, đừng giận nữa mà, được không anh, ông xã ~"

"Anh biết."

"Vậy tại sao anh lại xụ mặt?"

Dịch Dương ấn đường nhú chặt, nét mặt như trời vào đông lạnh buốt xương.

"Hứa Tân Di, anh biết nam chủ là Hàn Kiều, ở đoàn phim em thành thật dùm anh, mỗi tối đều phải video call với anh, một tuần sau anh sẽ bớt thời giờ đi thăm em một lần, đừng có mà sáng ba chiều bốn, nghe rõ chưa?"

Hứa Tân Di âm thầm trợn trắng.

—— "Sáng ba chiều bốn... Cần thiết nói khó nghe đến như vậy sao? Cái đó phải gọi là đôi mắt thẩm mỹ biết thương thức cái đẹp mới đúng."

Tuy rằng trong lòng nghĩ như vậy, nhưng ngoài miệng còn phải lời ngon tiếng ngọt bảo đảm: "Em bảo đảm, tuyệt đối sẽ không sáng ba chiều bốn, anh tin em đi!"

Dịch Dương: "... "

"Đừng nóng giận, tối, hôn cái nè." Hứa Tân Di ngưỡng đầu nhìn anh chu chu miệng.

Dịch Dương cười lạnh, chỉ thích sử dụng chiêu này dỗ anh.

Cũng không chê anh phát chán sao?

Về mặt anh vô cùng ghét bỏ, cũng cúi đầu hôn lên.

Anh hôn như muốn nuốt sống cô, anh hôn mút đến tê môi cô, mới thâm nhập vào trong, chơi đùa với chiếc lưỡi của cô, như muốn hôn một lần cho đủ. Tân Di cũng tùy anh, cho chút thịt vụng sau này cô bớt chịu khổ.

Nhưng không biết sau này người chịu khổ là cô hay là anh nữa

Góc của ad:

Chương sau là chương kết thúc chính truyện, ad edit chỉ còn có 3 trang nữa là xong, chắc 10 phút sau con dân sẽ có truyện đọc tiếp.

Hết chương 85

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nữ Phụ Không Muốn Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Có bé bi

Bộ điện ảnh《Nhân chứng》này được đạo diễn Từ chuyển hình, diễn viên cùng toàn thể nhân viên trong đoàn phim rất nhiều, sau khi áp ủ thật lâu sau mới có người ra tiền làm phim.

Nam chủ là Hàn Kiêu, hai từng hợp tác phim truyền hình, nữ chủ Hứa Tân Di là người gần đây vô cùng nổi bật, đang rất nổi.

Thật ra, chỉ dựa vào một mình Hàn Kiêu, cũng đủ khiêng hết bộ phim nhựa này. Chỉ cần không dùng quá nhiều kỹ xảo lừa gạt người xem, phòng bán vé cũng sẽ có đồng ra đồng vô.

Phim trường nằm ở ngoại thành thành phố A, là nơi chuyên dùng để đóng phim, cách nội thành ước chừng một tiếng rưỡi đi xe.

hôm nay, Dịch Dương đặc biệt dời hết lịch trình rút ra một ngày đi chung với Hứa Tân Di tiến tổ, tự mình đưa cô tới đoàn phim.

Quan hệ giữa anh và Tân Di, ở giới giải trí xem như nửa trong suốt. Tuy rằng không công khai, nhưng trong lòng mọi người đều hiểu rõ mà không nói ra, công khai chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Vừa xuống xe, đã có nhân viên đoàn phim đến đón, dẫn Hứa Tân Di và Dịch Dương đến khách sạn nghỉ ngơi.

Hứa Tân Di khẩu trang kính râm đi theo bên cạnh anh, trước cửa khách sạn khi gặp không ít fans nằm vùng, vừa thấy người đến, còn không có thấy rõ là ai, cameras trên tay đã chụp lia lịa.

Nhân viên đoàn phim muốn ngăn chặn hành động đó của fans, Dịch Dương lại không chút nào để ý, bộ dáng tùy ý bọn họ muốn chụp gì thì chụp.

Fans thấy không phải thần tượng của mình, chụp hai ba tấm cũng không chụp nữa, nhưng cũng có fans nhận ra người đeo khẩu trang kính râm là Hứa Tân Di, biểu tình kích động chụp không ngừng.

Thời gian này, đoàn phim đến tại đây đóng phim không nhiều lắm, khách sạn còn nhiều phòng trống, đoàn phim giành cho Hứa Tân Di căn phòng tốt nhất khách sạn.

Dịch Dương bước vào cửa khách sạn, ấn đường chưa từng giãn ra.

Khách sạn này xem như là nơi tốt nhất gần khu phim trường, nhưng bởi vì đã quá cũ xưa, nội thất bên trong khách sạn cũng khó tránh khỏi có chút tì vết. Hứa Tân Di không cảm thấy gì, nhưng đại tổng giám đốc Dịch không quá vừa lòng đối với hoàn cảnh khách sạn.

Nhưng biết đây là khách sạn tốt nhất gần phim trường, cũng chỉ có thể ủy khuất tạm chấp nhận ở đỡ.

"Được rồi, em cảm thấy nơi này còn có thể, anh cũng đừng xụ mặt như vậy nữa ha. Dù sao em cũng chỉ ở tạm hai tháng mà thôi."

Hứa Tân Di xoa ấn đường của anh: "Không có chuyện gì nữa, anh đi về trước đi, công việc trong công ty rất nhiều, em có việc lại gọi điện cho anh, nha, được không?."

Ấn đường Dịch Dương càng nhú chặt: "Hôm nay anh rảnh, đợi lát nữa chào hỏi đạo diễn Từ một tiếng."

Anh gọi lại người nhân viên kia: "Đạo diễn của mấy người đâu?"

Nhân viên cười nói: "Đạo diễn Từ đang ở đoàn phim..."

"Tôi là hỏi ông ta ở phòng nào."

"... Ở phòng số 1409."

Dịch Dương làm như thuận miệng, lại hỏi nhiều một câu: "Diễn viên khác trong đoàn phim ở phòng nào?"

Người nhân viên kia cười cười, trả lời: "Cái này tôi không rõ lắm, dù sao các tầng lầu đều có người ở."

Hứa Tân Di trừng anh, nhón chân nhỏ giọng nói thào vào tai anh: "Em vừa mới hỏi qua, Hàn Kiều ở phòng 23, anh yên tâm đi?"

Mà đây là phòng 19.

Nhưng hiển nhiên, điều Dịch Dương chú ý không phải "Hàn Kiều ở phòng 23", vẻ mặt của anh nghiêm túc, nhìn Hứa Tân Di, chất vấn: "Em hỏi qua? Em hỏi anh ta ở nơi nào là muốn làm gì?"

"....." Không còn lời gì để nói.

—— "Ghen ghen, suốt ngày chỉ biết ghen."

—— "Đợi lát nữa chờ anh đi rồi em sẽ đi đến phòng Hàn Kiều, còn gọi video call tại đó cho anh, xem anh làm sao bây giờ!"

"... Hứa Tân Di, em..."

Tiếng đập cửa vang lên, đánh gãy đoạn đối thoại của hai người.

Mở cửa nhìn, là đạo diễn Từ, giọng nói sang sảng từ cửa truyền tới phòng ngủ.

"Tổng giám đốc Dịch, đã lâu không thấy."

Dịch Dương bình tĩnh, sắc mặt không thay đổi, bước lên chào hỏi: "Đạo diễn Từ."

Đạo diễn Từ cười đánh giá anh và Hứa Tân Di.

"Tổng giám đốc Dịch đến sao không báo trước một tiếng? Tôi mới vừa nghe nhân viên ở dưới lầu nói tổng giám đốc Dịch đích thân đưa Tân Di lại đây, tôi còn không dám tin tưởng. Đêm nay, không biết tổng giám đốc Dịch có thời gian hay không, hành diện dùng bữa cơm chung với đoàn phim chúng tôi?"

"Thật là không khéo, công ty rất bận, đợi lát nữa phải đi."

Dịch Dương ôm Hứa Tân Di, nhìn đạo diễn Từ, nói: "Đạo diễn Từ, hai tháng này tôi giao phụ nhân của tôi vào trên tay ông, xin ông chăm sóc cô ấy."

"Cái này là điều đương nhiên."

"Sức khỏe của cô ấy không được tốt lắm, cho nên tôi mời thêm hai trợ lý tới chăm sóc cô ấy, ở cách vách phòng."

Nói xong, anh cúi đầu nhìn Hứa Tân Di nói: "Sức khỏe của em không được tốt, buổi tối không có chuyện gì thì không cần đi ra ngoài dạo, cẩn thận bị cảm"

Hứa Tân Di yên lặng trợn mắt.

—— "Giường đều lên, còn không yên tâm, phòng như đề phòng cướp, cần thiết sao?"

—— "Em lớn chảnh bá như vậy, còn dặn dò người khác chăm sóc..."

Thấy sắc mặt Hứa Tân Di không tốt, đạo diễn Từ cười nói: "Bộ điện ảnh này quay có chút chật, hai tháng này thật đúng là sẽ không có thời gian rảnh. Nhưng tổng giám đốc Dịch cứ yên tâm, tôi sẽ căn cứ theo cường độ sức khỏe của mỗi người mà điều chỉnh lịch quay thích hợp."

"Vậy xin cảm ơn đạo diễn Từ."

"Đây là điều tôi nên làm. Nếu buổi tối tổng giám đốc Dịch không có thời gian dùng bữa cơm chung. Vậy sau này có thời gian tôi sẽ đứng ra chiêu đãi, lại mời tổng giám đốc Dịch. Đợi lát nữa tôi còn có chút việc, chúng ta tạm biệt ở đây vậy, tổng giám đốc Dịch có yêu cầu gì cứ việc nói với nhân viên đoàn phim, chúng tôi có thể thỏa mãn nhất định sẽ thỏa mãn."

"Đạo diễn Từ khách khí."

Sau một lúc nói chuyện, đạo diễn Từ tươi cười rời đi.

Đợi đạo diễn Từ đi rồi, Dịch Dương gõ gõ đầu của Hứa Tân Di: "Buổi tối không có chuyện gì quan trọng thì không cần ra cửa, ra cửa mang theo trợ lý. Nơi này là vùng ngoại thành, lỡ như xảy ra chuyện gì anh không kịp lại đây thì sao?"

"Còn nữa, mỗi tối nhớ rõ video call với anh, diễn đêm không có thời gian kêu trợ lý gọi cho anh... Hứa Tân Di, em có nghe anh nói chuyện hay không? Rốt cuộc trong đầu suốt ngày suy nghĩ cái gì đâu không vậy?"

Hứa Tân Di ngẩng đầu nhìn anh cười, nói: "Nhớ anh nha."

"... " Con tức bị biểu tình cùng ngôn ngữ của cô đè dẹp lép.

Chỉ biết dùng lời nói dụ dỗ người khác.

"Được rồi, anh yên tâm đi, em sẽ tự chăm sóc bản thân tốt, anh không phải nói công ty còn có việc rất bận sao? Đoàn phim nhìn, khách sạn anh cũng nhìn, không có việc gì thì anh đi về trước đi, em còn nhiều việc lắm, không tiễn anh đâu nha."

Khuyến can mãi mới mang người đưa ra tới cửa.

Dịch Dương bắt đầu đi, chỉ phải dẫn theo trợ lý rời đi.

Thang máy, anh nhìn một trong mấy trợ lý kia: "Đã dặn dò hai trợ lý kia phải chăm sóc thiếu phu nhân như thế nào chưa?"

Trợ lý vội nói: "Ngài yên tâm, nên dặn dò đều đã dặn dò qua, bọn họ có chừng mực."

Thang máy từ từ đi xuống, ở lầu một, bên ngoài cửa thang máy đứng vài nhân viên an ninh khách sạn, vây quanh bảo vệ một người đàn ông ăn mặc âu phục đứng ở giữa, mơ hồ có thể nghe được tiếng hét chói tai từ bốn phía, hết đợt này đến đợt khác, vô cùng điên cuồng, mắt nhìn chăm chăm Hàn Kiều như muốn nhào lên ăn sống anh ta.

Chắc là muốn đi vào, nhưng Dịch Dương không có đi ra ngoài nhường chỗ.

Người trong thang máy không tính nhiều, nhưng vị trí đứng ngay trung tâm, người bên ngoài thang máy muốn bước vào, có chút khó khăn.

Sau một lát giằng co, có người từ ngoài thang máy hỏi: "Dịch tiên sinh là đi xuống tầng hầm gara?"

Dịch Dương lạnh lùng nhìn anh, không nói chuyện.

"Dịch tiên sinh mời đi trước."

Cửa thang máy chậm rãi đóng lại, nhìn vô số phái nữ bên ngoài kia điên cuồng vì gương mặt đó, Dịch Dương từ từ thu hồi ánh mắt.

Ngày hôm sau Hứa Tân Di tiến tổ chính là ngày chính thức khởi động máy, sau khi hoàn thành nghi thức khởi động máy, đoàn phim chính thức khởi công.

Hình tượng của Hứa Tân Di trong bộ điện ảnh này khác xa hình tượng nhân vật phim truyền hình, là một cô gái đoan trang ngoan hiền cuộc sống đậm nhạt bình thường. Nhân vật theo sát sinh hoạt hằng ngày của người phụ nữ trong khu phố, có thể nói là cầm cái nôi đi đến chợ bán thức ăn, người khác nhìn vào, không ai dám tin tưởng đây là Hứa Tân Di.

Khởi động máy cảnh đầu tiên chính là vở kịch lớn.

Nhân vật Hứa Tân Di đóng bị nhân vật Hàn Kiều đóng che miệng mũi kéo từ ven đường tới bên trong xe, ép hỏi chuyện xảy ra vào lúc ban đêm mà cô từng chứng kiến.

"Tân Di, đoạn này diễn quan trọng nằm ở ánh mắt cùng động tác giao lưu, cô và Hàn Kiều từng diễn chung, chắc cũng biết nên làm thế nào ha."

Hàn Kiều ăn mặc một chiếc áo gió màu đen, cổ áo dựng thẳng lên, che đầy hàm dưới, dưới ánh đèn tối tăm âm u, quan sát không rõ biểu tình, thật là có thần thái của nhân vật kia, vừa chính vừa tà không cách nào phân biệt.

Đạo diễn Từ đứng ở ven đường khoa tay múa chân: "Ồ tại đây, Hàn Kiêu, cậu kéo Tân Di từ đây, Tân Di, lúc đó cô cần phải giãy giụa, đến mức giày rơi xuống, như vậy, hai người diễn thử trước một lần để tôi nhìn xem."

Hứa Tân Di gật đầu, nhìn Hàn Kiêu.

"Thầy Hàn, chúng ta thử xem?"

Hàn Kiêu trầm thấp ừ một tiếng.

Toàn hiện trường quay chìm vào yên tĩnh.

Hứa Tân Di vác cái túi vải mà cô vẫn thường mang theo đi ra ngoài mua đồ ăn, đang đi ở ven đường, biểu tình ngay từ đầu không có việc gì, khi nghe đến âm thanh lạ, nháy mắt cảnh giác nhìn bốn phía. Hai tay túm chặt túi vải trên vai, bước chân chậm lại, cẩn thận lắng nghe xem có phải bản thân nghe lầm hay không.

Dừng không lâu, không nghe được tiếng động lạ, trong khoảng thời gian ngắn, nữ chủ cho rằng bản thân mình nghe lầm, nhẹ nhàng thở ra.

Nhưng nhẹ nhàng không được lâu lắm, theo bước chân nhanh của cô, phía sau chợt vang lên âm thanh bước chân đuổi theo cô, cô đi nhanh hơn.

Có người đang theo dõi cô!

Ý thức được điều này, nữ chủ như chạy về phía trước, cách đó không xa có ánh sáng đèn đường, hình như còn có âm thanh nói chuyện.

Cô mới vừa duỗi tay mở miệng chuẩn bị kêu to, một bàn tay từ sau đầu cô duỗi lại đây, che lại miệng mũi cô, một cái tay khác kiềm chặt cơ thể của cô kéo sang chỗ khác.

Trong lúc giãy giụa gian, chiếc giày trên chân nữ chủ rớt lúc nào không hay.

"Ok, cut! Có thể, không thành vấn đề, nhưng Hàn Kiêu, nơi này cậu cần phải chú ý, chờ Tân Di mở miệng muốn kêu cứu, nhưng phải lựa đúng thời điểm cô ấy hét lên âm tiết thứ nhất, nhưng âm tiết này phải không hoàn toàn hét không ra tiếng, chỉ có hơi bật ra, cậu nghe mới miệng cô ấy lại, chứ không phải che từ đầu, nơi này nắm chắc một chút..."

Hàn Kiêu gật đầu: "Đã hiểu."

Quay lại lần nữa.

Nam chủ hòa mình vào dưới bóng cây loang lổ, che lại miệng mũi nữ chủ, kéo cô sang một bên, mở cửa xe Minibus.

Trong xe Minibus không có đèn, chỉ có thể từ phía ngoài xe nhìn vào tình hình bên trong mờ mờ không rõ.

Nữ chủ không giãy giụa, ánh mắt sợ hãi nhìn nam chủ đang lấy băng keo dán miệng cô lại, dây thừng cột chặt tay chân cô. Trong lúc nữ chủ hô hấp dồn dập, không ngừng phát ra âm thanh như khóc như không khóc dưới lớp băng keo.

Đối mặt sự hoảng sợ của nữ chủ, nam chủ bình tĩnh đến độ tay chưa từng run rẩy gương mặt không thay đổi cảm xúc. Sau khi cột chặt tay chân nữ chủ, anh nhìn cô, ánh mắt hiền lành, hoàn toàn nhìn không ra vừa rồi anh làm những gì với nữ chính, đây là tiến hành hành vi bắt cóc, là người phạm pháp.

Bốn mắt nhìn nhau, đáy mắt nữ chủ tràn ngập hoảng sợ, chỉ có hơn không giảm.

Đôi tay bị cột vào phía sau, mò tìm vật gì đó, bung giây.

Đột nhiên, cô mò được một cây đinh, đáy mắt lộ ra mừng thầm.

Nam chủ đột nhiên giữ chặt hàm dưới nữ chủ, ném sang một bên, cái gậy va chạm mạnh vào thùng xe, nữ chủ nặng nề hôn mê bất tỉnh.

"Cut —— không tệ, rất tốt, chính là loại cảm giác này!"

Trợ lý cùng với nhân viên bước lên, cởi bỏ dây thừng đang cột trên tay Hứa Tân Di.

Cởi bỏ dây thừng, nháy mắt có thể thấy được hai dấu ngón xanh tím.

Trợ lý hoảng hồn: "Điều bàn tím..."

Hàn Kiêu theo tiếng nhìn lại.

Hứa Tân Di cười xoa xoa cổ tay: "Không sao, hai ngày sau sẽ tự tan thôi."

Có nhân viên đưa tới nước, dầu xoa bóp và thuốc, Hàn Kiêu bước lên, nhìn dấu vết trên cổ tay cô, ấn đường nhíu chặt, xin lỗi, nói: "Vừa rồi thật sự rất

xin lỗi, sức lực hơi lớn chút, bị thương nơi nào sao?"

"Không sao, một chút vết thương nhò mà thôi."

Trợ lý thét lên một tiếng đầy kinh hãi: "Chị Tân Di, đầu gối và chân đều trầy hết trơn rồi nè."

"Bôi chút thuốc là được..."

Nói xong, cô biểu tình không sao cả, nhìn Hàn Kiều nói: "Đóng loại kịch bản này, sao có thể không chịu chút vết thương được?"

Vừa rồi gãy gập quá lợi hại, quần áo chỉnh tề trên người Hứa Tân Di giờ đã hỗn độn, cổ áo hơi hơi kéo xuống, Hàn Kiều cách cô khá gần, không đến khoảng cách hai bước, nhìn từ trên xuống thấy được dấu vết trên xương quai xanh.

Đó, dấu đầu tây.

Như vậy rõ ràng.

Ánh mắt quan tâm của Hàn Kiều từ từ tan dần, cơ thể không tự chủ lui ra sau một bước.

Đạo diễn Từ làm điện ảnh không thể yếu thế hơn phim truyền hình, tiến độ chậm hơn rất nhiều so với quay phim truyền hình, mỗi cái cảnh tượng mỗi cái chi tiết dù là nhỏ tí tẹo, một khi không hài lòng, động một chút NG làm lại.

Cũng có thể hiểu được, dù sao cũng là lần đầu tiên chuyển sang làm điện ảnh, bộ phim đầu tiên có ảnh hưởng rất quan trọng trong tương lai.

Nhân viên đoàn phim bận rộn đến nửa đêm mới kết thúc công việc trở về khách sạn nghỉ ngơi.

Hứa Tân Di tắm xong, cầm cồn i-ốt và thuốc sức thuốc uống được trợ lý đưa tới, hai người chia nhau tiêu độc vết thương dùm cô.

Không để Dịch Dương nhìn thấy, nếu không lại phải lái nhải làm nhảm suốt tuần.

"Sức khỏe của ông nội thế nào? Hai ngày trước không phải đi kiểm tra sức khoẻ định kỳ sao? Kết quả ra tới chưa?"

Vì tránh né màn ảnh, không để Dịch Dương thấy vết thương, nên anh chỉ thấy được nửa khuôn mặt của cô.

"Không có việc gì, sức khỏe khá tốt, em thì sao, hôm nay đóng phim thế nào?"

"Còn được, rất nhẹ nhàng. Anh cứ yên tâm đi, có anh dặn dò, người của đoàn phim đều cung phụng em như tổ tông, không ai dám khi dễ em, ai da ——" Nước thuốc vừa hòa vào vết thương trên đầu gối, Hứa Tân Di đau rất hít hà một hơi.

Dịch Dương bên kia nghe chút không thích hợp, "Làm sao vậy?"

"Không có việc gì, chính là đá trúng đồ vật thôi. Được rồi, thời gian cũng không còn sớm, em mệt mỏi, muốn ngủ, anh cũng đi ngủ sớm một chút đi."

"Ừm."

Một giây trước khi tắt video, Dịch Dương nghe được tiếng gõ cửa phòng Hứa Tân Di.

Tay khựng lại, chưa vội tắt video call, vẫn để chế độ bật gọi.

Hứa Tân Di nghe được tiếng gõ cửa, tay chân luống cuống gác mới thuốc lên trên bàn, đứng nơi đặt đi động.

Khung cảnh mà Dịch Dương thấy trong video, cũng chỉ có trần nhà trắng bóng, cùng với nghe được âm thanh nói chuyện, đầy mờ hồ phát ra từ bên ngoài cửa phòng.

"Thầy Hàn... "

Dịch Dương ấn đường nhú chặt, Hàn Kiều?

Đã trở thế này tới tìm Tân Di làm gì?

Không nghĩ nhiều, cầm lấy đi động muốn liên hệ trợ lý cách vách phòng Hứa Tân Di, thì tay cứng lại.

Chỉ là một chuyện nhỏ mà thôi, cần thiết làm lớn như vậy?

Nghĩ nghĩ, Dịch Dương kiên nhẫn hơn nữa, cẩn thận nghe âm thanh xa xôi truyền từ bên ngoài cửa phòng vào, động tĩnh cực kỳ bé nhỏ.

Nhưng sau một lúc lâu cũng không thấy Hứa Tân Di trở về.

Chỉ nói hai câu yêu cầu nói lâu như vậy?

Dịch Dương gọi cho trợ lý phòng cách vách.

Trước cửa phòng, về mặt Hứa Tân Di đầy kinh ngạc nhìn Lạc Kiệt cầm thuốc đưa cho cô.

"Cảm ơn ý tốt của thầy Hàn, vết thương trên người tôi không có việc gì, đoàn phim cũng đưa thuốc tới, mấy túi thuốc này anh đem về đi."

Lạc Kiệt đứng ở cửa, Hứa Tân Di không mời anh vào phòng, anh cũng không tính toán vào: "Em cứ nhận lấy đi, rốt cuộc cũng là do Hàn Kiều làm em bị thương, nếu không phải vì tị hiềm, phải do cậu ta đến đưa tận tay cho em."

"Đóng phim mà, chuyện va chạm là không thể tránh khỏi."

Hứa Tân Di trầm giọng, đứng ở cửa bị người chụp đến thì không hay, thuốc trị thương mà thôi, nhận lấy cũng không có gì: "Vậy được rồi, tôi nhận lấy, thay tôi cảm ơn anh ấy."

"Được."

Tiếp nhận thuốc, Hứa Tân Di nhìn Lạc Kiệt còn đứng ở cửa: "Còn có việc?"

Lạc Kiệt xoa xoa tay, môi lắp bắp như có chuyện muốn nói.

"Anh có nói cái gì cứ nói thẳng."

Lạc Kiệt do dự sau một lúc lâu, rốt cuộc vẫn lên tiếng: "Ồ thì, cũng không có gì."

Hứa Tân Di biết anh đây là có chuyện nói không ra lời: "Tôi đoán, là bởi vì An Nhã...?"

Nhìn Lạc Kiệt một giây chần chừ sang đứng đắn, Hứa Tân Di biết bản thân đoán đúng rồi.

"Lạc Kiệt, chị ấy là chị em tốt của tôi, loại cắt máu ăn thề. Mặc kệ chị ấy có trăm ngàn điều không tốt, nhưng tôi đều đứng ở bên cạnh nói chuyện thay chị ấy, quen An Nhã nhiều năm như vậy, tôi xác thật chưa thấy hay chứng kiến qua chị ấy từng động tâm với một người đàn ông nào."

"Hôm nay đối với anh cười, ngày mai có khả năng đâm đạp anh, đây là thái độ đối với cuộc đời này của chị ấy, có hơi bất cần. Tôi biết không có người đàn ông nào có thể tiếp thu một người phụ nữ như vậy, nhưng nếu anh không nắm chắc sẽ yêu và tôn trọng chị ấy cả đời, anh chắc chắn chị ấy sẽ thay đổi vì anh... Thì tôi nghĩ anh không cần đến trêu chọc chị ấy cho thỏa đáng."

Lạc Kiệt im lặng một lát: "Nhưng anh không muốn dễ dàng từ bỏ như vậy."

"Nếu bên cạnh anh có một trăm cô gái xinh đẹp, anh sẽ vứt bỏ một trăm cô gái này lựa chọn An Nhã sao?"

"Anh đương nhiên sẽ..."

"Bởi vì anh yêu người đó, cho nên anh sẽ làm như vậy. Nếu anh không yêu, đương nhiên sẽ không lựa chọn An Nhã, chuyện này đối với An Nhã tới nói cũng giống như vậy. Tình cảm là chuyện của hai người, anh một bên tình nguyện cũng không có biện pháp."

"Huống chi ngày đó An Nhã cũng đã nói với anh rất rõ ràng, chị ấy không thích anh."

Lạc Kiệt cười khổ một tiếng, như tự chế giễu bản thân: "Em cảm thấy anh không có khả năng theo đuổi cô ấy phải không?."

Hứa Tân Di không muốn nói, cũng không muốn đã kích Lạc Kiệt. Rốt cuộc, mấy năm nay, ở trong giới, cũng chỉ nghe nói qua "Lạc Kiệt là gay", chưa từng nghe được chuyện tình cảm nào của anh ta.

"Vậy còn phải xem sức bền cùng nghị lực của anh, nếu anh thật lòng thích chị ấy, con đường phía trước vẫn còn dài, cố lên!"

Cạch ——

Âm thanh mở cửa phòng bên cạnh truyền đến.

Phòng phía bên phải Hứa Tân Di là của trợ lý, cô trợ lý nhỏ xấu hổ nhìn hai người, vào cũng không được ra cũng không xong.

Hứa Tân Di phản ứng lại, thấp thấp ho khan một tiếng: "Cảm ơn anh tặng thuốc, không có việc gì anh đi về trước đi."

Lạc Kiệt cũng không nói cái gì nữa, xoay người rời đi.

"Làm sao vậy? Chuyện gì?"

Hứa Tân Di nhìn đôi mắt không biết nhìn ngó hướng nào của cô bé trợ lý.

"Nhìn chị, nói."

Cô bé trợ lý hai mắt nhìn cô, nói: "Dịch tiên sinh gọi điện thoại tới nói, kêu thiếu phu nhân buổi tối trước khi ngủ nhớ uống ly sữa nóng."

"Chỉ có việc này? Không còn nữa?"

"Không còn."

Hứa Tân Di nói thầm: "Vừa rồi sao không nói. Được rồi, chị đã biết, em về nghỉ ngơi sớm một chút đi."

"Dạ, chị Tân Di cũng nghỉ ngơi sớm một chút."

Đóng cửa.

Hứa Tân Di trở về phòng, màn hình di động vẫn còn sáng, hiện lên thông tin thời gian cuộc gọi video với Dịch Dương.

Không nghĩ quá nhiều, gửi câu ngủ ngon, leo lên giường ngủ.

Cùng thời gian, sau khi hoàn thành hành động tặng thuốc dùm Hàn Kiêu, Lạc Kiệt đi vào trong phòng an báo cáo kết quả.

"Yên tâm đi, anh thấy vết thương kia của cô ấy chỉ là vết thương nhỏ mà thôi. Lần sau em ở phim trường làm trò trước mặt mọi người đưa chút thuốc men cho cô ấy là được, đừng đêm hôm tăm tối sai sử anh làm việc này, bị người chụp đến không tốt."

"Cô ấy kết hôn, anh lại có đối tượng theo đuổi, có cái gì không tốt."

Lạc Kiệt nhướn mày: "Em cũng biết cô ấy đã kết hôn?"

Tay cầm kịch bản của Hàn Kiêu run lên.

"Hàn Kiêu, thân là quản lý của em, có một số việc anh còn cần nhắc nhở em..."

Anh ngồi xuống bên cạnh Hàn Kiêu: "Hứa Tân Di, cô ấy đã kết hôn."

"Em biết."

"Đối tượng kết hôn là Dịch Dương."

"Em biết."

Lạc Kiệt nhìn anh sau một lúc lâu: "Nếu em biết, vậy em cũng nên biết được nên giữ một khoảng cách với phụ nữ đã có chồng..."

Hàn Kiêu thờ sâu, ném kịch bản sang một bên: "Em biết."

Sạch sẽ lưu loát không nói hai lời, cộng sự nhiều năm, Lạc Kiệt biết là anh thật sự biết.

"Được rồi, nếu em đã rõ ràng anh không nói nhiều, chúng ta đều đã đến nước này, trăm ngàn lần không thể để danh tiếng tuổi già khó giữ. Thời gian không còn sớm, em nghỉ ngơi sớm một chút."

Lạc Kiệt vỗ thật mạnh lên bả vai anh, đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Chuẩn bị đóng cửa, Hàn Kiêu gọi lại.

"Lạc Kiệt, chúng ta làm cùng nhau đã bao lâu?"

Đột nhiên hỏi vấn đề này, thật là có dự cảm điềm xấu.

"Từ anh tiếp nhận công việc làm quản lý của em đến bây giờ... Bảy năm."

"Bảy năm..." Hàn Kiêu cân nhắc lắm bả trong miệng.

"Làm sao vậy?"

"Không có gì, tùy tiện hỏi, nghỉ ngơi sớm."

Tuy rằng không rõ tại sao Hàn Kiêu lại đột nhiên hỏi vấn đề này, nhưng Lạc Kiệt cũng không hỏi nhiều.

Sáng sớm hôm sau, Hứa Tân Di hoá trang đi đến đoàn phim, khác xa ngày hôm qua, là nhân viên đoàn phim không tắt bật chuẩn bị ngoại cảnh quay, mà người nào người nấy châu đầu ghé tai túm tụm nói cái gì đó, không lo làm việc.

Hứa Tân Di tò mò: "Làm sao vậy?"

Trợ lý hỏi xong, chạy như bay lại đây, thấp giọng nói: "Sáng sớm, thầy Hàn tìm đạo diễn Từ, vẫn còn đang bàn chuyện, đều đã hơn một tiếng."

"Nói chuyện gì mà lâu như vậy?"

"Không biết."

Hứa Tân Di nghi hoặc khó hiểu, quay đầu gõ vang lên cửa phòng nghỉ.

Cửa bị kéo ra, phía sau cửa đứng chính là Lạc Kiệt, ấn đường anh nhú chặt, vẻ mặt bất đắc dĩ.

"Làm sao vậy?"

"Tân Di tới?"

Trong phòng, đạo diễn Từ cười chào hỏi Hứa Tân Di: "Vừa lúc tôi muốn tìm cô."

Hứa Tân Di lấy ánh mắt dò hỏi Lạc Kiệt, không có kết quả, cẩn thận bước vào phòng.

"Tân Di, ngồi."

Hứa Tân Di ngồi đối diện đạo diễn Từ.

Đạo diễn Từ mặt mày trầm trọng, còn chưa nói đã thở dài trước: "Chuyện là thế này, mấy cảnh quay trong hai ngày nay... Có khả năng chúng ta cần phải quay lại hết."

"Rốt cuộc làm sao vậy?"

"Bởi vì nguyên nhân cá nhân, Hàn Kiều sẽ không diễn tiếp vai nam chủ này nữa."

"Không diễn nữa?"

Hứa Tân Di khó hiểu nhìn Hàn Kiều: "Tại sao không diễn? Không phải đều bắt đầu quay rồi sao? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

Phim truyền hình đang quay giữa đường thay đổi người Hứa Tân Di không phải chưa thấy qua, lúc diễn phim truyền hình của đạo diễn Từ, từng thay nhân vật nữ phụ vì kỹ thuật diễn quá kém, thậm chí đạo diễn Từ còn mạo hiểm đặc tội nhà đầu tư cũng phải thay đổi.

Như vậy... Tại sao Hàn Kiều lại không diễn tiếp? Nguyên nhân gì?

"Là chuyện cá nhân."

Hàn Kiều nhìn Hứa Tân Di, nói: "Em yên tâm, nam chủ đóng thay anh đã đề cử với đạo diễn Từ rồi, cũng thảo luận quá, đạo diễn Từ cũng cho rằng thích hợp, là người quen nhiều năm của anh, nên rất có kỹ thuật diễn, là một diễn viên gương mẫu."

Đạo diễn Từ đứng lên, thở dài: "Như vậy đi, hai người cứ nói tiếp, tôi... Haizzz, chuyện đổi nam chủ khá nghiêm trọng, tôi phải liên lạc lại với nhà đầu tư nữa..."

Lạc Kiệt cũng đi theo thở dài, cắn răng: "Chuyện tôi muốn giải quyết cũng rất nhiều, đi trước xử lý một chút mới được."

Hai người chân trước chân sau rời đi, trong phòng nghỉ chỉ còn lại có Hàn Kiều và Hứa Tân Di.

"Thầy Hàn, ngày hôm qua diễn không phải khá tốt sao? Rốt cuộc là nguyên nhân gì làm thầy từ bỏ không diễn nam chủ nữa? Tôi không hiểu."

Hàn Kiều ngẩn ngui cười một tiếng, thực mau, biểu tình khôi phục bình tĩnh, anh nhìn Hứa Tân Di, nói: "Giới giải trí, mình tính nào ăn hôn, mình tính nào lên lút yêu đương, ai lạng lẽ ly hôn, mấy chuyện này đối với fans tới nói là bí mật, nhưng đối với người trong giới mà nói thì không phải... Nhưng, chuyện em ăn hôn, người trong giới không một ai biết."

Tuy rằng Hứa Tân Di không biết tại sao lại đột nhiên nói đến trên người ô, nhưng có dự cảm, lời nói kế tiếp của Hàn Kiều sẽ liên quan đến cô...

"Em biết tại sao anh lại không diễn cảnh thân mật với nữ diễn viên không?"

"Tại sao?"

"Thời thơ ấu của anh không tốt lắm, từng có một đoạn quá khứ mà bản thân anh không hề muốn nhớ lại, bất kỳ người phụ nữ nào thân mật tiếp xúc với anh, anh đều nhớ tới đoạn hồi ức kinh khủng kia. Trải qua một đoạn thời gian tâm lý trị liệu, anh tưởng anh có thể khắc phục, cho nên anh mới đồng ý lời mời của đạo diễn Từ."

"Vậy anh đã khỏi chưa?"

"Anh cho rằng bản thân đã khỏi, nhưng cũng không có..."

Hứa Tân Di chậm rãi nhẹ giọng: "Là cảnh ngày hôm làm anh không thoải mái?"

"Không phải."

"Vậy là gì?"

"Hứa Tân Di, em kết hôn."

Hứa Tân Di ấn đường càng lún sâu.

Hàn Kiều nhìn cô, đột nhiên nở nụ cười: "Ồ giới giải trí nhiều năm như vậy, anh chưa từng để giới truyền thông bắt được một chút điểm đen, anh theo đúng khuôn phép đạo đức nhiều năm như vậy..."

Anh giương nửa miệng, lại chậm rãi nhắm, hầu kết lặn lên xuống, cúi đầu tự giễu cười một tiếng: "Sao có thể hủy ở trong tay em."

Hứa Tân Di tìm đập đột nhiên đình nhảy nửa nhịp, cô như là nghe hiểu, lại như nghe không hiểu, hoặc là nghe hiểu nhưng giả vờ nghe không hiểu, đứng dậy cười nói: "Nếu... Thầy Hàn đã quyết định, vậy tôi tôn trọng quyết định của anh, sau này nếu có cơ hội..."

Hàn Kiều nói: "Chúng ta sẽ không hợp tác tiếp."

"Tôi... Chúc thầy Hàn sau này tiền đồ như mây, thuận buồm xuôi gió."

Nói xong, cô trốn chạy kéo cửa ra.

Ngoài cửa, Tạ Tri và trợ lý của nhà ta đang đứng.

Ba người đều giật mình.

Hứa Tân Di bất chấp quá nhiều, có lẽ cười cười, lách người rời đi.

Cửa đóng lại.

Trợ lý Tạ Tri như vừa biết được tin gì động trời: "Trời ạ! Đây chính là tin tức đồng trời! Tôi..."

"Quên chuyện này đi."

"Cái gì?"

Tạ Tri ấn đường nhú chặt, nhìn bóng dáng "đào tẩu" của Hứa Tân Di: "Quên việc này đi, không nghe không phát hiện, rõ chưa."

Xem như tôi trả lại ân tình cho cô.

Hàn Kiều không đóng phim nữa, tin tức thực mau đã lan truyền khắp đoàn phim.

Không phải cái gì bí mật, đạo diễn Từ vừa bước ra phòng nghỉ đã tuyên bố việc này. Hàn Kiều giải thích đối với bên ngoài là bởi vì sức khỏe cá nhân, không thể tiếp tục công việc trong một đoạn thời gian dài.

Hàn Kiều cùng đoàn phim cũng coi như là hoà bình chia tay.

Thông báo vừa ra, fans đau lòng không thôi, sôi nổi nhấn lại làm Hàn Kiều nghỉ ngơi thật tốt.

Người đóng vai nam chủ một tuần sau tiến tổ, theo như lời Hàn Kiều nói, là người rất có thực lực và kinh nghiệm diễn. Mấy năm nay vẫn luôn yên lặng tránh ở phía sau sân khấu kịch mà giữa kỹ thuật diễn.

Sức bật mười phần, trận đầu đối diễn với Hứa Tân Di, đã làm Hứa Tân Di hơi thất thần, cảnh kia đóng với Hàn Kiều chỉ một lần là qua, nhưng giờ lại NG rất nhiều lần mới qua.

Cũng không biết là bị kỹ thuật diễn của người kia áp hay là nguyên nhân gì khác, mấy ngày nay, Hứa Tân Di nhìn rất rầu rĩ, ngày thường ở đoàn phim

ngồi cũng không còn đùa giỡn với nhân viên nữa, mà là tự ngồi yên lặng một bên xem kịch bản.

Đạo diễn Từ lo lắng hỏi: "Tân Di, gần đây không có việc gì đi? Thấy sắc mặt của cô không khỏe cho lắm."

"Không có việc gì."

Hứa Tân Di miễn cưỡng cười vui: "Chỉ là gần đây ăn uống không tốt, giấc ngủ cũng không tốt, cho nên không có tinh thần, ngài đừng lo lắng, tôi sẽ không làm ảnh hưởng tiến độ của đoàn phim."

"Cô xem, cô nói cái gì vậy, tôi lo lắng cô ảnh hưởng tiến độ đoàn phim? Được rồi, cô nghỉ ngơi cho thật tốt đi, thật sự không được tôi cho cô nghỉ nửa ngày, cô đến bệnh viện khám thử xem."

"Ừ, được."

Tuy rằng ép bản thân đánh lên tinh thần, nhưng Hứa Tân Di vẫn trong bộ dáng cũ, cả ngày đần độn, cũng may kỹ thuật diễn còn dùng tốt, không kéo tiến độ đoàn phim.

"Oe ——"

Cả ngày không ăn gì, Hứa Tân Di nhìn trợ lý mang đồ ăn đến, khó chịu đến mức quay đầu nôn khan một tiếng: "Lấy đi lấy đi, chị không ăn."

"Chị Tân Di, cả ngày hôm nay chị cũng chưa ăn cái gì, nơi nào không thoải mái? Có phải bị bệnh hay không?"

"Chị không có việc gì, chỉ là ăn uống không tốt, hơi muốn ói."

"Muốn ói?"

"Chuyện không có gì lớn, chị chỉ là..."

Một nhân viên vác bụng bầu đi ngang qua, Hứa Tân Di trong lòng lộp bộp một tiếng, âm thầm tính kỳ sinh lý của bản thân.

Tính toán toán, lại làm cô sợ nhảy dựng.

Trong khoảng thời gian này quá bận cũng không chú ý đến nó, hình như kỳ sinh lý đã một hai tháng chưa có tới.

Mang thai?

Cô theo bản năng che lại bụng nhỏ. Tính toán chính là ngày cô và Dịch Dương làm chuyện đó, mà anh ấy không chịu dùng bao, nói trò ngại giao lưu, khó chịu, nên anh ấy không thích. Cô cũng không quan tâm... Không lẽ một phát trúng thưởng, Dịch Dương cũng quá siêu đi (Haizzz, tất cả con cháu gần 30 năm chứ ít gì)

Không được, việc này không thể để cho người khác biết.

Đây là phản ứng thứ hai của cô.

"Chị không có việc gì, em cứ đặt đại ở đó đi, đợi lát nữa chị sẽ ăn sau."

Trợ lý buông thức ăn xuống rồi đi.

Hứa Tân Di vội lấy ra đi động tra xét một chút trạng thái lúc mới mang thai, càng tra càng cảm thấy bản thân mình có baby.

Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng gọi điện cho An Nhã.

"An Nhã, chuyện gấp, chị lập tức buông hết mọi công việc trên tay, hiện tại lập tức lên đường tới đoàn phim một chuyến."

"Chuyện gì mà gấp đến như vậy? Ngày mai được không? Đợi lát nữa chị còn phải..."

"Lúc đến giúp em mua mấy cái que thử thai."

"Que thử thai" vừa ra, Hứa Tân Di cái gì đều không cần phải nói tiếp.

"Chị lập tức tới."

An Nhã lập tức buông hết mọi công việc trên tay, chạy xe suốt hai tiếng đi vào đoàn phim, lên lút móc que thử thai từ trong túi xách ra đưa cho Hứa Tân Di.

Hứa Tân Di vẻ mặt nghiêm túc tiếp nhận, xoay người vào phòng vệ sinh.

Hai người như là giao dịch cái gì không thể cho ai biết vậy.

Nửa tiếng sau, An Nhã lần thứ năm gõ vang cửa phòng vệ sinh.

"Hứa đại tiểu thư, được chưa?"

Cửa phòng vệ sinh mở ra.

Hứa Tân Di vẻ mặt vui mừng đứng ở phía sau cửa: "An Nhã, em mang thai!"

Tuy rằng làm tốt tâm lý chuẩn bị, nhưng An Nhã vẫn bị tin tức này làm thất điên bát đảo: "Mang thai? Thật sự?"

"Thật sự! Hai gach, em nhìn rất nhiều lần, là thật sự mang thai!"

"Em được lắm Hứa Tân Di, lúc này mới bao lâu em đã có baby!" Phản ứng lại đây, An Nhã đồng dạng cũng mang vẻ mặt vui mừng, dò ánh mắt nhìn bụng nhỏ bình thân của Hứa Tân Di.

"Em cũng không nghĩ tới, trong khoảng thời gian này luôn ăn uống không tốt, ghê tởm muốn ói, tinh thần cũng không tốt lắm, muốn diễn kịch nhưng toàn thân mệt rã rời, không nghĩ tới thật sự là mang thai."

"Vậy nhanh gọi điện thoại báo cho Dịch Dương."

Hứa Tân Di lấy ra di động, trong lúc tính nhấn gọi báo cho Dịch Dương, giây tiếp theo đầu ngón tay tạm dừng.

"Không được, việc này tạm thời không thể để Dịch Dương biết."

"Tại sao?"

"Nếu để anh ấy biết, bộ phim này em đừng mong diễn."

Nói cũng có lý.

"em xác định không nói cho Dịch Dương?"

Hứa Tân Di ần đường nhú chặt, suy nghĩ.

Đây là phim tình cảm, không có cảnh đánh đấm nhiều, chắc là sẽ không có ảnh hưởng quá lớn đến bé bi trong bụng, còn có hơn một tháng mới quay xong, chờ kết thúc lại nói cho Dịch Dương chuyện này cũng không muộn.

"Không nói cho anh ấy."

"Nhưng là lỡ như..."

"Không có lỡ như."

Hứa Tân Di vỗ về bụng nhỏ, mỉm cười nói: "Bé bi sẽ đóng phim chung với em, cả hai em đều phải giữ!"

Đối mặt với quyết tâm của Hứa Tân Di, An Nhã nơi nào nhẫn tâm làm trái! "Như vậy đi, trong quá trình em quay, chị ở lại đây với em, coi như chị kiêm chức bảo mẫu chăm sóc em."

Cô cũng không dám để con bé có chuyện gì, lỡ như đứa trẻ trong bụng Hứa Tân Di có cái gì sơ sẩy, chỉ sợ Dịch Dương có thể cắt đầu cô làm ghế đi?

Lúc này đây, trong quá trình ở đoàn phim, Hứa Tân Di có chút gió thổi cỏ lay An Nhã sợ tới mức linh hồn muốn thăng thiên, uống nước sợ cô bị sặc, ăn cơm sợ cô bị nghẹn, thời điểm Hứa Tân Di diễn cảnh khóc đến cuồng loạn, sau lưng An Nhã toàn là mồ hôi.

Hơn một tháng này ở đoàn phim, vì chuyện của Hứa Tân Di mà trần trọc, cơ hồ không ngủ được một giấc nào yên ổn.

Thành công sống sót trong sợ hãi đến cái ngày đóng máy, lúc này An Nhã mới nhẹ nhàng thở ra, trên xe trở về nhà, trực tiếp xui lơ ở phía sau xe.

"Bà cố nội của tôi, rốt cuộc chụp xong rồi."

Hứa Tân Di nét mặt toả sáng ngồi ở phía sau xe: "Được rồi, em không có việc gì, ngược lại chị cả ngày lo lắng đến muốn mạng là sao."

"Chị có thể không lo lắng sao? Trong bụng em chính là tiểu Thái Tử của Dịch thị."

"Lỡ như là tiểu công chúa thì sao?"

"Tùy tiện, dù sao là đứa bé đầu tiên của Dịch Dương, ở trên tay chị xảy ra cái gì sơ xuất.. Chị chỉ có nước lấy mạng ra bồi thường."

"Phi phi phi, nói toàn thứ không may mắn."

"Đúng vậy, chị toàn nói sai, chị thu hồi, được chưa."

"Đúng rồi, Lạc Kiệt gần đây..."

An Nhã nghe vậy trừng mắt liếc cô: "Có thể đừng nhắc đến anh ta sao? Phiền gần chết rồi đây nè."

"Anh ta còn chưa có theo đuổi chị?"

An Nhã hận không thể ngửa mặt lên trời thét dài: "Tha cho chị đi, người như chị, không hợp với anh ta."

"Chưa thử qua sao biết không hợp?"

An Nhã không muốn nói đến việc này: "Chị mệt mỏi, nghỉ ngơi đây."

Nói xong, cô chuyển đầu sang hướng cửa sổ xe, nhắm mắt dưỡng thần.

Hứa Tân Di hơi hơi mỉm cười, xem ra Lạc Kiệt theo đuổi cũng có chút thành tựu.

"Trong khoảng thời gian này vất vả chị rồi, nghỉ ngơi đi."

Hứa Tân Di nhìn ra ngoài cửa sổ xe: "Em đã... Gấp không chờ nổi, muốn thông báo tin tức này cho Dịch Dương."

Ước chừng hai tiếng sau, rốt cuộc tới nhà chính.

Hứa Tân Di đóng máy về nhà, không nói cho người trong nhà biết, thời điểm trở về ông nội Dịch không ở, Dịch phu nhân cũng không ở. Cô ở trong biệt thự rộng lớn cũng nhàm chán, đầu lúc ẩn lúc hiện vờn ra ngoài xem Dịch Dương về chưa.

Di động trên tay mở khóa lại đóng lại, lưu luyến qua lại ở số điện thoại của Dịch Dương, nhưng cô không có quấy rầy công việc của Dịch Dương, mà là đây côi lòng khát khao cùng chờ mong, đứng ở bên cửa sổ, chờ Dịch Dương về nhà.

Màn đêm buông xuống, chân trời rơi xuống màu cam lộng lẫy lóa mắt.

Xe của Dịch Dương đi chuyển vào sân biệt thự nhà chính đúng lúc mặt trời lặn, ánh chiều tà mạnh nhất.

Anh sai bước vào nhà, Bác Trần cười nói thiếu phu nhân đã trở về, ở trên lầu chờ anh thật lâu.

Hứa Tân Di trở về, tin tức này thực sự là một tin tức lớn đầy kinh ngạc hạnh phúc dành cho Dịch Dương, bất chấp tất cả, hỏi cũng bất chấp nói, đi như chạy, nhanh bước lên lầu, ở cửa bậc thang lầu ba, anh nhìn mười ngón tay bám vào thành cửa, chỉ lộ ra một cái đầu, Hứa Tân Di nhìn anh cười vô cùng đáng yêu.

Dịch Dương dừng lại bước chân.

Hứa Tân Di đi chân trần từ cửa phóng ra tới, chạy như bay đến phía Dịch Dương, thật xa đã mở ra đôi tay, thân nhẹ như yến nhảy chồm lên người anh, vô cùng uyển chuyển nhẹ nhàng mà ôm chặt Dịch Dương, đôi tay bám vào cổ anh, hai chân gắt gao triển ở trên eo anh, cúi đầu cười hôn lên môi Dịch Dương.

Dịch Dương chặt chẽ tiếp được Hứa Tân Di, ổn định vững chắc ôm chặt cơ thể cô.

Một nụ hôn quen thuộc đang mút đôi môi anh, ngược lại, anh chuyển khách thành chủ, càng nhiệt tình hôn cô, càng ôm càng thấy không đủ, tất cả nhớ nhung trong suốt hai tháng đọng lại tại đây, nháy mắt tách một tiếng bị bậc lửa thiêu rụi.

Thế cho nên, khi ông nội Dịch và Dịch phu nhân bước lên lầu, hai người cũng không nghe được động tĩnh.

"Từ từ —— Em có chuyện muốn nói cho anh nghe nè."

"Chuyện gì?"

Hứa Tân Di ôm chặt cổ Dịch Dương, đẩy mắt lộng lẫy giống như ánh sao dưới mặt nước trong, chỉ nhìn thấy một mình Dịch Dương, cũng chỉ chứa đựng một mình anh.

"Em mang thai."

Dịch Dương biểu tình hơi giật mình, có chút khó có thể tin.

Hứa Tân Di thấy biểu tình này của anh, nghĩ, hay là anh hoài nghi bé bi trong bụng không phải của anh mà là của thằng nào đó.

Cô cường điệu nói thêm lần nữa: "Em có bé bi, là của anh."

"Mang thai?" Một tiếng thét kinh hãi cắt ngang suy nghĩ của Hứa Tân Di.

Ông nội Dịch và Dịch phu nhân đang đứng ngay cửa thang, trên mặt toàn là kinh ngạc hạnh phúc càng ngày càng hạnh phúc.

"Thật vậy chẳng Tân Di?"

"Dạ! Là thật sự!"

"Ba, Con nói mà, gần nhất mắt trái con thường xuyên nhảy, ba xem, còn không phải là có chuyện vui sao?"

"Đứng đứng đứng, ta liền nói đâu, gần đây ba cũng có cảm giác có chuyện gì đó sắp xảy ra..."

Thì ra là chuyện vui. Như vậy, phía trước ba và con cùng nhau chuẩn bị những cái đó có thể hành động được rồi."

"Ba yên tâm, con lập tức đi làm ngay!"

Dịch phu nhân nhìn mắt Tân Di, đầy mắt vui mừng: "Dịch Dương, con còn ở đây làm gì? Còn không mau ôm Tân Di vào đi, đứa nhỏ này... Sao giày cũng không mang?"

Hai chân kẹp ở sau thắt lưng Dịch Dương rụt rụt.

"Ông xã, chân lạnh, che che."

Dịch Dương một bàn tay ôm cô, một cái tay khác che lại mắt cá chân trần trụi của cô, ôm cô vào phòng.

Anh đặt Hứa Tân Di ở trên giường, như đối xử với một vật phẩm dễ vỡ, vô cùng cẩn thận, ngồi xổm trước giường, nhìn bụng nhỏ bằng phẳng của Hứa Tân Di.

"Anh có con?"

Hứa Tân Di nắm lấy tay anh đặt ở trên bụng nhỏ của mình: "Dịch tiên sinh, anh phải làm ba."

Bàn tay cứng đờ, Hứa Tân Di có thể cảm nhận được, như đang sợ hãi sức tay của mình sẽ làm bị thương bé bi trong bụng. Dịch Dương chỉ nhẹ nhàng sờ sờ ở trên bụng nhỏ, không dám dùng sức.

Hứa Tân Di cười, ánh mắt nhìn nhân đánh giá ở trên người Dịch Dương: "Dịch tiên sinh, anh đây là đang khảm trương sao? Anh nhưng không có khảm trương như vậy với em nha."

Dịch Dương thấp thấp cười, thu tay lại: "Không phải khảm trương, là kích động."

Anh nửa ngồi dậy, nghiêng người hôn vào phần cổ gần bên tai Hứa Tân Di: "Cảm ơn em."

"Anh yêu em"

Hứa Tân Di trả lời: "Em cũng vậy."

"Cũng cái gì?"

"Cũng yêu anh."

Mặt trời lặn, ánh chiều tà hoàng hôn cuối cùng ẩn vào bầu trời đầy sao.

Căn phòng yên tĩnh ấm áp, sau ba chữ cuối cùng kia của Hứa Tân Di, rốt cuộc đã không còn nghe được bất kỳ âm gì ngoại trừ tiếng rên rỉ thờ dốc.

Không lâu sau, Hứa Tân Di đăng một status đầy ý tứ trên Weibo, chỉ tag một người, cùng một tấm ảnh, là ảnh chụp lúc cô ở Paris.

Khung cảnh chính là quảng trường, ánh chiều tà, bờ cầu trắng giương cánh bay lượn đầy trời, đứng giữa bầy bồ câu trắng, là một người đàn ông mặc tây trang đáng người cao thẳng duỗi tay cho bồ câu trắng ăn.

Cùng thời gian, Weibo phía Dịch Dương cũng đã đăng một tấm ảnh, cũng tag một người.

Ảnh chụp cũng trên quảng trường, gương mặt tỏa sáng của Hứa Tân Di, đang giờ di động lên chụp anh, ánh mặt trời lặn màu hoàng kim, ánh chiều tà vắt ngang ở giữa bầu trời trên đầu họ, bồ câu trắng theo âm thanh chấn động mà cất cánh bay, vòn quanh xung quanh hai người.

Hình ảnh đầy gam sắc màu lãng mạn ấm áp, đẹp vô cùng.

Mà di động của Hứa Tân Di lại không nhận được bất kỳ tin tức nào về Dịch Dương.

"Tại sao em không nhận được tag của anh?"

"Bởi vì em cho anh vào sổ đen."

"....." Hứa Tân Di tay chân luống cuống giải trừ tài khoản của nha ra khỏi sổ đen.

Dịch Dương nhìn nàng mặt mày hấp tấp, là hấn đòi này đều xem không nề phong cảnh.

Tuy rằng hôn nhân của chúng ta không bắt đầu từ tình yêu, nhưng cũng may, có thể kết thúc bằng tình yêu. Hành trình cuộc sống này, anh xin phép được nắm tay em đi đến cuối cuộc đời.

Anh không biết có kiếp sau hay không? Nhưng anh mong kiếp sau vẫn sẽ nắm lấy tay em đi tiếp đoạn đường hạnh phúc.

"Tân Di."

"Ừ?"

"Anh yêu em."

—— chính văn xong ——

Góc của ad:

Chuẩn bị mấy chương phiên ngoại đây.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nữ Phụ Không Muốn Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Phiên ngoại 1 - Khi Hứa Tân Di có thuật đọc tâm

Mang thai là một chuyện thực vất vả, đối với lần đầu có thai như Hứa Tân Di mà nói, không chỉ có vất vả, hơn nữa còn thống khổ.

Mang thai sẽ làm cho dáng người biến dạng.

Hứa Tân Di nhìn bụng nhỏ phồng lên từng ngày một, cùng eo dần dần biến thành thùng phi, cùng với tự nhận là đùi thon dài rắn chắc, giờ sưng phù chả khác cái cột đình, khóc không ra nước mắt.

Cái này cũng chưa tính là gì.

Đai đoạn đầu mang thai ăn không ngon, ngủ không yên, tinh thần cả ngày uể oải không phấn chấn, đánh không dậy nổi tinh thần, vừa soi gương, sắc mặt xanh trắng vàng như nến, không có ánh sáng, nhìn không tới chút ánh sáng trong ánh mắt.

Quá xấu!!!

Người phụ nữ bé trong gương này là ai?

Quả thực không phải cô.

Hứa Tân Di sắc đẹp như tiên trên trời, khuynh quốc khuynh thành chạy đi đâu?

Cô chịu không nổi cái uy khuất này.

"An Nhã, chị có biết đồ trang điểm nào thích hợp thai phụ dùng hay không?"

"Thân là thai phụ, em ở nhà nghỉ ngơi an thai dùng chị, dùng đồ trang điểm làm cái gì?"

"Nhưng em biến xấu!"

"Ngaoan, tiểu tiên nữ dù tới 80 tuổi cũng không xấu."

"Chị gặp qua tiểu tiên nữ nào nhiề antifans như em không?"

An Nhã lừa dối cô là phải biết dùng chiêu: "Tiểu tiên nữ là phải như em."

"Vậy chị5 gặp qua tiểu tiên nữ đầu trọc lóc sao?"

"... Để chị gửi cho em mấy chai dưỡng da thai phụ có thể sử dụng được, hoặc là gửi tóc giả qua cho em?"

"Chị có lệ em đến như vậy sao?"

"Bà cố nội, em cho rằng hiện tại em là một người sao? Trong bụng em còn có một người nữa nha, em suy nghĩ vì bé bi đi, chịu đựng, mang thai mười tháng, sau mười tháng em vẫn là một tiểu tiên nữ xinh đẹp."

Hứa Tân Di phản nộ cắt đứt điện thoại.

Thai phụ không xứng dùng đồ trang điểm sao? Thai phụ thì không xứng có được quyền lợi theo đuổi cái đẹp sao?

Bản thân cô không phải người thích làm trời làm đất, tâm lý thấy khó chịu đều sẽ mở rộng cánh cửa sổ, hít thở không khí trong lành, e sợ mỗi người trong nhà sẽ bị lời lẽ trong lúc nóng giận của cô làm tổn thương, bởi vì trong thời gian mang thai, ai cũng biết tâm tình của cô không tốt sợ giận chó đánh mèo nên ai ai cũng quan tâm săn sóc cô.

Mỗi lần bởi vì mang thai mà cơ thể thấy không khoẻ, cũng ảnh hưởng đến tinh thần làm cô khó chịu, thì cô sẽ mở ra mấy tin đăng trên Weibo giữa cô và Dịch Dương, làm thể xác và tinh thần của mình sung sướng.

Cô hưng tơn mở Weibo.

"Trai tài gái sắc! Quả thực trời sinh một đôi! Chúc phúc!"

"Hứa Tân Di thật đúng là nhân sinh người thắng, sự nghiệp được mùa còn bắt lấy ông chủ Dịch thị làm bà chủ, sau này cô ấy còn không phải đi ngang ở giới giải trí sao?"

"Holmes tại đây! Tôi dám khẳng định, hai người lựa chọn lúc này công khai, nhất định là có mùi, trăm phần trăm là Hứa Tân Di mang thai!"

"Mang thai +1! Cũng không biết Tân Di mang thai có giống chúng ta hay không, biến xấu, biến béo, rụng tóc..."

"Nói cái gì đâu? Hứa Tân Di là tiên nữ, dù mang thai cũng sẽ không thay đổi, biến xấu, biến béo, xuất hiện nếp nhăn, vết thâm nám, rụng tóc."

Biến xấu, biến béo, rụng tóc?

Tới Weibo tìm kiếm an ủi, Hứa Tân Di thu được hàng tấn thương tổn.

Bình luận xen kẽ một quảng cáo nhỏ: Sau khi mang thai cơ thể biến dạng, chồng bắt đầu trắng đêm không về? Chỉ cần làm ba việc, thì tình cảm sẽ ngọt như tuần trăng mật...

Quảng cáo thật đúng lúc, đúng vị trí, nắm lấy mạch máu của khách hàng!

Hình như càng tức giận!

Mang thai đáng người biến dạng, chồng còn bắt đầu trắng đêm không về?

Thằng chồng nào khốn nạn dữ?

Gác ở trên người Dịch Dương cô không đánh gãy chân anh ta cô không họ hứa!

Buông đi động, Hứa Tân Di nặng nề thờ dài, không muốn lại nhìn cơ thể mình trong gương nữa, ngồi ở trên sofa, u buồn tự hỏi cuộc đời.

"Bé bi, mẹ vì con hy sinh nhiều như vậy, mấy tháng sau mẹ con chúng ta hợp tác vui sướng, con làm mẹ thiếu chịu chút tội, sau này mẹ thương con nhiều một chút, được không?"

Bụng nhỏ phồng lên chưa đáp lại cô, mí mắt gục xuống, càng ngày càng nặng, càng ngày càng buồn ngủ.

Thời gian mang thai, chứng thích ngủ đặc biệt rõ ràng, có đôi khi sẽ ngồi ở trên sofa nhìn TV đã ngủ hồi nào không hay, hiện tại giờ này còn chưa ngủ, là do cô chống đỡ chờ Dịch Dương trở về.

Cũng không biết qua bao nhiêu lâu, cô đột nhiên bừng tỉnh, vừa mở mắt thì thấy được biểu tình của Dịch Dương.

"Tĩnh?"

Hứa Tân Di nhìn thoáng qua, phát giác cô bị Dịch Dương bế lên, treo ở giữa không trung, muốn bế cô lên giường.

Hứa Tân Di đôi tay ôm lấy cổ Dịch Dương: "Có phải em mập lên hay không?"

Dịch Dương trợn mắt nói dối: "Không mập."

—— "Hình như là hơi béo, cánh tay có chút mềm."

Hứa Tân Di giật mình kinh ngạc: "Anh nói cái gì?"

"Anh nói em không mập."

"Không đúng, anh nói em béo."

"Anh không có."

"Anh nói!"

Từ lúc được Dịch phu nhân "dạy dỗ", đừng nên tranh luận với phụ nữ mang thai, nói cái gì chính là cái đó, đừng chọc thai phụ tức giận, thai phụ tâm tình không tốt, đối thai phụ và bé bi trong bụng đều không tốt.

Dịch Dương rất thông khoái xin lỗi: "Ừ, anh nói, xin lỗi, anh nói sai rồi."

Nói xong đặt cô lên trên giường.

Hứa Tân Di mang thai, toàn bộ nhà họ Dịch gia đều xoay quanh cô.

Ăn mặc ngủ nghỉ, mọi điều chu đáo.

Đầu tiên là ăn, Dịch phu nhân tìm chuyên gia dinh dưỡng học có tiếng về ngày ngày tạo menu mới cho cô, làm cô đỡ phần nào, ít ỏi hơn lúc bắt đầu mang thai.

Lại chủ đề quần áo, chọn loại mềm mại thoải mái, giày cao gót vượt qua một centimet đều không được mang, tủ giày toàn bộ đều là giày dép bẹp, lấy thoải mái là chủ.

Nhưng là nói đến ngủ, phương diện này Hứa Tân Di có chút không lời gì để nói.

Một cái giường lớn đến như vậy mà còn ngại không đủ lớn, lo lắng tư thế ngủ buổi tối của Dịch Dương không ổn, đá bé bi trong bụng của Hứa Tân Di, ra lệnh cho Dịch Dương hoặc là đổi phòng ngủ, hoặc là mua thêm một chiếc giường nhỏ.

Một người đàn ông cao một mét tám gần một mét chín, chịu thiết ngủ trên một chiếc giường nhỏ bên cạnh giường lớn trong phòng to như vậy cũng không cảm thấy ỳ ạch.

"Gần đây làn da của em có phải thay đổi rất nhiều hay không?" Hứa Tân Di đề sát vào hán trước mắt.

Dịch Dương nghiêm túc cẩn thận nhìn nhìn: "Không có."

—— "Hình như là có quảng thâm mắt, làn da cũng không có sáng như trước..."

"?"

Hứa Tân Di nghi hoặc khó hiểu nhìn anh: "Anh... Anh nhìn kỹ xem!"

Dịch Dương cẩn thận nhìn.

—— "Hình như còn có mụn."

Hứa Tân Di thờ sâu: "Có phải có quảng thâm mắt, làn da cũng không sáng như trước, còn có mụn nữa đúng không?"

Dịch Dương giật mình, tuy rằng không nói chuyện, nhưng biểu tình và ánh mắt đều thay anh trả lời nghi vấn của Hứa Tân Di.

Hứa Tân Di xem như đã rõ, đây thật là do Dịch Dương nói, chẳng qua là lời nói trong lòng anh ấy thôi!

Tốt xấu gì cũng là người từng trải qua qua sóng to gió lớn, loại chuyện này sao có thể là cô kinh ngạc, nghe được không phải khá tốt sao? Nhiều đàn ông sau khi vợ mang thai, bởi vì dáng người biến dạng mà ghét bỏ, do đó trắng đêm không về có khối người.

Có thể nghe được ý nghĩ chân thật trong lòng của Dịch Dương cũng có thể theo dõi xem tình cảm anh ấy đối với mình có thay đổi theo thời gian hay không.

"Không thể nào, vẫn còn xinh đẹp giống như trước đây, em ngủ đi, anh còn vài phần văn kiện chưa làm xong, anh ở phòng làm việc, có việc gì cứ kêu anh."

Tuy rằng Hứa Tân Di cảm thấy lời này của Dịch Dương hơi có lệ, nhưng vẫn gật đầu.

Chờ sau khi Dịch Dương rời khỏi, lúc này Hứa Tân Di mới mang dép, lặng lẽ dán tai vào cửa phòng làm việc, nghe động tĩnh bên trong.

—— "Đêm nay cảm giác tâm tình Tân Di không tốt lắm, có phải gần đây không ngủ nghỉ tốt hay không?"

—— "Hỏi mẹ mới được, có đồ trang điểm nào có thể dùng trong thời gian mang thai? Nếu không mua quà tặng, làm cô ấy vui vẻ?"

—— "Trang sức, túi xách, châu báu... Mua cái gì mới được đây?"

—— "Hai ngày sau vẫn là nên chờ cô ấy đến bệnh viện kiểm tra một chút... Ngày mai có tiệc rượu, cuối tuần báo cáo tháng..."

Nặng nề thở dài.

—— "Nhưng ba năm nay ngày nào cô ấy cũng ngủ đến tỉnh giấc, giấc ngủ rất điều độ, chẳng lẽ dinh dưỡng không đủ? Ngày mai hỏi bác sĩ dinh dưỡng..."

—— "Phần báo cáo này ai viết, viết thành như vậy làm sao bây giờ?"

—— "Nghe nói phụ nữ mang thai tâm trạng thường xuyên không tốt, có cần nghỉ một hai ngày ở nhà với cô ấy không?"

—— "Nhưng tháng này không có thời gian... Phiên."

—— "Không nghỉ."

—— "Hay là nghỉ."

—— "Thôi, vẫn là nghỉ đi, xử lý xong đồng giấy tờ này sớm một chút trở về phòng ôm cô ấy ngủ."

—— "Hôm nay anh đã giáp mặt cường điệu quá tầm quan trọng của báo cáo đợt này, còn làm thành như vậy, có phải không muốn làm nữa hay không!"

—— "Liên tiếp hai cái hạng mục đều bị giành mất, gần đây giám đốc Triệu sao lại thế này? Lần trước nghe nói tổng giám đốc MK có hứng thú đối với giám đốc Triệu, muốn đào người, không thể không phòng..."

—— "Cũng không biết mấy ngày này cô ấy suy nghĩ cái gì..."

Hứa Tân Di đứng ở ngoài cửa phòng làm việc, lẳng lặng nghe từ trong phòng làm việc truyền đến mấy chuyện làm anh ấy, từ công việc cho đến lo lắng cho mình. Cô trộm ló đầu ra, thoáng nhìn vào trong.

Dịch Dương ngồi sau bàn làm việc, ấn đường nhú chặt, dựa vào ghế, đầu ngón tay xoa ấn đường, mỗi một nhắm mắt dưỡng thần.

Gã cho Dịch Dương mấy năm nay, cô chưa từng gặp Dịch Dương chân chính nghỉ ngơi ngày nào, đến tận đầu óc choáng váng, nhưng phần lớn trong lòng đều đang nhớ tới cô. Đáy lòng Hứa Tân Di như có dòng nước ấm chậm rãi chảy quá, làm ấm chân tay vốn đang lạnh lẽo của cô.

Loại cảm giác lúc nào cũng được người bảo nhớ thương, giữ gìn như trân bảo, là cảm giác cô chưa bao giờ từng có.

Cô nhẹ chân đi vào phòng làm việc, lặng lẽ đi đến bên người Dịch Dương, cũng có lẽ là do hôm nay anh quá mệt mỏi, Hứa Tân Di đi đến bên cạnh bàn anh cũng chưa phát hiện.

Thẳng đến những ngón tay thon gầy lạnh lẽo ấn ở hai bên huyệt Thái Dương của mình, lúc này anh mới bừng tỉnh.

"Sao em lại vào đây?"

Anh nắm nhẹ hai bàn tay của Hứa Tân Di, cảm giác được vài phần lạnh lẽo: "Không phải em đang mệt mỏi sao? Ngủ sớm một chút đi, anh cũng sắp làm xong rồi..."

"Không có việc gì, em không buồn ngủ, nên muốn vào đây ngồi với anh."

Hứa Tân Di rút tay từ lòng bàn tay của anh ra, đứng ở phía sau ghế, tiếp tục mát xa hai bên huyệt Thái Dương cho anh: "Em không lạnh, thấy anh mệt như vậy, chỉ nghĩ muốn anh thả lỏng một chút mà thôi."

Dịch Dương vẫn là không yên tâm: "Ngoan, nghe lời, đi về phòng ngủ trước."

"Em thật không có việc gì mà!"

Hứa Tân Di chuyển đến hai bên vai anh: "Anh tiếp tục làm việc đi, đại nhân của em, nếu mệt em sẽ trở về phòng ngủ nghỉ ngơi."

"Thật sự không có việc gì?"

Hứa Tân Di lắc đầu.

—— "Không phải tâm trạng vừa rồi không tốt, sao đột nhiên..."

"Ông xã ~ Anh đừng lo lắng cho em nữa."

"Hiện tại, ngày nào em cũng đều ngủ rất tốt, một giấc ngủ đến mặt trời lên cao mới tỉnh. Mẹ thuê bác sĩ dinh dưỡng, mỗi ngày đều làm những món ăn khác nhau cho em, em đều đặc biệt rất thích. Số lần nôn nghén cũng thiếu rất nhiều, gần đây còn mập lên..."

"Còn nữa, hai ngày trước mẹ đi kiểm tra chung với em, em và con đều thực khỏe mạnh, anh không cần lo lắng. Tuy rằng có đôi khi tâm trạng của em không tốt lắm, nhưng chỉ cần tưởng tượng đến con ở trong bụng thì tâm trạng khá hơn nhiều. Cho nên, anh không cần nghĩ làm ở nhà với em, anh lo làm kiếm tiền nuôi mẹ con em làm được, đừng bận tâm quá nhiều."

"Nhưng..."

Hứa Tân Di ôm cổ anh từ phía sau, đầu gác lên trên vai anh, nói: "Dịch Dương, em gả cho anh, là thay anh chia sẻ gánh nặng gia đình, không phải cho anh thêm phiền toái."

"Anh không cảm thấy em là phiền toái của anh."

Cô nghiêng đầu nhìn Dịch Dương, cực kỳ nghiêm túc mà nói: "Nhưng mà chính anh làm em cảm thấy, bản thân trở thành phiền toái của anh."

"Anh yên tâm, em sẽ tự chăm sóc bản thân, sẽ nỗ lực điều tiết tâm trạng của mình cùng tính tình, ngoan ngoãn ngủ ngoan ngoãn ăn cơm, không thoải mái thì gặp bác sĩ ngay. Nếu ngày nào đó thật sự không cách nào khống chế cảm xúc được nữa, em sẽ nói hết với anh. Bởi vậy, ngày thường anh đừng tiêu phí quá nhiều thời gian lo lắng cho em, được không? Em thật sự không có việc gì, đều chỉ là một vài vấn đề nhỏ mà thôi."

Nhìn đầy mắt kiên định và nghiêm túc của Hứa Tân Di, hầu kết Dịch Dương lặn lội lên xuống, một nụ hôn rơi vào trên má cô: "Ừ."

Hứa Tân Di cảm thấy mỹ mãn, cười nói: "Vậy anh làm việc tiếp đi, em về phòng nghỉ ngơi trước."

Ở dưới ánh mắt của Dịch Dương, Hứa Tân Di chậm rãi rời khỏi phòng làm việc.

Từ bàn làm việc của Dịch Dương tới cửa, cô không nghe thấy phiền não của anh nữa.

10 giờ, xác thật tới thời gian nên ngủ.

Hứa Tân Di nằm xuống nghỉ ngơi, trong lúc ngủ mơ, cảm nhận được như có người nằm xuống bên cạnh, không mở mắt, nhưng cô biết là Dịch Dương, mơ mơ màng màng cuộn tròn người vào lòng anh, duỗi tay ôm eo anh.

Nhiệt độ cơ thể ấm áp cùng hương vị quen thuộc, đều làm cô vô cùng an tâm.

Đang nằm ngủ say, trong đầu Hứa Tân Di đột nhiên hiện lên một câu, kích thích đến làm cô đột nhiên tỉnh giấc.

Đầu giường chỉ chứa một cái đèn ngủ, dưới ánh đèn tối tăm Hứa Tân Di thấy Dịch Dương nằm trên chiếc giường nhỏ kia, không lướt qua "Lôi Trì" nửa bước.

Cô thật cẩn thận chống khuỷu tay đỡ nửa người trên, nhướn người lấy di động Dịch Dương đặt ở đầu giường.

Hành động này làm cơ bắp cô căng ra, đau nhe răng trợn mắt, thật vất vả mới lấy được, cảm trong lòng bàn tay... Dịch Dương nghiêng đầu, làm Hứa Tân Di giật mình toàn thân cứng lại, cả người cứng đờ không dám động.

Như ăn trộm.

Cô lặng lẽ mở khóa di động của Dịch Dương, tại màn hình chủ giao diện, tìm được mục đồng hồ báo thức, lựa chọn click mở.

Dời đồng hồ báo thức từ 5:00 thành 8:00.

Sau đó lặng lẽ đặt di động trở về chỗ cũ.

Dịch Dương nghiêng người hơi tỉnh, Hứa Tân Di vội nằm trở lại, chen vào trong lòng ngực Dịch Dương.

"Dịch Dương?"

Nửa mộng nửa tỉnh, Dịch Dương dựa vào bàn năng trở về một câu: "Ừm?"

"Em lạnh."

Dịch Dương nhích lại gần người cô, ôm Hứa Tân Di vào trong lòng ngực, chặt hơn, chặt hơn nữa chút.

Hết phiên ngoại 1

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nữ Phụ Không Muốn Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.